

Giới thiệu Cô Nàng Xui Xẻo

Bạn đang đọc truyện Cô nàng xui xẻo của tác giả Giirlheya trên website đọc truyện online.

Bộ sách Cô nàng xui xẻo kể về Thái Linh - một cô bé hết sức bình thường : học hành trung bình, gia đình nghèo khó, nhan sắc cũng chẳng mặn mà gì duy nhất chỉ có một trái tim nồng hậu. Gia đình gặp vận hạn, mẹ Thái Linh buộc phải gửi cô vào trường nam sinh để tiết kiệm học phí. Cô bạn bắt đầu quãng thời gian dở khóc dở cười bên cạnh bốn hoàng tử đẹp trai nhất thành phố học cùng lớp. Bị tụi con trai nghịch ngợm hành hạ suốt một học kì, Thái Linh không những không bỏ cuộc mà còn trụ vững trong môi trường cực kỳ “khắc nghiệt” này. Dù dúi thể nào mà cả Hoàng tử điềm tĩnh Giang Hựu Thần và anh chàng nghịch ngợm An Vũ Phong cùng lúc bị “cắm” bởi cô nàng ngốc nghếch nhưng tốt nét này. Vừa yên vị đôi chút thì những cuộc chiến lại nổ ra. Thái Linh thì quay cuồng vì bị các cô nàng hâm mộ Giang Hựu Thần ghen ghét. Hựu Thần lại đột ngột phải đứng ra cai quản “vương quốc” của mình. Lúc ấy Thái Linh mới bàng hoàng nhận ra, Hựu Thần đúng là một hoàng tử chính hiệu của một vương quốc nhỏ. Cô bé lẹ lẹ hiện đại có được “hoàng tộc” chấp nhận không? Cô và hoàng tử có vượt qua được vô số rào cản để đến được với nhau không?

Bộ sách nói về tuổi học trò với khung cảnh trường học, gia đình qua con mắt của những người đang lớn, có lúc thật nhẹ nhàng mơ mộng nhưng nhiều khi cũng rộn rã hoặc thẳng u buồn. Tuy nhiên vượt lên tất cả, bộ sách là câu chuyện đẹp về một thời không thể nào quên trong cuộc đời mỗi con người. Cô nàng xui xẻo như thể một câu chuyện cổ tích thời nay, có nghịch ngợm, có ngọt ngào, có chút dối hòn và nước mắt để các teen cùng cảm nhận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 1: Khúc Nguyện Cầu - Một Triệu Làn Không Thể

CHƯƠNG 00: KHÚC NGUYỆN CẦU (Obivion by deity)

Địa điểm: bến tàu

Nhân vật: Thái Linh - học sinh lớp 11 trường nữ sinh Maria Thượng Hội - học sinh lớp 11 trường nữ sinh Maria
Tôn Ngọc Đình - học sinh lớp 11 trường nữ sinh Maria

Chương 00: Khúc nguyện cầu

Chúa ơi!

Ngài ở trên cao tít tắp

Dõi theo che chở cho con chiên của mình

Liệu Ngài có bỏ sót ai không?

Chúa đáp: Mắt thần ta rọi khắp nhân gian

Thế còn cô bé đó?...Chúa lặng im rồi thờ dài

Vị Chúa vĩ đại và công bằng của chúng ta

cũng có lúc mệt mỏi ngủ quên.

* * *

Ngày đầu thu năm ngoái, cũng như hôm nay, chiều chan hòa nắng, gió biển mát rượi vuốt ve mái tóc của khách bộ hành và thổi bùng ngọn lửa đam mê của tuổi trẻ.

Tu tu tu...

Nước biển xanh thẳm. Trên bến, con tàu Maria huyền thoại, trắng một màu tinh khiết, oai vệ đón gió, rú lên từng hồi còi inh ỏi.

Hôm nay không khí trên tàu cực kỳ náo nhiệt. Vô số nữ sinh mặt mày rạng rỡ túm năm tùm ba đùa nghịch, chen chúc trên boong.

- Trường nữ sinh Maria có khác, sành điệu thật! Khai giảng trên du thuyền cơ đấy! Sướng thật!

- Ô la la ...! Lần đầu tiên được đi trên con tàu “xịn” thế này!

- Biển xanh, mây trắng, sóng bạc! Oa! Dễ chịu quá!

Đám nữ sinh ríu rít như thể tất cả chim sẻ trên thế giới tụ tập về đây cả. Đại dương dường như cũng chóng cả mặt với các cô gái ồn ào kia, bức bối dâng sóng chao đảo đánh vào mạn tàu.

- Cứu tôi với!

Trên con đường cao tốc chạy dài ven biển, một tiếng la thảm thiết dựng tóc gáy phát ra từ chiếc taxi màu vàng đang lao đi với tốc độ kinh hồn.

- ***** thật! Cứ như có ma ám ấy, chân ga kẹt rồi! – Chú tài xế mồ hôi nhễ nhại, thờ dốc. – Đừng lo, van dầu tắc thì phanh còn đó. Cháu yên trí, tay lái chú đây lẹ lắm, cứ ngồi im!

Brừm... Vèo...

- Cha mẹ ơi...!

- Đây thì trái này, đây thì phải này! Xem tuyệt chiêu “long thân vẩy đuôi” đây! Không...! Chú lái xe quả đáng mặt “anh hùng xa lộ”, chiếc taxi vọt biển thành xe đua Công thức 1. Vâng, còn tôi, nhân vật chính xuất hiện trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, mặt tái xanh như ***** nhái, mắt trắng dã, lồi như con ốc bươu, cổ bắm lấy ghế phụ. Mồm há hốc như con cá uon ở chợ, hai tay nắm chặt dây an toàn. Ôi! Còn cái dạ dày thân yêu thì thành nạn nhân quay cuồng chao đảo bởi trận động đất 12 độ richter, bao nhiêu của cải tích lũy trong đó trút ra hết một lượt.

- Á! Phía trước có xe!

- Tránh nè!

- Oái!

- Bình!

Tôi chưa kịp hoàn hồn thì chú lái xe taxi đã quành vô lăng. Chiếc xe tài không lồ phía trước như sượt qua sườn xe. Tôi sợ muốn đứng tim, mắt nhắm nghiền, thờ hồn hiển như bệnh nhân hấp hối. Đầu va vào cửa xe, đau chết lạng người.

- Đau muốn chết... - vừa nghiêng răng ken két, tôi vừa lấy tay xoa lấy xoa để chỗ bị bươu như một cục. Cúi xuống dây an toàn. Oh! My god! Nó đứt phéng từ lúc nào!

Thảm rồi!

Tu tu... u...

Tàu Maria hú lên hồi còi thứ hai.

- Lễ khai giảng trên biển sắp bắt đầu. Yêu cầu các lớp trưởng chú ý! Kiểm tra sĩ số lớp mình!

- Điểm danh!

- 1, 2, 3, 4...

- Báo cáo, lớp 10A3 đã điểm danh xong, sĩ số đủ. Hết!

- Báo cáo, lớp 10A2 đã điểm danh xong, sĩ số đủ. Hết!

- Báo cáo, lớp 10A1 đã điểm danh xong, vắng... vắng một người!

- Đây Ngọc Đình, không biết cậu ta có chuyện gì không? Giờ còn chưa thấy mặt! - Hai nữ sinh tựa vào lan can tàu, một người lo lắng hỏi.

- Còn lạ gì nữa, theo kinh nghiệm từ trước đến giờ thì... – Cô gái tên Ngọc Đình thoáng trầm ngâm rồi ngậm ngùi kết câu, “lành ít dữ nhiều...”!

Tu tu... u...

Tàu Maria rú lên hồi còi cuối cùng.

- Xuất phát!

- U... oa...

Lúc này, chiếc tàu vàng vẫn lao đi như tên ra khỏi dây cung, mặc cho tôi gào thét khản cả cổ.

Ngoài xe, gió táp mạnh. Tôi gắng gượng mắt như cú vọ nhìn phía trước. Đột nhiên, trước mặt dần dần hiện ra một dải xanh hiền hòa. Trên nền xanh phấp phới là một bông hoa lan đang khoe sắc.

Lá cò! Cò của trường nữ sinh Maria!

- A! Chú ơi! Phía trước tới nơi rồi ạ! Cháu nhìn thấy rồi! – Tôi xúc động bật như lò xo khỏi ghế ngồi.

- Bình! – Đầu lại u một cục.

- Rồi! Chú biết rồi! – Chú lái xe có vẻ rất căng thẳng, môi mím chặt, đầu gật lia lịa.

- Á... chú ơi! Đến nơi rồi! Đến rồi! – Chiếc tàu sang trọng chỉ còn cách gang tấc. Tôi thò đầu ra khỏi xe, chỉ về phía lá cò, lấy hết sức bình sinh hét to. – Chú ơi! Đến nơi rồi! Đến nơi rồi!

- Rồi! Chú biết rồi... – Chú lái xe trả lời nhu gà mắc tóc. Xe vẫn chạy hết tốc lực.

- Ôi! Đi quá rồi, đi quá mất rồi còn đâu!

Lộp... độp... mồ hôi của chú lái xe thi nhau rơi xuống vô lăng.

- Chú biết đi quá rồi!

- Thế sao chú không phanh lại?

- Nhưng... phanh hư rồi, dùng sao nổi?!

- Há?!

Ôi, trời ơi!

Chú lái xe vừa dứt câu, con nhóc tội nghiệp là tôi nước mắt, nước mũi rùng rùng như thác nước Niagara, mặt nhẵn như khi ăn gừng. Đảm bảo nếu nhìn thấy cái bộ dạng như cái nền rách của tôi lúc này, danh họa Picasso sẽ không do dự mời tôi làm mẫu cho bức kiệt tác “Guernica”.

Nhưng thế vẫn chưa thấm là bao!

Tôi quay đầu nhìn ra phía trước và phát hiện ra đây là cầu tàu. Hết đường rồi! Hu hu... không! Không! Làm sao đây! Chẳng nhẽ tuổi xuân của tôi đến đây là dứt gánh. Chỉ ít tôi cũng là nhân vật chính của cuốn tiểu thuyết này, vừa mới mở màn mà đã đi đòi nhà ma là sao?

Hu hu... số mình sao bạc bẽo!

Khực khực...

Ủa? Sao thế! Đúng lúc tôi cho rằng phen này đời mình dứt cước thật, thì cái xe quái quỷ đó chậm chậm dừng lại.

- Hết... hết xăng rồi! - Chú lái xe sợ đến vỡ mật, run bần bật nhìn đồng hồ báo xăng, thờ phào nhẹ nhõm, ngả người về phía sau ghế.- Hôm nay là ngày đen đủi nhất trong đời lái xe của chú, thật tình... phải vía thế nào ấy!

Tôi - tức Thái Linh, chuyện bị mọi người gọi là "Cô nàng xui xẻo" - Ăn cơm sặc cơm, uống nước còn bị dắt răng, đi đường không té hổ thì cũng trượt vô chuối, qua cầu cầu sập. Nói tóm lại là đứa con gái xui xẻo nhất quả đất... E rằng, chuyến xe kinh hoàng có một không hai này cũng do vận xui của tôi mà ra...

Mà thôi! Mau chuẩn khỏi đây kéo chú lái xe liên lụy thêm thì nguy.

Tôi vừa nghĩ vừa cố lết cái thân tàn ma dại, đẩy cửa xe, chạy về phía tàu.

Không xong rồi! Hình như du thuyền sắp khởi hành thì phải? Tôi cuống cuống sợ hãi, mắt trở ra, vừa thờ dốc, cầm đầu cầm cổ chạy, vừa gắng sức vẫy tay.

- Đợi, đợi đã, đợi em với!

Cố lên, sắp đến nơi rồi, sắp đến cầu tàu rồi!

Đúng lúc tình hình đang căng như dây đàn, tôi thấy thấp thoáng hai bóng người trông quen quen. Đúng rồi, hóa ra là Thượng Hội và Ngọc Đình, hai bà

bạn chí cốt cùng "vào sinh ra tử" bao phen.

- Thượng Hội! Ngọc Đình!

- Thái Linh! Nhanh lên! Có lên bà ơi!

- Ngọc Đình! Mau đi báo cho bác thuyền trưởng dừng tàu lại, học sinh cuối cùng đã đến rồi!

Tiếng của hai nhỏ bạn vọng lại, hai đứa vẫy tay về phía tôi. Hộc, hộc, hộc...

Cuối... cuối cùng cũng đã kịp!

Hạng khô rất quá, tôi ba chân bốn cẳng chạy thật nhanh về phía cầu tàu. Hên thiệt, du thuyền mới cách cầu tàu khoảng chừng một mét.

- Ô, ô! Cô nhóc đến muộn phải không?

- Đúng là thân làm tội đời! Đến sớm một chút có phải đỡ không?

- Nào! Nào! Mau cho thang xuống! - Hai nhỏ bạn rới rít, một chiếc thang nối với cầu tàu được thả xuống.

Tôi sung sướng nhún vai, tay nắm chặt vào thang toan trèo lên.

Í! Lại gì nữa đây? Cổ áo của tôi bị ai đó sốc lên! Tôi bàng hoàng ngoái lại!

- Ủa! Chú lái xe! Gì thế ạ? - Tôi mắt tròn, mắt dẹt nhìn chú ta.

- Đây cháu gái, tiền xe tính sao đây? - Chú lái xe nhú mồm như kiểu dân phòng bắt được thằng ăn cắp gà, mặt như đâm lê nhìn tôi.

Tôi ngây người ra, vội vàng rờ tay vào túi, lập cập rút cái ví ra.

- Ô! Xin lỗi! Tiền của chú đây!

- Thái Linh! Còn lễ mễ gì nữa, nhanh chân giùm đi!

Bụp!

Thượng Hội chưa kịp dứt lời thì cái ví của tôi rơi tùm xuống biển. Cái ví cứng đầu cứng cổ sau khi trình diễn ba vòng trên không lặn mất tăm. "Trời..." Tôi nhìn xuống biển, mặt đần thộn ra, mắt tròn tròn hơn hòn bi ve, đầu óc quay mòng mòng...

Tiếng còi tàu lại rú lên, làm đầu tôi cũng kêu u u theo.

Thượng Hội và Ngọc Đình khoanh tay trước ngực đứng trên tàu, hai bà bạn nhìn tôi ngao ngán, lắc đầu thở dài: "Miss xui xẻo có khác, quả là danh bất hư truyền!"

Trong vòng một năm sau đó:

- Đây, mày có biết con nhỏ Thái Linh không?

- Hờ! Cái con nhóc bị "Chúa bỏ quên" đó hả? Chắc chẳng ai số quạ đen hơn nó...

Bất kì ai đến trường cũng kháo nhau cái tên "Thái Linh". Tất cả cười ngặt nghẽo đặt, cho tôi biệt hiệu "Kẻ bị Chúa bỏ quên".

Thái Linh! Vâng, là tôi! Tôi là Thái Linh! Là nữ sinh đến muộn trong buổi khai giảng, vì tiền thì bị "cổng không" cho ông thần biển, bắt đắc dĩ ngồi xe taxi về nhà, làm mẹ phải trả tiền gấp đôi. Dĩ nhiên đây chỉ là chút bộn bề nhỏ nhoi trong bể khổ thăng trầm mười bảy năm qua của cuộc đời tôi. Lúc mới học mẫu giáo lớp mầm

Đợ... chò đợ...!

Tay chống cằm ra vẻ tiêu thư mơ mộng, tôi nhìn chăm chăm ra phía hành lang, con đường duy nhất mà một anh chàng "hot boy" lớp lá hay đi ngang qua để đến nhà WC. Ôi! Hình mẫu "X-men, đàn ông đích thực" của đời tôi: Khuôn mặt trắng hồng như trái bồ quân, mắt tròn xoe như quả trứng muối. Chỉ nhìn anh đã đủ "ngát ngây con gà tây" rồi.

- Trời! Anh ấy nhìn mình! Đang nhìn mình đó...

Phẹt...!

Ủa...! Hình như có cái gì đó nhọn nhót hạ cánh trên đầu tôi.

Hu hu... không, tôi không muốn thế.

Đúng lúc được anh ấy nhìn trêu mếu thì lũ chim chết tiệt đó nhè đúng đầu tôi "xả đạn tự chế" không thương tiếc.

Ôi! Xin anh đừng nhìn em nữa làm gì! Tâm hồn pha lê này đã bị ô uế rồi.

Hồi cấp I...

- Này, này... - ông bạn cá biệt ngồi cùng bàn, nghịch rách gờ rơi xuống, vỗ vai tôi. Tôi quay đầu lại, dùng bộ mặt cảnh sát hình sự cảnh cáo thằng cha định bắt chuyện tán hươu, tán vượn.

Tôi là học sinh gương mẫu đầu tàu, phải nghiêm túc mọi lúc mọi nơi, kịp thời ngăn chặn hành vi không đúng mực. Nhưng vừa rồi tiếng tôi cứ lạnh lạnh như bát sành vỡ...

- Thái Linh! Hạ Bình! Hai trò đang làm gì vậy? Nói chuyện riêng trong giờ, chép phạt 100 lần những gì đã nói, cuối giờ nộp cho tôi!

- Ôi! Những gì đã nói! Thằng cha đó chỉ nói mỗi từ "Này", còn tôi nói đến chín từ "Không được làm phiền tôi, tôi còn nghe giảng"! Hic! Đúng là làm phúc phải tội mà.

Những năm cấp II...

Hãy nhẫn nại...

Viết xong từ mới tiếng Anh cuối cùng này có thể coi cuốn truyện được rồi, híc híc! Năn nỉ sùi cả bọt mép mới mượn được của bà bạn Thượng Hội.

Phù! Cuối cùng ta đây cũng làm xong bài, tôi đang cười sáng sủa như ma làm vì sung sướng thì bỗng "Phụt!", trời tối đen như mực.

Cả thành phố mất điện.

Tôi hùng hục sục sạo tìm đèn pin, đợi ta nhé truyện yêu dấu, ta sẽ chạy ngay đến với em đây!

Híc! Đèn pin hết pin.

Tôi vẫn không đầu hàng số phận, đi tìm ngay nền thấp tạm. Em truyện ơi! Chờ ta một lần! Một lần nữa thôi! Ta sẽ đến với em.

Nhưng gió thổi đổ cả nền, nhà sau bị bén lửa, cả cuốn truyện tiêu đời con nòng nọc, giường bị thiêu trụi thui lụi.

Tôi bị ba mẹ mắng te tua suốt cả đêm. Kể từ hôm đó, tôi phải thắt lưng buộc bụng một tháng tiền tiêu vặt để gom góp mua trả cuốn truyện cho Thượng Hội.

Tâm hồn non nớt là thế đã phải hứng chịu "bão đông" của cuộc đời.

Hai nhỏ bạn thân đến mức con chấy cắn đôi của tôi cũng phải lắc đầu nguây nguây: "Vào cấp ba rồi mà số bà vẫn đen như nhọ nồi... đến Chúa cũng chẳng thềm đề ý!"

"Kê bị Chúa bỏ quên!"

Tôi không phục, tự mình đặt ra một dấu hỏi to đùng. Nếu như đó là do ông trời định sẵn, tôi cũng phải vui vẻ đi hết quãng đời! Nếu đó là số phận tôi phải đấu tranh đến cùng.

Tôi ngồi bên cửa sổ, hai tay ôm đầu, rồi đặt ngay tay trước ngực: "Liệt tổ liệt tông họ Thái ở trên cao, xin hãy che chở cho đứa cháu Thái Linh này bình an vô sự qua ngày khai giảng lớp 11!"

"Con xin đa tạ liệt tổ liệt tông!"

CHƯƠNG 01: MỘT TRIỆU LẦN KHÔNG THỂ(Inconceivable probability)

Địa điểm: Công trường cấp III Maria Khu giảng đường trường Maria Nhân vật: Thái Linh - học sinh lớp 11 trường Maria Anna - học sinh lớp 11 trường Maria An An - học sinh lớp 11 trường Maria Thượng Hội - học sinh lớp 11 trường Maria Tôn Ngọc Đình - học sinh lớp 11 trường Maria An Vũ Phong - học sinh lớp 11 trường British

Lời thì thầm của đóa hoa bé nhỏ

Nếu có thể... Tôi nguyện làm đóa hoa quế trúc nhỏ nhoi Neo mình vào góc tường nào đó Không bị mưa dầm nắng dãi Càng không sợ mưa dập, gió vùi.

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con Và thế là nàng biến thành một đóa hoa nhỏ cheo leo trên vách tường, run rẩy trong gió bão...

* * *

Dự báo sắp có một cơn bão xui xẻo ập xuống đầu Thái Linh.

Hứng chịu ảnh hưởng của cơn bão không rõ lai lịch, từ sớm khi ra khỏi cửa, vận đen không ngừng đeo bám tôi. "Rầm!", trước tiên là ngã lăn long lóc xuống cầu thang như một con heo quay bị chín trong lò. "Choang!", sau đó là một vật thể bay không xác định (chính xác hơn là một chậu hoa) từ trên cao giáng xuống. "Grừ... gâu..." tiếp đó là con Black (con béc-giê nhiều duyên nợ) đuổi chạy mất cả dép...

Theo kinh nghiệm chiến đấu "đòi độc lập, tự do" mười bảy năm dai dẳng với lão thần xui xẻo, hôm nay là một ngày xui tận mạng. Cần phải đề cao cảnh giác (nâng mức "báo động" lên cấp tối đa).

Chắc chắn!

Nghĩ đến đây, tôi đeo bộ mặt lạnh như nước đá, xoay cổ, khởi động tay chân, hít hà một hơi dài, luôn luôn sẵn sàng trong tư thế trực chiến với một ngày thần xui gõ cửa.

7h 30 phút.

Tôi liếc nhìn chiếc đồng hồ cỡ lớn treo ở trạm xe buýt. Mũi đồng hồ dài ra, nặng như đeo chì, bắt giắc giật giật hai cái.

Ôi! Bắt đầu rồi! 30 phút nữa là vào giờ học! Dựa vào kinh nghiệm tích lũy đầy mình, càng những lúc quan trọng, lão thần xui càng dễ bày trò.

Khắc khắc...

Quả không sai, trong vài giây ngắn ngủi tôi đứng đực ra như vịt ở đó nghĩ vẩn vơ, chiếc xe buýt 15 phút mới có một chuyến đó đã từ từ đóng cánh cửa một cách không thương tiếc.

- Ôi... đừng đóng!

Xin khuyến cáo các bằng hữu cùng cảnh ngộ, gặp trường hợp như thế này, bạn có gào rách cả họng cũng vô ích! Cách duy nhất là...

Tôi liều mạng, dùng ô chọc thẳng vào cánh cửa xe ô tô như ngư ông xiên cá. (Chớ có bắt chước vì đây là con đường ngắn nhất dẫn tới vực thăm thẳm tối).

Tôi như Astro boy với cánh tay sắt vô địch, vung tay một phát.

Hơ!

Chiếc ô vạn năng của tôi móc vào cánh cửa xe, tôi lấy đà nhảy tót lên xe như phim hành động Mỹ.

Không, không...! Trong lúc thực hiện cú nhảy "siêu cấp" thì cửa xe đóng sầm lại. Mặt tôi đập ngay vào cửa kính, bẹp lép như bánh tráng, dí vào cửa xe rồi từ từ trượt xuống...

Không, không... thành vấn đề! Dù như vậy đi chăng nữa cũng chả có gì đáng ngạc nhiên.

Khoan! Khoan đã! Cái ô - ân nhân cứu mạng của tôi bị kẹt vào cửa xe!

Tôi cố sống cố chết bám thật lực vào nó và dán chân vào bục lên xuống của cửa xe.

- Chú lái xe ơi! Cháu bị k... ẹ... t... - Vùng vẫy hồi lâu mới rút được tay ra, tôi đập bồm bộp vào cửa kính. Vừa hay, một chiếc xe chờ đỗ uống giải khát bắt nhạc âm ỉ từ đầu lù lù tới giờ vui.

Tiếng kêu của tôi thống thiết tận trời xanh là thế mà lại bị thứ nhạc nghe như tiếng máy mài nhôm đó áp đảo quyết liệt, rồi dần dần mất hút. Hu hu... Số sao mà nó ***! Thật là một ngày bi đát.

Chiếc xe chờ đỗ uống như khoái chí, lắc lư, rống lên bài hát lạc điệu, xoẹt qua tôi và còn hào phóng phun ngay cho tôi - bông hoa nhỏ của tổ quốc một bãi nước to tổ chẳng.

Mặt tôi tím bầm lại. Cố lấy bộ mặt thản nhiên, tôi hất tung mái tóc vừa được gội bởi loại dầu gội "thượng hạng" có một không hai, mắt long lên vẩn tía mầu đỏ, gườm gườm nhìn chiếc xe chờ đỗ uống với vẻ mặt cực kì "chìm cú".

U la la...

Xi... xi...

Sao ... sao thế? Chiếc xe buýt bỗng xì ra một làn khói đen mù mịt rồi đột ngột tăng tốc. Tôi nghe rõ tiếng gió vù vù bên tai, cây cối và nhà cửa bên đường như gập vờn rùng, bị cuốn phăng lại đằng sau.

Bộ chú lái xe là phi công mới chuyển ngành hả?

Tôi sợ mất tất không còn giọt máu, hai tay ghì chặt cán ô, gió thổi làm mặt tôi căng phồng lên như quả bóng bay. Ôi! Nghệt thờ.

- Ôi! Mau ra mà xem! Lại là con nhỏ đó kìa! Kinh thật! Lần trước tao thấy nó bị mắc cổ áo trên cửa xe. Hôm nay lại thấy nó đứng bám như Tazan girl ngoài cửa xe! Bộ quay phim hành động hả bọn mày? Sao không thấy máy quay?

- Đào ôi! Lũ tuổi teen bây giờ cứ thích chơi trội, xe ngon lành thì không thích ngồi vô, cứ thích đánh đu như khi trụi lông ngoài cửa xe!

- Mẹ ơi! Xem này! Trên xe có siêu nhân - Superman!

- Cậu nhóc! Phải là Super girl mới đúng!

Tôi đâu phải muốn chơi trội, đâu phải là siêu nhân, càng không muốn quay phim hành động giật gân móc mắt khán giả. Hu hu hu... oan uổng quá.

Ngày mai liệu báo có đăng trang nhất "Nguyên nhân vì sao một thiếu nữ tuổi teen trở thành vong hồn dưới bánh xe oan nghiệt? Đừng coi rẻ mạng sống, cha mẹ hãy quan tâm giáo dục thế hệ trẻ..."

Nhưng trong cái rủi có cái may, biết đâu như theesits nhiều ta cũng được lưu truyền sử xanh cho con cháu mai sau, trở thành ví dụ điển hình trong giáo dục học đường, tạo phúc cho toàn xã hội.

Liệu cuối cùng có được mang chữ vàng danh dự: "Sống vĩ đại chết vinh quang" không nhỉ? Hô hô hô...

Mình lại ăn "đưa bỏ".

- Oái!

Tôi đang khoái trá cười một mình như con dờ hơi biết bơi thì chú lái xe ngoảnh vô lăng. Đầu tôi va cốp một cái vào cửa xe, tôi đau điếng, nước mắt giàn giụa. Hu hu... Bây giờ tôi mới thấm thía câu danh ngôn:

- Hãy coi mỗi ngày đều là ngày cuối cùng của bạn!

Í! Hình như tốc độ đã giảm dần! Dừng xe ư? Tôi nhú mày, nhắm nghiền rồi mờ he hé mắt. Trong lúc đang le lói một tia hy vọng mong manh có thể đặt chân xuống đất mẹ hiền hòa, thì theo quán tính, tôi mất đà, bổ nhào về phía trước, xoay một vòng quanh chiếc oorooif bay theo hình Parabol cực kỳ ngoạn mục. Ôi... tôi..

Tóc tôi xù lên như tổ quạ, mông đập thẳng xuống đất làm thành lòng chảo. Tôi lóp ngóp bò dậy, nghiêng răng ken két, vừa phui bụi, vừa xoa xoa.

Trong lúc tôi thấy phúc nhà mình còn dày chán, không bị gãy tay què cẳng là may lắm rồi thì bỗng nhiên một chiếc xe lao vút về phía tôi. Bánh xe hất bao nhiêu bùn bẩn vào váy khiến nó trở thành mớ vãi chấm phá theo kiểu trường phái ấn tượng.

- Ủa! Gớm tương ai! Hóa ra lại là chị Miss nhọ nòi đó hả?

Tiếng ai nghe như vịt bầu kêu thế nhỉ? Tôi ngược mặt nhìn về phía phát ra thứ âm thanh đó. Một gương mặt xinh xẻo bom thêm huỳnh hoang lộ đầu ra khỏi cửa chiếc xe tội lỗi kia, đôi lông mày lá liễu dài và cong, cái mũi tung tung.

Anna! Lại là nó! Học kỳ trước chẳng phải nó chuyển sang ở trường Milan rồi sao. Sao lại về thế này? Ngay từ lớp mười, con nhỏ đó cứ như có thù từ kiếp trước với tôi, toàn kiếm cớ sinh sự, nói cạnh nói khóe. Xem ra thời khắc đen tối đã đến.

- Này, Thái Linh! Lâu rồi khoogn gặp tôi, nên cảm động rớt nước mắt hả?! Lo gì chứ, ngày tháng còn dài! – Anna giờ ngón út ra, đặt lên môi cười khảnh khách như con nữ yêu.

Chiếc xe hơi xin chờ nó chạy vút đi, để lại toàn bụi và khói đằng sau. Tôi cúi đầu nhìn cái váy chấm bùn phong cách rất xì-tin của mình, cắn chặt răng chịu đựng cơn đau ê ẩm của cái mông, hình dung ra điệu cười của Bạch Cốt phu nhân của con nhoe Anna. Thôi, thế là đời ta đã vào ngõ cụt!

- Cháu gái! Không sao chứ?

- Dạ! Cháu, cháu không sao ạ! – Tôi lí nhí trong miệng, phui phui váy, vịn tay vào người vừa hỏi thăm, từ từ đứng dậy.

Ủa! Sao tay gì mà toàn là da bọc xương, chẳng có chút thịt nào? Lại còn nhăn nheo như quả táo tàu.

Tôi phân vân một lúc rồi liếc nhìn theo cánh tay đó.

Trước mắt tôi là một bà cụ mặc áo dài màu tím, che nửa mặt, tay cầm một quả cầu pha lê trông có vẻ thần bí. “Cháu gái...”, giọng bà lão như có tà thuật gì đó, tôi muốn quay đầu chạy thực mạng nhưng không hiểu sao cứ chôn chân tại chỗ không nức nhích được.

- Nào, đặt tay lên đi! – Tôi do dự một lát. Ánh sáng của quả cầu pha lê chiếu trên đôi tay nhăn nhúm, gầy gò, không khí xung quanh đầy ma quái.

- Đừng sợ! Nào... – Cụ bà gạt đầu với tôi.

Tôi bỗng dưng chìa tay ra và đặt lên quả cầu.

- Ra vậy, cháu gái, cháu sẽ trở thành người may mắn nhất thế gian!

Giọng nói khàn khàn như niệm chú, từng câu từng chữ văng vẳng bên tai tôi.

- Có điều... cháu phải nhớ kỹ: May mắn thuộc về cháu giống như mặt trăng lơ lửng trên trời, lúc tròn lúc khuyết. Nhớ kỹ, mỗi bước đi phải quay đầu nhìn lại bóng của chính mình, để nó có thể nhớ được đường đi!

- Lúc mây đen che khuất mặt trăng, lúc may mắn không còn, đừng do dự, đừng sợ hãi, hãy tìm câu trả lời cất giấu sâu thẳm trong trái tim mình!

- Nhớ nhé, gặp nước thì sống, gặp lửa thì chết.

May mắn! Đùa hoài! Kẻ toàn bị chậu hoa liệng trúng đầu, đi xe buýt thì kẹt cứng, bị bùn bắn tứ tung, tức là tôi – Thái Linh mà trở thành người may mắn nhất thế gian thì trời sụp.

- Cháu... – Tôi định “bật” lại thì thấy bà lão đã đi khuất bóng.

Chà nhẽ mình đang nằm mơ? Những gì diễn ra hôm nay có cảm giác hư hư ảo ảo. Reeng..

Chuông truy bài reo lên cắt đứt dòng suy nghĩ. Tôi chớp chớp mắt, những ý nghĩ linh tinh phút chốc tan biến. Tôi sực tỉnh.

Ôi trời ạ! Mình đang thơ thẩn thần gì nhỉ?

Ha ha... con nhò đạt giải Miss xui xẻo như mình làm sao lại có thể nhắc đến chữ may mắn chứ?

Thôi để hai chữ xa vời ấy theo giấc mộng bay đi...

Thái Linh à! Đó là số phận.

“Phù...”, thờ dài.

Cộp!

Tôi vừa bước chân vào cửa lớp, mấy đứa bạn rình ngay ở đó bắn pháo giấy, những mảnh giấy hỗn loạn đủ màu được bắn tung lên rồi rơi xuống làm tôi giật thót tim thụt đầu vào cổ áo...

- He he... tụi mình thắng rồi!

- Khả khả... đoán trúng phóc!

- Tao đã nói rồi, chắc chắn là Thái Linh! Khả khả! Ha ha ha...

Cả lớp ồn ào như ong vỡ tổ, cuồng nhiệt như trong sàn nhảy. Mấy đứa con gái nắm tay nhau thành vòng tròn, cười như điên như dại, rú lên như vó được vàng. Những đứa khác thì ngồi cả lên bàn, lấy bút gọc vào cặp, cười hô hô, ném phấn lía lịa vào nhau. Lúc đó, cả lớp trông như một bầy sói đang reo hò, nhảy múa tề thần.

Tôi đứng đần mặt ra ngoài cửa lớp, mấy mảnh giấy màu còn vương tứ tung trên tóc, tôi dường như trở thành trung tâm mọi sự chú ý. Thế nào, Thái Linh, trông mày cứ như con ngố...

Tôi khe khẽ đặt nốt cái chân còn lại vào trong lớp học, phải tranh thủ lúc tụi nó không để ý đánh bài chuẩn thật nhanh về chỗ ngồi. Ai ngờ đúng lúc tôi vào lớp...

Rạt...

Lấy tôi làm tâm trong vòng bán kính 3m không một bóng người, lúc bạn lúc này còn bày trò nghịch như quỷ sứ. Thế mà ngay lập tức tránh tôi như người ta tránh bệnh hủi, ai nấy đều trở về chỗ của mình. Đứa thì mở sách ra về ngay thơ nai tơ ngoan đạo, đứa thì quay xuống bàn dưới xì xèo to nhỏ. Mọi người đều hòa đồng với nhau, nhưng chả thèm đếm xỉa đến sự có mặt của tôi.

- Thái Linh, biết ngay bà sẽ không làm tụi tôi thất vọng mà. Ngọc Đình, bà đi thu chiến lợi phẩm mau.

- Ồ, ok! Chuyến này có mà xem lời mắt!

Thượng Hội và Ngọc Đình, hai đứa nó đột nhiên nhảy tót ra trước mặt tôi, mặt đứa nào đứa nấy cũng hưng phấn hết cỡ, toe toét như hoa thược được được mùa, tít cả mắt lại.

- Mau xì ra đây! Cuộc thua phải chịu! – Thượng Hội quay người về phía cả lớp hoa chân múa tay, đắc ý gào to.

Vừa dứt lời, mấy chục đũa nữa mất xạ dài ra như cái bom, mất như phóng tia lửa đạn về phía tôi rồi “hứ” một tiếng hậm hực, cú đòì, không muốn nộp cho Thượng Hội mấy thứ trong tay.

Nhìn thấy chiến lợi phẩm, hai mắt Thượng Hội quắc như đèn pha ô tô, sướng đến mức nhảy căng lên: “Trùi ui! Toàn những truyện tranh mới ra lò...”

- Thượng Hội, thế này là sao?

Mỗi lần hai chiến hữu từ hồi còn để chỏm của tôi mà có gì vui vẻ bất thường là tìm tôi lại đập loạn nhịp.

- Bà đừng có ngạc nhiên thế! Đây đâu phải là lần đầu. Bà thử nhìn lên bảng xem! – Ngọc Đình sướng ra mặt, nói đoạn, hát hằm về phía bảng.

Chỉ có tôi – đũa “chạm tiêu” nhất trong mấy trò này, lòng cứ như lửa đốt, mép giật liên hồi, nhìn về phía bảng.

Đúng lúc ánh mắt và bảng đen giao nhau, tôi đứng im như Từ Hải chết đứng, mắt hoa lên. Trời! Trên bảng viết:

“Pác” nào đến lớp thứ 25 sẽ phải trực nhật

- Thái Linh, không phải bà thấy mình may mắn quá nên chưa thể đón nhận sự thật chứ? – Thượng Hội ôm đồng truyện chạy tới chạy lui trước mặt tôi.

- Hơ hơ hơ...! Chà ai hiểu bà bằng tôi, đặt cược cho bà là chỉ có thắng. Bà quả là không phụ lòng tôi. Bà là người đến thứ hai năm đó!

Hai năm, hai năm...

Số 25 nặng như tảng đá đè lên đầu tôi. Váng đầu quá! Trong lúc hốt hoảng, đầu tôi hiện lên chữ “Oh, no...” to như cái mẹt.

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Ông trời ơi! Tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Tôi “trèo đèo lội suối”, suýt tiêu đời nhà ma mới đến được trường. Vậy mà lại rơi vào bi kịch không biết bày tỏ cùng ai. Tôi há hốc mồm, hàng chữ trên bảng biến thành ảo ảnh bay lơ lửng trên đầu...

“Bà là Miss xui xẻo, kẻ bị Chúa bỏ quên...”

Câu nói cực kỳ kinh điển của Thượng Hội cứ văng vẳng trong đầu tôi...

Cảm giác chua xót khó tả bằng lời cứ lan ra, lan ra như sóng âm thanh. Người ta nói thượng đế nhân từ. Lẽ nào tôi là bị số phận bốn cột, đến thượng đế cũng bỏ mặc...

- Thái Linh... Thái Linh!

Bộp...

Trong lúc đang âm thầm gặm nhấm nỗi đau, trong lúc đang không thể lôi mình ra khỏi đáy địa ngục thì một cánh tay nặng như cùm đập vào vai tôi. Tôi bất giác hồn siêu phách lạc, lúc sau mới kịp định thần. Ngoài đầu lại, Thượng Hội dẫu môi ra, nước mắt ngấn nước mắt dài:

- Thái Linh! Đừng ngạc nhiên thế chứ! Đẳng nào bà cũng đen rồi. Hãy để vận đen phục vụ lợi ích cộng đồng. Thế mới là xui theo phong cách xì teen, xui mầu mực! Cái gì mà xui mầu mực với cả xì teen... Cái này thì chỉ có con nhỏ đó mới phát ngôn ra nổi! Đường đường là cán sự học tập mà lại lạm dụng chức quyền hành hạ dân đen, mà "dân đen" này lại là con bạn thân từ hồi thò lò mũi xanh, ngồi cùng bàn, "chia ngọt se bùi" từ cấp I của nó đến giờ! Thái Linh mày thật là có mắt không trông...

Tôi đang định xô cho nó vài câu cho biết mặt, thì đột nhiên bị con nhỏ Ngọc Đình ghi cổ:

- Ấy dà! Thái Linh! Đừng giận mà! Thượng Hội chỏ đùa chút thôi! Lần sau sẽ không thế nữa!

- Này! Ngọc Đình, bà nói gì vậy? Bày trò bắt Thái Linh lau chùi sân bóng rổ, bà cũng góp mặt anh tài đấy!

Cái gì? Lau chùi sân bóng rổ? Rằm...

- A a a a... - Tiếng kêu như lợn bị chọc tiết đã cứu thoát tôi khỏi địa ngục tối tăm để thấy ánh sáng.

Một thân hình như đồ vật Sumô lừng lững đẩy cửa bước vào lớp. Ô? Không phải là “Đệ nhất Ma Bù” của lớp bên sao? Nó sang đây làm gì nhỉ?

“Đệ nhất Ma Bù” không biết mình vào nhầm lớp, mặt mày căng mọng như trái táo đỏ, mắt mơ mơ màng màng, hai tay đặt trước ngực, trên miệng như treo cái gì đó nhọn nhót dài chừng 3 cm.

- Ôi, nhìn thấy rồi... Nhìn thấy anh ấy rồi...

- Này, bà thì nhìn thấy được ai? - Ngọc Đình mĩa mai.

- Tao nhìn thấy An Vũ Phong, chàng chỉ cách tao 2m! 2m thôi! Chàng... chàng còn ngoảnh đầu nhìn tao nữa. - Phát ngôn “Đệ nhất Ma Bù” đã gây ra một đợt dư chấn động đất mạnh, tâm chấn là lớp tôi.

- A... - Tất cả lũ con gái “gầm” lên như hổ đói vớ được mồi. “Trời ơi! Là An Vũ Phong! Là chàng An Ngọc Phương đứng thứ ba trong top 100 chàng trai quyến rũ nhất trường British tuần trước sao?

An Vũ Phong? Cái tên nghe quen quen! Gì mà bọn con gái vừa nghe tên hân cứ như uống nhầm thuốc “động rồ” cả lũ thế nhỉ?

- An Vũ Phong, học sinh cấp III trường nam sinh British, xếp thứ ba trong Top 100 “giai đẹp” của trường British, một trong sáu nhân vật tiếng tăm lừng lẫy của hội học sinh British, dáng chuẩn như siêu mẫu, chiều cao 1m80, cân nặng 70 kg, sao Cự Giải, nhóm máu A, papa là... - Thượng Hội đọc vach vách dữ liệu trong bộ nhớ Ram của não bộ.

Tôi tròn tròn mắt, nhìn Thượng Hội thao thao bất tuyệt, gật đầu khâm phục. Đứng trước Thượng Hội thành tích thi cử không ra gì, nhưng tất cả hồ sơ cá nhân của các hot boy, cool boy, cute boy trên bảng Top 100 giai đẹp hàng tháng, nó thuộc lòng như ăn cháo, cứ như con “ma xó”.

- Nữ sinh thành phố Sant Roland chả ai lại không biết anh ấy. - Ngọc Đình nói đến đây, liếc xéo tôi một cái, - Dĩ nhiên, không tính đứa ngoại lệ...

Hu hu... cũng chỉ là không biết một Mr đẹp giai thôi mà, làm gì phải phân biệt giai cấp thế? Hừ, để chứng tỏ cũng thuộc dân sành điệu cỡ VIP (very impolite person he he..).

Ring... Tạm dừng một chút.

Bây giờ là lúc diễn giải của Thái Linh tức “Quạ đen tái thế” (để bạn hiểu một chút chúng tôi đang nói gì =.=)

Tôi hiện giờ đang là nữ sinh trường cấp III Maria - trường nữ sinh duy nhất toàn thành phố do vị hiệu trưởng kiêm nhiệm chức “chuyên viên rồi hơi” dẫn dắt một đội ngũ giáo viên lập dị, bồi dưỡng và đào tạo một lũ giặc cái vừa “mê giai đẹp” vừa hay lâu nhàu như lũ vịt bầu.

Còn trường nam sinh British mà đám con gái vừa bàn tán nằm ở trung tâm thành phố, có thể coi là hàng xóm láng giềng với trường tôi. Nó do một vị hiệu trưởng “vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa” dẫn dắt một đội ngũ giáo viên tâm huyết với nghề, đào tạo ra những chàng trai ưu tú nhất thành phố.

Sáu nhân vật tiếng tăm của British là những hạt giống của trường, là những anh chàng đẹp trai hết xẩy, phải gọi là thần tượng của các thần tượng. Do thời lượng có hạn nên lần chen phát sóng này không thể miêu tả chi tiết.

Cũng chẳng biết từ bao giờ trường nữ sinh Maria đã có trò bầu chọn Top 100 chàng trai quyến rũ nhất trường British. Tiêu chuẩn bầu chọn gồm: độ thân thiện, ga-lăng, nhiệt tình, đẹp giai vân vân và vân vân... Mỗi tháng không ngừng cập nhật thông tin. Đây là bảng xếp hạng có uy tín và tầm ảnh hưởng lớn trong các trường của thành phố.

Các nữ sinh trường tôi cực vinh hạnh và hiên hách nếu tiếp cận được với các boy lọt vào Top 100 đó. Điều này cũng là tiêu chuẩn đánh giá “Miss được yêu thích nhất của trường”. Danh sách “hoa khôi được yêu thích” cũng được cập nhật hàng ngày. Diễn giải kết thúc!- A a a...

Những tiếng kêu rú gào thét nối tiếp nhau khiến tôi hướng mắt về phía “Đệ nhất Ma Bù”. Lúc này, nó đang bị vây kín bởi đám nữ sinh tò mò như sao “xẹt” bị phóng viên báo lá cải săn tin. Ma Bù đầu gật lia lịa, “ngắt ngay con gà tây” trong sự ngưỡng mộ của mọi người.

- Hừ...

Một tiếng lên giọng khinh khỉnh chặn đứt tiếng lao xao của lũ vịt gòi. Soạt soạt... Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Bối An An - kẻ thù không đội trời chung số hai của tôi ở trường nữ sinh. (Xin nhắc lại chút: Kẻ thù ở vị trí number one là con nhỏ Anna).

Bối An An thấy mọi người nhìn về phía mình, cố ý giơ tay hất những cọng tóc xoắn làm dáng, mắt lúng la lúng liếng.

- An An, sao không cẩn thận vậy? Tay bị thương kìa! - Đệ nhất Ma Bù ngay lập tức bắt chuyện nịnh nọt.

- Hơ hơ hơ... - Tiếng cười nghe như tiếng mấy bà đồng nát mài ống bơ gì làm tôi dựng tóc gáy. - à à..., cũng chẳng có gì đâu! Tao chẳng may trượt chân ngã ở cổng trường, sau đó anh An Vũ Phong dán hộ tao miếng băng tay ý mà!

- Cái gì? “Dán hộ miếng băng tay?”

- Wa...! Đây là miếng băng tay do anh An Vũ Phong dán sao? Cho bọn tao xem với!

Đúng là một lũ hám giai đẹp. Lúc này còn túm tụm chỗ “Đệ nhất Ma Bù”, giờ lại quay ngoắt 180 độ, túm đông túm đò quanh con nhỏ Bối An An hỏi han tía lía, vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị, nhìn chăm chăm vào cái băng dán tay mỏng tanh, nước dãi nhỏ toong toong...

Rầm rầm rầm...

Huych huych huych...

Ủa! Động đất à? Hay là núi lửa, không, bộ sóng thần hả?

Khối khí “háo sắc” bị nén đến cực điểm. Tôi tò mò, mắt tôi lơ đãng nhìn ra ngoài lớp, chỉ nhìn thấy “một bầy ong vò vẽ” lúc nhúc di chuyển chầm chậm từ xa đến.

- Má ơi! Chàng trai hào hoa thứ ba trường British – An Vũ Phong kìa! Thứ ba trường British?!

Tại tôi vọng lại tiếng kêu như xé vải của Thượng Hội. Ló đầu ra, thấy nó đang lượn vòng tròn chóng cả mặt quanh cái tổ ong vò vẽ, hai mắt hiện rõ mồn một chữ “LOVE” to đùng đoàng.

- Mình có thể vào được không? - Bỗng một giọng nói êm dịu như rót mật vào tai phát ra từ tâm của “tổ ong vò vẽ”. Lũ ong vò vẽ như biến thành “những cừu non ngoan ngoãn, đập trên lá vàng khô”. Tôi chẳng biết ai bảo ai, rút vội đi động nhấn phím “CAMERA” về phía anh chàng đẹp trai.

Pí po! Pí po!

Báo động “xui xẻo” nâng lên mức đỏ. Như phản xạ có điều kiện, tôi mặt dài ra như trái mướp, thất tha thất thểu lê bước về phía góc tường. Đối với tôi, đám đông là một trong những điềm báo xui xẻo. Trước mắt tôi lại là cả một đội quân “háo sắc” hùng hậu, sắp như phát cuồng cả lũ...

- Thái Linh! Thái Linh là bạn nào?

Chính lúc tôi quay người đi, len lén rời khỏi chỗ đó thì giọng nam êm như tiếng sáo điều lại vọng lên. Ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía tôi như ánh đèn sân khấu chiếu sáng choang mặt diễn viên.

Tôi nhè nhẹ xoay người 30 độ, liếc trộm xem chuyện gì đang diễn ra sau lưng. Lũ cừu non im thin thít thoát một cái biến thành một tổ ong vò vẽ kêu vo vo ầm ỉ. Ai nấy đều dùng ánh mắt soi mói nhìn tôi chăm chú khiến tôi chỉ muốn đào hố nhảy xuống. Lũ bạn tự động tách ra thành một lối đi từ chỗ anh chàng đó đến chỗ tôi.

Khuôn mặt cười đầy ẩn ý, hàng lông mày rậm và đen nhếch lên hơi ngổ ngược, cong cong như vầng trăng khuyết trong đêm. Nước da hồng hào, nụ cười tươi roi rói, khuôn mặt quá hoàn hảo, đáng người cao, bờ vai rộng, rắn rỏi, đặc biệt là cái khuyên kim cương sáng lấp lánh bên tai trái như tô điểm thêm vầng hào quang chói lòa ấy.

- Em có phải là Thái Linh không? - An Vũ Phong rất tự nhiên, hai tay thọc vào túi quần, mỉm cười dịu dàng, đi về phía tôi, sau đó chìa tay ra. - Gửi em cái này.

- Gửi em? - Tôi lùi vài bước về phía sau, cảnh giác pha chút ngạc nhiên khi nhìn thấy phong thư màu hồng trên tay Vũ Phong. Hơ?! Anh chàng được mệnh danh là “Hoàng tử kim cương” này lại gửi cho mình bức thư trên đó ư...?

"Thư làm quen"- Một chữ đó như xi măng khô nhanh, cả người tôi hoá đá.

- Em có sao không? - Vũ Phong tiến sát lại, tôi có thể nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt chàng, hàng lông mi dài, đôi mắt sáng. Hào quang từ đó phát ra làm tôi loá cả mắt, trời đất xung quanh tôi như quay tít thò lờ...

- Đây, đây là... cái gì? - Tôi cố sử dụng tối đa công suất của những neuron thần kinh đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê để lắp ghép thành câu có đầu có đuôi.

- Là thư làm quen. - Anh ấy cười rạng rỡ như mặt trời ban ngày. Đã thế lại còn nhấn mạnh từng từ. - Thư làm quen viết riêng cho em.

Lời nói như đinh đóng cột của anh chàng number three này làm cả phòng học như biến thành cái xoáy ốc lớn, đứa nào cũng nghe rõ mồn một.

- Wa...! - Những tiếng kêu gào điên loạn như quả bom tấn nổ tanh bành trên đầu tôi. Tôi nghe như muốn rách màng nhĩ.

- Bình tĩnh... Hết sức bình tĩnh...

Tôi lấy tay gạt mồ hôi nhễ nhại trên trán, hít mạnh một hơi dài.

Thái Linh, mày đừng để bị sập bẫy... Theo kinh nghiệm đúc kết trong mười bảy năm trường kỳ kháng chiến, nằm gai nếm mật với lão thần xui thì điều tốt đẹp này không thể xảy ra với mày. Chắc là mày đang ngủ mơ rồi...! Đúng... đang mơ..., véo một cái vào má là biết liền...

- Oái! Đau quá! - Tôi xoa chỗ bị véo sưng vù ở má. Tui thân, nắc nhen ngào, híc híc...Hu hu...! Đúng là đen tận mạng! Nằm mơ mà cũng đau...

An Vũ Phong giờ ngón tay trở hồng hào, đặt lên môi làm dấu, “Suyt” khe khẽ. Mọi người như điện thoại ở chế độ rung, tiếng ruồi bay qua cũng nghe rõ.

Thình thịch... thình thịch...Chỉ nghe thấy tiếng tim tôi đập rộn ràng. Anh ý nhìn vào mắt tôi “đắm đuối như con cá chuối”, nhovn miệng cười tình tứ:

- Đóa hồng này dành cho em, my honey!

Như một nhà ảo thuật tài ba, anh ấy rút ra từ phía sau lưng một đóa hồng tươi rói được bọc khéo léo bằng lớp giấy tím trong suốt. Trên từng cánh hồng

được hương thơm e ấp những hạt sương trông như những viên trân châu long lanh. Chao ôi, đẹp quá!

- Đây... đây là trường nữ sinh Maria... - Tôi len lén nhìn những khuôn mặt tím bầm như hoa sim, đặng đặng sát khí của lũ mê giai.

- Anh biết mà. – Vũ Phong cười híp mí.

Không biết tôi lấy dũng khí từ đâu, kéo tay anh ấy, lôi xềnh xệch ra khỏi đám đông đang tụ tập vòng trong vòng ngoài. Đến cửa lớp, tôi cố sức điều chỉnh nhịp tim và nhịp thở như sắp ngủm củ tỏi đến nơi của mình, chỉ vào tấm biển lớp:

- Lớp bọn em là lớp 11 là... là...

An Vũ Phong thậm chí không ngược lên nhìn tấm biển nữa, gật đầu dứt khoát với tôi. Càng lúc càng tiến gần đến đáp án, tôi càng thờ dốt.

- Em... - Tôi căng thẳng, nuốt nước bọt, liếm đôi môi khô cong, run như cây sậy chỉ vào mình lắp bắp:” Em tên là... là... Thái... Linh.

- Ủ! Em yên tâm, người anh tìm chính là em. - An Vũ Phong nháy mắt với tôi, rồi quay người đi, vẫy tay với kẻ đang đứng bần thần như chôn chân ở đó.
- Nhớ đọc thư nhé! Anh lên lớp đây! Bye Bye!

Bốn bức tường trước mắt như nghiêng ngả!

Mọi thứ đều quay tròn... quay tròn...

Không phải là thật! Đây không phải là sự thật! Hơ hơ... Nằm mơ... mình đang nằm mơ... tiếp tục ngủ đi... ngủ đi... Zoo Zoo... Zzzz... Zoo zoo... Zzzz...

- Hứ! - Tiếng nguyệt dãi, chua như dấm, nghe như đâm vào tai. - Hôm nay là Cá tháng tư rồi.

Tôi hốt hoảng quay lại. Bối An An không biết đứng sau lưng tôi từ lúc nào, đôi mắt quắc lên phát ra sóng điện từ làm đàn muỗi bay qua xem cháy thui. Tôi sồn gai ốc. Hai chữ “ghen tị” to lù lù trên mặt nó.

- Này, Thái Linh, chắc bà là con chiến ngoan đạo của chúa phải không? - An An bộ mặt vênh vênh vào vào, liếc xéo về phía tôi.

- Không phải! - Thấy nó tiến gần về phía mình, tôi theo phản xạ tự nhiên lùi về phía sau. Nguy hiểm thật! Mất mạng như chơi! An toàn là số một!

- Hứ... Xem ra ngày nào bà cũng cầu nguyện nên thượng đế động lòng trắc ẩn, bố thí cho bà tí hi vọng.

- Bối An An nói như bắn súng liên thanh.

Rạt... Ừa...

Tôi nhìn thấy lũ bạn học đang đông tai lên nghe bỗng quỳ hết xuống cầu nguyện. Xem ra thượng đế lần này nhận không ít quà “đút lót”.

Bối An An đứng ngệt ra như phỗng, không nói được câu nào trước phản ứng của mọi người.

- Hứ, nghe nói não bộ con người cũng có lúc phải nghỉ ngơi. Ví dụ như hôm nay, có người phải cho não xả xì-trét, do đó đương nhiên sẽ có những hành động không kiểm soát được... Xem ra, anh Vũ Phong gửi thư tình cho mày chẳng qua vì hôm nay cho não nghỉ xả hơi thôi... Hổ hổ hổ...!

- Ủ... Bà nói cũng đúng...

Tôi gật gù đồng tình, không có lý nào một anh chàng đẹp trai lại tặng hoa cho tôi, xem ra chỉ có khả năng này.

- Hà? Mày... - Không ngờ tôi lại trả lời như vậy, Bối An An không biết phải nói gì, có phần lúng ta lúng túng. Nhưng hoa khôì vẫn là hoa khôì, nay lập tức trở lại trạng thái ban đầu.

- Thái Linh, đừng có dương dương tự đắc, các chàng đẹp trai gửi thư làm quen cho tao là chuyện “thường tình phố huyện”! Còn gửi cho mày... cũng chỉ là đùa tí cho đỡ nhàm.

- Tiếng An An càng lúc càng lạnh lạnh như lọ sành vỡ.

- Đừng có mà ăn quả mơ! Anh Vũ Phong chỉ muốn chọc mày cho vui thôi, nếu anh ấy thích mày thật thì tao nhường ngay danh hiệu hoa khôì cho mày...

Tôi đứng thộn ra, nhìn bóng An An đi khuất, có thể nó nói đúng, chuyện đó mà có thật thì có mà mặt trời mọc đằng Tây. Reng reng...

Tiếng chuông vào lớp như phao cứu hộ cho kẻ sắp chết đuối, lũ hám giai đẹp bắt đầu tản ra. Tôi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng mặt vẫn nóng bừng bừng như hòn than....- Thái Linh! Thái Linh! Tỉnh dậy đi!

Tôi mơ mơ màng màng, mắt nhắm mắt mở, lấy tay chùi nước dãi sắp ứa ra. Trong mơ tôi thấy một chàng hoàng tử tặng mình một lá thư tình màu hồng...

- Thái Linh! Dậy mau! Thái Linh! Mau bật mí cho tụi tôi bí kíp cửa trai đẹp đi! Nói đi mà... Tôi nhìn xung quanh. Lũ “háo sắc” bao quanh tôi như “kiến

bu thịt mỡ”, đưa nào đưa nấy mặt ngây thuần thuần, háo hức đợi chờ.

- Các bà... các bà muốn gì? - Tôi dụi mắt, run run hỏi nhỏ.

- Ấy dà! Bà bạn cứ vờ vịt. - Chị “đầu hoa súp lơ” ngồi cạnh huých mạnh vai tôi làm tôi suýt ngã bở chừng.

- Đừng giả ngây giả ngô nữa! Cậu được anh Vũ Phong chắc phải có bí kíp gia truyền gì chứ. Nào! Mau khai đi!

Cái gì mà cậu được?! Hoá ra không phải mơ, đúng là có chàng công tử nhà giàu hào hoa phong nhã tặng mình thư tình thật. Nhưng bí kíp...?! Tôi còn chẳng hiểu bí kíp gì! Thậm chí anh chàng quyền rũ hóp hóp đó là ai tôi còn chẳng biết nữa là...

- Tôi... tôi không biết... - Tôi nói như rặn ra từng từ, lòng như có kiến bò, đợi chờ phản ứng của tụi bạn.

Ôi... trời...! Sao thế này? Cả nhà ăn như biến thành pháp trường! Không khí sao mà u ám, nồng nặc mùi sát khí! Tôi hoảng hốt chớp chớp mắt, lăm lăm lết nhìn xung quanh. Khiếp! ón phát sợ...! Cả lũ cứ như bọn đầu trâu mặt ngựa dưới âm tào địa phủ, mắt lồi trố như ếch ương chỉ chờ ăn tươi nuốt sống tôi. “Bùm chiu...!” - Hàng loạt cặp mắt phát ra tia lửa điện “ngắm thẳng tôi mà bắn”. Đầu chúng phụt khói “đỏ kị” đen sì sì như ống xả công nghiệp.

Thái Linh, bà sao lại thế! Chúng tôi không cướp anh Vũ Phong đâu mà lo, trường British có bao nhiêu anh chàng đẹp trai, bà cũng phải nghĩ cho bạn bè chứ!

- Ủ! Chỉ lí! Chỉ lí! Thái Linh dịu dàng nhất nè, tốt bụng nhất nè, hiền hậu nhất nè, xinh đẹp nữa nè... Tóm lại một câu: “Tuýp con gái “siu” hoàn mĩ! Nói đi nào, nào...!

Cái gì mà dịu dàng nhất, tốt bụng nhất, hiền hậu nhất chứ, nghe “củ chuối” để sợ.

- Đúng đó! Nói chỉ phờ chí bún! Minh á, mình là mình thấy đáng Thái Linh lắm mai, nhỏ nhắn! Mặc mấy bộ thời trang trên tạp chí thì mấy cô siêu mẫu có mà xách dép.” Mấy Miss “Khủng long” ngày thường xu nịnh hoa khôi hôm nay quay ra nịnh nọt tôi, ngọt xớt như mía lùi.

- Nhìn nghiêng Thái Linh trông rất xinh, mũi dọc dừa này, lông mi dài ơi là dài... - Lại một giọng nói nghe vẻ “ngưỡng mộ” lắm.

- Khụ... khụ... khụ... - Tôi ngạc nhiên nhìn những đứa bình thường coi tôi chẳng ra gì. Lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Quý sứ thánh thần ơi...! Mình biến thành mẫu girl lý tưởng được thần tượng lúc nào vậy?

- Chết! Thái Linh ho rồi! Mau lấy nước lại đây! - Mấy bà dân anh chị mọi lần toàn sai vật tôi lại quan tâm dặn dò kẻ dưới rót nước cho tôi.

- Khụ... khụ... khụ... - Tôi không tin nổi tai mình, sặc cả nước bọt, ho sù sụ.

- Thái Linh, bà không sao chứ? - Thượng Hội chen vào đám đông, thò được nửa khuôn mặt. Tôi ho liên tục không trả lời, chỉ có thể gật gật cái đầu.

- Ai... ai làm gì vậy? - Đột nhiên có ai đó véo tay tôi đau điếng làm tôi muốn bật ra khỏi ghế.

- Giúp bà mát-xa. Vừa rồi ngủ dài trên bàn chắc là chân tay mỏi nhừ ha?! - Nhìn thấy đôi tay như gọng kìm của “Đệ nhất Ma Bù” chực vỗ lấy tôi... Hic hic, chỉ cần nó hảy chút sức “ruôi” là tôi nát như tương...

- Tôi... tôi thực sự không quen anh ấy, các bà phải tin tôi... - Tôi có cảm giác mình đang cười trên lưng cạp mà con cạp lại đang đứng bên bờ vực thẳm. Cười cạp rồi thì không thể xuống, mà xuống là rơi xuống vực ngay...

- Thái Linh! Không xong rồi! - từ ngoài phòng học vọng lại tiếng kêu như xe cứu hoả. Mọi người đều ngoảnh đầu nhìn ra. - Ngọc... Ngọc Đình đang ở trên sân thượng lầu hai, nói... muốn... muốn... muốn...

Tất cả mọi người đều nín thở, mắt đổ dồn về phía cô bạn nói như đứt hơi đó.

- Bộ bà bị nói lấp hả? - Thượng Hội cau sùnn sốt ruột la to. Cậu nói còn hiệu quả hơn thuốc chống hen. Bà bạn đó hít một hơi dài:

- Nói muốn gặp Thái Linh, nếu không sẽ nhảy lầu.

Nghe đến đây, tôi chạy như tên bắn về phía sân thượng lầu hai.

- Ngọc Đình, đừng có nghĩ quẩn!

- Đúng đó, đúng đó! Trên đó nguy hiểm lắm! Mau xuống đi.

Tôi chưa chạy đến nơi thì đã nghe tiếng ồn ã của mọi người.

- Các bà đừng có qua đây! Nếu không... tôi nhảy xuống đó! Tôi muốn gặp Thái Linh.

- Tôi... tôi đây. - Nghe tiếng của Ngọc Đình, tôi nhảy qua hàng rào, sai một bước ba bậc thang, lao vào sân thượng. - Ngọc Đình, bà đừng... đừng...

Tôi thở không ra hơi, đứng trên sân thượng. Ngọc Đình hai tay làm thành hình dấu nhân như kiểu nơi nguy hiểm, đến gần chết liền, sắc mặt bùng bùng khí thế.

Nhìn thấy tôi, nó lao như bay đến, chụp lấy tôi, kéo mạnh về phía gần mép sân thượng làm tôi suýt ngã chổng vó. Nhìn xuống, tôi thấy chóng hết cả mặt.

- Bà... tôi không làm gì đắc tội với bà! Ngọc Đình... bà...

- Thái Linh, bà mau nói đi, bà cò cưa kiểu gì mà cưa đổ được anh An Vũ Phong vậy? Nói mau đi! – Ngọc Đình lắc mạnh vai tôi như kiểu muốn tháo tung từng con “óc vít” trong người tôi vậy.

- Thực tình là tôi không hề quen anh ấy... Ngọc Đình bà đừng có làm bậy... - Tôi liếc xuống phía dưới, bao nhiêu cái đầu ló nha ló nhỏ. Tôi vội vàng nhìn Ngọc Đình. Trời! Ngọc Đình bỗng có ba cái đầu. Tôi hoa mắt, tất cả thức ăn bữa sáng như muốn ồ ọc tuôn ra.

- Thái Linh, sau này bà là chị hai, là xếp sòng của tôi, tôi nguyện cả đời làm trâu làm ngựa cho bà, chỉ cần bà cho tôi vài lờ vàng ngọc thôi mà... hu... hu... - Ngọc Đình “rần” không được, đành chuyển sang chiến tranh tâm lý, giả dạng “đáng thương”.

- Bà muốn tôi nói gì bây giờ?! Tôi không biết gì mà... - tôi gắng hết sức túm chặt tay Ngọc Đình.

- Cái gì?! Bà dám quạ mặt tôi?! - Ngọc Đình bị kích động cực độ, lôi tôi ra sát mép sân thượng. Tôi đứng cập kênh bên trên, mặt tái xanh sợ hãi.

- Nhưng Ngọc Đình... Ngọc Đình..., tôi... tôi thực sự không biết gì mà... - Tôi run bần bật, mắt liếc xuống phía dưới... Tôi mắc chứng sợ độ cao, giãy giụa trong vô vọng.

- Thái Linh nếu như bà không nói, tôi sẽ nhảy xuống đó!

Nhìn thấy Ngọc Đình định nhảy xuống, hai chân tôi run *** tè, hai mắt tròn tròn nhìn con nhỏ, mặt ngáy ra gần năm giây. Mặc dù là tầng hai nhưng nhảy xuống ít ra cũng phải bó bột...

- Đừng mà. - Tôi chợt tỉnh, vội vàng nhảy tới ôm chân Ngọc Đình.

- Mặc tôi, để tôi nhảy xuống! - Ngọc Đình rùng rục khí thế như tráng sĩ xung trận, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, một tay ôm ngực, một tay quạt về phía sau: - Là do bà! Thái Linh, do bà không nói cho tôi nên hôm nay tôi mới nhảy lâu!

Nghe Ngọc Đình nói, tôi cũng muốn nhảy xuống phía dưới lắm. Chẳng nhẽ tôi không đứng lại trở thành kẻ sát nhân?

- Khoan, khoan đã, tôi nói, tôi nói... - Tôi cố sống cố chết ôm khư khư chân Ngọc Đình, lo nom nớp chẳng may có trận gió nào thổi bay bà bạn chí cốt xuống dưới.

- Bà hứa rồi nhé! – Ngọc Đình quay ngắt 180 độ, tôi chưa kịp dứt câu, nó đã đá ngéo tôi, nhảy xuống dưới, không sai, nó nhảy xuống khỏi lan can vào phía trong sân. Nhưng tôi...

- Hu... hu... hu...

Tôi chỉ thấy khuôn mặt của Ngọc Đình càng lúc càng khuất xa tầm nhìn, bên tai văng vẳng tiếng kêu thét thảm thiết của tụi bạn. Tôi bay khỏi lan can sân thượng, bay... bay tự do trong không trung...Hu hu hu... Chúa ơi! Sao lúc nào kẻ gặp đen đui cũng là con?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Hãy Hít Thở Thật Sâu Khi Bị Hoang Tưởng

Deeply Breath

Địa điểm:

Lớp 11A2 trường Maria

Sân bóng rổ trường Maria

Nhà Thái Linh

Nhân vật:

Thái Linh - học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội - học sinh lớp 11 trường Maria

Tương Ngọc Đình - học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần - học sinh lớp 11 trường Maria

An Vũ Phong - học sinh lớp 11 trường Maria

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Xin Chúa hãy ban cho con

Một hoàng tử khôi ngô tuấn tú cùng một đoàn tùy tùng thần bí

Tay chàng cầm hoa hồng, cười trên con bạch mã...

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Lập tức có bốn chàng hoàng tử cùng xuất hiện trước mặt tôi và hỏi:

Nàng là công chúa của ta phải không?

oOo

Vù vù vù...

Tiếng gió thổi mỗi lúc một mạnh, như gào thét bên tai...

Mạng sống của Thái Linh tôi thế là chấm dứt sao? Mẹ ơi, con gái mẹ không thể báo hiếu cho mẹ được rồi... Mai này mẹ phải tự chăm sóc bản thân, không được tiêu tiền phung phí nữa. Trái cây bán ở cửa khu tập thể không tươi đâu, mẹ đừng mua nhiều. Không được...

Ủa? Tiếng gió sao lại ngừng rồi? Những tòa nhà cao ban nãy đang còn di động sao giờ lại đứng yên hết vậy? Cả thế giới xung quanh tôi bỗng nhiên dừng lại. Tôi ngẩn ngơ quay đầu nhìn xem chuyện gì đã xảy ra... Bỗng thấy mình đang nằm gọn trong vòng tay ấm áp của một người.

Tôi ngược nhìn chủ nhân của vòng tay ấm áp đó - nước da rám nắng của cậu ấy trông mới khỏe khoắn làm sao. Đôi mắt rạng rỡ dưới ánh nắng mặt trời, vừa đen vừa tròn, đôi môi nở một nụ cười thân thiện lại lại ấm áp.

Ồi! Trời ơi... lẽ nào do tôi chịu cực khổ, cay đắng bấy lâu nay nên đến khi chết được lên thiên đàng sao? Trước mặt tôi rõ ràng là một vị thiên thần! Chỉ có điều... tôi không nhìn thấy đôi cánh của anh ta...

- Ồ! Cậu...

Lẽ nào bản thân "Thiên thần" cũng không dám tin có một cô bé rớt từ đâu xuống. Tôi mê mẩn cả người, cảm thấy bốn phía xung quanh bỗng xuất hiện vô số những cánh hoa màu hồng hạnh phúc đang nhảy múa, quay vòng vòng xung quanh.

- Đây là... đây là...

Một giọng nói con trai cất lên bên cạnh. Tôi vẫn chưa kịp định hình xem là chuyện gì thì lại có một khuôn mặt khôi ngô khác xuất hiện trước mắt tôi. Khuôn mặt đó trông rất thanh tao cùng mái tóc màu hung đỏ hơi quăn, đẹp không kém gì "Thiên thần" làm tôi càng không thể dời mắt đi được!

"Tóc quăn" cứ như Colombo phát hiện ra lục địa mới, miệng méo xệch qua một bên, lông mày nhíu lại... có vẻ như không dám tin vào mắt mình nên muốn nhìn kĩ tôi để "thăm dò", rồi lắc lắc đầu.

Tôi sợ sệt co rúm người lại trong vòng tay của "Thiên thần". Vòng tay mới diệu kì làm sao... Còn tên "Tóc quăn" thì thật kinh khủng! Hắn giờ tay ra định chạm vào váy của tôi, điệu bộ rất dứt khoát, không hề tỏ ra do dự chút nào...

Ồi!!! Đồ dê xồm... Trời ơi!

"Thiên thần" bị tiếng hét của tôi làm giật bản mình, hai tay buông ra, tôi lại thêm một lần nữa được làm "bóng rọi tự do".

- Hựu, cậu không sao chứ? - Một giọng nói bình tĩnh cất lên hỏi thăm "Thiên thần" bên cạnh tôi.

- Có lẽ... không sao...

- Không phải cậu bị ma ám đó chứ!

- Im đi, Dục!

Tôi ngồi bệt dưới đất, vừa xoa xoa cái hông đáng thương của mình lại bị đối xử tàn nhẫn một lần nữa, vừa nghe thấy những tiếng bàn tán lao xao phía trên đầu. Tôi nheo mắt nhìn lên. ôi trời ơi... có phải tôi thật sự đã lên thiên đàng rồi không? Tại sao lại có bốn khuôn mặt tuyệt đẹp như vậy ở bên trên đang cúi xuống nhìn tôi chăm chú như vậy?!

Một khuôn mặt của "Thiên thần", một khuôn mặt của "Tóc quăn", còn có thêm hai khuôn mặt lạ nữa - một người mắt to mày ngài, dáng người thanh mảnh, còn một người thì đeo cặp mắt kiếng vàng, trông không khác gì một chàng thư sinh! Bốn họ đang nhìn tôi chòng chọc, dường như ngạc nhiên trước những gì xảy ra trước mắt.

Tôi chỉ là bị rơi từ trên lầu xuống thôi, có gì đáng sùng sốt đâu? Tôi lập tức thu lu người, ôm tay trước ngực ra vẻ vô tội, đáng thương! Nhưng mà... sao lại có nhiều anh chàng đẹp trai cùng lúc nhìn tôi chăm chú từ khoảng cách gần như vậy nhỉ?

Thích... thích... thích... tiêu rồi, tiêu rồi... Tôi không thờ được nữa. Cả khuôn mặt nóng bừng như lửa lò thiêu, chắc chắn phía trên đầu tôi đang có các đám mây hạnh phúc để mê bay lơ lửng.

- Này cậu... - "Thiên thần" mở miệng hỏi tôi đầu tiên.

Ôi trời ơi... tôi cảm giác bản thân mình đang từ từ thoát khỏi lực hút trái đất, hồn như mọc thêm đôi cánh bay đến tận cung trăng... Tim bắt đầu mất kiểm soát, đập như trống múa lân...

Cậu ta... cậu ta chuẩn bị tỏ lộ gì với tôi chẳng?

Cậu ta... cậu ta đến để hẹn hò tôi chẳng?

Cậu ta... cậu ta đến để cầu hôn tôi chẳng?

Cuối cùng, Thái Linh này cũng có thể hít một hơi dài rồi vờn vai nói cho cả thể giới biết rằng: Tôi không phải là người bị Chúa bỏ quên! Tôi không phải lúc nào cũng chỉ đóng vai phụ. Cô gái lọ lem cuối cùng cũng đã gặp được hoàng tử, bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc...Hơ hơ hơ... Thế nhưng... một lúc có nhiều anh chàng đẹp trai như thế hỏi tôi làm sao chọn lựa được đây?!

- Tôi... -Tôi ngượng ngùng nhìn "Thiên thần", rồi lại nhìn ba chàng trai còn lại.

- Cậu... - Bốn người họ nhìn nhau, rồi đồng loạt hỏi tôi - Cậu là con gái à?

Rầm!

Hỏi... hỏi cái kiểu gì vậy trời? Tôi nghệt mặt ra nhìn bốn chàng đẹp trai. ánh mắt của họ trông vô cùng "nghiêm trọng", nhìn tôi như nhìn quái vật ngoài hành tinh. Không lẽ... không lẽ tất cả bọn họ đều không nhận ra tôi là con gái sao?

Tòa tháp hạnh phúc tôi vừa tạo dựng lên ban nãy bỗng chốc đổ sập xuống! Sự thật này mới phũ phàng làm sao! Thái Linh tôi cho dù không đẹp cỡ chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa hờn, nhưng mà... nhưng mà về căn bản vẫn ra dáng một cô gái chứ! ít nhất thì... tôi bây giờ cũng đang mặc đồng phục của trường nữ sinh Maria kia mà!!!

- Tôi... tôi là con gái... Bọn họ có thể làm chứng...

Bốn phía lặng ngắt như tờ. Đám vịt bầu trường Maria ban nãy còn ồn ào như cái chợ vỡ thì bây giờ đột nhiên im lặng đến đáng sợ. Hu hu hu... Bọn bạn vô tình này! Lúc quan trọng nhất thì lại câm hết một lượt là sao?

- Chính là cô bé đó đó! - Anh chàng đeo cặp mắt kiếng vàng, khuôn mặt đầy vẻ thư sinh bắt đầu lên tiếng. Cậu ta nở nụ cười lạnh lùng, tay chống cằm.

Cái gì? Sao lại chỉ tay về phía tôi?!

Tôi đang định hỏi câu đó thì bỗng nhìn thấy một tia sáng lóe lên từ đôi mắt của anh chàng đẹp trai "Mắt kiếng vàng". Híc, trông... dễ sợ quá! Trừ "Thiên thần" ra, hai anh chàng còn lại cũng nhìn tôi với cặp mắt không chút thiện cảm nào.

Tôi run bần bật, ai dè "Mắt kiếng vàng" lại hơi khom lưng xuống chào tôi:

- Tôi là Ân Địa Nguyên, rất vui được biết cậu. Bốn đại tướng quân của British sẽ còn gặp lại cậu!

Dứt lời bốn chàng trai nhìn nhau cười, rồi quay người bước đi, bỏ lại một mình tôi ngồi dưới đất, đầu vẫn còn lùng bù không hiểu chuyện gì xảy ra!

- Ôi!!!

- Trời, không phải mình đang nằm mơ đấy chứ! Mình mới vừa nhìn thấy bốn chàng đẹp trai trong hội lực đại tướng quân của British đấy!

- Thái Linh... không hiểu con nhỏ này đã làm gì nhỉ? Mau khai thật ra xem nào!

Tôi chưa kịp hoàn hồn tỉnh lại thì đã bị các bà bạn học của mình bu lấy như kiến. Bọn họ đứng xúm xít xung quanh tôi, rồi hỏi tôi tới tấp dồn dập chẳng khác gì sóng thần.

Hu hu hu... Thế này là thế nào? Tôi thật sự hi vọng có ai đó giải thích cho tôi biết câu hỏi cứ quay mòng mòng trong óc này rốt cuộc là sao:

Bạn là con gái à? ... Bạn là con gái à? ... Bạn là con gái à? ...

Thái Linh!

Thái Linh?

Thái Linh!

Cái tên của tôi tự nhiên cứ vọng đi vọng lại khắp sân trường Maria!

Bởi vì chỉ vùn vùn nửa ngày mà tôi đã có 1 cuộc gặp gỡ và nói chuyện thần kì với 5 anh chàng đẹp trai trong lực đại tướng quân trường British. Tên tôi “vinh dự” bước vào bảng xếp hạng những người nổi tiếng của trường Maria trước sự ngưỡng mộ vô bờ bến của cả trường.

- Thái Linh, bà cũng lợi hại đó chứ! – Ngọc Đình vừa giúp tôi để ý canh chừng bó hoa hồng do An Vũ Phong tặng, vừa đặt tay lên vai tôi, cười với tôi đến híp cả mắt lại.

- Rõ ràng mọi chuyện là tai bà, tự đứng lại khóc lóc ầm ĩ, lại còn đòi nhảy lầu tự tử... nếu như không phải do bà, tôi cũng đâu cần phải... .

- Tôi ngồi bệt dưới đất, lắc lắc đầu, bất mãn trẻ dài môi ra.

Bốp!

Thượng Hội cứ làm như sắp sòng của tôi, ko hề do dự đến vỗ vai tôi 1 cái đau điếng:

- Đây bà đúng là đồ sống trong sung sướng lại ko biết sung sướng. Bà phải biết trong trường Maria này, nếu có ai quen biết 1 trong Lực đại tướng quân của trường British thì sẽ làm người khác ghen tị đến chết. Huống hồ hôm nay bà còn nằm trong vòng tay của Giang Hựu Thần nữa! Anh ta là người đứng đầu trong bảng xếp hạng, tính tình dễ thương, là hoàng tử trong mộng của biết bao cô gái đấy!

- Hôm nay cái cách mà Ân Địa Nguyên cúi người chào Thái Linh thật là quý tộc! Cậu ấy đeo mắt kính trông lịch lãm quá, chẳng khác gì 1 chàng thư sinh. Tuy rằng cậu ta hiện tại chỉ xếp thứ 4, nhưng mình tin Ân Địa Nguyên nhất định sẽ vượt lên trên cho coi! – Ngọc Đình cũng ko muốn thua kém, tranh nói cói Thượng Hội.

- Xi! Chưa có cô gái nào có thể tiếp cận được anh chàng cao gần 2 mét tên Nghiêm Ngôn đâu! Cậu ta rất cẩn thận, tỉ mỉ, đôi mắt sáng, vẻ bên ngoài nho nhã, lại là cao thủ karate nữa! Ở cạnh người như vậy mới có cảm giác an toàn! – Nhỏ Thượng Hội đáng ghét lại bới ra một chủ đề mới để nói.

- À phải rồi, nếu như tình Kì Dục mà ko quá nóng nảy thì tôi chắc chắn sẽ rất thích cậu ta! Nghe nói Dục có mối quan hệ khá khăng khít với Lâm Từ Hạo, 1 trong những đại tướng quân đang ở nước ngoài. Nhưng mà hôm nay lúc cậu ta chạm vào váy của Thái Linh nhìn cool chết đi được! – Thượng Hội tiếp tục nói như súng bắn liên thanh làm tôi suýt nổ mồm nhĩ.

- Tôi vẫn thích An Vũ Phong nhất! _ Ngọc Đình tỏ ra ko phục hết tướng lên. - Cậu ko cảm thấy cái điệu cười đầy ẩn ý của Phong khi đưa thư làm quen trông rất hợp hồn sao? Hơn nữa đôi bóng tai bằng kính cương đó quyến rũ chết người!

- Tóm lại là...

- Thượng Hội và Ngọc Đình nhìn nhau rồi đặt tay lên ngực mình nói, - lực đại tướng quân của trường British thật ... tuyệt vời!!!

Im ắng...im ắng...

Có được hai bà bạn hám gái đẹp thế này, thật ko hiểu là may mắn hay bất hạnh cho Thái Linh tôi đây?...

- Đây đây, để tôi kiểm tra 1 chút đã! Cái ll thư làm quen đó... - Đôi mắt Thượng Hội bỗng sáng rực lên, nhìn tôi ma mãnh rồi huyếch cù chỏ vào người tôi.

- Thư làm quen, ôi trời ơi thư làm quen của Phong! Tiểu Linh, tôi cũng muốn xem! Tôi cũng muốn xem! – Nghe thấy ba chữ “ thư làm quen”, nàng “ cây s?” Ngọc Đình lập tức nhảy cẫng lên như uống phải thuốc kích thích, vừa hét vừa chạy vòng vòng xung quanh tôi.

Thật là chịu ko nổi 2 bà bạn si tình này. Tôi đã vì họ mà nhảy xuống lầu, suýt tí nữa thì mất cả mạng.

Họ ko hề tỏ ra quan tâm gì đến tôi, nửa lời hỏi thăm cũng chẳng có. Ngược lại, mới nhắc đến thư tình của An Vũ Phong thì đã phấn khích như vậy...

Tôi nắm chặt trong tay bức thư đó, run run đưa về phía họ, chậm chạp, ngập ngừng. Nói thật lòng, tôi ko hề muốn đưa chút nào.

Thượng Hội toan giựt lấy, tôi cố sống cố chết giữ lại. Thượng Hội kéo về phía nhỏ, tôi lại kéo lại về phía mình... cứ qua qua lại lại ko ngừng...

- Thái Linh! Bà có chịu buông tay ra ko hả?

Nghe thấy tiếng gầm như sư tử cái xuống chuồng của Thượng Hội, tôi rùng mình, bỏ ngay tay xuống.

Bức thư lập tức nằm trong quyền kiểm soát của nhỏ.

- Hô hô hô! Tuyệt quá! Tuyệt quá! Mọi người mau đến đây xem đi! Thư làm quen của An Vũ Phong đây nè!

- Ôi Vũ Phong!

- Mau đọc lên đi Thượng Hội! Mau đọc đi! Xem Phong viết những gì trong đó vậy!

Tiếng reo mừng của Thượng Hội vừa dứt, các cô nàng trong lớp tôi như đinh sắt bị cục “nam châm Thượng Hội” hút lấy, dí sát nhỏ đòi xem thư.

Thượng Hội háng giọng, ngồi xuống bàn học, vênh vang vất 1 chân lên điệu bộ như nữ hoàng được vạn dân yêu mến:

- Yêu cầu mấy bà trật tự nào! Thư làm quen của An Vũ Phong, hiện tại đang nằm trong tay của tôi! Để mọi người ai ai cũng nghe rõ được nội dung của bức thư, lát nữa khi tôi đọc, đề nghị các bà ko được la hét vì bất kì lí do nào nhé!

- Được được được, tụi tôi đều nghe theo bà hết! Thượng Hội, bà mau đọc đi! – Ngọc Đình 1 tay cầm bút, 1 tay cầm giấy chuẩn bị ghi chép, mắt nhìn hâu hâu vào bức thư trong tay Thượng Hội – Thượng Hội, bà đừng đọc nhanh quá đấy, tôi còn phải chép lại từng lời từng chữ trong bức thư của An Vũ Phong!

- Á, tôi cũng phải chép lại! Thượng Hội đợi chút đã! Tôi đi lấy giấy!

- Tôi cũng đi lấy! Tôi cũng đi lấy!

Sột soạt! Sột soạt!

Sau những tiếng sột soạt đó tất cả con gái lớp tôi đều cầm trên tay “công cụ” để ghi chép. Ai ai cũng hướng về Thượng Hội với tất cả sự chờ đợi, mong chờ, thái độ còn nghiêm chỉnh còn hơn cả khi chuẩn bị nghe đọc đề thi tốt nghiệp...

Hơ hơ! “Người của công chúng” – Thượng Hội dùng tay hất hất tóc, giữ giữ bức thư trên tay, mở phong thư, rút thư ra rồi đọc.

- Chào bạn...

Ồ la la!

Lời của Thượng Hội vừa cất lên, ánh mắt của mọi người lập tức như vạn thanh kiếm sắc nhọn nhất loạt cùng chĩa về phía tôi.

Tôi hít 1 hơi dài, vội vàng đưa mắt nhìn về phía cửa sổ.

- Ôi, trời hôm nay đẹp quá! – tôi vừa lau mồ hôi trên trán vừa lẩm nhẩm nói.

- Hơ hơ! Thượng Hội đang háng hai cái nữa, lấy lại sự chú ý của mọi người.

- Bạn như bông hoa tươi thắm của mùa xuân rực rỡ sắc hương... Tôi vô cùng thích đôi mắt đen tuyền như 2 hạt trân châu của bạn...

Chaaaaaaaaaaaaooooooooooooooooo!

Hu hu hu! Gì thế này... Tôi cảm giác Thượng Hội ko phải đang đọc thư làm quen mà như đang đọc bản cáo trạng phán xử tội của tôi vậy!

Cứ mỗi 1 lời nhỏ đó cất lên, con tức giận của mọi người trong lớp lại như thủy triều dâng cao lên 1 nấc.

Hu hu hu! Sự ghen tị của con gái thật đáng sợ!

- ... Hi vọng vẫn còn có thể gặp bạn... Người bấy lâu vẫn theo đuổi bạn... An Vũ Phong...

- Thượng Hội cuối cùng cũng đọc xong bức thư bằng giọng như hát nhạc trữ tình. Tôi cảm thấy mình trút bỏ được gánh nặng ngàn tấn.

- Hay quá! Hay quá... An Vũ Phong bình thường nhìn có vẻ cao ngạo nhum vậy, ko ngờ cũng lãng mạn quá đi!

- Đúng vậy, thật là...thật là...GHEN TỊ QUÁ ĐI!

Các cô gái nói đến lần thứ n thì quay đầu lại, đôi mắt giận dữ như đánh tia lửa điện nhìn tôi...

A di đà Phật... A di đà Phật...

Tôi ngồi tại chỗ của mình, 2 tay chấp lại nhìn lên trời cầu nguyện. Thượng Đế ơi... xin hãy cho con mau biến khỏi nơi này...

- Ủa ? khoan đã! Có vấn đề!- Lần thứ n+1 Thượng Hội lại làm cho mọi người chuyển sự chú ý sang nhỏ.

Phù Thượng Hội ơi Thượng Hội, tôi nên trách bà hay là cảm ơn bà đây?

- Thượng Hội, có chuyện gì vậy? – Ngọc Đình quay lại hỏi, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng. Thượng Hội thì đang nhủ hết cả mắt lại, bộ dạng giống như đi nhỏ răng sâu.

Thượng Hội giữ chặt phần đuôi của bức thư, miệng khê động đập liên tục.

- Phần cuối bức thư này viết là gửi cho Thái Linh nhưng là Thái Linh bên lớp 11A1 chứ ko phải Thái Linh của lớp 11A2 chúng ta.

- Thái Linh của lớp 11A1?

- Nói thế nghĩa là...

- Gửi nhầm người rồi...

Hả?

Ngay lúc đó tim của tôi ngừng đập hết 1 giây...

Cái gì kia? Đưa nhầm người ư? Tôi ngược đầu dậy, mở to mắt ra nhìn bà bạn Thượng Hội đang tỏ ra rất bối rối, đột nhiên nhớ có lần cô chủ nhiệm có nói rằng:

- Cái bảng tên lớp 11A2 của các em sao số 2 lại bị thiếu 1 gạch vậy? Cán bộ lớp đâu rồi? Mau đi gọi người đến sửa đi!

Nhớ đến đây tôi đang như tảng đá đồng cứng bị 1 thanh búa nên vào vỡ vụn ra, rơi liểng xiểng trên mặt đất...

- Đây là thư gửi cho cậu!

- Đây là hoa hồng tặng cậu.

Nhưng tại sao những lời An Vũ Phong nói sáng nay lại cứ quay vòng vòng trong đầu tôi như 1 câu thần chú vậy?

- Ha ha ha ha!

Lớp tôi im lặng 1 lúc rồi bỗng bùng phát 1 cuộc đại chiến thế giới lần 3 – đại chiến cười. Hầu hết mọi người đều cười ngả nghiêng hết trên mặt bàn. Tôi ngược mặt nhìn lên, thấy hoa khôi An An cùng các “cây s” khác đang cười đến chảy nước mắt. Tôi chỉ muốn đào ngay 1 cái lỗ để chui xuống đất!

- Aaaaaaaaaaaaaa!

Một tiếng kêu thất thanh lại được phát ra từ đám người trên hành lang bên ngoài lớp.

Hôm nay làm sao thế nhỉ? Đã giờ tan học cả rồi mà trường ko hề yên tĩnh chút nào. Chỉ cần cố gắng vượt qua khỏi được những giờ phút ngắn ngủi này nữa thì xem như ngày đen đủi của tôi lại được trôi qua 1 cách “yên bình”. A di đà Phật... A di đà Phật... Liệt tổ liệt tông nhà họ Thái có thể phá lệ 1 lần, báo trước cho con biết tiếng kêu ban nãy là báo hiệu điềm lành hay điềm dữ ko?

Con gái lớp tôi cũng đồ dờn mọi sự chú ý về phía tiếng kêu bên ngoài lớp, tạm quên đi chuyện cười nhạo chế giễu tôi. Ai nấy đều hướng ra bên ngoài cửa lớp.

Vừa nhìn ra ngoài tôi suất tí nữa thì nghẹt thở! Trời, cái cậu... An Vũ Phong đó... sao lại quay lại đây?

Tôi ngơ ngẩn nhìn theo bước chân tiến vào bên trong lớp của cậu ta. Đôi chân mày đen đậm, đôi mắt to và sáng, môi đỏ hồng... còn đôi bông tai bằng kim cương đang phát sáng ra những tia sáng hạnh phúc... trời ơi, sao mà đẹp đến ngất ngây người dzậy...

- Hơ hơ hơ, chào cô bạn... thật ngại quá... - An Vũ Phong nghịch ngợm chào tôi như kiểu trong quân đội, chớp chớp mắt – Bức thư đó, tôi có thể xin lại được ko?

- Cậu đến để lấy lại bức thư à? – Tôi nhìn thấy đôi mắt như tỏa ánh hào quang của cậu ta, trong lòng cảm thấy ảm áp lạ thường.

Không ngờ cậu ấy lại dịu dàng tốt bụng đến vậy, chạy đến đây để an ủi tôi.

- Ko sao đâu! Cậu ko cần xin lỗi đâu! – Thật đáng ghét, sao giọng tôi lại nghẹn ngào như gà mắc tóc vậy?

- Xin lỗi nhé! Tôi thấy ngại lắm! – An Vũ Phong cảm kích đáp trả tôi bằng 1 ánh mắt đầy thân thiện, rồi lấy lại bó hoa hồng trên tay tôi.

- Hoa hồng ư? – Tôi giật mình, nhìn cậu ta hỏi.

- Phải tôi đem bó hoa này tặng đúng cho chủ nhân của nó. – An Vũ Phong nháy nháy mắt, rồi vẫy tay với tôi, nhẹ nhàng quay lưng đi, rồi ung dung rảo bước về phía cửa lớp...

Tôi đơ người ra nhìn theo cậu ta, trong đầu rối bù như 1 mớ bòng bong...

Thế này... thế này là thế nào?...

- Ha ha ha ha ha....

Tụi con gái lại cười ầm ĩ lên. Tôi ngược nhìn thấy hoa khôi An An cùng lũ vịt giò đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Ha ha ha... Thái Linh này! – An An bước 2 bước dài đến trước mặt tôi, dùng tay che cái miệng đang cười “hết ga” của mình, đắc ý nói – nghe “người nổi tiếng” phát biểu chút cảm tưởng xem nào? Tao đã nói từ đầu rồi, mày đừng có nằm mơ ban ngày nữa đi, bây giờ lại bị người ta cho ra châu rìa! Hơ hơ hơ! Làm hoa khôi của trường à? Mày đừng mơ ngủ nữa! Cái sân bóng rổ tôi nay phiên mày làm giùm nhé!

Trong phút chốc, cả vườn hoa hạnh phúc của tôi sụp đổ hoàn toàn, hoa cỏ tàn úa ko còn khoe sắc nữa, những chú chim sẽ cũng im bất tiếng hót của mình.

Sau cùng tôi vẫn là kẻ bị Chúa bỏ quên.

Ào, ào ào... ào, ào, ào...

Nước trong ống vừa mát lạnh vừa trong suốt ồ ạt chảy ra, lênh láng khắp sân bóng rổ.

Trời sầm tối, trong trường vắng teo ko 1 bóng người. Ánh đèn buổi tối soi cái bóng đang cầm chổi của tôi xuống mặt đất, dài thườn thượt, trông mỏng tanh như 1 người giấy ko hề có sức sống. Nom bộ dạng đến kì quái. Cả sân vận động yên ắng, tĩnh mịch, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng lầm rầm cầu khỉ của tôi!

- Liệt tổ liệt tông họ Thái, các vị quan âm bồ tát từ bi có đi ngang qua đây, cầu xin các ngài cho con được bình an qua ngày hôm nay, đừng để xảy ra chuyện gì nữa. Các vị làm ơn... làm ơn...

- Ái chà...

Tôi xắn tay áo lên, hít 1 hơi thật sâu, 1 tay nắm ống nước, 1 tay nắm chặt thành nắm đấm “quyết thắng”.

Thái Linh! Cố lên nào! Tuy rằng bề ngoài của mày chỉ “phình phồng”, trí tuệ cũng “phình phồng”, lại còn thường xuyên gặp đen đui... nhưng rửa sân vận động thì chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ! Đừng buồn nữa!

Cố lên! Cố lên!

Tôi vừa nghĩ vừa lấy tay quẹt 2 giọt mồ hôi đang rớt ra ngoài từ lúc nào, nắm tay làm hai lần động tác “cố lên”.

Ok! Bài thể dục phục hồi tâm trạng của Thái Linh đã kết thúc!

Ào... ào... ào... bụp!

Lại chuyện gì nữa đây? Nước đâu rồi? Tôi vừa mới tạm dừng công việc để cầu khỉ chút đỉnh thì lại có cảm giác bất an trong người. Mới 1 tích tắc trước nước vẫn còn bình thường tự nhiên bây giờ lại “bãi công” ko chịu làm việc nữa. Tôi cố gắng dùng sức đập ống nước xuống đất nhưng chỉ nghe thấy tiếng “bụp, bụp”, chẳng hề thấy giọt nước nào chảy ra!

Tôi để ống nước xuống rồi chạy về phía vòi nước, mở mức to nhất, nhưng nước vẫn chẳng thêm đếm xỉa gì đến tôi!

Chúa ơi đừng có trêu chọc con như thế chứ! Lẽ nào hôm nay ngài bắt con phải ngủ lại trong sân vận

động sao?

Tôi phải làm sao đây? Bỏ mặc ko quét rửa nốt nửa sân còn lại? Tôi nhìn quanh trường thấy yên ắng ko

1 tiếng động...

Đột nhiên tôi nhớ đến có lần mẹ tôi đã hút nước từ trong bình thủy tinh ra bằng cái ống nhỏ, cách này chắc là sẽ hiệu nghiệm đây!

Hút

Hút nữa

Hình như ko có động tĩnh gì?

Hút mạnh hơn.

A? tiếng gì thế? Tôi đưa mắt nhìn vào bên trong ống nước, muốn kiểm tra thử sự thể thế nào.

Ào!

Một làn nước mạnh lao ầm ầm về phía tôi! Trong nháy mắt tôi đã phát hiện mình bị ướt như chuột lột từ đầu đến chân. Trông tôi chẳng khác gì con cá ướt nhẹp vừa được vớt lên từ biển.

Vô duyên vô cớ lại bị nước làm ướt như vậy, tôi ko chịu nổi nữa, khóc òa lên, nước mắt hòa lẫn với những giọt nước.

- Lau nước mắt đi nào! – Lúc tôi khóc thê thảm nhất thì 1 giọng náo động cất lên sau lưng tôi.

- Oa...oa...oa...hu...hu...hu...hu... cảm ơn cậu... - Vẫn còn đang chìm ngập trong sự tủi hờn, tôi ko ngần ngại nhận ngay chiếc khăn giấy từ bàn tay dài và thon thả đang chìa về phía mình. À, ko phải khăn giấy, mà là 1 chiếc khăn mùi xoa được gấp ngay ngắn.

Thật không ngờ thời buổi này vẫn còn người dùng khăn mùi xoa! Trong đầu tôi bỗng nhớ đến chiếc khăn mùi xoa cũ kỹ mẹ tôi đem phơi hàng ngày. Mẹ bảo rằng người nào dùng khăn mùi xoa mới đúng là người có phẩm chất tốt. Í? Ko phải chứ! Nay giờ không phải chỉ có mỗi mình tôi ở đây sao? Không lẽ... tôi đang mộng du?!!!!

- Cậu...- tôi giống như người bị điểm huyết bất động cả người cứng đờ, từ từ quay người lại, miêng thì há hốc to chẳng kém miệng giếng là mấy...

không biết người này đi đến bên tôi từ lúc nào, lại còn đưa khăn mùi xoa cho tôi... Người đó lại còn là... là “thiên thần” lúc nãy tôi gặp nữa chứ!

- Ồ... - Tôi ngơ ngác nhìn vị “thiên thần” đẹp đến kì diệu đó, cậu ta đang mỉm cười với tôi, để lộ hàm răng trắng sáng như vỏ ốc.

Trong tích tắc cảnh vật trước mắt tôi bỗng trở nên bừng sáng, rạng rỡ vô cùng.

Một cánh... hai cánh... ba cánh... bốn cánh...

Những cánh hoa vô hình ở trên tóc của “thiên thần” đang rơi xuống. Nếu nhìn từ phía tôi nó giống như 1 cơn mưa vậy.

- Mình là Giang Hựu Thần, chuyện hồi chiều mình thật xin lỗi. Cậu... không sao chứ? – Giang Hựu Thần ngại ngần xin lỗi tôi.

- không...không sao... - tôi thấy người ra nhìn đôi mắt đang phát sáng của cậu ta, vô tình đưa khăn lên che mặt mình khục khặc ho.

Khịt!

Tôi lấy khăn mùi xoa lau cái mũi đáng thương của mình, nhấp nháy đôi mắt ướt rồi ngược đầu lên nhìn. Ánh mắt của Giang Hựu Thần dừng đúng chỗ cái khăn mùi xoa đang dính lẹo bết nước mũi của tôi.

Ôi trời ơi... tôi bỗng phát hiện ra mình vừa làm 1 việc vô cùng ngu xuẩn, lập tức gương đôi mắt “éch ộp” thơ ngây của mình lên nhìn cậu ta.

- Không sao đâu, khăn mùi xoa là để lau mặt mà - Đôi mắt Giang Hựu Thần lo lắng nhìn tôi an ủi – sao cậu vẫn chưa về nhà vậy? Quần áo ướt sũng như thế này, chắc chắn khó chịu lắm, mau về nhà đi.

- mình...mình còn phải trực nhật! – nghĩ đến nhiệm vụ “trực nhật” gian nan của mình, đầu tôi như muốn vỡ tung ra.

- Trực nhật? Quét rửa sân bóng rổ ư? – Giang Hựu Thần cười, nụ cười mới thanh khiết làm sao. Đôi môi cong cong như 1 vành trăng khuyết.

- Ừ...- Tôi ngượng ngịu nhìn Giang Hựu Thần rồi gật đầu.

- Để mình giúp cậu! – Giang Hựu Thần đưa ra làm dấu hiệu chữ V một cánh vô tư và phóng khoáng, cúi người nhặt ống nước đang nằm dưới đất lên.

Tôi... - Tôi ngẩn ngơ trước thái độ dứt khoát và hành động nghĩa hiệp của Giang Hựu Thần. Trời ơi sao lại thế này? Tại sao ngay cả đáng về khi làm việc say sưa của cậu ấy cũng đẹp đến vậy? Không những thế cậu ấy còn tỏ ra vui vẻ, không có vẻ gì tỏ ra mệt mỏi, phiền hà.

Giang Hựu Thần sử dụng ống dẫn nước rất thành thạo. Nó nhịp nhàng lắc lư qua phải rồi qua trái trong tay cậu ấy. Lúc thì vươn cao lên, lúc thì hạ xuống thấp, tôi cứ ngỡ mình đang được thần tiên trên trời xuống giúp, cứu tôi thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Tôi ngệt mặt nhìn sự việc diễn ra trước mắt mình, bắt đầu cảm thấy hoài nghi phải chăng là mình đang nằm mơ... chẳng lẽ cái số xui xẻo như quạ của tôi

đã chấm dứt từ đây sao? Hay là những lời cầu khẩn của tôi đã thật sự linh nghiệm?

- Mau nhìn này, xong rồi đó! – Một giọng nói đầy hứng khởi cắt ngang dòng suy nghĩ liên miên của tôi.

Đúng lúc tôi chưa nhận thức được mình đang mơ ngủ hay không phải thì cái sân bóng rổ đã được Giang Hựu hàn quét rửa xong. Mồ hôi lấm tấm trên trán cậu ta, làm nổi bật lên 1 nước da rám nắng khỏe khoắn. Đôi mắt sáng ngời lung linh nhìn tôi, đôi môi lại mỉm cười tươi rói.

Sức hút của cậu í còn hơn cả lực hút trái đất! Tim tôi hình như đã ngừng đập! Tôi không nghe thấy cả nhịp thở của mình! Toàn thân tôi mềm nhũn, gần như không đứng vững nổi nữa, sắp té xuống đất đến nơi...

- Coi chừng! – Giang Hựu Thần nhảy nhanh tới, đỡ gọn tôi vào lòng cậu ta.

Có cảm giác buồn buồn mon man! Tôi mơ mơ màng màng ngược nhìn lên, hơi thở của “thiên thần” nhẹ nhàng sát vào phía tai tôi! Ôi trời ơi! Kể cả hơi thở của cậu ấy cũng mang theo 1 mùi hương nhẹ nhàng. Tôi ngây ngất, ngây ngất đến tê liệt thật rồi. Dựa trên đôi vai ấm áp của “thiên thần”, tôi cảm giác như linh hồn mình đang từ từ bay ra khỏi thân xác...

- Cậu... - Giang Hựu Thần ngập ngừng dùng ngón tay chạm lên má tôi, rồi e ngại rút lại, nhìn tôi với điệu bộ lúng túng – Thành...thành...thành...

Tệ thiệt, sao tiếng tim đập của tôi lại lớn thế? Nếu để cậu ta nghe thấy thì xấu hổ chết thôi!

- Cậu là con gái à?... giọng nói của Giang Hựu Thần lại vang vọng trong tai tôi – cảm ơn cậu!

Đôi môi dịu dàng như cánh hoa của Giang Hựu Thần khẽ mấp máy, thốt ra được 3 từ, hồn tôi cũng nhờ 3 tiếng nói đó mà quay lại được về thân xác của mình.

Nhưng mà ... tại sao cậu ấy cứ thắc mắc mình là con gái nhỉ? Tại sao cậu ấy lại cảm ơn mình? Người phải nói cảm ơn lẽ ra là tôi mới đúng chứ?

- Cậu nhớ phải nhớ tên của mình đấy. Mình tên là Giang Hựu Thần. Chúng ta chắc chắn sẽ còn gặp lại! – Giang Hựu Thần cười và nháy mắt với tôi, rồi quay người bước đi.

Nhưng chỉ mới đi vài bước, Giang Hựu Thần đã quay lại hỏi tôi:

- Mình vẫn chưa biết tên của cậu...!

- Mình...mình tên là Thái...

- Cái gì? – Giang Hựu Thần ở quá xa, không nghe rõ được lời tôi. – Tiểu Thái... tạm biệt!

...

Bộ đôi mắt của Chúa lúc nào cũng 1 nhắm 1 mở sao?

Lúc thì cho tôi xuống tận địa ngục, lúc thì lại cho tôi bay thẳng lên thiên đàng...

Bây giờ, tôi giống như nàng công chúa đang yên lặng đứng ở bên đường chờ hoàng tử đến, trong tim tràn ngập hạnh phúc... tôi chỉ mong thời khắc này sẽ ngừng trôi đi...

- Chưa hôm nào vui như hôm nay, hò là hò hò dô... Ta muốn được tắm táp mê say, hò là hò hò dô... -

Tôi hát vang bài hát thiếu nhi, bước ra khỏi cổng trường, đi về phía trạm xe buýt.

A ha ha! Ngày hôm nay trôi qua mới thật tuyệt vời làm sao! Bây giờ tôi ngắm lại từng cảnh tượng 1, tôi cảm thấy tim mình còn đang đập thình thịch như trống.

- Mọi người chú ý, đây là chuyến xe cuối cùng, đề nghị mọi người nhanh chóng lên xe...

Cái gì? Chuyến xe cuối cùng? Tôi vừa nghe thất tiếng phát ra từ loa phóng thanh thì giật bản mình, đưa mắt nhìn về phía trước.

Không... không xong rồi! Xe... xe hình như bắt đầu khởi hành! Chuyến xe cuối... má ơi! Nếu như ko kịp chuyến xe này thì tôi sẽ phải đi bộ về nhà! Nhà tôi cách trường đến những 6 con đường, tôi nhắm tính nếu chạy cũng phải mất 1 tiếng mới đến nơi!

- Đợi đã! Đợi cháu với! Còn 1 người nữa mà! – Nghĩ đoạn tôi kéo quai ba lô trên lưng, quên cả mệt mỏi, lao như tên lửa siêu tốc về phía trạm xe buýt.

Ầm!

Trời ơi... Ai mà bất lịch sự thế! Để hòn đá to dùng ngay giữa đường! Ko biết như vậy nguy hiểm làm sao? Báo hại tôi mới chạy đã té lăn quèo trên đất, xây xẩm cả mặt mày...

Ốt ết! Bìn bìn!

Mặc kệ tôi có lết tằm thân tàn ma dại đi, tay vẫy liên hồi, gọi ới ới theo, chiếc xe đó nhắm tâm bỏ đi mất hút trong bóng tối 1 cách ko thương tiếc. Tôi nhìn con đường vắng tanh ko 1 bóng người, thiếu não thờ dài thườn thượt.

Thật quá đáng! Đến những giờ phút cuối cùng mà ông trời vẫn còn muốn làm khó tôi sao? Nếu đã như vậy... hừ hừ hừ... tôi đi bộ về nhà cho ông coi! Thái Linh tôi ko phải người mới gặp tí chút chuyện còn con đã khóc lóc tí tê đâu!

Tôi đi đi đi! Tôi đi... đi... đi... tôi đi... đi ko nổi nữa rồi...

Mất vừa nhìn thấy công khu nhà, dây thần kinh muốn nổi lông 1 chút thì cả người tôi đổ xầm xuống đất.

Rầm rầm! Phịch phịch!

- Này, cô nhóc, sao lại nằm giữa đường cái thế kia, bộ ko muốn sống nữa à?

- Dạ... cháu xin lỗi...- Tôi trả lời yếu ớt, cố gắng ngóc cái đầu lên, nhìn thấy 1 chiếc xe tải đã bị gỉ sét, hoen ố lốm đốm như con bọ trước mặt mình. Một người đàn ông có râu đang cầm điều thuốc hút, thò đầu ra từ cửa, trợn mắt hung dữ nhìn tôi.

Bìn bìn bìn bìn!

Chú lái xe tải hậm hực chấm thêm 4 tiếng còi xe nữa, hét vào tôi:

- Này mau tránh ra đi! Làm xong phi vụ dọn nhà này tôi còn phải về nhà ăn cơm nữa.

Phi vụ chuyển nhà? Thì ra chú ta làm việc cho công ty dọn chuyển nhà nào đó.

Tôi gật gật đầu, dùng chút sức lực cuối cùng đứng dậy, xiêu vẹo đi vào lề đường.

- Thế mới đúng chứ! Đừng có suy nghĩ nông cạn thế, bị xe đụng vào đầu lăm đó! Ha ha ha! – Chú lái xe cười rồi thụt đầu vào trong xe, thích thú bấm thêm 2 lần còi xe, rồi lái chiếc xe đang chứa đầy các đồ điện gia dụng từ trong cổng ra ngoài.

Ừa... khoan... khoan đã! Sao mấy thứ đồ trên xe trông quen thế nhỉ?

Phải rồi! Cái giường ngủ có điêu khắc hoa màu đỏ đỏ, ko phải là món đồ mà mẹ thích nhất đó sao? Còn cái bàn học dán hình poster bộ truyện “one piece” nữa... đó là bảo bối của tôi kia mà! Tại sao lại ở trên chiếc xe đó được???

Tôi bàng hoàng đứng trơ ra 1 lúc, có linh tính gì đó chẳng lành, mây đen bắt đầu bay ùn ùn trên đầu tôi...

Không xong rồi! Có trộm!

Năm từ đó chỉ vừa mới kịp xuất hiện trong đầu, ko nghĩ ngợi nhiều, tôi lao thẳng 1 mạch lên lầu 6, đến trước cửa nhà mình. Không nhìn thấy thì ko sao, nhìn thấy tôi lại “hóa đá”...

Ôi trời ơi! Đây... đây mà là nhà tôi sao?

Trông hươu trông hoác, các loại đồ dùng trong nhà thì đều mọc cánh bay đi! Đến cả cái rèm cửa sổ cũng đã bị lấy đi nốt! Các cửa lớn nhỏ đều mở toang, cánh cửa bị gió đập qua đập lại keo ken két.

Lao xuống...lao xuống...

Tôi cảm thấy linh hồn bé nhỏ của tôi đang lao xuống vực sâu tối tăm ko chút ánh sáng, đầu thì trống rỗng.

Đợi đến khi tôi hoàn hồn lại thì mới phát hiện có 1 người đang ngồi dưới đất. Trông bộ dáng, tư thế thì hình như người này đang trầm tư suy nghĩ.

Không phải chứ? Thời buổi này ngay cả ăn trộm cũng dám ngang nhiên ngồi giữa nhà gia chủ để ngắm sự đời sao? Tôi hoảng hồn, rón rén định chuẩn bị bỏ đi thì tên ăn trộm đột nhiên quay đầu về phía tôi.

- Aaaaaaaa! – khi tôi vừa nhìn thấy khuôn mặt của tên ăn trộm, tôi càng sùng sốt đến ko ngậm miệng lại được!

Ôi trời ơi! Tên ăn trộm ngồi dưới đất đó, ko ngờ lại là nữ chủ nhân của ngôi nhà này – Mẹ của tôi!

- Thái Linh à... - Mẹ tôi gọi tôi, khuôn mặt đầy nét ưu phiền, tâm trạng có vẻ ko được bình thường.

- Mẹ! Cái tivi của nhà mình đâu? Tủ lạnh nữa? Còn bộ salon đâu? – Tôi bức xúc ôm lấy đôi vai của mẹ, hỏi dồn dập.

- Thái Linh... - Mẹ không hề tỏ ra muốn giải thích gì cho tôi càng làm tôi cảm thấy bất an hơn!

- Đã xảy ra chuyện gì vậy mẹ? Cướp đột nhập à? Mau đi báo cảnh sát đi ạ! – Tôi ra sức lay đổi vai của mẹ, hi vọng mẹ có thể dừng cảm đối mặt.
- Không phải! Không phải! – Mẹ tôi cuối cùng ko im lặng được nữa, mạnh mẽ đứng lên, nhìn thẳng vào mắt tôi ko chớp. – Thời gian qua mẹ đã dùng hết số tiền của nhà để đầu tư cổ phiếu. ...
- cái gì? – Tôi liên tục bị sét đánh ngang tai, người run rẩy, mắt đảo quanh nhìn lại 4 phía căn phòng. – Những thứ này là do...
- Ủ- Giọng của mẹ run run buồn tui... - Gần đây mẹ nghe nói đầu tư cổ phiếu rất dễ kiếm lời, nên mẹ... đem hết tiền đi đầu tư mua cổ phiếu! Ban đầu mẹ định đầu tư trong 1 tháng sẽ lấy lại có vốn lẫn lời, nào ngờ ... mới 3 ngày...
- Cái gì? Ba ngày thôi mà mẹ đã phải bán hết số đồ dùng trong nhà rồi sao? – Giọng tôi được điều chỉnh lên cao hơn mấy cung bậc! Trời ơi trời ơi! Mẹ của con ơi! Mẹ có biết mẹ đang làm gì hay ko?
- Nhưng mà, Thái Linh, con yên tâm! Mẹ con đã có kế hoạch đầu tư mới rồi! – Giọng mẹ đột nhiên cũng cao lên theo.
- Mẹ lại định làm gì? – Tôi nghi ngại nhìn mẹ, ko hề có chút hi vọng nào vào những “kế hoạch” quái đản của mẹ mình, chỉ mong mẹ đừng gây thêm rắc rối là đã tốt lắm rồi!
- Mẹ lại mua cổ phiếu mới, lần này con yên tâm! Mẹ suy tính chính xác lắm! Chắc chắn sẽ ko có chuyện như thế này xảy ra nữa đâu! Mẹ phải lấy lại cho bằng hết những gì đã mất!
- Hả? – Tôi bỗng kêu lên 1 tiếng như bị chọc tiết, mắt tối sầm lại. Tự nhiên tôi nghĩ đến 1 vấn đề khá nghiêm trọng... - Mẹ, mẹ có thể nói cho con biết tiền mẹ mua cổ phiếu mới là từ đâu ra ko?
- Cái này ... - Giọng của mẹ lập tức lắp bắp như gà mắc xương, mắt vờ quay nhìn chỗ khác tránh ánh mắt tôi.
- Mẹ nói cho con biết đi! – Tôi lo lắng nhìn mẹ.
- Cái này... đợi mẹ lấy được tiền rồi mới nói cho con biết nhé! – mẹ tôi hứa chắc nịch với tôi.
- Không! Con muốn biết ngay bây giờ! – Tôi lắc đầu nguây nguậy, thái độ kiên định, puyết ko thỏa hiệp.
- Mẹ... - Nhìn thấy ko có hi vọng trốn tránh được nữa, mẹ mới nghiêng chặt răng, thốt ra từng câu từng chữ. – Hôm nay báo có đăng 1 trường trung học nam sinh có hoạt động tặng học bổng cho học sinh nghèo, mẹ đã đi... ghi danh cho con.
- Trường trung học của nam? – Tôi thật ko thể hiểu nổi mẹ mình, ko hiểu bà đang bày trò gì nữa.
- Mẹ... mẹ đã gọi điện thoại đến trường con xin cho con được chuyển trường. – Mẹ ngập ngừng 1 lúc...
- Tuần sau con có thể bắt đầu học ở trường British! Như vậy mẹ sẽ tiết kiệm được 1 mớ tiền học và tiền sinh hoạt phí...

Rẹt!...Rẹt!...

Ầm!

Một dòng điện xoẹt ngang trên ko trung, lóe sáng bên ngoài cửa sổ, chiếu thẳng vào khuôn mặt trắng nhợt của tôi...

Đến trường mới học... lại còn là trường nam sinh British...

Trời ơi... Trời ơi... Trời ơi!!!

Hu hu hu hu! Mẹ ngớ ngẩn của con ơi! Sao mẹ lại tự ý quyết định mọi thứ như thế? Con ko đi học ở trường nam sinh British đâu! Con... con là con gái kìa mà!!!

Cứu tôi với!!!

Màn đêm đầy tiếng sấm sét, tiếng kêu thảm thiết của tôi như treo lơ lửng trên bầu trời thành phố Saint Roland, chấp chòn... chấp chòn...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 3: Đàn “Vịt Giời” Mạnh Nhất Lịch Sử

Unprecedented Wild-duck Group

Địa điểm:

Cổng trường British

Lớp 11A1 trường British

Khu kí túc xá trường British

Phòng nhạc số 3 trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể

Con nguyện làm một con thiên nga trắng

Được tung cánh bay trên bầu trời cao rộng

Con sẽ tắm mình trong ánh nắng chói chang

Cùng làn gió nhẹ, và được chàng hoàng tử đi tìm

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con,

Ngay lập tức tôi được biến thành cái bóng trong hồ

Của một con vịt trời ngọc nghé, sánh bước

chung đôi cùng chàng hoàng tử vịt của mình.

oOo

TRƯỜNG TRUNG HỌC NAM SINH BRITISH

Dưới ánh nắng mặt trời, bảy chữ vàng trên cứ điệu võ dương oai chiếu ánh sáng lấp lánh trên đầu tôi.

Đây là nơi mà biết bao cô gái mơ ước được đặt chân tới. Biết bao lần tại Thượng Hội vì muốn được qua cánh cửa đồng này mà trần trọc suy nghĩ, mất ăn mất ngủ. Bản thân tôi cũng biết bao nhiêu lần đứng ngoài khao khát nhìn vào trong...

Nhưng mà... đúng thời khắc này, tôi chỉ mơ ước giả như có ai đó thay thế tôi...

Tôi khoác trên người bộ đồng phục nam của trường British, vuốt nhẹ mái tóc mới được mẹ tôi cắt ngắn tới qua, len lén quan sát những chàng trai đang đeo ba lô đi về phía trường British. Tôi thở dài uất ức... Tôi cảm nhận được cuộc đời màu hồng của mình đang từ từ biến mất như bọt biển!

Chỉ 1 tuần trước, tôi vẫn còn là Thái Linh của trường nữ sinh Maria. Còn bây giờ thì... ôi than ôi...

Cót... kết!

Âm thanh gì mà nghe quen quá... tôi cố gắng dụi đôi mắt còn uon ước của mình thì thấy cánh cổng trường ban nãy còn mở to ngoác đang từ từ được đóng lại!

- Oái! Khoan đã! Đợi tôi với! – Tôi sức tỉnh, lao như phát cuồng đến, dùng cánh tay khẳng khiu như cái que củi của mình ra sức đập lấy đập đẽ vào

cánh cửa vừa mới đóng.

Hu hu hu... Cái trường ác ôn! Tôi gọi đến rất cả cổ họng như thế mà cũng ko hề may động lòng, nhẫn tâm đóng sập cửa lại! Trong lúc “hấp hối” chuẩn bị rơi xuống đáy sâu của sự vô vọng, tôi bỗng cảm thấy có 1 trận cuồng phong đang ập về phía mình!

Chỉ trong phút chốc thôi mà có 1 đám con gái lúc nha lúc nhúc vây lấy tôi như kiến bu bánh ngọt... à ko, ko phải vây lấy tôi, mà là vây lấy cánh cổng trường British thì đúng hơn. Đám con gái này vây lấy cánh cổng chặt đến mức 1 giọt nước cũng khó lọt lòng qua.

Ầm mà ầm ầm...

Bùm bùm boàng boàng... boàng boàng bùm bùm...

Xềng xềng... xềng...

Tụi con gái này, bọn họ làm trò gì thế nhỉ?

Tôi bất ngờ lùi về sau mấy bước, đám con gái trước mặt tôi đều mặc những bộ đồng phục trông quen quen. Mà ơi! Bọn họ là nữ sinh trường Maria!

Lần này tôi ngạc nhiên đến mức miệng há hết cỡ. Đây ko phải là trường British sao? Hay là... mới sáng sớm nên mắt mình còn ngái ngủ, cả chữ cũng đọc lộn sao cả? Tôi dụi dụi mắt để nhìn kĩ hơn. Không sai mà, 7 chữ “trường trung học nam sinh British” dãn nháp nháy trước cổng trường khiến tôi lóa mắt!

Tôi đang mơ hồ ko hiểu đầu cua tai nheo ra sao thì bỗng nhiên cổng trường dấy lên những tiếng gào thét đến nỗi Hằng Nga phải té giăng61 của lũ vịt giòi....

- Ủng hộ Kì Dực, ủng hộ Kì Dực...

- Nguyên Nguyên giỏi nhất, Nguyên Nguyên manly nhất!

...

À... tôi hiểu rồi! Đám con gái này đang đến đây để “biểu lộ tình cảm” với chàng hoàng tử trong mộng của họ!

- Mở cửa mở cửa! Để tôi ngắm chàng trai của tôi cái nào...

Trời... chàng trai của tôi... không ngờ lại có mấy chị vịt giòi to gan lớn mật, dám gọi những nam sinh ở đây bằng giọng điệu thân mật “chàng trai của tôi”. Tôi sợ hú hồn, thấy tay chân mình nổi hết cả gai ốc.

- Quà của bọn tôi đây... hoàng tử của bọn tôi thích cây xanh, thích tự nhiên, bọn tôi muốn tặng cho anh ấy...

Còn có quà nữa4 à? “Sung” gồm nhì! Tôi quay đầu lại tìm món quà mà họ nói đến.

Hai chiếc xe tải đang từ từ tiến lại gần, dừng ở chính giữa con đường. Có khoảng 7, 8 người trai tráng nhảy ra từ trên xe xuống rồi bắt đầu vận chuyển đám chậu cây trên xe. Không bao lâu, hai bên đường đều biến thành những công viên cây xanh mát rượi.

Ặc ặc... khủng khiếp quá... Tôi mắt nhìn thô lỗ chứng kiến hết mọi chuyện. Nếu như nói tình yêu là mù quáng thì cả đám con gái hám giai đẹp đang đứng trước mắt tôi đây đều đã bị mù cả rồi.

- Cùng nhau đếm ngược nào! Năm, bốn, ba, hai, một... - đội vịt giòi “cạp cạp” đó hét lớn, giọng đầy phấn khởi.

Kết!

Năm chiếc xe hơi sang trọng đậu ngay trước cửa trường. Mỗi một tài xế trên một chiếc xe đều mặc bộ vét màu đen, đậu xe ngay ngắn rồi mở cửa, bước xuống. Cảnh vật trông hoành tráng đến nỗi tôi phải lùi về sau 3 bước! Ngay đúng lúc này, cứ như là kịch bản được giàn xếp sẵn, cánh cổng của trường British đang đóng kín lại từ từ được mở ra.

Một, hai, ba, bốn, năm... Khi cổng trường được mở ra thì bên ngoài cổng đã xuất hiện 5 chàng trai bước từ trên chiếc xe sang trọng xuống.

Cảnh tượng sao giống như sắp có 1 trận chiến ác liệt giữa các phe đảng xã hội đen trong phim hành động giật gân kiểu Mĩ thế nhỉ? Nhưng mà mấy “bang chữ” xã hội đen này hơi bị đẹp trai quá đấy! Không những đẹp trai mà còn nhìn thấy rất quen nữa!

Nghĩ xem nào...

Aaaa, nước da rám nắng, còn đôi mắt đen tuyền và trong suốt nữa. Chính là cậu ấy, người rất tốt bụng, dịu dàng đưa khăn mùi xoa cho tôi, người đã hào hiệp rửa sạch cái sân bóng rổ giúp tôi – “Thiên thần” Giang Hựu Thần!

Những hình ảnh khi cộ rửa ở sân bóng rổ như được tái hiện trong óc tôi 1 lần nữa... tôi cảm nhận được rõ ràng nhịp tim của mình đang bắt đầu đập nhanh hơn!

Tôi ngược đầu nhìn lên, vừa mừng vừa ngạc nhiên vô cùng. Tôi muốn được gặp lại chàng “Thiên Thần” dễ mến đó nữa, nhưng mà... ngay đằng sau cậu ta, một khuôn mặt mà tôi ko bao giờ muốn nhìn thấy nữa thấp thó, khiến niềm vui sướng ngấn ngùi của tôi bị tan biến đi ngay lập tức. Đôi bông tai bằng kim cương đó... nụ cười đầy cao ngạo đó... chính là của anh chàng AN VŨ PHONG!

Tôi nghiêng chặt răng mình thốt lên được 3 từ. Tại sao bên cạnh “Thiên thần” luôn luôn là “Ác quỷ” thế nhỉ? Có lẽ đây là minh chứng hùng hồn cho câu nói của Lão Tử “Phúc đi đôi với họa”. Trí tuệ của các cụ thời xưa quả thật rất vĩ đại!

Ừa... sao những người còn lại nhìn cũng quen thế? Tôi lập tức nhớ lại những chuyện mới xảy ra ko lâu:

- Minh là Ân Địa Nguyên, rất vui được biết cậu. Bốn đại tướng quân của trường British sẽ còn gặp lại cậu!

Tí tách! Mồ hôi của tôi nhỏ giọt xuống từ trên trán.

An toàn là số một...

Đầu tôi lại hiện lên 5 từ cảnh báo trên. Nhanh chóng “a lê lắ” chuẩn khỏi đây là thượng sách.

Tôi khe khẽ đi theo mép tường tiến về cánh cổng. Liệt tồ liệt tông họ Thái có linh xin hãy giúp con an toàn vào được bên trong trường.

Tôi vừa lăm rằm cầu khẩn, vừa mon men đi như một tên ăn trộm len lỏi vào đám người đang đứng trước cổng... Khà khà khà! Cổng trường cuối cùng chỉ còn cách tôi một hai bước nữa thôi, về nhà chắc chắn phải thấp nhang cảm ơn tổ tiên mới được!

- Ái! Đừng có xô! Hựu Thần mới là đẹp nhất!- đúng lúc tôi định chạy nhanh vào trong thì lũ vịt giò bắt đầu chen lấn nhau, nhao nhao lao về phía trước.

Tiếng hò hét bốn phía cứ dồn dập như những đợt sóng thần, còn trung tâm con địa chấn – năm chàng trai kia thì lại thản nhiên như không có chuyện gì:

Kì Dực đang gọi điện thoại. Nghiêm Ngôn thấy quá ồn ào nên bật máy MP3 lên nghe. Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn đeo cặp kiếng đen thời trang vào, trông giống hệt những “sếp sòng” mặc áo đen trong bộ phim Matrix. Còn Giang Hựu Thần thì...

Thật kì lạ! Chỉ là một đám nữ sinh thôi, tại sao ba người bọn họ lại bảo vệ Giang Hựu Thần cứ như đang đứng trước bọn giặc lớn vậy? Còn Giang Hựu Thần thì tỏ ra mọi chuyện không liên quan đến mình, nghiêm nhiên đọc sách trong sự bảo hộ của tam đại tướng quân.

- Hựu Thần! Hựu Thần, nụ cười quyền rũ, tính cách hoàn hảo, bọn em mãi mãi ủng hộ anh! YEAH!

Đám người xung quanh tôi đột nhiên đọc khẩu hiệu, làm tôi giật thót mình, bần rùn cả tay chân, suýt ngã ùng xuống đất.

Xào! Xào! Xào! Xào! Xào!

Năm con cường phong thổi qua lưng tôi. Tôi còn chưa kịp quay đầu lại thì một cú va chạm mạnh làm tôi lăn kềnh dưới đất.

- Thăng ranh, mày tưởng đường đi của trường British này là của nhà mày chắc? – An Vũ Phong nhú cặp chân mày dày đậm của mình nhìn khinh khỉnh đứa vừa bị té là tôi. – Xin lỗi đi!

An Vũ Phong! Cậu ta không phải là người luôn mỉm cười hòa nhã với mọi người sao? Ban nãy rõ ràng là do cậu ta đụng vào tôi mà lại còn bắt tôi phải xin lỗi?

- Tránh ra! – Một giọng dữ dằn hơn cất lên từ phía sau An Vũ Phong. Kì Dực cau mày lại đi về phía tôi, đằng sau còn có Giang Hựu Thần, Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn.

- An Vũ Phong, trên đời này có một thứ đồ không bao giờ cản đường, cậu có biết là gì không?- Ân Địa Nguyên cất giọng nói ôn hòa của mình lên nhưng lại làm An Vũ Phong vô cùng khó chịu.

- Đường rộng thế này không ai cản đường đi của cậu cả. Ân Địa Nguyên tôi khuyên cậu đừng quá huênh hoang – An Vũ Phong cũng không chịu lép vế, trừng mắt nhìn lại Ân Địa Nguyên.

Chúa ơi! Có ai đến giải cứu cho con khỏi tình huống dở khóc dở cười này không? À! Sao mình không mau chóng trốn đi nhỉ? Tôi chuẩn... Tôi chuẩn... chuẩn chuẩn chuẩn!

- Đứng lại! – An Vũ Phong phát hiện ra những cử chỉ đáng ngờ của tôi, hét một tiếng to làm tôi suýt nổ mồm nhĩ – Thăng ranh, mày phải xin lỗi tao đi chứ?

- Xin lỗi? Xin lỗi cái gì? – Kì Dực bắt ngờ xuất hiện trước mặt tôi, nhìn tôi một cái. – Khoan đã, tôi thấy... Các cậu không cảm thấy tên nhóc này nhìn rất quen sao?

Tôi sợ sệt ngược đầu lên, đối diện với ánh mắt nhìn đầy soi mói của năm người này.

Thình thịch! Thình thịch!

Tìm tôi đập như gỗ mõ. Mau mau trốn khỏi đây trước khi bị bọn họ nhận ra thôi! Tôi co rúm người lại lùi về sau mấy bước.

Thình thịch! Thịch! Thịch!

Tôi có cảm giác mình đang bị tan chảy trong năm ánh mắt nhìn rất dữ dằn. Tôi lại lùi về sau thêm mấy bước.

- Coi chừng! – Tôi không kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ thấy cả thân người bất ngờ như bị ai đó treo ngược lên, đầu bị kéo ngửa về phía sau. Cả người tôi hoàn toàn mất thăng bằng. . .

Đầu của tôi! Theo quán tính, tôi nhanh chóng ôm đầu mình lại, chuẩn bị tiếp nhận cú quay người “đặc sắc” trên không về phía sau. Bỗng một đôi bàn tay to khỏe giữ ngang lưng tôi lại. Khuôn mặt tôi chạm đúng vào cái cài áo hình hoa hồng đỏ. Đây là phù hiệu của trường British. Tại tôi nghe thấy tiếng tim mình đập rất mạnh, tôi mở mắt nhìn, lại vẫn là cậu ấy: Giang Hựu Thần!

- Đụng phải người khác thì không cần phải xin lỗi sao? Bốn đại thần các cậu là người không có gia giáo, không có lễ phép, không có kỉ cương như thế à? – An Vũ Phong vẫn nhìn vào tôi đang nằm trong vòng tay của Giang Hựu Thần, sắc mặt tối sầm như trời chuẩn bị đổ mưa, tức tối nói – Tôi không hề biết bốn đại thần các cậu bắt đầu biết bảo vệ mấy con chó con mèo nhỏ như thế này từ khi nào nữa. . .

Cậu ta. . .

- Hơ hơ, cậu cũng có khác gì đâu. Bình thường trước mặt con gái thì vờ vịt hiền như cục đất, thế mà bây giờ kể cả một con chó con mèo con không có khả năng phản kháng mà cũng ăn hiếp nữa sao? – Kì Dục không chịu thua kém

Cậu ta!

Hu hu. . . Tôi thật là xui xẻo! Chóp mắt thôi mà tôi đã bị ***** đến hai lần! Ôi ông trời ơi, con là Thái Linh, đâu phải con chó con mèo gì!

- Này An Vũ Phong! – Giang Hựu Thần này giờ chỉ đứng yên một bên bất ngờ lên tiếng, bỏ “đứa trẻ” là tôi đang nằm gọn trong lòng cậu ta xuống đất – Cậu ấy không hề đụng phải cậu, cũng không cần phải xin lỗi cậu, đứng không nào?

- Phư phư phư. . . ngay cả Hựu Thần xưa nay không bao giờ dính vào chuyện gì cũng lên tiếng rồi sao? – An Vũ Phong cười híp mắt lại, tay vuốt vuốt sống mũi của mình – Chuyện này mai này chúng ta nói tiếp vậy, ngày rộng tháng dài mà. . .

Giọng nói của An Vũ Phong nhẹ nhàng một cách bất bình thường làm tôi lạnh cả sống lưng! Hu hu hu. . . sao mà câu nói này nghe lại quen đến thế! Một dự cảm chẳng lành, cuộn cuộn trào lên như nước sôi trong người tôi. Nó giống như những chuyện xui xẻo trong cuộc đời 17 năm qua của tôi, cứ tiếp diễn mà tôi không thể né tránh được.

Con đường phía trước. . . vẫn còn dài lắm. . .

Cùng tôi sống suốt 17 năm qua, không nở rời bỏ tôi nữa phải không ông thần xui? Ông lại chuẩn bị tặng tôi món quà gì nữa đây?

Lớp 11A1. . . Lớp 11A1. . .

Cuối cùng tôi cũng đã tìm được lớp học của mình. Tôi do dự một lúc rồi mới bước vào trong.

- Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Mới bước nửa bước chân vô lớp, tôi đã bị 5 cặp mắt sắc như dao găm đó bao lấy mình! Không khí mới khủng khiếp làm sao, còn hơn cả chiến tranh vùng vịnh!

Thánh thần ơi, tại sao lại là bọn họ? Có phải tôi vào lộn lớp rồi không? Tìm tôi đập loạn xạ ngẫu, kinh ngạc đợi lấy dùi để mắt của mình, ngược đầu nhìn cái bảng đề tên lớp ở phía ngoài.

Lớp 11A1.

Không sai! Nhưng mà. . . Nghĩ lại cảnh vừa xảy ra ở ngoài cổng trường, đầu tôi căng ra như quả bong bóng bị thổi căng lên.

Tôi vẫn còn đang do dự suy nghĩ xem mình có nên bước tiếp vào lớp học không thì một bàn tay ra ám hiệu gọi tôi bước về phía bục giảng.

- Em là học sinh mới chuyển đến phải không? – Thầy chủ nhiệm lớp dẫn tôi đến bục giảng – Sao em cứ đứng bên ngoài lớp mà không chịu bước vào?

- Dạ phải, em là học sinh mới chuyển đến. – Nghe thấy giọng nghiêm nghị của thầy chủ nhiệm, nỗi lo càng gia tăng thêm trong tôi.

Sau khi lấy lại tinh thần, tôi cuối cùng cũng có thể “dững cảm” ngược nhìn toàn thể các bạn trong lớp. Ủa? Lẽ nào mắt tôi có vấn đề? Căn phòng học trước mắt tôi được phân chia thành từng khu riêng biệt trong đền kì lạ.

Bên trái tôi tất cả mọi người đều ngồi ngay ngắn, ai nấy đều nghiêng về bên trái 40 độ chuẩn, mũi nhất loạt héch lên trời 30 độ. An Vũ Phong ngồi ngay chính giữa, dáng vẻ uể oải dựa vào thành ghế. Hắn ta nhìn tôi rồi hứ một tiếng nhạt nhẽo.

Bên phải tôi...

Xào! Xào! Xào!

Tất cả mọi người đều ngồi thẳng, hướng đầu gối mình về phía bên phải. Bốn đại thần vui mừng đắc ý ngược đầu lên, Giang Hựu Thần còn nở 1 nụ cười thân thiện với tôi.

Còn phía giữa lớp thì được bỏ trống ra một khoảng đủ có thể làm con kênh

Đây... đây... đây là hang ổ của một băng đảng nào sao? Hay là đài thi đấu của những “thiên hạ vô địch”? tôi không phải được đưa đến đây để làm trọng tài đó chứ?

Tôi sợ hãi nuốt nước miếng xuống, háng giọng rồi e dè nói:

- Chào mọi người, tôi là Thái Lăng.

...

Bên dưới mọi người đều im lìm đến mức có thể nghe thấy tiếng ếch ộp kêu ở trong hồ nước của trường.

Tôi cúi đầu xuống, níu chặt lấy vạt áo của mình, lén lút nhìn thái độ của mọi người bên dưới.

Nếu như ở Maria, lúc này đã là tiếng vỗ tay ầm ầm, mọi người nháo nhào nên như vỡ chợ rồi. Những bà bạn “háo sắc” đó chắc chắn phải kiểm tra cho bằng hết lí lịch 18 đời của tên “lính mới” mới chịu thôi. Còn ở đây mọi người hình như còn không thèm để ý đến sự hiện diện của tôi. Ai làm việc nấy: đọc sách, viết bài, thờ thần ngắm trời mây...

Chỉ có 5 cái đầu của 5 anh chàng khi nãy tôi “đụng độ” là nhìn lên. Mỗi người có 1 cái nhìn khác nhau đối với tôi. Hu hu hu... trông mới khủng bố làm sao! Chỉ có mỗi ánh mắt của Giang Hựu Thần là khiến tôi dễ chịu nhất.

- Ha ha ha... - Một tràng cười như súng liên thanh nổ ra trong lớp.

Tôi hoảng sợ nhìn xung quanh. An Vũ Phong cười ngặt nghẽo nhìn Kì Dực. Hắn ta khoái trí cứ như đang xem bộ phim hài Sạc Lô vậy:

- Tôi tự hỏi tại sao Kì Dực lại đột nhiên thích đi bảo vệ cho những con chó con mèo nhỏ vậy! Thì ra cậu ta tên là Thái Lăng, cái tên này phát âm nghe giống hệt chữ Thái Linh nhì!

- Im miệng! – Kì Dực nắm nắm đầm đấm lại, nhảy ra khỏi chỗ ngồi của mình. Cả khuôn mặt tím ngắt lại, hậm hực nhìn An Vũ Phong.

- Thôi được thôi được, nếu như cậu không thích thì thôi, tôi không nói nữa. Tôi nhất định sẽ không nói cho người khác biết cậu đã “thương thầm nhớ trộm” một cô bé học lớp 11A1 trường Maria tên Thái Linh, cũng không nói cho người khác biết cô bé đó bây giờ đã là bạn gái của tôi – An Vũ Phong trông điệu bộ rất hả hê.

- Cậu... Kì Dực tức giận định nhảy lên thì bị Ân Địa Nguyên ghì lại

- Phong, ai cũng biết cậu có sức hấp dẫn, cậu cũng không cần phải ở đây lên mặt như vậy. – Ân Địa Nguyên liếc mắt nhìn An Vũ Phong. An Vũ Phong ra vẻ bất cần đời, nhún nhún vai, rồi lại ngồi trườn ra trên ghế của mình.

Tôi... tôi hiểu rồi!

Tôi đã hiểu vì sao bức thư tình rõ ràng là của An Vũ Phong viết mà lại đưa nhầm đối tượng! Đó là vì cậu ta chưa bao giờ gặp mặt Thái Linh, cậu ta viết thư tình muốn cô Thái Linh kia làm bạn gái của mình, chẳng qua chỉ để chọc giận Kì Dực mà thôi!

Thật là một con người nham hiểm. Nghĩ đến đây tôi cảm thấy ghê sợ con người này vô cùng!

- Thái Lăng, em đến ngồi bên cạnh An Vũ Phong nhé!

- Những loại chó mèo hoang này không được ngồi bên cạnh tôi! – giọng An Vũ Phong còn nghiêm hơn cả giọng thầy chủ nhiệm.

Tôi lén nhìn thầy giáo chủ nhiệm, thầy chỉ nín thinh, nuốt nước miếng xuống, im lặng khoảng 30 giây rồi nói:

- Ô, vậy Giang Hựu Thần, để Thái Lăng ngồi cạnh em được không?

- Đương nhiên là được ạ!

Quả đúng là thiên thần! Trông cậu ấy mới đầy khí chất của một vị tiên làm sao! Ánh mắt của Hựu Thần thật dịu dàng, chỉ cần nhìn thấy là trong lòng lập tức ấm áp. Tôi cảm giác khuôn mặt mình đang ửng đỏ như gấc, liền cúi gầm mặt xuống.

- Thừa thầy, hay là để cậu ta ngồi cạnh em đi ạ! – An Vũ Phong đột nhiên ưỡn ngực ra nói.

Tôi kinh ngạc nhìn An Vũ Phong, hắn định chơi trò gì đây? Ban nãy ở ngoài cổng trường còn như kẻ thù không đội chung trời với tôi, sao bây giờ lại ...

Đầu tôi lập tức reo chuông báo động cấp nguy hiểm, tên này ko biết đang có âm mưu gì?

- Thái Lăng, ngồi ở bên này đi. – Ân Địa Nguyên đứng dậy, chỉ vào chỗ ngồi cạnh bên Giang Hựu Thần.

Tôi đang chuẩn bị đi qua, thì An Vũ Phong cũng đứng dậy nói:

- Thầy đã nói như vậy tôi nghĩ tôi không nên từ chối. Thái Lăng cậu phải ngồi ở đây.

- Thái Lăng, ngồi ở đây! – giọng Ân Địa Nguyên không hiền lành mà cũng không dữ dằn, chỉ rất uy nghiêm, khiến người khác không thể không nghe theo.

- Thừa thầy... - Tôi đành quay qua thầy giáo chủ nhiệm phát tin hiệu SOS.

- Hừm... hừm... - Thầy giáo cũng cảm thấy khó xử, miễn cưỡng cười 2 tiếng, rồi dùng giọng nói ôn hòa nhất “điều đình”:

- Thái Lăng, em muốn ngồi ở đâu thì tự mình quyết định đi...

Tự mình quyết định? Thầy giáo gì mà lạ thế này?

- Hơ hơ... hơ hơ...

Tôi ngó nghiêng đám quân đoàn của An Vũ Phong, rồi lại nhìn 4 đại tướng quân bên Giang Hựu Thần... Hu hu hu... Đây rõ ràng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà, chọn kiểu gì cũng chết cả thôi.

- Em nghĩ, em ngồi ở đây là tốt nhất ạ.

Do dự một lúc, tôi xách cặp đến ngồi ngay khoảng trống chính giữa lớp. Nếu như cần phải phân chia ranh giới thì tôi sẽ ngồi ở đây để quan sát! Hi vọng tất cả mọi chiến tranh, tôi ác, tranh giành đều biến đi từ giây phút này, Amen!

Tôi thành khẩn cầu khẩn xong, cúi người xuống để kiểm tra” chất lượng” bộ bàn ghế của mình. Lúc còn học ở Maria, trong vên vẹn một học kì mà tôi đã làm hư hết tổng cộng 30 cái ghế. Kiểm tra bàn ghế là công việc không thể xem thường được.

Sạch sẽ thật! Chắc chắn thật! Đây là cái ghế sạch nhất, chắc nhất mà tôi được ngồi.

Tôi thích thú nhìn cái ghế của mình, nhưng vẫn còn nghi ngờ chưa chịu ngồi xuống. Lão thần xui không phải cũng theo chân tôi đến đây rồi sao? Sao không xảy ra chuyện gì hết vậy? Không... không thể nào! Nhất định đã có báo hiệu nào đó, chỉ là tôi không nhận ra được thôi... Mở mắt ra nào... Mở mắt to ra nào...

- Này, cậu đang nhìn cái gì thế hả? Điều bộ cứ như con gái chọn chồng thế. Không lẽ cái ghế đó mọc nấm à? – An Vũ Phong quát tướng lên.

Con gái ư?

Đúng rồi, tôi hiện giờ là con gái giả con trai mà. Thái Linh hi sinh đi học ở trường nam sinh British vì mẹ của mình. Nếu để lộ thì coi như tiêu!

Tôi vội vã chỉnh đốn lại quần áo chỉnh tề rồi nhìn lên chỗ thầy giáo đang chuẩn bị giảng bài. Tôi kiểm tra lại cái ghế chắc chắn của mình, cuối cùng mới yên chí thả hết người xuống ghế.

Ình... àm...

Tôi vừa mới chùng đầu gối xuống, người vẫn chưa đứng lên mặt ghế thì đã biết có chuyện ko hay rồi. Nhưng mà... đã quá muộn! Cả thời gian để la lên cũng ko có, cả người tôi lăn kềnh xuống nền đất lạnh.

Đúng lúc tôi chuẩn bị ngồi xuống, cái ghế của tôi bị đá qua một bên!

Hu hu hu... cái mông tội nghiệp của mình... giống như vừa bị hành hạ dã man vậy!

- Ha ha ha ha ha... - Một trận cười nổ lên giòn giã. – Này, Thái Lăng, sao cậu lại bất cẩn như vậy. Cậu té gãy hết xương sườn là lớn chuyện lắm đó! – khuôn mặt An Vũ Phong cười vô cùng đắc ý. Xem ra cái ghế ban nãy nhất định do cậu ta làm...

Hắn ta... hắn ta... ko lẽ tôi và hắn ta có thù từ kiếp trước sao?

- An Vũ Phong cậu rãnh rồi gớm nhì! – Ân Địa Nguyên cất tiếng phía bên trái tôi

Đành chịu thôi, chỉ còn cách cắn răng chịu đau mà đứng lên. Nhưng mà... ái...

Chân tôi tự nhiên bị tê lại, người tôi chuẩn bị té xuống đất lần thứ hai. Đúng lúc đó, một hơi ẩm bao quanh lấy tôi, một đôi tay chắc khỏe kịp kéo tôi lại.

Cảnh báo nguy hiểm... bị bãi bỏ!

- Cậu không sao chứ? – Giọng nói dịu dàng đó làm trái tim tuyệt vọng của tôi le lói một tia sáng hi vọng. Tôi ngược đầu nhìn thấy tôi mắt đen láy. Là cậu ấy! Giang Hựu Thần!

- Cậu phải cẩn thận chút chứ!- đôi mắt đen nháy của Hựu Thần ở ngay trước mặt, cậu ý nhìn tôi trêu mếu.

Cậu ta lo lắng cho tôi? Cảm giác này mới tuyệt làm sao... thật lòng mà nói lâu lắm rồi tôi mới được người khác lo lắng, quan tâm như vậy. Bao nhiêu năm nay, tôi luôn là đối tượng để mọi người trêu chọc. Thế mà, ở ngôi trường British này, tôi lại cảm nhận được sự quan tâm bấy lâu bị bỏ quên đó! Tôi cố kìm lại những giọt nước mắt hạnh phúc và cảm kích, nghĩ bụng: “trên đời này người tốt vẫn chiếm số đông!”.

Tôi ngồi xuống ghế của mình, không khí trong lớp vô cùng kì quặc.

Hai doanh trại hai bên kếp chính giữa là một dấu chấm nhỏ (dấu chấm tí hìn đó chính là tôi). Thầy giáo chủ nhiệm đứng giữa bục cũng không dám nói tiếng nào.

Trong người tôi có cảm giác bất an, ngày đầu tiên đi học ở trường British cuối cùng cũng kết thúc.

Ko hiểu có phải là do tôi quá căng thẳng ko, tự nhiên tôi thấy bụng mình rất khó chịu.

Suýt...suýt...suýt...suýt...

Ko biết tên nào rồi hoi, bộ hết việc làm rồi chắc, ở trong phòng học mà dám huýt sáo!

Ko ổn rồi, cảm giác khó chịu lúc 1 nhiều hơn!

Tôi ngập ngừng đứng dậy, định chạy ra bên ngoài. Đột nhiên sức nhớ đây là trường nam sinh British! Chắc là chỉ có nhà vệ sinh nam thôi, làm gì có nhà vệ sinh nữ! Nhưng... tôi là con gái mà! Nghĩ bụng đầu tôi chỉ muốn nổ tanh bành. Lẽ nào tôi là con gái mà phải chui vào nhà vệ sinh nam sao?

Tôi quệt mồ hôi trên trán, rồi lại ngay ngắn ngồi về chỗ của mình. Hơ hơ, Thái Linh à, kè kiên trì sẽ là kè thắng! Nhưng mà bụng tôi mỗi lúc 1 khó chịu hơn. Tôi ko kịp nghĩ gì nữa, cố gắng chịu đau, bất chấp tất cả toan chạy vào ra bên ngoài...

- Phư phư phư! Có việc “đại sự” gì mà chạy nhanh dữ vậy?

Đúng lúc tôi gần như ko thể khống chế được cơn đau bụng của mình nữa thì đột nhiên cả trời đất tối sầm, đôi chân tôi mềm nhũn ra như cộng bún thiêu, cả người lao về phía trước rồi té ụnh xuống đất.

Ui da!

Bụng tôi co thắt lại từng đợt, suýt nữa thì làm tôi “tử nạn sa trường”. Tôi nghiêng chặt răng, ánh mắt vằn đỏ căm hận nhìn tên thủ phạm vừa gây tai nạn cho mình.

Đôi bông tai kim cương lấp lánh... ko còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là kẻ thù của tôi – An Vũ Phong!

- Phư phư phư, này Thái Lăng, tôi chỉ cá độ nho nhỏ với bạn thôi thôi, ko ngờ độ thắng bằng của cậu lại tệ như vậy! Thôi bỏ đi, tôi chỉ còn cách chấp nhận thua cuộc vậy! – An Vũ Phong đưa tay lên ra điều nhượng bộ.

- Cậu... - Bụng tôi lại tiếp tục đau quằn quại, tôi như quả dưa leo bị héo ko còn chút sức lực nào. Tôi cố gắng lết về phía cửa.

- Đứng lại!

Tôi sắp bước ra khỏi cửa lớp thì bỗng nhiên phía sau lưng vang lên một tiếng hét như beo gầm làm tôi co rúm người lại. Một cái đầu đỏ hoe xuất hiện trước mắt tôi.

- Cậu ta làm cậu tệ như vậy mà cậu cũng bỏ qua sao?- Kì Dực tròn mắt nhìn tôi, ko tin những gì vừa xảy ra.

- Bỏ đi... bỏ đi... - Tôi ko ngờ Kì Dực lại đứng ra bênh vực tôi trong những chuyện này. Nhưng mà lúc này tôi đang rất gấp, gấp lắm rồi!

- Này An Vũ Phong! Đừng có ra vẻ ta đây rồi đi ăn hiếp người khác! Mau xin lỗi Thái Lăng đi! – Kì Dực hoàn toàn ko thèm để ý gì đến bộ dạng méo xẹo như cái bị rách của tôi, quay đầu lại tức giận dùng ngón nói với An Vũ Phong.

- Tại sao tôi lại phải xin lỗi chứ? – An Vũ Phong liếc nhìn tôi, hừ 1 tiếng.

- Ko cần... ko cần xin lỗi. – Tôi lắc đầu xua tay liên hồi. – Ko cần đâu, ko cần!

- Nhất định phải xin lỗi! – Kì Dực hạ quyết tâm bắt An Vũ Phong phải xin lỗi tôi bằng được mới thôi. Sợ tôi bỏ chạy cậu ta còn nín cổ áo tôi lại.
- Hơ hơ hơ, chỉ là đùa một tí cho vui thôi mà, đâu cần phải đến mức xin lỗi chứ! – An Vũ Phong hạ giọng, vỗ nhẹ vào vai tôi tỏ vẻ thân thiện.
- Xin lỗi ngay! – Giọng Kì Dực gằn lên. Híc! Cậu ta khỏe như voi, tôi vùng vẫy, giãy giụa thế nào cũng ko thoát được!
- Đâu cần thiết phải thế!
- Xin lỗi ngay!
- Phư phư phư!
- Cậu có chịu xin lỗi hay ko?
- ...

Cuối cùng An Vũ Phong bỏ về chỗ ngồi của mình rồi mở tạp chí ra đọc, mặc kệ Kì Dực cứ như con ong thợ chăm chỉ bay vo ve xung quanh cậu ta bắt xin lỗi

Nhưng mà...

Ồi! Thánh thần thiên địa ơi! Tại sao tên Kì Dực vẫn cứ túm chặt cổ áo tôi vậy?

Nấn nỉ đó... Mau bỏ ra giùm để tôi còn... Hu hu hu hu...

Pằng pằng pằng... Bùm chiu...

Nguyên 1 ngày trời, Kì Dực và An Vũ Phong chỉ lo cãi nhau, cứ máy bay ném bom tới tấp trên đầu tôi! Đến giờ ăn trưa, tên An Vũ Phong còn “mĩa” tôi sao lại dùng hộp đựng đồ ăn của con gái, hấn bảo tôi giống tê “pê đê”.

Hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên đi học ở trường British mà tôi suýt thiệt mạng rồi. Những ngày sau này làm sao mà sống sót nổi đây...

Tan trường, tôi đeo ba lô cúi gằm mặt lùi thui bước đi như con cún con bị bỏ rơi, thất thiếu đi về khu kí túc xá.

Rầm rầm rầm! Rầm rầm rầm!

Chuyện gì thế nhỉ? Tại sao hành lang lại rung dữ dội vậy? Không lẽ lão thần xui hiện hình? Hay là động đất?

Tôi sợ hãi, đặt hai tay lên ôm mặt, đầu quay lại nhìn.

Oái, cái gì thế này? Phía hành lang bên đó sao bụi mù mịt vậy ta? Kính khủng hơn là đám bụi đó lại nhắm thẳng hướng tôi mà bay đến!

Vật gì quái dị thế nhỉ? Lẽ nào... lẽ nào lại là tàu UFO?

Oái!

Tôi vẫn chưa kịp hiểu ra rốt cuộc là chuyện gì thì có bàn tay ôm chặt lấy bụng tôi, nhấc bổng tôi lên, hai chân tôi từ từ rời khỏi mặt đất!

Tôi chẳng khác gì một cọng mì sợi dài lỏng lẻo trong tay người đó. Tôi tròn tròn mắt nhìn cảnh vật đang lùi dần về phía sau, đầu óc quay cuồng.

Không... không hay rồi! Tôi... bị người ngoài hành tinh bắt cóc. Lẽ nào vận xui của tôi đã mạnh đến mức có thể phóng tôi lên tận vũ trụ sao?

- Cứu tôi với! Cứu tôi! – tôi dùng hết sức bình sinh kêu la thảm thiết. Trông tôi không khác gì một con gián đang cố vùng vẫy trong bàn tay to lớn của con người.

- Không được động đây!

Không được động đây... Í? Đây là giọng nói của con người mà! Lẽ nào... Tôi kinh ngạc nhìn lên! Ôi trời! Hóa ra là An Vũ Phong! Một chân hấn ta đạp lên ván trượt, một tay hấn túm chặt tôi, trông cứ như đang làm xiếc. Hấn lao về đằng trước với tốc độ chóng mặt!

- An Vũ Phong! Vừa phải thôi nhé! Không được chơi trượt ván ở trong trường! Mau đứng lại ngay!

Tôi đang định mở miệng nói mấy câu thì phía sau lưng có một giọng nói vô cùng hung dữ vang lên.

- Có bản lĩnh thì đến đây mà bắt! – An Vũ Phong cười ma mãnh, trề môi, nháy mắt đầy khiêu khích!

Vèo... vèo vèo vèo...

Tôi ra sức chớp chớp đôi mắt, nuốt ừng ực nước miếng xuống, lăm la lăm lét hỏi:

- An Vũ Phong! Cậu thật ra muốn gì hả? Mau thả tôi xuống mau!

- Hà? – Nghe thấy tiếng nói của tôi, An Vũ Phong hơi ngạc nhiên, nhú mày liếc nhìn tôi một cái:

- Hơ hơ hơ, tên “pê dê” kia, lấy lại tinh thần rồi hả? Tôi tưởng cậu chết ngất rồi chứ!

Hừ hừ hừ... hần ta dám nói tôi như thế...

- An Vũ Phong, mau thả tôi xuống!

- Cho cậu xuống à? Bây giờ thì chưa được! Cậu không thấy có mấy “cái đuôi” phiền phức đang đuổi theo phía sau sao? Nếu như bây giờ giảm tốc độ lại là bị tòm ngáy, như thế thì khổ lắm đấy! – An Vũ Phong khua môi múa mép với tôi, chân tiếp tục trượt tán ván lao đi.

- An Vũ Phong! Cậu thật quá đáng! Đã cảnh cáo cậu biết bao nhiêu lần là không được trượt ván ở trong trường. Hôm nay bắt được cậu phải trị một trận nên thân mới được!

- Được thôi, vậy các cậu cứ qua đây mà bắt!

Nghe thấy tiếng la ó tức giận của đội sao đỏ trường, An Vũ Phong thích thú nhếch mép cười, lè lưỡi trên ngưỡi hạ. Híc, sao lại như thế này... Kể cả những chuyện mất mặt này mà Thái Linh tôi cũng bị dính vào? Quả nhiên không hổ danh là đứa xui nhất quả đất!

Tôi hoàn toàn bất lực, chỉ biết lắc đầu tha thò. Tôi định buông tay mặc kệ cho số trời, ai dè vừa mới quay đầu nhìn về đằng trước tôi đã sợ mất mặt:

- Á! An Vũ Phong! Quẹo mau! Quẹo mau đi! Đến đoạn cuối của hành lang rồi! – tôi hét rống lên giọng vịt đực, mặt mũi cắt không còn hạt máu.

An Vũ Phong giật mình, quay đầu lại. Hần ta bị bắt ngờ khi nhìn thấy bức tường chỉ còn cách chúng tôi khoảng một mét nữa thôi. Chân hần ta bỗng rú lại...

Két!

Khi mà đầu tôi chỉ cách tường 0.01 cm nữa thì tám ván đột ngột chuyển hướng, tóc tôi quét xoẹt qua tường rồi giật ngược ra sau.

Ồi ời... Sợ chết đi được! Tôi cứ tưởng đã lia đời rồi!

Tôi quay đầu lại oán trách bức tường sơn trắng toát phía sau. Tôi định thở phào nhẹ nhõm thì...

- Cầu thang! Cầu thang! Cầu thang!

Ồi má ơi! Hôm nay không lẽ ông trời bắt Thái Linh con phải “chết yểu” sao? Khó khăn lắm mới vượt qua được bức tường, nào ngờ phía trước còn có chướng ngại vật kinh hoàng hơn: cầu thang. Tôi cứng đờ ra như người gỗ trên tay An Vũ Phong, sắc mặt chuyển từ trắng sang xanh, từ xanh thành tím ngắt.

Thế mà An Vũ Phong gần như không hề doái hoài gì cả. Hần ta còn nhếch môi cười thích thú mới tức chứ. Một chân hần đạp mạnh xuống đất.

- Nắm chắc vào!

- Cái gì? Aaaaaa!

Chưa kịp hoàn hồn thì tôi đã cùng cậu ta bay bổng lên không trung! Tôi sợ đến mức lấy tay che hết mắt lại, không dám nhìn xuống dưới!

Hu hu hu... một lát nữa, Thái Linh tôi chắc chắn sẽ lăn cong cóc từ trên cầu thang xuống như quả bóng cao su, té đến mức bể đầu, máu tóe loe cho coi!

Nhưng mà... một phút... hai phút...

Ủa? Sao kì vậy? Tại sao tôi vẫn chưa chạm đất nhỉ? Cảm giác hình như tôi vẫn tiếp tục lao về phía trước.

Tôi mở mắt ra, hé nhìn qua các khe hở của ngón tay!

Ồi trời... tôi... tôi không phải bị hoa mắt chứ? An Vũ Phong đang lướt ván trên tay cầm của cầu thang xuống dưới.

- Phư phư phư, tên pê dê kia, tay nghề của tôi cũng xịn đấy chứ! – An Vũ Phong cố gắng không để lộ nét kiêu ngạo của mình ra, nhưng trên khóe môi của cậu ta vẫn lộ rõ sự đắc ý.

- Ủ... ừ – Mặt mũi vẫn còn chưa hết xanh xám vì sợ, tôi cố nhìn cậu ta rồi gật đầu.

Thấy tôi khen ngợi, cặp mắt An Vũ Phong sáng bừng lên! Cậu ta nhếch lông mày, khoái chí quệt mũi của mình.

- Đây vẫn chỉ là xoàng thôi! Bây giờ cậu phải mở to mắt ra nhìn tôi biểu diễn “rồng chiến”!

“Rồng chiến”? là cái gì vậy?

- Oái...

Tôi vẫn chưa kịp lấy hơi thì An Vũ Phong đã bất ngờ bay lên. Tầm ván lướt dưới chân cậu ta quay 4 vòng trên không trung, rồi cùng Cậu ta đáp xuống mặt đất một cách thẳng băng và chắc chắn.

- Phur phur phur!!! Thế nào? Có giỏi không? – An Vũ Phong đắc chí cười. Nhưng lúa này tôi đã sợ đến mức mắt trắng rã lên như cá chết trương, hồn vía bay lên mây mất rồi!

- Này pê đê, này pê đê!

Híc ai gọi tôi thế nhỉ?

Một lúc sau tôi mới tỉnh lại, gắng gượng mở mắt...

- A! An Vũ Phong!

Khi tôi phát hiện khuôn mặt của hắn, tôi sợ đến mức hét toáng lên, người giật bắn như khẩu súng nã đạn.

- Tôi... tôi đang ở đâu đây? – Tôi sợ sệt nhìn xung quanh, giọng nói run run như đang ngồi trong thùng nước đá.

An Vũ Phong nhìn thấy tôi co ro người lại như con chim bồ câu nhỏ, bèn đứng qua một bên:

- Đây là phòng của tôi. Cậu ban nãy bị ngất đi nên tôi tiện thể đem về đây luôn. Nếu như cậu đã tỉnh lại rồi thì mau về đi, đừng để bạn mới đến ở cùng phòng với tôi nhìn thấy cậu sẽ không vui đâu!

Phòng ở? Bạn cùng phòng?

Tôi liếc nhìn An Vũ Phong đang ngồi cạnh đầu giường, tay cầm điện thoại viết tin nhắn. Một luồng khí lạnh chạy từ chân lên đến tận đầu tôi! Híc... híc... tôi cảm nhận thấy có một cái gì đó không bình thường đang lảng vảng quanh tôi! Híc...

Nếu như tôi đoán không lầm... cái giường mà tôi đang nằm trên đây... có cái gối... gối chắc chắn là vải ca rô màu xanh dương!

Boong! Đoán trúng rồi!

Cái chăn là màu xanh nước biển, bên trên có rất nhiều hoa hòe!

Boong! Trúng phóc nữa rồi!

Hu hu hu... nếu tôi tiếp tục đoán đúng, ở dưới giường có để một đôi dép đi trong nhà hình mèo kitty!

Boong! Tiếp tục đoán đúng!

Gi chứ! Đây... đây chính là phòng của tôi mà! Té ra người bạn ở cùng phòng với tôi mà tôi chưa bao giờ gặp mặt lại là An Vũ Phong!

- Này! Cậu làm sao thế? – An Vũ Phong nhìn thấy tôi sắp méo mếu, cậu ta nèn đưa sát mặt mình vào mặt tôi, ôn tồn hỏi!

- Không phải nghĩ đến việc sắp phải xa tôi nên cậu buồn phát khóc chứ hả?

- Không... không có gì! – Tôi và cậu ta cứ như cục nam châm cùng cực, cứ hễ An Vũ Phong đưa sát mặt lại gần thì tôi lại lùi về phía sau, cứ như vậy một lúc thì thấy mình đã ngồi sát tường.

- Thật ra... thật ra, tôi... tôi là bạn cùng phòng mới của cậu! Híc híc...

- Sao? Cậu là bạn cùng phòng mới của tôi? – An Vũ Phong vừa nghe đã giật bắn người, tròn tròn mắt nhìn tôi. Nhưng thoát một cái, cậu ta lại nhìn với vẻ rất tinh quái, làm tôi sồn cá tóc gáy lên!

Tôi căng thẳng nắm chặt bàn tay mình lại. Cái tên trời đánh này nhất định lại nghĩ ra trò xấu xa nào rồi...

- Hơ hơ hơ! Sao cậu lại sợ tôi như thế hả? Tôi có ăn thịt cậu đâu! – An Vũ Phong ngồi ngay trước mặt tôi, chống cằm nhìn chăm chăm vào tôi!

Hu hu, nói thật lòng, đây hình như mới là lần đầu tiên tôi được nhìn kỹ khuôn mặt của hắn. Đường nét thật là đẹp, cặp lông mày đen đậm, đôi mắt sâu thẳm như màn đêm, sống mũi cao, đôi môi đỏ như quả anh đào...

Ưc! Tôi vội vàng nuốt nước miếng xuống, tim mình như bị ai kéo lên, lúng lằng đung đưa trong lồng ngực...

- Này, pê dê, sao cậu lại nhìn tôi tình tứ vậy? – An Vũ Phong thấy tôi ngó người ra nhìn cậu ta một lúc mà không nói gì, bèn nở một nụ cười rất khiêu khích, môi khẽ nhếch lên trông rất gian.

Tên... tên này... hẳn định làm gì thế? Lẽ nào cậu ta đã biết tôi là con gái rồi sao? Nhưng mà... nhưng mà tôi đã rất cẩn thận cơ mà! Chẳng lẽ lúc tôi xiêu hẳn đã...

An Vũ Phong thấy tôi không trả lời bèn quay đầu về phía tôi cười mỉm

- Nếu như chúng ta đã là bạn cùng phòng với nhau, đương nhiên tôi phải tặng cậu một món quà làm quen chứ...

- Không... không cần phải khách sáo như vậy...- Tôi vội vã xua tay, không dám nhìn thẳng vào cậu ta.

An Vũ Phong rất phóng khoáng vỗ vào vai tôi:

- Pê dê này, bây giờ tôi sẽ đi tắm một cái, cậu mau thu dọn lại đồ đạc trong phòng đi. Sọt rác có thể đi đổ rồi, quần áo dơ thì mau đi giặt! Còn...

- Khoan đã! – Tôi không thể tiếp tục ngồi yên nghe nữa, đứng dậy ngắt lời cậu ta. – Tại sao tôi phải làm những thứ này?

- Tại sao à? – Nghe thấy tôi hỏi, An Vũ Phong cất cao giọng mình lên hét cỡ, ngạc nhiên như gặp phải người ngoài hành tinh. – Này, pê dê, cậu có phải học trò của trường British không hả?

- Phải...đương...nhiên...là...phải...rõ ỉ! – Tôi co rúm người lại, run rẩy trả lời.

- Vậy cậu trả lời tôi, trong trường British có ai không tranh giành nhau để làm cho tôi một chút việc nào đó? Tôi đang cho cậu cơ hội đấy!

- Nhưng mà tôi... tôi... - Tôi xấu hổ cúi gầm mặt xuống, các ngón tay đan chặt vào nhau.

An Vũ Phong khoanh tay trước ngực, liếc mắt nhìn tôi tỏ ý không hài lòng.

- Ê! Thôi, bỏ đi, bỏ đi! Không tính toán với cậu nữa! Tôi đi tắm, lát còn việc quan trọng phải làm.

Xoẹt!

Lời của An Vũ Phong vừa dứt, một vật mềm màu trắng rớt từ trên trời xuống, trúng ngay đầu tôi!

- Ô, là cái gì vậy? – Tôi ngạc nhiên đưa tay ra kéo xuống, phát hiện đó là cái áo sơ mi trắng của An Vũ Phong!

Trời! Đợi đã! Áo sơ mi trắng của An Vũ Phong đang nằm trên tay tôi, vậy bây giờ... như phản xạ có điều kiện, tôi ngược mắt nhìn cậu ta...

Thích... thích...

- A... a... a! Oái.

Một giây sau đó, cả gian phòng rung lên bởi tiếng la thất thanh của tôi.

- Này, pê dê! Đều là đàn ông con trai cả, cậu kêu cái gì hả? – An Vũ Phong chán chường bịt chặt lỗ tai mình lại rồi nói với tôi. – Mau im miệng ngay!

- Đồ tồi tệ! Tên lưu manh! Mau mặc áo vào ngay! Hu hu hu hu!- Tôi nhắm chặt mắt, nhảy ầm một cái từ trên giường xuống dưới đất, nắm lấy mọi thứ đồ vật bên cạnh mình, nhắm thẳng về hướng An Vũ Phong ném túi bụi!

Bình, bình, choang!

- Này, pê dê! Tôi cảnh cáo cậu, không được vứt đồ nữa! Nếu không tôi sẽ không khách sáo với cậu đâu!

- Oa oa oa! Không cần biết! Mau mặc áo vào cho tôi! Nếu không mặc tôi sẽ báo cảnh sát! – Tôi hét lên, tay nắm lấy cái gối, tiếp tục ném về phía An Vũ Phong!

- Này! Cậu ném trúng mặt tôi rồi đấy! Mau ngừng đi! – An Vũ Phong như con hổ bị chọc giận, trừng mắt lên dữ dằn nhìn tôi

Hu hu... tên An Vũ Phong trông thật đáng sợ! Tôi run cầm cập nhìn cậu ta, loạng choạng lùi về phía sau.

- Cái tên chết tiệt này!- An Vũ Phong tức giận ném gối xuống đất, ngiên chặt hàm răng của mình rồi từ từ tiến sát lại phía tôi.

- Cậu... cậu không được qua đây! Tôi sẽ lấy đồ ném cậu nữa đấy!- Mặt tôi trắng bệch ra nhìn An Vũ Phong, tay quờ quạng phía sau để tìm vũ khí chống chọi với cậu ta.

- Ô! Ghê nhỉ? Cậu dám uy hiếp tôi sao? Cậu có biết tôi là ai không? – An Vũ Phong gầm lên như con hổ bị vuốt đuôi, dừ ton quát vào mặt tôi.

- Tôi... tôi biết! Hu hu hu hu! – Tôi gật đầu lia lịa.

- Cậu biết sao? Thế mà dám ném đồ vào người tôi? Cậu chán sống rồi hả?

- Không... không phải! Tôi...tôi...

Làm sao giờ? Làm sao giờ? Tôi nghĩ hay là tôi nhanh chóng chạy khỏi nơi này thôi, nếu không chắc chắn sẽ bị con hổ cắn chết tươi mất! Nhưng mà... bên phải bên trái, mọi đường đi đều bị An Vũ Phong khóa chặt lại. Cửa sổ cũng đóng kín, tôi chưa kịp mở cửa thì chắc chắn đã bị cậu ta nuốt sống rồi!

Hu hu hu hu! Chết rồi! Chết rồi! xem ra ngày đại hạn của tôi đã đến! Tôi tuyệt vọng đứng nhìn An Vũ Phong đang tiến lại gần, còn tôi cứ lùi, lùi về phía sau!

Rầm!

Oái! Tiêu tùng rồi... tôi đã lùi đến kệ sách sát vách tường rồi, muốn lùi cũng không lùi được nữa!

- Này, coi chừng!

Tôi chưa kịp hiểu chuyện gì, An Vũ Phong đã phóng tới phía tôi, kéo tôi về phía cậu ta. Tôi đứng không vững, chông chênh rồi ngã rầm một cái xuống đất!

Rầm! Xoảng! Bình!

Tĩnh lặng... tĩnh lặng...

Ôi ôi! Nặng quá! Cái gì thế nhỉ? Ban nãy hình như tôi có nghe thấy tiếng vỡ vụn thì phải...

Tôi luống cuống mở mắt ra.

AN VŨ PHONG! Cậu ta sao lại nằm đè lên người tôi thế này, còn cúi sát đầu nhìn tôi nữa!

- Cứu với! Đồ dê xồm! – Tôi hét lên, tát vào mặt cậu ta một cái đau điếng!

- Ai da! – An Vũ Phong ôm mặt la lên. – Tên pê dê kia! Cậu dám làm hư cái cúp mà tôi yêu quý nhất, lại còn dám tát vào mặt tôi?

- Hà? Xin lỗi! Xin lỗi! Tôi không cố ý! – cuối cùng tôi mới hiểu ra mọi chuyện, liên miêng nói xin lỗi cậu ta.]

- Hừ! Muộn rồi! Nói gì cũng vô ích – An Vũ Phong nhún vai, trừng mắt dừ ton nhìn tôi. – được lắm, nếu như chúng ta đã ở cùng phòng với nhau, vậy mai này còn phải giúp đỡ nhau nhiều!

Tôi thần thờ nhìn đôi bông tai kim cương phát sáng trên tai cậu ta, tâm trạng rối bời, thờ dài thườn thượt.

- Hừ! – An Vũ Phong cười nhạt, mặc áo vào, rồi bỏ ra ngoài cửa!

Chết rồi... mai này chắc chắn sẽ không thể sống yên ổn được rồi...

Quả không nằm ngoài dự đoán của tôi, những ngày tháng sau đó tôi phải sống trong địa ngục! Tôi hoàn toàn không hiểu 2 phe phái trong lớn đang nói gì với chuyện với nhau, mà cho dù có hiểu thì cũng không thể đáp trả lại bất cứ bên nào được.

Cả lớp chỉ có mỗi Giang Hựu Thần là người bình thường thôi, nhưng mà 3 đại tướng quân còn lại thì xem tôi như virus truyền nhiễm, tìm mọi kế cách li tôi và Giang Hựu Thần.

- Pê dê này, tiết này là tiết nhạc, cậu muốn nằm dài xuống ghế biến thành mực khô à?

Nhạc ư? Nghe An Vũ Phong nói xong tôi tỉnh như sáo sậu, thấy mọi người đang đi ra bên ngoài. Tôi cũng mơ mơ màng màng đi theo mọi người đến phòng nhạc số 3.

Oa!

Đây là trường tôi à?

Ánh đèn vàng tỏa ánh sáng mềm mại làm cả gian phòng trông rất nghệ thuật. Những cái ghế mềm ngời còn thoải mái hơn bộ salon ở nhà tôi. Bài nhạc thổi bằng kèn saxo trước khi vào lớp đã giúp tôi hiểu được thế nào là bộ loa đứng xoáy thanh.

Một thầy giáo trông rất phong độ đang đứng trong lớp học, thầy để tóc còn dài hơn cả con gái!

Ủa? Khuôn mặt thầy hình như ban nãy có gấp ở đâu đó... Ở đâu nhỉ?

Tôi ra sức lục lại bộ nhớ. Chắc chắn đã gấp ở đâu đó rồi... Ở đâu nhỉ?

Lên lên xuống xuống, trái trái phải phải...

A! Ánh mắt tôi quét xoẹt 1 phút đến tờ poster được dán ở cửa ra vào, đã tìm ra đáp án!

- Em gì đó, đề nghị em ngồi ngay ngắn lại được không? Chúng ta sắp được thưởng thức những bản nhạc vĩ đại. Em có thắc mắc gì không? – thầy giáo nhìn tôi, nghiêm khắc hỏi.

- Thưa thầy... - Tôi cảm thấy rất hứng thú chỉ vào bức poster dán ngoài cửa lớp – Thầy rất giống người đứng giữa ạ.

- Lên lớp không được... - Thầy giáo vừa mắng tôi vừa quay đầu nhìn tấm poster mà tôi chỉ, giọng nói như cao rướn lên.

- Ô, em gì đó, em nói tôi giống Beethoven à? Em quả là biết nhìn người đấy! Bản giao hưởng của ông ấy mà tôi thích nhất chính là...

- Khụ...khụ... - Ân Địa Nguyên không nhịn được ho lên 2 tiếng.

- Thật ra tôi thấy bản giao hưởng số 8 của ông ấy cũng rất tuyệt. Nhưng bài mà tôi thích nhất vẫn là...

- Khục...khục...khục...! – “con virus viêm họng” lập tức được truyền đi khắp lớp, tiếng ho vang lên từ mọi phía.

Ồ... _ Thầy giáo “beethoven” đang hăng hái với bài nói chuyện của mình đành phải nuốt tiếc nhìn tôi... - Khi nào có dịp thầy trò ta sẽ tiếp tục trò chuyện với nhau nhé. Nào các em, mọi người chuẩn bị sẵn sàng chưa? Bây giờ tôi sẽ mở 1 bản nhạc nhé, sau đó các em phải cho thầy biết tên của bài nhạc đó!

- Tăng tăng... tăng tăng...

Khoan đã, bài nhạc này tôi biết! Tôi biết! Không phải là bản giao hưởng mới được phát trên đài phát thanh cách đây 2 hôm sao? Hờ hờ!

- Này em, em hào hứng đến nỗi đỏ hết cả mặt lên thế kia, nhất định là rất thích bản nhạc này đúng không? – Không hiểu từ lúc nào thầy giáo “Beethoven” đã đứng bên cạnh tôi.

Khuôn mặt của thầy rất hứng khởi nhìn tôi:

- Nào nào nào, vậy em có thể nói cho tôi biết tên của bản nhạc này không?

Bị gọi tên, tôi giật thót mình. Chết rồi chết rồi, chắc chắn là do ban nãy tôi không chú ý đến thái độ của mình, hứng chí hát theo, người đứng đưa qua lại, bị thầy phát hiện rồi. Lần trước được Thượng Hội, Ngọc Đình truyền cho ít kiến thức âm nhạc ở trong karaoke, lần đó tôi hát hết 1 bản nhạc trữ tình thành nhạc rap. Nhưng mà, nhạc trữ tình và nhạc cổ điển vận có sự khác biệt nhất định!

- Tên bài nhạc này là...tên là...- Tôi gượng gạo đứng dậy, tim bắt đầu đập như trống. Hình như có liên quan đến vật gì đó biết bay, hay là cái ao hồ gì đó...

Đình...đoong...

Tự nhiên 1 tia sáng phụt lên trong đầu tôi, tôi tự tin trả lời thầy:

- Hồ quạ hoang!

Tôi nhìn khuôn mặt của thầy giáo “Beethoven” đang biến thành vườn hoa muôn sắc, lúc đỏ lúc xanh cuối cùng biến thành màu tím đen, không dám nhìn tôi nữa.

- Ha ha ha ha... hồ quạ hoang!!!

- Ha ha ha... cậu ta thật hài hước!

Cả lớp đều bò lẩn bò càng ra mà cười. Không khí nghiêm trang trong thánh phòng bỗng biến mất.

Không phải là quạ hoang, lẽ nào lại là chim sẻ sao? Tôi cảm thấy sốt ruột.

- Hồ Thiên Nga – Giang Hựu Thần ở bên cạnh nhắc lại 3 từ bằng 1 giọng rất nhẹ nhàng.

- Thưa thầy!- An Vũ Phong ngồi cách đó không xa bỗng nhiên đứng dậy. – Câu hỏi đơn giản thế mà còn trả lời sai, có nên phạt cậu ta cái gì đó không ạ?

-Ồ, đúng đó! Phải phạt thôi! Phải phạt thôi! – các bạn khác trong lớp nghe thấy tiếng của An Vũ Phong lập tức hưởng ứng An Vũ Phong đua theo.

- Ủ, cũng nên có chút trừng phạt thật. An Vũ Phong, em có ý kiến gì không? – Thầy giáo “beethoven” vẫn còn chưa hết bàng hoàng vì thất vọng hỏi An Vũ Phong.

Bùm chú! Đầu tôi muốn nổ thành 2 mảnh! Để An Vũ Phong quyết định cách trừng phạt tôi á, thế thì tôi chết chắc rồi!

- Thưa thầy, cậu ta không trả lời được là Hồ Thiên Nga, vậy bắt cậu ta múa một đoạn Thiên Nga đi ạ! – Mắt An Vũ Phong như súng lazer bắn về phía tôi, làm tôi lạnh toát người từ đầu tới chân

- Được đó! Được đó! Múa Thiên Nga đi!

Giọng nói của mọi người đề hết lên nhạc, vang vọng trong gian phòng.

- Múa kiểu Thiên Nga ư? – tôi tuyệt vọng nhìn An Vũ Phong. Không hiểu tôi đã đắc tội gì với tên này, tại sao hắn lại cư xử như vậy với tôi?

- Thái Lăng này, ban nãy có phải em muốn đùa cho không khí bớt căng thẳng nên mới nói như vậy đúng không? – Thầy giáo “Beethoven” hình như vừa nghĩ ra được điều gì, khuôn mặt tươi cười nhìn tôi. – Hay lắm! Đúng là một cách biểu hiện nghệ thuật vô cùng động đảo. Những người thích Beethoven quả nhiên là khác người. Vậy em múa một đoạn Thiên Nga đi, cho mọi người được mở mang tầm mắt!

Tôi nghe thấy bài phê bình “nghệ thuật” của thầy giáo “Beethoven” xong thì suýt xỉu. Ông trời ơi, ông ném một hòn đá xuống để con chết ngộp cù đeo luôn cho rồi, bây giờ phải làm sao đây...

- Để mình nhảy cùng cậu! – Bỗng một giọng nói vang lên, giọng nói đó như 1 đấng cứu thế vậy!

Giang Hựu Thần đứng dậy, mỉm cười gật đầu với tôi:

- Mình cũng rất thích Hồ Thiên Nga, mình với cậu hợp tác cùng nhau nhé!

Tôi sững sờ đứng nhìn Giang Hựu Thần. Tôi đang cảm kích hay đang ngờ vực? Thật không hiểu trong lòng cậu ta đang nghĩ gì, tại sao cứ giúp tôi hết lần này đến lần khác vậy?

- Không được! – Mọi người bỗng đổ dồn mắt về phía phát ra 1 giọng nói khác. Chính là Ân Địa Nguyên: người có đôi mắt to, thái độ nghiêm nghị làm mọi người phải nể sợ. – Hựu, cậu tuyệt đối không được!

- Tại sao không được? – Giang Hựu Thần vô tư nhìn 3 người, trong mắt là một trăm lẻ một dấu chấm hỏi.

- Bởi vì... - Ba người đều cứng họng lại, họ chau mày.

- Bởi vì cậu ta múa đẹp hơn cậu.- Anh chàng Kì Dực tóc đỏ bỗng nghĩ ra được điều gì, trò tay về phía người bên cạnh, không ngờ lại chỉ đúng vào An Vũ Phong!

- Cái gì? – An Vũ Phong nghe thấy, suýt nữa thì té rầm xuống đất.

- Ô? Thì ra em An Vũ Phong cũng biết múa à?- Thầy giáo Beethoven sung sướng như trúng động đắc. – Nào, lên đây biểu diễn cho mọi người xem thử với!

- Đùa à? Bắt tôi múa cái kiểu như pê dê ấy ư? Không đời nào!- An Vũ Phong hất mặt đi hướng khác, thái độ chết cũng không bao giờ thỏa hiệp.

- An Vũ Phong, sao em có thể khinh thường môn nghệ thuật vĩ đại đó được? Tôi ra lệnh cho em lên đây múa ngay, nếu em không muốn thì rút bộ môn này!- Thầy giáo “Beethoven” nghiêm giọng lại.

- À! Hay là chân cậu bị vòng kiềng nên sợ mất mặt không dám lên?

- Ân Địa Nguyên, cậu nói gì hả? – An Vũ Phong trừng mắt nhìn Ân Địa Nguyên. – Ai chân vòng kiềng? Tôi có gì mà không dám? Múa thì múa, xem ai sợ ai nào!

Bản nhạc Hồ Thiên Nga bắt đầu cất lên, tôi xiên xiên vẹo vẹo bước lên trên sân khấu. Đằng sau la2 An Vũ Phong với bộ mặt như ăn phải quả đắng vậy.

Tăng tăng...tăng tăng tăng...

Bản nhạc nổi lên, tôi cố gắng nhún lên nhảy, quay đầu nhìn An Vũ Phong phía sau đang khoanh tay trước ngực, đứng ườn người ra.

Tư thế gì mà kì dị vậy ta? Trong mắt tôi thì bộ dạng đó của hắn trông cứ như con Thiên Nga đang chuẩn bị vào lò quay.

An Vũ Phong phát hiện ra tôi đang nhìn cậu ta. Tên đó hẳn học nén vào tôi hai cái nhìn này lửa. Có lẽ lửa tức giận to quá nên xem chút nữa là đốt cháy cả 2 mắt hắn.

Bản nhạc bắt đầu dịu dàng hơn, tôi lướt những bước uyển chuyển đến chính giữa sân khấu. Nhưng còn một con thiên nga nữa thì ngập ngừng không chịu xuất hiện.

Con Thiên Nga “bất trị” An Vũ Phong từ đầu đến cuối chỉ biết đứng ở một góc sân khấu. Để công việc hợp tác được thuận lợi, tôi chỉ còn cách di chuyển đến chỗ của con thiên nga đó, đưa tay ra để tóm hân vào nhảy cùng.

Vụt!

Tay tôi bị hân đánh văng ngược trở về.

- Cậu định làm trò gì thế? - An Vũ Phong gần lên từng tiếng, không thèm để ý đến ánh mắt tôi.

Tôi cảm giác ánh mắt của thầy giáo đang chăm chú nhìn tôi. Tôi lại tiếp tục cố gắng nắm lấy tay cậu ta, con Thiên Nga lớn này vẫn nhất định không chịu động đậy.

Tôi liếc nhìn cậu ta một cái, bầu môi trêu chọc. Không ngờ lần này con thiên nga vừa lớn vừa ngốc này lại hiểu ý tôi chỉ trong có 0.05 giây, cậu ta dùng sức nhảy lên một cái.

Tôi vẫn chưa kịp theo tiết tấu của cậu ta thì đã bị cậu ta bồi cho một cái cù cở đau điếng. Tôi định nhảy lên, nhưng con Thiên Nga đó lại kéo vai tôi xuống.

Bộp bộp... Bộp bộp...

Hai con Thiên Nga biến thành trò chơi trẻ con của bọn trẻ con, 1 lên 1 xuống rất đều.

Tôi biết tiết mục của chúng tôi chắc chắn trông buồn cười đến rách miệng. Nhưng mà lạ là, mọi người ở bên dưới không ai cười cả. Tôi thấy có vài người đã ôm miệng nín cười đến mức mặt tím bầm lại, nhưng vẫn không có ai dám cười lên thành tiếng.

- Thưa thầy! Hồ Thiên Nga có rất nhiều thiên nga, sao thầy chỉ tìm ra có 2 con vậy? - đột nhiên An Vũ Phong cất tiếng hỏi, thái độ rất đắc ý – Em thấy Giang Hựu Thần và mọi người đang phải kìm nén dữ lắm, chắc là cũng muốn lên sân khấu thể hiện tài năng đó ạ!

- An Vũ Phong nói cũng có lý lắm! - thầy giáo “Beethoven” hình như hiểu ra được ý của học trò, quay người lướt qua một lượt mọi người dưới lớp – Không ngờ học trò lớp chúng ta lại có năng khiếu biểu diễn như vậy. Nếu vậy thì không nên che dấu làm gì, mau thể hiện ra đi các em!

- Giang Hựu Thần! Ân Địa Nguyên! Các cậu đừng khiêm tốn giấu tài nữa, mau lên đây đi! – An Vũ Phong cười gian xảo nhìn mọi người, khiêu khích thêm một câu.

- Được thôi! – Giang Hựu Thần vui vẻ đứng lên, kéo tay Ân Địa Nguyên, Kì Dục, cùng Nghiêm Ngôn bước lên trên sân khấu. Sắc mặt của Ân Địa Nguyên tím bầm lại vì tức giận, Kì Dục thì mặt đỏ bừng bừng, chỉ có mỗi Nghiêm Ngôn là lạnh tanh, không hề biểu lộ ra chút cảm xúc nào.

- Hựu, đừng đi lên đó chứ! – Ân Địa Nguyên nhỏ tiếng hỏi Giang Hựu Thần.

- Nguyên, không phải cậu cũng rất thích bản nhạc này sao? Cùng lên đó đi, chỉ có mỗi Thái Lăng và An Vũ Phong thì chán lắm!

Ba mươi giây sau...

Trên sân khấu xuất hiện 6 con thiên nga rất chi là kì quái, 4 con thì đỏ ửng mặt lên, 1 con thì hoàn toàn bơ đờn, chỉ có mỗi 1 con là vui vẻ nhún nhún nhảy nhảy theo điệu nhạc...

Giang Hựu Thần quả là có năng khiếu nhất. Tay chân hài hòa quay, nhảy đều rất có dáng.

Nhưng mà...

Tôi len lén nhìn những hoàng tử thiên nga đó... sao vẫn cảm thấy có cái gì đó không bình thường!

Năm con thiên nga không múa cùng 1 phách 1 nhịp nên nhìn cứ lộn tung phèo cả lên...

- Bộp, bộp, bộp! – Thầy giáo “Beethoven” bắt đầu vỗ tay gõ nhịp cho chúng tôi, nhân tiện tắt luôn nhạc, rồi dùng giọng ca opera của mình hát lên:

- Mặt hồ nước... sóng lăn tăn lăn tăn... a í a ía...

- Ui chao!

Rầm... rầm...

Vừa nghe thấy loại nhạc đậm chất dân gian cất lên từ miệng thầy giáo, Kì Dục lúc nhảy tiếp đất chân tay lóng ngóng đập luôn vào dây giày của tôi, còn tôi thì đang đứng lúc cần phải nhảy lên... Tôi bị đóng chặt ở dưới mặt đất, nhưng sức bở ra khi nãy để nhảy căng lên không thu về được nữa. Tôi bị mất trọng tâm té nhào vào người bên phải mình là An Vũ Phong!

An Vũ Phong hoàn toàn không kịp phản ứng, bị tôi đột ngột ngã vào, cả hai người ngã kênh xuống mặt đất.

- Cậu định đè chết tôi đó hả? – An Vũ Phong dùng sức đẩy tôi ra khỏi người cậu ta.

- Xin lỗi... xin lỗi...

- Thái Lăng, sao cậu lúc nào cũng xin lỗi cậu ta thế? Tôi đã nói rồi, cậu là người mà tôi cần phải bảo vệ. Cậu làm như thế tôi thấy mất mặt lắm, có biết không? – Kì Dục giận đỏ mặt, kéo tay tôi đứng dậy.

- Ủa? Hóa ra bạn Kì Dục của chúng ta chẳng biết chút lí lẽ nào sao? Lần này rõ ràng là cậu ta đụng phải tôi, mọi người đều nhìn thấy. Nhưng mà, hình như có người đang hối hận thì phải?

- Cậu nói ai hối hận hả?

Reng...

Đúng lúc tình hình đang căng thẳng như đầu bò tót Tây Ban Nha thì chuông báo hết giờ học vang lên. Một bản nhạc dài có vền vền 5 phút m2 sao giống như kéo dài 1 thế kỉ vậy. Mọi người nối đuôi nhau rời khỏi phòng học nhạc, ngay cả thầy giáo “Beethoven” cũng bỏ đi không nói câu nào. Chỉ còn 1 mình tôi ngơ ngác đứng trên sân khấu, nhìn ánh mắt của An Vũ Phong mà thấy sồn da gà, trong lòng bất an...

-Nhóc con, cậu múa cũng khá quá nhỉ? – An Vũ Phong hất mạnh tay tôi ra ngoài.

-An Vũ Phong, cậu định làm gì hả? – Kì Dục tròn mắt nhìn An Vũ Phong, vung vung đôi tay đang mồm rả câu mình.

-Tôi chỉ khen Thái Lăng múa đẹp thôi, lẽ nào cũng xem là bắt nạt sao? – Nói xong An Vũ Phong hứ 1 tiếng rồi bỏ ra ngoài.

-Hừ, chúng ta cũng đi thôi. – Ân Địa Nguyên kéo tay Giang Hựu Thần ra ngoài cửa lớp.

Giang Hựu Thần quay đầu nhìn tôi cười, để lộ hàm răng trắng tinh như tuyết:

-Thái Lăng, cậu múa đẹp lắm đó!

-Hơ hơ... cảm ơn cậu...hơ hơ...

Tôi nhìn 4 người bọn họ rời khỏi lớp, không hiểu có ai thấu hiểu được sự đau khổ, vô vọng của tôi không...

Trong lớp học không khí nồng nặc mùi thuốc súng, khuôn mặt An Vũ Phong cứ như Diêm Vương hiển linh, tôi cố sức kiên trì ngồi nhắm từng giây cho đến tận khi tan học. Phù! Tôi như trút được một hòn đá đè nặng mấy tiếng đồng hồ. Tôi rón rén đi về phía kí túc xá của mình thì đột nhiên nghe thấy tiếng nói ở đâu dồn dập vọng lại.

- Chuyển đi! Chuyển! Mau!

- Đưa cho tôi!

.....

Tính tò mò thọc mạch làm tôi quên mất đạo lí “nơi nào náo nhiệt nơi đó là kho rắc rối”. Tôi mò mẫm lò dò đi theo phía phát ra tiếng nói, đến nơi thì phát hiện ở đó có một sân bóng rổ.

- Hấp

Đột nhiên, ở chính giữa sân bóng rổ vọng lại một tiếng hét lớn. Chỉ nhìn thấy cả sân bóng rổ khí thế thao thao ngút trời, mỗi một vận động viên đều tràn đầy sinh khí. Một trong số họ đang đu trên rổ bóng, ném vào rổ một quả bóng tròn. Cả sân náo nhiệt như đang chơi cùng vận động viên nổi tiếng thế giới NBA nhà nghề vậy!

- Giỏi quá! Vào rồi!

- Yeah, lại là 1 cú Dunk. Siêu sao vẫn là siêu sao! Tài ghê!

Chao ôi, cái cảnh này... hình như chỉ có trong chuyện tranh Slam Dunk! thôi thì phải! Tôi ngơ ngác nhìn anh chàng tài ba đó, quên mất việc mình đang phải làm. Thật là lợi hại!

Anh chàng đó là ai vậy? Tôi phải bái làm thần tượng mới được!

Tôi tiến lại sát gần sân bóng rổ, đôi mắt vẫn dán chặt vào vị thần tượng của mình.

Anh ta giờ tay lên lau mồ hôi trên cổ, rồi chỉnh lại bộ quần áo của mình. Ui chao, tôi ngơ ngác ngẩn ngẩn nhìn.

Tôi nhìn thấy cơ bắp chắc nịch của anh ta...

- Hừ, nghỉ ngơi chút nhé!

Hừ?

Giang Hựu Thần ư?

Tôi vội vã ngược nhìn 4 phía, nhưng không hề nhìn thấy cậu ta. Lẽ nào tôi nghe nhầm rồi?

Tôi nhìn lại về sân bóng rổ. Ngay lúc đó... tôi há miệng tròn vo. Thần tượng của tôi quay mặt lại. Anh ta...đúng là Giang Hựu Thần!

Người tôi bắt đầu toát mồ hôi hột, kể cả cái trán cũng lấm tấm mồ hôi. Giang Hựu Thần lúc này toát lên một vầng hào quang sáng rực rỡ, khi cậu ta cười để lộ hàm răng trắng đều, tôi có cảm giác mình không còn thờ được nữa, chỉ còn nghe tiếng đập của con tim...

- Coi chừng! – Đột nhiên một tiếng kêu thất thanh làm tôi tỉnh cả người. Tôi ngược đầu lên, ôi trời ơi, một quả bóng rổ từ trên trời xuống, đang nhắm thẳng hướng tôi mà bay tới!

Tôi sợ đến nhắm tịt cả mắt lại. Xưa nay tôi lúc nào cũng vậy, chỉ cần đến sân thể thao thì thể nào cũng bị bóng đập vào người. Nó đã trở thành “qui luật xui xẻo của Thái Linh” rồi, chẳng có gì có thể thay đổi được. Xem ra, lần này cũng thế thôi.

- Ôi!

Không biết tôi nhắm mắt đến bao lâu mới nghe thấy 1 tiếng la thất thanh!

Ủa? Sao thế? Không phải là tiếng kêu của tôi sao? Tiếng kêu đó là...

Tôi quay đầu lại không dám tin vào cảnh tượng trước mắt.

Không hiểu An Vũ Phong xuất hiện từ đâu ở sau lưng tôi từ khi nào, mặt hấn nhấn nhỏ như “khi đột ăn nhầm ớt”, tay ôm lấy đầu mình, người cúi gập xuống đất... bên cạnh tên đó là một quả bóng rổ đang quay tít thò lò...

Thế này là thế nào?

Tôi tái mét mặt, chạy đến bên cạnh An Vũ Phong, định hỏi xem cậu ta có sao không?

- Thái Lăng! – An Vũ Phong đang cúi người bỗng đứng bật dậy, quay đầu trừng trừng hung tợn nhìn tôi. – Đừng có bảo là cậu không cố ý nhé!

- A...An...An...

An Vũ Phong không thèm nhìn tôi lấy một cái, đi thẳng.

Cái gì... lẽ nào cậu ấy tưởng... Oan cho tôi quá,, Hu hu hu...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 4: Vì Sao Mai Lạc Trên Thảo Nguyên

The Lost Star

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria “”

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Địa điểm:

Sân bóng rổ trường British

Khu kí túc xá trường British

Phòng học tập lớp 11A1 trường British

Căn nhà gỗ “bí mật”

LỜI THÌ THẦM CỦA MỘT ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi mơ ước mình sẽ có một chuyến du lịch kì thú,

đi đến khắp nơi trên thế giới này

Có thể là sa mạc ngàn dặm, hay là biển cả

mênh mông tung bọt trắng

Chúa đáp: Ta đã nghe được lời cầu nguyện của con

Thế là, tôi đã có một kinh nghiệm xương máu nhớ đời

Khi tôi bị mấy bà bạn thân của mình truy đuổi...

oOo

Đi qua đi lại... Đi qua đi lại...

Tôi nóng ruột cứ như con kiến đang co quắp ở trên nồi lửa, cứ đi đi lại lại trước cửa phòng mình suốt cả buổi. Chỉ cần nghĩ đến ba từ An Vũ Phong là tôi lại tưởng tượng ra một tên Ma Vương da xanh nanh vàng, tay cầm “bồ câu sắt” xia túi bụi về phía tôi. Ôi! Phạt tổ ơi! Gì mà kinh dị vậy! Tôi... lẽ nào tôi lại phải bước vào trong căn phòng kí túc, phải chạm chán với tên Đại Ma Đầu An Vũ Phong đó sao? Nhưng mà nếu không về đó, tôi còn biết đi đâu đây.

Hu hu hu... Thế giới to lớn như vậy, lẽ nào không có chỗ cho Thái Linh này dung thân sao? Ôi chúa ơi, cầu xin người hãy thương xót đưa con đáng thương này! Tôi cắn chặt ngón tay, đau khổ nhìn lối hành lang hun hút, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng như lũ tràn về.

Thôi...ta đành phải liều một phen vậy...

Dù sao thì Thái Linh từ nhỏ đã như thế rồi, chuyện tốt lành chẳng bao giờ rơi trúng đầu tôi cả...

Tôi ngoa ngán thờ dài, xốc lại cái ba lô trên lưng, uể oải lấy chùm chìa khóa ra.

Ủa? Sao kì vậy ta? Bộ khóa của phòng bị hư rồi hay sao? Sao không mở được thế này?

Tôi chớp chớp mắt, bán tín bán nghi, rút chìa khóa ra rồi ngán ngẫm đứng nhìn căn phòng đóng kín mít.

- Thái Lăng, đừng có bảo là cậu không cố ý nhé!

Đột nhiên câu nói của An Vũ Phong ở sân bóng rổ hiện lên trong đầu tôi, tôi rùng mình 1 cái.

Híc híc... Phải rồi, điệu bộ của hắn lúc đó “chim cú” tôi lắm... Chắc chắn là do hắn ta làm khó tôi đây mà!

Cốc cốc cốc! Cốc cốc cốc!

- An Vũ Phong! Cậu có trong đó không? – tôi dí sát tai vào cánh cửa rồi nhẹ nhàng gõ cửa.

- Không có!

Ồ hô hô! Quả nhiên tên đó đang ở bên trong.

- An Vũ Phong, cậu mở cửa giùm tôi được không? – Tôi lấy kết can đảm của mình lên tiếng đề nghị.

Yên ắng... yên ắng...

An Vũ Phong không trả lời. Một lúc sau trong phòng vọng ra 1 giọng nói ử ử oài.

- Bộ cậu không có chìa khóa hả?

- Có! Nhưng mà... nhưng mà không mở được...

Két...két...

Tôi vẫn chưa nói dứt lời, cánh cửa đột nhiên được hé ra. An Vũ Phong thò khuôn mặt giữa khe hở cửa, cười rất ma quái.

- Không mở được cửa là chuyện của cậu chứ! Nhưng xem ra số cậu còn may mắn chán, cửa sổ vẫn chưa đóng đâu, nhưng sau 20 phút nữa thì tôi không dám chắc. Bắt đầu tính thời gian...

-Hử? Cái gì? An Vũ Phong! Khoan đã!

Àm!

Tôi định nhảy qua lí sự với tên đại ma đầu đó thì hắn ta đã đóng sầm cửa lại, khiến cho đầu tôi va cái đóp vào cửa chả khác gì quả bóng tennis người ta quăng vô tường.

Thằng cha này thật quá đáng!

Tôi tức giận trợn trừng mắt nhìn cánh cửa, xoa xoa cái trán vừa “hôn” cửa của mình, nước mắt nước mũi cứ giàn giụa.

Hừ! Trên đời này sao lại có thằng cha ác độc đến thế nhỉ? Nhưng mà mi đã làm to rồi, Thái Linh này không phải là người dễ bỏ cuộc đâu! Hó hó hó... leo cửa sổ hử? Chuyện muỗi... Hừ! Ta đây mà trở tài thì mi có mà lè mất!

Nghĩ đoạn, tôi lau sạch nước mắt nước mũi lem nhem trên mặt, tức giận đứng bật dậy, đi xuống dưới lầu, vòng ra phía sau, ngược đầu nhìn!

Ặc ặc... sao mà cao thế... Căn phòng của tôi cao hơn so với tôi tưởng tượng thế?

Tôi cúi đầu xuống, do dự nhìn hai cánh tay gầy đét, tong teo như cái tăm tre của mình...

Chắc là... mình chẳng leo lên nổi mất...

- Hề ló!!!

Hừ... giọng nói này là...

Tôi mím chặt môi nghiền cổ nhìn.

- An Vũ Phong!

- Phư phư phư – An Vũ Phong tựa vào cửa sổ, ngoái đầu ra nhìn tôi cười khoái trá như bắt được vàng – Còn do dự gì nữa? Đừng bảo là tôi không cảnh báo trước nhé, cậu chỉ còn 15 phút để leo thôi!

- Tôi... tôi...- Tôi bối rối nhìn xung quanh, ráng tìm ra một lối để trèo lên.

- Đây, nhìn bên trái kia, có 1 đường ống nước đấy. Tôi khuyên ông bạn nên leo theo đường ống nước đó!

Ống nước? Tôi liếc nhìn qua bên trái, cái ống nước nhỏ lại còn dơ như thế, thật là có thể leo lên được theo đường đó sao?

Tôi nghi ngờ ngược đầu nhìn lên thoe đường ống nước.

Ôi ôi... Dù sao thì cũng chẳng còn cách nào khác nữa rồi, cứ thử xem sao vậy...

Tôi áp mình vào ống nước như con thằn lằn, tay với tới cái khác đầu tiên của nó, móc chặt vào, rồi nhảy lên.

Phù... xong bước đầu tiên. Chuẩn bị bước tiếp theo...

- Oái!

Phịch!

Đúng lúc tôi vừa mới bỏ 1 tay ra để tìm điểm tựa tiếp theo thì chân tôi bị mất thăng bằng, cả người té từ trên thân ống nước xuống đất, đau điếng.

- Ui! Đau quá...! – Tôi xoa xoa cái mông tưởng như đã nát như tương của mình, nước mắt lưng chùng.

- Đúng là vô dụng! Đàn ông con trai mà yếu như sên, đến ống nước cũng không biết đường leo lên! Ngủ ở hành lang cũng đáng đời! – An Vũ Phong dựa lưng vào vách cửa sổ, nhìn tôi nhếch mép cười châm chọc.

Hừ hừ hừ... Thằng cha đáng ghét này...

Tôi bực mình, mắt tóe lửa căm hận nhìn An Vũ Phong, trong người đột nhiên xuất hiện một sức mạnh phi thường, giúp tôi đứng phắt dậy, nhảy lên ống nước thêm một lần nữa.

Phịch!

Lần này còn tệ hơn. Tôi vừa mới leo lên được 1 nửa thì chân bị trượt, lại bị té xuống đất như ban nãy.

- Ôi chà, thôi đi, Thái Lăng, cũng chỉ còn 5 phút thôi, tôi nghĩ ông bạn từ bỏ chuyện leo cửa sổ đi là vừa!

Hừ!

Tôi lấy tay bịt chặt tai lại, xem như tên An Vũ Phong không hề có mặt ở trên đời này. Lần thứ ba tôi lại đi đến trước đường ống nước, hít một hơi thật sâu, ngược đầu nhìn lên cửa sổ phòng, răng nghiến chặt lại, lòng hạ quyết tâm...

Lần này... tôi nhất định phải thành công!

Tôi leo leo leo! Tôi trèo trèo trèo!

Hô hô! Mình cũng nhà nghề gớm nhỉ! Sắp đến nơi rồi! Tôi níu chặt lấy một khúc nhô ra trên đường ống nước, ngược nhìn cái cửa sổ chỉ còn cách tôi không đến nửa mét nữa, lòng tràn ngập khí xuân. Tôi hít sâu 1 cái. Ok con gà đen! Thắng thua chỉ còn nốt lần này nữa thôi!

Một, hai, ba... Hấp!

Tôi bất ngờ thả tay nhảy qua nắm lấy bệ thêm cửa sổ!

Lung lẳng... lung lẳng...

Tôi cúi đầu nhìn đôi chân đung đưa như đồng hồ quả lắc của mình, mồ hôi mồ kê trên trán nhễ nhại.

Nguy hiểm quá! Lỡ như ban nãy không nắm kịp bệ thêm cửa sổ là tôi rơi tan xác. May quá, xem như tôi đã leo đến nơi! Hơ hơ hơ...

Nghĩ vậy, tôi chuẩn bị dùng hết phần sức lực cò cõm còn lại của mình để nhảy vào bên trong cửa sổ. Đột nhiên tôi có cảm giác như đang có vật gì đè vào tay mình!

- An... An Vũ Phong! – Tôi hốt hoảng nhìn tên An Vũ Phong đang ngồi trên bệ cửa sổ, mồ hôi tuôn ra như thác lũ – An Vũ Phong... cậu... cậu định làm gì?

- Hơ hơ... cậu đoán thử xem? – An Vũ Phong nhìn thấy mặt tôi trắng bệch ra, bèn hạ giọng xuống nhỏ nhẹ.

- Tôi thấy leo ống nước chính là 1 cách rèn luyện sức khỏe rất hữu hiệu! Tôi thấy ông bạn sức khỏe kém quá hay là leo thêm 1 lần nữa đi, xem như là luyện tập thể thao vậy!

- Không... không cần! – Nhìn thấy tay của An Vũ Phong ngày càng tiến lại gần ngón tay của tôi, tôi sợ đến mức hét lên.

- Không sao đâu! Đây chỉ là lần hai thôi mà, nếu té xuống cùng lắm chỉ nằm trong bệnh viện nửa tháng thôi, nhắm nhò gì!

- Cái gì? Nằm nửa tháng trong bệnh viện? – chỉ mới nghĩ tới đồng thuốc chất cao hơn núi đó, tôi sợ đến mức khóc rống lên.

- Chỉ chọc tý thôi mà ông bạn đã khóc thút thút rồi? Ông bạn có phải là con trai không đấy? – An Vũ Phong nhìn tôi thờ dãi, dùng một tay kéo tôi thẳng vào bên trong phòng.

Roẹt!

Cái tiếng gì nghe lạ quá, theo ánh mắt An Vũ Phong tôi nhìn xuống bên dưới người mình. Ôi trời ơi! Khi tôi được cậu ta kéo vào thì đồng phục bị rách, lộ ra cái dây áo bên trong!

- Này, Thái Lăng cậu...

Bốp!

An Vũ Phong đang ngồi bên cạnh tôi, định nói điều gì đó thì bị tôi tát cho 1 cái nỏ đom đóm mắt.

An Vũ Phong ôm lấy khuôn mặt đang còn in đỏ dấu tay của tôi, nhìn tôi trừng trừng.

- Cậu...cậu dám tát tôi?

Tôi hoảng sợ nhìn cậu ta, bỏ chạy thực mạng ra khỏi căn phòng mà ban nãy tôi ề cả cổ ra mới leo vào được.

Hồng học, hồng học!

Bị An Vũ Phong nhìn bằng ánh mắt khó hiểu, lại còn bị hấn xem như đứa quái nhân, tôi bỏ chạy một mạch về nhà mình. Tôi run rẩy lấy chìa khóa ra, nhưng vẫn không thể nào dứt vào đúng lỗ. Chuyện vừa mới xảy ra cứ quay cuồng hiện đi hiện lại trong tâm trí tôi.

Có phải An Vũ Phong đã biết tôi là con gái rồi không?

Vậy thì tôi phải làm sao đây? Hu hu... Mẹ tôi có khi nào bị ngồi nhà đá vì tội lừa đảo không?

- Cúc cu! Nhóc con! Cuối cùng bà cũng chịu xuất hiện!- Một giọng nói thân thuộc cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Thượng Hội? – Giọng của nhỏ không thể nào nhầm đi đâu được.

Tôi quay đầu nhìn thấy Thượng Hội và Ngọc Đình đang chống nạnh nhìn tôi. Trời đất, hai bà bạn của tôi làm gì mà 1 đứa mặc đồ đen, một đứa mặc đồ trắng, giống hệt như phim trường “Hắc Bạch song kiếm” chiếu trên ti vi vậy. Tôi dự cảm chẳng lành...

- Bà có biết tại tôi đã ngồi đợi ở nhà bà bao nhiêu ngày rồi không?

Hu hu hu... làm gì mà “chần lừ vậy” xem ra nhỏ này đang tức hằm hằm.

- Bà vô tình thiệt đó! Sao khi không lại chuyển trường? Chắc lại đánh bài chuồn đi đâu đó để ngắm trộm mấy anh đẹp trai chứ gì! Khai ngay! Bà đã đi đâu? Dám dấu tại tôi đi ăn mảnh hả? – Giọng nhỏ Ngọc Đình nghe rè rè cứ như Bạch cốt tinh hiện hình.

- Tôi...

- Mau báo cáo ngay, không bà biết tay tôi! Mà đợi đã...- Bà bạn Thượng Hội đang hét lạnh lùng như chum sành vỡ để “đàn áp” tôi, bỗng nhiên dừng lại nhìn chòng chọc tôi rồi lập tức la tướng lên như dê sắp vỡ:

- Bộ đồng phục trên người bà là thế nào hả? Sao lại là trường nam sinh British?

Tieu rồi! Ban nãy tôi vội vã trở về nhà đã quên thay bộ đồng phục trường British ra rồi.

- Hơ hơ... hơ hơ... có gì từ từ nói... - Tôi vừa cười hết cỡ với hai bà bạn chẳng tình, vừa cẩn thận tìm đường rút lui.

- Tôi khai... tôi khai hết với hai bà...

Thái Linh tôi, 1 kẻ không bao giờ khuất phục trước vũ lực, cuối cùng cũng bị hai nhỏ bạn tấn công dồn dập đến mức phải kể lại hết tất cả mọi chuyện vừa xảy ra trong thời gian qua cho họ nghe.

Câu chuyện “phiêu lưu, mạo hiểm” của tôi lẽ ra phải làm cho người nghe đau lòng, xót xa đến rơi nước mắt mới đúng. Hai bà mau ôm tôi đi, mau đến bên cạnh để an ủi tâm hồn non nớt đã phải trải qua bao phong sương của cuộc đời như tôi cái nào!

Ai dè...

- Ôi trời! Thái Linh! Bà sướng thật! Bà quen biết với ngũ đại tướng quân trường British cơ đấy!

- Bà đúng là sướng như tiên còn than thở nỗi gì! Đến tôi còn phát ghen đây này!

.....

Ôi trời ơi! Đây là kiểu logic gì thế không biết? Tôi suýt nữa phải bỏ cả chuyện học hành, bây giờ thì phải giả dạng con trai, 2 nhỏ đó không thương tình thì thôi lại còn ghen tị cái gì chứ?! Tôi tức đến phùng mang trợn má, định xông vào đập cho 2 nhỏ 1 trận te tua.

Nhìn thấy điệu bộ của tôi như quả bom sắp nổ, Thượng Hội và Ngọc Đình nhìn nhau cười rồi đồng thanh nói:

- Thái Linh, nếu bà xem như đã lọt vào trong lòng địch rồi, vậy thì...

- Hà... các bà định làm gì? – Tôi vội vàng ngoác mắt nhìn thẳng vào hai bà bạn háo sắc đang cười rất ma mĩnh.

- Khả khả... - Thượng Hội đứng sát về phía tôi thăm thì, nhỏ ta cười nghe dưng tóc gáy.

- Không được – tôi lắc đầu nguây nguẩy. - Tôi không thể đảm nhiệm một nhiệm vụ khủng khiếp như thế được!

- Bà định đến kiếp sau vẫn làm miss quạ đen sao? Bà đừng quên là bây giờ bà đang giả dạng con trai đấy!- Thượng Hội nhú mắt nhìn tôi nói.

- Đúng đó, lỡ như tâm trạng của bọn tôi không vui muốn tìm người để trút bầu tâm sự, chẳng may buột mồm nói ra thì...- Ngọc Đình cũng chen thêm vào, nụ cười gian xảo hệt như tên sói trong truyện cổ tích cô bé quàng khăn đỏ.

- Tôi... - Tôi gương mặt thật to để nhìn hai bà bạn thân từ thưở còn nôi khổ của mình, cảm giác như rơi vào hố sâu của sự tuyệt vọng.

Hu hu hu... hu hu hu... Ông trời ơi, sao ông lại nỡ đối xử với con như thế?

Một ngày mới lại đến. Những lời cầu nguyện thống thiết của tôi dường như không bao giờ lọt được đến tai thượng đế. Nghĩ đến “trọng trách” nặng nề mà Thượng Hội và Ngọc Đình hôm qua giao cho, tôi cảm thấy ón lạnh trong người. Nhưng nhìn thấy mẹ tôi sột ruột đi qua đi lại trong phòng khách, tôi nghĩ bụng mình mà không đi là lại phải nghe mẹ ca thán cả đêm mất. Tôi lặng lẽ khoác cặp lên vai đến trường.

- Thái Linh, hôm nay sau khi tan học, bọn tôi đợi bà ở Ring, nếu như bà không đến thì... hà hà...

- Tiểu Linh, nếu như bà không lấy được tấm hình nào có chữ kí của An Vũ Phong thì đừng trách tại tôi không nể tình nhé

Câu nói của Thượng Hội và Ngọc Đình vang vọng bên tai tôi, tôi cảm thấy có luồng điện chạy qua mình làm tôi bưng tỉnh. Nhìn trái phải 1 lượt, chẳng có ai bên cạnh, ôi trời, đúng là tự mình làm mình hết hồn.

Nhưng mà... nếu như tôi không lấy được hình của An Vũ Phong thì...

Dựa vào kinh nghiệm 17 năm quen biết giữa tôi và 2 bà bạn nôi khổ đó thì tối nay tôi sẽ thâm thám lăm đây! Còn nếu tôi không đến thì chắc chắn sẽ không bảo toàn được tình mạng mất!

Nhưng mà... sau chuyện ngày hôm qua, không biết An Vũ Phong thế nào rồi...

- Ê, pê dê, sao hôm qua co giò chạy nhanh thế hả? Cả đêm cũng không chịu về nhà, hay là...

Nhắc “Tào Tháo, Tào Tháo lập tức đến!”. Tôi đang than ngắn thở dài thì giọng nói của An Vũ Phong bỗng vang lên.

Thình thịch thình thịch...

Cả người tôi bỗng run lên bần bật. Tôi đứng đờ ra như khúc gỗ một chỗ, đến cả quay đầu lại nhìn cũng không dám, sợ phải đối mặt với những gì sắp diễn ra.

- Ủa, ông bạn thấy tôi đẹp trai quá độ nên bị choáng hả? – An Vũ Phong đột ngột bước một bước dài đến, đứng ngay trước mặt tôi. – Phur phur phur! Yên tâm đi, con người ai cũng có sở thích đặc biệt hết, tôi nhất định sẽ giữ bí mật này cho ông bạn!

- Sở thích đặc biệt? – Tôi ngơ ngác nhìn An Vũ Phong. Hắn ta còn dùng tay làm dấu hiệu Ok, dáng vẻ rất phóng khoáng.

Đợi... đợi đã...

Không lẽ hắn ta nghĩ tôi là 1 tên biến thái thứ thiệt?

Tôi vô đầu bút tai toan giải thích cho cậu ta, cuối cùng lại thôi.

Bỏ đi vậy... Hiểu lầm còn hơn bị lời đuối! Tôi dựa vào cái ghế đằng sau, ngẫm đoán già đoán non thái độ khi nãy của An Vũ Phong.

Cặp lông mày đen đậm trông hơi quậy, đôi mắt đen và sáng, ánh mắt lúc nào cũng chứa đựng 1 điều gì đó rất mê hoặc lòng người... Nếu để con gái nhìn thấy, tim lúc nào cũng đập loạn xạ như tôi lúc này vậy...

Nước da hồng hào đến con gái cũng phải ganh tỵ, đôi bông tai kim cương sáng lấp lánh càng làm tên đó trông cá tính, phong độ hơn.

Bình thường hẳn cứ chọc ghẹo tôi suốt, tôi điên tiết đến nỗi muốn cho hắn “xoỉ” vạn cước song phi mới hả dạ. Bây giờ nhìn kĩ lại thấy... hèn gì Thượng Hội và Ngọc Đình cứ suốt ngày đòi ảnh hắn. Khoan... tôi suy nghĩ nửa thì quên bống chuyện tâm hình rồi...

- An Vũ Phong! Chào bạn – tôi hít một hơi thở sâu, gắng gượng nở một nụ cười rạng rỡ và ngọt ngào như kẹo bọc đường, rồi dùng giọng nói như mặt ong nhỏ giọt chào An Vũ Phong.

- Hờ! Hôm nay ông bạn uống nhầm thuốc hả? – An Vũ Phong giật nảy mình lên như con cóc, lùi về sau mấy bước, mặt mày quái đản, nhú mày nói – Uống nhầm thuốc thật à? Tôi là con trai chứ không phải “xăng pha nhớt” đâu đấy! Ông bạn đừng có mà giờ trò lảm càn!

- Tôi...tôi... - Thôi tiêu rồi, tại sao vừa nhìn vào mắt tên đó thì đầu óc tôi lại rối tung lên như mớ bòng bong vậy, miệng chẳng nói được gì hơn ngoài câu “tôi phải đi vệ sinh!”.

- À! Té ra cậu muốn đi vệ sinh! Hơ hơ... thích thì cứ đi, việc gì phải báo cáo với tôi!

Ôi trời ơi, tôi chỉ ước có thể cắn chặt cái lưỡi tặc hại của mình lại. Tôi ba chân bốn cẳng chạy về phía nhà vệ sinh.

- Này, vội đến mấy thì cũng phải cẩn thận chứ. Chẳng may có quên đem theo giấy vệ sinh thì nhớ hú tôi một tiếng nhé...

Tiếng của An Vũ Phong cứ vọng lại từ đằng sau, làm đôi chân tôi rú lại, suýt nữa thì cắm đầu xuống đất ngã sòng soài rồi...

Tiếng chuông báo hiệu hết tiết 1 vang lên, tôi lảo nhảo tập dượt lại 1 lần những lời cần phải nói, hít sâu, quay đầu xuống nhìn thẳng vào An Vũ Phong đang ngồi trong đám “bình đoàn” hỗn độn của mình.

Thái Linh mày phải cố lên! Để được nhìn thấy mặt trời ngày mai, mày phải cố lên!

- Gì nữa đây? – An Vũ Phong có lẽ cũng cảm nhận được sự quyết tâm của tôi. Hắn nhìn tôi một cái rồi co rúm lại như con châu chấu bị tạt nước sôi.

- Tôi... tôi... à cái này... tấm hình... - Ôi trời ơi, những lời thoại tôi chuẩn bị kỹ càng, thuộc lòng như ăn cháo ban nãy thế nào mà lúc quan trọng lại quên mất tiêu là sao! Tôi thấy máu nóng đang dồn hết lên khuôn mặt, mặt tôi chắc không khác gì quả cà chua.

- Cái gì với cái gì chứ? – Thái độ của An Vũ Phong hơi lạ. – Cậu nói cho rõ ràng một chút có được không?

- Cái này... Tôi muốn xin cậu 1 tấm hình có được không? – Đành mặc kệ vậy, làm đại thôi. Tôi mím môi lại rồi “xổ” ra một tràng, khiến không ít người xung quanh cũng phải tò mò nhìn qua.

- Há? – vừa nghe tôi nói xong An Vũ Phong quả nhiên vô cùng bất ngờ. – Cậu xin hình của tôi làm gì?

- À... à... để tôi làm lưu bút! – đúng thời khắc quan trọng này may mắn sao tôi lại nhớ lại “kịch bản” của mình, nói rất suôn sẻ.

- Ồ... - An Vũ Phong có vẻ nghi ngờ nhìn tôi. – Cậu không phải dùng hình của tôi để làm chuyện khác chứ?

- An...

Tôi vẫn chưa kịp gọi tên hắn, An Vũ Phong đã đứng lên, đầu ngẩng cao 1 góc 30 độ. Tôi không nhìn thấy được vẻ mặt của cậu ta, chỉ nhìn thấy khuyên tai kim cương lóe sáng bên phía tai phải hình như đang cười nhạo tôi.

- Cậu xin hình của tôi à... Phư phư phư... đừng hòng nhé! Đồ biến thái! – An Vũ Phong đút 2 tay vào túi quần, đầu không nhìn lại bước thẳng một mạch ra ngoài cửa lớp.

Mọi người đều nghe thấy hết, họ bắt đầu rì rầm bàn tán. Tôi lúng túng đứng ở giữa lớp, mặt đỏ như trái gấc chín, cúi gằm xuống đất, tay vò nát cái gấu áo, miệng lẩm rầm khản có cái hồ hiện ra để mình chui lọt xuống... Ôi trời... không phải tên Phong đó nghĩ tôi là thằng mắc bệnh đồng tính chứ?

Hu hu hu... như thế này thì cho dù tôi có hái được mặt trăng ở trên trời xuống thì An Vũ Phong cũng không đưa hình cho tôi đâu! Hắn ta đối xử với người cùng phái và khác phái sao mà khác xa nhau thế không biết! Ngày mai tôi chắc chắn sẽ không được thấy mặt trời tươi đẹp rồi!

Tôi cắm đầu xuống đất, lê chân đi về phía chỗ ngồi của mình. Đột nhiên một tia sáng lóe lên trong đầu tôi, đôi mắt đang ừ rừ đột nhiên mở to ra như ốc nhồi. Hà hà... cho dù không lấy được hình của An Vũ Phong, lấy hình của 1 trong ngũ đại tướng quân cũng Ok mà!

Tôi mừng như mở cờ trong bụng, liếc mắt về phía Nghiêm Ngôn...

Vèo vèo...

Híc! Có cảm giác như cơn gió lạnh tái người từ phương Bắc thổi đến, những bông tuyết bắt đầu rơi rơi... chỉ mới đụng phải ánh mắt lạnh như nước đá của cậu ta thôi tôi đã có cảm giác toàn thân mình hóa thành khối băng trong công viên băng đẳng rồi. Ồi ời, cha mẹ ơi... Nếu như không muốn mình bị hóa thành “người băng thế kỉ 21” thì tốt nhất nên chuyển qua mục tiêu khác thôi.

- Là thế này... mình muốn làm 1 cuốn lưu bút, nên muốn có hình của tất cả mọi người... Cậu có thể tặng cho mình 1 tấm hình của cậu không...? – Ánh mắt tôi đột ngột chuyển hướng về phía Ân Địa Nguyên.

- ...

Vù... vù... vù...

Hu hu... trên thế giới này sao lại có kiểu người như vậy? Hàng ngày gặp mặt Ân Địa Nguyên, cậu ấy đều tỏ ra hết sức lịch lãm, sao bây giờ cậu ta lại đeo bộ mặt xám xịt như mây đen kéo đến vậy? Cậu ta quả là người khó hiểu nhất. Còn Giang Hựu Thần đang được cậu ta bảo vệ rất kỹ, tôi càng không thể mơ tưởng đến rồi.

Tôi chỉ còn cách đau khổ nhìn sang vị cứu tinh duy nhất còn sót lại – tên Kì Dực tóc đỏ.

- Cậu muốn có hình à? Cũng được. Nhưng mà... - Kì Dục không để tôi kịp nói thêm câu nào đã xòe năm ngón tay ra trước mặt. – Nhưng phải “xì” tiền ra.

- Bao... bao nhiêu... tiền? – Kì Dục nổi tiếng hám tiền, lẽ ra tôi phải lường trước cậu ta sẽ ra chiêu này.

- 500 đồng một tấm. Miễn mặc cả! – Kì Dục nhìn tôi, chậm rãi nói.

Àm!

Cả người tôi và cái ghế đang ngồi lật nhào xuống đất...

- Mai gặp nhé.

Tiếng chuông tan học vừa reng lên, An Vũ Phong cùng các “chiến hữu” của mình đồng thanh “chào” tôi rồi bước ra khỏi lớp. Thấy nhiệm vụ của mình vẫn chưa hoàn thành, tôi chỉ còn cách ôm cặp chạy đuổi theo sau.

-An...An Vũ Phong ... Cậu đợi 1 lát...

An Vũ Phong rõ ràng có nghe thấy tiếng gọi của tôi, nhưng vẫn không hề dừng bước lại. Tôi cầm đầu cầm cổ chạy, cuối cùng cũng đuổi kịp cậu ta ở vườn hoa phía sau trường.

- An... An Vũ ... Phong tôi xin cậu cho tôi một tấm hình đi, có được không...? – mặc dù tôi mệt đến đứt cả hơi, vẫn phải cố gắng thốt ra những lời van xin thê thảm như vậy.

- Những gì tôi nói cậu không hiểu à? Rất xin lỗi, hình của tôi không thể cho những tên pê đê được. – An Vũ Phong nhìn tôi với vẻ đầy đáng tiếc, miệng cười như ác quỷ hiện hình.

- Cho tôi 1 tấm đi... - Tôi như cá mắc lưới nhưng vẫn cố nài nỉ.

- Muốn tôi cho cũng được... - An Vũ Phong đột nhiên ghé sát mặt vào mặt tôi, khiến tôi theo phản xạ thụt cổ mình lại. - ... Nhưng cậu phải làm cho tôi một việc.

- Có thật không? – Tôi không dám tin vào tai mình nữa. Ôi trời ơi, cuối cùng Chúa cũng đã mở mắt nhìn thấy tôi rồi, Chúa đã giúp tôi rồi chẳng?

- Phư phư phư... - An Vũ Phong cười ma mãnh. Tôi lại cảm thấy một luồng gió mạnh chạy dọc sống lưng mình.

Đột nhiên An Vũ Phong đưa tay lên tai lấy hoa tai kim cương xuống.

Tôi thật mơ hồ, chẳng biết hẳn định làm gì... tay phải An Vũ Phong vung lên 1 cái, chiếc hoa tai kim cương lấp lánh vẽ 1 đường viền cong trên không trung rồi biến mất giữa đám cỏ xanh rờn.

- Này! – Tôi vội vàng hét lên. Cái khuyên tai đó phải là vật đắt tiền lắm, sao tên đó có thể vứt đi không thương tiếc như thế được?

- Nếu như cậu muốn có được tấm hình của tôi, vậy thì cũng nên cho cậu cơ hội để bày tỏ thành ý của mình. – An Vũ Phong nháy mắt với tôi... - Chỉ cần trước sáng ngày mai cậu tìm được cái khuyên đó, tôi sẽ cho cậu hình của tôi.

Hả? Tôi phải tìm ra cái khuyên tai đó trước sáng ngày mai trong đám cỏ rộng mênh mông này sao?

Đây quả là việc không thể nào làm được! Nhưng mà... Tôi ngờ ngác đứng nhìn An Vũ Phong bước đi, trong lòng dâng lên 1 cảm giác rất lạ. Cố lên, Thái Linh! Hãy nhớ rằng, mày không bao giờ chấp nhận thua cuộc.

Mặt trời từ từ lặn xuống sau dãy núi, cả bầu trời dần chuyển sang 1 màu vàng đỏ chói.

Tôi xoa xoa đôi vai nhừ nhẽ rồi của mình, đưa tay lau những giọt mồ hôi trên trán rồi tiếp tục mò mẫm dưới đất tìm hoa tai. Cả hai tay rà sát dưới mặt đất, tôi gần như đã kiểm tra hết từng gang từng tấc cỏ ở đây. Nhưng mà đã 3 tiếng trôi qua rồi, tôi vẫn chưa tìm được cái hoa tai đó.

Bầu trời đã hoàn toàn chuyển sang màu đen sì, những vì sao bắt đầu nhấp nháy. Mỗi một ngôi sao đều nhìn xuống tôi chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp, trông chúng rất giống những hạt kim cương trên nền vải đen tuyền...

Ai dào... giả như tôi có thể hái được 1 ngôi sao đưa cho tên An Vũ Phong đáng chết đó thì tốt biết mấy, tôi đã phải bò lê bò toái ở đây để lục tìm cái hoa tai xấu số đó!

-Ui da! – tôi đột nhiên cảm thấy ngón tai phải mình đau nhói, tôi hét tướng lên!

Tôi vội vàng rút tay lại, bắt ngờ lại bị vật gì cứa ngang da, những giọt máu đỏ tươi lập tức chảy ra từ ngón tay đó...

-Ui... đau quá! – Tôi nhăn mặt lại – Đám cỏ đáng ghét, ngay cả mày mà cũng bắt nạt tao sao? Không để cho tao tìm thấy cái hoa tai đó thì thôi, mày còn... mày còn làm tao đứt tay nữa! Hu... hu... hu... Ai cũng bắt nạt tao hết... tao không tìm nữa đâu...

Càng nghĩ càng tức giận, tôi thả lỏng người ngồi bệt xuống đám cỏ, 1 làn gió nhẹ thổi qua người đang ướt đẫm mồ hôi của tôi, khiến tôi cảm thấy lạnh cóng.

Lúc này tôi chắc chắn chẳng khác gì một tên ăn mày bị bỏ đói, giờ này mà về kí túc xá chắc sẽ bị tên vô lương tâm đó giấu cọt cả tối mất. Sao mà tôi muốn về nhà quá! Muốn được ăn cơm chiên trứng thơm ngon của mẹ nấu quá!

Tại sao... tại sao? Tại sao người gặp xui xẻo luôn luôn lại là tôi? Thật ra tôi đã làm sai điều gì? Đầu tiên là bị hiểu lầm mình không phải nữ sinh 1 cách vô cùng khó hiểu, rồi đang yên đang lành bị mẹ ép học trong trường nam sinh, bây giờ thì phải ở đây tìm cái hoa tai chết tiệt, bụng cứ kêu ọc ọc.

Tôi không tìm nữa! Không tìm nữa! Tôi mím chặt môi lấy tay quạt những giọt nước mắt của mình, chuẩn bị đứng dậy. Nhưng mà... Thái Linh... như thế có nghĩa là mày chấp nhận thua cuộc sao? Cam chịu chấp nhận sự trớ trêu của định mệnh? Nghĩ đến đây, tôi nắm chặt tay lại...

Chúa ơi, tên An Vũ Phong có phải là do chúa phái đến để thử thách con không?

Hừ! Bất luận là chúa hay là tên An Vũ Phong tệ hại đó, tôi đều muốn cho mọi người nhìn thấy, Thái Linh này dù rất xui xẻo nhưng không dễ dàng bị đánh bại đâu! Cho dù Thái Linh đen đui 17 năm nay, cho dù tôi có bị Chúa bỏ quên chẳng nữa, tôi cũng phải đi cho bằng hết con đường của mình. Chỉ là 1 cái hoa tai thôi mà? Tôi nhất định sẽ tìm ra!

Ý chí chiến đấu cao ngất trời lại trở về với tôi, trong tôi bùng lên ngọn lửa hi vọng.

Tôi nhất định sẽ tìm ra!

Tôi nhất định sẽ tìm ra!

Tôi vừa động viên mình, vừa ra sức rà soát dưới đất một cách cẩn thận. Từng cọng cỏ, từng lá cỏ tôi đều không bỏ qua!

Những ngôi sao nhấp nháy trên trời bắt đầu biến mất. Gam màu bầu trời càng lúc càng sáng hơn. Một đêm đã trôi qua rồi, tôi vẫn bò kênh ở dưới đất, tỉ mỉ, tần mẫn tìm kiếm. Tôi tin mình sẽ tìm thấy được!

- Ái...! Ngón tay tôi lại bị đau, nhưng lần này tôi không rút tay về mà vẫn lấy tay vạch đám cỏ ra...

Một viên kim cương sáng loáng hiện ra trước mắt tôi!

- Hu ra! - tôi vui mừng cầm hoa tai trên tay rồi nhảy cẫng lên. - tìm ra rồi, tìm ra rồi! Cuối cùng cũng tìm ra rồi! Thái Linh bị Chúa bỏ quên vẫn có thể thành công!

- An Vũ Phong!- Vừa chạy vào trong lớp tôi đã gọi to tên cậu ta - Tôi tìm ra rồi!

- Cái gì... cậu là ai? -An Vũ Phong vừa mới nhìn thấy tôi đã giật bắn ra đằng sau 10 mét, rồi từ từ nhìn tôi từ đầu tới chân. - Thái Lăng, trông bộ dạng cậu toi tả thế, cậu chạy vào đây thế này sẽ làm người khác sợ chết khiếp đó!

- Ha ha... - Lời nói của An Vũ Phong không hề làm tôi cụt hứng chút nào. Tôi hiên ngang ưỡn ngực vươn vai, trông giống như 1 vị tướng quân đưa cái hoa tai đó ra trước mặt của An Vũ Phong. - Cậu nhìn xem!

- Hừm, cái gì...? - An Vũ Phong không hề đếm xỉa gì đến tôi, mặt tỉnh bơ nhìn vào tay tôi. Bỗng cậu ta sững cả người khi nhìn thấy cái hoa tai. - Cậu... tìm ra nó thật sao?

- Hồ hồ! Cậu xem, tôi tìm ra được rồi đó! - tôi lại đắc ý đứng đưa cái hoa tai trước mặt cậu ta. - Thế nào? Cậu có thể cho tôi 1 tấm hình có kèm chữ kí không?

An Vũ Phong nhìn tôi chằm chằm như chưa nhìn thấy tôi bao giờ, hần im lặng không thốt ra nửa lời.

Tên quỉ này, không biết đang nghĩ gì đây? Thôi chết, không phải hần đang tìm cách lật lọng chứ? Tôi vội vã bước đến trước mặt hần rồi hỏi:

- Sao thế!

Như kẻ vừa được giải cứu từ 1 câu thần chú, đôi mắt An Vũ Phong lóe sáng lên, cúi đầu xuống không thèm nhìn tôi:

- Phư phư phư... cậu đừng có mơ giữa ban ngày!

- Cậu nói gì?

- Thái Lăng, cậu đúng là điên hết sức! - Kì Dục bước vào lớp, tôi lại cảm thấy 1 linh tính chẳng lành.

- An Vũ Phong, cậu không định lật lọng chứ? - Ân Địa Nguyên cũng bước vào bên trong, sự việc bắt đầu phức tạp lên rồi.

- Lật lọng gì chứ? Tôi có hứa với cậu ta việc gì đâu? Hôm qua tôi chỉ nói chơi thôi, không ngờ cậu ta tưởng thật. Phư phư phư... - An Vũ Phong vừa

nhìn thấy tụi Kì Dục thì thái độ lại vênh váo như mọi khi.

- Cậu, cậu không phải đã hứa rồi sao? – tôi biết An Vũ Phong muốn nuốt lời, trong lòng lo ngay ngáy. – Những gì hôm qua cậu hứa, cậu đều quên cả rồi sao?

- Tôi hứa cái gì? Có ai làm chứng cho cậu không? – An Vũ Phong liếc xéo mắt nhìn tôi, ý muốn nói cậu làm gì tôi được nào?!

- Hôm qua rõ ràng cậu nói chỉ cần tôi tìm được cái hoa tai này, cậu sẽ cho tôi hình mà! – Tôi như sắp khóc đến nơi.

- Ủa... ủa... tôi đâu nhờ mình có nói câu đó đâu nhỉ? - An Vũ Phong “ném” ngay cho tôi một câu trả lời như thế rồi khoanh tay trước ngực. – Tôi không có thời gian để đòi co với cậu đâu. Tôi còn phải đi đến tham gia kì bầu hội trưởng hội học sinh nữa. Đừng có quấy rầy tôi.

- Cậu! Cậu nói không giữ lời! Cậu! Cậu không trọng chữ tín! Cậu! Cậu hoàn toàn không đáng tham gia hội học sinh... - Tôi tức giận nói như mất tiếng, xòe cái hoa tai về phía cậu ta – Cầm lấy đi, đồ của cậu đấy!

An Vũ Phong không thèm nhìn đến nó, nghiêng mặt đi:

-Những gì tôi vứt đi, chưa bao giờ tôi muốn lấy lại!

Tôi bóp chặt cái hoa tai tron tay mình, nghĩ cái hoa tai đó chính là tên An Vũ Phong tôi tệ.

-Dục, Nguyên, có chuyện gì vậy? – Lúc này Giang Hựu Thần cũng bước vào trong lớp, thấy mọi người đang xúm quanh nhau thì bước lại hỏi.

-Cậu ta, cậu ta không giữ lời hứa. Rõ ràng nói sẽ cho tôi hình có chữ kí, giờ lại bảo là không! – Tôi chỉ thẳng vào mặt An Vũ Phong để vạch tội hắn, hi vọng cả thế giới này biết An Vũ Phong là kẻ trỏ mặt như lòng bàn tay.

...

-Ra là vậy, bạn cậu cần hình có kí tên à? Mình cho cậu 1 tấm được không? – Khi tôi vừa dứt lời tường trình về lí do lấy hình của mình, Giang Hựu Thần đi đến vỗ vào vai tôi, vừa cười, vừa nói.

-Hả? – Tuy rằng Ngọc Đình và Thượng Hội đòi hình của An Vũ Phong nhưng có được hình của Giang Hựu Thần dù sao cũng tốt hơn là không có gì cả.

-Ừ, cũng được, cảm ơn cậu nhé!

Giang Hựu Thần lấy từ trong túi mình ra 1 tấm hình con con, tôi cầm lên nhìn, suýt nữa cười phá lên.

Một tên con trai để đầu tóc lóc đang đứng trước ống kính cười rõ ngô nghê, lẽ nào tên đó lại là Giang Hựu Thần sao?

Thật không dám tin vào mắt mình. Nếu không phải cậu ta tận tay đưa cho tôi, tôi thật không biết mình đang cầm hình của một anh chàng nông dân nào nữa, trông mới quê làm sao!

-Cám ơn... cảm ơn...cám ơn cậu rất nhiều, Giang Hựu Thần – Tuy rằng chất lượng của tấm hình có hơi tệ một chút, nhưng dù sao cũng tốt hơn là trắng tay.

- Cậu không được lấy hình của Giang Hựu Thần! – tôi chuẩn bị cất hình của Hựu vào cặp thì bị tên An Vũ Phong giữ chặt lấy 1 góc của tấm hình, hắn vừa giữ chặt vừa nói.

- Tại sao không được lấy? Cậu đâu có chịu cho tôi? – tôi bị An Vũ Phong chọc tức đến trợn trừng mắt lên. Người gì mà vừa giữ dằn vừa không hiểu lí lẽ thế không biết!

- Cậu đã mở miệng xin hình của tôi, cho dù tôi không cho cậu, cậu cũng không được xin hình của người khác.

Cha mẹ ơi! Mọc ở đâu ra cái “luật lệ” này vậy?

Tôi cũng không cần phải giải thích nhiều với An Vũ Phong, tấm hình này tôi dùng để đưa cho Thượng Hội và Ngọc Đình, để đổi cái màng nhỏ bé của mình, cho dù có chết tôi cũng không buông tay ra.a cũng không chịu bỏ qua, ra sức ghì chặt tấm hình lại.

- Trả lại đây!

- Không trả!

- Mau buông tay ra!

- Cậu buông tay thì có!

.....

Roẹt...

Tôi thần thờ nhìn nửa tấm hình của Giang Hựu Thần trong tay mình, hơn nửa nửa này lại không có khuôn mặt của Hựu. Tôi tức đến nổi đầu xi khói...xèo xèo...xèo xèo xèo...

- Ô la la... cuối cùng cậu cũng lấy được hình của Giang Hựu Thần rồi đó! – An Vũ Phong cười khoái trá, đúng là thái độ kiêu ngạo của kẻ chiến thắng.

- An Vũ Phong! – Ân Địa Nguyên bước đến, chắn ngang mặt An Vũ Phong. – chuyện tấm hình không liên quan gì đến tôi, nhưng cậu làm hồng đồ của Hựu, cậu nhất định phải xin lỗi Hựu.

- Muốn tôi xin lỗi à? Tôi xưa nay chưa biết xin lỗi những kẻ luôn cần sự bảo hộ của người khác bao giờ. – An Vũ Phong nói đến đây thì nhìn tôi, rồi lại nhìn Giang Hựu Thần bằng con mắt gian xảo. – Chỉ cần cậu ta thắng được tôi... hơ hơ hơ... nhưng mà tôi nghĩ điều này không thể xảy ra...

- Cậu chẳng qua là nhờ cậy vào thế lực của ba cậu nên mới tác oai tác quái được ở đây thôi. – Kì Dực nhảy bổ vào phía An Vũ Phong, đưa nắm đấm ra hăm dọa. – Cậu không hề có tư cách để nói Hựu như thế!

- Dực à... - An Vũ Phong vỗ vỗ vào vai Kì Dực như an ủi một con mèo hoang. – Kết quả mới quan trọng nhất, bởi vì chỉ có kẻ chiến thắng mới có tư cách để nói chuyện! Cậu muốn làm gì nào?

Hành vi cùng giọng điệu ngang tàng của An Vũ Phong cứ như Thiết Phiến công chúa đưa cây quạt ba tiêu giả cho Tôn Ngộ Không, vừa phật 1 cái đã biến sự tức giận của Kì Dực thành ngọn Hỏa Diệm Sơn.

Ừc! Không xong rồi, tốt nhất là mình phải biến khỏi nơi này ngay, “trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết” mừ. Ta chuồn, chuồn... Ừa... sao lại đi không được vậy?

- Đợi đã... - Giọng nói của Kì Dực phát ra từ phía sau đầu tôi. Cậu ta nhấc bổng tôi lên, mỉm cười nói với An Vũ Phong. – Cậu nói cậu ta là kẻ yếu, vậy tôi sẽ giúp cậu ta lọt vào bảng xếp hạng những người nổi tiếng của trường British trong tháng này! Đến lúc đó cậu phải đi xin lỗi Hựu cho tôi!

- Được thôi, Thái Lăng, tôi đợi “màn kịch huy hoàng” của cậu đấy! – An Vũ Phong nháy mắt với tôi, quay lưng đi ra khỏi lớp. Bốn đại tướng quân cũng từ từ đi về chỗ của mình, phòng học lại yên tĩnh.

Í...

Vừa mới xảy ra chuyện gì vậy? Hình như tôi lại bị cuốn vào cái hố sâu không đáy. Hu hu hu... thượng đế ơi, xin ngài đừng làm như thế!!!

□□□□□

Tôi bay... tôi bay...bay

Đang đi trên đường, đầu óc lơ là một chút là y rằng đầu tôi đụng phải cây cột điện bên cạnh đường.

- Ui da, đau quá! – tôi cắn chặt răng tay ôm lấy cái đầu khốn khổ! Ôi trời, mới cụng vào đã u một cục rồi sao?

Tôi tức giận trừng mắt nhìn cây cột điện rồi thất thểu bước đi.

Ôi, vì không muốn Thượng Hội và Ngọc Đình bắt tôi ra thành trăm mảnh, tôi chỉ còn biết lén lút đi thay quần áo của con gái để trốn hai nhò đó. Chưa gì đã xui tận mạng... lát nữa liệu tôi còn sống nổi không... híc...

Ừa? Ở mé đường có 2 người đang đứng, trông đáng quen quá, một đen một trắng...

Oái! Thượng Hội? Ngọc Đình?

Hai nhò nhìn tôi nở nụ cười ngọt như mía lùi... Nhưng “reng reng” chuông báo hiệu nguy hiểm của tôi đã rú liên hồi, cú đụng đầu ban nãy là cảnh báo cho điềm chẳng lành!

Tôi giả bộ như không nhìn thấy gì cả, không biết chuyện gì cả, vội vã quay người lại, động tác còn nhanh hơn cả điện giật. Tôi hít một hơi sâu sau đó nín thở trong ba giây, rồi sải chân... dzọt lẹ thôi bà con ơi!

- Đứng lại! Nhóc con! Bà mau đứng lại cho tôi!

Tôi vừa cất bước, Thượng Hội ở phía sau đã hét toáng lên rồi đuổi theo khiến tôi sợ *** linh hồn. Nếu để hai nhò đuổi kịp, tôi bị xử “cẩu đầu trăm” là cái chắc...

- Đứng lại! Bà chạy nữa là biết tay tôi...- Nhỏ Thượng Hội sao “sung” dữ vậy ta, chạy gì mà nhanh như tên bắn.

Tôi vừa ra sức chạy vừa liên tục ngoái đầu lại nhìn. Ngọc Đình bắt đầu xuống sức, nhưng còn Thượng Hội thì sắp đuổi kịp tôi! Tôi gò người lại chuẩn bị tăng tốc...

Hấp...

Tôi chỉ lo ngoái đầu nhìn, đột nhiên thấy chân mình bị lọt thõm, người bỗng rớt xuống dưới. Thượng Hội và Ngọc Đình cùng cây cối nhà cửa bên đường đều nghiêng ngả...

Hai tay tôi cố níu chặt lấy bề mặt cửa cống. Đến lúc này tôi mới định thần lại, ba phần tư người tôi đã ở trong cái cống thoát nước không có nắp!

- Cứu tôi với!

Thượng Hội lúc này cũng chạy đến nơi, nhỏ ngừng lại thở dốc. Không lâu sau, Ngọc Đình cũng hống hộc chạy lên.

- Cứu tôi, cứu tôi với! – hai tay tôi càng lúc càng rã ra. Ôi má ơi, con không muốn rơi xuống cái cống hôi hám, dơ bẩn này chút nào đâu!

- Phù... phù! – Thượng Hội điều chỉnh lại nhịp thở của mình, đến gần tôi thêm 1 bước nữa, quắc mắt nhìn tôi 1 cái. – Bà nhìn thấy tui tôi sao lại bỏ chạy? Hình đâu? Xi hình ra đây tôi mới cứu bà!

- Tôi... tôi... - Tôi định biện hộ cho mình, nhưng cái tay đang mõi rã của tôi bỗng nhiên trượt một phát làm tôi lại thọt xuống dưới thêm 1 chút nữa, khuôn mặt tôi còn trắng bệch hơn cả tờ giấy.

- Hình đâu? – Ngọc Đình xoa tay ra trước mặt tôi, thái độ như muốn nói nếu như không có hình thì tôi đi châu ông vãi là cái chắc.

- Mấy bà cứu tôi lên trước đã, rồi nghe tôi giải thích! – Hu hu hu... tôi thật hối hận vì không chịu ăn kiêng, để bây giờ mập đến nỗi tay không đỡ nổi người mình lâu hơn một chút...

- Hừ! – Thượng Hội cúi xuống nhìn tôi, mắt nhú lại đầy vẻ nham hiểm... - Giải thích? Có gì để phải giải thích chứ? Hừ! Nhóc con, nếu không đưa hình thì thần tiên xuống đây cũng không cứu nổi bà đâu! Ba... hai...

Thượng Hội bắt đầu đếm ngược, rồi đẩy từng ngón tay tôi đang níu chặt bờ miệng cống ra... người tôi càng lúc càng tuột xuống... tuột xuống...

Chúa ơi... hôm nay ngài bắt Thái Linh con phải chết khi còn đang tuổi xuân tươi đẹp sao?

- ...một...

- Khoan đã

Ngay lúc Thượng Hội nói đến 3 phần 2 của con số “một” ra khỏi miệng thì tiếng gọi của “Thiên Thần” bỗng vang lên từ phía sau lưng nhỏ. Tôi cố gắng vùng vẫy thêm 1 chút nữa, rồi nhìn qua khe hở 2 chân của Thượng Hội...

Hự!

Không ngờ lại là Giang Hự Thần!

Ôi trời...

Cái cặp trên tay Ngọc Đình rơi xuống đất, trúng ngay đầu tôi, làm tôi đau điếng

Cậu có sao không? Cậu không sao chứ? – Giang Hự Thần nhìn thấy nhăn nhó như con khi ăn gừng liền chạy đến, nắm chặt 2 tay tôi, kéo lên trên mặt đất.

-Cám ơn cậu, cám ơn cậu! – Tạ ơn quý thần, cuối cùng tôi cũng được đứng trên đất mẹ hiền hòa – Hự...

Thôi, tiêu rồi! Tôi cúi đầu nhìn xuống cái váy của mình, vội vã rút lại những gì định nói:

-Ồ...tui mình lại gặp nhau rồi nhì... hơ hơ... ha ha...

-Phải rồi, tại sao lần nào gặp cậu, cậu cũng đều xảy ra chuyện vậy? – Giang Hự Thần mỉm cười nhìn tôi. – Lần trước giúp cậu cọ rửa sân vận động, sau đó cậu biến mất tăm, may mà hôm nay mình lại được gặp cậu.

Cậu ấy...cậu ấy tìm tôi sao? Tôi thộn ra như phỗng nhìn Giang Hự Thần, cậu ấy đang nhẹ nhàng cúi xuống phui bụi dính trên cái váy tôi.

-Thái... này...- Một giọng nói như hồ cái gầm sứt làm tôi thủng lỗ nhĩ, tôi co rúm người lại nhìn Thượng Hội đang từ từ tiến lại gần tôi.

Nhỏ ta đột nhiên trở thành một con cừu non ngây thơ, cười thật tươi, đôi mắt chớp chớp như hoa anh đào mùa xuân. Đó là vì nhỏ ta không thêm để ý đến tôi nữa, mà nhỏ còn đang mải lúng la lúng liếng e lệ nhìn Giang Hự Thần đang đứng bên cạnh tôi.

-Hự... Hự... - Ngọc Đình càng không dám tin vào mắt mình, hai tay nhỏ bịt chặt miệng lại, tỏ vẻ thất thần, đôi mắt đăm đăm đuổi nhìn Giang Hự Thần, mắt nhỏ cứ nhấp nháy, nhấp nháy...

-Minh là bạn cô ấy. Tên mình là Thượng Hội. – Thượng Hội nhích gần lại bên tôi, đứng trước mặt Giang Hự Thần, cầm tay tôi tỏ vẻ âu yếm, thân thiện

khiến da gà tôi nổi lên từng mảng

-Minh, mình, mình cũng vậy. Mình là Ngọc Đình ... - Ngọc Đình xúc động đến mức như bị nói lấp, nhỏ cũng chạy đến bên cạnh tôi.

-Chào... chào mọi người! – Giang Hựu Thần bị bất ngờ quá nên vẫn đứng nguyên một chỗ, rồi lùi một bước về phía tôi.

Nhìn kia, 2 bà bạn của tôi nhiệt tình quá làm Giang Hựu Thần – đệ nhất hoàng tử lầy lùm trường British cũng phải giật mình. ...

Thượng Hội kéo tay tôi, nháy mắt với tôi một cái. Tôi ngơ nghe không hiểu nhưng một lát sau đã hiểu ra:

-À, đây là... các cậu đều biết cả rồi! Cậu ấy tên Giang Hựu Thần!

-Vớ vẩn! À không... ý mình là...- Ngọc Đình thấy tôi ngơ không chịu được liền quát mắt nhìn tôi 1 cái, rồi lập tức lại hiền dịu như nàng công chúa quay qua chỗ Giang Hựu Thần – Tên mình là Ngọc Đình, còn đây là Thượng Hội, bọn mình đều là bạn của Thái... Rất vui được làm quen với cậu!

Ngọc Đình vừa nói vừa chìa tay ra, trông điệu bộ như con sói cái chuẩn bị đớp mồi, nhanh chóng chụp lấy tay Giang Hựu Thần bắt lấy bất đề. Nhỏ ta sử dụng chiêu bắt tay để kết thân đây mà, xem ra Giang Hựu Thần hôm nay khó thoát kiếp nạn này rồi.

-Oái...

Nghe kia, đến cả tiếng nói của hai bà bạn “chăn lửa” bây giờ nghe cũng êm như ru vậy! Khoan khoan... hình như không đúng...

Tôi quay đầu nhìn thì thấy Ngọc Đình đột nhiên ngã xuống đất. Giang Hựu Thần bối rối không biết làm gì. Cậu ấy muốn chìa tay ra để giúp Ngọc Đình, nhưng lại cảm thấy sợ hãi thu tay lại như sợ dịch cúm truyền nhiễm.

Thật kì lạ! Tại sao mỗi lần cậu ta nhìn thấy các cô gái nhiệt tình như vậy thì lại bối rối thế nhỉ?

-À...xin lỗi Tiểu Thái, mình đột nhiên nhớ còn có chút chuyện... - Giang Hựu Thần nhanh chóng đi đến trước mặt tôi. – mình đi trước nhé! Hẹn gặp lại cậu sau!

Nói xong, Giang Hựu Thần chạy đi không nhìn lại. Bóng cậu ta càng ngày càng bé cho đến khi chỉ còn là một dấu chấm chuyển động...

-Hẹn gặp lại! – Tôi nhìn cái bóng nhỏ đó lí nhí thốt ra 3 từ.

-Thái Linh! – hai bà bạn háo sắc của tôi há hốc miệng lao thẳng đến chỗ tôi...

-Nói đi! Tại sao cậu ta không chịu nhìn tôi lấy 1 cái chứ...có phải bà đã...

Tôi lắc lắc để cái đầu đang rối tung của mình. Tôi biết chắc rằng quãng thời gian sau này tôi sẽ khó mà sống thanh thản được. Hơn nữa...vừa rồi không phải tôi nghe nhầm chứ? Lúc Giang Hựu Thần đến bên cạnh tôi, có nói nhỏ với tôi rằng:

-Chủ nhật tuần này, 1 giờ chiều, ở đình Bạch Lộ trên núi phía sau trường British, không gặp không về nhé!

Cậu ta hẹn hò với tôi có phải không! Đệ nhất hoàng tử British đang hò hẹn với tôi ư?

Ôi, ôi trời ơi... tôi mê mẩn đến ngất ngây con gà tây...

Chúa ơi! Có phải con đang hò hẹn với Giang Hựu Thần không? Hò hẹn với chàng trai đứng đầu trường British?

Tôi không dám tin, dụi dụi mắt mình, hỏi người đang đi ở đằng trước mình:

- Giang Hựu Thần, cậu muốn đưa mình đi đâu vậy?

- Suyt! – Giang Hựu Thần quay đầu lại, đưa ngón trỏ lên miệng ra hiệu im lặng. – nhỏ tiếng thôi, nơi đó là cứ địa bí mật của mình, không được để người khác biết được!

- Cứ địa bí mật? – Nhìn thấy khuôn mặt của Giang Hựu Thần tỏ ra hết sức thần bí, tôi cũng tò mò muốn biết. Tôi đi phía sau của cậu ta, đến 1 góc nhỏ của khuôn viên trường thì dừng lại.

- Từ nơi này đến đó sẽ rất gần. – Giang Hựu Thần chỉ vào 1 cánh cửa sắt đã bị gỉ ở trên tường, quay đầu nhìn tôi cười.

- Từ nơi này à? – Tôi bước đến, dè chừng nhìn cánh cửa sắt. – Nhưng mà cánh cửa này hình như bị khóa kín rồi, hơn nữa trên cửa còn có một tấm bảng ghi “cấm vào” mà...

Tôi vừa dứt lời, Giang Hựu Thần lôi từ trong túi mình ra một chùm chìa khóa kêu leng keng.

- Không sao, nếu như đây không phải là nơi cấm vào thì mình mới đau đầu đấy! Hà hà!

Nhấp nhánh... Nhấp nhánh...

Mất tôi có phải bị hoa rồi không? Đứng lúc đó, tôi như nhìn thấy Giang Hựu Thần toàn thân phát sáng, trông không khác gì một vị thiên thần...

Tôi ngơ ngác nhìn Hựu Thần đang đứng nhìn tôi mỉm cười. Lưỡi tôi như bị đóng đinh, miệng cứ há hốc, không nói được lời nào!

- Thật là ngại quá, đường đột hẹn cậu ra đây!- Giang Hựu Thần nghiêng nghiêng đầu, quay người mở cửa một cách thần thục, rồi đẩy cửa vào trong, vừa đi vừa nói. – Nhưng mà mình lại muốn chia sẻ bí mật này với cậu, mau theo mình vào đây đi!

- Ủ! Được! Được! – Tôi quỳnh quáng gật đầu trả lời.

Bên trong là một rừng cây xanh um tùm. Giang Hựu Thần đưa tôi đến trước một cây đa rồi dừng lại.

Woa! Đẹp quá! Là nhà trên cây à? – Tôi ngược đầu lên, đưa tay che ngang trán, nhìn thấy một căn nhà gỗ nhỏ được đặt bên trên ngọn cây đa. Tôi vô cùng thích thú!

- Đây chính là cứ địa bí mật của mình!- Giang Hựu Thần tự hòa nói với tôi, chỉ tay về phía cạnh cây – Cầu thang ở bên kia, chúng ta qua đó đi!

- Ủ! Cũng được! – Tôi gạt đầu một cái thật mạnh, rồi đi theo Giang Hựu Thần, vòng qua phía bên kia của cái cây to đến mười vóng tay người mới ôm hết.

- Nào! – Giang Hựu Thần vỗ vỗ vào sợi dây thang, rồi bước lên trên thành thạo vô cùng. – Lần đầu tiên leo cái thang này có thể sẽ không quen lắm đâu, nhưng cậu đừng sợ, mình sẽ ở bên trên đỡ cậu.

- Ủ! – Tôi mỉm cười rồi ngoan ngoãn đứng bên cạnh cầu thang, nhìn Giang Hựu Thần thoát một cái đã leo đến nơi – Hi! Cậu giỏi quá! Mới đây đã lên đến nơi rồi!

- Hi hi, tại lên đây nhiều lần nên quen rồi! – Giang Hựu Thần thò đầu từ bên trong ra, cười rạng rỡ, vẫy vẫy tay. – Tiểu Thái, cậu cũng lên đây đi!

- Được! – Tôi nói rồi từng bước trèo lên cái thang dây.

Hu ra! Có khi lão thần xui đã bị nụ cười của Giang Hựu Thần làm cho choáng ngợp rồi, quên bém đi nhỏ Thái Linh bao lâu nay vẫn được lão chăm sóc chu đáo. Không ngờ tôi có thể leo lên đến đỉnh một cách trót lọt, bước vào trong căn nhà, ngồi bên cạnh Giang Hựu Thần.

- Ôi... tuyệt quá... - Tôi căng tròn mắt, nhìn bốn phía một lượt.

Căn nhà gỗ không lớn, chỉ cao bằng một nửa thân người, nhưng lại được trang trí rất đẹp! Trên bức tường gỗ là vô số những ngôi sao màu xanh lá cây lấp lánh. Tôi kéo căng mắt lên rồi đưa tay sờ vào những ngôi sao đó.

- Ủa! Những ngôi sao này được làm từ lá cây sao? – Tôi đột nhiên hỏi.

Giang Hựu Thần co chân lên, tay phải để trên đầu gối, ngồi dựa vào cửa như một chú mèo lười. Nghe thấy tôi hỏi, cậu ta nhẹ nhàng gật đầu.

- Phải rồi, đây là những ngôi sao may mắn mình làm từ những loại lá cây khác nhau đó.

- Ô, cậu thích sưu tập lá cây sao? – Tôi chớp mắt hỏi.

u...u... hình như tôi bị ảo giác thì phải. Tôi như thoáng thấy một gì nuôi tiếc hiện lên trong mắt Giang Hựu Thần.

- Cũng không hẳn như thế. – Giang Hựu Thần nhún vai, nhìn sao ở trên tường rồi cười nhạt. – Những ngôi sao này ... có chứa đựng một lời hứa của mình với một người...

- Lời hứa với một người?

- Phải.

Nhìn thấy khuôn mặt đầy hạnh phúc của Giang Hựu Thần, ngực tôi như bị ai đó ép lại, khó thở vô cùng.

Phạch phạch phạch...

Khi tôi đang do dự có nên hỏi tiếp người đó là ai không thì có một đàn bò câu trắng bông sà xuống từ trên cao, đậu bên ngoài căn nhà gỗ, hót riu rít.

- Ô, bọn mày về rồi à? – Giang Hựu Thần nhìn thấy đàn bò câu thì vui như gặp bạn cũ.

- Giang Hựu Thần... là bò câu cậu nuôi à? – Tôi hơi rụt rè về phía sau, đầu cúi xuống ngắm đàn bò câu.

- Không phải. – Giang Hựu Thần vừa cười vừa lắc đầu rồi ra một gói bắp ngô để trong góc phòng của căn nhà. –Bọn chúng là bạn lâu năm của mình, mỗi lần mình đến đây, bọn chúng đều bay đến đây với mình.

- Bạn lâu năm...

Tôi vừa dứt lời, Giang Hựu Thần đã bỏ những hạt bắp lên lông bàn tay trái của mình, ngồi ở ngay ngoài cửa, nghiêng người tựa vào cây, rồi từ từ mở bàn tay ra...

Phạch phạch phạch...

Đàn bò câu đang đậu bên ngoài, chúng nhìn thấy Giang Hựu Thần liền nhẹ nhàng vỗ cánh bay lên, rồi đáp lên vai và cánh tay của Hựu.

Giang Hựu Thần mỉm cười, lấy tay vuốt nhẹ bộ lông của chúng, đôi mắt ánh lên niềm vui.

Thiên thần cùng bò câu trắng... bức tranh mới tuyệt đẹp làm sao...

Tôi ngưỡng mộ nhìn cậu ta, miệng há hốc to bằng quả dưa, cảm thấy mình như bị đôi mắt đẹp như mơ kia cuốn thọt lôm vào bên trong!

- Hi hi... Tiểu Thái, cậu qua đây chào bọn chúng một câu đi! – Giang Hựu Thần quay đầu lại nhìn tôi, cười rồi bỏ vào tay tôi một ít hạt bắp. – Cậu đừng sợ, bọn chúng hiền khô à!

- Ủ, để mình thử... - Tôi hơi do dự, rồi bất chước như Giang Hựu Thần ngồi xuống phía đối diện, từ từ mở bàn tay ra...

Phạch phạch phạch... phạch phạch phạch...

Tôi vẫn chưa kịp ngồi xuống thì lũ bò câu đã xù cánh lao về phía tôi như máy bay chiến đấu hạng nặng!

- Oái, thấy ghê quá! – Tôi hét lên vùng tay loạn xạ, làm hạt bắp rơi tung tóe lên đầu tôi và Giang Hựu Thần!

Lũ bò câu cũng bị tôi dọa sợ chết khiếp, chúng cứ bay lơ lửng ở trên không không dám xuống. Đợi đến khi bình tĩnh lại, đôi mắt chúng mới từ từ hướng về hai mái đầu đang đầy hạt bắp của tôi và Giang Hựu Thần. Mắt tui nó lóe sáng như nhìn thấy mồi ngon.

Híc... ớn quá! Không hiểu sao ánh mắt của chúng làm tôi nhớ đến ánh mắt của đội quân hám giai đẹp trường Maria.

Phạch phạch phạch...

Chưa kịp phui hết đám bắp ở trên đầu mình, lũ bò câu đã lao thẳng về phía tôi!

- Ối! Quý thần ơi! Đáng sợ quá! Cứu tôi với!

Đi đi đa đa đi đi đa đa...

Ngay khi tôi không biết nên làm thế nào thì có một tiếng sáo êm tai phát ra từ bên trong căn nhà.

Tôi ngạc nhiên nhìn Giang Hựu Thần! Cậu ta tay cầm sáo, nhẹ nhàng thổi. Tiếng sáo nhẹ như con gió là trên mặt biển, có chút gì đó buồn, có chút gì đó vui... Lúc đó, ánh nắng chan hòa chiếu qua từng chiếc lá, lấp lánh hắt lên mái tóc, khuôn mặt, vai và cả người của Hựu, trông cậu ý như được ngàn ánh hào quang của Phật bao quanh.

- Đẹp... Đẹp quá... - Tôi mê mẩn nhìn Giang Hựu Thần, ước mình có được một cái điều khiển từ xa, bấm cho cánh này đứng lại! Đến cả lũ bò câu tham ăn đang định sà xuống đầu tôi kia cũng bị hấp hồn, chúng quay đầu lại, đậu dưới chân của Hựu!

Một làn gió nhẹ nhàng thổi qua căn nhà, làm mái tóc của Giang Hựu Thần khẽ tung bay. Không hiểu vì sao, tôi cứ có cảm giác, Giang Hựu Thần sắp biến thành thiên thần, bay lên trên không trung...

Tôi chậm chậm tiến lại gần Giang Hựu Thần... mỗi lúc một gần... mỗi lúc một gần...

- Tiểu Thái!?

Boong!

Hờ... cái quái gì thế này? Tại sao khoảng cách của tôi và Giang Hựu Thần lại sát như thế? Suýt nữa thì... cái mũi của tôi đã chạm vào khuôn mặt của cậu ta rồi!

- O, ơ, xin lỗi... xin lỗi cậu! - Tôi bối rối lùi người ra sau, mắt cố đến mức chỉ muốn có chỗ nào để chạy núp vào.

Hu hu hu... Thái Linh ơi là Thái Linh! Mà không phải lúc nào cũng tự tin bảo rằng mình không phải là đứa "háo sắc" sao? Thậ sao hôm nay lại làm một việc tà trời như thế này vậy?

- Không sao đâu! – Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi ngại ngùng như vậy thì lại cười tươi lắc đầu – Rất vui khi được ở gần cậu như thế! Mình chưa bao giờ đi chơi với một cô gái...

Chưa bao giờ đi chơi riêng với con gái...

Tôi ngạc nhiên nhìn Giang Hựu Thần, cậu ấy đang nhìn lại tôi với ánh mắt rất thành thật.

Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!

Tôi lắc đầu nguây nguây!

Đệ nhất hoàng tử British nhất định đang nói đùa với tôi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Tiểu Thái Phi Đảo Tái Xuất Giang Hồ

The Hero Return Arena

Địa điểm:

Cổng trường cấp III Maria

Khu giảng đường trường Maria

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nguyễn Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể,

Tôi nguyện trở thành một cao thủ võ lâm tuyệt thế,

Thân phong trần, hành tẩu giang hồ.

Luyện thần công đến độ xuất quỷ nhập thần,

Ai ai cũng phải cung kính ngưỡng vọng.

Chúa đáp, ta đã nghe lời cầu nguyện của con..

Thế là, tôi trở thành minh chủ đại hội các đầu bếp,

Tiểu Thái Phi Đảo xưng bá giang hồ...

oOo

- Ê, pê dê, sao trùng hợp vậy!

Đầu tôi vẫn còn chứa đầy hình ảnh của Giang Hựu Thần ngày hôm qua, đến tận khi bên tai bỗng vang lên tiếng nói đầy vẻ hưng phấn của An Vũ Phong, lúc này tôi mới phát hiện ra mình đã đến cửa lớp học.

Một! Hai! Ba! Phía trước nguy hiểm! Bốn! Năm! Sáu! “Đợt” mau thôi!

- Thái Lăng, đứng im! Cậu làm cái gì vậy, sao lúc nào cũng phải sợ hấn thế?

Bất thành linh lại vang lên tiếng quát tháo đầy giận dữ, tôi cảm thấy toàn thân bị nhấc bổng lên, quay đầu lại gặp ngay cặp mắt bốc lửa hình viên đạn của Kì Dục. Cậu ta nhìn tôi chăm chăm!

- Tôi... tôi... - Nhìn ánh mắt khủng bố như thế, tôi liền chuyển sang bộ dạng đầy vẻ tội nghiệp. - Một điều nhin bằng chín điều lành mà!

Các vị tướng quân British ới ời, các vị làm ơn buông tha cho tôi đi mà? Hu hu hu...

- Pê dê, chẳng phải gan cậu to lắm mà? Làm gì mới cuối tuần không gặp lại mà đã thành con rùa rút đầu rồi? - An Vũ Phong không quan tâm đến lời khiêu khích của Kì Dục mà cứ nhè vào tấn ông tôi. - Chẳng phải cậu bảo tôi không có tư cách tranh cử hội trưởng hội học sinh sao? Hừ! Khẩu khí lớn thật! Cứ như... con gấu nuốt nguyên mặt trăng vậy.

- An Vũ Phong, đừng vội đắc ý. - Không biết Ân Địa Nguyên đã ở bên cạnh tôi từ lúc nào, trên tay còn cầm lấy 1 tờ giấy hươ hai cái trước mặt An Vũ Phong. - Chỉ biết huênh hoang phóng lối thì chẳng có ích gì, đừng quên, cậu vẫn còn nợ Hựu 1 lời xin lỗi.

- Xin lỗi?! Được thôi, tôi cũng đang đợi đây! - An Vũ Phong tiến gần tới Ân Địa Nguyên rồi cười to. - Tôi cũng muốn xem bốn đại thần các cậu rót cuộc có bản lĩnh đến đâu để biến tên pê dê kia lọt vào bảng những người nổi tiếng ở trường!

Top những chàng trai nổi tiếng của trường British? Lẽ nào điều mà bọn họ nói là thật sao? Tôi chẳng dám nằm mơ mình có thể lọt vào hàng Topten đó để An Vũ Phong phải xin lỗi tôi! Nhưng trên tay Ân Địa Nguyên cầm cái gì thế nhỉ? Tại sao tôi lại có một dự cảm không hay nhỉ? Tôi cố gắng đưa mắt liếc nhìn tờ giấy Ân Địa Nguyên cầm trên tay:

CUỘC TRANH TÀI CỦA CÁC “LÍNH MỚI” VÀO BẢNG TOPTEN

Tranh tài giữa các “lính mới”! chẳng lẽ đây chính là cuộc so tài giữa những người mới vào như mọi người hay nói? Hai mươi người cuối bảng của tháng trước và người mới tham gia đăng kí cuộc thi tiến hành PK tài nghệ, thông qua bỏ phiếu để sắp xếp lại thứ tự trong tháng mới.

Thượng Hội và Ngọc Đình, hai nhóc đó từng nói, bảng những chàng trai nổi tiếng trường British là ngưỡng cửa đầu tiên tạo thuận lợi để lọt vào tầm ngắm của hội học sinh British. Chỉ có những người lọt vào bảng Topten này mới có tư cách tham gia ứng cử, bởi vậy mỗi lần bình chọn người mới thì vô cùng khắc nghiệt, yêu cầu không chỉ khôn ngoan tuấn tú, mà tài nghệ phải cực cao, khí chất hơn người... Tiêu chuẩn tuyển chọn của bảng Topten này có thể dùng 8 chữ để diễn tả “Tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!” (tạm dịch: Người trước chẳng thấy ai, người sau thì chưa thấy)

Nhưng tôi phải dùng thân phận nam nhi để tham gia cuộc tranh tài này sao? Đến lúc đó đám nữ sinh trường Maria đều qua đây, liệu họ có nhận ra tôi không nhỉ? Chưa hết, một người chẳng có duyên với thần thánh như tôi, bất luận cuộc thi lớn bé đều thất bại thảm thương, lần này thật là có thể thuận buồn xuôi gió lọt vào bảng Topten như bọn họ mong muốn?

Ầm ầm...

Tôi sững người ra xem tờ rơi “Cuộc tranh tài của các lính mới vào bảng Topten”, viễn cảnh thê thảm trong đầu tôi cứ thế lũ lượt hiện ra!

- Chỉ cần cậu tham gia cuộc thi, lọt vào top mạnh nhất, tôi nhất định thực hiện lời hứa! Đừng nói là xin lỗi, cả hình tôi cũng sẽ cho cậu luôn. Thấy sao?! - An Vũ Phong nói tình như sáo sậu, liếc nhìn tôi đang mơ mơ màng màng.

Lọt vào top mạnh nhất... xin lỗi tôi, rồi còn được hình nữa... có thật không đây?

- Cậu...cậu thật sẽ cho tôi hình? - Lời nói của An Vũ Phong còn hơn cả thuốc kích thích, tôi ứ ớ cả buổi trời rồi cuộc cũng thoát ra thành công được một câu.

- Cậu nói xem. - An Vũ Phong không trả lời mà hỏi ngược lại, khuôn mặt đầy vẻ ranh mãnh nhìn tôi.

Mấy hôm trước, Thượng Hội và Ngọc Đình sắp cho tôi một “nhiệm vụ bất khả thi”, từ thời khắc đó trở đi, tim tôi đã trở thành một đồng tro tàn rồi. Nhưng mà, trong mắt tôi hình như lại nhìn thấy một ngọn lửa trên người An Vũ Phong- không, không phải là ngọn lửa bình thường, mà là ngọn lửa của niềm hi vọng đang bốc cháy hừng hực!

- Thái Lăng, nếu cậu sợ thì tự động rút lui đi, không chừng tôi sẽ tha cho cậu đó! - An Vũ Phong vỗ vai tôi, rồi rướn cặp lông mày đen đậm của hấn lên.

- Sợ? An Vũ Phong, cậu cứ đợi đây - Ân Địa Nguyên nhìn An Vũ Phong bằng nửa con mắt.

- Thái Lăng, cậu tham gia ngay cho tôi! - Kì Dục tính khí vốn đã nóng nảy đến lúc này thì không còn nhịn được nữa, đầu cậu ta hừng hực sát khí, tóc

dừng đứng lên như cái đầu nhím, cậu ta đưa tay chỉ vào một hàng chữ nhỏ trên tờ rơi:

HỘI THI NẤU NƯỚNG TẠI HỘI TRƯỜNG

À, thi nấu ăn à? Hình như... chỉ có chuyện này thì tôi biết làm! Tôi cảm thấy đầu mình hỗn loạn. Dưới sự “động viên” quyết liệt của bốn đại thần, ngón tay tôi không còn chút sức lực nào để chỉ vào hàng chữ đó...

- Hơ hơ hơ, thi nấu ăn?! Hợp với cậu lắm đó pê đê! – An Vũ Phong đưa mắt liếc nhìn dòng chữ trên tờ rơi, cười rất phách lối.

- Ừ... - Thật là... nhưng ngoại trừ thi nấu ăn, tôi cũng không còn sự lựa chọn nào tốt hơn...

- Thái Lăng, cậu thật sự muốn tham gia thi nấu ăn hả? Thật không? – Giang Hựu Thần không biết chui từ đâu ra, bước đến trước mặt tôi, bộ mặt vui sướng nhìn tôi, cứ như tìm được tri kỉ rồi!

- Minh... - Tôi định nói cái gì đó thì một người bước vụt qua, che mắt tầm nhìn giữa tôi và Giang Hựu Thần.

- Hựu, vào học rồi! – Nghiêm Ngôn thành linh vỗ vỗ vào vai của Giang Hựu Thần, nhắc nhở.

- Thái Lăng, cố lên nhé, mình ủng hộ cậu! – Mặc dầu bị Nghiêm Ngôn kéo đi, Giang Hựu Thần vẫn quay đầu về tôi, vẫy vẫy tay. Lúc đó tôi cảm thấy mình tràn đầy tinh thần.

Thái Linh! Cố lên! Thái Linh! Tất thắng! Thái Linh! Mày nhất định có thể! Tôi “cật lực” cổ vũ bản thân, mà cũng đúng lúc đó, bên tai tôi đột nhiên vang lên câu nói của An Vũ Phong:

- Thái Lăng, hãy cho mọi người thấy phong thái pê đê thực thụ của ông bạn đi... Thời gian dừng lại đi!

Amen!

Mặc cho mỗi ngày tôi đều cầu nguyện như người già mắc bệnh lị nhai, ngày tranh tài vào bảng Topten những chàng trai nổi tiếng British cuối cùng đã đến. Sáng sớm ngày hôm đó, Kì Dực lôi tôi xềnh xệch về phía hội trường, hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới ánh mắt cầu khẩn van nài của tôi.

Tùng tùng tùng tùng...

Chưa đến hội trường tôi đã nghe tiếng chiêng trống ầm trời. Không lẽ còn có thi múa sư tử sao?!

- Các bạn thân mến, bạn có muốn thần tượng của mình nghe thấy âm thanh từ đáy lòng của bạn không? Hãy để âm nhạc nói giúp bạn? Mau đến tham gia trò chơi “không muốn hát cũng phải hát”.

Không muốn hát cũng phải hát?! Trò gì mà nghe quái đản vậy? Tôi tò mò đi về phía đó.

- Em yêu anh... yêu anh như chuột yêu gạo... An Vũ Phong cố lên! “Honey” của lòng em, em mãi mãi ủng hộ anh! – Một giọng hát như bò rống thình lình phát ra từ cái máy khuếch đại âm thanh siêu bự kể bên, khiến tôi giật bắn mình quay đầu lại xem.

Một cô gái mặc cái váy siêu ngắn kiểu kinh dị đang cầm micro gào thét khàn cổ, cũng vì kéo dài giọng nói mà “gân chị gân em” đều nổi cả lên!

- Giang Hựu Thần cố lên, Giang Hựu Thần cố lên, Giang Hựu Thần tất thắng...

Ở một hướng khác, thứ âm thanh đó phát ra còn to hơn, một cô nàng trông thô kệch, giọng hát như vịt đực đang hưng hăng đứng song song với cô nàng vừa mới réo gọi tên An Vũ Phong. Thoát một cái, bên cánh trái và bên cánh phải chia thành hai phe, la hét loạn xạ ngầu cả lên.

Cuối cùng cũng biết cái gọi là “Cuộc tranh tài của các lính mới vào bảng Topten” mà An Vũ Phong nói, không ngờ lại sôi động như vậy! Nhưng mà, mấy cô nàng này có vẻ hơi cường điệu quá thì phải...

Chưa kịp xem diễn biến thì tôi bị Kì Dực kéo đến hội trường, cảnh tượng bên trong kẻ qua người lại đông đúc náo nhiệt càng khiến tôi giật mình hơn. Vì khao khát giành chiến thắng trong cuộc thi, các chàng trai British hôm nay rất cởi mở. Vừa nhìn thấy phong thái ga lăng của các anh chàng đẹp trai này, các nữ sinh trường Maria và các trường khác hầu như đều đổ nhào như động rồ cả lũ đến! Khu “Cấm địa của nữ sinh” thường ngày bị canh phòng nghiêm ngặt giờ đây như trở thành “Thiên đường của nữ sinh”, náo nhiệt động trời xanh.

Hội trường lớn bị chia thành nhiều khu riêng, mỗi khu đều là một “sân đấu” độc lập. Kẻ ngược người xuôi đông lúc nhúc như kiến vậy, không ngừng di chuyển, từ khu này sang khu khác. Đám nữ sinh dưới sân khấu cùng nhau reo hò í ới, âm thanh to đến nỗi có thể đánh sập nguyên cả hội trường.

- A. Kì Dực kia!

Một tiếng réo khiến Kì Dực dù đã kéo vành mũ thấp đến không thể thấp hơn nhưng vẫn bị đàn “vịt bầu cạp cạp” đó nhận ra.

- Ôi! Oa! Anh Dực ui!

- Kì Dực!

Tôi cảm thấy trước mặt mình là một con lốc “tình yêu” đang ào ào lao tới, khiến người ta không thể nhúc nhích nổi nữa. Sau một hồi vùng vẫy quyết liệt, tôi không thấy bóng dáng của ông bạn Kì Dục đâu, chỉ thấy một cái đầu tóc đỏ đỏ, quần quần bị chìm trong biển người.

Tiếng la hét xa dần, xung quanh cũng rộng đi nhiều. Giữa muôn trùng tiếng gào thét khiến người ta nổi da gà ấy, tôi ngó tới ngó lui, rồi cuộc cũng thấy một dãy biểu ngữ:

CUỘC THI NẤU ĂN GIỮA CÁC LÍNH MỚI TRƯỞNG BRITISH. AI SẼ LÀ NGƯỜI HÙNG ĐÂY?

Mấy chữ màu đỏ chói to đùng đoàng làm võng mạc của tôi căng ra như cái dây đàn, mí mắt tôi máy liên tục, chỉ mong liệt tổ liệt tông có thể hiển linh một lần, để cuộc tranh tài của tôi được thuận lợi!

- Xin mời các bạn tham gia cuộc thi nấu ăn bước lên sân khấu, cuộc so tài sắp bắt đầu... - Trong lúc tôi đang âm thầm cầu nguyện thì tiếng nói sang sảng trên loa phóng thanh không ngừng thúc giục. Tôi quệt mồ hôi trên trán, lao như bay tới khán đài thi đấu.

- Thí sinh số 1!

- Có! – Một nam sinh có hơi mập một chút nhưng lại có má lúm đồng tiền dễ thương.

- Thí sinh số 2!

- Tôi rồi! – Một nam sinh còm nhom có cái đầu cực bự run rẩy bước tới khán đài.

- Số 3!

.....

- Số 3! Thái Lăng!

- A! Tôi... tôi đây!

Vừa lao tới tôi bỗng nhiên như bệnh nhân thần kinh mới ở trại! Há?! Cuộc thi này chỉ có 1 người, 2 người, 3 người! Tổng cộng chỉ có 3 thí sinh! Hèn chi trên khán đài thi đấu khác toàn là đầu người với đầu người, còn chúng tôi bên này lại vắng như chùa bà đanh, chẳng ma nào thêm ngó.

- Bạn có muốn trở thành chủ nhân của thế kỉ 21? Bạn có muốn trở thành đấng nam nhi mẫu mực của tương lai? Bạn có muốn các bạn gái hò hét khàn cổ vì tài năng của mình không? Vậy thì xin mời hãy đến với đấu trường thi nấu ăn...

MC vẫn nhiệt tình ra sức gân cổ gào thét quảng cáo mặc cho dưới khán đài trống hươ trống hoác. Nghe ông bạn MC gào thét, tôi toát mồ hôi lạnh, tim đập còn nhanh hơn cả tay đua công thức một.

Tiếng gào thét của MC bên tôi vang khắp nơi, mấy khán giả ở các khán đài xung quanh thấy vậy cũng thọc mạch ngó qua xem. Hu hu hu... đừng, đừng có nhìn qua đây mà, bây giờ tôi đã đủ căng thẳng lắm rồi, nếu như thêm người lại xem, tay tôi không biết còn run như thế nào nữa. Cần phải nói thêm, cuộc thi duy nhất mà từ nhỏ đến giờ tôi tham gia đó chính là cùng mẹ tôi một phen sống mái với trò chơi điện tử Super Mario.

- Thái Lăng, cố lên! Cậu nhất định thành công!

Khoan đã... giọng nói này, tôi nhìn xuống khán đài, đúng là cậu ấy – Giang Hựu Thần! Cậu ấy đeo kính râm kiểu mắt ếch và đội mũ bóng chày sụp xuống thấp đến độ không thể thấp hơn. Hựu đang cố gắng vẫy tay về phía tôi, lộ rõ hàm răng trắng đều.

Nhưng... một ánh mắt rất khó chịu quét xoẹt qua người tôi, khiến tôi tò mò đưa mắt sang cái góc cách chỗ Giang Hựu Thần không xa. Một nụ cười như ma vương, trừ tên An Vũ Phong ra thì còn ai vào đây cơ chứ? Mà hán cũng chẳng thèm nhếch môi cười nữa, hán chuyển qua “chiến thuật” nhếch mày, ánh mắt rõ ràng là đang muốn chọc quê tôi...

Đều là người mà sao lại khác biệt vậy chứ? Hừ!

- Đến với cuộc thi lần này chúng tôi rất vinh hạnh được mời chuyên gia ẩm thực đầy thâm niên của Khoa ẩm thực trường trung học British – Ms Susu của khu bếp chính, xin mọi người nhiệt liệt cho tràng pháo tay nào...

Bộp bộp bộp bộp...

Mấy tiếng vỗ tay lèo bèo thừa thớt chẳng làm lung lay được sự hưng phấn của Ms Susu. Nhìn đám người dưới khán đài mỗi lúc một đông hơn, Ms Susu là lướt, làm duyên làm dáng đủ kiểu trong bộ đầm đỏ sặc, rồi chu cặp môi đỏ chét như quả ớt hướng xuống dưới khán đài, quăng một nụ “hôn” gió “rõ gớm con cho đóm” xuống...

- Chuuuuut...

Khán giả ở dưới lẫn ra té xỉu.

- Tiếp theo đây cuộc thi chính thức được bắt đầu! – Mặt tên MC còn dày hơn cả cái mọ cau, không hề biến sắc tiếp tục nói – Trường trung học British của chúng ta là trường ưu tú luôn tôn trọng tôn chỉ “Đằng sau tài nghệ sắc sảo là sự hiểu biết uyên thâm” (dưới đây mạn phép cho Miss quạ đen Thái Linh này cắt bớt 500 từ hoa mỹ thao thao bất tuyệt của MC nhằm tán dương trường)... Do vậy, vòng thứ nhất, vòng thi “Trí nhớ vô địch” sẽ thử thách phương diện hiểu biết của mỗi thí sinh.

Khi mọi người sắp lẫn ra ngáy khò khò thì bài diễn văn dài cỡ mấy chục trang của MC cuối cùng cũng có dấu chấm hết. Tôi nhìn theo hướng chỉ tay của MC, trên chiếc bàn dài ở giữa khán đài có đặt ba lọ sứ màu trắng, trong mỗi lọ sứ đều có một tờ giấy nhỏ. Tôi và hai thí sinh còn lại mỗi người chọn một lọ sứ.

Amen, Chúa phù hộ cho con với!

Tôi hít một hơi thật sâu, run bần bật mở tờ giấy ra...

CÁC LOẠI DAO

Các loại dao? Tôi ngạc nhiên không thể hiểu thế này nghĩa là sao thì tiếng MC lại oang oang cất lên:

- Quý tác của cuộc thi như sau: mỗi thí sinh sau khi bốc thăm sẽ có trong tay một đề tài, trong vòng một phút hãy viết ra tên những vật mà đề bài yêu cầu, người viết nhiều nhất được xem là người chiến thắng.

Nghe xong, tôi nhìn thấy nụ cười đầy bí hiểm lộ trên khuôn mặt của thí sinh số 1 và số 2...

Trời ạ! Thật... thật... thật công bằng! Ngoại trừ dao gọt trái cây ra, tôi chẳng biết còn loại dao nào nữa!

- Chuẩn bị... bắt đầu!

MC vừa ra hiệu lệnh, số 1 và số 2 liền cầm đầu viết hí hoáy. Tôi ngơ ngơ ngác ngác nhìn lấy đề bài của mình, đầu óc rối bù...

Không xong rồi! Không xong rồi! Nhất định phải viết! Nếu không thì tôi thua là cái chắc!

Nghĩ tới đó, tôi nghiêng răng, cầm chặt cây bút viết như múa!

Reng...

- Hết giờ!

Hai thí sinh kia nhanh chóng ngẩng đầu lên, vờ cùng tự tin nhìn tôi rồi cười đắc ý. Tôi chỉ có thể miễn cưỡng đáp lễ, cố nhe răng ra cười... Ông trời cũng biết bộ dạng tôi cười lúc này còn gớm hơn cả Chung Vô Diệm.

- Ok, bây giờ chúng tôi xin tuyên bố kết quả. – Nghe tiếng MC, mặt tôi như đưa đám, nghĩ bụng mình rút đài là cái chắc...

- Đề của thí sinh số 1 là rau cải, trong vòng 1 phút bạn đã viết được cải xanh, cải trắng, cải ngọt, cải thìa, cải cúc, tổng cộng là 5 từ.

Bóp bóp bóp! Bóp bóp bóp!

Dưới khán đài vang lên một tràng pháo tay.

- Đề bài của thí sinh số 2 là trái cây, bạn viết là dứa, cam, quýt, chuối, lê. Thật gay cấn! Thành tích của hai thí sinh ngang nhau!

Bóp bóp bóp! Bóp bóp bóp!

Dưới khán đài lác đác tiếng vỗ tay!

- Chúng ta hãy xem đáp án của thí sinh Thái Lăng như thế nào? Câu đề của thí sinh số 3 là dao... - Tôi hồi hộp, lăm lăm lướt mắt liếc nhìn “pác” MC, mắt của hắn bỗng căng tròn xoe, ngó như cá chết trân vào tờ đáp án của tôi...

Mồ hôi nhỏ toong toong... Ai mà đọc đáp án của tôi đảm bảo sẽ cười sặc nước bọt, tội nghiệp MC...

- Thí sinh số 3 viết là... - MC khó khăn lắm mới nuốt được nước bọt xuống... ngẩng đầu lên đọc vanh vách – Dao gọt trái cây, dao cắt tóc, dao cắt móng chân, Viên Nguyệt Loan đao, Ý Thiên Đồ Long đao, Tiểu Lý Phi đao!!!

.....

.....

Quác quát quát quát!!!

Dưới đài im phăng phắc.

- Ha ha ha... ha ha ha... - Sau đúng 30 giây, cả khán đài ôm bụng cười phá lên. Híc! Tôi chỉ muốn có cái lỗ nè nào để chui xuống.

- Cậu ấy viết đúng rồi! Đề tài là các loại dao mà! Dao và dao thì cũng như nhau thôi! Tôi thấy đều hợp lệ! – Đúng lúc cả hội trường đang cười ngặt nghẽo thì một giọng nói vang vọng lại!

Tìm tôi giật thót lên, mắt nhìn chăm chăm về phía giọng nói cứu tinh ủng hộ tôi. Cái gì? Tôi xém nữa hoa mắt chóng mặt!

Một đôi mắt đen láy vô cùng triu mến, một khuôn mặt đẹp trai hoàn mỹ, ánh mắt trong sáng ấy... người đó, vẫn là Giang Hựu Thần!

- Ủa! Người lên tiếng kia hình như là đệ nhất hoàng tử trường British!

- Đâu? Đâu?

...

Giọng nói của Giang Hựu Thần như mật ngọt gọi một bầy ong bướm đến. Kể cả Ân Địa Nguyên đứng kế bên cũng bị phát hiện luôn.

- An Vũ Phong! An Vũ Phong! – Một giọng nói như xé vải cất lên, xem ra An Vũ Phong – kẻ ẩn mình ở một góc cũng không thể thoát khỏi.

- Giang Hựu Thần!

- An Vũ Phong!

- Hựu!

- Phong!

Dưới khán đài lập tức loạn cào cào. Bên trái hét... bên phải hét... Trong đầu tôi bỗng hiện lên cảnh đối đầu giữa hai phe trong lớp. Cho dù có đi tới đâu, Giang Hựu Thần và An Vũ Phong giống như nước với lửa vậy, quyết không đội trời chung!

- Ồ... cái này! Kết quả vòng thi thứ nhất người thắng cuộc là...

Hiển nhiên MC bị tình thế dưới khán đài làm cho hết hồn vía, chẳng biết nên tuyên bố như thế nào.

- Số 3, Thái Lăng!

Chẳng biết từ khi nào Kì Dực lại xuất hiện, hần vác một cái loa bự kinh khủng.

- Đúng đó, đúng đó! Người chiến thắng ở vòng thi thứ nhất phải là Thái Lăng!

Trời! Với ưu thế mong manh chỉ hơn 1 đáp án, tôi đã thắng ở vòng thi thứ nhất! Ngủ đại tướng quân trường British quả nhiên không phải hư danh, dưới khán đài lúc đầu hỗn loạn phút chốc lại trật tự dẫu vào đây. Giang Hựu Thần và An Vũ Phong mỗi bên chiếm cứ một vị trí tốt nhất dưới khán đài, ở giữa có vạch phân cách làm chuẩn, thậm chí các fan hâm mộ ở sau lưng cũng phân cách rõ ràng. Chỉ khác ở chỗ, Giang Hựu Thần dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của Ân Địa Nguyên, Kì Dực và Nghiêm Ngôn, giữ khoảng cách một mét với các fan hâm mộ; còn An Vũ Phong thì lại đứng ngay giữa đám nữ sinh ủng hộ mình, tạo thành một phe.

- Cuộc thi nấu ăn vòng hai, dùng các nguyên liệu được chuẩn bị sẵn trên bàn nấu thành một món ăn, thời gian 30 phút, bắt đầu tính giờ!

Hắn là MC chưa bao giờ chứng kiến cục diện hoành tráng như thế này, kích động “tru” lên một tiếng rõ dài làm con dao thái rau trên tay tôi rớt xuống đất. Tôi vội nhặt lên, hồi hộp ngẩng đầu nhìn lên hai thí sinh kế bên, người ta đã bắt đầu bắt tay vào làm rồi...

Nhưng không biết tại sao, tim tôi tự nhiên đập loạn xạ!

Thành thịch thành thịch...

Tay thì cầm con dao, tay thì run như cây sậy, làm thế nào nó cũng không nghe lời tôi.

Thái Linh đừng sợ... Mây sẽ thắng!

Thái Linh đứng hồi hộp... Mây nhất định phải thắng!

Tôi lảm nhảm tự mình động viên mình, nhưng hình như chẳng có chút tác dụng nào... Hu hu... nhìn rau người ta đã cắt xong, còn tôi thì cái gì cũng chưa bắt đầu...

Quyết liều một phen, tôi nhắm chặt mắt, đưa con dao thái rau lên rồi chặt xuống cái thớt!

Phập...

Cả khán đài im re, mọi người đều nhìn theo hướng con dao của tôi bay xuống đất. Chúa ơi...

Lần đầu tiên thi đấu đã mất mặt rồi!

Tôi xấu hổ không dám ngẩng đầu nhìn phản ứng của khán giả, cố nhe răng cười gượng gạo, run lấy bầy nhặt con dao lên.

Keng...

Vận xui lại một lần nữa giáng xuống, đầu dao và cán dao giờ đây bị long thành hai khúc

Tôi có thể cảm nhận có vô số cặp mắt đang nhìn mình chòng chọc, không chỉ những người xem ở khán đài thi nấu ăn, mà ngay cả khán giả ở hai khán đài kế bên cũng đưa mắt sang nhìn tôi... Những ánh mắt sắc nhọn ấy tựa như hàng loạt mũi tên bắn tía lia qua vậy...

Mặt tôi đỏ lên như thép mới nung, còn bây giờ thì chắc là đã đỏ tím rồi...

Cả đấu trường im phăng phắc... tiếng cắt rau, tiếng dầu sôi bỗng chốc đều dừng hẳn...

Chính lúc này lời bình luận “chữa cháy”, của MC vang lên.

- Thái Lăng này, cậu đúng là “Tiểu Thái Phi Dao”, xuất chiêu đẹp thật!

- Ha ha ha...

Dưới khán đài lập tức nổ ầm ầm những trận cười, khiến cho bầu không khí dịu đi không ít.

Nhân viên phục vụ bên cạnh thấy vậy lập tức giúp tôi thay con dao khác. Tôi đứng dậy, hoảng loạn, tiu ngưu quay về chỗ của mình.

Hít thở sâu... Tôi cố gắng làm mình bình tâm trở lại, mắt hướng xuống khán đài dò tìm. Tôi

muốn nhìn thấy ánh mắt động viên trù mến của Giang Hựu Thần.

Nhưng... hàng trăm cặp mắt lạnh ngắt của đám người phía dưới đã làm tôi nhức mắt. Há?!

Cha mẹ ơi, có nhầm không vậy? Hoa khô! Bùi An An của trường Maria?!

Là nhỏ đó! Địch thị là nhỏ đó! Nhỏ ta có bị đốt cháy thành than tôi cũng nhận ra! Một hoa khô trên môi lúc nào cũng đầy lời lẽ chua như chanh của trường Maria – Bùi An An! An An chính là đại khắc tinh của tôi, chỗ nào có con nhỏ đó là y rằng tôi nhất định có chuyện, chẳng trách hôm nay tôi lại xui xẻo đến vậy!

Mà... sao An An đến đây nhỉ?

Tôi thần người nhìn về phía Bùi An An, hình như nó đã nhìn thấy tôi, còn hất mũi “hú” một

tiếng, nhếch mép cười đầy ẩn ý.

Không lẽ... còn nhỏ đó phát hiện thân phận thật của tôi rồi...

Một ý nghĩ đáng sợ trong đầu tôi xẹt qua, tôi thất thần, tay cũng tự nhiên run lên.

- Bạn gì ơi, cẩn thận đấy... - Nghe thấy một tiếng hô to, tim tôi giật thót, tay phải như phản xạ có điều kiện giơ lên cao. Lúc này, tay tôi vẫn còn cầm một cái nồi đầy nước sôi!

Khói nước sôi bốc lên, mọi người phía dưới sợ đến nổi mặt xanh lét như cái mông nhái!

“Hoa thường ít nở, cô thường tươi”, hơi nước sôi chỉ đọng lại trong không trung nửa giây rồi bay thẳng xuống khán đài.

Chết! Hướng nước sôi bắn tung tóe nhằm đúng chỗ Giang Hựu Thần ngồi ở hàng đầu! Tôi định la lên nhưng do sợ quá nên hét không thành tiếng.

- Hựu... - Tôi nghe thấy tiếng hét kinh hoàng của Kì Dục, rồi lại thấy một bóng người lao rất nhanh về phía Giang Hựu Thần.

.....

Nghiêm Ngôn?!

Người lao tới chỗ Giang Hựu Thần là Nghiêm Ngôn?! Mặc dù Nghiêm Ngôn đã đẩy Giang

Hựu Thần ra nhưng nước sôi vẫn tóe lên người cậu ta!

- Hựu, tay của cậu... không sao chứ... - Ân Địa Nguyên hất tay Nghiêm Ngôn, chụp lấy cánh tay Giang Hựu Thần – Đến phòng y tế mau!

Xoẹt...

Một ánh mắt sắc lạnh như súng bắn tia mafia chĩa về phía tôi. Tôi đứng như chết trân trên khán đài! Cái nhìn trước khi quay người bỏ đi của Nghiêm Ngôn khiến tôi sợ đến toát mồ hôi, Giang Hựu Thần... cậu ta sẽ không sao chứ...

- Thái Lăng, cậu nhất định sẽ làm được... - Câu nói cuối cùng của Giang Hựu Thần từ trong đám đông vọng lại khiến tôi cảm thấy nước mắt mình bắt đầu ứa ra.

- Ái chà chà! Thái Lăng, cậu không những phi đao rất cừ, múa võ cũng rất Pro. Nguy hiểm quá, vừa rồi suýt nữa xảy ra chuyện, hi vọng Giang Hựu Thần bình an vô sự!

MC vẫn cầm cái micro nói liến thoắng, các fan nữ ở hội trường nghe được tin này không thể kìm lòng mình được liền la hét ầm ĩ, bọn họ hậm hực nhìn tôi như thể muốn ăn tươi nuốt sống, biến tôi thành trăm mảnh đến nơi...

- Các thí sinh chú ý, thời gian thi đấu sắp hết rồi! – MC nhìn thấy tôi mất tập trung, vội vàng nhắc nhở tôi nhanh chóng thi đấu tiếp, bởi vì bây giờ trên khán đài chỉ còn tôi chưa hoàn thành tác phẩm. Nhưng... tôi thực sự không cách nào bình tâm lại được, nhìn thấy rau trên bàn mà không biết bắt đầu từ đâu.

- Tôi nói rồi, muốn tôi xin lỗi, đó là chuyện không thể! – Một giọng nói quen thuộc từ dưới khán đài truyền lên.

Xin lỗi?! Phải, là An Vũ Phong! Cậu ta từng nói, nếu tôi lọt vào top những người mạnh nhất, cậu ta sẽ xin lỗi Hựu và cho tôi hình, vì vậy tôi không thể chịu thua thế này được!

Tôi nhắm mắt hít một hơi thật sâu, Thái Linh, cố lên!

Nhìn rau đầy trên bàn, lại còn một chút nước sôi còn lại trong nồi, tôi không biết làm thế nào bỗng nảy ra một ý.

Tôi chẳng thèm để ý đến những tiếng hô hoán, sững sờ dưới khán đài. Tôi đem tất cả rau ở trên bàn cho vào trong nồi, sau đó đem miếng thịt bò để làm bát tết cắt thành bốn miếng to, cho nốt vào trong rồi sau đó bật lửa to lên.

- Có thể cho tôi một chén gạo nếp không? – Tôi nhìn MC với ánh mắt cầu cứu.

- Gạo nếp?! MC rõ ràng là bị tôi làm cho ngờ người rồi. Nhìn bộ mặt cậu ta là biết chẳng hiểu mô tê gì.

- Một chén gạo nếp đây. – Ms Susu không biết từ đâu bung lại một cái bát gạo nếp trước mặt tôi, tôi cảm kích nhận lấy, cho thêm muối và nước tương, trộn lên một chút rồi đặt nắp nồi.

Thôi kệ, chỉ cần như thế thôi! Lúc lấy nắp đặt nồi, tôi thờ phào nhẹ nhõm. Lạy trời, nhất định phải thành công, giờ thì chỉ có thể trông cậy vào nó thôi! Mọi người ai cũng tròn mắt dẹt nhìn. Cái nồi lát sau bắt đầu sôi ùng ục, mùi thơm lan tỏa cả hội trường.

-Thơm quá đi!

Người dưới khán đài đều tò mò nhìn món ăn tôi làm. Sau đó, một phút khi thời gian thi đấu kết thúc, tôi miễn cưỡng hoàn thành món “tạp phí lù vui vẻ”!

-Hay lắm! Cuối cùng tác phẩm của Thái Lăng cũng hoàn thành. – MC liếc tôi một cái, như thể đang trách tôi kéo dài thời gian của anh ta. – Trước khi mời Ms Susu nếm thử, tôi muốn mời một bạn học sinh có mặt tại đây lên nhận xét...

Nhận xét tại chỗ?!

Tôi ngây người nhìn MC, rồi lại ngó xuống chỗ khán đài. An Vũ Phong “ném” cho tôi một nụ cười vừa vẻ đắc ý, rồi từ từ đưa tay lên, lập tức tôi có một dự cảm chẳng lành.

-An Vũ Phong, mời cậu lên khán đài! – Giọng MC có phần lạc điệu, làm bùng lên một tràng la ó của đám con gái đang phát cuồng.

Hu hu hu... Ông bạn MC này quả là có “con mắt tinh đời”, vừa liếc một cái thì chấm trúng phóc ngay cái tên mà tôi không ưa nổi.

An Vũ Phong nhìn tôi đầy vẻ đắc ý, chậm chậm bước lên khán đài, nở nụ cười mà vương độc chiêu. Cậu ta tiến thẳng đến trước mặt tôi, mở cái nồi mà mấy thứ trong đó không phân biệt được là cơm hay là canh nữa, dùng đũa gắp lên một miếng.

-Cái này cho heo ăn hả...?

-Cái gì? – Tôi sững người nhìn bộ dạng khinh khỉnh của An Vũ Phong, thằng cha này dám gọi món ăn gia truyền của tôi là thứ dành cho heo ăn!

-Đến thử mĩ của món ăn cũng không có, tôi chẳng có hứng để thử tiếp! – An Vũ Phong nhìn MC một cái, đi luôn không thèm ngó lại. Điều cậu ta nói là thật sao? Thức ăn tôi nấu thật sự khó ăn thế sao? Nhìn An Vũ Phong bỏ đi, ngay lúc đó tôi đã mất hết lòng tin!

-OK, An Vũ Phong đã đưa ra nhận xét của mình, tiếp theo xin mời các bạn cho một tràng pháo tay thật giòn giã để hoan nghênh vị giám khảo ẩm thực của chúng ta: Ms Susu!

Ms Susu điệu roi điệu rụng lại một lần nữa bước lên khán đài, đến trước mặt thí sinh thứ nhất.

-Ừm... Nguyên liệu của thí sinh này dùng là mướp vừa mới chín tới và nguyên liệu cari kiểu Thái được chọn lựa kĩ...

-Choa! Ms Susu không hổ danh là chuyên gia, nhìn một cái đã biết là nguyên liệu gì! – Thí sinh số 1 đứng bên cạnh liên tục vỗ tay.

-Tuy nhiên! – Sắc mặt của Ms Susu đột nhiên biến sắc. – Mùi vị chẳng đâu vào đâu! Loại!

Thí sinh số một bị Ms Susu hét một cái văng cả người xuống đất!

-Em...Em... - Ms Susu vừa bước đến trước mặt thí sinh số 2 thì cậu ta đã run cầm cập nói không ra hơi rồi.

-Bình tĩnh nào, nguyên liệu của em thì tinh tế hơn! – Ms Susu vỗ vỗ lên vai tên số 2. – Loại cá biển hiếm có này em làm rất tốt, thật là không đơn giản chút nào!

-Hà hà... - Thí sinh số 2 cũng chỉ biết vò vò đầu cười ngượng.

-Nhưng mùi vị thì... - Mắt Ms Susu lóe lên sắc lạnh. – Nát bét chẳng đâu vào đâu! Loại! loại!

Tiền rồi... tiền rồi...

Cả hai thí sinh trước đều lần lượt gãy đôi cánh hi vọng, tôi nhìn thấy món “Tạp phí lù” đặc quánh của mình, lòng càng hoang mang hơn.

Ms Susu dừng lại trước mặt tôi, đưa đũa gấp ăn thử, miệng phát ra tiếng nhóp nhép nhóp nhép. Tôi đoán không ra bà ta đang nghĩ gì. Tim tôi như thắt lại. An Vũ Phong đứng dưới khán đài giả vờ thờ dài.

-Món này... - Ms Susu cuối cùng cũng nhai nhóp nhép xong, hình như có ý hỏi. – Tên gọi là gì?

– Con gái à, con biết không? Không phải ai cũng có thể ăn được món này đâu! – Mẹ hồ hồ đem hết nguyên liệu về nhà nấu thành một bát com nếp bự rồi đưa đến trước mặt tôi.

-Không, không – Tôi la oai oái, vẻ mặt bất mãn nhìn trân trân món ăn trước mặt. – Đây là thứ người ta bỏ đi, con không ăn!

-Hừ, con bé ngốc này, con nghĩ vậy là sai rồi. – Mẹ dùng ngón tay chỉ nhẹ vào trán tôi. – mỗi món con ăn đều là tình cảm của người khác dành cho con. Con có thể cảm nhận được sự quan tâm của người khác đối với con là hạnh phúc lắm rồi. Nguyên liệu thức ăn không bao giờ có sự khác biệt lớn cả, quan trọng là con phải cảm nhận được tình cảm đậm đà chứa trong món ăn đó!

-Vui về... món Tạp phí lù vui về! – Đầu tôi chột lóa lên, buột miệng nói ra.

-Món Tạp phí lù vui về?

-Ừm, mỗi món ăn đều thể hiện sắc thái tình cảm khác nhau, đem chúng nấu chung với nhau rồi dùng gạo nếp làm chúng dính lại, có như vậy mọi niềm vui mới kết dính lại với nhau! – Tôi thấp thỏm trả lời, liếc nhìn trộm về mặt nghiêm nghị của Ms Susu, cảm thấy mình tiêu thiệt rồi!

.....

Bóp bóp bóp bóp...

Tiếng vỗ tay của Ms Susu đột nhiên vang lên khiến tôi trở tay không kịp, tôi chưa kịp phản ứng lại thì đã bị một cái khuỷu tay vừa to vừa khỏe huých vào ngực.

-Ha ha... Tuyệt quá! – Tôi hình như nghe thấy tiếng người khen tôi. – Mùi vị thật tuyệt, tên gọi cũng thật tuyệt, càng làm cho món ăn có ý nghĩa. Tôi lâu lắm Thái Linh rồi mới được ăn một món ăn ngon như thế, tôi tuyên bố, người thắng trong cuộc thi tài nấu ăn lần này là: Thái Lăng.

Rào rào rào...

Một tràng vỗ tay như pháo nổ lập tức nổi đuôi theo sau, mọi người nhao nhao lên sân khấu để được thử món tạp phí lù vui về của tôi.

Tôi ngơ ngác đứng nhìn những gì đang diễn ra, gần như không dám tin, có đúng thật là tôi không? Tôi chiến thắng rồi ư?

Tôi chiến thắng rồi! Tôi thành công rồi! Vậy thì tôi có thể lấy được hình rồi!

- Cậu có đau không? – Giang Hựu Thần nhứ mắt lại, xé bao băng keo cá nhân ra, rồi nhẹ nhàng dán lên má tôi.

- Cậu, cậu... – Tôi ngơ ngẩn nhìn Giang Hựu Thần, một câu cũng không nói nổi. Giang Hựu Thần để lộ ra một nụ cười mê lòng người, gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

- Cậu... cậu sao lại ở đây? Cậu có nhìn thấy An Vũ Phong đâu không? – Nhìn thấy Giang Hựu Thần như vậy, tôi bối rối đến sắp xỉu đi vì mê, nhanh chóng đổi chủ đề.

- Mình và bọn họ lạc nhau rồi vì khi nãy có mấy nữ sinh ở đâu xông tới! Cậu tìm An Vũ Phong à? Cậu ta hình như mới vừa ở đây! – Tôi cảm thấy Giang Hựu Thần vẫn còn sợ hãi điều gì đó. Sao lại thế nhỉ? Lẽ nào cậu ta rất ghét bị con gái bám theo sao? Thế thì tại sao lại làm hoàng tử đứng đầu Top những người mạnh nhất trường British.

- Hả, cậu ấy đi rồi à? Vậy mình cũng về đây. – Tên đó nhất định là thấy tôi thắng cuộc, không muốn đưa hình nên đã bỏ chạy rồi. Tôi đau khổ đứng dậy, chuẩn bị đi về nhà.

- Chúng ta đi cùng nhé. – Giang Hựu Thần đứng cạnh tôi, nói xong thì bước sai về phía

trước.

- Đi đâu? – Tôi hoài nghi nhìn cậu ấy.

- Đưa cậu về nhà. Cậu quên rồi à, hôm nay là cuối tuần, có thể về nhà rồi.

Về nhà? Cùng đi về nhà? Cậu ấy... cậu ấy không phải lái xe đến đón tôi chứ? Tôi đứng nguyên tại chỗ, nhìn theo lưng cậu ấy, mặt ngệt ra không hiểu gì cả.

- Mau đi nào, cậu không muốn về nhà sao? – Giang Hựu Thần quay lại nhìn tôi nở nụ cười

mê li.

- Ừ, ừ... Đến đây! – Tôi vội vã chạy đuổi theo, bước song song với cậu ta trên con đường về

nhà.

Thật không ngờ Thái Linh tôi cũng có một ngày được sánh vai cùng đệ nhất hoàng tử Giang Hựu Thần.

- Hơ hơ... hơ hơ... - Anh chàng bạn đồng hành này làm cho tim tôi lâng lâng như chiếc lá bay vút lên không, hình như gần đây vận may của tôi tốt lắm, lẽ nào khi tôi cải trang thành nam sinh thì có thể may mắn hơn sao?

- Cậu đang cười gì thế? – Nụ cười ngây ngô của tôi làm cho Giang Hựu Thần cảm thấy tò

mò.

- À... không có gì... - Thấy những người đi đường nhìn tôi ghen tị, không phải, là ánh mắt đố kỵ mới đúng, cả người tôi bỗng bay vút lên không, ngay cả thùng bỏ thư màu vàng bên kia đường, trong mắt tôi cũng biến thành một màu đỏ mảy mẩn.

Đội đã! Thùng thư?

Oh no! Không phải đã đến nhà tôi rồi sao? Không thể đi tiếp được nữa, nếu không sẽ xảy ra chuyện mất!

- Tôi nhà mình rồi! – Tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn, giọng vẫn run run, trong lòng thì cứ cầu mong không ai phát hiện ra thân phận của tôi, không được để ai phát hiện ra tôi!

- Cậu không mời mình vào nhà ngồi một lát sao? – Giang Hựu Thần hoàn toàn không nhận ra sự lúng túng của tôi.

- Không... không được đâu... ơ... để hôm khác... - Mời cậu ý vào nhà ngồi? Híc! Nhà tôi thật ra có gì hay ho để vào chơi đâu. Gian nhà chỉ có đúng bốn bức tường, cái gì cũng không có, kể cả một chiếc ghế đàng hoàng cũng không có nốt.

- Sao lại không được chứ? Chúng ta là bạn học mà! – Giang Hựu Thần chớp mắt khiến đầu tôi suýt nữa thì bị xẹt điện lên tới 2000 vôn.

- Mình... cậu không biết đâu, thật ra mình là một đứa rất xui xẻo, ai cũng gọi mình là đứa xui nhất quả đất! Ai đứng gần mình quá thế nào cũng bị liên lụy! – Không hiểu tại sao khi tôi nói những lời này ra, trong lòng lại cảm thấy lo ngại ngay.

- Sao lại thế chứ! Mình không tin đâu! Không phải cậu mới được lọt vào bảng những người nổi tiếng sao? Thái Lăng là người may mắn nhất mới phải! – Giang Hựu Thần nghe tôi nói xong không những không sợ hãi bỏ đi, lại còn nhìn tôi cười thân thiện.

Bạn học... May mắn...

Thái Linh tôi mười bảy năm qua đều bị gọi là “người bị Chúa bỏ quên”, Giang Hựu Thần lại gọi tôi là “may mắn”! Đối với một người đầy xui xẻo như tôi, ai ai cũng phải tránh xa ba bước, thế mà Hựu lại gọi tôi là bạn của cậu ấy!

Mũi tôi bỗng dưng cảm thấy cay cay, trong mắt hình như có thứ gì nóng nóng đi chuyển...

- Dù sao thì cậu cũng không nên vào nhà... - Tôi vội quay người, cúi gằm mặt, không dám để cho Giang Hựu Thần nhìn thấy bộ dạng tôi lúc này. Tôi không thể giải thích cho Hựu hiểu tôi đã cảm kích như thế nào trước những lời nói chân thành của cậu ấy. Tranh thủ lúc Hựu không chú ý, tôi quay người bước vào trong nhà.

- Cậu đừng đi nhanh như thế chứ... đợi đã...

Tiếng của Giang Hựu Thần càng lúc càng nhỏ lại, tôi cứ như là bỏ trốn vậy, ba chân bốn cẳng chạy, cho đến khi nghe thấy “Rầm” một cái, cánh cửa nhà tôi được đóng lại.

Tôi dựa vào cánh cửa thở hổn hển, nụ cười tươi rói của Giang Hựu Thần cứ như lời thần chú,

niệm đi niệm lại trong đầu của tôi.

Bạn học... may mắn...

Sao có thể thế được! Thái Linh, mày đừng bao giờ tin lời dụ dỗ con nít kiểu này nhé!

Không biết bao nhiêu lâu trôi qua, khi tôi lấy lại tinh thần thì mới phát hiện muộn thế này rồi mà mẹ vẫn chưa về nhà. Hôm nay là thứ bảy, bà có thể đi đâu được nhỉ?

Ding dong...

Sao mà thiêng thế không biết, tôi nhanh chóng đi mở cửa.

- Hu hu... Thái Linh, mẹ thật có lỗi với con...

Tôi vẫn chưa kịp nhìn rõ, mẹ tôi đã lao vào ôm chầm lấy tôi, nước mắt lã chã rơi trên mặt, phát ra những tiếng nức “vô tội”.

Nhìn thấy biểu hiện rất “kinh điển” của mẹ, tim tôi lập tức thất lại, lẽ nào lại có chuyện gì xảy

ra sao?

- Tiểu Linh... - Mẹ tôi thốt ra được hai chữ, quệt quệt nước mắt, tay đặt lên vai tôi. – Điều là do mẹ không tốt, nhưng mà mẹ biết, Tiểu Linh là đứa trẻ hiểu chuyện nhất, chắc chắn sẽ tha lỗi cho mẹ, có phải không?

Tim tôi kêu thịch một tiếng, có dự cảm không lành...

- Mẹ, mẹ đừng dọa con nữa, mẹ mau nói đi.

- Tiểu Linh, chuyện thế này...

Mẹ tôi lau nước mắt, rồi kể lại chuyện hôm nay bà đã đem một tháng tiền sinh hoạt của tôi trong trường British để giúp cho một tên lang thang “không nơi nương tựa”, “tài nghệ phi thường”, “tương lai rộng mở” như thế nào...

Đùng đoàng!

Tiếng sét đánh ngang tai, tôi cảm thấy cuộc sống này đã từ chối tôi, thật sự đã từ chối tôi!

- Tiểu Linh! – Nghe tiếng mẹ nói tôi như hoàn hồn lại. – Mẹ đã làm một việc rất vĩ đại, có phải không?

- Vĩ vĩ đại... - Trên trán tôi có một giọt mồ hôi “tí tách” rơi xuống đất.

- Phải rồi! Mẹ đã động viên một người tương lai sẽ trở thành một nghệ sĩ nổi tiếng thế giới, sẽ

bảo tồn sức sống cho nghệ thuật... - Mẹ tôi liên miêng nói, hùng hổ khoe chiến công của mình. – Nhưng mà, mẹ hết tiền mua gạo rồi con...

- Cái gì? Kể cả tiền mua gạo cũng đưa cho hắn?

Phật tổ ơi! Đây mới thật sự là sét đánh ngang tai!

- Ủ! Giúp người thì phải toàn tâm toàn ý chứ!

- Vậy chúng ta ăn gì để sống đây? – Tôi như phát điên phát dại. Không hiểu mẹ tôi đang nghĩ

gì nữa.

- Ồ... mẹ cũng không biết nên làm sao nữa... - Mẹ tôi cúi đầu thủ thủ, cứ như đang bị tui thân
lắm...

- Mẹ ơi, mẹ gọi cho di chưa? Đã đến mức này rồi thì không cần sĩ diện nữa đâu, mượn ít tiền dùng trước đã, nếu không chúng ta chết đói mất thôi!... —
Thật không biết bây giờ ai là mẹ, ai là con nữa.

- Mẹ đã gọi điện thoại rồi... Di của con sống cũng không phải dư dả gì, con cũng biết Thu Thu đang học trường quốc tế, còn hai người anh nữa... Áp
lực nuôi ba người con lớn lắm, di của con cũng đâu có sống dễ dàng gì...

- Mẹ tôi lắc lắc đầu, rồi đột nhiên tay nắm chặt lại quả quyết. — Vì thế, chúng ta phải tự lực cánh sinh!

- Tự lực cánh sinh? — Mẹ ơi, mẹ nói dễ nghe quá. Mẹ không phải là nhờ vào bản thân mình, mà là nhờ vào con gái mới đúng!

-----Hết Tập Một-----

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Bản Giao Hưởng Của Cô Nàng Xui Xẻo

Invincible Sonata

Địa điểm:Tiệm ăn nhanh Simson

Trang viên Hạnh Phúc

Nhân Vật:Thái Linh – học sinh lớp 11 trường MariaGiang

Hạ Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Phong Vũ – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dục – học sinh lớp 11 trường British

Người Bí Mật

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể,

Tôi nguyện viết lên những ca từ mỹ khúc

Để xua tan vận mệnh đen tối của cuộc đời

Gió hòa nhịp hát cùng tôi, chim chóc lủi lo rộn rã.

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con.

Thế là, tôi cất lên một bản giao hưởng định mệnh.

Vận mệnh xui đeo đuổi khiến người khác phải nhỏ lệ

xót thương...

oOo-

Tiểu Linh này, con nói xem mẹ nên đi làm cái gì để có thêm chi tiêu trong nhà nhỉ? - Mới sáng sớm mà mẹ đã ngồi ngay ngắn giờ báo ra tìm việc làm, vui vẻ hỏi tôi.

Tôi giật lấy tờ báo đang ở trên tay mẹ, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng cố gượng cười nói với mẹ:

- Mẹ, sao có thể để mẹ làm việc được. Con gái mẹ nhất định sẽ phụng dưỡng mẹ đáng hoàng!

- Hả? Ôi! Con gái yêu quý nhất đời của mẹ... - Khuôn mặt mẹ lập tức xuất hiện hai dòng thác đổ, đôi mắt dạt dào tình thương... - Mẹ biết con yêu mẹ nhất mà. Vậy con chịu khó cực chút vậy nhé!

.....

Phù... Nếu như tôi để mẹ tôi đi làm công bên ngoài chắc chắn tôi phải đôn đáo đi tìm mẹ khắp nơi. Vì thế, nhiệm vụ quang vinh mà vất vả rồi lại đè lên đôi vai bé nhỏ của tôi thôi!

Nhưng mà, Chúa ơi, ngài có thật sự nghe thấy lời cầu nguyện của con không?

Hiệp một: Thái Linh gấp mặt xui thân vào lúc 6 giờ 14 phút sáng.

- Ông chủ, ông cho cháu thêm một cơ hội nữa đi ạ...

- Không bắt đền cậu thùng sữa là may lắm rồi! Chưa bao giờ tôi thấy có người nào ngày đầu tiên đi thử việc đổ hết 3 thùng sữa. Thật là xui xẻo!

- Ông chủ, thật ra cháu...

- Cậu còn muốn gì nữa hả? Này, chú ý đằng sau một chút đi!

Xoảng!

Tôi chỉ không để ý một chút xíu, người cúi ra đằng trước một góc 55 độ, lập tức đầu đụng vào một thùng sữa khác.

- Ôi! ...thùng sữa của tôi...

- Ông chủ...

- Tôi xin cậu đấy. Tôi vẫn còn vợ và đứa con phải nuôi, cậu buông tha cho tôi đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa được không?

- Xoảng... xoảng...

Cánh cửa kính cửa hàng sữa đóng vào nhau thật nhanh trong tiếng cầu khẩn của ông chủ. Nhưng do dùng sức quá lớn, cánh cửa đó đã bị chấn động trong vòng đúng 10 giây.

Hiệp Hai: Thái Linh uống trà chiều cùng xui thân vào lúc 1 giờ 4 phút chiều.

Mặt trời lên đến đỉnh, tôi mặc bộ quần áo hóa trang thành Godzilla rồi đứng chen chúc trong công viên mặt trăng. Nhìn thấy tôi dùng một trong 72 phép biến hóa của mình, biến thành một con Godzilla khổng lồ:

- Bọn mày ơi nhìn kia! Chính cái con Godzilla đó!

Tụi trẻ con loắt choắt nhìn thấy tôi liền hò reo. Khả khả, xem ra mình vẫn còn thu hút được tụi trẻ con, đi làm những công việc kiểu này quá là sự lựa chọn sáng suốt! Hô hô!

- Tiến lên anh em ơi! Tiêu diệt tên quái vật! Nhìn kiếm ánh sáng xuất chúng của ta đây! Tên Godzilla độc ác kia chết đi! Ta là... siêu... nhân... xuất... chúng!

Cái gì? Kiếm ánh sáng xuất chúng? Không phải chứ, tôi chỉ là một con Godzilla hiền lành mà! Hu hu hu... nhưng mà đã không kịp để giải thích nữa rồi, tôi nên nhanh chóng chuẩn bị thì hơn...

Tôi mặc vào bộ quần áo Godzilla bự tổ chảng, đầu đội một cái mũ nặng hơn tạ, trước sự rượt đuổi hùng hục khí thế của lũ trẻ con “yêu chính nghĩa”, tôi chỉ còn biết cầm đầu cầm cổ mà chạy... chạy... chạy...

Một tiếng đồng hồ sau...

Áo ướt sũng trong mồ hôi, tôi tháo cái mũ nặng như cùm của mình xuống, ngồi trên bệ đường thờ dốc.

Hừ hừ! Tụi con nít đáng ghét ban nãy đều là vận động viên đường trường hết hay sao không biết, báo hại tôi chạy đến mấy chục vòng quanh công viên!

- Này, cậu làm cái gì ở đây hả? Sao lại núp ở đây trốn việc? – Một chú đeo tấm bảng “giám đốc nghiệp vụ” ở trước ngực xuất hiện ở phía sau tôi như một con ma, khuôn mặt xanh xám. . . - Khi không biến mất một tiếng đồng hồ chẳng thấy tăm hơi đâu cả! Tôi sa thải cậu!

- Cháu... cháu... cháu...

Hiệp 3: Kết cục của Thái Linh và xui thần lúc 2 giờ 44 phút chiều.

Đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh, mọi người cứ lướt qua tôi tiến về phía trước, còn tôi thì cứ liên đứng trơ trơ ra ở chỗ cột đèn đường, đầu ngược lên nhìn ông mặt trời chiếu những ánh nắng chói mắt. Đột nhiên tôi bị ai đó đụng vào người, rồi bị cuốn vào đám người đang đi như dòng thác đổ.

Hôm nay sao tôi lại xui như thế này! Chỉ trong vòng một buổi sáng ngắn ngủi mà tôi đã thử hết mười ba công việc, lẽ nào tôi lại xui đến thế sao? Tôi cúi gằm mặt xuống, đá một hòn đá dưới chân mình...

- Úi da! Ai ném tôi?

Thôi chết rồi, hòn đá bị hất lên rồi văng trúng đầu một cậu thanh niên vạm vỡ! Tôi vội “đánh bài lờ”, giả bộ huyết sáo ngó đi chỗ khác.

- Chào mừng quý khách!

Tôi đang lững thững bước đi không biết nơi nào dừng chân thì bị thu hút bởi giọng mời đơn đá phát ra từ một cửa hàng ăn nhanh. Đã lâu lắm rồi tôi không được ăn cánh gà rán... nhưng mà, nguyên cả ngày hôm nay tôi không tìm được một công việc nào cả, cánh gà... cũng theo đó bay lên trời rồi!

Tôi nhìn chằm chằm từ ngoài vào qua tấm kính trong suốt, cố gắng ôm cái bụng đang đánh lố to đùng của mình. Thôi tiêu, nước miếng chuẩn bị rơi ra ngoài!

Vào!

Trước khi rời khỏi tấm kính khoảng 0,5 giây, tôi bỗng nhìn thấy một vật lạ đang bay, nó có thể làm thay đổi một nửa phần còn lại cuộc đời tôi – Tờ giấy tuyển nhân viên.

- Cháu đến đây để xin làm ă... - Tôi đẩy cánh cửa phòng giám đốc, nhìn thấy một người phụ nữ đang ngồi phía sau bàn làm việc, khuôn mặt khá thô được trát lên một lớp phấn dày.

- Cậu muốn tìm việc à? Đã có kinh nghiệm làm việc chưa? – Bà chủ mặt to ngược lên nhìn tôi từ đầu xuống đến chân, rồi lại cúi nhìn xấp tài liệu trên bàn.

- Dạ có, dạ có! Cháu đã có kinh nghiệm làm qua mười ba công việc rồi! – Mới nghe hỏi đến thế mạnh của mình, tôi lập tức hào hứng, nhưng mà khuôn mặt bà chủ vẫn có gì đó nghi ngờ.

- Thôi được, bây giờ cậu đi thay đồng phục đi! – May mắn làm sao thời khắc cuối cùng bà chủ cũng đã gạt đầu đồng ý nhận tôi.

- Thật sao? Cảm ơn, cảm ơn bà chủ nhiều.

Chúa ơi, con nhất định sẽ trân trọng cơ hội may mắn lần này người dành cho con!

- Phục vụ, cho gọi đồ ăn!

Không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, tôi bắt đầu làm công việc đến không chút dễ dàng này.

- Quý khách, đồ ăn đã đủ rồi đây. Tất cả là 26 đồng 8 hào... Chúc quý khách ngon miệng! – Tôi đưa khay đồ ăn đến trước mắt họ, cúi người chào lịch thiệp!

- Quý khách có cần gì nữa không ạ? – Tôi thấy người khách hàng đó vẫn không chịu rời quầy, bèn hỏi.

- Cảm phiền cho tôi xin biên lai thu tiền.

- Vâng ạ. Xin lỗi, xin lỗi! – Tôi vội vàng đưa tờ biên lai qua cho người khách, nhưng người khách đó vẫn đứng nhìn tôi trân trân một cách kì lạ.

- Phục vụ đâu hết rồi? Dơ như thế nào bảo tôi ngồi làm sao?

- Đến đây, đến đây! – Khách hàng là thượng đế, khách hàng là thượng đế! Tôi vừa lăm bắm trong miệng cái chân lí bất di bất dịch này, vừa cất tiếng trả lời khách hàng, chạy thẳng đến chỗ khách than phiền để dọn dẹp rác và đồ ăn.

Thái Linh cần cù và dũng cảm, cố gắng nhé!

- Thái Lăng, lau sàn nhà cho tôi, không nhìn thấy nó dơ như thế này à?

- Vâng ạ. Đến ngay đây!

...

- Thái Lãng, mau ra ngoài cửa đứng phát tờ roi đi! – Bà chủ vút qua cho tôi một xấp tờ roi.

- Thái Lãng! – Tôi vẫn chưa kịp quay người đi, tiếng của bà chủ lại oang oang cất tiếng lên – Sao lại để máy tính tiền mở như thế này?

Máy tính tiền?

Ồi! Tôi sức nhớ đến lúc này mới vừa thu tiền khách xong thì bay ngay đến chỗ thu dọn bàn ăn quên đóng máy lại... Anh trưởng nhóm đã nhắc trước rồi đóng máy thu tiền là việc quan trọng nhất cần phải nhớ!

- Xin lỗi, xin lỗi! – Tôi chỉ còn cách gật đầu nhận lỗi!

- Đến cả máy thu tiền cũng không biết đóng, cậu làm ăn kiểu gì thế hả? Mau biến đi ngay cho tôi! Bà chủ gất lên, suýt bắn cả nước miếng vào mặt tôi.

Biến đi? Không được, khó khăn lắm tôi mới tìm được công việc này, lại là việc được trả lương theo ngày. Tôi không thể để vuột mất nó được! Tôi phải làm sao bây giờ?

***- Ai đã làm bà chủ xinh đẹp của chúng ta tức giận thế này? - Phía sau lưng bỗng vang lên một giọng nói làm dây thần kinh yếu ớt của tôi bị kéo căng ra hết cỡ. Nhìn vào ánh mắt của bà chủ, tôi có thể đoán được người đang đứng sau lưng mình.

- Ôi, anh chàng đẹp trai, mau vào đây, mau vào đây!

- Thái Lãng, cậu phải cảm ơn tôi thế nào đây? – An Vũ Phong đi đến cạnh tôi, ôm chặt vai tôi, khẽ sát vào tai thì thầm.

Tôi cảm thấy nhột, tim đập thình thịch, vội vã tránh đi.

- Thái Lãng!

Ừa? Sao lại nghe ai đó gọi tên tôi thế này? Không phải chứ, hay là do bị bà chủ mắng nhiều quá, nên lỗ tai lùm bùm rồi, hôm nay toàn nghe người khác gọi tên của mình... Không phải vậy đâu!

- Thái Lãng!

Sao lại nghe thấy nữa vậy? Tôi quay đầu nhìn về phía cửa nhà hàng.

- Giang... Giang Hựu Thần, sao cậu lại ở đây?

Giang Hựu Thần đang đi từ phía nhà hàng ăn uống cao cấp của Pháp ở đối diện, vẫy tay tôi niềm nở. Đương nhiên, phía sau lưng cậu ta là tam đại tướng quân British. Bọn họ quả là đi đâu cũng đủ bốn người.

Một mình tên An Vũ Phong cũng đã đủ chết rồi. Bây giờ lại thêm bốn người đó nữa!

Nhìn An Vũ Phong liếc Giang Hựu Thần một cách hân học, tôi tự dung không biết đại chiến thế giới lần 3 có phải sắp nổ ra không?

- Bọn mình vừa mới đi uống trà chiều xong. – Giang Hựu Thần dùng ngón tay chỉ về phía nhà hàng mình vừa bước ra. – Thái Lãng cậu ở đây làm gì vậy?

- Minh... - Tôi tự nhìn bản thân mình đang cầm xấp tờ roi cùng bộ quần áo đồng phục, miệng không thốt lên lời.

- Giang Hựu Thần cậu quả là người chẳng hiểu nhân tình thế thái gì cả! Cậu ta ở đây để làm việc! – An Vũ Phong đến trước mặt Giang Hựu Thần khoanh tay lại nói.

- Trước khi mọi người đến đây một giây thì tôi vẫn còn là người làm ở đây, bây giờ thì... tôi bị đuổi rồi. Bà chủ, cháu thay bộ đồ ra rồi cháu sẽ đi ngay. – Tôi hít một hơi dài, xoay người đi về phía phòng nghỉ của nhân viên.

- Cô chủ xinh đẹp ơi, cô định đuổi Thái Lãng thật sao? – An Vũ Phong “phóng” ra ánh mắt dễ thương, chớp chớp nhìn bà chủ. Không biết tại sao, tôi đột nhiên cảm thấy cậu ấy thật đáng yêu, không, lẽ ra tôi nên cảm thấy kinh dị mới phải chứ?

- Thôi nào Thái Lãng, tôi nói đuổi cô hồi nào! – Tôi quay lại nhìn thấy mặt bà chủ như biến thành hai trái tim to đùng, cười đơn đả với An Vũ Phong.

- Cậu là bạn của Thái Lãng à? Cậu muốn ăn gì không?

- Làm việc? Thật không? – Giang Hựu Thần nghe thấy lời của bà chủ cảm thấy rất bất ngờ, mắt sáng lên. – Cậu giỏi thật đó!

- Nguyên này, nếu như Thái Lãng đang làm việc ở đây vậy thôi chúng ta vào ngồi một lát đi. – Giang Hựu Thần quay sang đề nghị với Ân Địa Nguyên.

- Không cần, không cần! – Cuối cùng tôi cũng tỉnh táo lại, vẫy tay liên tục.
- Tại sao lại không thể vào trong? – Giang Hựu Thần mới vừa hứng khởi lên lại ỉu xìu xuống thất vọng.
- Bởi vì... bởi vì mọi người nhất định sẽ không thích quán ăn bình dân này, đồ ăn không ngon, môi trường lại...
- Đâu có! Tại vì chưa đến bao giờ nên mình muốn vào trong xem thử. Mọi người nghĩ đúng không? – Tôi vẫn chưa kịp nghĩ ra hết lý do để thuyết phục họ thì Giang Hựu Thần đã cướp lấy lời tôi, lại còn quay sang mọi người để tìm sự đồng tình.
- Những nơi như thế này không tốn nhiều tiền, cho dù ăn thêm một bữa sáng cũng chẳng sao. – Kì Dực chỉ chăm chăm ngó vào cái máy tính bỏ túi của mình, mắt không thêm ngước lên.

Nghiêm Ngôn liếc nhẹ tôi một cái, không nói không rằng.

Nhìn thấy bốn người bọn họ bước vào, hình như tôi lại nghe được giọng cười gằn của lão thần xui xẻo.

***- Ôi trời ơi, sao mà đẹp thế!

- Có phải là minh tinh màn bạc đến để quay phim không?
- Không phải đâu, không phải đâu! Bọn họ đều là những bạch mã hoàng tử của trường British! Bên phải là Giang Hựu Thần! Còn nữa còn nữa, bên trái là An Vũ Phong đó!

Bên trong nhà hàng bắt đầu xuất hiện những tiếng rì rào to nhỏ: Giang Hựu Thần cùng ba người bạn mình ngồi bàn bên phải, An Vũ Phong ngồi một mình ở bàn bên trái.

Thật là khó tin!

Khó tin hơn là các thực khách cũng từ từ chia thành hai nhóm, bài binh bố trận như chuẩn bị lâm chiến.

- Cho gọi món đi! – An Vũ Phong ngồi tại bàn vẫy tay gọi người đến. Trên trán tôi bắt thần rơi xuống một giọt mồ hôi.
- Ở đây là cửa hàng ăn nhanh, cậu phải tự đến quầy để gọi món. – Tôi đi ngang qua An Vũ Phong, “mở” chút lòng tốt nhắc cậu ta.
- Cho gọi món! – An Vũ Phong cứ như không nghe thấy lời của tôi, lại còn lớn giọng hơn vẫy tay về phía quầy. – Thái Lăng! Mau đến đây!

Tôi mới đến quầy, An Vũ Phong bắt đầu réo tên tôi lên!

- Thái Lăng! Mau đến giúp chàng trai đó gọi món đi! – Trên trán bà chủ mặt bự đó rõ ràng hiện lên dòng chữ to lù lù “Các anh chàng đẹp trai muốn gọi món cứ tìm tôi”
- Nhưng mà, tôi... – Nếu nói tôi đi giúp Giang Hựu Thần, tôi còn có thể chấp nhận... Hừ! Chỉ cần nhìn thấy đôi mắt đầy gian tà của tên An Vũ Phong, tôi lại nghĩ đến chuyện tẩm hình lần trước, trong lòng tôi lại tràn lên nỗi oán hận, muốn băm vằm mổ xé thẳng cha này ra...
- Tôi cái gì mà tôi! Mau đi đi! Nhân tiện đi hỏi anh chàng đẹp trai đeo bông hoa tai kim cương đó... – Bà chủ bắt ngờ ngưng ngưng, e thẹn. Tôi thấy ớn lạnh trong người - ...Tôi muốn được chụp hình chung với cậu ta.
- Tôi... cậu... ta... không phải... – Tôi càng gấp gáp giải thích thì càng lắp bắp như gà mắc tóc.
- Mau đi đi! – Bà chủ mặt bự đẩy tôi đi, tôi chỉ còn biết chấp nhận số phận bước đến bàn của hắn ta.
- An Vũ Phong, có thể mời cậu...
- Cậu muốn mời tôi ăn cơm à? Được thôi! – An Vũ Phong vắt chân lên, cười gian xảo.
- Không phải... bà chủ... của... tôi... – Sao khi không tôi lại như biến thành thẳng ngọng vậy?
- Thái Lăng, cậu hình như thi rớt môn truyền đạt giao tiếp rồi phải không? Làm gì mà nói chuyện cứ lắp bắp vậy? Xem ra bà chủ xinh đẹp phải đuổi việc cậu thật rồi! – Thấy bộ dạng tôi thê thảm, tên An Vũ Phong càng thích thú chọc ghẹo tôi.
- Đừng! – Tôi vừa nghe đến hai chữ “đuổi việc” thì lập tức bưng tỉnh. – Bà chủ muốn được chụp hình chung với cậu, An Vũ Phong!
- Ồ, thì ra là vậy... – An Vũ Phong chống cằm, nhếch mép lên nhìn tôi.
- Cậu có đồng ý không?
- Đương nhiên... – An Vũ Phong có tình kéo dài giọng để tôi sốt ruột. - ...không được!

Thế mà tôi còn nghĩ An Vũ Phong lâu lâu cũng được lương tâm thức tỉnh! Thái Linh ơi Thái Linh, trí nhớ của mày thật là tệ! Bị hấn ta trêu chọc bao nhiêu lần rồi, giờ còn mơ chuyện sao may mắn rơi phải đầu mình gì chứ!

- Này! Gọi món! Gọi món chứ!

Tôi đi thẳng, không thèm quay đầu lại nhìn chỗ An Vũ Phong đang ngồi, cũng không thèm để ý đến cậu ta đang la hét ở đằng sau.

Bà chủ mặt bự đang tràn trề niềm hi vọng đứng ở quầy đợi tin tốt lành của tôi, nhìn thấy tôi đi về lập tức sửa lại mái đầu “bồng bênh” như mì xào giòn của mình.

- Bà chủ, cậu ta không đồng ý!

Bà chủ lập tức dừng động tác sửa tóc của mình lại, mắt long lên như nữ yêu:

- Không được là sao? Là do cậu không chịu hồi chứ gì? Cậu quen bọn họ, chụp một tấm hình chung sao lại không được?

- Bọn họ không phải là bạn của tôi... – Tôi cảm thấy thật hối hận đã để bọn họ nhìn thấy mình, càng hối hận mình đã không có cách ngăn cản họ vào trong.

- Thái Lăng! Có phải cậu không cần công việc này nữa rồi không? – Bà chủ mặt bự tiếp tục chỉnh lại khuôn mặt mình. Bà ta móc từ đâu ra một cái gương bé nhỏ. Tôi e là do khuôn mặt bà ta không để vừa vào cái gương bé nhỏ kia. – Tôi nhất định phải chụp hình với một chàng trai, ai cũng được, dù sao thì tất cả bọn họ đều đẹp trai... – Bà ta lau bầu.

Hừm.

- Đồ uống này tặng cho mọi người đây.

- Thái Lăng, thái độ phục vụ của cậu cần phải cải thiện nhiều hơn, nếu không tôi sẽ nói với bà chủ xinh đẹp của cậu là cậu không tận tụy làm việc.

An Vũ Phong thấy tôi bước đến, vừa nói vừa quay nhìn bà chủ một cách đầy ẩn ý. Không cần quay đầu lại tôi cũng có thể tưởng tượng ra được bà chủ đã hoàn toàn chìm đắm trong ánh mắt của An Vũ Phong..

Tôi thật sự rất muốn gõ vào đầu hấn mấy cái, để hấn câm miệng lại. Tất nhiên là tôi... không dám làm chuyện đó.

- Giang Hựu Thần cậu có thể chụp hình với bà chủ của tôi được không? – Tôi không thèm để ý đến An Vũ Phong, bước đến bàn của Giang Hựu Thần, cúi gằm mặt như một đứa trẻ biết lỗi, giọng nói thều thào nhỏ đến mức tôi cũng nghe không rõ.

- Tuyệt đối không được! – Ân Địa Nguyên bắt đầu có chút phẫn nộ. – Hựu này, chúng ta đi thôi.

- Mọi người vẫn chưa ăn gì kia mà, sao có thể bỏ đi được! Lần này An Vũ Phong lại có công giúp tôi, nhưng khi quay lại nhìn thấy giọng cười ma mĩnh của hấn, tôi lại phủ nhận ngay suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình.

- Thái Lăng, không cần lo lắng đâu. Hay là... để mình chụp hình với bà chủ của cậu nhé, được không? – Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi đến tội nghiệp, bèn an ủi tôi.

- Thái Lăng, giới thiệu về cửa hàng của cậu đi. Nếu như cậu giới thiệu tốt, tôi có thể thực hiện yêu cầu của cậu. – An Vũ Phong cướp lời của Giang Hựu Thần, hình như cậu ta cố tình để Giang Hựu Thần không nói hết ý.

- Cửa hàng của chúng tôi chủ yếu kinh doanh về...

Tôi nói một lèo hết tất cả các món ăn, thức uống mà cửa hàng đang bán, mặt đỏ ửng lên vì hựt hơi.

Bộp bộp bộp.

- Trí nhớ của cậu tốt thật đó! – Giang Hựu Thần bất ngờ vỗ tay tán thưởng.

- Hờ hờ, nhưng mà tôi nhớ những lần trước điểm tiếng Anh của cậu chỉ có 59 điểm thôi... – An Vũ Phong đúng là khắc tinh của tôi! Lúc nào cũng muốn nhắc đến chuyện mặt mặt khiến mặt tôi đỏ ửng như quả gấc.

- An Vũ Phong, có thể... mời cậu chụp hình với... bà chủ tôi được không? – Tôi tiếp tục hỏi, giọng vẫn còn bị đứt quãng.

- Mặc dù cậu kể ra rất nhiều món, nhưng chẳng món nào là tôi thích ăn cả. Vì thế... – An Vũ Phong lại vất chân lên, liếc nhìn tôi một cái.

- Cậu... – Tôi bị hấn ta làm cho tức chết. Thằng cha đó lại cố tình chơi tôi một vỏ nữa. – Tôi biết cậu là người không trọng chữ tín, vụ cá cược lần trước rồi cả lần trước đó nữa cũng vậy! Cậu đúng là đồ tiểu nhân không giữ lời hứa.

- Cậu nói cái gì? – An Vũ Phong bất ngờ đứng dậy, nhìn chòng chọc vào mặt tôi.

- Cậu ta nói cậu không giữ lời hứa. Tôi nghĩ điều này lẽ ra cậu phải rõ nhất mới phải. Đừng quên cậu vẫn còn nợ tội này một lời xin lỗi đấy, An Vũ Phong! – Ân Địa Nguyên chậm rãi từ tốn nhưng lại không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

- Phải đó, An Vũ Phong, mau xin lỗi tội này đi. – Kì Dực tiếp lời của Ân Địa Nguyên, nhảy dựng lên, làm ngọn lửa tức giận của tên Phong bốc ngùn ngụt lên như Hỏa Diệm Sơn.

- Kì Dực, đây là chuyện riêng giữa tôi và cậu ta, cậu im miệng đi! – Thái độ của An Vũ Phong coi trời bằng vung, trên khuôn mặt để lộ chút sát khí. Tên đó đang đầu khẩu với Kì Dực, nhưng mắt vẫn cứ dán chặt vào tôi.

- Mày dám quát tao cảm niệmng sao, An Vũ Phong! – Kì Dực tức giận, nhảy vọt qua nắm chặt cổ áo của An Vũ Phong.

Sao lại thế này nhỉ? Ban nãy vẫn còn rất hòa bình kia mà? Sao bỗng nhiên lại động tay động chân thế này? Tôi đứng ở chính giữa hai bên, nhìn thấy đôi mắt vằn đỏ của Kì Dực, còn An Vũ Phong thì vẫn cái kiểu cười coi thường tất cả.

Tôi lại quay đầu nhìn Giang Hựu Thần, cậu ta cũng có vẻ sốt ruột, nhưng lại bị Ân Địa Nguyên cùng Nghiêm Ngôn ngăn lại, hoàn toàn không thể bước ra ngoài để cứu nguy.

Không được đánh nhau, nhất định không được đánh nhau ở quán này, đây là công việc khó khăn lắm tôi mới kiếm được.

Choang!

Tôi không kịp nghĩ ngợi nhiều, chén đĩa cùng chai coca trên tay tôi bay vút lên không trung.

Xéng! Xoảng! Ầm!

Thật là kinh khủng, chiếc đĩa bay lên rồi đụng đổ cái bàn bên cạnh, bàn đổ làm bể cái bàn thủy tinh ở giữa gian phòng. Còn cái ly coca đó lại văng đúng vào mặt An Vũ Phong..

- Thái Lãng..

- Thái Lãng?

- Thái Lãng!

Ba người đứng ở ba nơi khác nhau, ba phản xạ cũng khác nhau nốt: Giang Hựu Thần kinh ngạc, An Vũ Phong tức giận, Kì Dực tự đắc, còn đầu tôi rỗng tuếch như một tờ giấy trắng!

- Tôi.. tôi.. – Tôi muốn nói tôi không cố ý làm, nhưng ai ngờ tôi lại buột miệng nói: - An Vũ Phong, cậu thật là đê tiện, lúc nào cũng chỉ biết nghĩ đến bản thân, loại người như cậu mãi không bao giờ học được cách tôn trọng người khác.

An Vũ Phong nhìn chòng chọc vào tôi, cứ như chẳng hề quen biết. Tôi có thể nhận thấy được sự tức giận, phẫn nộ, thâm hận và có cả chút đau lòng trong đôi mắt của cậu ta..

Đội đã, tôi đang nói gì thế nhỉ? Nhìn thấy khuôn mặt vô cùng đắc ý của Kì Dực, lại nhìn thấy An Vũ Phong lăm lăm quay người bước đi, tôi bắt đầu cảm thấy hối hận vì câu nói vừa rồi..

- Thái Lãng! Cậu muốn làm cửa hàng tôi sập tiệm hả? – Bà chủ mặt bự hét rống lên, tiếng hét dội đi dội lại trong gian phòng.

Cuộc đời làm công của Thái Linh đã kết thúc ở công việc thứ mười bốn và chín mươi bảy tệ sáu đồng tiền đền bù vì tội làm vỡ đồ trong quán..

Nhớ lại ánh mắt của An Vũ Phong lúc rời khỏi cửa hàng, tâm trạng tôi càng trở nên nặng nề! Ông thần xui ơi, đến khi nào ông mới chịu tha cho con đây?

***Bầu trời ban đêm không có lấy một vì sao, mặt trăng trốn tịt trong đám mây mù. Con đường về nhà bỗng trở nên vô cùng lạnh lẽo.

Bị mất việc rồi, cuộc sống vất vả và làm sao, lại còn phải đền bù vì tội gây thiệt hại cho cửa hàng nhà người ta... Lẽ nào tôi lại chính là thần xui xẻo tái thế? Không những bản thân mình rất xui xẻo, lại còn làm liên lụy đến người khác!

Tôi cúi gằm mặt xuống đá một hòn đá nhỏ trên đường, trong lòng tràn ngập oán giận...

Ôi... thơm quá...

Tôi không đếm xỉa đến hòn đá trên đường đi ban nãy, ngược đầu nhìn thấy biển hiệu “cửa hàng bánh bao Cầu bắt lĩ”.

Ọc ọc...

Người thấy mùi hương thơm lừng bốc ra, những cái bánh bao trắng nõn nà, bụng tôi sôi òng ọc.

Tôi rờ rờ túi quần mình, bên trong chỉ còn sót lại một đồng tiền xu xấu tệ. Hai hôm nay tôi chẳng kiếm được đồng nào, ngoài việc ăn, đi lại tôi còn phải

bồi thường thiệt hại, làm tôi bỗng chốc biến thành một tên ăn mày không hơn không kém.

Tôi móc đồng xu đó ra, từ tốn bước đến trước cửa tiệm. Một cái bánh bao 5 đồng, vẫn còn 5 đồng để dành mai mua thêm. Tôi đưa đồng xu cho người bán hàng. Tay chân tôi run rẩy vì đói, khi cầm cái bánh bao trắng tinh trên tay mới cảm thấy vui hơn một chút. Bầu trời chã có lấy một vì sao, những ngọn đèn đường càng làm tôi có cảm giác lạnh lẽo...

Tôi nhìn xuống cái bánh bao trên tay mình, cười như con ngốc. Đang định bỏ nó vào miệng thì trời bỗng nổi gió, sau đó rơi xuống rất nhiều hạt nhỏ màu trắng.

Lẽ nào lại là tuyết tháng 6 sao? Nhưng mà... bây giờ là tháng 9 mà...

Bụp!

Một tờ giấy trắng đập thẳng vào mặt tôi, tôi hoảng sợ buông thõng tay và rồi thảm kịch đã xảy ra...

Bánh bao của tôi... Bữa tối cuối cùng của tôi...

Nhìn cái bánh bao đang nằm gọn dưới đất, một cảm giác tui thân lẫn tức giận tràn ngập trong lòng tôi. Một tay tôi nắm chặt tờ giấy – thủ phạm gây ra thảm cảnh vừa rồi, tôi định xé nát nó ra thành trăm mảnh ngay lập tức. Nhưng tôi bỗng nhìn thấy hàng chữ trên tờ giấy đó, tay đang chuẩn bị xé vội vàng ngừng lại.

Tôi đi đến chỗ có đèn đường, nhìn cho kĩ hơn bức truyền đơn rút từ trên trời xuống đó.

Giải đặc biệt

Nếu hoàn thành nhiệm vụ quy định, bạn sẽ nhận được một giải thưởng lớn – một căn biệt thự ở ngoại ô.

Mời những ai có ý định tham gia ngày mai (chủ nhật) đến trang viên Hạnh Phúc, thể lệ cụ thể sẽ nói khi gặp mặt.

Giải thưởng lớn? Ba chữ đó có sức hấp dẫn cực kì lớn làm tôi phải dán chặt mắt vào.

Không biết có phải là trò lừa bịp của ai đó không? Tôi sờ vào túi quần mình, suy nghĩ một lúc thật lâu. Tôi vừa không có tiền lại không có sắc, tôi còn sợ điều gì chứ? Biết đâu lại là một cơ hội, dù sao cũng còn tốt hơn là phải chịu chết đói!

Trang viên Hạnh Phúc

Sáng sớm ngày thứ hai, tôi dùng 5 đồng còn lại để mua tám bản đồ second-hand, dò tìm trên đó dòng chữ “Trang viên Hạnh Phúc” được in bằng màu đỏ. Xem ra địa chỉ không phải là giả, tôi cất bản đồ vào, bước nhanh về phía trước.

Không biết tôi đi được bao lâu thì đầu bắt đầu cảm thấy hoa mắt chóng mặt, thế mà vẫn không nhìn thấy đâu là Trang viên Hạnh Phúc cả.

Thình thịch...

Tiếng gì thế nhỉ? Tôi quay đầu nhìn, một ông lão đang nằm dưới đất, tư thế trông rất buồn cười... hà hà!

- Điều là do cô cả, mau trả lại con bướm cho tôi! – Tôi vẫn chưa kịp hiểu chuyện gì, ông lão đã đứng phắt dậy, cử động còn nhanh lẹ hơn cả tui thanh niên.

Tôi chăm chú nhìn ông lão này. Oái! Modern kinh dị! Ông ta già sòm rồi mà còn ăn mặc kiểu “Cura sùng làm nghệ”: đội mũ lưỡi trai trẻ con hiệu Nike, trên người là bộ quần áo thể thao hiệu Adidas, chỉ có mỗi một thứ trông phù hợp với lứa tuổi của ông ta là cái đầu trọc lóc như bãi đất trống.

- Trả lại con bướm cho tôi!

Bướm bướm? Ở đây mà gì có thấy bóng dáng của con bướm nào đâu, hơn nữa tại sao lại bắt tôi phải đền?

- Cô không nhìn thấy cái bảng kia sao? Lúc nãy cô đã làm động, con bướm bay mất rồi!

Tôi nhìn theo tay ông lão chỉ, trên bãi cỏ quả là có một tấm bảng, trên đó có ghi “Trang viên tư nhân, cấm vào”.

- Cô mau đi tìm cho ra con bướm có cái cánh màu vàng đó cho tôi! – Ông lão giận dữ ra lệnh.

- Dạ... sao cơ... – Tôi thần thờ đứng gật đầu...

Nhận “mệnh lệnh” xong, tôi lập tức hành động. Nhưng nơi này rộng như thế, tôi biết đi đâu tìm con bướm đây?

Một lúc sau...

Sân cỏ ở đây quả là lớn quá, tôi không những không tìm ra con bướm màu vàng mà còn bị con ong chết tiệt đốt vào chân, nổi lên một cục, ngứa ngáy

khó chịu vô cùng!

Tôi cúi mặt bước đi một cách tội nghiệp! Ít, đằng trước có cái gì đó màu vàng, lẽ nào lại là con bướm màu vàng mà ông lão nói sao?

- Ở bên này, ở bên này! – Tôi sung sướng hét toáng lên.

Ông lão chạy lên từ phía sau, vừa chạy vừa hét:

- Đứng... đứng... động vào đó.

- Dạ? Sao ạ?

- Đúng vậy, qua đây, ở bên này. – Tôi nhìn thấy ông ta lao về phía tôi, thích thú nhảy cẫng lên...

- Đồ ngốc! Bướm bướm bay hết rồi! – Ông lão chạy đến sát bên tôi, lấy tay ấn đầu tôi xuống, ánh mắt tức giận nhìn tôi.

Bay rồi sao? Tôi quay đầu lại nhìn, ừ nhỉ... đầu mắt tiêu rồi...

Tôi không dám ngược lên nhìn ông lão, tiếp tục cúi người xuống nói:

- Không sao, cháu sẽ tìm tiếp! Nhất định tìm được.

Tôi thật là ngu ngốc, chắc ngu nhất thế giới mất thôi!

Tôi nhìn con bướm đã bay đi xa, trong lòng không còn kiên nhẫn nữa...

Tôi quay đầu lại nhìn ông lão. Cúi bộ ông ta vẫn đang tràn đầy tinh thần, dán mắt vào bãi cỏ xanh rờn, cẩn thận đi tìm con bướm bướm.

- Ở kia, ở kia! – Ông lão bất ngờ vui sướng chớp chớp đôi mắt, cúi người xuống nhẹ nhàng đi qua phía bên đó.

Tôi đi theo sau ông lão, đến thở cũng không dám thở mạnh, nếu lần này lại để bướm bướm bay đi nữa, ông lão chắc chắn “làm thịt” tôi mất thôi.

Một... hai... ba... a lẽ háp, ông lão nhảy vồ đến!

Tôi nín thở nhìn theo ông lão, miệng liên tục lầu bầu:

- Bắt được chưa? Bắt được chưa?

- Ha ha ha... Cuối cùng tao cũng tóm được mày rồi! – Ông lão đứng lên, khuôn mặt cau có đó nở một nụ cười thật tươi với tôi.

Cuối cùng... cuối cùng đã tìm ra, quả tìm như bị treo lủng lẳng trên cuống họng của tôi cuối cùng cũng yên vị lại. Tôi thở phào nhẹ nhõm.

- Cô có thích bướm bướm không? Ngoài đứa cháu nội dễ thương của ta ra, lâu lắm rồi chẳng có ai đi bắt bướm cùng với ta hết!

Dạ... hi hi... hi hi... – Tôi phải trả lời như thế nào đây? Rõ ràng là ông lão đã ra lệnh bắt tôi đi bắt bướm... chứ tôi đâu có tình nguyện đi.

- Ta phải đi ép nó làm mẫu! Cô có thể ở vườn hạnh phúc này chơi thêm một lát!

Trang viên Hạnh phúc? Cái gì? Đây là Trang viên Hạnh phúc sao?

- À, ông lão ơi, đây là...

Vù... Đi gì mà nhanh như cắt thế!

Khi tôi ngược đầu lên, ông lão cùng con bướm cánh vàng đã mất tăm mất tích.

Chẳng lẽ người tôi gặp lại là vị thần tiên trên trời sao?...

***Trang viên Hạnh phúc... Có thật là sẽ đem đến hạnh phúc cho tôi không?

Trên bản đồ nói rõ, nếu cứ đi theo hướng này thêm khoảng 500m nữa thì sẽ đến khu trung tâm của khu vườn. Tôi nhìn đồng hồ, tôi đã làm lơ mất nửa tiếng đồng hồ rồi... Thôi chết thôi chết, mau chạy thôi!

Tôi chạy qua vùng biên bãi cỏ, khoảng không đằng trước rất rộng rãi và thoáng đãng, đột nhiên tôi đứng sững lại thần thờ...

Ở phía dưới tấm băng rôn treo ngang “Địa điểm phỏng vấn công việc lương cao” toàn người là người, là biển người thì đúng hơn!

Nhân viên đưa cho tôi cầm một cái bảng số, tôi hoà mình vào dòng người để đi đến một ngôi nhà cao chót vót. Tôi có cảm giác nó giống hệt như trong

truyện cổ tích! Đẹp ghê! Sang ghê!

Tôi đứng im như thóc trong gian phòng lớn, có một giọng nói phát ra từ loa phóng thanh:

- Xin mọi người chú ý, thật lòng xin lỗi, chúng tôi không ngờ là mọi người lại nhiệt tình đến như vậy... Vì thế, hôm nay chúng tôi chỉ chọn ra 100 người để phỏng vấn...

Một trăm người thôi sao? Thái Linh ơi là Thái Linh, một kẻ mang danh vô địch xui xẻo như mày thì nên bỏ về đi, chắc chắn chuyện tốt không bao giờ rơi xuống đầu mày đâu...

- Số 18, số 36...

Về thôi...

- Số cuối cùng, 2680!

Cái gì? Số 2680? Tôi vội vàng chạy về lục lại cái tờ giấy số báo danh mà tôi vừa vứt đi trong sự bất mãn cùng cực. Là thật sao? Trên tờ giấy ghi là 2680! Ôi, ông trời đã nghe thấy lời cầu xin của tôi rồi sao? Muốn cứu tôi rồi sao?

- Mời những người được chọn xếp hàng tại đây! - Một người đàn ông đứng tuổi mặc bộ đồ vét màu đen, thái độ nghiêm túc dẫn chúng tôi đến một gian phòng lớn bằng hai gian phòng học, bốn bức tường treo đầy gương. Lẽ nào... đây là phòng tập thể dục?

Chúng tôi tự giác xếp thành hàng ngang.

Hiếm hoi lắm mới được sao may mắn rơi trúng người, tôi xúc động đến mức không biết phải bộc lộ ra thế nào. Tuy gian phòng có mở máy điều hoà nhiệt độ, nhưng mồ hôi tôi không biết từ đâu cứ rơi xuống vậy?

- Mọi người không cần phải sốt ruột. Bây giờ chúng tôi sẽ hỏi mọi người một số câu hỏi rất đơn giản, mọi người cứ tuân thủ trả lời. Xin hỏi, tại sao mọi người lại đến đây để xin việc?

Tỉ tách...

Gian phòng im lặng đến nỗi chỉ còn nghe thấy tiếng giọt mồ hôi của tôi rơi xuống đất... Hai chân tôi bắt đầu cảm thấy run lên.

Một giây... mười giây...

Cả gian phòng vẫn giữ nguyên sự im lặng, sao chẳng có người nào chịu nói hết thế nhỉ? Đôi mắt bị cận thị nhẹ của tôi quả thật không nhìn rõ người thứ nhất đang đứng cách xa 10m kia đang làm gì... chỉ có thể cùng với mọi người, hướng đầu của mình về phía bên ấy...

Ôi trời... cậu ấy bị làm sao vậy? Tôi nhìn thấy một cậu thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, khuôn mặt ướt đẫm lệ, mọi người há hốc miệng, căng tròn mắt ra nhìn cậu ta.

- Oa oa oa... tôi... bạn gái tôi vừa đòi chia tay với tôi... Tôi rất yêu cô ấy, buổi sáng đem cơm đến cho cô ấy, buổi trưa đem hoa tới tặng cô ấy, buổi tối còn đi lấy nước cho cô ấy rửa chân rồi mới về nhà... Thế mà cô ấy chê tôi là thằng bất tài...

Xiu...

- Người tiếp theo!

- Tôi là một thanh niên rất có chí khí... Tôi muốn được nỗ lực phấn đấu... để thành một Lý Gia Thành thứ hai...

- Người tiếp theo!

- Tôi... tôi không biết... tôi nhìn thấy hay hay thì đến đây thôi!

...

- Tiếp tục người sau đi! - Người đàn ông mặc đồ vét dường như sắp bị điên lên. Tôi nhìn ông ấy đầy thông cảm.

- Ê! Gọi cô đó! - Người bên cạnh đẩy đẩy tôi, tôi mới phát hiện đã đến lượt mình.

- Cháu... vì muốn được đi học, vì cuộc sống của mình...

- Hà?! Hoá ra cô học ở trường British? - Một giọng nói ngạc nhiên không biết của ai đột ngột ngắt lời tôi.

- Vâng!

Người đàn ông mặc áo vét chán nản lắc đầu, ra hiệu cho tôi rời khỏi. Xem ra không có hi vọng gì rồi, tôi thở dài thườn thượt.

- 2680, khoan đi.

2680? Là gọi tôi à? Tôi dừng chân lại, nghi hoặc nhìn lại số báo danh trên tay mình lần nữa.

- Đúng rồi, là cô đó! Cô qua đây. – Tôi được người đàn ông áo đen dắt qua một bên. – Cô đứng ở đây đợi nhé, ông chủ của tôi muốn gặp cô!

- Cháu? Cháu ư? – Tôi rất kinh ngạc khi nghe thấy điều đó, đầu lúng búng. Hôm nay thật sự là ngày may mắn nhất đời của Thái Linh tôi...

Tôi ngược đầu nhìn lên chùm đèn kim cương sang trọng... Lẽ nào nơi này là nơi mà ông thần xui không thể đến được không...

Khà... khà... khà.

Tôi không dám tin người đang đứng trước gương cười khoái trá như con khủng kia lại là mình. Ủa, sao gương mặt đang cười của tôi trên gương lại bị nứt ra như thế... Tôi lập tức ngậm chặt miệng lại theo bản năng, nhìn tấm kính từ từ mở ra. Thì ra tấm kính này lại là một cánh cửa...

Phía bên kia cửa lại là một gian phòng khác giống hệt bên này, chỉ có điều nó tối thui không một chút ánh sáng.

Một ánh sáng vàng nhạt chiếu từ trên xuống cái ghế to sang trọng dành cho chủ. Lưng ghế quay qua tôi, tôi chỉ thấy duy nhất một cái đầu tròn trọc ở phía trên cùng của cái ghế. Dưới ánh sáng của ngọn đèn, cái đầu trọc lóc ấy trông bóng nhẫy... cứ lấp lánh... lấp lánh...

- Cô tên là gì? – Đằng sau ghế phát ra một giọng nói, là cái giọng ban nãy vừa nói chuyện với tôi.

- Cháu, cháu tên là Thái Linh... – Giọng tôi lấp bắp vì run rẩy, có lẽ tôi chưa được nhìn thấy chính diện khuôn mặt đó!

- Cô năm nay bao nhiêu tuổi?

- Cháu năm nay mười bảy, đang học lớp 11. – Giọng nói vẫn còn run, tay cứ mân mê cái gấu áo liên tục.

- Nhà cô ở đâu?

.....

Một chuỗi các câu hỏi làm tôi không kịp suy nghĩ, càng không kịp để lấy hơi. Trong vòng có 10 phút, mà đến cả thông tin ba đời nhà tôi cũng được hỏi đầy đủ.

Cuối cùng... tôi cũng có được cơ hội để thở. Phía sau cái ghế không còn phát ra giọng nói nữa.

- Cháu... cháu có thể hỏi một câu hỏi được không? – Tôi lí nhí dò hỏi.

Con người thần bí kia không trả lời, chỉ vói tay lấy từ phía bên trái ra một món đồ, rồi có một tiếng động kêu soạt soạt phát ra. Nước, thì ra đó là nước, tiếng uống nước trong một gian phòng yên ắng thế này cũng trở nên vô cùng rõ rệt.

Tôi mím môi, ánh mắt hướng theo đường đi của cái ly nước rồi được đặt xuống mặt bàn... Tôi cũng đang rất khát nước, nhưng mà chuyện này vẫn quan trọng hơn.

- Cháu... rốt cuộc cháu... phải làm gì ạ?

Bộp!

Đúng lúc tôi đang cố gắng hỏi cho thật rõ ràng thì người đàn ông áo đen mang đến một xấp giấy trắng, nặng đặt xuống trước mặt tôi.

- Đây là bản hợp đồng cô cần phải kí. Cô xem qua đi, ở trong đó viết rất rõ ràng!

Hợp đồng? Lẽ nào ông ấy đã quyết định nhận nuôi tôi? Tôi run rẩy cầm xấp giấy, trên đó có viết mấy chữ...

Kế hoạch cứu vãn vĩ đại

Mở bao bì bên ngoài ra, tôi cố đi tìm chỗ nói về tiền thù lao.

Ôi trời, sao mà nhiều số 0 thế? Tôi đếm nhầm trong đầu, một, hai, ba...

Rầm!

Tôi té xỉu xuống sàn nhà. Không ngờ... đằng sau có đến 5 con số 0, vậy rốt cuộc là bao nhiêu tiền đây... Tôi không màng đến cái mộng ẽ ảm của mình, trong lòng ngẫm nghĩ tính đi tính lại con số đang nhảy múa trước mắt mình...

Hơ hơ hơ... Thần tài đã đến!

Người đàn ông mặc áo đen hắng giọng. Có phải do tôi kích động quá mức không nhỉ? Tôi ngược đầu nhìn lên, thấy cái ghế ở đằng trước xoay một góc 60 độ.

- Sao thế? Có vấn đề gì không? – Tiếng nói của người thần bí phát ra từ phía sau ghế.

- Không có... không có vấn đề gì hết! – Tôi nhanh chóng đứng lên, rồi ngồi lại xuống ghế, bắt đầu đọc bản hợp đồng một cách cẩn thận.

Hợp đồng “Kế hoạch cứu vãn vĩ đại”

Bên A phải làm theo yêu cầu của bên B, giúp đỡ đệ nhất hoàng tử của trường British – Giang Hựu Thần chữa trị chứng sợ con gái. Trong quá trình trị liệu không được để hoàng tử có bất kì một tổn thương nào, ngoài ra còn phải giữ kín bí mật này.

Sau khi thành công, bên B sẽ trả cho bên A tiền mặt năm trăm ngàn tệ, và một căn biệt thự.

Giang Hựu Thần?

Chứng sợ con gái?

Sao mà... sao có thể thế được...

Tôi quen biết Giang Hựu Thần lâu như thế chưa bao giờ phát hiện ra... Không đúng! Hình như lần đó... cậu ta nhìn thấy Thượng Hội và Ngọc Đình, phản ứng...

Lẽ nào người bí mật này lại nói đúng? Giang Hựu Thần quả thật là có hội chứng sợ con gái? Nhưng mà sao ông ta lại biết? Tại sao ông ấy chịu bỏ ra nhiều tiền thế để giúp Giang Hựu Thần?

- Nếu như không có vấn đề gì thì kí tên đi. Tôi cho cô thời gian 3 tháng, tôi sẽ cho người đi quan sát hành động của cô. Cô không được để lộ ra bất kì một tin tức nào về sự hợp tác này của chúng ta. Ngoài ra nếu sau ba tháng mà không có kết quả hoặc Hựu Thần bị tổn hại gì, hợp đồng này sẽ tự động huỷ! Thời gian này tôi sẽ chu cấp cho cô trước một khoản tiền để đảm bảo cuộc sống, tôi tin là sẽ không có ai làm được công việc này tốt hơn cô đâu!

Không có ai nhận nhiệm vụ này thích hợp hơn tôi?

Ý gì chứ... Con người bí ẩn này có quan hệ thế nào với Giang Hựu Thần...

Một đồng dấu chấm hỏi lơ lửng kéo về đầu tôi. Nhưng khi tôi ngược đầu lên, ngoài người đàn ông áo đen ra, trước mặt tôi chỉ là một tấm gương phản chiếu gương mặt vô cùng bối rối của tôi trên đó.

Lúc này tôi nằm mơ à? Tại sao gần đây tôi lại hay nằm mơ thấy những điều kì dị như thế nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 2: 14 Giờ 14 Phút 14 Giây Sẽ Có Giông Bão

Downpour On Time

Địa điểm:

Lớp 11A1 trường British

Đài phun nước Kingdom trường British

Núi Tịch Dương

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Từ Hạo – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THÂM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể,

Tôi nguyện làm một đóa phù dung,

thẹn thùng khoe những giọt sương long lanh,

đập dềnh trôi nổi theo dòng nước,

vẽ nên một chiếc cầu vòng đẹp nhất thế gian.

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời nguyện cầu của con...

Thế là,... tôi biến thành một con gà luộc ươn sũng,

trở thành tâm điểm câu chuyện hài của nhân gian...

oOo

Khục khục... khục khục khục... - Trên lớp học của ngày thứ hai, tôi cứ khục khà khục khặc ho liên hồi. Tất cả mọi ánh mắt trong lớp đều đổ dồn vào tôi, ngoại trừ hai người.

Một kẻ đương nhiên là người tôi đã đắc tội – An Vũ Phong, một người nữa chính là mục tiêu tôi hướng đến – Giang Hựu Thần!

Sau hai đêm nằm vắt tay lên trán suy nghĩ, cuối cùng trước khi trời sáng tôi cũng vẽ ra được một kế hoạch vẹn toàn. Muốn giúp Giang Hựu Thần, đầu tiên phải làm cho cậu ấy tin cậy mình. Tuy rằng cậu ta xưa nay đối với mình đều rất tốt, nhưng còn những tên thân tín của cậu ấy như Ân Địa Nguyên, Kì Dực cùng Nghiêm Ngôn vẫn luôn bảo vệ cậu ta tách khỏi thế giới bên ngoài. Vì thế chỉ còn cách đột nhập vào sào huyệt của địch, tiếp cận mục tiêu, tìm trăm phương ngàn kế để có được cơ hội tiếp xúc riêng với cậu ta thì may ra mới có thể nhìn thấy một sự thật được chôn giấu dưới vẻ bề ngoài kia!

Nhưng mà... tại sao... cậu ta vẫn chưa chịu quay đầu lại? Tôi ôm cái cổ ho đến sắp bẻ ra của mình, uất ức nhìn Giang Hựu Thần vẫn đang nghiêm túc lắng nghe bài giảng.

- Thái Lăng, em thấy khó chịu trong người à?

Í... tiếng thầy giáo nghiêm nghị phát ra từ phía bục giảng, tôi ngược mặt nhìn lên phía trước, tất cả mọi người đều nhất loạt hướng mắt về phía tôi...

Tôi căng mắt ra đối diện với từng ánh mắt đang soi mói mình một cách vô tội, từng người từng người một... ánh mắt từ từ, từ từ chuyển dần về phía thầy giáo.

Không... không... (Tiếng hét trong câm lặng của Thái Linh). Tôi lắc đầu lia lịa như cái trống lắc.

Đội đã... ánh mắt đó... Giang Hựu Thần cuối cùng cũng hòa theo mọi người nhìn về phía tôi mỉm cười một cái.

Đội đã! Chú ý cái miệng của mình!

Tôi đang chuẩn bị dùng ánh mắt để cười lại với Giang Hựu Thần thì cậu ấy đã vô tâm quay mặt lại, tiếp tục nghe giảng!

Hu hu hu... Tôi không thể nào thua cuộc được!

Vèo!

Tôi gấp một mẩu giấy thành chiếc máy bay rồi ném đi để “truyền tin”...

Tuyệt quá! Tôi mắt dõi theo chiếc máy bay đang chuẩn bị đáp an toàn xuống nơi cần phải đến. Đột nhiên, một trận gió nổi lên...

Chiếc máy bay thể hiện vài động tác như lượn vòng, bay thẳng, cuối cùng lao thẳng xuống... Một bàn tay thô bạo xuất hiện nắm chặt chiếc máy bay lại một cách rất tàn nhẫn.

Tôi ngơ ngẩn nhìn theo cánh tay đó, lại là chiếc bông tai kim cương đáng ghét! An Vũ Phong! Lần này không thấy cười kiêu mĩa mai như mọi khi, đúng là một khuôn mặt đẹp để che đậy một trái tim độc ác. Híc! Chiếc máy bay biến thành một đám giấy vụn được ném ngay vào cái sọt rác của lớp.

Hu hu hu... Con đường cách mạng nhất định phải cần những dũng sĩ luôn luôn hướng về phía trước.

Lúc thể dục giữa giờ, tôi cố ý đợi mọi người đều bước ra khỏi lớp. Nhìn phải nhìn trái, không hề có động tĩnh gì, tôi nhanh chóng đi đến bàn học của Giang Hựu Thần, nhét mẫu giấy nhắn tin vào trong cặp của cậu ta.

Sau giờ tiếng Anh, mình sẽ đứng ở cầu thang cạnh nhà vệ sinh đợi cậu. Mình có việc muốn hỏi. Nhất định phải đến nhé!

Kí tên: Thái Lăng

Xem ra thắng lợi đã nằm trong tầm tay rồi, tôi tự an ủi mình và thầm chờ đợi tin tốt.

Thế mà...

Đã hết tiết thứ 3 rồi, vẫn không hề có dấu hiệu nào của sự hồi âm...

Hết tiết thứ 4, tôi không kiên nhẫn được nữa bèn nháy mắt với Giang Hựu Thần, nhưng cậu ta vẫn không hề có chút phản ứng nào.

Lẽ nào Hựu không nhận được mẫu giấy đó?

Khi tôi gần như không còn tia hi vọng gì nữa thì lại có chuyện bất ngờ xảy ra. Buổi chiều khi tôi đến lớp, phát hiện ra trên bàn mình có một mẫu giấy ghi chữ: “Gửi Thái Lăng”.

Thời gian: 14 giờ 14 phút 14 giây

Địa điểm: Đài phun thứ 4 đếm từ phía bên trái của đài phun nước Kingdom

Không gấp không về.

Địa điểm thật là vô cùng lãng mạn, thời gian lại vô cùng chính xác. He he... tuyệt! Ôi chúa ơi, cuối cùng ngài cũng không ngu gậy, để con có thể hẹn được cậu ta! Hu ra! Thái Lăng thành công rồi!

14 giờ 14 phút 10 giây.

Ánh nắng mặt trời chói lọi, ấm áp chiếu lên chữ Kingdom phía trước vòi phun nước. Tuy rằng vòi phun nước đã cạn queo, nhưng mà kiến trúc của nó vô cùng hùng vĩ. Tôi thích thú nhìn cảnh vật bốn phía, một lát nữa thôi Giang Hựu Thần sẽ đến đây! Hà hà hà! Kế hoạch của tôi đã có một bước đi đáng kể rồi!

Để thể hiện thành ý của mình, lúc đó tôi đã đứng ở vòi phun nước thứ 4 ở phía bên trái. Nắng mặt trời của tháng 10 chiếu thẳng lên người tôi rất nóng. Tôi cứ nhìn chăm chăm về phía trước, trong lòng mình dâng lên một cảm xúc kì lạ. Bốn giây nữa thôi nhất định sẽ có người xuất hiện!

14 giờ 14 phút 11 giây.

Tôi tháo cái nơ ra trên cổ áo mình ra. Nóng... nóng thật... Thời tiết này... mặt trời... thật làm tôi thở không nổi.

14 giờ 14 phút 12 giây.

Tôi nhủ chân mày lại, nắng mặt trời chói mắt quá! Tôi cố gắng mở mí mắt của mình, lo lắng không nhìn thấy Giang Hựu Thần đi qua. Chờ đợi... tôi chờ đợi mọi lúc mọi nơi...

14 giờ 14 phút 13 giây.

Chỉ còn một giây nữa là đến giờ hẹn. Tôi chỉnh đốn lại quần áo của mình, ngẩng đầu ưỡn ngực tiếp đón “ông thần tài”. Đợi khi “ông ấy” đến, tôi sẽ phát phát tay áo, cung nghinh đón tiếp!

14 giờ 14 phút 14 giây.

Tôi bỗng nhiên có một dự cảm không lành, hình như có một sức mạnh ghê gớm nào đó bùng lên từ dưới gót chân, khiến tôi có cảm giác mình đang ngồi trên chiếc giường đệm lò xo, chưa kịp phản ứng lại đã bị tâng ra ngoài, nhảy một bước dài về phía trước...

Rào rào rào...

Một trận mưa lớn trong tích tắc đổ ào xuống, cả người tôi hoàn toàn bị ngập chìm trong cơn mưa đó! Tôi ngỡ ngàng đứng chôn chân tại chỗ, thấy cả người mình ướt như chuột lột, đầu rối tung tუეხ... Đây có phải là cơn mưa bóng mây không nhỉ?

- Tôi đến rồi đây.

Xoẹt!

Tôi ngẩng mặt nhìn cột nước đang phun lên trời, một gương mặt vô hồn khiến cho trái tim đang ướt sũng của tôi lập tức bị đóng băng thành đá.

Ào... ào... ào...

Con mưa lớn ban nãy bé dần, tôi quay đầu lại nhìn cột nước phía sau lưng mình thấy nó cũng đang từ từ hạ thấp xuống. Thì ra, ban nãy tôi đứng ngay dưới vòi phun nước!

14 giờ 14 phút 14 giây. Hóa ra đây là giờ phun nước cố định của khu vực này!

Ôi trời ơi! Tôi lại còn đứng yên ở đó như một con ngốc nữa chứ, lại còn háo hức chờ đợi sự xuất hiện của Giang Hựu Thần! Tôi đang háo hức chờ đợi sự xuất hiện của một trận phun nước thì có!

- Nói đi, cậu tiếp cận Hựu là có mục đích gì?

- Tôi... tôi... - Tôi vừa ngẩng mặt lên thì đụng phải tia X quang lạnh giá phát ra đôi mắt của Nghiêm Ngôn. Lòng tôi se lại, giọng nói càng lúc càng nhỏ, không thốt ra được lời nào.

- Tôi cảnh cáo cậu, nếu cậu dám hăm hại Hựu thì không phải đơn giản để cậu bị ướt như thế này đâu! – Cặp mắt của Nghiêm Ngôn vẫn lạnh tanh, khiến giọt mồ hôi vừa lấm tấm trên trán tôi lập tức đóng băng hết lại.

***Sự việc ngày hôm qua làm giảm hẳn một nửa sự quyết tâm của tôi... Tôi gắng gượng sống hết một ngày, không dám làm liều thêm gì nữa.

Buổi trưa, tôi thông thả đi bộ trong sân trường, trán nhả lại. Tôi vừa đi vừa suy nghĩ xem có những chiêu thức gì “xài” được nữa...

Đột nhiên, mục tiêu của tôi xuất hiện ở vườn hoa ngay trước mặt!

Cái người đang cúi người xuống cạnh bông hoa kia không phải là Giang Hựu Thần sao!

Nhìn thấy cậu ta, tim tôi muốn nhảy dựng lên vì sung sướng! May lần này tôi không đứng thừ ra như người mất hồn nữa, mà nhanh chóng rút từ trong túi mình ra một chiếc máy ảnh đã được chuẩn bị sẵn.

Một tiếng đồng hồ sau đó...

Tôi bước ra từ bên trong tiệm chụp hình, cười tươi như hoa cỏ mùa xuân.

Hà hà... thế mới hiểu câu nói “có công mài sắt có ngày nên kim” mừ. Nhìn tôi lúc này đang nắm chặt tấm hình trong tay là biết liền...

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đỡ lấy một bông hoa, suy nghĩ mông lung...

Giang Hựu Thần đang tưới nước cho đám hoa, vui vẻ rạng rỡ...

Giang Hựu Thần nhặt một bông hoa bị tàn rơi dưới đất, lòng buồn xót thương...

“Quả là tìm mãi mà không thấy, khi không tìm thì lại lù lù trước mặt!” Thượng đế ban cho tôi một đôi mắt để tôi dùng nó để tìm dấu chân của anh chàng điển trai! Hóa ra Giang Hựu Thần lại yêu thích hoa. Tôi hiểu quá ít về cậu ta. Nhìn vào đồng hình này, tôi bỗng cảm thấy tự tin lên hẳn. Chỉ cần tôi quan sát kỹ lưỡng hơn nhất định sẽ phát hiện ra rất nhiều bí mật của Giang Hựu Thần. Đến lúc đó, chứng sợ con gái của cậu ta sẽ có thuốc giải!

- Tất cả học sinh trong trường chú ý, đề nghị mọi người ngay bây giờ đến núi Tịch Dương tập hợp, hội học sinh có tin quan trọng muốn công bố!

Đang lúc tôi vui đến quên lối về thì loa phóng thanh trong trường bật lên làm tôi giật nảy mình. Tôi đến học trường này gần hai tuần rồi, thế mà chưa bao giờ nghe thấy loa phóng thanh trong trường hoạt động. Hôm nay là lần đầu tiên phát ra thông báo, tiếng lại to như thế? Lẽ nào loa phóng thanh của trường British chỉ dùng trong những lần cần tập hợp gấp thôi sao?

Tôi bước ra ngoài nhìn, đập ngay vào mắt là thấy đâu đâu cũng toàn là người mặc đồng phục trường British. Tất cả có đến trên một ngàn chàng thanh niên điển trai cùng nhau hướng về núi Tịch Dương! Một cảnh tượng vô cùng hoành tráng! Nếu như bà bạn Thượng Hội và Ngọc Đình nhìn thấy cảnh tượng này chắc chắn sẽ ngó người ra, thích thú đến chết mất...

- Hội học sinh có chuyện gì nhỉ? Sao lại âm ỉ thế này?

- Không phải bảo là từ lúc hội trưởng tiền nhiệm tốt nghiệp thì cái ghế đó vẫn chưa có ai thay thế sao?

- Không lẽ là có hội trưởng mới rồi? Sao chúng ta không hề nghe tin gì hết thế nhỉ...

...

Những người xung quanh bàn tán cái gì mà tôi hoàn toàn mù tịt vậy... Hội trưởng hội học sinh? Cái gì mà thiếu với chả đủ... Chóng mặt quá... Kệ nó thôi, một lát nữa rồi cũng biết cả thôi mà.

Tôi lắc đầu phủi hết đám “bụi bẩn” trong não mình, cùng mọi người tiến về đằng trước...

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy núi Tịch Dương đông người như thế. Nghĩ lại chuyện mình phát hiện ra “bí mật” của Giang Hựu Thần vào lúc tan học hôm qua, tôi nhoen cười một cách vô thức.

Tôi tiếp tục lắc đầu mình, tiếp tục tiến về phía trước cùng mọi người.

- A!

- A!

Đám người bỗng rộ lên tiếng kêu thất thanh! Chuyện gì thế nhỉ? Tôi tò mò đến thót tim, kiễng chân lên, ra sức nhòai người về phía trước để nhìn... Nhưng mà, tôi vẫn chẳng nhìn thấy được gì cả...

Vèo, vèo, vèo!

Tôi hạ quyết tâm, dùng tốc độ chạy 50m ngắn của mình, dạt đám người ra hai bên để lao thẳng về phía trước.

- Oái – Ngay khi tôi háo hức xuyên qua đám người để chạy về phía trước, bỗng nhìn thấy một việc mà mình không thể tưởng tượng ra được: Thảm cỏ hoa đẹp để lãng mạn ngày hôm qua, chỉ trong một đêm đã bị ai đó tàn phá không thương tiếc...

Núi Tịch Dương là một trong những cảnh quan nổi tiếng của trường British, bởi vì trên ngọn núi nhỏ như ngọn đồi này được trồng các loại thực vật, hoa lá đua nhau nở rộ khoe sắc. Ngay cả khi mùa đông giá rét cũng luôn có sức sống, thế mà bây giờ...

- Tại sao lại như thế này? – Một giọng tuyệt vọng cất lên.

Tôi giật mình ngược đầu nhìn. Giang Hựu Thần đang đứng cách tôi không xa với nét mặt giận dữ không giống với một Giang Hựu Thần hiền lành mọi ngày...

- Ai đã làm chuyện này? – Giang Hựu Thần hét lên...

Cậu ta... cậu ta sao thế nhỉ? Hoàn toàn không phải Giang Hựu Thần mà tôi quen biết!

Ba người bạn thân đứng cạnh đang giữ chặt cậu ta lại, cứ như sợ cậu ta sẽ bay mất vậy...

- Hà hà, bạn Giang Hựu Thần hỏi đúng đấy! Việc này rốt cuộc là do ai gây ra? – Giọng nói này vang lên từ một anh chàng điển trai đang đứng trong đám đông, mái tóc màu vàng chiếu sáng gương mặt đầy rất gian xảo. Tuy rằng cậu ta cũng có nét đẹp trai, nhưng cái mũi điều hâu cao quá thật không gây một chút thiện cảm nào... Tên này như phát ra luồng tà khí...

Tên này là ai vậy?

- Tôi là trợ lý mới từ nước ngoài về, nhìn thấy cảnh này quả thật khiến người ta đau xé tim gan... – Ánh mắt cậu ta đột nhiên lóe sáng, nghiêng người nói với tên hâu cận mập lùn đang đứng bên cạnh. – Đưa ra đây.

Tên hâu cận mập lùn thích thú lấy ra một cuốn giấy, mở từ từ từ trái sang phải, rồi giơ trước mặt mọi người...

Đạo tặc hái hoa

- Sao lại là cậu ý được?

- Không thể nào... nhất định là có sự nhầm lẫn rồi!

Tấm băng rôn vừa trải dài ra hết; mọi người xung quanh lập tức bàn tán xôn xao!

Trên tấm băng rôn đó, ngoài những hàng chữ kinh động lòng người kia là một tấm hình rất quen thuộc: Giang Hựu Thần đang đứng trong vườn hoa, tay cầm một đóa hoa, ngược nhìn mặt trời rực rỡ mỉm cười...

Bức hình này... sao trông quen quá. Rõ ràng là những bức hình tôi vừa chụp lúc trưa được “biến tấu” lại. Sao lại có thể như thế được?

Một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy cả người tôi! Sao bây giờ, tất cả đều là tai họa do tôi gây ra! Bây giờ biết làm sao? Tại tôi bị ù đi bởi những lời chỉ trích của mọi người đối với Giang Hựu Thần... trong lòng hoảng loạn như thỏ con lạc đường... Tôi biết làm sao bây giờ?

- Thế này nghĩa là sao? Ý nói đạo tặc hái hoa là Giang Hựu Thần à? – Tôi ngẩng lên, thấy Ân Địa Nguyên đeo cặp mắt kiếng gọng vàng đang đứng trước mặt Giang Hựu Thần che chở. – Lâm Tử Hạo, đây là món quà cậu định tặng bọn tôi để mừng ngày tái ngộ phải không?

- Tôi đâu có nói ai, mọi người cũng đã được tận mắt thấy rồi... – Lâm Tử Hạo dương dương tự đắc. – Trường British có một con người như thế là một điều sỉ nhục! Sỉ nhục quá!

- Cậu tưởng là một tấm hình như thế thì có thể khẳng định được sao? – Giọng Ân Địa Nguyên lại vang lên như những đợt sóng dồn dập vỗ vào bờ.
- Đúng thế, đúng thế! Một tấm hình không thể nói được gì cả! Thời đại này ảnh kĩ thuật số phát triển như vậy... không chừng đã được xử lý qua rồi...
- Cậu ta không phải là bạn rất thân của An Vũ Phong sao? Ghét Giang Hựu Thần là lẽ bình thường thôi!

.....

Tất cả các nam sinh bắt đầu áp đầu vào nhau bàn tán, trong chốc lát cả sân trường nhộn nhịp cả lên, không còn kiểm soát nổi. Nghe chừng thì ưu thế đang nghiêng về phe của Hựu.

- Im lặng! Im lặng! – Khuôn mặt Lâm Tử Hạo bắt đầu trở nên khó chịu, nhưng vẫn cố tỏ ra vẻ bình tĩnh, chỉ về tấm hình hét lên. – Đây chính là chứng cứ! Chứng cứ ở đây! Giang Hựu Thần chẳng qua chỉ là một tên đạo tặc hái hoa!
- Biết người biết mặt khó biết lòng mà... Tôi nghĩ Giang Hựu Thần có thể là một thiên thần mang trái tim ác quỷ đấy!
- Những bông hoa tội nghiệp!

.....

Câu nói của Lâm Tử Hạo lại khiến mọi người xôn xao bàn tán, ưu thế dần dần thuộc phe tên họ Lâm.

Chỉ có tôi, một bên nhìn thẳng vào Lâm Tử Hạo, tay nắm chặt...

Tên Lâm Tử Hạo này càng nói càng quá đáng! Càng nói càng vô lí! Hoàn toàn không phải như thế!

- Sự thật không phải như thế! – Tôi vừa cất giọng lên, bốn phía lập tức yên ắng lại. Tôi bước thẳng đến trước mặt của Lâm Tử Hạo. – Hình là hình giả! Đây là hình do chính tôi chụp, sao có thể bị thay đổi thành như thế được?

Lâm Tử Hạo lập tức biến sắc. Nhưng chỉ trong tích tắc cậu ta lại lấy lại được bình tĩnh nói:

- Cậu là ai? Sao dám nghi ngờ tấm hình đó?
- Cậu ấy là học sinh mới chuyển trường đến!

Tôi quay đầu tìm chủ nhân của câu vừa nói... Không... không phải chứ... cái giọng nói nghiêm túc đó... lẽ nào lại được phát ra từ miệng của An Vũ Phong sao?

An Vũ Phong bàng quan đứng một bên, thái độ nghiêm nghị, đôi mày hơi cau lại. Đúng là cậu ta thật sao?

An Vũ Phong liếc nhìn tôi, lạnh lùng nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Tôi vội vàng quay đầu lại... Sợ quá... lẽ nào An Vũ Phong vẫn còn giữ trong lòng mối hận bị đổ nước coca hôm đó sao?

- Ôi ôi, thì ra là Phong đấy à, thằng nhóc ranh mới đến này chắc lại là người của Tứ đại tướng quân phải không? – Lâm Tử Hạo như được bấm nút biến thành một con người khác, giọng nói đầy nhỉnh bộ.

An Vũ Phong tỏ ra vô cùng nhàm chán, mím môi không nói gì cả.

Còn đầu tôi thì cứ quay tới quay lui, vẫn không đoán ra được bọn họ có quen biết nhau hay không?

- Hơ hơ, ông bạn, ông bạn đang nói chuyện vui gì thế? Bức hình này rõ ràng là do đích thân tôi chụp ở núi Tịch Dương ngày hôm qua! Làm sao có thể là do ông bạn chụp được! – Lâm Tử Hạo thấy An Vũ Phong không thêm đề ý mình, lập tức chuyển mục tiêu, tức giận quay qua tố cáo tôi!
- Ý của Lâm Tử Hạo có nghĩ là cậu ta nhìn thấy Giang Hựu Thần đang hái hoa, không những không ngăn cản, mà còn lén lút chụp hình, để hôm nay đem ra bôi xấu cậu ấy! – Ân Địa Nguyên hần học nhìn tên Hạo.
- Vớ vẩn! Các người đừng có nói bậy! Tôi chỉ là không tiện nói ra người chụp hình là ai thôi! – Giọng Lâm Tử Hạo rõ ràng là yếu hèn xuống.
- Rõ ràng là do tôi chụp, ngay bây giờ tôi có thể lấy tấm hình đó ra, sự thật sẽ được chứng minh thôi!

Tôi lấy tấm hình ra, giơ cao lên trước bàn dân thiên hạ.

- Rất đơn giản, lấy hai tấm hình hoàn toàn khác nhau này đưa cho kỹ sư vi tính để phân biệt tấm nào thật tấm nào giả. Tôi nói thế có đúng không ngài trợ lý? – Ân Địa Nguyên cầm lấy tấm hình của tôi, chuẩn bị quay đầu bước đi.

- Không được! – Lâm Tử Hạo cuối cùng cũng để lộ sự sợ hãi.

Tất cả mọi người đều ngơ ngác đứng nhìn Lâm Tử Hạo đang lắp bắp không nói được gì.

Một khoảng không gian im lặng...

Xoẹt!

Khi cả sân trường chìm vào trong im lặng thì An Vũ Phong đột nhiên lao đến trước mặt Lâm Tử Hạo, tóm lấy mấy tấm hình, giật dữ xé nát thành trăm mảnh.

- Phong! – Khuôn mặt Lâm Tử Hạo tái mét, bất ngờ kêu lên một tiếng.

- Đừng có gọi tên tôi! – Khuôn mặt ngạo mạn hàng ngày của An Vũ Phong không còn nữa, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh tanh như băng giá, vô tình, đáng sợ!

- Phong! Mình... mình sai rồi... Mình chỉ muốn đánh gục cậu ta... Tất cả, tất cả là vì cậu! – Khuôn mặt Lâm Tử Hạo chuyển sang đỏ ửng, thật không ngờ cậu ta cũng là một kẻ “có tình có nghĩa”.

- Hạo, nếu vì tôi thì cậu càng không cần làm thế! – An Vũ Phong nghiêm nghị nhìn Lâm Tử Hạo.

- Hà hà, An Vũ Phong, đến mức này cậu cũng dùng diễn kịch nữa. Làm gì cũng đã làm rồi, có gì mà không dám thừa nhận! – Kì Dục hứ lên một tiếng, mắt chăm chăm nhìn An Vũ Phong.

- Cậu! – Gương mặt của An Vũ Phong lại thay đổi, tay nắm chặt. – An Vũ Phong tôi xưa nay dám làm dám nhận. Mà nếu như tôi muốn thắng các người thì đâu có cần phải dùng thủ đoạn chán ngắt này chứ?

Nói xong, An Vũ Phong ném đám giấy vụn lên trên không, cầm đầu đi một mạch rời khỏi núi Tịch Dương.

Oai, ôi...

Thấp thoáng giữa đám giấy vụn đang bay lên không kia, tôi nhìn thấy đôi mắt đầy thù hận của... Lâm Tử Hạo! Cậu ta dán chặt mắt vào tôi, cứ như tôi vừa làm điều gì sai lầm, và tội lỗi ghê lắm...

Thật kinh khủng!

***- Hờ, làm gì thế không biết?

- Thật là chán!

Chân tướng đã lộ rõ, mọi người trên sân trường đều thở dài rồi bỏ về. Giang Hựu Thần cũng từ từ quay người bước đi.

Đôi vai của cậu ấy hơi run lên, hình như đang thương xót cái gì đó, nhưng dường như pha chút tức giận...

- Giang... - Tôi nhìn theo bóng của cậu ấy định gọi tên, tôi định giải thích... chuyện của tấm ảnh đó. Nhưng mà, vẫn chưa kịp gọi hết tên của cậu ấy thì...

- Này! Đứng lại! Cậu đứng lại cho tôi!

Sau lưng tôi đột nhiên vang lên một giọng nói nghe chua ngoét.

Tôi giật bắn người, tôi hơi ngập ngừng do dự thì tiếng nói phía sau lại tiếp tục vang lên lớn hơn:

- Chính là cậu đấy! Mau quay lại cho tôi!

Vừa dứt lời, tôi có cảm giác cổ áo mình bị ai đó nắm chặt. Tôi từ từ quay người lại nhìn thấy một chiếc mũ điều hâu to tướng xuất hiện.

- Tôi... - Phát hiện ra kẻ đang nắm cổ áo mình là Lâm Tử Hạo, trong lòng tôi bỗng run lên vì sợ. Dù sao thì âm mưu của cậu ta đều bị thất bại dưới tay tôi! Lần này bị hắn tóm được, đời tôi đi đứt là cái chắc.

- Không sai! Chính là nó! Chính thằng đó đã làm hỏng kế hoạch vĩ đại của ngài trợ lí! – Cái anh chàng mập lùn ban nãy giúp Lâm Tử Hạo trình diện tấm hình trước mặt mọi người nhìn thấy tôi thì nổi giận, nhảy lên chỉ thẳng tay vào tôi hết lớn.

Hừ! Cái tên mập đáng ghét... người gì mà tròn như củ khoai...

Tôi thầm rủa hắn, nhưng mà mặt thì đã sợ đến xanh mét như tàu lá chuối. Cả người tôi run lên.

- Mày... là ai? Tao chưa nhìn thấy mày bao giờ? – Lâm Tử Hạo tỏ ra mình là một người đầy mưu mô tính toán, ngó khắp người tôi dò xét, rồi quăng

cho tôi một cái nhìn đầy hoài nghi.

- Tôi... mới... - Tôi run rẩy lấp bắp.

- À... mới đến à? – Lâm Từ Hạo nghe tôi trả lời xong thì không ngờ không nổi giận, hơn nữa còn thả cổ áo tôi ra. Tôi xiêu xiêu vẹo vẹo đứng thẳng lại, ngược đầu lên lại đụng vào ánh mắt quý quýet của hắn ta.

- Nếu như là người mới đến, vậy chắc chưa hiểu quy tắc ở đây. – Lâm Từ Hạo nhún nhường một bước, nhưng cùng với đó nét mặt cũng thay đổi theo. – Thẳng ranh, giương to mắt mày lên mà nhớ kỹ mặt của tao đây!

- À... trông hơi bị dơ một chút... - Tôi ngoan ngoãn căng tròn đôi mắt nhìn hắn, miệng thật thà buông ra một lời nói đến buồn cười.

Chết cha! Lúc này lẽ ra phải nói thì không nói, bây giờ lại nói thế... Thái Linh ơi Thái Linh, mày muốn tự đào mồ chôn mình hả?

- Mày... - Lâm Từ Hạo tức muốn xi khói đằng đầu, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh. – Mày có biết tao là ai không?

- Không... không biết! – Tôi không dám tin vào khả năng suy đoán của bản thân mình nhưng với kiểu trả lời như thế, có lẽ tôi không còn cách xa nắm mồ bao nhiêu nữa rồi...

- Không biết? – Lâm Từ Hạo giận dữ quát vào mặt tôi như sấm nổ bên tai. – Thẳng ranh kia, tao nói cho mày biết, tao là Lâm Từ Hạo của trường British, một trong lục đại tướng quân trường British, ba tao là chủ tịch Hội đồng quản trị của trường, ông tao là...

- Ôi! Ngài trợ lý thật đáng nể quá nhỉ! Hay là gần đây ngày đang thiếu tay sai quá nên phải dùng chiêu này để ép người khác à? Nếu như không tìm được, hay là để “kẻ hèn” này gia nhập xem sao? Thế nào...

Tôi có đang nằm mơ không nhỉ? Mấy tên bạn cùng lớp rằng không có ác ý với tôi, nhưng xưa nay cũng chưa bao giờ để ý đến tôi, hôm nay sao lại... Tôi quay đầu nhìn những gương mặt quen thuộc...

Hà hà... hà hà... Trời giúp tôi rồi... Con cảm ơn thần tiên... Cảm ơn bồ tát... Mấy gương mặt kia sao mà thân thiết quá!

- Tôi đang cho thẳng ranh này một cơ hội để nó càng hiểu rõ về trường của chúng ta! Lâm Từ Hạo tôi xưa nay đều làm việc thiện, giúp đỡ bạn học mới là chức trách của tôi!

Cái gì? Lời nói uy hiếp đó cũng được mang danh hoang đường như thế sao? Tôi cầm chặt mắt mình vào khuôn mặt thản nhiên như không của thẳng cha đó.

- Ủa? Thái Lăng lẽ nào vẫn chưa quen với trường của chúng ta sao? – Ân Địa Nguyên quay đầu lại, nhìn tôi ra hiệu. Ba người còn lại vẫn đứng nguyên đối diện với Lâm Từ Hạo, làm hậu thuẫn cho tôi.

- Tôi đã quen thuộc lắm rồi, quen thuộc lắm rồi! – Tôi hiểu ý gật đầu lấy gật đầu để.

- Mày... - Tôi lén lút liếc nhìn Lâm Từ Hạo đang sắp tức để nổ tanh bành ở phía đối diện... Hắn ta hẳn học nhìn tôi, ánh mắt rất khủng bố!

- Thái Lăng, sao mày dám chống đối ngài trợ lý, mày chán sống rồi phải không? – Tên tay sai mập lùn bỗng nhảy bổ ra hét vào mặt tôi.

Quả là gan của hắn ta cũng to thật... dám nhảy ra bảo vệ chủ trong thời điểm này. Nhưng mà... vừa mới nói dứt câu, cậu ta đã vội vã thu người trở lại. Tôi nhìn theo ánh mắt của hắn ta, bốn đại tướng quân đang hùng hổ trừng mắt nhìn hắn... Ôi trời ơi... Thái Lăng tôi không ngờ lại nhận được sự bảo vệ của bốn đại tướng quân... Thật là nằm mơ cũng không dám nghĩ đến!

Ân Địa Nguyên đột nhiên cười, một nụ cười lạnh như nước đá!

- Ủa?! Thái độ tệ như thế mà cũng là cận thần của ngài trợ lý à? Bất người mới đi làm quen với trường lớp, nếu họ từ chối sẽ bị xem là phản kháng sao?

Đúng thế! Hắn ta đối với tôi thế đấy. “Đại nhân” Ân Địa Nguyên! Ngài thật biết xót thương dân chúng! Ngài phải là chủ cho con! Tôi suýt chút nữa thì lao đến tố cáo tên Hạo với cậu ta như một người phụ nữ mang nhiều oan trái, hi vọng cậu ta có thể như Bao Thanh Thiên đứng ra minh oan giúp tôi, sau đó mang đầu trâu ra xử tên đó. À, không phải! Tên Lâm Từ Hạo là một tên quan, phải là hồ đầu trâu chờ lệnh mới đúng!

- Các người! – Lâm Từ Hạo thờ hèn hèn nhìn mọi người, lấp bắp nói ra được hai từ duy nhất. Nhìn khuôn mặt đỏ như gấc của cậu ta, tôi cảm thấy mạch máu trong người mình chảy thông suốt... Hơ hơ hơ, đáng đời hắn! Đã quá! Đã quá!

- Lâm Từ Hạo, cậu tưởng có cậu giúp đỡ thì An Vũ Phong sẽ chiến thắng sao? Nếu như cậu cảm thấy không phục thì đợi đến cuối tháng tổ chức vận động bỏ phiếu cho giải thưởng người nổi tiếng nhất của British, chúng ta sẽ còn gặp nhau lại! – Ân Địa Nguyên lạnh lùng buông ra một câu. – Cũng có thể lần này người đánh bại An Vũ Phong lại chính là cậu ta đấy!

Ân Địa Nguyên đột nhiên chỉ tay về phía tôi rồi nhìn tôi cười, toàn thân tôi run lên.

Tôi ư? Đánh bại An Vũ Phong ư?

- Các người... được thôi! Cứ đợi đó mà xem!

- Lâm Từ Hạo cuối cùng cũng bỏ cuộc, chuẩn bị rời khỏi hiện trường!

- Ngài trợ lí... Đợi tôi với! – Tên tay sai mập lùn nhúc nhích thân người ục ịch của mình, chạy theo sau lưng, trông giống như bị thịt biết đi. Bóng hai tên đó mỗi lúc một nhỏ lại, dần dần chỉ còn lại một chấm đen.

- Hừ, thật là nực cười quá, hần ta tưởng thiệt kìa! – Tôi cười cảm kích quay đầu nhìn bốn người bạn tốt, nhưng không ngờ lại bắt gặp bốn ánh mắt kì lạ đang chiếu thẳng vào tôi...

- Chuẩn bị tinh thần đi! – Ân Địa Nguyên nhú mồm nhìn tôi, lạnh lùng phát ra năm chữ.

Cái gì... chuẩn bị đi... thật sự... thật sự muốn tôi ra thi tuyển sao?

Giang Hựu Thần từ nãy đến giờ không nói gì cả, đến lúc này mới nở nụ cười an ủi tôi, rồi quay người im lặng rời khỏi chỗ tôi cùng ba người bạn còn lại của cậu ta.

Đây... đây là bản cáo trạng cuối cùng dành cho tôi ư?

Tôi nghĩ tôi không nên nhúng tay vào nồi nước này chút nào. Tôi bỗng nhớ đến khuôn mặt đầy giận dữ của Lâm Từ Hạo lúc rời khỏi, cùng ba bộ mặt đặng đặng sát khí của ba vị “ân nhân” vừa giúp tôi – tam đại tướng quân. Tôi chỉ mới tiếp cận Giang Hựu Thần một chút xú đã gây ra chuyện lòi đĩnh thế này, nếu tiếp tục như thế, e rằng cả cái mạng của tôi cũng khó giữ...

Ông thần xui xẻo ơi, ông thần xui xẻo! Xin ông đẩy, đừng có đứng gần con quá...

Tôi vừa niệm xong câu thần chú mà mình vừa “cấp tốc” nghĩ ra thì cũng là lúc bước vào ngôi nhà tràn ngập ánh đèn của mình!

- Mẹ ơi, con về rồi đây! – Tôi nhìn thấy mẹ đang ngồi ăn cơm... miệng nhai tóp tép...

- Về rồi à? Ăn chưa? – Mẹ nhìn thấy tôi, khuôn mặt tươi rói như hoa, vui vẻ chạy qua phía tôi, hỏi thăm dồn dập, lại còn đứng nhìn tôi từ trên xuống dưới một lượt.

- Dạ chưa. Mẹ đang ăn gì ngon vậy? Sao không đợi con về? – Tôi ngửi thấy mùi hương ngào ngạt, bụng đánh lỏ to đùng. Tôi lao về phía bàn ăn, mắt tròn tròn ngạc nhiên. Trên bàn biết bao là đồ ăn ngon: thịt gà hầm, cá chua ngọt, bắp xào hạt thông...

Hôm nay là ngày trọng đại gì thế nhỉ?

- Mẹ! – Tôi nhìn mẹ lòng đầy hoài nghi, thái độ vui vẻ của mẹ ban nãy nhất định có vấn đề!

- Ủ, mau đến đây ăn đi. Mẹ biết gần đây con rất cực nhọc, vì vậy đã gọi nhiều món ăn ngon cho con, con có cảm động không? – Mẹ tôi cười mỗi lúc một lớn hơn, tay ôm chặt cổ tôi. – À, hôm nay có người mang thư đến cho con, mẹ để nó trên bàn trong phòng của con đấy!

- Vậy à? – Tôi quay người đi lấy thư, không hiểu ai viết thư cho tôi nhỉ? Tôi có cảm giác bất an, lo lắng bóc lá thư ra.

Chuẩn bị chính thức hành động, toàn lực phối hợp cùng tam đại tướng quân!

Thì ra... thì ra là mệnh lệnh của người bí mật...

Dưới ánh trăng, hàng chữ đỏ hiện ra lung linh... cứ như là những câu thần chú có ma lực kinh hồn... Tôi ngoảnh đầu nhìn ra phía phòng khách, mẹ tôi đang ngồi ăn ngon lành mấy món trên bàn... Không có tiền ăn uống sẽ rất kham khổ... Cho dù chặng đường tới có nguy hiểm đến đâu thì cũng phải đi tiếp thôi!

***- Tiểu Linh, mau đi mua bia đi con, hiếm khi mới được một bữa ăn thịnh soạn thế này! – Mẹ tôi miệng vừa tóp tép, tay vừa múa may chỉ về phía tôi.

Mẹ ơi! Con nghĩ mẹ không cần bia thì cũng phần chán thôi mà... Tôi bước ra khỏi nhà, ánh trăng lạnh lẽo hắt cái bóng cô đơn và buồn bã của tôi trên đường. Mẹ tôi thì hoàn toàn vô tư không nghĩ ngợi gì, chỉ tội nghiệp đứa trẻ nghèo đáng thương là tôi thôi...

Điều duy nhất có thể an ủi tôi là tại giờ phút này tôi có thể được quay về với thân phận con gái, mặc bộ váy rộng mà tôi vẫn thường mặc ở nhà, tôi cảm thấy bản thân mình cũng thoải mái hơn nhiều.

Kétttt!

Tôi vẫn còn đang tận hưởng cảm giác được làm con gái thì một chiếc xe đua màu đen chạy đến dừng ngay cạnh bên tôi.

Cửa xe mở ra, có người bước từ trên xe xuống.

Xoạt!

Bốn chàng thanh niên cao to mặc đồ màu đen đứng xếp hàng ngay ngắn trước mặt tôi.

- Ôi má ơi! – Những tên trùm xã hội đen đến tìm tôi báo thù sao? Tôi hét lớn rồi bỏ chạy.

- Đợi một lát...

Ủa? Cái giọng này... hình như nghe quen quen...

Tôi dừng đôi chân đang bần rần sợ hãi chuẩn bị bỏ chạy của mình lại... quay đầu nhìn... Giang Hựu Thần ư?

Người vừa cất giọng ban nãy quả đúng là Giang Hựu Thần! Còn có... Ân Địa Nguyên, Kì Dực và Nghiêm Ngôn nữa! Bốn người bọn họ mặc âu phục trông rất chỉnh tề, trên tay họ còn có...

- Đây là hoa cẩm chướng mình muốn tặng cho cậu, hạnh phúc đang ở ngay bên cạnh cậu, chỉ cần cậu đưa tay nắm chặt lấy, cậu sẽ có được nó... - Ân Địa Nguyên long trọng cúi người xuống, đưa bông hoa trong tay ra trước mặt tôi.

- Hoa mắc cỡ! Phải trân trọng hạnh phúc của mình. – Nghiêm Ngôn đúng là chứng nào tật nấy, lúc nào cũng “tiết kiệm” lời nói quá mức cần thiết. Cậu ta không chịu nói thừa dù chỉ một chữ.

- Cậu giống như đóa hoa hồng vậy, xinh đẹp đến nỗi làm người khác quên hết mọi chuyện... Xin hãy nhận lời mời chân thành của mình, đến nhà mình chơi nhé! – Kì Dực đột nhiên chạy đến trước mặt tôi, tay cầm một đóa hoa màu vàng chói, hương thơm thoang thoang bay phảng phất trong gió.

Xẹt xẹt!

Đúng là chuyện lạ có thật! Tôi cảm thấy đầu mình trong phút chốc như muốn nổ tung ra!

Bọn họ sao lại nói những lời như thế với tôi? Bọn họ nhận ra chân tướng của tôi rồi sao? Tiêu rồi tiêu rồi, lần này tôi chắc chắn đi đời rồi!

Tôi áp a áp ứng cúi gằm mặt xuống đất, chờ đợi một trận phong ba bão táp sắp kéo đến.

- Người đẹp, những bông hoa này đều tặng cho cậu cả đấy. Cậu có thích không? – Thấy tôi không nói gì, Kì Dực lại sát mặt đến nhìn tôi.

Tôi vội vàng tránh xa, mắt đưa tìm chàng trai Giang Hựu Thần đang đứng một bên, lặng lẽ không nói gì.

- Đây là... hoa xương rồng... mình tặng cho cậu...

- Giang Hựu Thần chớp chớp đôi mắt tuyệt đẹp của mình, khuôn mặt hơi ửng đỏ. – Mình không biết ý nghĩa của loài hoa này, nhưng nó là loài hoa kiên cường nhất, dũng cảm nhất, cũng giống như lần đầu tiên mình gặp cậu vậy... Tuy rằng bộ dạng cậu lúc đó rất đáng thương, nhưng mà... cậu có thể...

Ban nãy tôi sợ đến chết khiếp, bây giờ thì lòng tôi đã trút được gánh nặng ngàn tấn. Phù, bọn họ chưa nhận ra tôi!

Tôi không cảm thấy căng thẳng nữa, dám mạnh bạo ngẩng đầu nhìn lên. Ôi chao! Về mặt thơ ngây của Giang Hựu Thần trông mới dễ thương làm sao. Tay cậu ta đang cầm đóa hoa xương rồng lấp lánh màu xanh ngọc, trên hoa có những cái gai nhỏ li ti, ngay cả chậu hoa cũng được làm rất tinh xảo.

Tôi đưa tay mình ra một cách vô ý thức...

Xoạt!

Kì Dực nắm lấy cổ tay tôi:

- Cậu không phải định lấy chậu hoa xương rồng thật chứ?

- Minh... mình muốn! – Tôi đỡ lấy chậu hoa từ tay của Giang Hựu Thần, đầu cúi xuống khẽ nói. – Cảm ơn cậu.

- Cậu thật sự thích nó à? – Giang Hựu Thần cười tươi, để lộ hàm răng tuyệt đẹp khiến tôi cũng phải mỉm cười theo cậu ấy.

- Ôi, mọi người thật đúng là hết thuốc chữa rồi. – Kì Dực lắc lắc đầu, bỏ bó hoa xuống dưới đất. – Hựu, cậu đúng thật là!

Kì Dực đi đến quãng vai Giang Hựu Thần:

- Nhưng mà, vì cậu gặp được cô ý, kế hoạch hoa xương rồng của cậu mới thành công như thế. Hihhi...

- Nếu như cô ý đã bằng lòng nhận chậu hoa xương rồng, xem như cũng hết cách rồi. Hôm nào bỏ phiếu bọn mình sẽ ủng hộ cậu!

- Hà hà, thật ra chuyện này chẳng phải chúng ta đều đã tiên liệu trước rồi sao?

Kì Dực? Ân Địa Nguyên... Hai người bọn họ đang nói gì thế nhỉ? Sao tôi nghe chẳng hiểu câu nào hết thế này?

- Giang... Hựu Thần, cậu quả thật muốn cùng mình... - Tôi ngại ngùng mở miệng định hỏi...

- Hựu, chúng ta phải về thôi. - Tôi vẫn chưa kịp hỏi xong, Ân Địa Nguyên đã lôi tay của Giang Hựu Thần đi.

- Nhưng mà, mình... - Giang Hựu Thần bị ba người bọn họ kéo đi, bắt lên xe. Cậu ta thò đầu ra cửa sổ vẫy vẫy tôi. - Khi nào có dịp bọn mình sẽ quay lại tìm cậu.

Chiếc xe đua màu đen lao vút đi, tôi ngơ ngác đứng yên tại chỗ. Nhìn thấy chiếc xe bay vù đi như con bão, rồi nhìn lại chậu hoa xương rồng trên tay mình. Đến cả bản thân tôi cũng không dám tin tất cả những gì vừa xảy ra là mơ hay thật...

***Có thể là nhờ sự tác động của chậu hoa xương rồng mà buổi tối hôm đó tôi đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều! Nghĩ đi lại nghĩ lại! Kết quả là: tôi đã hạ quyết tâm, nhất định phải hoàn thành “kế hoạch lớn”!

Mới bước vào trường, tôi cẩn thận xách hộp cơm bằng nhựa màu trắng của mình đi khắp nơi tìm tam đại tướng quân. Không phải đầu óc của tôi có vấn đề, mà là để hoàn thành tốt “kế hoạch lớn” thì bước đầu tiên của tôi là phải để ba người đó chấp nhận thu nạp tôi.

Tuy tôi rất lo lắng bọn họ có khả năng sẽ ném hộp “com mấm chấm muối tiêu” do tôi tự làm ra, nhưng đây là món ăn ngon nhất của tôi rồi! Phải nhớ là khi mẹ tôi ăn món “com mấm chấm muối tiêu” này của tôi, bà đã xúc động đến mức nuốt không nổi đấy!

Khoan nào, rõ ràng mới nhìn thấy bốn người bọn họ xuất hiện ở cửa lớp, sao chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa thế này?

Tôi chạy mấy vòng trong khuôn viên trường cũng không tìm thấy bọn họ. Thôi, đành phải đợi họ ở lớp học vậy...

- Nguyên này, cậu nói phải làm thế nào...

Ừa, hình như đó là tiếng nói của Kì Dực thì phải?

Tôi dừng bước, ngẫm nghĩ một lúc rồi đi về phía phát ra tiếng nói - tam đại tướng quân đều đứng trong cái đình nghỉ chân sơn màu đỏ đun khuất phía sau bụi cây!

Tôi rờ cái hộp cơm đem theo của mình. Com nắm oi com nắm, bây giờ đều trông cậy vào mỳ cà đấy!

- Tuần sau sẽ là cuộc bỏ phiếu cho giải thưởng người nổi tiếng nhất của trường British, tên Lâm Tử Hạo chắc chắn sẽ không thi thố đường hoàng, từ từ đâu. Chúng ta phải nghĩ cách dạy cho bọn chúng một bài học, để chữa cái tội vênh vào đi! - Tiếng nghiền răng ken két của Kì Dực phát ra từ trong đình khiến tôi toát mồ hôi lạnh.

- Ừ, phải để nó trắng tay mới được.

Tôi há hốc miệng vì ngạc nhiên. Kể cả Nghiêm Ngôn bình thường rất ít khi mở miệng cũng lên tiếng rồi, hơn nữa lại còn là “thua trắng tay”, không hiểu tên Lâm Tử Hạo bây giờ có đang bị hất xi hơi không nhỉ?

- Ừ, Ngôn nói đúng đấy! - Ân Địa Nguyên gật gật đầu. - Chúng ta cần phải làm thật cẩn thận các công tác chuẩn bị trước khi cuộc bầu chọn diễn ra.

- Nguyên này, cậu nói phải làm như thế nào đi! - Kì Dực lúc này trông cũng hơi khác, hiếm khi nào thấy cậu ta đi mà không đem theo máy chơi cờ phiêu.

- Nếu như con bé đó đã chọn Hựu, vậy bọn mình cũng không cần phải lo lắng quá nhiều. Bọn mình phải dốc sức giúp đỡ Hựu, chuẩn bị cho cuộc bình chọn cuối tháng thôi! - Ân Địa Nguyên tay gãi gãi cằm, cứ như đang nghĩ thêm chuyện gì khác nữa.

- Ồ, cái con bé đó kẻ cũng lạ thật, sao lại đi thích hoa xương rồng nhỉ? Đúng là một cặp với Hựu!

Nhìn thấy Kì Dực đang dồn nén bức tức, cảnh tượng tối qua hiện ra trước mắt tôi! Tôi và Hựu? Thế này là thế nào vậy nhỉ?

- Nhất định phải có tiết mục tài năng đặc sắc mới được! - Mắt Ân Địa Nguyên chợt sáng lên, tay gơ trước ngực ra điều rất tán đồng.

Tài năng? Bình chọn mà cũng có biểu diễn tài năng sao?

Tuy rằng tôi đã biết rõ mục đích của họ, nhưng những lời nói của Ân Địa Nguyên vẫn làm đầu óc tôi lúng búng.

- Tài năng? Nguyên này, cậu đang nói gì đó? - Giọng của Kì Dực nghe có vẻ sốt ruột. - Cậu nói xem chúng ta phải làm như thế nào đi! Đừng úp mở nữa!

Thì ra không phải chỉ mình tôi không hiểu, IQ của tên Kì Dực cũng không cao hơn tôi là mấy!

- Dực này, cậu cứ lo phụ trách mọi thứ liên quan đến ăn mặc trong buổi bầu chọn, có nghĩa là hậu cần sẽ giao hết cho cậu. - Ân Địa Nguyên nhìn Kì Dực, nói từng câu từng chữ.

- Được! Không thành vấn đề! - Kì Dực tự tin vỗ ngực bảo đảm.

Chuẩn bị quần áo? Không phải to tát vậy chứ? Chỉ là một buổi bầu chọn thôi, có phải là thể vận hội mùa đông đâu?

Còn nữa, Dục, cậu hát hay nhất. – Ân Địa Nguyên chợt nghĩ ra thêm điều gì, lại nhìn Kì Dục nói. – Cậu phụ trách vấn đề hát hò của Hựu.

- Tất cả cứ để mình! Kì Dục lại vỗ ngực nói lớn, trông điệu bộ cũng dễ thương ghê.

- Dục, cậu về nhà tìm một bài hát thích hợp với hình tượng và tính cách của Hựu nhất, rồi đến phòng thu âm làm thành một đĩa nhạc, sau đó hàng ngày bắt Hựu phải tập hát vài lần, còn phải chỉ cho cậu ấy cách thể hiện trên sân khấu nữa...

Kì Dục đi thu âm, Giang Hựu Thần biểu diễn... Lẽ nào bọn họ tính chuyện hát nhép à?

- Ngón, cậu chỉ cho Hựu một số động tác Karate nhé, phải thắng bằng được Lâm Tử Hạo, phải tạo nên một hình tượng Hựu “văn võ song toàn”.

- Được! – Nghiêm Ngón nghe Ân Địa Nguyên nói xong thì gật đầu, tuy rằng cậu ta không có chút gì gọi là bảo đảm hay hứa hẹn, nhưng vẫn làm cho người khác cảm thấy hoàn toàn có thể tin tưởng được.

- Mình sẽ đi chuẩn bị bài phát biểu cùng kế hoạch tổng thể. – Ân Địa Nguyên phân công việc cho cả ba người, thái độ vẫn rất nghiêm túc. – Phần tài năng vẫn thiếu vũ...

- Vũ? Ngón không phải sẽ dạy Hựu một số động tác Karate đơn giản sao? – Kì Dục lắc lắc đầu hỏi.

- Ý mình nói là vũ đạo... Ai? Ai ở đằng kia? – Ân Địa Nguyên bất ngờ cảnh giác quay mắt nhìn về phía tôi. Kì Dục nhanh chóng chạy đến, một tay nắm lấy cổ áo tôi kéo ra.

- Hờ hờ... mọi người có muốn thử món cơm nắm chấm muối tiêu của tôi không? Tôi... - Tôi vẫn chưa kịp nói hết đã bị Kì Dục bịt kín miệng lại, không dám nói năng gì nữa. Đến cả hộp cơm cũng trở thành đồ thừa thải.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Đúng là tò mò quá có ngày rước họa vào thân, lần này thì chết chắc rồi. Nghe lén bọn họ nói chuyện, không biết bọn họ sẽ xử lí mình ra sao? Giết người diệt khẩu? Dìm xuống nước? Thiêu trên dàn lửa?

Ồi má ơi! Xin đừng...

- Để cậu ta đi, lần trước múa vũ điệu thiên nga, cậu ta múa cũng ra dáng lắm. Hơn nữa, dù sao thì cậu ta cũng đã nghe hết cả rồi.

Tôi ngáp ngừng ngược đầu nhìn lên, ánh mắt của ba người đều nhìn thẳng về tôi!

... Im lặng...

- Tôi... không cố ý đâu... Mọi người, mọi người cứ bàn bạc tiếp. – Tôi nắm chặt hộp cơm, xoay người bỏ chạy. Vốn dĩ muốn tìm cơ hội để tiếp cận bọn họ, không ngờ lại trở nên thế này.

- ĐÚNG LẠI! – Tiếng của ba người nhất loạt vang lên từ sau lưng tôi.

Tieu rồi, tiêu rồi! Lần này đắc tội với ba người đó! Tôi chết chắc rồi!

Tôi run rẩy quay người lại, rụt cả cổ vào, nhắm tịt mắt không dám nhìn vào bọn họ.

Ân Địa Nguyên bước qua, đi xung quanh tôi, rồi lại đi về chỗ của ba người. Họ nhìn nhau nháy mắt, rồi gật đầu cười thích thú.

- Được! Quyết định chọn cậu ta!

- OK! – Tiếng mọi người phối hợp nhau ăn ý như thế, làm tôi không còn can đảm để từ chối.

Nhưng mà... tôi... tôi? Rốt cuộc tôi phải làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Nơi Có Anh Chính Là Thiên Đường Em Hướng Tôi

Only You I Want

Địa điểm:

Trang viên Hạnh phúc

Cổng trường British

Hội trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dục – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THÂM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể, con nguyện mặc bộ xiêm y màu hồng,

Xoay vòng trên thảm cỏ màu xanh,

nắm tay vị hoàng tử trong mộng,

thôn thức lắng nghe tiếng nhạc từ từ vang lên.

Chúa nói: Ta đã nghe lời nguyện cầu của con...

Thế là, tôi trở thành huấn luyện viên võ đạo cặp đôi

Lạy chúa, một người ở trên trời, một ở dưới đất...

oOo

- Thái Lăng, sáng mai 10 giờ, đến Trang viên Hạnh phúc nhé! Nhiệm vụ của cậu sẽ bắt đầu từ ngày mai.

Nếu tôi không kịp định thần nhận ra người ở đầu dây bên kia là Ân Địa Nguyên, thì tim tôi đã lung lay sắp rụng ra vì lo là người mặc đồ đen bí ẩn bữa trước theo lệnh chủ nhân gọi điện tra xét kế hoạch tác chiến của tôi đến đâu!

Trang viên Hạnh phúc vào ngày hôm nay không hề náo nhiệt và ồn ã như bữa trước. Ngôi biệt thự đơn lẻ tro tro đứng ngay giữa khuôn viên. Thảm cỏ xanh mướt có một con chuồn chuồn và một con bướm đang đùa giỡn, đuổi bắt nhau. Không có bóng dáng của người bí ẩn cùng người đàn ông trung niên kia đâu.

- Làm ơn cho hỏi... có người ở đây không... không... không? – Căn phòng trống hoác, vọng lại tiếng gọi của tôi, không hề có lấy một tiếng trả lời. Lẽ nào lại không có người? Ân Địa Nguyên rõ ràng hẹn tôi mười giờ đến vườn Hạnh phúc kia mà! Cậu ta không phải bày trò lừa gạt tôi chứ...?!

Cộp cộp...cộp cộp...

Có tiếng vọng lại từ trên gác, tôi ngược mắt nhìn lên trần nhà... những bức tranh vẽ trên trần tuyệt đẹp!

Tôi nhẹ nhàng đi theo cầu thang dẫn lên trên lầu, lắng nghe tiếng “cộp cộp” phát ra từ bên trong. Hình như có người đang nhảy múa... Rõ ràng bốn phía

không có người mà... Tôi nhè nhẹ đẩy cửa, hé hé mắt nhìn vào bên trong từ khe cửa.

Giang Hựu Thần?

Bên trong là một gian phòng tập múa, chùm đèn màu bạc treo trên trần nhà phát ra những ánh sáng bàng bạc như ánh trăng, ba phía tường đều được gắn gương lớn, còn có cả những thanh gươm rất chuyên nghiệp, dưới đất là tấm thảm múa màu đỏ sậm, mềm và đàn hồi.

Căn phòng lớn như thế mà chỉ có một mình Giang Hựu Thần, cậu ấy đang làm gì thế nhỉ? Đứng đối diện với tấm gương, nhìn vào gương chăm chú...

Đột nhiên, Giang Hựu Thần đưa tay phải ra nhún người xuống, hai chân lúng túng làm chậm mắt nửa nhịp... Cậu ấy... đang múa ư?

Tiếp theo, Giang Hựu Thần làm lại động tác giống hết nhưng hướng ngược lại, tôi không nhìn được nữa bèn cười nghiêng ngả.

- Ai đó? – Giang Hựu Thần nghe thấy tiếng động, vội vàng đứng thẳng người lại, quay người nhìn về phía cửa.

- Là mình đây... - Tôi cúi đầu đẩy cửa bước vô trong – Xin lỗi, mình không cố ý làm phiền...

- Thái Lăng, là cậu à? Mình đang đợi cậu nãy giờ đây! – Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi bước vào, nhoen miệng cười hồn nhiên. – Nguyên nói, hôm nay cậu sẽ đến đây để cùng múa với mình, có phải không? Mình đã tập trước một lát rồi.

- Cậu... vừa múa ư? – Nhớ lại cảnh tượng ban nãy, tôi lại không nhìn được cười, nhưng cũng “phanh” kịp – Xin lỗi, mình không cố tình trêu chọc cậu...

- Hi hi, không sao đâu. Mình múa trông xấu tệ phải không? – Giang Hựu Thần chớp chớp mắt.

- Thật ra cũng không phải. Chỉ là... rất ngộ nghĩnh... Hừm hặc hặc... - Tôi lại ngượng ngùng lắc lắc đầu, mặt đỏ lên vì nhìn cười.

- Không, bởi vì mình múa rất tệ, nên mới phải mời cậu đến giúp đỡ! – Thái độ của Giang Hựu Thần nghiêm túc đến nỗi làm người đối diện muốn giúp đỡ cậu ấy đạt được tâm nguyện của mình ngay lập tức.

- Được thôi! Không thành vấn đề! – Tôi vỗ vỗ ngực mình nói, bỗng nhìn thấy chân của Giang Hựu Thần giật giật hai cái – Cậu có sao không?

Tôi cúi đầu nhìn xuống chân của Giang Hựu Thần.

- Ha ha ha! – Tôi không thể nhìn được nữa, ôm bụng cúi sát người xuống đất mà cười, cười đến mức nước mắt nước mũi chảy giàn giụa. Đôi chân của Giang Hựu Thần được nhét vào trong một đôi giày múa ba lê, vì kích cỡ không đúng nên chân của Giang Hựu Thần bị dẹt thành một cục tròn như cái bánh bao, nhích qua nhích lại. Nhìn qua thôi cũng đủ biết cậu ấy rất không thoải mái với đôi giày của mình.

- Ha ha ha... Cậu... sao cậu lại mang giày thế kia? Sao lại phải mang giày ba lê?

- Minh... Lần trước nhìn thấy cậu múa ba lê, nghĩ rằng hôm nay cậu dạy mình sẽ... - Giang Hựu Thần đỏ mặt cúi đầu.

- Mau tháo đôi giày này ra đi. Cậu định làm bà chị của lọ lem à! - Tôi kéo Giang Hựu Thần ngồi xuống đất, bảo cậu ấy tháo đôi giày ra.

- Ủ, ừ! Quả thật là rất đau! – Giang Hựu Thần gật đầu như con gà mổ thóc. – Thái Lăng, hôm nay cậu định dạy mình bài gì vậy?

- Giang Hựu Thần, cậu muốn theo con đường chuyên nghiệp hay muốn theo con đường thần tượng nghiệp dư? – Tôi như người sành sỏi trong ngành.

- Thế nào là con đường thần tượng nghiệp dư?

- Giống như Holy vậy. – Tôi vừa nhắc Holy thì nói say sưa như thí sinh đi thi gặp bài văn tủ. – Lúc nào anh ấy cất giọng hát dịu dàng trong ánh đèn mờ ảo...

- Holy... là ai vậy? – Giang Hựu Thần giương to mắt ra nhìn tôi. – Cậu ấy cũng là học sinh trường British à?

- Hà? Đến cả Holy mà cậu cũng không biết sao? – Tôi há hốc miệng, to đến nỗi có thể bỏ bóng đèn tròn vào trong... - Cậu ta là ngôi sao rất nổi tiếng hiện giờ mà. Cậu xem nè, đây là tờ báo “Củ cải” của ngày hôm nay.

Giang Hựu Thần bán tín bán nghi cầm tờ báo từ tay tôi qua xem, xoay trái xoay phải xem tấm poster của Holy, cuối cùng mới phát ra được một từ “Ồ”.

- Holy cũng là học sinh cấp ba đấy! – Tôi tặc tặc lưỡi. – Nhưng mà mình nghĩ danh tiếng của Holy đang có xu thế giảm sút...

- Sao vậy? – Giang Hựu Thần ngược đầu nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy sự thần phục.

- Bởi vì cậu ấy đã có bạn gái!

- Có bạn gái? Điều đó có liên quan gì đến danh tiếng chứ?

- Đương nhiên là có rồi! Là một thần tượng, nếu như cậu có bạn gái, cậu sẽ làm cho rất nhiều các cô gái thích cậu phải tan nát con tim... - Tôi ra về rất

xót xa, nuối tiếc, lắc lắc đầu. – Cái cô Linda đấy thật là tốt số, tìm được Holy đẹp trai như thế để làm bạn trai của mình...

- Có được bạn trai đẹp trai xem như là tốt số sao?

- Đương nhiên rồi! Giống như mình vậy... - Tôi đột nhiên nhận ra mình lỡ lời, suýt chút nữa thì để lộ thân phận của mình. – Như mình quen mấy bạn nữ, đều nghĩ thế cả!

Hic... May mà thoát chết trong gang tấc! Hic...Nguy hiểm quá!

- E hèm...

- Hai người nói chuyện lâu như thế rồi, bắt đầu tập luyện đi! – Không hiểu từ lúc nào, tam đại tướng quân đã xuất hiện ở cửa phòng tập.

- Ủm, “thanh tra học đường” đến rồi, chúng ta không nên tán chuyện nữa. Mau đi tập thôi. Mình đang đeo trách nhiệm nặng nề trên vai đây! – Tôi nắm tay Giang Hựu Thần, kéo cậu ấy đến trước tấm gương.

- Hôm nay mình sẽ học gì nhỉ? – Giang Hựu Thần đứng trước gương hơi tỏ ra lúng túng, toàn thân không được tự nhiên.

- Cậu thả lỏng người ra. – Tôi vỗ vỗ vào vai Hựu Thần. – Theo mình, thì cậu nên đi theo con đường của Holy, vì thế không múa may gì hết.

- Woa, thế thì tốt quá. Cậu biết đấy mình rất sợ học múa, toàn thân cứ cứng nhắc. – Giang Hựu Thần ngại ngùng lắc lắc đầu.

- Ừ, yên tâm đi. Chúng ta bắt đầu thôi. – Tôi quay người đi về phía góc phòng, bỏ đĩa vào máy CD.

Bùm chát, bùm chát, kết!

Cái đĩa quay được hai vòng thì dừng lại, tôi quỳ ở dưới đất, mắt nhìn lên, tay với lấy cái nút Play, nhưng nó chẳng có chút động tĩnh gì. Tôi tức đến nỗi đập bồm bộp cái máy nhưng cũng chẳng ăn thua, nó vẫn trơ ra không nhúc nhích.

- Sao thế? Bị hư rồi à?

Bóp.

Tôi nghe tiếng chân Giang Hựu Thần đi lại gần, định nói là hình như máy đĩa bị hư, mới ngược đầu lên thì đụng một cái bốp trúng đầu cậu ấy!

- Ui da! – Cái đầu của tôi ong lên như thanh sắt bị gõ, sưng vù như quả nhót...

- Xin lỗi! – Giang Hựu Thần giữ chặt lấy vai tôi, nét tuần tú của gương mặt Giang Hựu Thần mờ ảo hiện lên trước mắt tôi, thật gần, thật gần...

- Không sao... không sao... - Tôi nhanh chóng dùng tay chống đất ngồi dậy, giữ khoảng cách an toàn với Giang Hựu Thần. Dù vậy tim tôi cũng đang đập loạn xạ.

Chát bùm... chát bùm...

Chiếc máy CD cuối cùng cũng ngoan ngoãn phát ra âm thanh như bình thường.

Tôi không dám nhìn Giang Hựu Thần, cúi gằm mặt xuống, đứng lên:

- Giang Hựu Thần, có âm nhạc rồi, chúng ta bắt đầu thôi.

- Ừ...

- Hôm nay mình sẽ dạy cậu nhảy valse... Điệu valse là điệu nhảy đôi,...

- Thái Lăng, cậu làm sao thế?

- Hà? Không... không sao. – Tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần, dù sao Hựu Thần cũng không biết tôi là con gái, tôi có gì đáng để lo lắng đâu.

- Thái Lăng, cho mình hỏi mắt mình nên nhìn đâu mới đúng? – Khi tôi đang làm động tác mẫu, Giang Hựu Thần đột nhiên giống như một bé trai mẫu giáo khờ khạo hỏi.

- À... cái này... cái này... Ừ, là thế này, cậu nên tưởng tượng xung quanh cậu đang là đại dương rộng lớn, cậu dõi mắt ra xa. Đôi mắt cậu phải tập trung vào điểm đằng xa kia... - Tôi thao thao bất tuyệt.

- À... tự nhìn ra phía đằng xa... - Giang Hựu Thần suy ngẫm trầm tư, rồi gật đầu, mỉm cười với tôi.

Đột nhiên, tôi cảm thấy khuôn mặt mình nóng như lửa đốt, hình như có ai đó đang đứng quan sát tôi.

Không phải chứ... không phải lão thần xui đang lên lút nhìn tôi chứ?

Không... trong lòng tôi hơi xốn xang! Tự nhiên thấy mình như êm đềm trôi đi trong giây phút thăng hoa hạnh phúc. Chúa ơi, xin đừng để giây phút này qua nhanh!

Tôi run rẩy quay người lại nhìn, đụng phải ánh mắt vô cùng hiền hòa của ai đó!

Bùm chèo! Lạy chúa!

Giang Hựu Thần... Giang Hựu Thần... bạn ấy đang nhìn tôi không chớp mắt, ánh mắt ẩn chứa một điều gì đó, thật khát khao... thật ngọt ngào... thật hạnh phúc!

- Cậu... - Tim tôi đập loạn nhịp, cứ như bên trong dòng máu đang nham đang sôi lên. Tôi ngẩn ngơ nhìn đôi mắt của Giang Hựu Thần, chân bị đóng đinh xuống đất, cánh tay ban nãy vừa giờ lên ngang vai cũng buông thõng xuống lúc nào không biết.

- Hự! Cậu đang nhìn gì thế? – Hình như Kì Dực đã phát hiện ra tôi và Hựu Thần có điều gì đó bất thường, thắc mắc hỏi.

- À... - Giang Hựu Thần nở một nụ cười sáng lạn với tôi, để lộ hàm răng trắng bóng. – Thái Lăng nói trong lúc nhảy thì phải nhìn vào nơi mình khao khát muốn nhìn. Mình nghĩ tới nghĩ lui thấy ở đây chỉ có mỗi Thái Lăng làm mình muốn nhìn nhất, vì thế mới nhìn cậu ấy!

Rầm!

Tam đại tướng quân nghe xong thì đồng loạt té âm xuống đất. Kì Dực cố gắng lồm cồm bò dậy, chăm chăm nhìn tôi:

- Các cậu... làm cái trò gì vậy? Chỉ động tác là đủ rồi, không cần phải giao lưu ánh mắt gì hết!

- Minh... mình biết rồi... - Tôi sợ sệt gạt đầu liên hồi, cúi gầm mặt xuống không dám nhìn Giang Hựu Thần thêm nữa. Nhưng mà, tôi... tôi lại cảm nhận được một vị ngọt ở đầu lưỡi, ngọt đến tận tâm gan.

Cứ như là vừa ăn được kẹo mật ong...

Giang Hựu Thần xê dịch đôi bàn chân của mình theo khẩu hiệu và bước đi của tôi. Tuy rằng động tác vẫn còn cứng nhắc, nhưng không bước sai nhịp. Tập luyện được vài lần, Giang Hựu Thần đã tỏ ra thuần thục, bước nhảy nhẹ nhàng hơn, chúng tôi phối hợp ăn ý, nhịp nhàng.

- Động tác cuối cùng là mình xoay vòng, sau đó... - Tôi xoay vòng xích gần lại Giang Hựu Thần, nụ cười ấm áp như gió xuân thổi khe khẽ bên tai...

Thịch... thịch... thịch...

Tôi nghe thấy được tiếng tim mình đập rộn rã. Ôi trời ơi, đứng gần Giang Hựu Thần thế này, không biết cậu ta có nghe thấy không nhỉ? Tôi vội vàng xoay ngược lại để lùi ra xa, khuôn mặt cậu ấy xa dần, nhưng vẫn giữ nguyên vẻ đẹp của vị thiên sứ giáng trần...

- A!

Khi tôi xoay đến vòng cuối cùng, đưa tay để nắm lấy tay của Giang Hựu Thần, khi hươ lên chỉ thấy toàn không khí... Lực li tâm của những vòng xoay khiến tôi tiếp tục quay như con quay siêu tốc về phía sau...

Ầm!

Ôi cái mông của tôi! Đau quá! Hựu Thần, cậu định cho mình té chết đấy à?

Ánh dương chiều chiếu bóng đổ dài xuống mặt đất, tôi xiêu xiêu vẹo vẹo bước ra khỏi khu vườn Hạnh phúc... Ôi chao, thì ra Giang Hựu Thần ở ngoài đời cũng hơi bất bình thường. Anh chàng hoàng tử thần bí mà mọi người ngưỡng vọng này, tại sao lúc nào cũng như một con búp bê gỗ vậy nhỉ? Ở cạnh tôi, anh chàng này ánh mắt lúc nào cũng hiền hòa, còn tay chân lúc nào cũng luống cuống không thể điều khiển được...

Tôi ngược đầu nhìn vầng dương đỏ rực. Hoàng tử, cậu thật may mắn, xung quanh cậu luôn có cả đồng người chăm sóc chu đáo, cậu đâu cần lo lắng gì nữa? Nhưng mà cái bệnh sợ con gái của cậu ta, tôi chẳng thấy có một chút dấu hiệu nào cả. Ở gần tôi mà cậu ta vẫn thoải mái tự nhiên như không, lẽ nào người ta đồn đại sai? Hoặc là...

- Thái Linh!

Tôi đang chìm đắm trong những suy nghĩ của mình thì bị một tiếng gọi lớn cắt ngang. Tôi giật mình sợ hãi, bởi vì tiếng gọi này là của...

- Thái Linh, bà lần như trạch nhưng thoát không nổi đâu! – Thượng Hội đang khoanh tay trước ngực bước chậm rãi về phía tôi. – Ưởng công bọn này ngày đêm nhớ mong mòn mỏi bà. Bà thì tốt quá rồi, trốn đi biệt tăm biệt tích, bà định cho bọn này leo cây hử?

- Nhưng mà... tôi đã cố gắng hết sức rồi! – Tôi nhủ mảy mò về khổ sở, sợ bọn Thượng Hội sẽ sử dụng những độc chiêu rợn tóc gáy.

- Bà đang tìm cách đối phó với tội này phải không? – Ngọc Đình đang đứng một bên cũng không chịu nổi nữa phải xen vào.

- Thái Linh, thật sự tội tôi không muốn nói bí mật của bà ra đâu! Cũng không muốn trù ẻo bà kiếp sau tiếp tục làm Miss xui xẻo! – Thượng Hội quả nhiên lại giờ chiều này ra, tôi chỉ mới nghe đến hai từ “xui xẻo” thì đã run bật lên rồi.

- Các bà muốn tôi làm gì?

- Thái Linh... - Thượng Hội đặt tay lên đôi vai của tôi, khẽ sát đầu vào tai tôi. – Tội này vẫn là bạn chí cốt của bà mà, sẽ không tệ như thế đâu!

Nghe thấy điệu cười như ma làm của Thượng Hội thì tôi đã biết còn những chuyện tệ hơn đang chờ đợi mình. . .

- Thái Linh, tội tui biết sắp đến ngày bỏ phiếu danh sách những chàng trai nổi tiếng nhất British rồi. – Ngọc Đình nở một nụ cười tươi như hoa, lao về phía tôi như thú vồ mồi.

- Ừm, các bà định làm gì? – Tôi run rẩy nhìn Thượng Hội với Ngọc Đình, cứ như nhìn hai con quỷ sa tăng vậy.

- Chỉ cần bà dặt tội này vào được bên trong, chuyện tấm hình coi như cho qua! – Thượng Hội nheo nheo mắt cười với tôi.

- Nhưng mà, vé vào dự buổi bỏ phiếu khó lấy được lắm. . .

- Vì thế nên mới đi tìm bà chứ! Bà hiện giờ là người của British, hơn nữa còn là người mới được vào trong bảng xếp hạng đó. Bà không biết đâu, bây giờ ở trường bọn mình không ít các cô nàng thích cái kiểu khờ khạo của bà lắm đấy. Vì thế, có chút xúi chuyện thế này thì đâu có thành vấn đề gì đâu, phải không? – Ngọc Đình vỗ vỗ vai tôi, như đang đảm bảo với tôi điều gì đó.

- Nhưng mà... vé tham dự lễ bỏ phiếu danh sách những anh chàng nổi tiếng nhất British đã bị học sinh giành giật nhau hết từ cả một tháng trước đây rồi. Bây giờ nửa vé cũng khó lòng có được!

- Thái Linh, tui đang cho bà cơ hội để bù đắp lại lỗi lầm của mình đấy! – Thượng Hội lại vỗ thật mạnh lên vai tôi, nháy mắt cùng Ngọc Đình rồi cả hai cùng biến mất trong màn đêm mờ nhạt.

Vù vù vù. . .

Một cơn gió lạnh thổi qua, chỉ có mỗi cái bóng của tôi ẩn hiện dưới ánh trăng cô lạnh.

- Tại sao? – Tôi dõi theo hai cái bóng vừa đi khỏi được một lúc, rồi bỗng dừng hết lớn lên. – Chúa ơi, khi nào ngài mới chịu thức dậy đây?

- Ánh sáng của Chúa sẽ chiếu rọi đến từng góc ngách của thế gian này... - Một giọng nói đanh lạnh của một người đàn ông cất lên.

- Ai? Là ai đó? – Tôi vội vàng xoay quanh để tìm. Bầu không khí im ắng khiến tôi có chút cảm giác sờn lạnh sống lưng.

Cộp cộp cộp..., tiếng bước chân mỗi lúc một xa dần, ánh đèn đường mờ mờ chỉ chiếu được cái bóng của ông ta. Tôi cố gắng căng tròn mắt để nhìn cho rõ nhưng cũng không thể thấy được hình dạng thật của ông ta.

- British, đó là nơi để con tìm được hạnh phúc.

Cái bóng di chuyển đến góc đường, chỉ còn giọng nói vang vọng lại. . .

- Thật vậy sao?

Con đường vắng vẻ đến mức như chưa từng xuất hiện loài người, chỉ có mỗi ánh trăng chiếu rọi xuống tôi.

Thời gian cứ như vị quán quân môn chạy đường trường không biết mệt mỏi, chớp mắt cái tờ lịch đã được giờ đến trang có ngày của buổi lễ bỏ phiếu danh sách những người nổi tiếng British.

Theo thường lệ, sự kiện bỏ phiếu sẽ được diễn ra trong ba ngày. Trong ba ngày này, tất cả các anh chàng đều phải cố gắng hết sức mình để thuyết phục mọi người bỏ phiếu cho mình. Danh sách số phiếu sẽ được công bố vào ngày cuối cùng!

Cả ngôi trường British ngay từ thời khắc đầu tiên của sự kiện bỏ phiếu đã giống như một trận chiến ác liệt, bầu không khí trở nên vô cùng điên loạn.

- Cho tôi!

- Là của tôi!

- Tôi! Cho tôi đi!

Sáng sớm hôm đó, tôi mới vừa đặt chân đến trường thì đã thấy phía trước cổng được vây chặt kín lù hám giai đẹp. Bọn họ trông giống như đám kiến chen chúc, la hét như đang tranh giành một món đồ gì đó.

Tôi buông ra một tiếng thở dài, đang định rời khỏi thì bên cạnh mình đột nhiên xuất hiện một anh chàng cao lớn.

Cậu ta mới cao làm sao! Tôi đứng chỉ mới đến ngực cậu ta. Ngược mắt nhìn phải tốn thêm ít sức nữa mới nhìn thấy được cằm cậu ta.

- Chào cậu! – Chàng thanh niên cúi mặt nở một nụ cười rạng rỡ với tôi.

- Chào... chào... cậu! – Tôi bị sự thân thiện của cậu ta làm cho ngỡ ngàng. Thái Linh tôi từ nhỏ đến lớn đều là chúa xui xẻo, trước giờ chưa bao giờ được ai niềm nở chủ động chào hỏi.

- Ở bên đó hình như đang rất náo nhiệt, cậu có thể giúp mình đi xem thử có chuyện gì đang xảy ra bên đó không? – Nụ cười của chàng thanh niên thật là ấm áp, tay anh ta chỉ về chỗ có đám con gái đang đứng, giọng nói rất hiền hậu.

- À, ừ... được... được... - Tôi hoàn toàn bị khuấy phục bởi sự xuất hiện đột ngột của chàng thanh niên đầy thiện cảm này, không kịp nghĩ gì tôi đã gạt đầu đồng ý, rồi cứ nhắm mắt nhắm mũi xông vào đám con gái phía trước.

- Ôi, các chàng đẹp trai British!

- Của tôi!

- Ha ha ha! Chàng đẹp trai cuối cùng cũng tự đến nộp mình rồi! Tiểu Vân, cậu thật là thông minh!

- Ha ha ha! Chiều này gọi là thả con thường lòng, bắt con săn sát! Ha ha!

Tôi nhắm mắt nhắm mũi xông vào đám nữ sinh, đến nơi mới nhận ra mình đã phạm phải lỗi lầm lớn nhất trong cuộc đời: Đám con gái này giả bộ như đang tranh giành nhau một vật gì đó, ý đồ để lôi cuốn sự tò mò của các chàng trai British đến xem. Rõ ràng bọn họ đang cố tìm ra cơ hội để được tiếp xúc với các chàng trai British!

Vô số các bàn tay của con gái sờ vào tóc tôi, áo tôi, thậm chí là quần tôi! Tôi cảm giác mình giống như một con côn trùng bị trúng kế của đại tướng quân đội kiến, quần quai cố tìm đường sống cho mình!

- Thả tôi ra... thả tôi ra... thả tôi... ra!

Sân trường British rộng lớn vang vọng tiếng hét kêu cứu thảm thiết của tôi...

Mười phút sau đó...

Tôi như tên lính bại trận, thân xác tôi bời xồng ra từ đám con gái hám giai đẹp mất lý trí đó.

Quay đầu nhìn lại, lũ vịt gòi vẫn còn đang la hét giằng nhau toi tả hoa lá... Chẹp chẹp... Hú hồn! Sao con gái lại si tình đến thế nhỉ?

Úi mừng ơi! Tôi vô tình chạm tay lên cổ, trên đó trống trơn không có gì. May quá! Tôi sợ nhớ hôm qua lúc đi tắm tôi đã tháo cái dây chuyền mặt pha lê ra cất rồi, nếu không hôm nay tôi sẽ phải hối hận cả đời...

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lòng vẫn chưa hết sợ về sự việc vừa xảy ra. Tôi ngược đầu nhìn, định rằng sẽ kể lại trận phá vòng vây, thoát hiểm vừa trải qua, bỗng phát hiện chàng trai đó đã chạy đứt dếp từ lúc nào!

Ủa? Cậu ta chạy đâu rồi? Rõ ràng ban nãy vẫn còn đứng ở đây kia mà? Kì quặc thật! Kê, cứ đi tìm bọn Giang Hựu Thần trước đã.

- Giang Hựu Thần? Giang Hựu Thần... - Bao nhiêu phòng hóa trang như vậy, biết tìm bọn họ ở đâu đây? Thật là, chẳng nói cho người ta cụ thể!

- Giang...! – Tôi thuận tay đẩy cánh cửa ra, mới nói được có một chữ miệng tôi đã cứng đờ không nói được nữa. Bởi vì, tôi nhìn thấy...

- A...! – Trong phòng đột nhiên dội ra một tiếng kêu thất thanh, một nam sinh nhanh chóng quay người vào, lưng đối lại với tôi! Tôi cũng lập tức dùng tay che mắt mình lại, rồi từ từ hé mắt nhìn qua những khe ngón tay...

Sao lại đứng lúc thế nhỉ? Tôi làm sao mà chọn ngay lúc người ta thay đồ để đẩy cửa vào thế không biết?

- Tôi... - Tôi thật ra cũng không ngờ gặp phải hoàn cảnh như thế, tôi vô tình lờ mờ nhìn thấy bộ lưng săn chắc của cậu ta. Tôi thấy toàn thân mình run rẩy, suýt chút nữa thì té lún xuống đất giựt giựt.

- Biến ngay! – Chàng thanh niên cất giọng đầy phẫn nộ.

Hu hu hu... Người ta đâu phải cố tình muốn xem đâu! Hơn nữa dù sao tôi cũng là một tên con trai kia mà! Đâu có tính là nhìn lén được!

Nhưng mà cái giọng nói này? Sao mà nghe quen quen?

- Tôi... tôi đi ngay đây! – Tôi một tay vẫn che chặt mắt mình, một tay đẩy cửa bước ra!

Tôi đập mạnh cửa lại, hi hà hi học thờ. Cả thân người vẫn đang cúi khom lưng lại tỏ vẻ vâng lời.

- Thái Lăng, cậu đứng trước cửa phòng thay đồ của An Vũ Phong làm gì vậy?

Tôi quay đầu lại nhìn, thì ra là Kì Dực!

- Tôi...

Đội đã... cậu ta ban nãy vừa nói phòng này là phòng thay đồ của...

An Vũ Phong?!

Nói thế có nghĩa... tên con trai trần trụi ban nãy chính là... An Vũ Phong?

Ôi trời đất ơi! Thật là khủng khiếp! Không hiểu An Vũ Phong có kịp nhận ra tôi không?

- Cậu còn đứng như trời trồng ở đó làm gì? Mau tới giúp đỡ đi!

- À, à! Ủ!

Tôi bị Kì Dực lôi đến một phòng thay đồ khác, mới nhìn đã thấy ngay Giang Hựu Thần đang ngồi trên chiếc ghế lưng cao của Ý.

Hôm nay trông cậu ấy thật khác quá, khuôn mặt rạng rỡ, mái tóc thả tự nhiên. Cậu ta ngồi trên chiếc ghế sang trọng đó, trông như vị tướng trẻ đầy khí phách! Ngay cả tôi cũng thấy mình lịm đi trước khí phách của vị hổ tướng!

- Hựu, cậu mặc thử bộ đồ này xem! – Kì Dực đứng trước mắc quần áo, lựa tới lựa lui, rồi ôm ra một mớ đồ. Mới nhìn đã biết toàn những bộ quần áo đắt tiền.

Phòng thay đồ riêng của Giang Hựu Thần, bốn phía đều được dán những lớp giấy dán tường vàng óng. Bàn hóa trang, cây treo đồ, bệ rửa tay, tất cả mọi thứ đều đầy đủ...

Giang Hựu Thần mặc quần áo của Kì Dực đưa cho, đứng trước gương ngắm nghía. Toàn thân cậu ấy toát lên một khí chất thần bí của chàng hoàng tử, hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được. Nhưng, ánh mắt có chút mâu thuẫn khó hiểu...

Vù... một cơn gió lạnh thổi qua, Nghiêm Ngôn đẩy cửa bước vào.

- Hựu, xong chưa vậy?

Hu hu hu... lần nào cũng vậy, chỉ cần Nghiêm Ngôn xuất hiện, tôi cho dù có mặc nhiều quần áo đến đâu cũng tưởng mình bị quăng đến bắc cực, cả người lạnh run lên bần bật.

- Ủ! Mình đã nhớ hết rồi. Yên tâm đi Ngôn. – Giang Hựu Thần lưng quay về gương, đối diện với Nghiêm Ngôn gật đầu. – Sao không thấy Nguyên đâu vậy?

- Nguyên hôm nay làm MC mà, vì thế sẽ không đến được đây đâu. Buổi lễ bỏ phiếu sắp bắt đầu rồi. – Nghiêm Ngôn nói xong thì quay người nhìn tôi, đôi mắt lạnh như băng hướng thẳng vào tôi, cứ như đang cảnh báo tôi không được gây ra bất kì tai họa nào.

- Ngôn... giờ này năm ngoái, Phong cũng vẫn còn đi cùng với chúng ta có phải không... - Giang Hựu Thần bỗng nhẹ nhẹ xoa mặt gương trước mặt, lưỡng lự hỏi...

Căn phòng thay đồ vốn dĩ đang rất căng thẳng, bỗng nhiên như cô đặc lại, nặng nề khiến người ta có cảm giác khó thở.

Phong...

Lẽ nào người mà Giang Hựu Thần nói đến chính là An Vũ Phong?! Bọn họ không phải là kỳ phùng địch thủ của nhau sao? Nhưng lần trước Giang Hựu Thần bị thương, An Vũ Phong sao lại lo lắng đến vậy? Tôi hoài nghi nhìn mấy người bọn họ như đã bị điểm huyết đứng yên, thắc mắc trong lòng như bọt xà phòng, hết cái này đến cái khác tiếp nhau nổi lên trên.

- Thái Lăng, hôm nay không có chuyện gì đâu, cậu cứ tự đi chuẩn bị đi, cô lên nhé! – Kì Dực nhìn tôi cười khi khi, vỗ vỗ vai tôi, phả đi bầu không khí nặng nề trong phòng.

- Ủ! – Tôi lo lắng quay đầu nhìn Giang Hựu Thần, đúng lúc cậu ta cũng đang nhìn tôi. Có thể nhờ mấy hôm làm việc cùng nhau, mọi người có vẻ cũng thân thiết hơn. Tôi đưa tay làm dấu “cổ lên”. Giang Hựu Thần nhìn tôi, đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ.

- Chuyện đã qua rồi! – Nghiêm Ngôn lạnh lùng nói. – Chúng ta đi thôi.

- Đợi đã! – Đột nhiên, Kì Dục lao đến ngồi xuống cạnh Giang Hựu Thần như tên bắn, nhẹ nhàng xắn ống quần của cậu ấy lên. Vừa xắn vừa thì thầm – Đây là hàng đặt riêng của LV, mình biết cậu mặc qua rồi sẽ không mặc lại lần thứ hai. Cậu cẩn thận một chút, đừng để nó bị dơ. Để mai này mình còn đem nó lên mạng bán đấu giá!

Ôi trời! Mọi người đồng loạt căng tròn mắt... Thằng cha này, thật là vua kiết xu tái thế, cứ mở mồm là nhắc tới tiền!

***Trên đường từ phía hậu đài đi đến hội trường lớn, tiếng nói chuyện ồn ào càng lúc càng rõ. Tuy nhiên rằng đây không phải lần đầu sống trong không khí náo nhiệt, nhưng tôi vẫn bị cảnh người đông như trẩy hội làm cho choáng ngợp!

A!

Ôi!

Ai cha!

Mới vừa đến cửa hội trường, tôi đã bị chôn chân xuống đất... Hội trường đông nghịt người. Trên không chỉ có các bảng băng rôn ghi rõ “Giang Hựu Thần, mình yêu cậu!” hay “An Vũ Phong là duy nhất!”

Đây, đây chính là “Lễ bỏ phiếu bình chọn chàng trai nổi tiếng nhất British” ư? Đến cả bầu cử tổng thống cũng chưa chắc được như thế này nữa...

- Thái Linh, Thái Linh! – Tôi đang ngơ ngẩn giữa biển người thì đột nhiên có người gọi tên tôi. Tôi quay đầu thì nhìn thấy Thượng Hội và Ngọc Đình đang cố lao mình chạy từ đám người về phía tôi.

- Thái Linh, bà đứng là tài giỏi, bà giúp tui mình vào bên trong rồi! – Thượng Hội trán nhễ nhại mồ hôi vỗ vỗ vai tôi.

- Trừu ui! Nếu như bỏ lỡ ngày hôm nay thì tôi có chết cũng không nhắm được mắt mắt. – Ngọc Đình nhìn theo các chàng trai British trên sân khấu tỏ ý thèm thuồng.

Tôi lắc lắc đầu tỏ ý miễn cưỡng, cố gắng giữ khoảng cách với hai nhỏ. Cần nhớ rằng, tôi hiện giờ đang là con trai, nếu lỡ để bọn bạn học trường Maria nhận ra thì xem như công sức tôi bỏ ra bấy lâu đều xuống sông xuống biển hết.

Ngay lúc tôi đang cố gắng để bảo vệ thân phận của mình, cái loa phóng thanh bỗng phát ra tiếng, toàn hội trường bỗng náo động lên, Thượng Hội và Ngọc Đình cũng lao lên về phía sân khấu.

Hừm! Hai bà bạn “trọng nam sắc, khinh bạn hiền”...

- Ôi! Đẹp quá!

- Ôi! Nguyên kia! Đúng là cậu ta rồi!

Mọi người trong hội trường bỗng hét lên, tôi tò mò nhìn về phía sân khấu. Quả nhiên là Ân Địa Nguyên, một trong sáu đại tướng. Cậu ta cầm micro bước ra sân khấu. Không ngờ Ân Địa Nguyên không những là một cao thủ dàn xếp mọi chuyện mà còn là một thần đồng về dẫn chương trình. Một nhân tài toàn diện!

- Toàn thể các bạn trường British thân mến, các bạn gái đáng yêu của chúng tôi, xin chào tất cả mọi người!

- A! – Mọi người ở dưới sân khấu đồng loạt đáp trả.

Tôi bỗng phát hiện, để một người đẹp trai ngồi ngời ngời như thế này làm MC quả là một sai lầm to lớn! Bởi vì cậu ta chỉ có thể làm cả hội trường càn náo loạn, chứ không thể “giữ gìn trật tự trị an”!

- Đã đến lễ bầu chọn cho danh sách những người nổi tiếng nhất British mỗi năm một lần, mọi người sắp được gặp các chàng hoàng tử British của mình trên sân khấu – Ân Địa Nguyên chưa kịp dứt lời, cả hội trường đã ào ào như sóng thần...

- Được...! Hay quá...!

- Nguyên, I love you... Em nhất định sẽ bỏ phiếu cho anh!

Lũ vịt cạp cạp ở dưới sân khấu mê mẩn bởi vẻ đẹp, cùng cách ăn nói có duyên và hài hước của MC. Nếu bây giờ có xảy ra động đất cũng khó có thể lay họ tỉnh dậy!

- Vâng, buổi lễ tuyên truyền bầu cử xin chính thức bắt đầu! – Ân Địa Nguyên nói vào trong micro. – Theo thứ tự của bảng xếp hạng tháng trước, đầu tiên mời các bạn mới được vào bảng xếp hạng!

Mới được vào bảng xếp hạng? Nói như thế có nghĩa là sắp đến phiên tôi bước lên sân khấu rồi? Tôi đột nhiên cảm thấy chân mình lạnh cóng, hai đầu gối đánh vào nhau cộm cộm.

...

- Cảm ơn bài nói chuyện của Trịnh Tuấn. Tiếp theo xin mời bạn Thái Lăng với biệt danh Vua đầu bếp!

Là tôi! Tôi vẫn còn chưa kịp thở thì đã bị Kì Dục không biết xuất hiện sau lưng từ lúc nào, đẩy tôi bỏ nhào lên sân khấu. Đứng trên sân khấu, tôi thấy đầu mình rỗng tuếch, cả người mình như đang trong trạng thái chân không, kể cả hệ hô hấp cũng hoạt động một cách khó nhọc.

- Thái Lăng, có lẽ do lần đầu vào được bảng xếp hạng nên có chút mất bình tĩnh. Nhưng mà, mọi người có thích Thái Lăng như thế này không?

- Thích lắm! Pretty boy!

Dưới sân khấu mọi người hô lớn. Tôi thậm chí còn nhìn thấy cả hình của mình được dán trên những tờ poster quảng cáo, một đám con gái đang la hét cổ vũ cho tôi. Nhưng tại sao tôi không thốt lên được lời nào cả vậy? Tôi chỉ còn biết cách nhìn Nguyễn câu cứu, hi vọng cậu ấy có thể cứu được tôi ra khỏi cơn nước lửa này.

- Theo nguồn tin đặc biệt thì Thái Lăng kể cả nói chuyện với con gái mặt cũng đỏ ửng, xem ra các “điệp viên nữ” của chúng ta rất thạo tin. Vì tất cả những ai ủng hộ, có lẽ Thái Lăng muốn nói câu “cảm ơn” – Ân Địa Nguyên đứng trên sân khấu, không còn thờ ơ trước khó khăn của tôi, hơn nữa còn nháy mắt động viên tôi, đưa micro vào sát bên miệng.

- Nói cảm ơn đi! – Cậu ta thì thào vào tai tôi.

- C...á...m ơ...n!

- Thái Lăng, bọn mình sẽ ủng hộ cho cậu!

Sự kích động của đám khán giả ở phía dưới khiến tôi lúng túng tay chân, chỉ biết liên tục cúi đầu chào, miệng nói “cảm ơn”.

- Thật là dễ thương quá! Đến cả tôi cũng bắt đầu thích Thái Lăng rồi! Nào, người tiếp theo, chúng ta xin mời bạn...

Ở dưới khán giả lại nhộn nhạo lên bởi lời của Ân Địa Nguyên, tôi vội vàng đi vào bên trong sân khấu. Tâm trạng vẫn chưa thể ổn định lại được. Ân Địa Nguyên ban nãy tốt với tôi như thế... tôi...

Ứng cử viên từng người từng người một lên sân khấu chào mọi người. Tôi không còn tâm trí để nhìn những chàng thanh niên tự xưng mình là siêu sao này nữa, mà bắt đầu lo lắng cho Giang Hựu Thần. Nếu như cậu ấy quả thật mang bệnh sợ con gái, ở dưới kia biết bao nhiêu người như thế, cậu ta sẽ như thế nào đây?

- Người tiếp theo lên sân khấu gặp gỡ mọi người sẽ là người đứng hạng hai – An Vũ Phong...

An Vũ Phong? Không ngờ Ân Địa Nguyên đã đọc đến tên của An Vũ Phong rồi!

- Hi, every body! – Chỉ mới nghe thấy một giọng nói lao vút trong hội trường ra. Sau đó một chàng thanh niên mặc quần áo trắng như con bạch mã kiện trắng, nhảy lên sân khấu. Trong thoáng chốc, cả hội trường như bị chớp điện, lóe sáng!

Tôi bỗng nhiên nhớ lại bộ lưng trần ban nãy... gương mặt liền đỏ ửng lên...

- Ngọn gió kim cương! Ngọn gió kim cương!

- Ôi, Vũ Phong! Vũ Phong number one!

Ở dưới sân khấu bỗng nhộn nhạo lên các tiếng la hét. Các nữ sinh đều bị mê mẩn bởi nụ cười huyền thoại thánh thiện của An Vũ Phong. Mọi người đều há hốc miệng, đôi mắt dán chặt lên sân khấu, cứ như cả trời đất này chỉ còn lại mỗi mình An Vũ Phong... Hừm, các bà bạn vị bầu của tui sao mà dễ mất lí trí thế!

- Mình là... An Vũ Phong! – An Vũ Phong đứng hiên ngang giữa sân khấu, rồi đột nhiên hất mái tóc ra sau đầy phong cách!

- Á! – Lại một trận la hét nổi lên...

Hành động này của An Vũ Phong cũng quả thực rất đẹp! Tay áo phấp phới, mái tóc bay bay, đôi bông tai kim cương phát lên những ánh sáng lấp lánh trên mái tóc!

Tôi cũng bị làm ngẩn ngơ! Quả nhiên là tuyệt đẹp!

- An Vũ Phong! Ôi! An Vũ Phong! – Các nữ sinh thi nhau hét lớn đến mức sắp xuyên thủng mái trần hội trường.

Tôi ngơ ngác đứng ở một bên... Trong lòng cũng không thể kìm nén nổi sự thán phục: Cậu ta đẹp thật!

... Nụ cười thiên thần, pha chút ngang ngạnh đáng yêu...

An Vũ Phong cứ như sinh ra đã thuộc về sân khấu này, thuộc về thế giới đầy ánh sáng!

- Hôm nay, tôi muốn gửi đến các bạn một bài hát thật đặc biệt, dành tặng người đặc biệt...

Lời của An Vũ Phong vẫn chưa dứt, lại một trận la hét nổi lên. Đúng lúc này, tiếng đàn piano nhẹ nhàng du dương cất lên bay bổng khắp hội trường British.

...Anh vốn muốn nhẹ nhàng thả hồn như làn gió thoảng

Nhưng anh không thể buộc lòng mình thôi vương vấn bên em

Tình yêu hóa ra cũng nặng đầy nhưng nhớ theo năm tháng...

Giọng hát ngọt ngào của An Vũ Phong vang vọng trên sân khấu, lập tức khiến đám ong vò vẽ ở dưới phải im bất chăm chú lắng nghe. Trăm ngàn quả tim đang treo lơ lửng theo tiếng nhạc trong hội trường...

Nụ cười ngọt ngào của em đánh thức chuông điện thoại lòng anh

Tình yêu hóa ra đến đột ngột như trận mưa đầu hạ...

Tít tít tít...

Lúc này mà còn có ai gửi tin nhắn cho tôi nhỉ? Tôi mở điện thoại ra nhìn. Đúng là có tin nhắn gửi đến cho tôi thật.

Bạn của bạn gửi đến cho bạn một tin nhắn: Gửi tặng một người đặc biệt...

Lẽ nào là cậu ta? Tôi vội nhìn An Vũ Phong đang trên sân khấu. Cậu ta đang cầm máy điện thoại múa theo tiếng nhạc. Không lẽ nào lại là cậu ta? Ngay trong thời điểm đó, An Vũ Phong chớp chớp mắt, nháy nháy về phía tôi!

Màn hình ám áp khi có hình dáng thân thuộc của em

Duyên phận chúng ta, hãy để anh viết tiếp dòng còn dang dở...

Thích... thích... thích!

Tiếng kêu gào của đám nữ tặc bên tai tôi mỗi lúc một nhỏ lại, tôi chỉ còn nghe tiếng tim mình loạn nhịp... An Vũ Phong, ánh mắt cậu ấy không giống như bình thường, ngọt ngào... nghịch ngợm... hay là...

Thì ra tim tôi đập mỗi lúc một nhanh hơn, không khí ở chung quanh cũng càng lúc càng loãng ra. Tim tôi cũng nhẹ bẫng theo tiếng nhạc... lơ lửng trên không, cảm thấy mình có chút lênh đênh, như lá thuyền tre không bến đậu...

Tiếng nhạc vừa dứt, An Vũ Phong đi đến mép sân khấu, ánh mắt vẫn nhìn về phía tôi. Cậu ấy thở một hơi sâu, đưa micro lên miệng, cả đám người ở phía dưới nín thở chờ đợi...

- Bài hát này là để tặng cho một người đặc biệt...

Thích... thích... thích!

Tim tôi như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, đập như trống trận. Ánh mắt của An Vũ Phong cùng cái tin nhắn lúc nãy... Nhưng mà tôi đang là con trai kia mà... lẽ nào cậu ta phát hiện ra rồi? Lẽ nào cậu ta muốn nói với tôi?

- Tặng cho tất cả các bạn nữ đặc biệt hôm nay! Tôi yêu các bạn!

- A! A! An Vũ Phong nói yêu mình kìa!

- Phong, mình cũng yêu cậu!

Tiếng hét của đội quân vịt bầu làm trấn an trái tim tôi lại! Tôi có phải nên đi cảm ơn bọn họ không?

Tôi ngược đầu nhìn An Vũ Phong trên sân khấu. Cậu ta đang gửi đến các cô gái của mình những cái hôn gió...

...

Có thể tất cả những gì ban nãy chỉ là ảo giác. Phải rồi, nhất định là ảo giác!

Q.2 - Chương 4: Nếu Có Thể, Em Xin Nói Lời Hối Hận Muộn Màng

Shall I regret

Địa điểm:

Hội trường trường British

Quán ăn nhỏ

Rạp chiếu phim thành phố Saint Roland

Phòng tập vũ đạo

Nhân vật:

Thái Linh – Học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hôi – Học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – Học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – Học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – Học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – Học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – Học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – Học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – Học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể con ước trở thành Marilyn Monroe.

Để ánh đèn sân khấu luôn nhảy múa quanh con

Để hàng ngàn ánh mắt hướng theo ngưỡng mộ

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy mọi cầu nguyện của con.

Thế là, tôi trở thành cascadeur đóng thế,

Ném trái mồi nổi nhọc nhằn của thế giới

Màn bạc lung linh

oOo

- Tiếp theo, tôi xin được mời người đứng đầu bảng Topten, hoàng tử của British Giang Hựu Thần lên sân khấu. – Tiếng của Ân Địa Nguyên vừa dứt, cả hội trường ầm ầm lên như ngọn núi nứt đôi. Hết thầy mọi người đều gào thét inh ỏi!

- Giang Hựu Thần, em mãi chung thủy với anh!

- Giang Hựu Thần mãi là hoàng tử của trái tim em.

- Hựu Thần! Ôi Hựu Thần kia!

Các nữ sinh mỗi người cất một “gọng vịt cạp cạp” đủ cung bậc khác nhau, tìm đủ mọi cách để đè bẹp đối thủ. Hội trường trở nên náo động vô cùng. Dân nhạc cạp cạp không ai chỉ huy tranh nhau kêu đến ong cả đầu. Ân Địa Nguyên lúc này cũng đành bó tay, không thể kiểm soát nổi tình hình.

Tiếng la hét dồn dập như những con sóng thần vút cao, chực đổ ập xuống khi Hựu Thần bắt đầu bước ra sân khấu. Bộ quần áo do Kì Dực chuẩn bị cho càng làm nổi bật tư chất thanh thoát, đúng chất hoàng tử. Cậu nở một nụ cười tươi rói như ánh dương, đôi mắt nhìn đắm đắm quyến rũ lạ thường. Mọi người như bị thôi miên, không thể rời mắt ra khỏi. Đúng là hư ảo, không thể nào với tới được...

Rầm... rầm...

Nụ cười rạng rỡ, ngọt ngào của Hựu Thần khiến tất cả các nữ sinh phía dưới đổ rạp, đắm đuối như con cá chuối! Thậm chí khi ngất lịm đi, khuôn mặt họ vẫn lộ vẻ hạnh phúc, vui sướng...

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng nhấc tay trái mình lên, đặt ngón tay trái mình lên giữa môi. Cả hội trường lập tức im phăng phắc! Nhưng đội quân cây si mất vẫn chập chờn nhẩy múa những trái tim màu hồng, miệng vẫn nở những nụ cười đờ đẫn, rộng toác ngoác hơn cả chú người gố Buratino.

Giang Hựu Thần gật đầu với An Vũ Phong, An Vũ Phong quay người bước vào bên trong.

- Xin chào các bạn, mình là Giang Hựu Thần. Rất cảm ơn sự ủng hộ của các bạn. Có các bạn mới có mình ngày hôm nay... - Thật không hổ danh đệ nhất hoàng tử Giang Hựu Thần, nói chuyện rất khéo. Ô, quên mất, là Ân Địa Nguyên viết rất khéo mới đúng.

Lời của Giang Hựu Thần nghe cứ như tiếng chuông thánh thót ngân vang, văng vẳng bên tai.

- Hy vọng các bạn sẽ luôn ủng hộ mình. Cảm ơn các bạn! – Giang Hựu Thần hướng về mọi người nở một nụ cười “sát thương hàng loạt, cura đồ Điều Thuyền, hạ gục Tây Thi”.

- Ôi, Giang Hựu Thần! – Cả hội trường lại thêm lần thứ n+1 nổ tung. Tất cả lũ bạn mê trai đẹp của tôi không thể đứng yên được nữa.

Tôi đứng giữa “đám dân tình toan nổi loạn”, bị chen bên trái rồi ép bên phải như bị nhồi thịt bó giò. Tôi đứng cũng vững được, chỉ nhúc nhích được cái đầu. Tôi thấy Thượng Hội và Ngọc Đình tay nắm nắm cuốn “Bộ sưu tập chữ kí những người nổi tiếng”. Không hay rồi, lẽ nào bọn họ muốn...

Tôi lăm rầm cầu khẩn cho điều mình vừa lo lắng là thừa thãi. Hai nhỏ đã bắt đầu di chuyển lên phía sân khấu với tốc độ chóng mặt, vừa chen lấn vừa với tay ra đằng trước.

Nụ cười của Giang Hựu Thần bỗng tắt lịm, sắc mặt phút chốc trở nên trắng nhợt. Không xong rồi, Ngọc Đình đã nắm được chân của Hựu! Tôi bắt đầu lao như sao xẹt về phía trước.

Tam đại tướng quân nhanh hơn cả tôi lao ra, nhảy xuống phía dưới sân khấu kéo tay Ngọc Đình và Thượng Hội lại. Nhưng nữ sinh Maria vốn nổi tiếng bởi tính táo bạo, không tiếc thân mình vì chàng đẹp trai. Vì thế bất chấp bị lôi, bị kéo, bị đẩy kiểu nào họ vẫn đứng ì như đá tảng! Quả là bài tập tám sát “hotboy” đã luyện tới độ công lực thâm hậu!

Khuôn mặt của Giang Hựu Thần càng lúc càng trắng bệch. Tôi nóng ruột lách giữa dòng người lao về sân khấu. Lúc này tất cả các nữ sinh trong hội trường bắt đầu náo loạn lên, nhất loạt chen lấn về phía sân khấu. Tam đại tướng quân vừa nắm chặt tay của Ngọc Đình và Thượng Hội vừa ngăn chặn đám “đám nữ binh” đang ồ ạt dâng lên như thủy triều dâng.

Giang Hựu Thần gần như đã mất hết cảm giác, ánh mắt đờ đẫn, khuôn mặt trắng nhợt, chân như dính keo dưới đất. Hựu không nhúc nhích không phản ứng gì khi các bàn tay “búp chuối” kéo áo, lôi tay. Chứa ôi, lúc này con mong mình mọc một đôi cánh để bay lên, để không bị quay như nghiền bột trong cối xay khổng lồ này.

Cuối cùng cũng quay đến mép sân khấu, tôi lấy hết sức bình sinh thoát khỏi đám nữ sinh đang kẹp chặt tôi như kẹp chả. Nhưng do dùng quá sức, tôi mất đà, cả thân người té nhào xuống sân sân khấu.

Không còn thời gian để thăm cú ngã trời giáng, tôi vội vàng lồm cồm bò dậy chạy tới chỗ Giang Hựu Thần. Giang Hựu Thần vẫn trắng nhợt đứng nguyên ở mép sân khấu, tôi lao tới với tay kéo lấy Hựu...

Trời ơi! Mũi cậu ấy hình như có... máu!

Tôi nắm chặt được cánh tay cậu ta kéo về phía sau. Có lẽ do quá mạnh, Giang Hựu Thần suýt chút nữa thì té nhào. Tôi quay người, để cậu ấy quay lưng về khán giả. Giang Hựu Thần vừa quay lưng xong, hai dòng máu tươi lập tức tuôn ra từ mũi!

Nhìn thấy máu chảy ra, tay tôi bắt đầu run rẩy. Tôi kéo Giang Hựu Thần chạy xuống khỏi sân khấu.

Trông Hựu lúc này mỏng manh như một tờ giấy. Tôi lung túng đến rối cả tay chân, không biết mình nên làm gì nữa. Nhìn thấy Giang Hựu Thần liên tục bị chảy máu cam, tôi thật sự cảm thấy sợ nếu máu ra không ngừng thế này cậu ấy sẽ...

Thui thui cái mồm! Mặc dù mình xui xẻo, nhưng chắc cũng không đến nỗi làm hại đến người khác!

- Hựu!

Trong lúc loạn như con cào cào, tôi nhìn thấy Ân Địa Nguyên đang lao đến. Nguyên quáng quàng nắm lấy tay Hựu, cứ như che chở cho một ngọn cỏ yếu ớt đang cần cứu mạng.

- Thái Lăng, mình đưa Hựu về trước. – Ân Địa Nguyên nhìn tôi gật gật đầu, đỡ lấy Giang Hựu Thần đã gần như ngất đi lên một chiếc xe vừa lao đến nơi.

Chiếc xe lao đi, để lại đám khói bụi mù mịt. Nghĩ lại cảnh vừa mới diễn ra, tay tôi vẫn còn đang run rẩy. Giang Hựu Thần quả là bị chứng bệnh “sợ con gái”, cậu ấy bị chảy máu ...

***- Thái Linh, bà đứng lại ngay cho tôi!

Tôi vẫn còn ngơ ngẩn đứng nhìn theo hướng Giang Hựu Thần vừa đi, thì phía sau lưng vọng lên tiếng hét của Thượng Hội. Tôi giật thót mình.

Tôi từ từ quay người lại, khuôn mặt dờ mếu dờ cười. Thượng Hội và Ngọc Đình hai nhò đó tay cầm một cây gậy, mặt đờ đờ sát khi đứng ở phía sau...

Không phải chứ... Tôi biết phải giải thích thế nào đây. Chân tôi bắt đầu run lên như cây sậy...

- Bà dám ăn cây táo rào cây sung hử?

- Không... tôi không có...

Thượng Hội dồn tôi như ép cung can phạm. Tôi nhìn qua phía Ngọc Đình cầu cứu. Má ơi, nhò đó đang xoay tít cây gậy trong tay, dùng ánh mắt đầy bạo lực uy hiếp tôi...

Chúa ơi, ... bọn họ sẽ xử mình sao đây?

- Tôi... tôi sai rồi... Các bà có bắt tôi làm trâu làm ngựa, tôi cũng vâng theo! – Tôi cúi gầm mặt xin tha tội.

Chúa ơi, xin cho con hai chữ “bình yên”! Tôi lảm rảm cầu nguyện.

- OK! Tụi tôi sẽ không làm gì bà đâu, chỉ cần bà nói cho tôi biết bà dấu Giang Hựu Thần ở đâu!

- Không... không có...

- Không có? Rõ ràng tui thấy bà kéo tay chàng đi, bà dùng qua mặt tui tôi!

- Đi... đi rồi!

- Đi rồi?! Thế thì bà hẹn chàng ra cho tui tôi!

Tôi lập tức tỏ thái độ “không thể được”.

Hai nhò cũng lập tức đáp trả tôi bằng thái độ “dọa nạt”.

- Hai bà không hiểu nỗi khổ của tôi...

- Nào, cho bà suy nghĩ ba giây, cơ hội cuối cùng của bà đó. Hẹn chàng ra rồi giới thiệu cho tui tôi làm quen. Thế nào? – Thượng Hội cắt đứt lời tỏ khổ của tôi... Hai nhò bạn nói khổ kiên quyết – “Nếu không bà chỉ còn con đường chết”

Xem ra... chỉ còn cách đồng ý hai nhò mê trai đẹp này thôi. Chứng sợ con gái của Giang Hựu Thần tính sao đây?

Nhưng mà, cũng có thể “lấy độc trị độc”.

- Giang Hựu Thần, ở đây nè!

Người đối diện nở nụ cười bước đến. Không hổ thẹn là đệ nhất British, chỉ với động tác đẩy cửa bước vô thôi đã thu hút được ánh mắt nhìn của mọi người rồi.

- Thái Lăng! Xin lỗi để cậu phải đợi lâu. Cậu thật tinh tế, ở đây người phục vụ đều là con trai! – Giang Hựu Thần từ từ ngồi xuống, tháo cặp kính đen ra, cười bỏ luôn cái khăn quần đầu của mình.

- Cậu không để tam đại tướng quân phát hiện ra chứ? – Tôi thấp thòm hỏi. Nếu như để ba người đó biết, tui xem như đi đời nhà ma.

- Không đâu, để bọn họ biết, mình cũng đâu có ra đây được!

Tốt rồi, trái tim đang treo lủng lẳng của tôi cuối cùng cũng được đặt nguyên về chỗ cũ. Hic... tôi đang liều mình như chẳng có, để hẹn chàng hoàng tử ra

đây. Nếu lỡ như kế hoạch thất bại, tôi sẽ tiêu đời con nòng nọc.

- Thái Lăng, cậu gọi mình ra nói để cho mình một sự bất ngờ, là cái gì vậy?

- Hờ hờ, Giang Hựu Thần, có phải cậu sợ con gái lắm không? – Tôi vừa dò hỏi vừa nghĩ nếu cậu ta phủ nhận thì nên làm gì sau đó.

- Ủ! Sao cậu biết vậy! – Giang Hựu Thần cứ như biến tôi thành vị thần tiên biết trước mọi việc.

- Hà? Thế là... - Không ngờ cậu ta lại dễ dàng thừa nhận khuyết điểm chí mạng của mình đến thế. Hic... thật là ngoài dự liệu... - Vậy cậu có muốn chữa bệnh không?

- Muốn, nhưng...

- Đừng có nhưng nhĩ gì cả, muốn là được rồi. Mình có nghĩ ra cách để chữa bệnh cho cậu, vì thế hôm nay cậu nhất nhất phải nghe theo mình, chắc chắn cậu sẽ không sao! – Tôi ra vẻ thần bí. Thấy Giang Hựu Thần chăm chú lắng nghe, tôi thấy mình có chút tội lỗi!

Thật ra... thật ra tất cả do hai nhỏ bạn Thượng Hội và Ngọc Đình ép tôi đến bước đường cùng! A di đà phật, nhắm mắt cho qua, “đói ăn vụng, túng làm liều mà”. Hừm... Nhưng mình cũng đang nghĩ đến việc chữa bệnh cho Hựu. Vì thế, phải bình tĩnh!

- Cậu đợi chút! – Tôi lấy trong túi mình ra một tuýp thuốc để trong ngăn tủ bảo bối của mẹ: “Thuốc cầm máu Bạch Thiên”.

Từ nhỏ đến lớn tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó, nhưng phạm là thứ để trong ngăn tủ bảo bối của mẹ, đều là bảo bối gia truyền của nhà tôi. Ví dụ như cái vòng giả ngọc, chân trâu Khai Quang...

- Cậu cầm lấy đi! – Tôi hào phóng đưa đồ mình lên lút lấy từ nhà để trước mặt Giang Hựu Thần.

- Đây là cái gì?

- Đây là bảo bối gia truyền của nhà mình, tặng cho cậu đấy!

- Cái này... dùng để làm gì?

- Cậu nhìn nè, trên đó có ghi “cầm máu”. Bọn mình thử xem. Bệnh của cậu đã bao nhiêu năm nay rồi, coi như liều một phen xem sao.

- Ủ, cũng được.

Tôi ngẩn ra nhìn Giang Hựu Thần vô cùng bình tĩnh, bất ngờ đến há hốc miệng! Không phải chứ, đệ nhất hoàng tử British mà lại nghe lời đến thế sao...

Giang Hựu Thần bóp tuýp thuốc như lọ kem đánh răng ra:

- Nuốt cái này vào bụng à? Sao mình cảm thấy không giống lắm?

- Chắc là thế đó! – Tôi vò vò tóc, lọ thuốc này chẳng ghi chú gì hết cả...

Cứ thử xem, tôi vẫn hy vọng nó sẽ có tác dụng. Chiều nay Giang Hựu Thần có thể đi xem phim cùng hai nhỏ ác ma của đời tôi rồi... Ấc ặc... sao tôi phải lao tâm khổ tứ thế này chứ?

Giang Hựu Thần hoài nghi, hết nhìn tôi, rồi lại nhìn tuýp thuốc. Sao vậy cả? Bảo bối gia truyền cậu ta cũng chê sao?

Cậu ta từ từ bỏ thuốc vào miệng, tôi mở to mắt thò cổ như ốc bươu vàng nhìn cậu ta...

Xoảng!

Một tiếng vỡ choang một cái, Hựu vội ngừng lại.

Tôi sững sờ nhìn người phục vụ đứng cạnh. Ly kem tôi vừa gọi nằm chổng lộn trên đất. Anh ta bị ngã tay hay sao? Thật đáng quá!

- Các anh... các anh... đây là thuốc bôi ngoài da mà! – Người phục vụ chăm chăm nhìn vào vào tuýp thuốc trên tay của Giang Hựu Thần.

Thuốc bôi ngoài da? Cậu ta cầm lấy cái được gọi là “bảo bối gia truyền” chỉ xuống phía góc phải. Một dòng chữ nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn được nữa cho chúng tôi xem

Thuốc này dùng để bôi lên vết thương.

Má ơi... suýt nữa thì... Tôi không dám nghĩ đến. Thiếu tí nữa tôi đã phải đưa Giang Hựu Thần đi bệnh viện để rửa ruột rồi. Tam đại tướng quân, cả người bí mật nữa nhất định sẽ không tha cho tôi!

May quá... may quá...

***Tuy rằng tôi vừa phạm phải một sai lầm “nhỏ nhỏ” nhưng sự tín nhiệm của Giang Hựu Thần dành cho tôi vẫn không mấy may thuyên giảm. Nhìn ánh mắt vẫn tràn trề đầy niềm tin của cậu ấy, tôi có thêm dũng khí, liều lĩnh đẩy Giang Hựu Thần đang thất thần như xác ướp Ai Cập ra khỏi tiệm...

Ngoài đường mọi người ngoài đầu nhìn Hựu Thần, đồng thời cũng liếc nhìn tôi một cái. Bất luận thế nào đây cũng là lần đầu tiên trong đời có nhiều người ngoài đầu nhìn tôi như thế!

- Thái Lăng, bộ phim này vừa chiếu mới đây, mình rất muốn đi xem nhưng ba cậu ấy không cho mình đi! Cảm ơn cậu đã mời mình đi xem phim...

- Hờ hờ... hờ hờ... Cậu thích là được rồi...

Cuối cùng cũng đã đến được rạp chiếu phim một cách an toàn. Nhìn thấy khuôn mặt Giang Hựu Thần vui sướng, vô tư, đột nhiên tôi cảm thấy mình có chút tội lỗi. Chắc là sẽ không sao đâu, nếu lỡ như có chuyện gì cũng còn có tôi bên cạnh.

Vụt... vụt... vụt...

Ấm khí à? Tôi quay đầu lại. Thượng Hội và Ngọc Đình đã đến, đang đứng ở đằng sau vẫy tay tới tấp!

- Mình đi mua chút đồ ăn nhé! Cậu ở đây đợi mình! – Không đợi đến Giang Hựu Thần đáp trả, tôi đã chạy biến đi!

Hai nhóc nhìn thấy Giang Hựu Thần đã yên vị ở chỗ ngồi, thích thú đến nhảy cẫng lên... cứ dán mắt vào cậu ta!

- Bước tiếp theo, các bà phải nghe theo sự chỉ huy của tôi! – Lần đầu tiên tôi dùng giọng nói chỉ huy với hai cô bạn của mình. Ở bên cạnh Giang Hựu Thần, cuối cùng tôi cũng được một lần tỏ vẻ uy nghiêm.

- Không thành vấn đề!

.....

Tôi nói liền một mạch kế hoạch tác chiến do mình vắt óc nghĩ ra hôm qua cho bọn họ nghe. Ba chúng tôi cùng làm bộ không quen biết nhau, về chỗ ngồi xuống. Giang Hựu Thần bị kẹp giữa tôi và hai bà bạn hung thần.

- Cậu không mua đồ ăn sao?

Giang Hựu Thần nhìn hai tay trống không của tôi hỏi...

Thôi tiêu rồi, quên mua rồi... - À... ừm... họ bán hết rồi!

Vừa dứt lời, một gói bắp rang được chuyển từ bên cạnh ra trước mặt tôi. Giang Hựu Thần ngơ vờ nhìn bọn họ, rồi quay lại nhìn tôi...

Tôi thấy hơi bức mình, mắt nhìn thẳng màn hình...

- Hmm... hmm...

Tôi giả bộ khục khặc ho để nhắc nhở bọn họ, cần phải đợi đến khi mọi thứ đã ổn định, bọn họ mới được nói chuyện với Giang Hựu Thần, nếu như đắc tội với hoàng tử, tôi sẽ không chịu trách nhiệm!

- Hựu, cho cậu xem hai tấm hình nè!

- Ừ!

Tôi lấy ra hai tấm hình thẻ của Ngọc Đình và Thượng Hội, đợi cậu ấy quay lại nhìn. Hai tấm hình này là kiệt tác nghệ thuật của hai nhóc. Nụ cười tươi hơn thực được, mẫu đơn. Toong toong... nhìn hình tôi cũng phải vã mồ hôi...

- A !!! – Giang Hựu Thần vừa mới nhìn thấy hình đã lập tức hét to. Tiếng hét làm tôi giật bắn như điện giật, đánh rơi hình xuống đất.

Xoẹt!

Tất cả mọi người trong rạp đồng loạt quay lại nhìn chúng tôi... Hàng trăm đôi mắt tò mò, bức dọc hướng về phía chúng tôi. Vẫn còn may phim vẫn chưa bắt đầu chiếu, chỉ mới có vài hàng chữ chạy, nếu không chắc chắn chúng tôi sẽ bị hàng trăm tia súng lazer đỏ bắn cho tơi bời!

- Hờ hờ... hờ hờ... - Tôi tiếp tục cười khờ khạo, nhìn mọi người xin lỗi...

Tấm hình nhỏ xíu như thế mà đã phản ứng lớn như thế rồi! Kế sách lấy độc trị độc của tôi biết có tác dụng không đây?

Khi mọi người quay đi, tôi vẫn còn cảm thấy không thoải mái, tự nhiên chút nào. Hình như vẫn có đôi mắt nào đó đang theo dõi mình.

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thoát cái cả rạp cả rạp chiếu phim tắt đèn tối thui không nhìn thấy gì cả...

Tôi quay đầu lại thì đụng phải hai bà bạn hung thần.

Hic... Hai bà... đừng có trừng trừng nhìn tôi. Là hoàng tử sợ hết lên, chứ có phải tui đâu! Tui cảm thấy các bà đẹp như siêu mẫu!

Không, hơn siêu mẫu! – Tôi chớp chớp mắt với bọn họ. – Các bà rất đẹp mà!

Mèn ơi, hai nhò tác ta này không thể đắc tội được!

Giang Hựu Thần ngồi cạnh bên không hề lên tiếng. Tôi quan sát cậu ấy. Lần này khá hơn rồi, khuôn mặt không trắng bệch như lần trước, lẽ nào đã có tiến bộ rồi sao?

Tôi nở một nụ cười tươi, rồi kéo tay cậu ta... Lạnh ư?! Thì ra toàn thân cậu ta bắt đầu run lên.

- Cậu không sao chứ? Cậu cảm thấy sao?

- Không... không sao... - Giọng nói cậu ta vẫn run lên.

Dưới ánh đèn của màn hình tôi thấy Hựu hơi hoảng sợ run lên, nhưng không thấy đỏ mặt, sắc mặt cũng không bị tái xanh...

Vì thế kết luận: Có tiến bộ!

Yeah! Qua vòng sơ tuyển, có thể tiến hành bước tiếp theo!

- Thoải mái, thật thoải mái nhé. Cậu bình tĩnh hơn lúc nãy nhiều rồi! Cố lên, chúng ta nhất định sẽ thành công! – Miss nhọ nôi Thái Linh không ngờ cũng có lúc nói với người khác những lời như vậy... Thật khó tin!

- Vẫn... vẫn còn à... Không... không phải chứ?

Đúng cái lúc tôi tràn trề niềm tin tiếp tục chiến đấu thì Giang Hựu Thần lại nói ra những lời như vậy sao? Nhìn Hựu lúc này tôi như thấy chính mình lúc hoang mang mất tự tin khi gặp phải điều xui xẻo.

Tôi trân trân nhìn Hựu, đột nhiên cảm thấy không nổi tiếp tục kế hoạch của mình...

- Giang Hựu Thần! – Hai giọng nói bên cạnh đột ngột chen vào mạch suy nghĩ của tôi! Bọn họ không đợi tín hiệu của tôi đã tự tiện gọi tên cậu ấy!

Tôi hoảng hốt trở về với nhiệm vụ hiện tại của mình, như một con vịt mẹ chạy ra che chắn cho Giang Hựu Thần: - Các người định làm gì thế?

Suyt!

Tất cả mọi người ngồi phía trước lại quay đầu cảnh cáo tôi!

Tôi vội vàng gật đầu với bọn họ! Sẽ im lặng, sẽ im lặng...

- Bà biến ngay cho tôi! – Tôi còn đang lo xin lỗi mọi người thì Thượng Hội đã hần học dùng chân đá tôi!

- Người gì thế không biết! Các bà... sao các bà lại...!

Chết thật... hai nhò mê trai đẹp thoát biến thành hai con cạp nhảy tới, chực vỗ hoàng tử... Lời đồn trong “giới giang hồ” quả không sai chút nào, học sinh trường Maria lâu ngày sẽ biến thành những con cạp cái...

Tôi nhìn thấy hai con cạp đó nhe nanh vuốt, từng bước từng bước đến gần Hựu Thần!

Xảy ra chuyện rồi! Lần này thì xảy ra chuyện thật rồi! Tôi nhảy qua, sử dụng những chiêu thức karate vừa học được, cắn răng lấy hết sức gồng tay đẩy hai nhò bạn vừa hóa cạp ra. Dưới ánh sáng mờ nhạt, tôi thấy dòng máu đỏ chảy ra từ mũi của Hựu.

Hai con cạp chưa chịu buông tha, ra sức túm tôi. Tôi gắng sức nắm lấy tay vịn ghế ngồi, biến mình thành một bức tường bảo vệ cho Giang Hựu Thần. Mấy đầu ngón tay tôi vịn cứng đầu muốn phát khóc. Nhưng tôi không còn để ý đến việc đó nữa...

Tôi đột nhiên quay người, đẩy hai nhò bạn ngã rầm một cái, rồi nắm lấy tay của Giang Hựu Thần đang ngồi thờ trên ghế, kéo đi như ma đuổi ra khỏi rạp chiếu phim... Ngay cả trong bóng tối, tôi vẫn có cảm giác có cặp mắt nào đó cứ theo dõi chúng tôi...

Bình!

Mới chạy ra đến cửa thì tôi đụng phải một bức tường... Thật xui xẻo! Tôi sờ lên trán của mình, không kịp có phản ứng đau, tôi lanh lẹ tránh qua một bên rồi chạy tiếp! Không phải... sao bốn bên đều là tường thế này?

Tôi ngạc nhiên nhìn lên, tìm lối ra ngoài... Trời, tôi nhìn thấy cậu thanh niên phục vụ trong nhà hàng lúc nãy! Minh hoa mắt rồi, là Kì Dực! Sau lưng cậu ta

còn có hai khuôn mặt lạnh như băng khác...

- Tôi... tôi... - Giải thích! Mình cần phải giải thích!

Nghiêm Tôn dừng lại ra từ phía sau lưng tôi đỡ lấy Giang Hựu Thần, hai người còn lại nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống...

Tiếng bước chân đuổi theo từ phía sau, cuối cùng cũng dừng lại ở bức tường làm bằng người to lớn đó, rồi lại từ từ nhỏ dần...

- Các cậu không được như vậy, là do mình mời Thái Lăng cùng đi xem phim thôi!

Tôi ngược đầu nhìn Giang Hựu Thần đang sợ đến mức sắp ngất đi mà vẫn dùng chút sức lực cuối cùng của mình để bảo vệ cho tôi! Nhìn thấy cậu ta hốc hác bởi những trò hành hạ của tôi, trong lòng sao mà cảm thấy xót xa...

- Chúng ta đi thôi! – Ân Địa Nguyên chỉ huy mọi người, nói xong quay người giúp Nghiêm Tôn đỡ Giang Hựu Thần đi ra phía ngoài.

Kì Dực vốn đang nắm chặt nắm đấm, cũng từ từ bỏ xuống sau lời nói của Giang Hựu Thần...

Phù...

Một cơn gió lạnh xoẹt qua tai, Nghiêm Tôn như một tảng băng đứng ngay phía sau tôi.

Hu hu hu... Hú hồn hú vía! Tôi vội vàng co mình lại.

- Tôi đã nói rồi, cậu không được làm tổn thương cậu ấy... Cậu ấy rất tin tưởng cậu...

Nghiêm Ngôn nói xong thì sai chân bước đi. Nhìn theo bóng của bốn người bọn họ, tôi cảm thấy trong lòng mình se thắt lại, rồi trở nên vô cùng nặng nề như có cục đá bên trong.

Ánh mắt trách móc, giọng nói băng giá cứ quay vòng vòng trong đầu tôi...

Mình... mình phải làm sao đây?

***Mấy ngày sau đó tôi phải sống trong sự dằn vặt cắn dứt của lương tâm. Liệu pháp chữa trị cho Giang Hựu Thần xem như hoàn toàn thất bại. Hựu Thần cũng vì bị cú sốc quá lớn mà mấy hôm liền không đến trường. Tam đại tướng quân cứ lúc nào cũng nhìn tôi bằng ánh mắt như muốn xé xác đến nơi!

Hu hu hu... Phần thưởng lớn nhất chỉ dành cho nhiệm vụ gian khổ nhất. Trên đời này quả thật không có thứ gì là cho không cả!

Tôi đang trên đường đến phòng học múa.

Ngày mai lại là ngày bỏ phiếu bình chọn. Không cần biết tam đại tướng quân nghĩ thế nào, tôi cũng phải giúp Giang Hựu Thần tập luyện nốt lần cuối cùng này. Nhân tiện... nhân tiện xem thử cậu ấy mấy hôm nay ra sao! Nhưng mà không hiểu bọn họ có chịu tha thứ cho tôi không. Càng đến gần phòng học múa tâm trạng tôi càng rối bời...

- Tôi... đến rồi! – Tôi thở dốc bước vào bên trong, mọi người đều đã có mặt ở đó từ lâu!

Ba người bọn họ với ba tư thế khác nhau, người ngồi ở dưới đất, người ngồi trên những thanh gỗ...

Khoan đã... ba người thôi sao?

Còn Giang Hựu Thần? Giang Hựu Thần đâu nhỉ? Tôi vừa cúi người thở, vừa dòm bốn phía tìm kiếm...

- Hựu không đến! Quân sư vẫn đúng là quân sư, Ân Địa Nguyên nhìn qua đã biết tôi đang làm gì.

- Nhờ ý tưởng độc đáo của ai đó, định làm “Hoa Đà tái thế”, nên... Lần này thì tốt rồi, Hựu chỉ cần nhìn thấy cô gái nào cách mình hai mét thôi thì mũi bắt đầu chảy máu, ... Kì Dực hậm hực nói.

Đầu tôi cúi xuống thấp hơn nữa...

Ân Địa Nguyên đứng bên cạnh không lên tiếng, Nghiêm Ngôn không thèm ngó ngang gì đến tôi! Cũng may, tôi đã quen rồi...

- Vì thế Hựu không thể tham gia buổi bình chọn ngày mai!

- Cái gì? – Tôi kinh ngạc hét lớn, nhìn thẳng vào Ân Địa Nguyên. Cậu ấy nói sao nghe nhẹ nhàng thế? Tất cả công sức bấy lâu nay coi như công cốc rồi sao? Còn cái giao hẹn quyết một phen sống mãi với Lâm Tử Hạo nữa!

- Tên An Vũ Phong này, tuyệt đối không thể tha cho hắn! – Kì Dực đột nhiên đâm mạnh vào tường một cái.

- Chúng ta cần phải tìm một cascadeur siêu hạng để thay thế cho Hựu trong buổi bình chọn! Hơn nữa người này còn phải là một khuôn mặt lạ!

Híc... Không ngờ hậu quả của “mĩ nữ cứu anh hùng” lại trầm trọng cỡ này. Tôi ngán ngẩm thờ dài!

Tội của tôi không thể tha thứ được! Ông thần xui ơi ông thần xui, bây giờ tôi còn liên lụy đến hoàng tử đệ nhất British Giang Hựu Thần nữa...

- Vậy phải làm sao đây? – Tôi hồi hận nhìn mọi người, như một đứa trẻ vừa gây lỗi vậy.

Chậm chậm... chậm chậm...

Ba người bọn họ nhất loạt quay đầu nhìn về một hướng, ánh mắt đổ dồn về phía tôi.

Không... không... không được!

Tôi bước lùi về sau, rồi lắc đầu lắc để cái đầu của mình như cái trống bỏi.

Kì Dực nở một nụ cười ma mãnh đầy mưu mô...

- Không được! – Tôi quay đầu chạy hồng hộc ra phía ngoài.

Trời, sao cánh cửa lại xa như vậy nhỉ? Tôi gồng sức lên để chạy... thế nhưng chân tôi vẫn hươ hươ chạy tại chỗ...

Ặc...! Sợ quá, má ơi! Tôi quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt hung tợn như Diêm Vương của Kì Dực.

- Aaaaa! Bỏ tôi ra! Cậu bỏ tôi ra! – Ban nãy còn dậm chân tại chỗ, bây giờ đến đất cũng không chạm tới nữa... Tôi bị Kì Dực nhắc bổng lên, tay chân quơ loạn xạ trong không trung, khóc lóc van nài cậu ta.

- Đừng có gào lên nữa! Tất cả đều do cậu gây nên, sao có thể buông tha cho cậu được? Nam nhi đại trượng phu dám làm dám chịu! – Tên Kì Dực tóc đỏ còn bóng gió mát mẻ.

Bịch!

Tôi bị quăng vào giữa, bây giờ có muốn chạy cũng chạy chẳng trôi!

Ân Địa Nguyên hoàn toàn không đoái hoài đến phản ứng của tôi, tiếp lời:

- Cascadeur siêu hạng phải hoàn tất các bài biểu diễn! Phần hát do Dực đảm nhiệm. Nói bình dân có nghĩa là hát nhép. Còn karate, và nhảy...

Tôi đã hoàn toàn không nghe thấy gì nữa... Híc... Tôi đích thị là Cascadeur siêu siêu đen đui!

***Tôi không run... tôi không... không run...

Bên ngoài là tiếng la hét động đất trời, tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thế là tôi trở thành Cascadeur cho Giang Hựu Thần, thay cậu ta để trình diễn các tiết mục hát, võ và nhảy múa.

Mình đâu muốn thế!

Thái Lăng, cậu đang thù mặt ra làm gì thế? – Ân Địa Nguyên vỗ vai tôi, tôi giật thót mình đến hồn vía bay mất phân nửa.

Thái Lăng, cậu chỉ được thành công, không được thất bại! Cậu có biết hôm nay tại này phải tiêu bao nhiêu để “đánh bóng” cho cậu không? – Kì Dực cũng bước ra. Đúng là Vua Kiết xu, lại nhắc tới tiền.

- Minh... - Tôi đang định nói “mình bây giờ hồi hận có kịp không”, thì bên ngoài trời lại nổi lên một tràng pháo tay như sấm dậy. Tiếng kêu gào cổ vũ ở bên dưới ầm ầm như bão đổ bộ.

- Hoan nghênh mọi người đến tham dự buổi bỏ phiếu cuối cùng cho bảng xếp hạng British mỗi tháng một kì. Ba đối thủ đầu bảng sẽ quyết đấu với nhau, bây giờ...

Bắt đầu rồi sao? Bắt đầu rồi sao?

Chân tôi bắt đầu run lạt bật lên, nếu như không nhờ tôi cố gắng gượng thì đã té oạch xuống sàn rồi!

- Các... các cậu... cậu không... không được... được đi! – Nhìn thấy tam đại tướng quân chuẩn bị rời khỏi, giọng nói của tôi bắt đầu run lên như một con cừu con lạc mẹ.

- Thái Lăng, không được lo lắng, cậu phải bình tĩnh. Còn nữa, không được để ai vào phòng hóa trang của cậu, - Ân Địa Nguyên vỗ vai tôi, ánh mắt cậu ta đầy niềm tin và sự quả quyết. Tôi vô cùng sợ hãi, nhưng cũng có chút can đảm hơn.

Tôi một mình lén lút đi ra phía trước xem, tam đại tướng quân đã yên vị ở dưới hàng ghế khán giả. Những ứng cử viên của British bách soái đều là những

người vô cùng có tài năng, đương nhiên là trừ tôi ra. Càng không cần phải nói ba ứng của viên đầu bảng. Buổi chung kết hôm nay sẽ phân định ngôi hạng rõ ràng của từng người. Đây xem như là một thách thức lớn nhất trong đời tôi. Càng nghĩ đến tôi càng cảm thấy vô cùng lo lắng...

Không được lo lắng, nếu không tôi sẽ...

Ôi, không kịp nữa rồi! Tôi đã lo đến nỗi... muốn đi nhà vệ sinh!

May mà trong nhà vệ sinh không có bóng người nào. Tôi vội vàng lao vào bên trong. Những ngày tháng ở trường British vừa qua, thành tích lớn nhất mà tôi học được là cách đi vào nhà vệ sinh nam để giải quyết vấn đề.

Đang định đẩy cửa ra khỏi phòng vệ sinh, tôi bỗng nghe thấy tiếng chân người, tôi lập tức nín thở lại, không dám gây ra một tiếng động nhỏ nào.

- Ngài trợ lý, nghe nói hôm nay Giang Hựu Thần không đến!

- Không đến ư? Ha ha ha, tên nhát gái đó sợ mất mặt rồi! Ê mập, người có thấy cảnh lần trước không, ta cười đến đau cả bụng!

Cái giọng nói đó cho dù có ở đâu tôi cũng nhận ra được là của Lâm Tử Hạo, kẻ luôn cười trên nỗi đau của người khác!

- Ngài trợ lý, thế mọi chuẩn bị của ta xem như là công cốc rồi sao?

Giọng nói càng lúc càng yếu dần, tôi áp sát tai mình vào cửa nhưng cũng không nghe thấy phần cuối của đoạn hội thoại. Bọn họ xem chừng đã đi khỏi rồi.

Về đến phòng hóa trang, tôi nghe thấy tiếng náo nhiệt ở trên sân khấu, lại trở về trạng thái lo lắng. Không được, không được, cứ thế này tôi chắc chắn sẽ làm hỏng hết chuyện! Tôi... tôi biết làm sao bây giờ? Cứ nghĩ tới nghĩ lui, hai chân tôi bắt đầu mềm nhũn ra, cứ như bệnh thoái hóa xương vậy.

- Tiếp theo xin mời An Vũ Phong! – Tiếng người dẫn chương trình vọng lại.

An Vũ Phong? Đến phần biểu diễn của thằng cha này rồi sao? Tôi cố gắng lết đôi chân đã mềm nhũn như bún của mình ra ngoài, nép người trong cánh màn sân khấu, vạch ra một lỗ nhỏ để xem tình hình đang diễn ra bên ngoài. Một trận đấu không khoan nhượng của các ứng viên British!

- Every body! Nice to see you! – Vẫn cái khí thế ngời ngời của An Vũ Phong, đôi bông tai lấp lánh, nhìn cậu ta rất giống một đại tướng quân, - “Trận gió kim cương” rất cảm ơn các bạn đã yêu quý tôi, miễn tặng cho tôi một biệt hiệu đặc biệt như thế!

Ôi chào... không ngờ giọng nói của tên này cũng êm dịu ghê! Chỉ mới mở miệng nói mấy câu đã làm điên đảo biết bao nhiêu cô gái rồi. Một lát nữa hẳn mà hát, chắc thế giới sẽ biến thành của hắn mất thôi.

- Trận gió kim cương! Mình muốn nghe cậu hát!

Những cô gái ủng hộ cho “kim cương” bắt đầu gào thét, huyết sáo liên hồi.

- OK! Mình sẽ hát tặng các bạn một bài... - An Vũ Phong bắt đầu cất tiếng hát.

Sự náo nhiệt dưới sân khấu đủ chứng tỏ cậu ta được mọi người yêu thích đến cỡ nào rồi! Tôi nhìn mấy bà vịt cạp cạp ở phía dưới, suýt nữa thì lăn đùng ra xỉu.

Nhìn thấy An Vũ Phong điềm tĩnh biểu diễn trên sân khấu, trong lòng tôi lại cảm thấy vô cùng hồi hộp! Tôi nhìn xuống đôi chân vẫn còn run bần bật của mình.

- Thái Lăng!

Đột nhiên từ phía sau có người vỗ lên vai tôi, tôi giật nảy mình quay đầu nhìn. Thì ra là Ân Địa Nguyên, tìm tôi lúc đó mới yên trí quay về lòng ngực.

- Sắp đến mình chưa vậy? Tâm trạng lo lắng lại dâng lên đột ngột.

- Ủ, đừng lo lắng, mọi thứ bọn này đã chuẩn bị cho cậu xong hết rồi.

- Ủ, - Tôi gạt đầu một cái thật mạnh.

Hôm nay người cuối cùng lên sân khấu biểu diễn chính là hoàng tử của chúng ta, Giang Hựu Thần... - Tiếng người dẫn chương trình vừa thoát lên không trung, tiếng la hét ở dưới khán giả làm chấn động cả cái trần hội trường.

- Nhưng... - người dẫn chương trình đằng hắng giọng, cả hội trường lập tức im lặng... - Nhưng Giang Hựu Thần muốn có vài lời với mọi người, xin mời xem đoạn băng.

Băng? Là cái gì thế nhỉ?

- Hựu đã thu sẵn một đoạn băng, sẽ giúp đỡ cậu rất nhiều, vì thế cậu không cần phải lo lắng, - Hình như Ân Địa Nguyên có thể nhìn thấu tim gan tôi, lập

tức giải đáp mọi nghi vấn. Hèn gì cậu ta nói tất cả mọi thứ đều đã được chuẩn bị sẵn sàng.

- Xin chào các bạn. Thật xin lỗi hôm nay mình không thể đến tham dự buổi bình chọn... - Trên màn ảnh xuất hiện Giang Hựu Thần, các cô gái vẫn la hét lên cứ như gặp người thật vậy.

- Hôm nay mình đã nhờ người bạn của mình, Thái Lăng...

Ân Địa Nguyên đột nhiên đẩy tôi, ra hiệu tôi bước lên sân khấu. Khi tôi vừa vén tấm màn để bước ra, Lâm Tử Hạo sụt qua vai tôi, hướng vào phía cánh gà sân khấu.

Rào rào rào...

Tôi vừa bước ra sân khấu, mọi người lập tức ồ ạt vỗ tay. Tôi ngó ngàng ngó ngàng đứng ngay giữa sân khấu, phía sau là Giang Hựu Thần xuất hiện trong đoạn băng hình.

- Vì thế, cậu ấy có thể thay mình đem đến cho mọi người buổi trình diễn đặc sắc nhất. Hi vọng các bạn sẽ ủng hộ cậu ấy, như là ủng hộ cho mình, được không?

- OK! – Cả hội trường nhất loạt tung hô.

Giang Hựu Thần quả thật không giống như người thường, cho dù không đích thân đến được mà vẫn có thể kiểm soát được tình hình.

Người dẫn chương trình đưa micro cho tôi rồi đi xuống phía dưới. Tôi nhìn thấy tam đại tướng quân đang ngồi ở hàng thứ nhất, mắt họ ánh lên sự ủng hộ và niềm tin.

Ủa? Người đang ngồi giữa họ là ai thế nhỉ? Tuy rằng cậu ta đội cái nón lưỡi trai rất thấp, gần như không nhìn thấy khuôn mặt cậu ta, nhưng đôi môi cậu ta... hình như... là Giang Hựu Thần?!

Giang Hựu Thần cũng đến đây sao? Bệnh cậu ta đã khỏi rồi sao?

Cũng có thể Giang Hựu Thần cảm thấy hình như tôi nhìn thấy cậu ấy, nờ một nụ cười dưới cái mũ lưỡi trai lụp sụp.

Tôi thở một hơi thật sâu, nói vào micro:

- Chào các bạn, mình là Thái Lăng. Xin các bạn hãy ủng hộ cho Giang Hựu Thần, bạn thân nhất của mình...

Rầm rầm rầm!

Dưới sân khấu nổi lên một tràng pháo tay thật lớn, hình như là dành cho Giang Hựu Thần. Đã là người đóng thế cho Hựu, tôi nhất định phải thành công!

Có Giang Hựu Thần ra sức giúp đỡ, tôi sẽ càng có thêm niềm tin.

Tôi thở một hơi thật sâu, tự nói với mình:

- Thái Linh, cố lên!

***Chát bùm, chát bùm...

Phản nhạc dạo bắt đầu nổi lên, đây là bài hát Kỳ Dục đã chọn cho Giang Hựu Thần. Hai hôm trước cậu ấy đã làm thành đĩa CD cho tôi, có lẽ chỉ có ba người bọn họ mới có khả năng làm ra những chuyện thần thông quảng đại như thế!

Tôi bắt đầu nhấp nháy môi theo giọng hát trong đĩa. Tôi hát bài "Nếu yêu" vô cùng nhập tâm.

Đến đoạn kết, đám con gái ở phía dưới đã như say rượu hết cả rồi. Tôi nhẹ nhõm thở phào. Có vẻ như mọi thứ đều diễn ra rất thuận lợi...

Nếu như em lúc đó hiểu ra, trong cuộc đời ai mới là...

Đoạn nhạc đột nhiên ngắt lịm ba giây, tôi không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức nờ một nụ cười rạng rỡ, nhanh chóng bắt chước những ca sĩ nổi tiếng nói: - Xin cảm ơn...

May mắn đoạn nhạc được bật lên đúng lúc, mọi người dưới sân khấu cứ nghĩ là tôi cố tình sắp đặt thế, vỗ tay rần rần. Hà hà... đâu biết sau lưng áo tôi mồ hôi mồ kê đang đổ ra nhễ nhại...

Tôi nhìn Giang Hựu Thần ngồi ở phía dưới. Tuy rằng không nhìn thấy đôi mắt của cậu ta, nhưng nụ cười cậu ta tiếp cho tôi động lực để cố gắng.

Biểu diễn hát xong, tôi lập tức chạy ra phía sau thay bộ đồ khác lên sân khấu. Tiết mục tiếp theo tôi phải thể hiện "khí phách nam nhi". Tôi đã được luyện tập rất nhiều lần rồi, hơn nữa nụ cười ban nãy của Ân Địa Nguyên đã giúp tôi vô cùng an tâm.

Theo sắp đặt của chúng tôi, tôi sẽ chém đôi một thanh gỗ ra làm hai. Khả khả... Có phải ghê gớm lắm không?

Ngay lúc đó, có một tên con trai cầm một thanh gỗ đem lên sân khấu. Ủa? Sao cái người này hoàn toàn khác với cái người trước đây vậy nhỉ? Tôi nhớ lần trước Ân Địa Nguyên dẫn tôi đi gặp người phụ trách đạo cụ có đeo kiếng mà... Có thể có thay đổi vào giờ cuối rồi.

Tôi lại thờ vài hơi thật sâu, cầu mong mình may mắn, thì thỏ trót lọt... Hi vọng lát nữa chém gỗ, tôi sẽ giống như một cao thủ võ lâm, biểu diễn xuất chúng!

- Bạn Thái Lăng của chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi! Mọi người chú ý đề nghị các bạn chú ý quan sát tiết mục biểu diễn có một không hai này nhé! - Giọng của người dẫn chương trình càng làm khuấy động bầu không khí trong hội trường.

Xoẹt!

Vô số cặp mắt lập tức đổ dồn về phía tôi. Cả hội trường im lặng không một tiếng động. Hình như tất cả mọi người đều cùng nhau nín thở chờ đợi màn biểu diễn của tôi.

Một, hai, ba.

- A!

Tôi vận hành khí xong, nắm chặt nắm đấm, chạy xa năm mét, nhảy bổ vào miếng gỗ kia.

Bình!

Ồi đau quá! Suýt chút nữa thì tôi phải hét lên. Tôi cúi đầu xuống nhìn kĩ lại, miếng gỗ vẫn chưa được gãy đôi, còn chân tôi thì gần như đã gãy làm ba làm bốn rồi.

Xi!

Dưới sân khấu lập tức có tiếng xì xào, không ít người bắt đầu lầm rầm trao đổi. Nghe thấy những lời đó trong lòng tôi sốt ruột, lo lắng.

Chuyện gì thế này? Không phải tôi đã được luyện tập rất nhiều lần rồi sao? Lần nào cũng thành công, chưa bao giờ gặp phải tình huống như thế này cả!

Tôi chỉ cảm thấy, lúc nãy đá vào miếng gỗ đó có một cảm giác lạ lạ. Hình như... hình như miếng gỗ hôm nay cứng hơn rất nhiều so với những hôm luyện tập!

Tôi lén lút liếc nhìn Ân Địa Nguyên đang ngồi ở bên dưới, cậu ta đang nói nhỏ vài câu vào tai của Kì Dục, Kì Dục lập tức đứng lên rời khỏi chỗ ngồi. Giang Hựu Thần ngước đầu nhìn lên, tôi nhìn thấy ánh mắt cậu ta, hình như đang rất lo lắng cho tôi.

Không được! Thái Lăng! Mà bây giờ đang thi đấu hộ cho Giang Hựu Thần, không thể để chuyện xấu hổ như thế xảy ra được! Tôi bình tĩnh lại, tiếp tục vận hành khí, chạy xa năm mét...

- A!

Ầm!

Cùng với tiếng kêu đùng mảnh của tôi, miếng gỗ cứng chắc kia cuối cùng cũng bị gãy đôi ra. Trong lòng tôi vui sướng muốn nhảy cẫng lên, nhưng mà...

Ui da!

Chân tôi đang nhói đau lên. Chân tôi cứ như miếng gỗ kia gãy vụn làm đôi.

Cố nhịn! Cố nhịn! Thái Linh, mà phải cố nhịn cho bằng được! Không thể để thành dã tràng xe cát!

Rào rào rào! Rào rào rào! Rào rào rào!

- Ôi, thật là tuyệt diệu!

- Wow, trông mới oai lắm sao, oai lắm sao!

Tôi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, miễn cưỡng nở một nụ cười đáp trả lại tràng pháo tay như mưa ở phía dưới khán giả. Không ít các cô gái đã cất cao giọng gọi tên tôi.

- Thái Lăng, mình yêu cậu! Thái Lăng thật tuyệt!

- Nam tử hán! Công phu đỉnh!

...

Trong tiếng vỗ tay tán dương của mọi người, tôi cố gắng chịu đau bước vào bên trong. Vừa thay xong bộ đồ cuối cùng của mình thì Kì Dực xông của chạy vào, mở miệng ra nói ngay:

- Cậu điên rồi chắc? Sao lại đá miếng gỗ tổng hợp đó thế? Không muốn sống nữa à?

- Gỗ tổng hợp? - Hèn gì tôi lại cảm thấy nó cứng chắc như thế. Thì ra lúc tôi luyện tập, Nghiêm Ngôn đã đưa cho tôi loại gỗ mỏng dễ gãy nhất.

Nhìn thấy khuôn mặt đỏ hực lên của Kì Dực, tôi cảm thấy hơi sợ:

- Xin lỗi, mình không biết đó là gỗ tổng hợp, nhưng mà mình đang thi đấu hộ cho Giang Hựu Thần mà....

- Cậu... - Kì Dực nhìn xoáy vào mắt tôi, nín thinh một hồi lâu. Cuối cùng cũng hạ giọng nói với tôi: - Sao lại đi xin lỗi tôi? Chân là chân của cậu mà!

Kì Dực nói xong thì quay người bước ra khỏi phòng hóa trang! Hu hu hu... số tôi thật khổ! Tôi có cảm giác đắng nghét như nhai phải tâm sen! Thôi bỏ đi vậy! Lúc này không phải là lúc để suy nghĩ lung tung! Còn một phần biểu diễn nữa, phải kiên cường đến cùng!

Tôi mới bước đi một bước đã cảm thấy chân phải của mình hoàn toàn không còn chút sức lực gì. Âm nhạc đã được mở lên, tôi không còn thời gian để lãng phí nữa.

Cắn chặt răng, chân tôi đau đến tê liệt, tôi nhảy theo tiết tấu của bài nhạc một cách chuẩn xác. Một tuần vừa qua, tôi tập luyện cùng Giang Hựu Thần dưới sự giám sát của ba vị đại tướng quân. Kể ra họ có đôi khi ăn hiếp tôi đấy nhưng khi tôi bị Lâm Tử Hạo bắt nạt, họ cũng đều đứng về phía tôi, bảo vệ tôi....

Ánh mắt của khán giả tỏ ra khâm phục và tán thưởng, xem ra khả năng diễn xuất của tôi cũng khá cao.

Thượng Hội và Ngọc Đình, bọn họ cũng đến rồi! Thượng Hội vỗ tay theo tiết tấu giúp tôi, Ngọc Đình cũng phấn khởi quơ đôi tay qua lại trên không trung.

A! Chân phải của tôi vừa xoay qua thì đụng phải vết thương đá miếng gỗ. Một cơn đau nhói tim đến nỗi tôi chảy toát hết cả mồ hôi. Bởi vì tôi nhìn thấy ở phía dưới khán giả kia có một khuôn mặt vừa quen vừa lạ: An An!

Ánh mắt cô ta vẫn khó hiểu. Ánh mắt đó ẩn chứa điều gì? ... Là âm mưu, quỷ kế, hay là... Cô ta đã biết tôi là ai rồi chăng?

Trong lòng cảm thấy vô cùng bất an. Âm nhạc nhẹ dần, tôi gắng gượng làm động tác cuối cùng, cả hội trường lập tức vỗ tay như sấm.

Tôi nghiêng người cúi đầu chào, lại cúi đầu nghiêng người chào, đột nhiên cảm thấy mắt mình ươn ướt. Nếu như không nhờ Giang Hựu Thần, Miss qua đen Thái Linh tôi có lẽ sẽ chẳng bao giờ có được một tràng pháo tay nhiệt tình thế này đâu...

- Thái Lăng!

- Sao... sao thế? - Tôi ráng nén đau đứng trên sân khấu, mỉm cười đứng nhìn Nghiêm Ngôn.

Một Nghiêm Ngôn lúc nào cũng tĩnh lặng, trầm ngâm ít nói, đột nhiên thò dài một tiếng:

- Cũng có thể... tôi đã hiểu lầm cậu..

Sao? Hiểu lầm tôi?

Đó là lời của Nghiêm Ngôn đó sao? Cậu ấy đã tha thứ cho tôi rồi?

- Thái Lăng, cảm ơn cậu! - Là giọng nói của Giang Hựu Thần, dịu dàng như sười ấm trái tim tôi.

- Trời, cảm ơn gì chứ... - Tôi nhanh chóng cúi gầm mặt xuống, sợ Hựu phát hiện ra thái độ bối rối của tôi.

- Cảm ơn cậu đã giúp mình biểu diễn trong buổi bình chọn! Cậu thật là giỏi! Chân của cậu... không sao chứ?

- Ừ...không sao... - Tôi nhún nhún cơn đau nhói tim, mỉm cười với Giang Hựu Thần.

- Sắp trở thành tàn phế rồi còn nói là không sao! - Kì Dực tức giận quát mắng nhìn tôi. - Thật không biết cái đầu cậu có não không nữa.

Tôi mím chặt môi cúi gầm mặt xuống.

- Thái Lăng, đúng là ngốc hết thuốc chữa. Có lẽ lần sau tôi nên nhờ cậu đóng thế hộ. - An Vũ Phong không biết đến từ lúc nào, lướt qua tôi, nói nhỏ vào tai tôi. - Mau đi bệnh viện đi, nếu không sẽ thành tàn phế thiệt đấy.

Tôi ngạc nhiên nhìn thấy bàn tay của ai đó nhét vào tay tôi gói thuốc bạch dược Vân Nam, quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của... An Vũ Phong...

Tên này định giờ trò gì thế nhỉ...?!

Tôi định chạy theo hỏi An Vũ Phong, nhưng đầu tôi quay vòng vòng như chong chóng, mắt tối sầm lại, tôi ngã cái rầm xuống đất, mê man không biết gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 5: Thấy Anh Chàng Bảnh Trai Đùng Nhắm Mắt Lại

Don't close your eyes

Địa điểm:

Phòng bệnh Bệnh viện Saint Roland

Khu biệt thự nghỉ mát

Khe ánh sáng

Bờ biển

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Lý Triết Vũ – học sinh lớp 11 trường Apollo

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể, con nguyện được biến thành nàng Juliet

vạn kiếp si tình tìm được nơi nương náu cho tình yêu

chân thật.

Hàng ngày đứng trước ban công, chờ đợi chàng Romeo

của mình xuất hiện.

Chúa đáp: Ta đã nghe được lời cầu nguyện của con...

Ngay sau đó Quỷ Sa tăng đã leo vào cửa sổ của tôi,

bóp nát những giấc mơ êm dịu của tôi...

oOo

Ai da!

Tôi tung một cú đá đẹp mắt, tên An Vũ Phong ngang tàng bạo ngược bay vút lên trời, trở thành một dấu chấm nhỏ. Nhưng mà... tại sao... chân của tôi...

- Thái Lăng! Đừng cử động - Giang Hựu Thần thấy tôi đau đón vội bỏ hoa xuống một bên rồi đỡ lấy tôi. Ba vị đại tướng quân đứng cạnh Giang Hựu Thần cũng mím chặt môi lại, nghẹn ngào không nói nên lời.

- Minh... ở đây là đâu vậy? - Tôi từ từ mở to mắt rồi hốt hoảng nhìn cái chân mình được băng bó trắng toát treo lơ lửng trên không. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy gian phòng sạch sẽ ngăn nắp. Trong đầu tôi chứa toàn những dấu chấm hỏi.

- Đây là phòng bệnh của bệnh viện...

Không đợi Giang Hựu Thần trả lời, Nghiêm Ngôn lạnh lùng bước tới nhìn tôi.

- Cậu bị hôn mê,... đến bệnh viện

Tôi ngạc nhiên ngược đầu nhìn nét mặt lạnh lùng như đá tảng của Nghiêm Ngôn, giọng nói của tôi dịu hẳn xuống:

- Cảm ơn cậu...

- Ủ!

- Hờ hờ!... không... không sao cả... - Tôi ngó ngàng vừa cười vừa lắc đầu, không biết nên nói gì. Tôi cứ tưởng mình có thể nói chuyện với Nghiêm Ngôn dễ dàng hơn, không ngờ nói với cái cây còn dễ chịu hơn.

- Thái Lăng, chân cậu... đau lắm phải không? - Giang Hựu Thần lo lắng nhìn tôi rồi lại nhìn cái chân phải đang bị bó bột trắng bóc.

Xoẹt!

Giang Hựu Thần vừa dứt lời, tam đại tướng quân quay vút đi, ném cho tôi cái nhìn bén như dao, cắm phóc vào mũi tôi.

Tách tách!

Một giọt mồ hôi to bằng quả trứng gà rơi từ sau ót tôi xuống tới giường bệnh.

- Ha ha ha! Không sao, không sao! Minh khỏe lắm! Chắc chắn sẽ mau xuất viện thôi! - Tôi vừa cười vừa khua tay múa chân.

Hu hu... Nếu tôi nói với Hựu Thần là thật ra chân tôi đau lắm, thì tam đại tướng quân có lẽ sẽ không chữa cho Thái Lăng này chỗ dung thân... Sợ thiệt!

- Được rồi, Hựu Thần... - Giang Hựu Thần còn đang định an ủi tôi thêm vài câu thì bị Ân Địa Nguyên đứng cạnh bên khoác lấy tay - Thái Lăng giờ đang là bệnh nhân, chúng ta không nên phiền cậu ta lâu quá, như thế sẽ không tốt cho quá trình hồi phục đâu!

- Nhưng mà, Thái Lăng... - Giang Hựu Thần phản đối, nhưng bị ánh mắt của Ân Địa Nguyên thuyết phục thành công - Thôi được, chúng ta về vậy... Thái Lăng, cậu nhớ phải chú ý giữ gìn.

- Ủ ừ! Yên tâm đi! Minh khỏe lắm! Hơ hơ...

Giang Hựu Thần thở dài một tiếng rồi đứng dậy, bước ra khỏi phòng bệnh, quay đầu nhìn lại tôi không yên tâm.

- Minh... ngày mai sẽ đến thăm cậu...

- Được, được, được! Hờ hờ...

- Tạm biệt.

- Tạm biệt, tạm biệt...

Kẹt kẹt!

Cánh cửa được đóng lại sau khi bốn người bọn họ rời khỏi, tôi thở dài một tiếng.

Không hiểu vì sao, có những lúc tôi thực sự cảm thông cho Giang Hựu Thần! Hic,... có thừa không nhỉ? Gì thì gì, Giang Hựu Thần cũng là hoàng tử của British, chắc chắn nhờ tôi phải thương vay khóc mướn... Tốt nhất là tôi nên lo cho thân mình trước đã! Ôi, đau quá, cái chân của tôi...

Bình!

Trời ơi, cái gì thế này? Đập trúng đầu tôi đau điếng!

Tôi tức giận xoa xoa cục u vừa nổi lên trên đầu, ngó xuống cái chân của mình. Ủa? Một quả táo? Ở đâu ra vậy nhỉ?

- Phur, phur, phur, anh hùng! Đã khỏe hơn chút nào chưa?

- An... An Vũ Phong? - Tôi hốt hoảng dõi mắt theo hướng phát ra tiếng. Thằng cha "chánh ngựa" An Vũ Phong đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, cắn những miếng táo to đùng.

- Cậu, cậu, cậu! Cậu tại sao lại ở đây? - Tôi không dám tin, tròn tròn mắt lên nhìn Vũ Phong - Cậu lên đây bằng cách nào? Ở đây là lầu cao nhất cơ mà?

- Thế thì đã sao? - An Vũ Phong vẫn thản nhiên ăn táo, cười ma mãnh - Tôi rớt từ trên trời xuống đây.

- Trên trời? - tôi hít một hơi dài, nhướn cổ lên xem cậu ta rớt xuống như thế nào.

- Hơ hơ! - An Vũ Phong thấy tôi ngó người ra, thì ôm bụng cười khoái trá - Người gì mà đầu heo thế? Nói chơi thôi mà cũng tin?

Hu hu... mình mắc bẫy thằng cha lươn lẹo này rồi! Từ trước đến giờ, hần có bao giờ nói được một câu thật lòng nào đâu, tại sao mình lại đi tin lời hần cơ chứ? Bây giờ thì hần tha hồ mĩa mai, trêu chọc, còn gọi mình là Đầu Heo! Hừ! Quá quái thật!

- Cậu chạy đến đây định làm gì? Chán... chân tôi bị thương rồi, cậu không phải định thừa nước đục thả câu, tìm cách giấu đồ bìm leo đây chứ?... - Tôi mím chặt môi, khuôn mặt mếu máo đến khó sở.

An Vũ Phong khoanh tay trước ngực, thích thú chọc tức tôi:

- Đây, đây... Tôi xấu xa đến thế cơ à? Tôi đâu có rảnh để đùa với lũ Đầu Heo.

- Vậy cậu định làm gì? - Tôi hỏi với giọng cảnh giác, đề phòng.

- Mời cậu ăn táo!

- Ăn táo? - tôi tròn tròn mắt nhìn An Vũ Phong cứ như cậu ta là người ngoài hành tinh.

Hu hu... thằng cha này định giờ trò gì đây? Khi không lại mời tôi ăn táo? Hừ... nhất định là đang tìm cách lừa tôi vào thòng lọng! Phải rồi, hần còn lâu mới tốt bụng như thế! Phải cẩn thận! Cẩn thận! Mình phải đề phòng mới được, tránh kẻ "cười nụ giấu dao" của hần.

Tôi vừa nghĩ vừa liếc xuống quả táo đang nằm yên trên chần.

Hu hu... Có khi nào... quả táo này là bom hẹn giờ?

Crắc rắc!

- A!

An Vũ Phong đột nhiên cắn một miếng táo to làm tôi giật nảy mình!

- Đây, Thái Lăng, gì mà căng thẳng thế? Chưa nhìn thấy táo bao giờ à?

- Không... không phải...

- Nếu không thì mau ăn đi! Ăn xong, tôi sẽ đi!

Cái gì? Phải ăn hết sao?

Hu hu hu... Không thể nào! Tên An Vũ Phong này không thể tốt bụng như thế được! Tôi dám cá 200% là quả táo này có vấn đề.

- Đây, Thái Lăng, mau ăn đi! Còn ngờ ngờ ngác ngác gì nữa? - An Vũ Phong thấy tôi nhìn chằm chằm vào quả táo, không chò được nữa - Đây là quả táo tôi tự tay chọn cho cậu đấy.

Tự tay chọn ư? Quả táo này đỏ như thế... có lẽ nào... An Vũ Phong lại giống như bà hoàng hậu xấu xa trong truyện Nàng Bạch Tuyết, bỏ độc vào táo? Ôi, đáng sợ quá...

Tôi sắc mặt trắng bệch nhìn An Vũ Phong.

An Vũ Phong không nói năng gì, hậm hà hậm hực, rút từ trong túi mình một cái gì đó sáng chói.

Tiền đời rồi! Hồn mang theo vũ khí! Hạ sát bằng độc dược không xong nên... Tôi hoảng sợ nắm lấy cái chân, rúc đầu vào trong đó, cả thân người run bần bật như cái máy kéo.

Im ắng... im ắng...

Ủa? Sao vậy cà? Tại tôi có vấn đề chăng? Tại sao tôi lại nghe thấy một khúc nhạc du dương?

Tôi do dự một lát rồi ngóc đầu ra khỏi chân, nhìn về hướng cửa sổ.

- An... An Vũ Phong?

Tôi căng tròn hai mắt, An Vũ Phong đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, tựa vào cánh cửa... Cậu ta đang... đang thổi sáo!

Bây giờ là nửa đêm, ánh trăng bàng bạc rọi trên áo sơ mi An Vũ Phong đang mặc, toàn thân cậu ta lấp lánh ánh bạc. Gió nhẹ nhàng thổi qua cửa sổ, làm phát phơ góc áo, mái tóc đen ngang tàng kia cũng phấp phới, làm lộ đôi bông tai sáng chói...

- Đây...

- Sao... Sao thế?

Tôi nhìn cậu ta đến mất cả hồn. Ngay lúc đó, An Vũ Phong đột ngột nhảy xuống, lưng hướng ra ánh trăng, mặt hướng thẳng nhìn tôi.

- ...

An Vũ Phong hình như muốn nói gì với tôi, nhưng lại không nói gì, chỉ đứng ở đó chăm chăm nhìn tôi. Mắt chúng tôi gặp nhau. Cậu ta... cậu ta cũng có lúc làm cho người khác phải xao xuyến...

Thích... thích... thích...

Tôi như kẻ say rượu, tìm phập phồng trong lồng ngực chỉ chờ nhảy ra ngoài.

An Vũ Phong nhếch mép cười tôi:

- Mau đi lau nước miếng đi, nhìn ghê quá!

Hu hu... Tôi thu lại lời nói vừa rồi!

***Woa... căn phòng lớn quá!

- A! Phong cảnh bên ngoài thật là đẹp!

- Nói đi, hai bà làm thế nào mà đến được đây? - Nhìn thấy Thượng Hội và Ngọc Đình phấn khích, tôi đành mặt lại.

- Ha ha... Bọn tôi đang định tìm bà nói chuyện, ai ngờ lại nhìn thấy bà lên xe của trường British. Có được cơ hội tốt thế, tại sao tụi tôi lại bỏ phí? - Thượng Hội thật là hết thuốc chữa, vừa nói vừa vỗ tay.

- Không ngờ cũng có ngày tụi mình được đi nghỉ mát với nhiều chàng đẹp trai như thế! Oh my God! - Ngọc Đình gật đầu lia lịa, nét mặt ngơ ngẩn, đôi mắt lấp lánh ánh sao.

Ngồi trong căn phòng sang trọng, tôi gượng cười, ngơ ngàng nhìn hai nhỏ bạn Thượng Hội và Ngọc Đình đang hân hoan nhảy nhót lung tung... Nghĩ lại buổi sáng nay...

Ôi trời! Cuối cùng mình cũng được xuất viện, hơn nữa còn được hưởng một kỳ nghỉ truyền thống sau lễ bỏ phiếu bầu chọn, về nhà ta sẽ làm một con heo lười, tôi hào hứng chuẩn bị đồ đạc xuất viện...

- Thái Lăng! Trong buổi lễ bỏ phiếu cậu khá lắm, kỳ nghỉ này cùng đi chơi với bọn này đi! - Kì Dực đột ngột xuất hiện trong phòng bệnh của tôi, tay xách theo một túi du lịch to tướng.

Món quà bất ngờ tổ chẳng này làm tôi chết trân tại chỗ.

Vù.

Tôi còn đang thần thờ không biết làm gì thì đã bị tứ đại tướng quân nhắc bồng vút lên xe.

- Trông đôi mắt đáng thương của cậu kia... không cần phải cảm kích tôi, đi cùng với tụi này là được rồi! - Kì Dực quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt vui khôn xiết!

Tôi thờ thề thảo trên chiếc xe lắc lư như rặng bà lão, đau khổ nghĩ đến kỳ nghỉ của mình.

- Thái Lăng, đội tội này với, đội tội này với... - Đằng sau xe vang lên giọng của mấy bà chằn. Tôi nhìn ra phía sau, tâm trạng càng thêm ủ rũ rệu. Thượng Hội và Ngọc Đình, hai nhỏ... hai nhỏ ở đâu ra vậy?

Tôi căng thẳng nhìn tứ đại tướng quân, trừ gương mặt dễ thương của Giang Hựu Thần ra, những người còn lại đều quắc mắt nhìn tôi. Đòi tôi coi như xong!

- Thái Lăng, đến đó cậu phải lo mà để ý, quan tâm đến các bạn cậu! - Ân Địa Nguyên liếc xéo tôi xong lạnh lùng nói.

Sau đó, cậu ta quay đầu lại nhìn tôi nghiêm nghị một lần nữa.

Tôi gật đầu lia lịa! Tôi hiểu, để ý, quan tâm có nghĩa là không cho hai bà chằn tiếp cận Giang Hựu Thần.

...

Không biết cái xe lọc cọc trên đường bao lâu, cuối cùng tôi cũng thấy mình đứng trước một ngôi biệt thự lộng lẫy và sang trọng.

- Tội này phải vô phòng để chuẩn bị, không nói chuyện với bà nữa.

Hai bà chằn lửa đang nhảy nhót búng nhảy trong phòng tôi, bỗng như nhớ ra điều gì, bèn phi nước đại ra ngoài như chiến mã, không để cho tôi kịp nói.

Tôi ban đầu còn định cảnh cáo hai nhỏ bạn không được để lộ thân phận của tôi. Xem ra đội dịp khác nói vậy.

Tôi liếc nhìn bốn bên. Đây là phòng của tôi sao? Woa! Đúng là thiên đường lý tưởng để nghỉ mát.

Cái rèm cửa kết từ hạt trân châu, chần nệm đều may bằng vải tơ mềm. Hic,... ngay cả phòng vệ sinh cũng còn to hơn phòng khách nhà tôi, bồn tắm hình thuyền, dập dềnh vô vằn cánh hồng...

Ôi, thật sáng khoái! Bên ngoài cửa sổ là những bông hoa đang khoe sắc thắm, xa xa một ngọn núi tím mờ trong mây bao phủ, còn có một dải xanh hiền hòa, mát rượi, hình như là biển...

Không ngờ lại có một nơi đẹp như trong mộng như vậy.

Tôi ngồi ở chính giữa bộ salon mềm và thoải mái, mắt tôi bỗng nặng trĩu, có cảm giác mình sắp chìm vào giấc ngủ. Bỗng có tiếng bước chân đáng ghét, phá tan đi sự tĩnh lặng hiếm hoi của tôi...

Chep chép... Tôi nuốt nước miếng, thời điểm đẹp nhất mà bị phá đám, kẻ nào dzô duyên thế không biết?

Gần hơn rồi, gần hơn rồi, tôi gần như đã cảm nhận được nhịp thở của người đó. Chắc chắn lại là hai bà chằn lửa Ngọc Đình và Thượng Hội...

- Hai bà chằn, làm ơn tha cho tui! - Tôi ngóc đầu lên, dùng ánh mắt ngái ngủ van nài.

Nhưng mà... nhưng mà... người đang ngồi cạnh tôi là Giang Hựu Thần.

- Cậu... sao cậu lại vô đây?

Tôi ngạc nhiên nhìn Hựu, hấp tấp lùi về phía sau, lắp bắp đến nỗi lú cả lưỡi...

- Cậu mở cửa mà, vì vậy mình vào thôi. Ở đây đẹp không?

Giang Hựu Thần đứng bên tôi, mắt hướng ra ngoài cửa sổ... Tôi ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt của cậu ấy, không dám tin mọi việc xảy ra với mình là sự thật.

- Phòng ở của mọi người lần này đều do các đại thần của hội học sinh chọn, cậu có thích không?

- Ừ, thích lắm... - tôi cúi gầm mặt, lí nhí trả lời.

Ôi... Thái Linh ơi, mày bị điên rồi! Giang Hựu Thần chỉ qua hỏi thăm mày thôi, có gì đâu mà tim mày đập loạn lên như thế, hai má còn nóng bừng bừng nữa...

- Cảm ơn cậu nhé, Thái Lăng. Không hiểu vì sao, nhưng mỗi lần mình gặp cậu, mình lại nghĩ đến một người khác, còn cả ánh mắt sợ sệt... - Giang Hựu Thần nhìn tôi bằng đôi mắt đen sâu thẳm, đầu óc tôi quay... quay... Đợi đã, sao lại nhớ tới người khác được nhỉ? Lẽ nào cậu ta lỡ mà nhận được thân phận thật của tôi sao?

Đúng lúc đó, tôi cảm thấy mình căng thẳng đến ngột ngạt, tiếng chuông điện thoại làm gián đoạn cuộc nói chuyện riêng của chúng tôi.

Giang Hựu Thần rút từ trong túi mình ra chiếc máy điện thoại:

- Alo, mình là Giang Hựu Thần...

Giang Hựu Thần tay cầm điện thoại, đột nhiên, cậu ta ngược đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ôi trời, trên ban công của căn nhà đối diện xuất hiện thêm một người, người này mặc bộ đồ thể thao trắng, trông sáng sủa, bánh bao, ánh mắt tinh nghịch, ranh mãnh. Tôi chưa hết ngạc nhiên. Trên tai cậu ta, một viên kim cương lấp lánh quen thuộc.

- Hà? An Vũ Phong! - Tôi và Giang Hựu Thần nhất loạt đồng thanh hét lớn.

- An Vũ Phong! Cậu ở đây làm gì? - tôi ngờ người ra, cất tiếng hỏi trong điện thoại.

- Điều này nên để tôi hỏi mới phải. Hai thằng con trai, lại ở cùng nhau để hóng gió à? - An Vũ Phong tay cầm điện thoại, một tay cầm ống nhòm, cười đầy ẩn ý.

Hu hu... Lão thần xui phái đệ từ đến rồi, sao chổi đã quét tới. Lần đi chơi này 90% lành ít dữ nhiều...

***Buổi tối lúc ăn cơm, không khí trên bàn ăn bức bối, khó chịu.

Tất cả mọi người tham gia kỳ nghỉ đều ngồi ăn chung trong một phòng ăn, hơn nữa, phải ngồi theo đúng lớp của mình. Vì thế, tôi cùng tứ đại tướng quân không thể không ngồi cùng bàn ăn với tên An Vũ Phong.

Im lặng... sự im lặng đáng sợ...

Mỗi người đều cúi đầu xuống ăn, lâu lâu cầm ly nước lên uống, ai cũng cẩn thận e dè để không gây nên tiếng động lớn nào.

Thượng Hội và Ngọc Đình từ lúc bỏ về phòng thì không thấy xuất hiện nữa, không biết hai nhỏ đó đang giờ trò gì ra nữa.

Lúc này, tôi không còn tâm trí để nghĩ đến bọn họ. Tôi cầm cúi gấp thức ăn. Ăn xong về phòng mình là an toàn nhất.

Ngay lúc tôi dứt muống com vào miệng của mình thì..

Ut ut ut... ut ut ut... ut ut ut...

Ủa, tiếng gì thế nhỉ? Nếu tôi nghe không lầm thì đó là tiếng kêu của một con heo! Nhưng mà... nhưng mà nơi đây dù sao cũng là nhà ăn hạng sang, sao lại có heo chạy vô?

- Á - tôi ngược đầu lên, lập tức hét lớn, suýt sặc com lên mũi.

Tôi... tôi không bị hoa mắt chứ? Lấy tay dụi dụi mắt, tôi nhìn kỹ lần nữa.

Chúa ơi... ngài đùa sao? Trước mắt tôi chính là hai cô bạn Thượng Hội và Ngọc Đình! Hai nhỏ vẽ lên mặt mình hình mặt nạ con heo, hơn nữa còn vẽ tỉ mỉ, khoanh tròn mũi và miệng lại với nhau, rồi chấm hai chấm đen lên trên.

Rầm! Hai bà chằn tinh này đang nghĩ gì thế không biết? Xấu hổ quá! Bỏ đi, bỏ đi... coi như mình không quen họ. Ăn com, ăn com...

- Thái Lăng, đây chính là kiệt tác cả buổi chiều của bọn này đó! Giang Hựu Thần chắc chắn sẽ rất thích - Ngọc Đình hướng về phía tôi, nhưng ánh mắt hướng ra phía sau. Mặt con heo nhăn nhúm, mồm mỉm cười ut ut...

Tội nghiệp Giang Hựu Thần đang ở bên cạnh tôi, tay run lên, bám chặt vào áo tôi, nhưng cố tỏ ra bình tĩnh ăn com, sợ sệt quan sát hai cái mặt heo. Hai mặt heo cứ nhìn chằm chằm vào Giang Hựu Thần không thôi.

- Các cậu... có... có việc gì không? - Giang Hựu Thần bắt đầu căng thẳng, ánh mắt kiếm tìm, cầu cứu tôi và tam đại tướng quân.

Nhưng tam đại tướng quân lúc này không có ở đây. Tôi bắt đầu đấu tranh nội tâm kịch liệt.

- Giang... Giang Hựu... Thần! - Hai cô bạn tôi hét lớn.

Không còn cách nào rồi, tam đại tướng quân không có mặt, xem ra tôi phải xông lên thôi!

Tôi nhắm mắt, vung tay vung chân loạn xạ, tạo tư thế võ, chống đỡ lại hai bà bạn khủng long. Không ngờ Thái Linh tôi lại vì một tên con trai mà "tì muội tương tàn", thật là bi đát, thảm thương...

Tôi vẫn còn chưa kịp định thần thì Thượng Hội đã lao lên. Tôi không may suy nghĩ, lấy tay ôm chặt eo Thượng Hội, tay kia chống ngang vào tường ngăn cho Ngọc Đình thừa cơ xông lên. Tôi dù sao cũng chỉ giả danh con trai, sức yếu xui như cộng bún thiêu,... Ôi, càng lúc càng không trụ vững được, Thượng Hội và Ngọc Đình cũng càng lúc càng gần Giang Hựu Thần...

- Các cô định làm gì thế? - Nghiêm Ngôn đột nhiên xuất hiện, trừng mắt nhìn chúng tôi. Kì Dực và Ân Địa Nguyên cũng lao đến, Thượng Hội và Ngọc Đình bị hai người bọn họ túm chặt, ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích.

- Thái Lăng, hai cô bạn cậu nếu còn muốn tiếp tục ở lại thì không được đến gần Hựu, nếu không sẽ bị đuổi ra khỏi đây! - Nghiêm Ngôn dùng đôi mắt đầy uy lực nhìn tôi, rồi nhìn Thượng Hội và Ngọc Đình, đợi cho đến khi cả ba chúng tôi đều gật đầu, cậu ta mới thu ánh mắt ghê gớm của mình về.

Tôi lúi thủi trở về chỗ ngồi của mình. Khi tôi đi ngang qua chỗ An Vũ Phong, tôi bỗng nghe thấy:

- Hơ hơ hơ! Là tôi nói với bọn họ! Chỉ cần vẽ mặt thành con heo, Giang Hựu Thần nhất định sẽ rất thích.

Tôi căng thẳng nhìn xung quanh, Thượng Hội và Ngọc Đình hoàn toàn không nghe thấy tiếng của An Vũ Phong.

Khuôn mặt thẳng cha trời đánh đó như muốn nói:

- Yên tâm đi, chuyện này chỉ có trời biết, đất biết, tôi biết cậu biết...

***Chuyện ban nãy làm không khí căng thẳng giữa tứ đại tướng quân và An Vũ Phong vui đi phần nào.

- Nếu như mọi người đã đến đây thì cứ thoải mái nghỉ ngơi, đừng làm hỏng kỳ nghỉ. - An Vũ Phong lấp lánh ánh mắt, nhìn mọi người một vòng rồi nói - Tối rồi, hay là chúng ta thi kể chuyện ma đi?

Nghiêm Ngôn và Ân Địa Nguyên không có ý phản đối, Kì Dục, Thượng Hội và Ngọc Đình đưa hai tay tán thành, Giang Hựu Thần cũng ngồi xuống.

Không... chuyện ma ư? Ôi, ông trời thật bất công, Thái Linh con cả đời đã đủ xui xẻo rồi, sao còn bị nhát ma nữa? Ôi, nhưng tôi làm gì có cách nào khác? Tôi không có quyền được phản đối! Người ta nói ngồi xuống, tôi phải ngồi xuống! Người ta nói kể chuyện ma, tôi phải ngâm ngùi ngồi nghe!

Ôi, chuyện ma... hu hu hu... Tôi nhìn phía đằng sau, cánh cửa đã khép kín lại...Hết đường thoát thân... Thôi, mau mau ngồi xuống bên cạnh Ngọc Đình và Giang Hựu Thần, tránh xa đám ma cả rùng chợn nhát ma kẻ yếu bóng vía!

Phụt!

Lửa tắt rồi, ngọn gió thổi từ bên ngoài cửa sổ vào... Trong phút chốc, gian phòng trở nên yên ắng lạ. Có thật... thật là phải nghe chuyện ma không? Hu hu hu... má ơi... tôi tay mồ hôi mồ kê nhễ nhại, nắm chặt tay Ngọc Đình để củng cố tinh thần.

- Tôi kể trước nhé. Chuyện như thế này... - Trong bóng đêm, tiếng gió xì xào vi vu, giọng nói của An Vũ Phong rung lên, lúc trầm lúc bổng trong không trung.

Ừa? Sao... sao không kể nữa, mọi người đang yên ắng chờ đợi câu chuyện của cậu ta.

- Ừa? Thái Lăng đâu? Sao không thấy Thái Lăng nữa nhỉ? Cậu ta vừa mới ở đây kia mà?

- An Vũ Phong! Tôi... tôi ở đây! Tôi có đi đâu đâu? - tim tôi đập thình thịch liên hồi.

- Á! Á! - Hai cô bạn của tôi hét lớn.

- Á! - nghe thấy tiếng hét của họ, tôi cũng không kìm được hét to, ra sức nắm chặt tay của Ngọc Đình. Lúc này, Thượng Hội cũng chìa tay ra nắm chặt lấy tay tôi!

- Ôi trời... chỉ là một câu nói nhát ma thôi mà đã sợ đến chết khiếp vậy sao? - Nghiêm Ngôn ngồi yên, khoanh tay trước ngực.

- Một... một câu nói? À... thì ra là vậy! Ha ha ha! - Tôi cười, lấy tay lau mồ hôi đang đổ ra trên trán. Nhưng mà...

- Thượng Hội! Bà đừng nắm tay tôi nữa, nắm tay Ngọc Đình đi, được không? Tay ở xa thế mà còn nắm lấy tay tôi... Nhiều tay như thế, sợ chết đi được!

- Tôi... tôi đâu có... tay tôi vẫn ở đây mà... - Lần đầu tiên thấy giọng Thượng Hội run lên.

- Oái!

Tôi hét lớn lên, đẩy hết mọi người ra rồi nhảy bật lên.

- Cuối cùng, cuối cùng là tay của ai? Tại sao lại nhiều tay thế này? Hu hu hu... - Tôi hốt hoảng đạp chân liên hồi, lẽ nào tôi bị ma ám?

- Là tay mình... - Giang Hựu Thần nói bằng giọng vô cùng biết lỗi.

- Là cậu à? Nhưng mà... nhưng mà tay mình luôn để ở bên phía Ngọc Đình mà?

- Người đông quá, mình bị chen khó chịu nên đã đưa tay qua phía bên đó. Cậu xoay người một cái thì nắm chặt lấy tay mình, thấy cậu sợ như thế mình cũng không nỡ rút tay ra.

- Thì ra là như vậy...

- Ha ha ha ha... - Thấy tôi ngưng ngui, mặt đỏ rần rần, mọi người đều phá lên cười.

Chúa ơi, xin nứt cho con một lỗ nẻ để chui xuống! Tôi ngồi lại xuống đất, xích rộng ra hơn rồi nói với Giang Hựu Thần.

- Cậu xích qua đây cho rộng. Đừng có nhát ma người khác. Hành động của cậu còn đáng sợ hơn cả chuyện ma!

- Ủ! - Giang Hựu Thần ngoan ngoãn làm theo, đầu cúi sát xuống đất, cứ như là tôi vừa bắt nạt cậu ấy xong vậy. Thượng Hội và Ngọc Đình lập tức ném qua cho tôi một ánh mắt của lời thần. Má ơi... trên đầu con ánh chớp xé ngang qua.

- Này ông bạn, ông có phải là con trai không vậy? Gan còn nhỏ hơn gan muối - Kì Dực chịu không nổi nhìn tôi đang hôn vĩa lên mây.

- Vốn dĩ đã như con gái rồi - An Vũ Phong tiếp tục châm chọc.

Gian phòng tối đen, tôi cúi gằm đầu xuống, trong lòng cảm thấy vô cùng tức giận tên sao chổi này.

- Đến lượt mình!

- Hà?

Trong bóng đêm, tất cả mọi người cùng ngước đầu lên, nhất loạt hướng về phía của Giang Hựu Thần. Bình thường cậu ta hiền lành như thế, hôm nay cũng kể chuyện ma sao?

- Sao vậy? Sao mọi người nhìn mình chăm chú vậy? - Giang Hựu Thần vô tư hỏi.

- Không có, không có - Bảy người còn lại trả lời đồng thanh một cách ăn ý, chắc chắn cũng đang cười thầm như tôi...

- Vậy thì mình bắt đầu kể nhé. Đây là một câu chuyện có thật, nghe nói ở sau núi này có những con ma lửa hình người...

Phù... Con gió đêm lại thổi bay tấm rèm cửa màu trắng một lần nữa. Tôi cảm nhận được một luồng ánh sáng, cứ nhấp nháy quanh phòng. Hình như mọi người cũng đang nhìn theo hướng đó như tôi.

- Thật kia, hình như có mấy đốm đỏ đỏ kia!

- Hựu, đúng là ở sau núi có mấy đốm đỏ đỏ kia...

Tôi vội ngồi xích lên phía trước, sát cạnh mọi người. Thượng Hội và Ngọc Đình cũng nhích lên. Trong ánh sáng mập mờ, tôi nhìn thấy bọn con trai cũng đang động đậy, thấp tha thấp thỏm...

- Nghe kể thì từ rất lâu về trước có một cô gái sống ở đây, vì xảy ra chiến tranh nên chồng cô ấy phải tham gia quân ngũ. Hai người hẹn nhau ngày chiến thắng sẽ gặp lại, nhưng mà qua một năm, hai năm, chồng cô ấy vẫn không thấy quay về. Cô ấy hằng ngày đều ra phía sau núi đứng ngóng, ngóng mãi... Cuối cùng, cô ấy đã chết trong sự chờ đợi mỏi mòn. Nhưng vì vẫn chưa thấy chồng quay lại nên sau khi chết, oan hồn cô ấy cũng không rời bỏ nơi này. Cô ấy sợ nếu đi khỏi, chồng cô ấy về mà không gặp được cô. Vì thế, cô ấy biến thành một đốm lửa ở trên ngọn núi quanh năm... chính là đốm lửa mà các cậu nhìn thấy...

Giang Hựu Thần ngừng lại một lát, lúc trong phòng không hề có tiếng kêu, chỉ nghe tiếng thở nặng nhọc của mọi người...

- Có đôi lúc, linh hồn quay lại ngôi nhà này, chỉ cần nghe thấy tiếng "két két"...

Két két...

- Tiếng gì vậy?

- Chắc là tiếng cửa...

- Không phải là...?

- Vớ vẩn!

Mọi người ghì giọng xuống, ra sức đoán già đoán non tiếng động đó phát ra từ đâu. Tôi chấp tay lại, miệng lầm bầm khấn "A di đà Phật"... Nếu quả thật là có ma, nghe thấy tiếng khấn của tôi thì nó cũng không dám đến gần đâu... Hà hà hà...

- Mau! Mau! Tiếp tục kể đi! - Kì Dực càng nghe càng tỏ ra hứng thú, quơ tay quơ chân thúc giục.

Giang Hựu Thần nhìn mọi người, gật gật đầu, nhẹ nhàng thở sâu, rồi tiếp tục kể câu chuyện của mình.

- Mỗi lần nghe tiếng "két két", có nghĩa là oan hồn cô gái đến căn phòng này!

Két kết...

- Trời ơi, cái âm thanh này nghe đáng sợ quá, có phải là tiếng cánh cửa không vậy?

- Minh... mình không biết...

Tất cả mọi con mắt cùng hướng về phía cánh cửa. Tim tôi đập thình thịch thịch như gõ mõ. Biết làm sao bây giờ? Ma đến rồi, ma đến thật rồi. Lát nữa tôi sẽ chạy theo ai đây? Số tôi hay đen như quạ, lát nữa người bị ma giữ lại chắc chắn sẽ là tôi. Hu hu hu...

- Đừng sợ, không có gì đâu.

Đôi mắt Hựu Thần long lanh như viên dạ quang phát sáng trong đêm... Hựu hình như hiểu được tâm trạng của tôi, đột nhiên đứng lên, đá toang cánh cửa.

Két kết!

Sao vẫn còn tiếng đó thế nhỉ? Đó không phải là cửa, không phải là cửa, mà là... ma.

- Hay là chúng ta ra phía sau núi thám hiểm thử xem sao, chắc là hấp dẫn lắm đấy!

- Hay đó, hay đó! Nghe đã quá!

- Tại sao... phải đi... thám hiểm? - giọng của tôi run bần bật như cây sậy, nghe cứ như chính tôi là oan hồn vất vưởng vậy.

Một mình tôi phản kháng có tác dụng gì đâu. Hầu như tất cả mọi người đều đã hứng khởi đứng lên:

- Đi thôi đi thôi!

Lần này tiêu rồi... Tôi không muốn đi...

***Quác... quác...

Một buổi tối trăng mờ gió lớn. Sáng nay rõ ràng mặt trời chiếu sáng chói lọi, sao đến khuya lại chẳng thấy trăng sao đâu hết nhỉ? Chỉ có mỗi tiếng mấy con quạ kêu thảm thiết như người khóc trong đêm. Thứ tiếng này tôi chỉ được nghe trong mấy bộ phim kinh dị, tôi sợ đồ hết mồ hôi hột.

- Ngọc Đình, sợ quá đi thôi! - Tôi chịu không nổi nữa, muốn tìm hai bà bạn chí cốt của mình giúp đỡ.

Quác quác...

Ủa... Sao thế nhỉ? Sao chẳng có ai trả lời tôi? Tôi chỉ nghe thấy tiếng mấy con quạ đen đáp lại.

- Ngọc Đình? - Tôi cất cao giọng hơn một chút, rụt cổ lại nhìn khắp từ phía. Ủa? Không phải chứ... Sao... sao lại không có ai hết?! Mọi người đâu rồi? Mọi người đi đâu rồi? Ngọc Đình! Thượng Hội! Giang Hựu Thần! Cho dù là An Vũ Phong cũng được! Hu hu hu... Mọi người bỏ đi đâu hết rồi? Tôi bị lạc mọi người rồi sao?

Woa... woa...

Tôi nhìn bốn bên, chỉ thấy tối đen như mực. Không chịu nổi nữa rồi, nước mắt nước mũi tôi chảy ra ròng ròng như thác đổ.

- Thái Lăng...? - Đúng lúc tôi ngồi xuống đất, khóc rống lên thì đột nhiên có tiếng cười gọi tôi bên tai!

Là tiếng của Giang Hựu Thần! Đôi mắt tôi sáng như đèn pha. Chưa kịp lau khô nước mắt giàn giụa trên mặt, tôi để nguyên hai hàng nước mũi lòng thông quay đầu nhìn lên!

- Ôi! Ma! - Giang Hựu Thần giật nảy mình nhảy về phía sau, suýt nữa thì té dúi xuống đất.

- Là... là mình đây! Là Thái Lăng đây! Hu hu hu! - Tôi vội vàng dùng tay áo của mình quệt lên mặt, nấc lên từng tiếng: - Minh... mình không tìm thấy các cậu, bởi vậy mình... mình... oa oa oa...

- Thái Lăng... - Giang Hựu Thần dịu dàng, đôi mắt sáng nhìn tôi: - Đừng sợ, chúng ta hình như bị lạc mọi người rồi. Nhưng mà chúng ta vẫn đang đi đúng hướng đấy, hình như cũng sắp đến nơi rồi!

Sao kia? Sắp đến nơi rồi? Nghe thấy Giang Hựu Thần nói xong, tim tôi đang treo lủng lẳng ngay lập tức rơi bồm xuống đáy vực! Sao Hựu kéo tôi đi nhanh như thế chứ?! Hu hu hu! Tôi không muốn gặp oan hồn ma lửa đâu!

- Mau đi thôi! Chút xíu nữa thôi là chúng ta tìm ra sự thật rồi - Giang Hựu Thần phấn khích nói, sai bước về đằng trước.

Tuy rằng tôi có đến hàng vạn lí do để không đi, nhưng cũng không còn cách nào khác là lùi thui bước theo sau. Dù sao đi nữa, đi đằng sau Giang Hựu

Thần vẫn còn tốt hơn là đứng yên tại chỗ đợi ma đến tìm.

Đợi đã... Giang Hựu Thần đâu rồi?

Tôi nhìn thấy phía trước có một bóng người... là con ma đó hay là Hựu? Nhanh chân đuổi theo thôi, nếu đứng đây rồi ra con ma nữ ấy phát hiện thấy thì...

- Đợi mình... với!

- Còn năm mươi mét nữa, chúng ta chạy đi! – Giang Hựu Thần quay đầu, vui vẻ nói với tôi.

- Mình... mình ở đây đợi cậu có được không? – Tôi ngập ngừng hỏi.

- Không được, mình không an tâm. Chúng ta cùng nhau đi khám phá, được chứ? – Giang Hựu Thần trả lời tôi dứt khoát từng câu từng chữ một.

Tôi vẫn chưa kịp có phản ứng gì, cậu ta đã nắm lấy tay tôi lao về phía trước...

Tôi cảm thấy phía trước càng lúc càng sáng... lẽ nào tôi đang trên đường tới âm phủ? Không được cả nghĩ, nếu đã đi cùng với Giang Hựu Thần, thì chỉ cần lao theo cậu ấy về phía trước thôi! Để lão thần chết và lão thần xui đời đầu một lần xem sao?!

- A! Đến rồi! Thì ra là vậy... - Chúng tôi chạy càng lúc càng chậm lại. Cuối cùng, Giang Hựu Thần buông lỏng tay tôi ra.

Hai tay tôi che kín mắt, không dám nhìn những gì đang diễn ra trước mặt...

- Cậu mở mắt ra nhìn đi! – Giang Hựu Thần nói, nhẹ nhàng gỡ bàn tay tôi ra.

- Thôi đừng, thôi đừng... - Tôi thà chết chứ không chịu bỏ tay ra!

- Đừng sợ, đẹp lắm đấy...

Đẹp lắm đấy? Nghe giọng nói của Giang Hựu Thần như đang đọc thơ ấy, cái tay cứng như sắt của tôi cũng từ từ thả lỏng ra.

Tôi mím chặt môi, rụt rè mở lòng bàn tay đang che kín mắt ra...

Chao ôi... Đúng thật... Quả là đẹp tuyệt! Tôi... tôi nhìn thấy có rất nhiều ngôi sao đang nhấp nháy ở xung quanh tôi!

- Thì ra... là đom đóm. – Giang Hựu Thần nhìn xung quanh, đưa ngón tay ra, từ từ chạm vào một ngôi sao đang nhấp nháy trước mặt, khuôn mặt nở rộ một nụ cười tươi như vàng dương!

Một cơn gió dội về, thổi bay mái tóc bồng bềnh của Giang Hựu Thần. Những ngôi sao dường như được nụ cười của Giang Hựu Thần cảm hóa, nhất loạt bay hết về phía cậu, cứ như những chú bé nghịch ngợm đang nhảy múa, vây tròn xung quanh Giang Hựu Thần, vui vẻ phát ra những tia sáng nhấp nháy, bay lên... bay lên...

Giang Hựu Thần bỗng vui vẻ đưa tay ngang ra rồi quay một vòng, vừa quay vừa lẩm nhẩm một câu hát đồng dao!

Tôi mở to mắt, ngẩn ngơ nhìn Giang Hựu Thần... Trời ơi... Cậu ấy không khác gì một thiên thần hạ thế xuống trần gian... Thật thánh thiện!

- Thái Lăng! Cậu cũng nhảy múa đi!

- Há? Sao... Ừ!

Không đợi cho tôi định thần lại, Giang Hựu Thần kéo tôi xích lại gần! Hic..., nhưng tôi đúng là Miss nhọ nòi... Chỉ thế thôi mà chân tôi cũng vướng phải một cục đá, suýt nữa thì té rầm xuống đất! Lần thứ n+1...

- Cần thận!

Àm!

Hu hu... Sao âm thế này? Chuyện gì thế nhỉ? Tôi từ từ mở mắt ra, nhìn kĩ lại...

Ôi trời! Giang... Giang Hựu Thần! Không ngờ... mình lại té vào lòng của cậu ta!

Tôi ngước đầu lên, ngơ ngác nhìn đôi mắt đang nhấp nháy sáng như những “ngôi sao nhỏ” kia, tim đập loạn xạ trong lồng ngực!

- Cậu... cậu giống cô ấy thật! – Giang Hựu Thần mở to mắt, nhìn kĩ khuôn mặt của tôi.

Tôi và cô ấy? Tiêu rồi! Giang Hựu Thần không phải đang nói tôi khi còn là nữ sinh chứ? Lẽ nào cậu ta phát hiện ra?

- Giang... Giang Hựu Thần! Mau bỏ mình ra... - Tôi ra sức vẫy vùng, thoát ra khỏi vòng của cậu ta, nhưng Hựu Thần cứ như sợ tôi đột ngột biến mất, nắm chặt cổ tay tôi, ánh mắt nhìn tôi đắm đắm không rời...

Những ngôi sao nhỏ cứ nhảy múa xung quanh chúng tôi... những ánh sáng li ti chiếu rọi lên khuôn mặt của tôi và Giang Hựu Thần. Khoảng cách khuôn mặt giữa chúng tôi sát gần nhau, gần đến nỗi tôi có thể cảm nhận thấy hơi thở ấm áp của Hựu...

Ọc ọc ọc! Mạch máu của tôi cứ như muốn trào ra ngoài như thạch nhâm trong lòng núi lửa. Tôi thấy sống mũi mình cay cay!

- Ôi, xin lỗi!

Đúng lúc tôi sắp ngất đi vì con nhồi máu cơ tim, Giang Hựu Thần cuối cùng cũng nhẹ nhàng thả tay tôi ra. Thái Linh ơi Thái Linh, sao bỗng nhiên mày lại thấy hụt hẫng trong lòng...?

- Xin lỗi cậu nhé Thái Lăng, mình lại đi nghĩ cậu là cô ấy... cậu là con trai mà... - Giang Hựu Thần cười rồi vỗ vỗ đầu mình, ngược mắt lên nhìn để khẳng định lần nữa tôi không phải là “cô ấy”, mà là Thái Lăng, nam sinh trường trung học British.

- Không có gì, không có gì! – Toàn thân tôi mềm nhũn ra, cố sức xua tay: - Mình thường xuyên bị người khác nhìn nhầm! Hơ hơ!

- Thật xin lỗi... - Giang Hựu Thần cười một cách miễn cưỡng, thu về ánh mắt mê hồn ban nãy, quay người nhìn những con đom đóm xung quanh: - Ban nãy mình cứ tưởng là cô ấy... cứ tưởng có thể cùng cô ấy ngắm đom đóm...

Tôi há hốc miệng, định nói... nhưng lí trí thép đã ra tay chặn ngang họng.

Hu hu... Nếu như tôi mặc bộ đồ con gái thì đến cả cơ hội đến lớp cũng không có. Còn kế hoạch lấy học bổng nữa... Hu hu! Kiểm chế! Kiểm chế! Thái Linh, nhất định phải tìm mình!

- Thái Lăng...

- Chuyện... chuyện gì? – Tôi lại bị giọng nói đột ngột của Giang Hựu Thần làm giật thót mình, vội vàng nhìn cậu ta.

Giang Hựu Thần trông thấy thái độ của tôi, im lặng một lúc rồi phá lên cười:

- Nói thật, điểm này cậu rất giống cô ấy! Lúc nào cũng hót ha hót hải, luống cuống chân tay.

- Không phải không phải đâu! Mình là con trai mà! Mình là Thái Lăng! – Tôi lắc lắc để cái đầu của mình.

- Ha ha! Cậu xem kìa! Càng lúc càng lúng túng!

- ... - Tôi như vừa nuốt chửng xuống một cái xương cá, mở to mắt lo lắng nhìn cậu ta. Đầu tôi rồi tung lên như tổ tò vò, tìm đủ mọi chứng cứ và lí lẽ để chứng minh, biện hộ mình không phải là “cô ta”.

Giang Hựu Thần trông thấy tôi mặt đỏ như gấc, vừa cười vừa vỗ vai tôi.

- Được rồi, mình chỉ chọc cậu thôi mà! Ha ha!

- Vậy... vậy sao? – Tôi lo lắng hỏi dồn.

Giang Hựu Thần cười gạt đầu, rồi thổi bay con đom đóm sắp sửa đậu lên mũi cậu ta.

- Thái Lăng, ở đây đẹp lắm phải không? – Giang Hựu Thần quay đầu nhìn tôi, nhẹ nhàng hỏi.

- Ừ, đẹp lắm... - Tôi vẫn không rời mắt khỏi Giang Hựu Thần, nhớ lại cảnh ban nãy cậu ta nhảy múa cùng những con đom đóm, ngây ngất gạt đầu lia lịa.

Giang Hựu Thần nhìn thái độ của tôi, hơi ngạc nhiên:

- Cậu...

- À, không phải không phải! Mình... mình nói là những con đom đóm rất đẹp! Rất đẹp! Ha ha ha...

Phù! Thái Linh ơi, đầu óc mày toàn bã đậu hay sao? Sao lại nói năng ngây ngô như thế?

Giang Hựu Thần nhìn tôi, nghiêng đầu cười tươi:

- À, mình có một đề nghị, chúng ta cùng đặt tên cho nơi này đi!

- Đặt tên ư? – Tôi cảm thấy hơi khó xử.

- Ừ! – Giang Hựu Thần vui vẻ nói – Hay là, chúng ta gọi nó là “khe ánh sáng”? Được không?

- “Khe ánh sáng”? Được đó được đó! Cái tên này nghe hay lắm! – Tôi vui vẻ vỗ tay. Bộp bộp bộp! Thật là tốt quá, cuối cùng tôi cũng thoát ra được khỏi thái độ gượng gạo ban nãy.

Giang Hựu Thần cười, đưa tay nắm lấy cái gì đó rồi để ra trước mặt tôi.

Tôi ngạc nhiên nhìn. Cậu ấy... cậu ấy muốn làm ảo thuật sao?

Giang Hựu Thần cười tinh nghịch, bàn tay trước mặt tôi từ từ mở ra. Từ trong lòng bàn tay bay ra một con đom đóm... nhẹ nhàng chiếu sáng bàn tay của cậu ấy, cứ như tay của Giang Hựu Thần là ngôi nhà ấm áp của nó vậy...

Tôi ngược đầu thích thú nhìn khuôn mặt Hựu, đưa tay ra đỡ lấy con đom đóm nhỏ, rồi khép tay lại. Từ khe hở nhỏ xíu của các ngón tay, tôi hé mắt nhìn vào bên trong để nhìn ánh sáng yếu ớt...

- Cậu còn sợ ma nữa không? – Giang Hựu Thần vỗ đầu tôi. Tôi quay đầu nhìn, lắc lắc một cách ngây thơ như đứa trẻ.

Bỗng tôi nghe thấy tiếng sóng vỗ vào vách đá xa xa... Âm thanh trải dài mênh mông trong đêm u tịch. Tôi háo hức hướng về phía phát ra những âm thanh đó như lần đầu nghe sóng hát...

- Đi nào! Chúng ta đi xem biển đi!

Tôi hứng khởi đi theo phía sau Giang Hựu Thần.

Không lâu sau đó, trước mặt tôi hiện ra một khoảng không rộng bao la. Giữa buổi đêm, những con sóng nhẹ nhàng vỗ lên bờ cát.

Hít hà... Tôi lấy sức hít thở một hơi thật sâu... Không khí của biển thật dễ chịu!

- Lâu lắm rồi mình không đến đây! – Giang Hựu Thần đột nhiên lên tiếng rồi cũng đột nhiên ngừng lại. Hình như cậu ta đang do dự điều gì: - Buổi tối đứng ở đây nghe sóng biển, trong lòng sẽ cảm thấy vô cùng tĩnh lặng...

- Cậu trước đây hay ra đây sao?

- Suyt! – Tôi vẫn chưa nói xong lời, Giang Hựu Thần đã đưa ngón tay lên giữa môi ra hiệu im lặng.

Rì... rào...

Cứ như thế, tôi đứng bên cạnh Giang Hựu Thần, im lặng nghe tiếng sóng biển. Thời gian cứ như bọt biển trôi qua kẽ tay, không thể giữ lại được, nó như những con sóng kia quay lại với đại dương rộng lớn vô bờ bến...

- Giang Hựu Thần, cậu không cảm thấy là trời tối quá sao? – Một lúc sau, dù mắt tôi đã quen với bóng tối nhưng vẫn không cảm thấy dễ chịu với thứ ánh sáng nặng nề này.

- Ủ! – Giang Hựu Thần trả lời tôi, giọng nói nhẹ nhàng đến nỗi tôi không nhận ra cậu ấy đứng kế bên.

- À, cậu nhìn nè! – Tôi lấy ra một cái bình đựng những con đom đóm đem từ “Khe ánh sáng”, mọi vật xung quanh được chiếu sáng hơn một chút. Đôi mắt cậu ấy thăm thẳm vô cùng.

- Cái gì vậy nhĩ? – Giang Hựu Thần bắt ngờ cúi xuống lượm một cái bao da lên – Sao trông quen quá nhĩ, hình như nhìn thấy ở đâu rồi... Hình như là...

- Là cô ấy này...

Thấy Giang Hựu Thần bắt ngờ nhảy căng lên, tim tôi run bắn! Cậu ta nhìn thấy ai thế? Sao lại vui mừng tột độ như vậy? Tôi chạy qua, nhìn cái bao da, suýt thì té xỉu!

Trời! Đây không phải là ví tiền của tôi sao? Hơn nữa ở bên trong còn có tấm hình của tôi lúc còn là nữ sinh trường Maria! Tiêu rồi... lần này tôi hết đường thoát thân rồi!

- Hơ hơ... đây... đây là ví tiền của mình! – Tôi nuốt nước miếng xuống, thò thẻ nói.

- Ví tiền của cậu? Vậy còn cô ấy... lẽ nào là em cậu sao?

Sao? Em gái tôi? Tôi sững sờ nhìn khuôn mặt phấn khởi của Giang Hựu Thần, cậu ta có trí tưởng tượng phong phú thật.

- Hèn gì mà lúc nào mình cũng cảm thấy hai người giống giống nhau, thì ra là trùng hợp đến vậy! – Giang Hựu Thần vui vẻ nắm tay tôi, khuôn mặt đầy ắp sự háo hức.

Sao cậu ấy cứ nhớ đến tôi lúc là nữ sinh thế nhĩ? Hay là cậu ta đã thầm yêu tôi rồi? Ha ha... Thái Linh, mày đang nói mơ đấy à? Làm sao có chuyện đó được...

- Thái Lăng, cô ấy tên là gì? Minh bấy lâu nay cứ muốn được gặp lại cô ấy, nhưng vẫn không có cơ hội! – Giang Hựu Thần nhìn tôi bằng con mắt pháp phò chờ đợi!

- À... cô ấy... tên cô ấy không hay chút nào! Không biết cũng không sao! Hơ hơ! – Tôi ập a ập ứng trả lời.

- Không hay? Không sao đâu. – Mặc cho tôi tạt gáo nước lạnh, Giang Hựu Thần vẫn phấn khích, đôi mắt nhìn tôi sáng lấp lánh.

- Cái này... cái này... – Tôi lo lắng cúi gầm mặt xuống đất: - Cô ấy... cô ấy tên... à phải rồi, cô ấy tên là Tiểu Thái!

- Í? Tiểu Thái à? Cô ấy tên là Tiểu Thái thật sao? Hay quá, trước đây mình cũng gọi cô ta như vậy đấy! Thái Lăng, cậu nói với cô ấy là mình rất muốn được làm quen với cô ấy, được không? Cô ấy là người duy nhất không làm mình cảm thấy sợ. Hơn nữa đứng gần cô ấy, mình còn có cảm giác thân thiết nữa! – Giang Hựu Thần vui thích nhìn tấm hình trên ví, làm tôi suýt nữa lại nghĩ mình là tuyệt thế giai nhân.

Là nữ sinh duy nhất không làm cậu ấy sợ, thì ra là vậy. Hèn gì lần trước cậu ấy cứ hỏi mình có phải là con gái không. Thì ra tôi là trường hợp đặc biệt duy nhất không làm cậu ấy sợ... Sao mà trùng hợp thế? Lẽ nào Thái Lăng tôi đã được thay đổi vận mệnh rồi? Chúa ơi cuối cùng ngài cũng đã thức giấc!

- Thái Lăng? – Giang Hựu Thần cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi: - Cậu sao vậy?

- Không có, mình chỉ cảm thấy ngạc nhiên, nếu cậu đã sợ con gái như vậy sao còn tham gia thi ứng cử vào bảng bình chọn của British? – Tôi hiếu kì nhìn Hựu, sợ con gái mà lại thích nổi đình nổi đám, đúng là một con người kì lạ!

- Minh... Cậu có thấy mấy con đom đóm đẹp không? – Giang Hựu Thần đang chuẩn bị trả lời tôi, bỗng đổi đề tài sang mấy con đom đóm. Những ánh sáng he hắt của đom đóm làm rõ lên đường nét trên khuôn mặt cậu.

- Đẹp á...

- Bởi vì cậu thấy nó đẹp, cậu mới bắt nó bỏ vào trong bình thủy tinh. Nó đâu có cơ hội lựa chọn. – Đôi mắt Giang Hựu Thần nhìn tôi. Tôi kịp nhận ra đôi mắt sâu thẳm ấy ẩn chứa những điều khó nói.

Tôi không trả lời, bởi vì tôi không biết phải trả lời ra sao...

Tôi cầm lấy cái bình thủy tinh đựng mấy con đom đóm, tuy chỉ còn chút ánh sáng yếu ớt nhưng cũng đủ làm cho người ta có cảm giác ấm áp. Trời tối và cô tịch, không chút ánh sáng, tôi không nỡ thả cho chúng đi. Nhưng tôi lại nhìn Giang Hựu Thần, cậu ấy nhìn ra biển, giống như đang trầm tư suy nghĩ điều gì, không... giống như đang hoài niệm điều gì mới phải...

Trong thế giới của Giang Hựu Thần sống thật ra đang lưu giữ bí mật gì? Tại sao lúc như nặng trĩu bầu tâm sự, lúc lại hồn nhiên vô tư như đứa trẻ?

- Tao thả tự do cho chúng mày! Tao đã xui xẻo thế này rồi, tao sẽ không bắt chúng mày xui xẻo như tao! – Nói đến hai chữ “xui xẻo” tâm trạng tôi bỗng nặng trĩu, tôi nhanh chóng mở nắp bình ra: - Đi đi, đi đi! Giang Hựu Thần nói đúng đấy, tao không thể ích kỉ thế được, chỉ vì cái đẹp mà xiềng xích chúng mày...

Giang Hựu Thần nghe tôi cứ thao thao bất tuyệt, bèn quay đầu lại nhìn tôi. Những con đom đóm bay ra khỏi miệng bình, lượn vòng trên không trung. Trông chúng càng trở nên bé nhỏ trong cái không gian rộng lớn ấy...

Một đốm sáng nhỏ bay đến bên người Giang Hựu Thần, trong bóng đêm, tôi nhìn thấy cậu ấy đưa tay ra, sau đó... đốm sáng đó biến mất. Giang Hựu Thần chậm rãi mở lòng bàn tay ra, miệng nở một nụ cười nhẹ nhàng thanh thoát...

Nụ cười đó mới ấm áp làm sao. Không hiểu sao tôi cảm thấy tim mình cũng đang cười theo nụ cười của cậu ấy...

- Giang Hựu Thần! – Tôi ngơ ngẩn đứng tại chỗ gọi tên của cậu ta.

- Sao? Có chuyện gì? – Nụ cười trên môi Giang Hựu Thần vẫn chưa tắt. Đúng là hoàng tử của các hoàng tử, trong bóng tối mà vẫn đẹp ngất ngây.

- Cậu... thật sự muốn gặp em họ mình sao? – Ôi trời, tôi sao lại đi hỏi một câu ngu ngốc như vậy? Đầu tôi đang đập mạch thì phải!

- Mình thật sự rất muốn. – Mới nghe thấy em họ tôi, Giang Hựu Thần bỗng xúc động – Chỉ cần cô ấy đồng ý đến, mình nhất định sẽ cho người đi đón cô ấy.

- À... - Nghe cậu ta nói xong đầu óc tôi bỗng cảm thấy quay cuồng: - Không cần đâu. Thật ra thì nhà cô ấy cũng không xa đây lắm. Mai mình có chút việc. Hay là thế này, mai mình sẽ về nói cô ấy ra đây gặp cậu...

- Thật sao? Cậu nói thật chứ? – Khuôn mặt Giang Hựu Thần bỗng ánh lên vẻ vui mừng khôn tả.

***Buổi chiều tà, tôi thay bộ đồ con gái, rồi lại xuất hiện ở khu biệt thự. Mọi người đang ngồi quây quần ăn cơm. Ngọc Đình đang ăn canh suýt nữa thì dúi nhầm vào mũi, Thượng Hội cũng há hốc miệng to đến nỗi có thể dúi cả quả trứng gà vào! Tôi nhìn thấy phản ứng bất thường của bọn họ bỗng thấy hối hận. May mà bọn họ đã kịp thời định thần, bình tĩnh trở lại, nhìn tôi mỉm cười chào.

- Cậu... ngồi ở bên cạnh mình được không? – Giang Hựu Thần nhìn thẳng vào mắt tôi, đôi mắt ánh lên sự vui vẻ!

Ôi... tôi không bị hoa mắt đấy chứ! Giang Hựu Thần... cậu ấy đỏ mặt kia!

- Ủ! – Tôi cảm thấy hơi lúng túng, gạt đầu rồi qua chỗ ngồi bên cạnh Giang Hựu Thần trước con mắt tò mò của tất cả mọi người, lòng thấy hơi bất an...

Thích... thích... thích... Sao tìm tôi lại đập nhanh đến thế này? Có phải là vì người ngồi bên cạnh tôi là Giang Hựu Thần không?

Tôi quay đầu... nhìn thấy... An Vũ Phong! Hắn tò mò nhìn tôi đăm đăm, cứ như nhà khoa học phát hiện ra động vật quý hiếm trong sách đỏ vậy...

Hắn trước giờ đều rất ma mĩnh, tôi phải đề phòng mới được. Không thể để hắn nhận ra thân phận của tôi...

- Nào, Thiếu Thái, cậu ăn đi! – Giang Hựu Thần nhanh nhẹn giục giã, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- Ủ... cảm ơn cậu... - Tôi cảm thấy lúng túng vô cùng khi thấy cái chén của mình được chất một núi đồ ăn. Trên bàn tôi có món nào thì trong chén tôi đều có món đó. Hu hu hu... Anh dạ dày tội nghiệp của tôi...

Ồ...! Tôi vội ngậm chặt miệng, nén cơn ợ hơi của mình trong dạ dày.

Thật không hiểu tam đại tướng quân kia đang nghĩ gì, có phải đang cố ý trừng phạt tôi hay không mà cứ gắp hết đồ ăn vào chén của tôi. Quá đáng nhất là còn xúi Giang Hựu Thần với An Vũ Phong thi với nhau, xem tôi ăn đồ ăn của người nào gắp cho nhiều hơn... Đem tôi ra làm đồ chơi vậy sao? Thật là quá đáng vô cùng...

Tôi ôm cái bụng căng tròn của mình, thở dài một hơi não ruột. Kế hoạch giảm cân của tôi... hu hu hu...

- Hình như mình mới câu được một con cá!

Bên cạnh tôi phát ra giọng nói, là của Giang Hựu Thần! Cậu ta khắp khối chạy ra, hai tay bắt lấy một con cá đang vùng vẫy thoát thân.

Tôi nhìn mọi người ai ai cũng có chiến tích thu hoạch mà thèm thường ghen tị! Sau khi ăn cơm mọi người kéo nhau đi câu cá, nhưng tôi chẳng câu được con nào hết! Hờ hờ, đợi đấy! Xem chiêu thức gia truyền Thái Gia đây, thuật bắt cá!

- Cá cắn câu, a di đà phật... Cá mau cắn câu, a di đà phật...

Tôi mới ngồi nhệm đến lần thứ ba, thì cảm thấy cần câu trong tay mình động đậy... Lẽ nào Phật tổ lại linh nghiệm đến thế sao? Thật là tuyệt, tôi mở to mắt, nhìn ra cái phao dưới nước.

- A! Động đậy rồi! Động đậy rồi!

Quả nhiên là Phật tổ linh nghiệm, chỉ có chút công phu như thế thôi mà cái phao đã động đậy, cá đã cắn câu!

Tôi cắn chặt răng, dùng hết sức để kéo cần câu lên! Oa! Đúng là kéo lên không nổi! Lần đầu tiên câu, trúng ngay một con cá to. Hi hi... vui quá xá! Hôm nay tôi có thể đem chiến lợi phẩm của mình về rồi! Nghĩ đến đây, tôi lấy hết sức bình sinh, kéo cần câu lên trên.

Hay da, hay da! Bập!

Một phản lực lớn kéo lại, tôi suýt nữa ngã lăn kềnh xuống nước. Cái cần câu đã bị gãy làm đôi!

Tôi nhìn thấy trên mặt biển vẫn còn cái gì đó trôi dạt, chắc chắn là một con cá to!

- Cá to, chắc chắn là một con cá to! Nhất định không được để nó thoát. – Nhìn thấy cần câu của mình bị gãy đôi, tôi sốt ruột, đưa tay lên miệng làm thành cái loa rồi hét lớn: - Mọi người ơi mau qua đây giúp với!

- Sao mà giỏi thế?! – Kì Dực nghe thấy tiếng gọi của tôi liền chạy qua, nhìn thấy cái cần câu bị gãy, miệng há hốc ra.

- Nhất định là một con cá to, chúng ta mau mau thôi, không được để nó chạy mất. Ân Địa Nguyên bình tĩnh nói với mọi người xong rồi nhảy xuống nước.

Từ đại tướng quân nhảy xuống nước, bơi theo hướng con cá! Tôi mở to mắt nhìn bọn họ. Hic, để giữ gìn hình tượng cô gái đoan trang, thủy mị, nét na, không thể nhảy bổ xuống nước được! Không biết con cá đó là gì? Cá kình, cá mập, hay cá heo?

- Thế nào rồi? – Tôi không thể chịu được nữa, vội vàng chạy ra đằng trước để nhìn.

Trời! Bọn họ lên được một con người!

- Làm sao bây giờ? – Kì Dực nhìn mọi người dò hỏi.

- Mau đưa anh ấy lên bờ, xem thử có còn cứu được không. – Ân Địa Nguyên vẫn bình tĩnh chỉ huy.

- Được. Tam đại tướng quân lập tức làm theo. Người thì đỡ đầu, người thì đỡ chân, cùng đưa người bị chết đuối lên bãi cát.

Tôi ngồi xuống nhìn “Hoàng tử biển”, để tay lên mũi anh ta.

A... Hay quá! Còn thờ! Anh ta chỉ mới lịm đi thôi...

- Tiểu Thái, cậu biết hô hấp nhân tạo không?

- Hô... hấp... nhân tạo à? – Nghe thấy Ân Địa Nguyên hỏi mình, tôi hoảng hốt tròn tròn mắt bằng hai quả cam: - Minh biết... biết hô... hô hấp nhân tạo... Hồi trước trong trường có... học qua... Nhưng mà... nhưng mà... nhưng mà...

- Nhưng nhưng nhưng cái gì mà nhưng! Đừng có nhưng những gì hết! – An Vũ Phong ở bên cạnh này giờ không nói gì bỗng đẩy tôi ra một bên: - Thật chịu không nổi con gái, mới gặp chút chuyện đã cuống quýt cả lên. Tránh ra, để tôi!

- An Vũ Phong? Bộ cậu muốn hô hấp nhân tạo cho anh ta? – Kì Dực nghe thấy An Vũ Phong nói liền cười ranh mãnh. Kì Dực chỉ thiếu nước có cái loa phóng thanh để lu loa với cả thế giới rằng: - Này, ông bạn An Vũ Phong có sở thích kì dị. Người ta là con trai đấy! Hơ hơ hơ!

An Vũ Phong quay đầu lại, nhìn Kì Dực một cách nghiêm nghị:

- Có gì quan trọng hơn mạng sống con người chứ? Cậu muốn cười thì cứ cười đi!

- Ừ... - Kì Dực đang cười lập tức cảm thấy mắc nghẹn lại, rồi đứng nhìn An Vũ Phong cúi xuống tiến hành cấp cứu cho “hoàng tử biển”.

- Nghiêm Ngôn, Hựu, chúng ta cùng giúp đi. – Ân Địa Nguyên nói xong rồi bước qua bên cạnh An Vũ Phong.

- Hừ! Sao chứ! Có gì ghê gớm đâu! – Kì Dực đỏ rần mặt, bủi môi, quay đầu đi trút con giận.

Tôi nhìn Kì Dực, rồi lại nhìn tam đại tướng quân đang cấp cứu cho “hoàng tử biển”, cuối cùng nhìn An Vũ Phong. An Vũ Phong... cậu ta cũng có lúc nghiêm túc thật sao...

Phù... một tên con trai khó hiểu. Càng lúc tôi càng không hiểu cậu ta đang nghĩ gì...

Reng reng reng...

Ân Địa Nguyên đang ngồi giúp An Vũ Phong cứu “hoàng tử biển” thì giật mình, rút ra trong túi mình cái điện thoại, đưa qua một bên để nghe. Bỗng sắc mặt cậu ta biến đổi, vội vàng quay về phía Hựu.

- Có chuyện gì gấp rồi. Hựu, Nghiêm Ngôn, Kì Dực, chúng ta phải đi ngay thôi!

- Bây giờ đi sao? Còn người này... - Giang Hựu Thần ngược đầu lên, có chút khó hiểu trước lời nói của Ân Địa Nguyên.

Ân Địa Nguyên cúi xuống kê sát vào tai Giang Hựu Thần nói vài câu, tam đại tướng quân dùng ánh mắt ra hiệu cho nhau rồi hướng về tôi: - Xin lỗi nhé, Tiểu Thái, bọn này có chút chuyện phải đi gấp. Ở đây làm phiền cậu và An Vũ Phong nhé!

- Hừ, thật là bọn vô trách nhiệm... Nếu muốn đi thì đi lẹ đi, đừng đứng ở đây cản đường cản lối. – An Vũ Phong vẻ mặt tức giận, quát mắt nhìn tứ đại tướng quân, rồi đỡ “hoàng tử biển” ngồi lên.

- Ừa? Mọi người... A! Đợi đã!

Tôi vẫn chưa dứt lời, tứ đại tướng quân đã lao đi như tên bắn. Phút chốc ngoài biển cả rộng lớn chỉ còn lại tôi và An Vũ Phong!

Sao... sao lại thế này nhỉ? Một mình tôi làm sao mà lo được đây! Tứ đại tướng quân không biết đang nghĩ gì nữa! Sao lại có thể bỏ mặc tôi lúc này... hu hu hu!

Tôi cúi mặt, nhìn “hoàng tử biển” vẫn còn đang hôn mê. Nước da trắng trẻo, dáng người tuấn tú, tuy đôi mắt đang nhắm, đôi môi trắng bợt vì ngâm nước, nhưng vẫn có thể nhìn ra hoàng tử biển ấy rất đẹp trai. Anh ta thật ra là ai?

- Để tôi!

Anh Vũ Phong? Tôi sùng sốt quay đầu lại, thấy An Vũ Phong đang quỳ trên cát, đưa tay lên, xốc “hoàng tử biển” lên vai. Gió biển thổi bay mái tóc của cậu ấy, lấp lánh đôi bông tai kim cương dưới cái nắng sáng lạn của mặt trời.

Tôi thần thờ nhìn An Vũ Phong, ánh mắt như bị keo con voi dính chặt vào cậu ấy, không sao rời ra được.

- Này đầu heo, còn đứng đó nhìn cái gì nữa! Mau về thôi, chúng ta về phòng trước, rồi gọi xe cấp cứu!

- Ừ, được... - Tôi như người mất hồn nhìn khuôn mặt tươi sáng của An Vũ Phong, mặt mình thì đỏ rần rần như bình nước nóng đang sôi.

Oạch!

Tôi bước quá đà, đập phải chân của An Vũ Phong.

- A! Xin lỗi! – Tôi vội vàng rút chân về, cúi gằm mặt luôn mồm xin lỗi. An Vũ Phong cười, rồi nhẹ nhàng xốc lại “hoàng tử biển” trên lưng của mình.

- Chân... không sao chứ? – An Vũ Phong nhìn đằng trước, hỏi tôi.

- Chân, cậu nói lần trước bỏ phiếu...

Hu hu! Xong rồi! Lộ tẩy rồi! Tôi mới vừa mở miệng ra, mặt đã đỏ như gấc! Ôi Thái Linh ngu ngốc ơi, sao lại... sao lại đi kể sự thật cho cậu ta nghe chứ? Sao bây giờ? An Vũ Phong nhất định đã nghe thấy tôi nói rồi! Vậy tôi... tôi...

Trời quay đất quay... Đất quay trời quay...

Tôi cứ như một tên robot gỉ sét, chậm chạp quay đầu, lén lút nhìn An Vũ Phong...

Ôi thôi! Không hay rồi! An Vũ Phong... cậu ta nở một nụ cười ma mẫn... Mỗi lần nhìn thấy cậu ta cười như vậy, chắc chắn sẽ có chuyện không hay sắp xảy ra... Hu hu hu... Lần này tôi chết chắc rồi!

- Phư phư phư... quả nhiên là... - An Vũ Phong nói xong, xốc người trên lưng lần nữa, không quay đầu lại mà tiếp tục hướng về phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 6: Vòng Tay Đôi Trá Cứu Rồi Tình Yêu

Embrace Rescue Love

Địa điểm:

Sân vận động trường Bristish

Nhân vật:

Thái Linh – Học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thân – Học sinh lớp 11 trường Bristish

An Vũ Phong – Học sinh ớp 11 trường Bristish

Ân Địa Nguyên – Học sinh ớp 11 trường Bristish

Nghiêm Ngôn – Học sinh ớp 11 trường Bristish

Kì Dực – Học sinh ớp 11 trường Bristish

Lâm Tử Hạo – Học sinh ớp 11 trường Bristish

An An – Học sinh lớp 11 trường Maria

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu như có thể, con nguyện đi chiếc giày thủy tinh của nàng Lọ Lem,

Để tung tăng nhảy múa trước khi đồng hồ điểm 12 tiếng

Để khi nằm gọn trong vòng tay ấm áp của hoàng tử,

Con hiểu mình đã tìm ra báu vật vô giá của tình yêu.

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con.

Thế là, tôi phải đứng trước trăm ngàn con mắt tò mò dòm ngó,

Tôi choàng tỉnh hiểu ra:

Mình không phải là nàng công chúa mà chàng tìm kiếm

để ước đôi giày thủy tinh...

oOo

Những cánh hoa hồng phấp phới bay theo gió, An Vũ Phong đi trong những cánh hoa đó, như một vị thiên thần. Cậu ấy nở một nụ cười, rồi nói:

- Quả nhiên là cậu

- A..... cậu không được bước qua...aaaaaaa!

Đầu tôi đập mạnh xuống bàn học, đau đến nổi nỏ đom đóm mắt! Tôi lơ mơ mờ đôi mắt của mình ra...

Giật mình! Mọi người với đôi mắt tròn vo, ngạc nhiên nhìn tôi. Hu hu hu ... Đã mấy ngày từ hôm ở ngoài biển về, những lời An Vũ Phong nói vẫn cứ đeo bám tôi không tha. Mấy ngày qua tôi cứ thấp thỏm. Hắn ta lại cứ bơ đi, tỏ ra như không hề có chuyện gì xảy ra...

- Ai tìm cậu làm gì! – Lâm Từ Hạo vừa sụt ngang qua vai vừa trừng mắt với tôi. – Giang Hựu Thần! Tôi đang tìm các cậu đây!

Lâm Từ Hạo nói xong lấy ra một xấp giấy ghi danh đưa ra trước mặt Giang Hựu Thần. Giang Hựu Thần đang định cầm lấy thì bị Nghiêm Ngôn cản lại.

- Thôi nào, Giang Hựu Thần, cậu phải ủng hộ cho hội thi thể thao trong trường chứ. – Lâm Từ Hạo giúi xấp giấy ghi danh lại gần mặt của Giang Hựu Thần hơn – Mình mong cậu đạt thành tích nổi trội hơn đây...

Lâm Từ Hạo đang định nói thêm điều gì thì bị ánh mắt của Kì Dực chặn lại. Cậu ta cười trừ rồi dắt theo mấy tên tùy tùng của mình đi về phía An Vũ Phong, mặt đầy vẻ nịnh bợ:

- Phong, thế nào? Cậu có muốn chứng tỏ mình trong hội thi thể thao lần này không?

Tôi nhìn hết sáu người, mỗi người một vẻ mặt khác nhau. Đây là sáu tướng quân của Bristish, nhưng thái độ cư xử với nhau lại khác thế? Sao Ân Địa Nguyên bọn họ luôn bảo vệ cho Giang Hựu Thần, xưa Lâm Từ Hạo như xưa ruồi muỗi? Sao An Vũ Phong cùng bốn người bọn họ giống thù hơn giống bạn? Sao Lâm Từ Hạo lại nhất mực cung kính tên Vũ Phong ác ma đó... Có quá nhiều dấu chấm hỏi đặt ra, xoay vòng trong đầu tôi theo quỹ đạo tròn, khiến tôi cảm thấy đau đầu, hoa mắt.

- Tôi ... – An Vũ Phong chiếu thẳng về phía tôi, khiến tôi thẳng thốt thu người lại. – Tôi không có hứng!

Nói xong, cậu ta ôm quả bóng bước ra khỏi lớp, để lại Lâm Từ Hạo lúng túng không biết làm gì.

- Hơ hơ... hơ hơ... không còn gì nữa thì mình đi trước vậy. Nhớ ghi danh nhé! – Lâm Từ Hạo nhìn ba vị tướng quân còn lại, thấy họ không có ý ủng hộ mình, lập tức bước ra bên ngoài.

- Mấy hội thi lần trước, Lâm Từ Hạo đâu bao giờ chịu đưa giấy báo danh ra, lần này sao lại... – Kì Dực nhìn bóng của Lâm Từ Hạo đi khuất rồi, chép chép miệng, giọng nói đầy hoài nghi.

- Lần này, hắn ta có mưu mô gì chẳng...? – Ân Địa Nguyên chống cằm, mắt kính xẹt qua một tia sáng.

- Không đâu. – Mọi người đang cảnh giác đề phòng thì Giang Hựu Thần lấy một tờ giấy ghi danh ra, rồi ngồi xuống điền vào. – Hội học sinh tổ chức hội thi thể thao, tất nhiên là mong muốn tất cả mọi người tích cực tham gia rồi.

- Hựu! – Ân Địa Nguyên đập mạnh tay mình lên trang giấy Hựu đang viết. – Chuyện này chúng ta phải suy nghĩ thêm, những gì không có lợi cho cậu, chúng ta phải cố gắng tránh xa.

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đẩy tay của cậu ta ra, ngược đầu lên cười:

- Nguyên, có thể sự việc không phức tạp như thế đâu. Lâm Từ Hạo cũng vì trường mới muốn mọi người tham gia! Hơn nữa mình rất thích cảm giác thành công sau khi cố gắng.

- Hựu... – Nghiêm Ngôn cũng muốn khuyên ngăn, nhưng Giang Hựu Thần nhìn Ngôn bằng ánh mắt tràn trề tự tin, Ngôn đành im lặng.

- Giang Hựu Thần... mình... – Tôi cũng không biết lấy đâu ra dũng cảm, mặc cho ánh mắt của Kì Dực nhắm thẳng vào tôi rất đáng sợ, tôi vẫn cất giọng gọi Giang Hựu Thần.

- Sao? – Giang Hựu Thần quay đầu nhìn tôi, không hiểu tôi đang định nói gì.

- Minh... mình ủng hộ cậu... – Đối diện với đôi mắt trong sáng của Giang Hựu Thần, tôi càng dứt khoát ủng hộ cậu ta. Có thể đối với Giang Hựu Thần, hội thi lần này mới làm cho cậu ấy vui lên.

- Thái Lăng, chúng ta cùng nhau cố gắng nhé! – Ánh mắt Giang Hựu Thần vừa nhẹ nhàng vừa quả quyết. Tôi dám khẳng định, cậu ấy nhất định sẽ thành công.

Thời gian hội thi thoát cái đã vụt đến trong sự chờ đợi cũng như lo lắng của mọi người. Ông trời cũng đặc biệt ưu ái tặng cho mọi người một ngày nắng đẹp không một gợn mây. Từ sáng sớm tôi đã đi cùng Giang Hựu Thần đến nơi tập hợp, xem ra hôm nay cậu ta sẽ làm tiêu điểm của mọi người.

- Giang Hựu Thần! Tùng tùng tùng! Giang Hựu Thần!

- Ai là chàng trai đẹp nhất? Giang Hựu Thần! Ai là chàng trai khỏe nhất? Giang Hựu Thần!

- Hựu, cậu nghe thấy không? – Kì Dực lấy tay chỉ về phía sân vận động. – Cậu nghe đi kia, mình đã nói rồi mà, hôm nay có đông con gái đấy!

- Ủ, các cậu đã có chuẩn bị hết rồi, đúng không? – Giang Hựu Thần chỉ cười hiền lành, nhìn Ân Địa Nguyên chớp chớp mắt.

- Ủ, phải, những gì cần chuẩn bị đã chuẩn bị hết rồi, không có vấn đề gì đâu. – Ân Địa Nguyên đưa tay chống cằm theo thói quen, chậm rãi nói.

Tùng tùng tùng... tung tung tung...

Từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc của bài “Hành khúc vận động viên” cũ như ông lão móm răng. Tiếp theo đó lại là câu nói lặp đi lặp lại nhiều lần: “Lễ khai mạc hội thi thể thao của trường nam sinh British sắp bắt đầu, mời các bạn ổn định chỗ ngồi...”

Tôi cùng bốn chàng trai cao lớn đến sân vận động, từ xa đã nhìn thấy cờ bay phấp phới, nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo, hình như phải có đến vạn người đang la hét ở đó.

Có thật là có nhiều nữ sinh đến vậy không...?

Tôi kiễ chân, nhìn qua khe hở của các chàng trai đi trước tôi... Ôi trời, cả sân vận động đứng chật ních toàn đội quân vịt giò! Bọn họ còn mặc những bộ đồ rất chi mát mẻ như đi du lịch hè. Không khí nóng bừng như lửa đốt dồn về lối ra vào sân vận động. Giang Hựu Thần chỉ mới vừa bước ra, bọn họ đã cố hết sức bình sinh nhảy một bài cô động cuồng nhiệt hết cỡ!

- Xin mọi người trật tự, lễ khai mạc của chúng ta sắp chính thức bắt đầu rồi... – Một giọng nói có vẻ rất đặc ý phát ra từ loa phóng thanh: - Chào mọi người, mình là Lâm Tử Hạo, cảm ơn các bạn nữ sinh cổ động viên xinh xắn đã nhận lời mời đến tham gia buổi lễ khai mạc hội thi thể thao trường British hôm nay, cảm ơn các bạn đã coi trọng chúng tôi...

Hai tay tôi đưa lên trán với nhìn đến chỗ của chủ tịch ngồi, quả nhiên là Lâm Tử Hạo đang hào hứng tay cầm micro, mắt hướng về chỗ chúng tôi.

Phiếu ghi danh, đội quân vịt giò... Tôi đã hiểu vì sao mấy hôm nay tên Hạo lại nhiệt tình kêu gọi ghi danh đến vậy! Quả là có ý đồ! Hắn ta nhất định muốn nhân dịp này để Giang Hựu Thần phải bẽ mặt.

- Ủng hộ An Vũ Phong! Ủng hộ An Vũ Phong!

Lâm Tử Hạo vẫn chưa dứt lời, hai bên tai tôi đã lừng bùng tiếng kêu gào của các cô gái.

Ôi trời! Không hiểu đội quân cổ động của An Vũ Phong cũng đến đây từ lúc nào. Bọn họ mặc những bộ quần áo màu sắc diêm dúa đứng trước chỗ chủ tịch, xếp thành một hàng ngang dài, nhất định là do Lâm Tử Hạo bày trò ra!

- Đề nghị mọi người nhiệt liệt đón mời vị hoàng tử đứng đầu British của chúng ta Giang Hựu Thần ra sân!

Lâm Tử Hạo vừa nói xong, lũ con gái hám giai đẹp như bị tiêm thuốc, không tự kiềm chế được tâm trạng của mình, nhảy xổ ra, vừa chạy về phía chúng tôi vừa la hét inh trời.

Con sóng thần “nhiệt tình” của bọn họ làm tôi sợ đến hóa đá, tôi nhanh chóng nắm chặt lấy Giang Hựu Thần, không ngờ cậu ta vẫn tỉnh bơ cười như không có chuyện gì.

- Giang... Giang Hựu Thần... – Tôi bối rối nhìn vòng tròn bao quanh chúng tôi đang mỗi lúc một nhỏ lại. – Sao cậu không sợ vậy?

- À à ... – Giang Hựu Thần vẫn bình tĩnh vỗ vỗ vai tôi, khuôn mặt vẫn thanh thản nhìn tôi: - Mình có các cậu mà!

Tôi xui! Không biết nên nói cậu ta là diều không sợ súng hay là quá tin tưởng vào chúng tôi. Nhưng quả lời nói của cậu ta làm quả tim đập thình thình của tôi trấn tĩnh trở lại. Nhưng tiếng hét của quân nữ tặc vẫn càng lúc càng gần hơn, tôi vẫn phải nắm chặt lấy tay của Giang Hựu Thần, chuẩn bị kéo cậu ta về phía sau lưng tôi bất kì lúc nào.

- Nguyên, làm sao đây? Hình như còn đông hơn dự kiến của chúng ta ... – Kì Dực đứng bên cạnh lúng túng nhìn Ân Địa Nguyên. – Ghê thật, chắc chắn

là do tên “Hạo điều hâu” cô tình bày trò. Cái gì mà giấy mời gì đó, cốt để mình không thể làm chủ được!

Sắc mặt của Ân Địa Nguyên lạnh xuống, nhanh chóng lôi ra từ trong túi chiếc điện thoại.

- Alô, là mình đây. Trên bộ trên không cùng một lúc, nhanh lên!

Chỉ mấy lời nói đơn giản mà cứ như quân lệnh, Ân Địa Nguyên vừa tắt điện thoại, nhìn hai người còn lại ra hiệu, tất cả mọi người hiểu ý gật đầu.

Mấy tên này đang làm gì thế nhỉ? Âm hiệu gì chẳng?

Àm âm âm..

Tôi vẫn đang không hiểu chuyện gì, thì trên không trung phát ra tiếng động cơ inh tai nhức óc. Oái, không lẽ nào ông trời nổ sấm? Tôi cùng mọi người trên sân vận động nhất loạt ngược đầu nhìn lên, nhử mắt nhìn về những chấm đen lúc ẩn lúc hiện ở phía chân trời, càng lúc càng gần, càng lúc càng to...

Phạch phạch phạch... Phạch phạch phạch...

Chớp mắt cái, mấy đốm đen đó đã đến trên không trung sân vận động. Luồng gió mạnh làm tôi không mở được mắt ra. Đương nhiên ngoài tiếng động cơ còn có cả tiếng hét của đội quân vậy ngắn nữa.

Tôi cố gắng che tay trước mắt, miệng há hốc ra nhìn! Chấm đen nhỏ xíu ban nãy giờ đã là 7 chiếc trực thăng? Xoẹt xoẹt, cửa trực thăng mở ra, nguyên một đội không quân mấy chục người quần áo võ trang từ từ tềo xuống.

Kịch... kịch... kịch...

Tôi vẫn còn chưa kịp hoàn hồn thì bảy chiếc xe quân sự không hiểu từ đâu tiến vào trong sân vận động. Cửa xe mở ra, mấy chục tên cận vệ to lớn lập tức nhảy xuống. Nghiêm Ngôn đứng bên cạnh tôi, phất tay ra hiệu cho hai đội quân, cận vệ cùng không quân lập tức xếp thành bức tường người, ngăn cách đội quân vậy ngắn cùng Giang Hựu Thần.

- Các cậu vất vả quá! – Giang Hựu Thần mỉm cười vẫy tay cùng thủ lĩnh hai đội quân.

Thì ra tất cả những người này đều là cận vệ của Giang Hựu Thần.

Đội quân vậy ngắn nhìn thấy cảnh này thì sững sốt đến hóa đá, nhưng bọn họ dù sao cũng là những chiến sĩ gan dạ kiên cường. Nhuệ khí không hề thuyên giảm, bọn họ vẫn tung cao những quả cầu, đóa hoa đủ màu sắc trên tay, mắt hướng về Giang Hựu Thần.

- Hựu, Hựu! Cậu thật là tuyệt!

- Chu choa, Hựu Hựu, trên cả tuyệt vời! Cố lên nhé!

- Hành động! – Ân Địa Nguyên hạ lệnh vào trong ống nghe điện thoại.

Chúng tôi lập tức trở thành tâm điểm của cả sân vận động. Hai đội quân nhanh chóng xếp thành một vòng tròn, ngăn đội quân vậy ngắn ở bên ngoài! Giang Hựu Thần lại như một vị hoàng tử khí phách ngời ngời, vui mừng vẫy tay chào. Tiếng kêu thét vẫn cứ như sóng biển từng đợt từng đợt vỗ vào bờ.

Xiu... Tôi nhìn những gì đang diễn ra trước mắt, trán bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Đây chính là những gì mà tiểu thuyết nói đến “Hoàng tử xuất mã, bình động trời xanh...”

- Hựu Hựu! Hựu Hựu! Chúng tôi muốn gặp Hựu Hựu! – Đám quân vậy ngắn vẫn tiếp tục gào thét, mắt mở to lao người về phía trước, không hề e sợ bức tường vững chắc kia.

- Kế hoạch B, hàng động! – Thủ lĩnh không quân lại ra hiệu lệnh, tất cả cận vệ lập tức mở rộng vòng ra bên ngoài, nhưng vẫn kín mít không để ai lọt vào trong. Đội quân vậy ngắn ra sức phản kháng nhưng vẫn vô hiệu, cuối cùng vẫn bị đẩy ra mép rìa sân vận động.

Tôi quay người lại nhìn, một bóng người xuất hiện trong đám quân lính đó từ từ tiến vào sân vận động. Tôi dụi dụi mắt, căng to mắt mới nhìn rõ đó là An Vũ Phong!

Chúa ơi, lại là thằng cha sao chổi! Tôi bất lực đập tay lên trán. Quả nhiên đội quân diêm dúa trước đài chủ tịch cứ như ong vò về tìm được hoa, ra sức vẫy tay vẫy hoa, la hét chạy về phía An Vũ Phong. Nhưng mà... không được... sao tôi lại bị cuốn vào bên trong thế này?

Cả sân vận động lập tức biến thành đại dương trong cơn bão! Ngay cả đũa vô can như tôi cũng bị cuốn phăng theo những cơn sóng của đại dương!

- Hội thi thể thao chính thức bắt đầu! – Trong cơn hỗn độn đó, tôi hình như nghe thấy tiếng phát ra từ loa phóng thanh...

***Tôi không nhớ được mình đã lên được bờ sau khi bị những cơn sóng hung dữ đó như thế nào. Khi tôi phục hồi được chức năng của các cơ quan thần kinh, thì thấy mình biến thành cận vệ của Giang Hựu Thần từ lúc nào. Tôi rào bước cùng cậu ta vào sân vận động sau khi đã thay xong bộ đồ khác.

- Ai đẹp trai nhất British?

- Giang Hựu Thần.

- Ai giỏi giang nhất Bristish?

- Giang Hựu Thần.

Vừa mới đặt chân vào sân vận động, tiếng hô hét lập tức được phát ra, đồng thanh, đồng điệu. Tôi nhìn quanh, phát hiện ra đội quân váy ngắn ban nãy, bây giờ đã ngồi ngay ngắn xung quanh, vây đủ các loại cờ, biểu ngữ ủng hộ cho Giang Hựu Thần.

- Xin các cô gái xinh đẹp chú ý! – Một người cận vệ tay cầm loa điện nói lớn. – Bây giờ xin phát cho các bạn mỗi người một cây quạt, một chai nước, chỉ cần mọi người giữ gìn trật tự, đảm bảo có thể chứng kiến vị hoàng tử Bristish: Giang Hựu Thần thi đấu!

Người cận vệ này thật giỏi ăn nói! Đám quân váy ngắn lập tức vỗ tay tán đồng.

- Cậu ta là người chuyên dẹp loạn tàn quân váy ngắn, kinh nghiệm thương thuyết rất phong phú! – Ân Địa Nguyên nhìn thấy đội quân váy ngắn nghiêm chỉnh ngồi yên, cảm thấy vô cùng hài lòng.

- Giang Hựu Thần, cố lên! – Tôi cảm thấy mình nên nói gì đó, nhưng lại không nghĩ ra cái gì đặc biệt, chỉ biết nói những lời ngớ ngẩn như thế thôi vậy.

- Cảm ơn! – Giang Hựu Thần quay đầu cười với tôi, phấn khích chạy ra phần sân thi nhảy cao.

Giang Hựu Thần sắc thái điềm tĩnh, bắt đầu lấy đà chạy, rồi nhảy lên. Trong tiếng la hét cổ vũ, cậu ấy như một con nai, nhẹ nhàng nhảy qua được sào.

- Hựu, cẩn thận! – Ân Địa Nguyên luôn luôn ở bên cạnh Giang Hựu Thần, nhắc nhở cậu ta.

- Được rồi, yên tâm đi. – Giang Hựu Thần vẫn thản nhiên cười, vẫy tay chào mọi người rồi đến nơi thi tiếp theo. Cả sân vận động náo nhiệt như nước sôi!

- Giang Hựu Thần, cố lên!

- Giang Hựu Thần tất thắng!

Những cô gái la hét như pháo nổ cách đó 500m khiến tôi phải ngạc nhiên. Thật không hiểu bọn họ sao có thể phát ra được âm lượng lớn đến như vậy...

Lúc mọi người đang ra sức hoan hô cho Giang Hựu Thần, tôi bỗng phát hiện ra được một bóng người về mờ ám!

A! Chính là tên đó! Tùy tùng của Lâm Tử Hạo!

Tôi chỉ nhìn thấy tên mập lùn đó len lén lút lút đi vào khu vực thi chạy. Bây giờ vẫn chưa đến giờ thi, hắn ta vào đó làm gì nhỉ? Lẽ nào đi khảo sát địa hình cho Lâm Tử Hạo sao?

Đầu óc tôi lóe lên một suy nghĩ. Tôi lập tức nhớ lại một cảnh tượng đáng ngờ khác...

Trước khi diễn ra cuộc thi, tôi đứng đằng sau tư đại tướng quân, thấy được Lâm Tử Hạo cùng tùy tùng của hắn đứng trước đài chủ tịch lầm rầm nói với nhau điều gì đó...

Lẽ nào... lẽ nào hai người bọn họ có âm mưu gì?

Giang Hựu Thần! Nghĩ đến đây tôi lập tức đứng dậy, len lén đi theo sau lưng hắn ta đến khu vực thi chạy.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán của tôi, tên tùy tùng đó đến nơi, lôi ra những hòn đá lớn có nhỏ có đặt vào giữa đường chạy...

A! Tôi hiểu rồi! Hắn ta nhất định muốn gây trở ngại cho Giang Hựu Thần!

Tôi đã phát hiện ra bí mật này, bữu môi: Hừ, âm mưu của các người bị bại lộ rồi! Thái Linh ta nhất định cho âm mưu của các người bị phá sản!

Tôi im lặng đợi cho tên tùy tùng đó hoàn thành xong nhiệm vụ. Hắn để mấy cục đá vào đường chạy của Giang Hựu Thần, khoái chí cười khẩy mấy tiếng rồi bỏ đi.

Tôi lập tức chạy đến, không chút chần chừ chuyển hết các cục đá đi. Suy nghĩ một lát tôi đem hết chúng chuyển sang đường chạy của Lâm Tử Hạo.

Tôi vô cùng đắc ý quay người rời khỏi. Vừa đi được không xa tôi cảm thấy không an tâm quay đầu lại kiểm tra. Cái gì? Tên tùy tùng đó không biết đã quay lại từ lúc nào, lại đem những cục đá đó chuyển về vị trí cũ.

Tôi đang chuẩn bị quay về chỗ thi chạy, không ngờ ...

Pằng..

Tiếng súng báo hiệu bắt đầu cuộc thi chạy 800m được phát ra, Giang Hựu Thần đã như tên bắn khỏi cung, lao vút ra đằng trước!

Nhìn thấy Giang Hựu Thần đã chạy đến khúc quanh rồi, tôi vội đến nhảy dựng lên. Không kịp nữa rồi!

- Ha ha ha ha ... – Tên tùy tùng của Lâm Tử Hạo đứng ở bên cạnh nhìn thấy tôi sốt ruột như kiến trong chảo nóng, bèn cười phá lên trơ trẽn!

Tôi tức giận trừng mắt nhìn hắn ta, nhưng hòn đá đó sẽ không thể vì thế mà biến mất được!

Làm sao đây, làm sao đây?

Giang Hựu Thần chạy nhanh như tia điện, luôn luôn dẫn đầu trong đường đua. Đúng thứ hai lại là tên Lâm Tử Hạo, khuôn mặt hắn đỏ bừng, nín thở, ra vẻ cố gắng quyết đấu đến cùng.

- Có lên!

Tiếng hò hét của mọi người vừa phát ra, trên đường chạy bắt đầu có thay đổi. Không hiểu từ lúc nào mà Lâm Tử Hạo đã sánh vai cùng Giang Hựu Thần! Tốc độ của hai người lúc này ngang nhau, tôi nhìn thấy họ cứ như đang vai kề vai chạy vậy!

Lâm Tử Hạo và Giang Hựu Thần chuẩn bị quẹo!

Khúc quanh trên đường chạy này vẫn thường là nơi mấu chốt để phân định thắng thua. Nhưng mà ... Giang Hựu Thần đầu ngẩng cao, thần thái thần nhiên, Lâm Tử Hạo nín thở, dốc sức đuổi theo, tốc độ hai người vẫn không cách biệt nhau mấy!

Tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần chạy mỗi lúc một gần, trong lòng lo lắng như bị lửa đốt, nhắm tịt mắt lại không dám chứng kiến chuyện sắp xảy ra...

- Ha ha ha ... Ha ha ha ... – Đột nhiên, bên cạnh tôi nổ ra một tràng cười như sấm. Tôi mở mắt nhìn, tên tùy tùng đó đã đứng bên cạnh tôi từ lúc nào. Nhìn thấy Giang Hựu Thần đã quẹo đi, tiếp theo sẽ rơi vào cái bẫy của hắn sắp đặt, khỏi nói trông hắn vui vẻ đến mức nào!

Tôi giận dữ trừng mắt nhìn hắn, quay đầu nhìn về phía đường đua. Bỗng ...

Trên đường đua mọi người đang gắng sức lao về đích. Một bóng người té xuống!

- A ha ha ha ... – Tôi dán mắt vào đường chạy, bỗng hiểu ra điều gì bèn phá lên cười! Giọng cười của tôi còn khùng khiếp hơn của tên mập lùn đó, tôi có thể cảm nhận được hắn ta đang bối rối không hiểu chuyện gì xảy ra. Nhìn thấy thái độ ngờ ngác của hắn, tôi cười càng lớn hơn!

- Oa! Giang Hựu Thần, thiên hạ đệ nhất!

Giang Hựu Thần lao vút đến điểm cuối, cả sân vận động nổ tung lên bằng những tiếng kêu hét, lờ mờ trong đó là tiếng tên mập lùn xin lỗi Lâm Tử Hạo:

- Ngài trợ lý... ngài, ngài cướp đường chạy làm gì Em, em, em không cố ý làm thế... Rõ ràng em để ở... Không ngờ... Ôi, đúng là người tính không bằng trời tính...

Tôi tặc lưỡi lắc đầu... Phật đã nói rồi: “Nhân nào quả ấy, gieo phúc gặp phúc, gieo họa, chuốc họa vào thân.”

***Trời! Ngày thứ hai vừa mới đến cổng trường Bristish, tôi đã nghe thấy tiếng gào thét như con địa chấn. Khi đến sân vận động, tôi mới thật sự bị choáng! Đám con gái mê trai đẹp liên tục kêu tên của Giang Hựu Thần, ra sức quơ những quả cầu màu sắc cùng những đóa hoa trên tay.

Hôm nay sao thế nhỉ? Con gái còn nhiều hơn hôm qua đến bốn, năm lần!

Ân Địa Nguyên tôi sầm mặt gọi một cú điện thoại, năm phút sau có thêm mấy chiếc xe quân đội. Hôm nay đội bảo vệ phải nhiều gấp đôi hôm qua, nhưng tôi vẫn lo lắng không yên.

- Hựu, cậu ở đây nghỉ ngơi. – Ân Địa Nguyên kéo Hựu vào phòng nghỉ của vận động viên, rồi bước ra ngoài trấn an tình hình.

- Thôi tiêu rồi. – Giang Hựu Thần gõ gõ đầu mình, đứng lên đi về phía cửa. – Giày đá bóng mình quên đem theo rồi, đang ở trên xe.

- Đợi đã! – Tôi bước một bước đến trước mặt cậu ta. – Để mình đi lấy, cậu nhất nhất không được bước ra ngoài.

- Ủ! Được! – Giang Hựu Thần gật đầu với tôi.

Quả nhiên là người có tiền, giày của Giang Hựu Thần toàn là những đôi NIKE hoặc ADIDAS mà tôi chưa bao giờ được ngắm, chứ đừng mơ động đến! Tôi đi về phía phòng nghỉ, vừa nhìn túi đựng giày vừa lẩm nhẩm: Nếu mà có một đôi, mình sẽ bán đi. Có thể đổi được nguyên nồi bánh bao thơm phức, chén cho đã đời.

- Chúng ta mau vào trong đi ...

Tôi vừa mới bước đến cửa phòng nghỉ, thì nghe thấy tiếng con gái ở bên ngoài!

Sao lại có con gái ở đây nhỉ?

- Hoàng tử... Giang Hựu Thần... - Một giọng nói lấp bắp vọng lại từ lối hành lang.

Không hay rồi! Giang Hựu Thần gặp nguy hiểm! Tôi không kịp suy nghĩ gì thêm, lao vào bên trong. Có hai nữ sinh đang ôm hoa, ngạc nhiên quay lại nhìn tôi, cứ như tôi là người ngoài hành tinh mới đáp xuống địa cầu.

- Giang Hựu Thần đã đi ra ngoài sân rồi! - Cái khó ló cái khôn, tôi lập tức nhảy ra trước mặt đám con gái, hai tay chấp lại, hét lớn lên.

- Ủa... vậy sao? - Hai nữ sinh tỏ thái độ thất vọng, rồi nhìn nhau đầy ngụ ý, phi như tên bắn biến mất khỏi chỗ đang đứng. Bọn họ không đi tham gia Thế vận hội quả là đáng tiếc quá!

Nguy hiểm quá! Gỡ bỏ cánh báo!

Tôi vẫn còn tinh thần bất định mở cửa phòng bước vào. Mới đẩy cửa ra, vẫn chưa kịp nhìn thấy Giang Hựu Thần bên trong thì...

- Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần!

- A! Hoàng tử quả nhiên là ở trong này! U ra ha ha!

Sau lưng tôi nổi lên những tiếng kêu điếc tai!

- Thái Lăng! - Giang Hựu Thần bị những cô gái đứng ở cửa làm sợ đến xanh mặt, cậu ta lo lắng nhìn tôi, ánh mắt khẩn cầu sự giúp đỡ!

- Tránh ra! - Có thể là nhờ ánh mắt thiết tha của Giang Hựu Thần, tôi bỗng cảm thấy mình lòng đầy dũng cảm, dùng ánh mắt kinh dị của khủng long quắc mắt lên với đám con gái đáng ghét kia: - Các còi cút ra ngoài cho tôi!

A!

Đám con gái bị ánh mắt khủng bố của tôi làm sợ thót tim. Nhân lúc bọn họ vẫn chưa kịp hoàn hồn, tôi tiếp tục phát huy thần uy của mình, đẩy hết bọn họ ra ngoài cửa:

- Đi ra! Đi ra hết mau!

Àm!

Cánh cửa cuối cùng cũng đã đóng sầm lại trong sự cố gắng của tôi. Cả thế giới phút chốc trở nên yên ắng lại!

Tôi vuốt mồ hôi trên trán mình, quay đầu nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy nhìn tôi bằng ánh mắt vô cùng biết ơn, mắt long lanh hai giọt nước.

- Cảm ơn cậu! Thái Lăng! - Giang Hựu Thần vừa nói vừa bước lại gần tôi. Cậu ấy... cậu ấy nhẹ nhàng ôm chặt lấy tôi.

Kết kết!

Hình như tôi nghe thấy tiếng động gì thì phải? Nhưng vì vẫn còn cảm động trước cử chỉ của Giang Hựu Thần nên đầu óc tôi rỗng tuếch, không nghĩ được gì hơn. Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta, không dám tin những gì vừa xảy ra với mình.

Àm àm!

- Mở cửa ra! - Bên ngoài vọng lại tiếng của Ân Địa Nguyên, tôi vội vàng đi ra mở cửa. Kì Dục, Nghiêm Ngôn cũng cùng nhau bước vào, nét mặt vô cùng nghiêm nghị.

- Hựu, hôm nay không thi đấu, tình hình bên ngoài đã ngoài tầm kiểm soát rồi. - Nghiêm Ngôn bình tĩnh khuyên Giang Hựu Thần.

- Không đến nổi nghiêm trọng thế chứ? Hôm qua không phải rất ổn đó sao? Hôm nay... - Giang Hựu Thần cố gắng thuyết phục.

- Hựu, cậu muốn vận động, bọn mình sẽ đi cùng cậu đến phòng tập thể hình, hay đi bơi gì đó cũng được! - Kì Dục cướp lời Giang Hựu Thần.

Giang Hựu Thần đang muốn nói gì lại bị chặn lại, cuối cùng đành phải gật đầu:

- Thôi được.

- Tại sao lại bỏ cuộc như vậy? - Nhìn ánh mắt thất vọng của Giang Hựu Thần, tôi bỗng buột miệng hỏi như vậy.

Cả ba chàng “ma vương” lập tức quắc mắt nhìn tôi, Giang Hựu Thần cười với tôi:

- Thái Lăng, mình biết cậu sẽ ủng hộ mình mà...

Tôi đang định nói “Đúng vậy, mình sẽ mãi mãi ủng hộ cậu”, tôi rất muốn được nhìn thấy ánh mắt vui vẻ của cậu ta, nhưng tôi cũng biết không thể xem thường tình hình hiện tại, lỡ để chuyện gì xảy ra, Giang Hựu Thần sẽ phải...

- Hi hi, Nguyên, mình đi cùng các cậu... Nhưng ngày mai mình nhất định phải tham gia thi đấu.

- Hựu, không phải đã nói là không tham gia rồi sao?

- Ủ. – Giang Hựu Thần gật đầu cười, rồi quay qua nhìn tôi. – Nhưng mình cũng đã hứa với Thái Lăng sẽ kiên trì đến cùng.

Tôi nhìn thấy ba đường xẹt lửa chiếu thẳng vào tôi – kẻ mang tội danh “hại bạn”. Hu hu hu... Chứa ơi, mau cho con một cuộn băng keo, để con dán kín miệng mình lại!

Hội thi thể thao đã bước qua ngày cuối cùng, hai hôm vừa rồi quả là cực nhọc. Thật không ngờ làm cận vệ của những người đẹp trai thật không dễ chút nào. Lây tiền của người ta rồi lại phải bảo vệ cho người ta. Xem ra trong ngày cuối cùng này tôi lại càng không thể khinh suất.

Nhưng mà, chỉ mới vừa bước vào trường, tôi đã nhìn thấy một nhóm người vây quanh tờ quảng cáo dán trên bảng. Mọi người không đến sân vận động mà lại chạy đến đây? Tôi tò mò đến xem thử thì thấy một tấm ảnh to thật to, trên đó hai chữ không to không kém

Hành vi mờ ám?

Bên... bên trái là mặt của tôi, bên phải là mặt của Giang Hựu Thần; phía dưới là một tấm ảnh hoàn chỉnh, đó là tấm ảnh ngày hôm qua ở trong phòng nghỉ ngơi, Giang Hựu Thần đang ôm choàng lấy tôi.

Àm!

Tôi có cảm giác bầu trời đã đổ sụp xuống.

Ngay lúc tôi cảm thấy trời đất quay cuồng thì nghe thấy tiếng của ai đó:

- Giang Hựu Thần đến rồi!

Mọi người lập tức yên ắng lại, muôn vạn con mắt quay ra ngoài nhìn. Quả nhiên, tứ đại tướng quân vẫn thản nhiên, ngang nhiên bước đến!

- Giang Hựu Thần, hèn gì mà cậu không thích con gái, cậu định giải thích gì về tấm ảnh này đây?

- Hoàng tử của British sao lại có thể có chuyện kì lạ như thế được! Chuyện này là thật à?

Nhìn thấy Giang Hựu Thần, tất cả mọi người bỗng ồn ào lên như cái chợ vỡ. Ai cũng nhào người lên phía trước...

- À... chuyện này thì có gì lạ đâu? – Giang Hựu Thần tò mò quay lại nhìn ba ông bạn mình.

- Hmm... - Kì Dực tỏ ra rất giận dữ trước tấm ảnh, tay nắm chặt thành nắm đấm.

Ân Địa Nguyên vừa định rút điện thoại ra gọi đội cận vệ đến để bảo vệ cho Giang Hựu Thần thì một giọng nói bỗng vang lên từ bên ngoài:

- Mọi người đừng có tin vào những lời đồn bậy. – Đám người lập tức rẽ ra một lối đi, kẻ phát ngôn không ngờ lại là Lâm Tử Hạo. Tôi ngơ ngác nhìn lên trời, mặt trời mọc từ đằng tây rồi sao? Hắn ta sao lại tốt bụng giải vây cho Giang Hựu Thần như vậy?

Giang Hựu Thần, ngày thi đấu cuối cùng có được sự động viên tích cực như vậy, cậu phải cố gắng hết sức nhé! – Lâm Tử Hạo cười nham hiểm, tôi chỉ muốn cắn hắn một phát cho ngóm cù tôi luôn. Hắn ta nói với Hựu một cách đầy khiêu khích, ai nghe cũng biết hắn ta không hề có ý tốt nào cả.

- Ủ! Cậu cũng cố gắng nhé! – Giang Hựu Thần vẫn điềm nhiên như không, không ngờ cậu ấy lại còn cười vô cùng thân thiện vẫy tay chào Lâm Tử Hạo.

Đột nhiên nụ cười gian ác của Lâm Tử Hạo biến mất, thay vào đó là một nụ cười gượng gạo, làm cho lỗ mũi điều hâu của hắn càng bị kéo dài hơn.

Hừ, hẹn gặp lại lúc thi đấu, chứ biết ai thắng ai thua đâu!

- Giang Hựu Thần, cậu không sao chứ? – Đội mọi người lũ lượt kéo về sân vận động, tôi mới bước đến trước mặt bốn người bọn họ.

Giang Hựu Thần vẫn chưa kịp mở lời, Kì Dực đã nhảy cẫng lên:

- Hai cậu sao mà bất cẩn đến như thế? Để người ta đồn thổi chuyện chẳng hay ho gì còn nói không sao, sao lại để chúng chụp được hình?

- Dực! Bình tĩnh lại đi! – Ân Địa Nguyên đứng bên cạnh liếc Kì Dực một cái. Tôi thật ngưỡng mộ cậu ta, trong những lúc dầu sôi lửa bỏng thế này mà vẫn điềm tĩnh như thường.

- Nhưng mà... - Nghe thấy Ân Địa Nguyên nói xong Kì Dực vẫn nóng như lửa, quả nhiên tên giống hệt như người.

- À... - Giang Hựu Thần này giờ vẫn im lặng không nói gì, đột nhiên lên tiếng. Tất cả mọi người đều lo lắng nhìn cậu ấy, dù sao cậu ta cũng là nhân vật chính, có khi nào cậu ta bị suy sụp vì chuyện này không nhỉ?

Tim tôi lúc này như treo lơ lửng trên không:

- Không được! Giang Hựu Thần! Cậu nhất định phải kiên cường!

Giang Hựu Thần đột nhiên quay đầu lại, nhìn tôi nở một nụ cười rạng rỡ, tôi ngơ ngẩn nhìn hàm răng trắng đều, còn đôi mắt đen láy nữa, trong lòng xốn xang khó tả.

Giang Hựu Thần im lặng một lúc, rồi nhẹ nhàng nói:

- Góc chụp tấm ảnh không đẹp chút nào, không chuyên nghiệp.

Cả hội ngất xỉu...

***Cả một buổi sáng yên ả trôi qua, không có chuyện gì xảy ra cả, nhưng chúng tôi vẫn có cảm giác phong ba bão táp đang rình rập đâu đó, khiến trong lòng khó chịu như có kiến bò. Cuối cùng, hội thi thể thao cũng đến lúc kết thúc, khán đài được bố trí lại thành nơi trao thưởng. Huy chương, hoa, dải lụa đỏ đều đã sẵn trên đó. Hiệu trưởng, thầy giáo thể dục cùng một vài quan khách cũng đã đến sẵn chuẩn bị phát thưởng.

- Tôi xin công bố, quán quân hội thi thể thao lần này là Giang Hựu Thần! Tiếp theo, xin mời quán quân lên có đôi lời phát biểu! – Lâm Tử Hạo nói vào micro, tuy hẳn ta rúng động nhưng cái mặt thì dài thườn thượt còn hơn mặt ngựa.

- Chưa chớ!

- Giang Hựu Thần! Vô địch! Giang Hựu Thần! Vô địch!

Các cổ động viên ở bên dưới lập tức hét vang như sấm dậy, rung động cả đất trời!

- Lần thi này, chúng ta đã thể hiện được tinh thần Olympic của trường nam sinh British! Các bạn đã thể hiện được phong cách thi đấu, khả năng thi đấu... - Lâm Tử Hạo tiếp tục bài phát biểu của mình. Có thể hẳn ta đã thua tâm phục khẩu phục, không dám động gì đến chuyện phân tài cao thấp nữa.

Nhìn thấy Giang Hựu Thần phong độ lẫm liệt ra nhận huy chương, tôi đứng dưới cổ vũ đến tê liệt hết tay mình.

- Đối với quán quân lần này, chúng ta còn có một sự bất ngờ khác nữa! - Giang Hựu Thần đang chuẩn bị đi xuống, Lâm Tử Hạo cười nham hiểm, nói lớn.

Bất ngờ khác?

Tim tôi lập tức đập thành thình, Ân Địa Nguyên, Kì Dục cùng Nghiêm Ngôn nhìn nhau nháy mắt.

- Quán quân hội thi thể thao cũng là niềm tự hào của British, hội học sinh chúng ta cũng đồng ý nhận chút lòng thành của trường bạn là trường Maria. Họ muốn chuẩn bị một món quà đặc biệt để dành tặng cho quán quân! Đó chính là cái ôm chúc mừng của đại diện trường nữ sinh Maria!

Đại diện trường Maria? Cái ôm chúc mừng?

Tôi cùng tam đại tướng quân nghe xong câu nói này thì khuôn mặt tối sầm lại như Bao Công tái thể. Lâm Tử Hạo thì rạng rỡ như mặt trời hừng đông.

- A! Tôi muốn được ôm anh Hựu! – Mấy cô nàng ở bên dưới thấy cơ hội tốt như vậy, lập tức nháo nhào cả lên. Cả sân vận động bỗng như bãi chiến trường, bom đạn nổ tứ tung, mọi thứ đều trở nên bát nháo!

Tin này cứ như bom nổ ngang tai, cả đầu tôi trở nên nặng trĩu. Nếu để Giang Hựu Thần ôm nữ sinh, bí mật của Giang Hựu Thần xem như bị bại lộ trước mặt mọi người rồi. Không được! Tôi nhất định phải ngăn cản chuyện này. Nghĩ đến đây tôi lập tức đứng lên, tách đám người ra, bước vào phòng nghỉ phía sau hội trường...

Tôi không lãng phí một giây phút nào, vội vã đẩy cửa bước vào trong, bỗng nhìn thấy một cô gái đang ôm bó hoa lúng túng đi qua đi lại trong phòng.

- Bạn gì này! Lát nữa bạn sẽ lên lễ đài đúng không? – Tôi nhanh như tên bắn lao ra phía sau cô gái, nắm chặt lấy tay cô ta.

Cô gái ngạc nhiên nhìn tôi, cứ như nhìn quái vật ngoài hành tinh. Nhưng mà người ngạc nhiên hơn có lẽ lại là tôi. Cô gái đó không là ai khác, chính là hoa khôi của trường Maria, kẻ địch của tôi Bùi An An!

Ôi! Trời đất phù hộ, cô ta không nhận ra tôi. Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, cố tỏ ra là một người đầy phong độ, nhìn cô ta cười:

- Bạn gì này, tôi cũng là thành viên trong bảng Topten của British đây!

Các nàng trường Maria đều có một căn bệnh chung, chỉ yêu những chàng trai trong bảng Topten của trường British! Tôi dành hi sinh chút cá nhân, cứu

lấy Giang Hựu Thần!

Không ngờ Bùi An An lại nhếch mép cười:

- Cậu là Thái Lăng chứ gì? Hơ hơ, không tự soi lại mình trong gương đi, cậu mà cũng đòi so với hoàng tử của người ta sao? Tránh ra! – Nói xong cô ta hất tay tôi ra một cách vô tình, tiếp tục dõi mắt nhìn ra sân khấu.

- Bạn gì này, thật ra...

- Thôi đủ rồi, đừng có làm phiền tôi nữa, tôi còn phải đợi lên sân khấu để ôm Giang Hựu Thần! – Chưa để tôi nói hết câu, Bùi An An đến nhìn cũng không nhìn, đưa tay quơ quơ, ra hiệu cho tôi biến đi!

Hừ hừ... lòng tự trọng nhỏ bé và yếu ớt của tôi bị chà đạp thê thảm! Nếu như Bùi An An đã không nghe lời cảnh báo của tôi, vậy thì...

Rầm!

Tôi chạy nhanh ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại, rồi khoá chốt bên ngoài.

- Ôi! Mở cửa! Mở cửa! Mau thả tôi ra!

Bùi An An cố sức đập vào cánh cửa, hét toáng lên. Tôi không có thời gian nghĩ ngợi nhiều, nhìn lại cánh cửa bị khoá, rồi rảo bước về phía sân khấu.

- Tiếp theo xin mời đại diện trường Maria ra sân khấu! – Bên ngoài vọng lại tiếng của Lâm Từ Hạo.

- Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần!

Tiếng kêu hét bên dưới làm tôi suýt nổ màng nhĩ.

Tim tôi cứ như bị kiến đốt ong đốt, nóng rát trong lồng ngực. Đến nước này cũng không còn cách nào khác nữa, chuyện trước mắt tôi phải làm là diễn cho xong vở kịch này! Nghĩ đến đây, tôi thay bộ đồ con gái, tháo cặp mắt kiếng trên mặt ra, để mái tóc xuống dưới trán của mình.

Hình như là ổn rồi! Tôi trấn tĩnh mình lại, hít thật sâu, rồi chạy như bay ra khán đài!

Tôi mới vừa bước ra, có cảm giác suýt bị xuyên chết tươi bởi ánh mắt sắc như dao của đám con gái bên dưới!

Lâm Từ Hạo đứng gần tôi nhất. Tôi lén lút ngẩng đầu lên nhìn hắn song chỉ thấy ánh mắt hắn đang vô cùng đặc ý. Bởi vì quá đặc ý nên hắn không phát hiện ra người đứng trên khán đài không phải là Bùi An An, mà là tôi.

Giang Hựu Thần có vẻ hơi sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy tôi cậu ta đã thay đổi 180 độ. Ánh mắt đang tối sầm bỗng mở to xán lạn, cả người cũng sững đến phát run lên!

Hả?!... Cậu ta sao lại kích động như thế? Lẽ nào là vì tôi?

Nghĩ đoạn, cả khuôn mặt tôi đỏ ửng...

Thái Linh! Đến lúc này mà mày còn mắc cỡ sao...

- Nào, hãy để quán quân của chúng ta đón nhận cái ôm chúc mừng nào! – Không để tôi kịp nghĩ bằng quơ, Lâm Từ Hạo vui sướng reo hò, hắn ta cầm cái loa ra sức gào thét, thích thú đến mức tưởng như người sắp được ôm là hắn vậy. – Chúc ta hãy cùng nhau chứng kiến thời khắc đặc biệt này...

- Oa, ôm đi! Ôm đi! Ôm đi nào!

Rào rào rào... Rào rào rào...

Bên dưới khán đài vang dậy tiếng hô hào cổ động của mọi người.

Dưới sự cổ vũ nhiệt tình của khán giả, tôi từ từ tiến về phía Giang Hựu Thần. Ánh nắng mặt trời đẹp rực rỡ chiếu thẳng lên người của Giang Hựu Thần, khiến cậu ấy lấp lánh như một vị thiên sứ. Tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần đầy quyến rũ như vậy, tim đập loạn xạ chực nhảy ra ngoài. Ánh mắt hiền hoà của Giang Hựu Thần lướt nhẹ lên mái tóc tôi, đôi vai tôi, cuối cùng dừng ở cặp mắt...

Cậu ấy nhìn tôi chăm chú, hình như lúc này, cả thế giới chỉ còn lại đứng hai chúng tôi...

Tim tôi dường như không còn đập nữa, tôi ngơ ngác nhìn cậu ấy đang tiếng dần lên phía trước:

- Tiểu Thái, chúng ta lại gặp nhau rồi...

Cậu ấy nhìn tôi mỉm cười, đưa tay lên, đôi tay khoác qua vai tôi nhẹ nhàng êm ả, tôi cũng từ từ đứng sát lại... Chúng tôi nhích lại gần hơn, gần hơn...

Và chúng tôi ôm lấy nhau thân thiết...

...

...

Cả sân vận động không một tiếng kêu, tất cả đều yên ắng. Tim tôi ban nãy ngừng đập, trong phút chốc lại đập loạn xạ, khiến mạch máu cứ như sắp vọt lên không trung.

Thích thích thích thích...

Thời gian chậm chạp trôi qua, cứ như đã mấy thế kỉ rồi. Tôi ngửi thấy mùi hương trên người Giang Hựu Thần, cảm nhận một niềm hạnh phúc khó tả, hạnh phúc đến quên cả tên của chính mình!

Bỗng nhiên, tôi ý thức lại được mình đang đứng trên khán đài, bên dưới đang có rất nhiều người nhìn tôi. Không được, nghĩ tới đây, tôi như bị điện giật bắn ra, đứng nhìn Giang Hựu Thần đang đứng trước mặt mình.

- Đợi đã... - Lâm Tử Hạo mắt tròn ngược, miệng há to chạy vụt qua xem, thái độ hết sức kì lạ, cứ như vừa không dám tin vừa không cam lòng. Mất hẳn lại vừa xoẹt qua một ý đồ đen tối.

- Sao lại nhanh như thế! Nếu như đã là cái ôm chúc mừng, vậy thì nên lâu một chút! Ôm nhau lại một cái dài cỡ năm phút đi nào!

- Được thôi! - Tôi nghe thấy lời của Lâm Tử Hạo, tôi bối rối không biết trả lời ra sao thì Giang Hựu Thần đã vui vẻ gật đầu. Cậu ta bước đến trước mặt tôi, chủ động đưa tay kéo tôi vào lòng!

- Rất vui được gặp lại cậu! Như thế này thật là hay! - Giọng nói Giang Hựu Thần nhẹ nhàng êm ái lướt qua tai tôi.

Tiêu rồi, tiêu rồi! Tim tôi sắp phóng ra ngoài rồi!

- Tim cậu sao lại đập mạnh thế? - Giang Hựu Thần ôm tôi trong lòng, lại nhỏ nhẹ nói thầm với tôi như nói với một đứa trẻ. Sao cậu ấy lại biết được tôi đang bối rối nên tim đập mạnh?

Tôi nhanh chóng đẩy Giang Hựu Thần ra, không dám nhìn cậu ấy.

- Các cậu... các cậu... - Miệng Lâm Tử Hạo tròn như quả trứng đặt trước micro, đột nhiên hắn nghĩ ra cái gì đó. - Xem ra, hoàng tử British của chúng ta không có hứng thú với con gái, sao lại đẩy cô ấy ra như thế! Lẽ nào tấm hình mờ ám kia lại là sự thật...

Rõ ràng là tôi đẩy Giang Hựu Thần ra, hắn ta lại đi nói ngược lại. Tên tiểu nhân này... Tôi tức giận quắc mắt nhìn sang, thấy hắn ta đang cười đắc ý.

- Phải rồi, hình như sáng nay có thấy một tấm hình kì lạ...

- Giang Hựu Thần không phải đúng như lời đồn chứ, có ý thích kì dị...

Khán giả bên dưới nghe Lâm Tử Hạo nói xong, bắt đầu xì xầm to nhỏ. Tiêu rồi, nếu cứ dễ như thế, lời đồn sẽ thành sự thật mất thôi!

- Ban đầu không định nói với mọi người, nhưng bây giờ đã như thế này rồi không thể không nói được! - Giọng Ân Địa Nguyên phát ra từ loa phóng thanh. - Đầu tiên, vô cùng cảm ơn hội học sinh đã cho Giang Hựu Thần một cơ hội như hôm nay, tôi xin được thay mặt cho Giang Hựu Thần, công bố với mọi người một tin: Cô gái này chính là bạn gái của Giang Hựu Thần!

Bạn gái...

Bạn gái?

Bạn gái?

Mắt tròn tròn, miệng há hốc, tôi ngược đầu lên nhìn Ân Địa Nguyên đang nghiêm trang đứng nói vào micro. Dáng vẻ cậu ra như muốn nói mọi chuyện đều rất rõ ràng. Tôi quay đầu lại nhìn Giang Hựu Thần. Ôi trời, cậu ta dùng một ánh mắt đẹp mê người đáp lại rồi cười với tôi!

Lâm Tử Hạo “điều hâu” thì thất vọng, Ân Địa Nguyên thì nói chắc như đinh đóng cột, Giang Hựu Thần thì vui sướng tột độ, còn các cô nàng “vịt bầu” đang hò hét đến khản cổ ở bên dưới... Còn có cả An Vũ Phong đang đứng trong đám người kia... cậu ta nhìn tôi một cách khó hiểu, làm tôi không dám nhìn lại...

Tôi dường như không còn nghe thấy tiếng động âm ỉ xung quanh nữa. Tôi đứng ngệt ra giữa những ánh mắt “thù địch” của mọi người, người từ từ mê mẩn đi...

Tôi, Thái Linh...

Là người bị Chúa bỏ quên...

Không ngờ lại trở thành bạn gái của Hoàng tử British!

Chúa ơi, con đâu có cầu xin Người, tại sao Người cứ đùa con vậy?

Tôi không phải đang nằm mơ chứ...

Tại sao người khóc, con cũng phải xót xa rơi lệ?

Tại sao người buồn, lại bắt con bóng lẻ đơn côi

Người không vui, con nhận thư tình sai địa chỉ?

Con trăm ngàn lần hỏi: Tại sao hỡi Chúa ơi,

Cuộc sống đáng cay làm sao con đối mặt?

Chúa lặng im

Chúa toàn năng khẽ nhấc ngón tay lên,

Duyên kì ngộ phải trăm cay nghìn đắng.

Lẽ nào con phải như Mộc Lan suốt đời giấu mình bên hoàng tử?

Con đâu đủ sức kìm lòng đón nhận sự yêu thương?

Lẽ nào vận xui mãi theo con như hình như bóng?

Con trăm ngàn lần hỏi: Lẽ nào hỡi Chúa ơi,

Lẽ nào con không đáng để người cứu rỗi?

Chúa lặng im

Nhẹ nhàng mấp máy môi,

Chờ phần hai sẽ cho con lời giải đáp!

_ HẾT TẬP 2 _

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Kế Hoạch Cupid Của Công Chúa “Ác Ma” Barbie

Cupid Plan

Địa điểm:

Trên xe BWM

Nhân vật:

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria.

Chúa luôn ẩn mình

Che chở và đem lại điều tốt lành

Cho các con chiến của mình

Liệu có người nào bị Chúa bỏ quên không?

Chúa đáp: Đôi mắt ảm áp như gió xuân của ta

Luôn dõi theo mọi linh hồn trên thế gian

Vậy cô bé đó thì sao?

.....

Chúa trầm ngâm cúi đầu

Đức Chúa vĩ đại toàn năng mà cũng có lúc

lực bất tòng tâm....

oOo

Vù vù... vù vù...

Trên đường quốc lộ rộng thênh thang, một chiếc xe màu đỏ chạy với tốc độ kinh hồn.

Trong xe có một già một trẻ. Họ đang trầm ngâm ngắm cảnh vật bên đường qua khung cửa sổ xe. Người lớn tuổi là một bà lão, mái tóc trắng như cước, búi gọn gàng phía sau, đôi mắt vừa tinh tường, vừa nghiêm nghị khiến ai nhìn cũng phải cúi đầu kính trọng.

Người trẻ tuổi là một thiếu nữ khoảng 16, 17 tuổi. Da mặt mịn màng, mềm mại đến nỗi tưởng chừng chỉ cần thổi nhẹ một cái cũng đủ làm thành vết xước trên khuôn mặt. Đôi mắt to tròn, sáng và đen láy như hai viên ngọc, đôi môi hồng như trái anh đào, nhưng có lẽ đẹp nhất vẫn là mái tóc xoăn vàng óng.

Đột nhiên lão bà neho mày, nhìn sang bên cạnh, cô gái tay chống cằm nghĩ ngợi, chăm chú nhìn xa xăm. Nhìn ánh mắt đầy vẻ suy tư của cô lúc này trông cứ như một bà cụ non.

Vù... vù... vù...

Chiếc xe hơi chạy nhanh như chớp. Liên tục phóng vút qua những chiếc xe khác. Không khí trong xe lại rất im ắng.

Reng... reng...

Cô gái nhắc điện thoại lên hỏi chậm rãi:

- Đã điều tra ra chưa?

Đầu bên kia trả lời một cách rất thận trọng và từ tốn.

- Ô! là cô ta sao? Được rồi. Tôi hiểu rồi. – Cô gái cúp máy, mắt nhìn về phía trước như có tâm sự.

Đột nhiên, cặp mắt sáng long lanh đó như lộ ra vẻ đắc ý, môi hơi héch lên, mắt chớp chớp...

- Vú Tôn! Máy giờ rồi? – Cô khẽ nghiêng người, cất giọng nói trong trẻo.

- Bây giờ là 12h50 rồi, thưa tiểu thư! – Bà lão trả lời rất cung kính, gương mặt đầy những nếp nhăn như hạc đào cúi xuống, không dám nhìn thẳng cô gái.

- Còn 10 phút nữa là bắt đầu rồi! – Cô tiểu thư nhú mày.

- Thưa vâng! – Bà lão vẫn đáp bằng cái giọng cung kính đó.

- Chú Lâm! Bao giờ mới đến nơi? – Cô gái lên cao giọng hỏi người tài xế ngồi phía trước.

- Còn khoảng nửa tiếng nữa là đến. – Người tài xế mặc bộ lễ phục trả lời rất quả quyết.

- Ừm... – Cô tiểu thư nhú mày lại, giờ móng tay thon dài lên làm bộ tâm trạng.

- Có cần bảo chú Lâm tăng tốc lên chút nữa... – Mặt bà lão tái mét, lo lắng hỏi.

- Không cần! – Cô tiểu thư trả lời vắn vện hai từ cụt lủn.

Bà lão ngồi bên cạnh lập tức im lặng, không dám hé răng nói nửa câu.

Vù... vù... vù...

Xe vẫn chạy như tên bắn.

Chủ lái xe mò hôi vãi ra như tắm, bà lão ngồi đằng sau thấy run run rẩy rẩy nhìn tiểu thư.

- Tiểu thư... – Bà lão có vẻ vẫn chưa yên tâm lắm, đánh liều hỏi. – Tiểu thư... đã trễ giờ rồi...

- Đúng! Tôi muốn đến trễ! – Cô gái nhếch mép cười như có chủ định từ trước. – Đi trễ mới khác người chứ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Xin Em Hãy Đi Đôi Giày Pha Lê Của Nàng Lọ Lem

My Cinderella

Địa điểm:

Sân vận động của trường British

Kí túc xá trường British

Tiệm ăn kiểu tây Honey

Núi Tịch Dương

Nhân vật

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

Người bí mật

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi muốn trở thành một nàng hề

Có thể giấu mình sau lớp mặt nạ

Dù cho lớp hóa trang có nhạt nhòa đi

Cũng không sợ mọi người nhận ra

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con...

Thế là tôi trở thành tâm điểm của sự chú ý

Nỗi niềm đắng cay chỉ có thể nuốt vào trong tim...

oOo

...

...

Quác quác quác...

Lúc này cả sân vận động trường British còn ồn ào, không khí sôi sục y như nước ở 100 độ C, vậy mà giờ im lặng đến đáng sợ. Mọi người ai nấy mặt ngây như phồng, giống như vừa bị đâm trúng huyết. Xoẹt xoẹt... Mọi ánh mắt lập tức đều đổ dồn về phía tôi.

Tôi như muốn nghẹt thở bởi bị hàng ngàn cặp mắt soi mói thít chặt tim. Đầu tôi như ù lên, rồi tung như một mớ bông bong.

Sao có thể như thế chứ? Tôi là bạn gái của Giang Hựu Thần – chàng bạch mã hoàng tử đứng đầu trường British? Trừ khi mặt trời mọc đằng Tây, nước biển Đông lợi chỉ còn bằng mắt cá chân.

“Đừng vậy! Nữ sinh đứng cạnh Giang Hựu Thần chính là bạn gái cậu ta!” Ân Địa Nguyên dường như nhìn thấu tận tâm can tôi, đáp trúng câu hỏi vừa mới lóe lên trong đầu tôi.

- Thế là thế nào?

- Cô ta là ai? Chúng tôi cần lời giải thích!

- Hừ hừ hừ! Không phải! Nói dối!

...

Câu nói của Ân Địa Nguyên như đổ thêm dầu vào lửa. Ở phía dưới khán đài ồ lên tiếng bàn tán xôn xao như con địa chấn. Nhiều nữ sinh mắt hần học muốn tóe lửa bùng bùng sát khí, dường như chỉ muốn lập tức nhảy lên khán đài ăn tươi nuốt sống, xé xác tôi ra thành trăm mảnh.

Tôi cố gắng lắm mới ngoảnh được đầu, thấp thòm lo sợ, len lén nhìn Giang Hựu Thần.

Không ngờ cậu ấy cũng đang nhìn về phía tôi!

Xoẹt xoẹt...

Ánh mắt chúng tôi bất ngờ gặp nhau!

Thịch thịch thịch thịch...

Tim tôi giống như ác quy được sạc thừa điện, đập giữ dội, mặt tôi đỏ như gấc.

Chuyện... chuyện gì thế này? Lúc rời bờ thế này mà Giang Hựu Thần vẫn điềm tĩnh như thế. Cậu ấy... cậu ấy không cảm thấy hoang mang hay thất vọng gì sao? Đôi mắt của cậu ấy vẫn ấm áp là vậy, lại còn mỉm cười dịu dàng nữa. Tại sao cậu ấy cười với mình nhỉ? Là vui mừng hay...

Tôi lúng túng quay đầu lại, tránh ánh mắt của Giang Hựu Thần, ai ngờ bất gặp ngay cặp mắt khác – một đôi mắt đen láy, sâu thẳm nhưng lạnh lùng, khó hiểu.

Trời đất... Bùm! – Chắc sao Hoả vừa đụng phải Trái Đất! Đó là An Vũ Phong!

Trong đám nhốn nháo, hỗn loạn ở phía dưới khán đài, An Vũ Phong vẫn rất điềm nhiên, đứng im chôn chân một chỗ, ngược mắt lên nhìn tôi chằm chằm.

Vút...

Ánh mắt lạnh như băng đó bỗng chốc biến thành mảnh thiên thạch nhằm trúng đầu tôi dội xuống. Tôi sợ đến toát mồ hôi.

- Mọi người yên lặng nào! Yên lặng!

Bỗng một tiếng nói đặc ý gần như lạc giọng cất lên. Tôi quay đầu lại, thấy tên Lâm Tử Hạo đang rất phấn khích cầm chiếc micro. Bộ dạng cậu ta sung sướng như mèo ăn vụng được cá. Ồi trời! Mắt tên đó loang loáng, sáng quắc hơn cả đèn pha, nhất định chẳng có chuyện tốt lành gì!

- Vừa rồi Ân Địa Nguyên đã bật mí cho chúng ta một tin động trời! – Lâm Tử Hạo đưa mắt liếc xéo Giang Hựu Thần một cái, nhếch mép cười đắc thắng.

- Các bạn cũng biết đấy, chúng ta đều là học sinh, việc học hành mới là quan trọng nhất. Thế mà Giang Hựu Thần lại công khai chuyện “tình cảm” của mình ngay trước mặt mọi người thế này. Thật đáng tiếc! Một nam sinh tuyệt vời là thế lại sớm sa vào lưới tình. Bản thân tôi là một người biết cảm thông và yêu chính nghĩa cũng thấy không thể chấp nhận nổi!

Lâm Từ Hạo càng nói càng hứng khởi, giọng càng lúc càng vang. Hắn diễn thuyết say sưa như con gà trống ngửa họng gáy, mặt mũi hăng máu, đỏ gay như vừa nốc rượu.

- Thiết nghĩ việc của Giang Hựu Thần gây ảnh hưởng xấu đến mọi người, ảnh hưởng đến cả hình ảnh của trường British! Tôi đề nghị hội học sinh nên kỷ luật Giang Hựu Thần. Không thể để những hành vi kiểu này phá vỡ truyền thống tốt đẹp nhiều năm nay của trường chúng ta. – Thấy lời phát biểu của mình khiến cho bàn dân thiên hạ lao xao không ngớt, Lâm Từ Hạo lập tức phấn khích ngút trời, tiếp tục thao thao bất tuyệt – Mọi người cũng biết, British là trường có tiếng trăm năm nay. Tôi là hậu duệ của chủ tịch quản trị trường này, vừa du học ở nước ngoài về... Oái! Ai? Ai vừa ném tôi?! Ba tôi là chủ tịch quản trị trường British, ông nội tôi là... Ôi! Đau quá! Mấy người muốn tạo phản hả?

Dưới khán đài có một người ném chai nước ngọt lên, cắt đứt luôn lời giới thiệu của Lâm Từ Hạo về lịch sử hào hùng của dòng họ. Sau đó có mấy người nữa cũng hòa theo. Bộ dạng Lâm Từ Hạo trông tá toi hoa lá, vừa chóng đờ, ừa phải chạy trốn những vật thể không xác định từ phía dưới khán đài bay lên.

Lúc này, mọi thứ lại rối tung lên. Tôi nhìn xung quanh, không có ai chú ý đến mình cả. Thái Linh này là đũa mờ nhạt nhất thế giới, có đứng ở đâu cũng chẳng ai thèm để ý...

Phải nghĩ cách chuồn nhanh mới được. Tôi chậm chậm lùi xuống... lùi xuống.

1 bước... 2 bước... 3 bước...

Cổng trường cách khán đài không xa lắm, chỉ cần vượt qua cái cửa lớn này là thoát nạn!

Tôi hít một hơi thật dài, quay người ba chân bốn cẳng chạy như máy bay siêu tốc phản lực!

Ai... da...

Tôi dụi dụi mắt, không tin nổi vào mắt mình nữa, mồm há hốc. Không thể nào? Chẳng lẽ Thái Linh này có thần công, ý niệm mạnh đến thế sao? Nếu không tại sao cánh cửa sắt lớn đang khép chặt như thế lại từ từ mở ra.

Két, Két... Brùm Brùm!

- Hà...?!

- Ô... Ô...

Có một vật gì đó màu hồng lao như tên lửa vào trong y hệt tuyệt chiêu “Phi long tại thiên” trong phim chương. Bụi bay mù mịt, mặt đất còn hằn lên vết dài như móng vuốt rồng.

Có tiếng còi? Tôi định thần lại nhìn kĩ. Hoá ra đó là một chiếc xe hơi màu hồng. Nó vừa làm một cú phi xe cực kì ngoạn mục, sau đó dừng lại ngay giữa đám đông.

Từ ghế lái bước xuống một người mặc bộ âu phục màu đen. Người đó kéo đôi găng tay trắng, chỉnh lại vạt áo chỉnh tề, rồi bước đến cửa sau chiếc xe BMW, hơi khom lưng cung kính mở cửa xe, đặt một tay lên mép cửa.

Im ắng... Im ắng...

Mọi người ở sân vận động ai nấy cũng nín thở.

Ngay cả những đám mây trên trời cũng như bất động để chờ đợi nhân vật sắp bước từ trên xe xuống.

Hơ...

Một bà lão vẻ mặt nghiêm nghị, run run rẩy rẩy bước xuống. Xìu... bà lão này trông cũng modern phết! Tôi buồn cười, lắc lắc đầu tiếp tục vụ “tẩu thoát” của mình, nhưng bỗng giật mình bởi tiếng gào thét phía sau.

Một đôi chân đi giày công chúa màu hồng phấn bước từ trong xe ra. Chân còn đeo chiếc vòng lấp lánh phát sáng. Đó là loại vòng pha lê Hello Kitty, thuộc loại “hàng độc”!

Con gái? Màu hồng phấn? Không hiểu sao tìm tôi đập thành thịch, có linh cảm chẳng lành... Thánh thần ời! Cầu mong không phải là nhỏ đó...

Xoạt...

Chiếc ô che nắng màu hồng phấn được mở ra! Vây công chúa màu hồng phấn, túi xách sáng lấp lánh cũng màu hồng phấn nốt, găng tay lụa...

Nhân vật “bí mật” đó như một nàng công chúa từ trong truyện cổ tích bước ra. Tiếc là khuôn mặt bị chiếc ô che mắt nên nhìn không rõ...

Cộp cộp cộp...

Cô ta đi giày cao gót, thong thả bước đến khán đài, đi lướt qua chỗ tôi đứng:

“Màn kịch kết thúc được rồi đó!”

Lẽ nào là...

Mặt tôi trắng bệch nhìn cô gái đó đang đứng trước mặt Giang Hựu Thần. Cô ta nhẹ nhàng cup ô lại. Tôi có cảm giác bị hàng vạn ánh hào quang làm loé mắt, tim vẫn đập dữ dội.

Đôi mắt sáng long lanh, lông mày lá liễu, môi chúm chím như trái anh đào, nước da trắng bóc... Hôn nữa giọng nói vừa rồi nghe quen lắm, không phải là...

- Là công chúa barbie Anna!

- Công chúa Anna trở về rồi sao? Cô ấy vẫn đẹp như ngày nào!

Dưới khán đài tiếng vỗ tay âm ỉ, át cả tiếng kêu ngạc nhiên của tôi. Nam sinh trường British từ trước đến giờ đều kiêu ngạo, lạnh lùng với con gái, vậy mà thấy Anna xuất hiện lại reo hò vui sướng như đón tết.

- Các bạn thân mến, cuộc thi lần này đã đến hồi bế mạc. Chúng ta vô cùng vinh dự được đón tiếp một nhân vật quan trọng. Xin một tràng pháo tay nhiệt liệt đón chào công chúa Barbie: Anna – Lâm Tử Hạo không biết từ lúc nào đã cầm micro nói oang oang. Phía dưới vỗ tay như sấm rền.

Anna quay đầu nhìn xuống dưới, nháy mắt tinh nghịch. Lần này các nam sinh trường British như phát cuồng hết một lượt, lấy hết sức bình sinh mà vỗ tay âm ỉ.

- Cảm ơn, cảm ơn, đã lâu không gặp vậy mà mọi người vẫn quan tâm đến tôi... - Anna bước lên bục chính, vẫy tay – Tôi đã quay trở về!

- Ồ... công chúa barbie đã quay về rồi! – Đám nam sinh trường British hưng phấn không thua gì tụi con gái “hám trai đẹp” trường Maria!

- Công chúa Anna, từ khi bạn đứng đầu trong kỳ thi cấp II toàn thành phố, bạn đã rời khỏi Saint Roland. Thử kể lại xem trong thời gian lâu như thế bạn đã ở đâu? Chúng tôi rất nhớ bạn... - Lâm Tử Hạo nịnh đầm ra mặt, nhảy cẫng lên sung sướng như tỏ vẻ rất nhớ nhung Anna.

- Vì gia đình có việc nên tôi đã đến trường cấp III Appolo ở Milan học một kì. Nhưng từ hôm nay trở đi, tôi sẽ quay lại trường Maria.

- Hà? Trường cấp III danh tiếng Appolo ở Milan? Anna siêu quá! – Ai nấy đều trầm trồ ca ngợi.

Í! Anna bảo là nhỏ ở Milan suốt. Nhưng sao ngày đầu tiên khai giảng ở trường Maria, rõ ràng mình đã nhìn thấy nhỏ.

- Hôm nay, nhân dịp Hựu Thần đạt giải quán quân cuộc thi... - Anna quay đầu lại mỉm cười nhìn Hựu Thần – Hựu Thần, chúc mừng cậu!

Anna đẹp quá! Mặt trắng hồng như búp bê, mắt sáng long lanh, nghịch ngợm nháy mắt.

Lạ thay, Giang Hựu Thần không trốn tránh như khi gặp con gái mọi lần mà mỉm cười, gật gật đầu:

- Cảm ơn cậu, Anna!

- Hoá ra công chúa Anna đến đây vì Giang Hựu Thần thắng cuộc. Vậy thì thời gian còn lại sẽ giành cho hai người! Lễ trao giải đến đây kết thúc!

- Hà? Kết thúc? Mình vẫn muốn ngắm Anna nữa...

- Đúng vậy, đúng vậy.

Mọi người giải tán, mặt mày tràn trề thất vọng. Trên khán đài còn Giang Hựu Thần, Anna, Lâm Tử Hạo, Ân Địa Nguyên và cả đũa đang lo ngay ngáy là tôi nữa.

- Hựu Thần, đưa mình đi tham quan trường British một lúc được không? – Anna vừa nói vừa bước xuống khán đài.

Lúc quay đầu lại, ánh mắt nhỏ dừng lại phía tôi. Tôi giật bản mình: Anna có nhận ra tôi không? Nhưng nếu nhận ra, tại sao không hề lật tẩy tôi luôn nhỉ?!

Tìm tôi đập tình thích. Ánh mắt Anna như không có chuyện gì xảy ra, liếc xéo qua tôi. Nhỏ chẳng thèm đoái hoài gì, điệu bộ như không quen biết tôi.

Tôi quay đầu lại nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy nhìn tôi, sau đó chậm rãi cùng Anna bước xuống bục.

Hừm, họ đúng là thanh mai trúc mã.

Lâm Tử Hạo đi đến bên cạnh tôi, nhếch mép cười ranh mãnh:

- Tôi còn nghe nói Anna và Giang Hựu Thần đính hôn với nhau nữa cơ. Tôi thấy cô chả có hy vọng gì đâu...

Nhìn Lâm Tử Hạo chạy theo đuôi Anna, trong lòng tôi không hiểu sao lại thấy đau nhói. Vừa rồi không phải tôi lo lắng làm sao giải thích việc “là bạn gái của Giang Hựu Thần”? Bây giờ xuất hiện một người là công chúa barbie “thanh mai trúc mã” thay thế, chẳng phải giúp tôi đỡ phào nhẹ nhõm sao?

Nhưng ... Tại sao tâm trạng tôi cứ rối bời nhỉ?

***Reng... Reng...

- Đây, di động kêu kia. – Ân Địa Nguyên vỗ vỗ vai tôi. Tôi mới kịp hoàn hồn lấy điện thoại ra nghe.

- Alô, tôi là...

- À... À... là tôi đây!

Vừa nghe thấy tiếng nói ở đầu dây bên kia, tôi bắt đầu căng thẳng. Trả lời giọng run run như gà mắc tóc.

- Vâng... Tôi biết rồi... tôi sẽ đến đúng giờ...

Tít tít...

Khi đầu bên kia gác máy tôi mới từ từ bỏ di động xuống.

- Cậu... - Ân Địa Nguyên nhìn tôi như có chuyện gì – Cậu không sao chứ?

- Không sao... - Tôi định gượng cười nhưng lại thấy miệng mình như cứng lại, không mấp máy nổi.

- Cảm ơn cậu hôm nay đã giúp Hựu Thần! – Ân Địa Nguyên quay người toan chạy theo Hựu Thần, đột nhiên dừng lại, ngoái đầu nhìn tôi – Thái Lăng, đến lúc cậu rời xa Hựu Thần rồi!

Cậu ta...

Tôi kinh ngạc ngược đầu nhìn Ân Địa Nguyên nhưng chỉ nhìn thấy cậu ấy đã đi khuất.

Cậu ta nhận ra mình là ai sao? Lúc nào phát hiện ra vậy?

Đầu óc tôi lúc này loạn cào cào cả lên. Tôi hít hà, phui bụi dính trên người rồi đi đến nơi hẹn – núi Tịch Dương!

Nghe nói núi Tịch Dương đẹp nhất vào mùa hè. Nhìn khắp nơi đều thấy hoa anh đào đang nở rộ. Núi Tịch Dương như biến thành một biển hoa sắc thắm lãng mạn.

- Cô đến rồi!

Một giọng nói trầm trầm cất lên như phá vỡ cảm giác yên bình. Tôi hoang mang ngẩng đầu lên, nhìn thấy phía dưới gốc cây đào không xa có một bóng người đứng quay mặt lại.

Lại là... lại là người bí ẩn đó sao?

- Tôi... tôi đến rồi...

- À! – Người bí ẩn trả lời với giọng như vừa rồi. Hình như tôi nghe thấy có tiếng thở dài.

Sao... Sao vậy? Tôi lo sợ muốn rụng tim, tay nắm chặt vạt áo, lo nơm nớp.

- Chúc mừng cô Thái, cô đã hoàn thành rất tốt kế hoạch! Chúng tôi sẽ trả thù lao cho cô như trong hợp đồng đã hứa. – Người mặt bộ âu phục màu đen đó nhìn tôi gật đầu rồi tuyên bố rất mạch lạc.

Tôi có cảm giác máu dồn hết lên mặt, mặt tôi lập tức đỏ bừng như quả cà chua.

- O, à... Thật vậy sao? – Đầu tôi hiện rõ mong một con số trong hợp đồng lần trước. Thật không? Thật là được nhiều tiền như thế sao? Như vậy mẹ tôi không cần ăn cơm thấp nển nữa.

Người mặc âu phục đen nhìn tôi rồi đột nhiên tiến lên phía trước thì thầm to nhỏ với bóng người bí ẩn, sau đó quay về phía tôi nói:

- Chúng tôi sẽ thực hiện những gì đã cam kết. Mong cô cũng sẽ thực hiện những điều đã cam kết trong hợp đồng. Trong vòng tuần này, cô phải rời khỏi trường British, rời xa mãi mãi. Mọi việc đều đã xong xuôi hết rồi, cô cũng không cần thiết phải ở lại. Chúng tôi cũng không muốn mọi người phát hiện ra thân phận của cô, đặc biệt là Giang Hựu Thần.

- Cái... cái gì? – Tôi nói như mất giọng, cố gắng lắm mới tuôn ra được hai chữ, họng hơi đau rát.

- Cô nên làm thế!

Người mặt đồ đen cầm một tờ chi phiếu đi đến trước mặt, lạnh lùng nhét tờ giấy mỏng dính đó vào tay tôi, sau đó cùng “người giấu mặt” kia đi mất. Tôi nhìn tờ chi phiếu ghi rất nhiều số mà lòng hoang mang khôn xiết.

Mình phải xa rời ư?

Phải vĩnh viễn xa trường British... rồi xa Giang Hựu Thần...

Tôi bước từng bước nặng trĩu trên mặt đất phủ đầy cánh hoa mềm mại. Bóng của tôi in trên sườn núi như được kéo dài bởi ánh tà dương. Lũ chim đậu trên cành cây cứ riu ra riu rít không dứt.

- Bọn mày vui vẻ nhì! – Tôi hít một hơi dài, dụi dụi khoe mắt như sắp ướt nhòe của mình tiếp tục rảo bước xuống núi.

Con gió mát lạnh khi trời về chiều lướt nhẹ qua khuôn mặt tôi nhưng cũng không đủ để xoa dịu trái tim như thiêu đốt...

Khi xuống núi, tôi vội vàng quay về phía hậu trường để thay đồng phục trường British rồi ngơ ngơ ngẩn ngẩn đi ra khỏi ký túc xá.

“Không sao cả, khăn tay để dùng mà... Cậu vẫn chưa về nhà sao? Quần áo ướt sũng thế này sẽ khó chịu lắm, mau về nhà đi!”

...

“A, vậy thì, Giang Hựu Thần, mình có thể ngồi bên cạnh cậu không?”

“Đương nhiên là được!”

...

“Vì cậu thấy nó đẹp nên mới nhốt nó trong trong một chiếc bình thủy tinh, nó làm gì có sự lựa chọn khác!”

...

Những câu nói dịu dàng, ấm áp của Giang Hựu Thần cứ như lượn vòng quanh đầu tôi. Những việc trước đây còn nhớ như in, ngực tôi như bị đè nặng. Không ngờ đường về ký túc xá lại dài dằng dặc đến thế. Trên từng chiếc lá của những hàng cây bên đường như viết dòng chữ to tướng “Ly biệt”.

Reng... reng...

Tiếng chuông di động làm tôi giật mình. Tôi vội vàng rút di động ra. Lẽ nào người bí ẩn vừa rồi thay đổi ý kiến? Nếu như thế, mình có thể sẽ được ở lại.

- Alo! – Tôi xúc động nhấn vào nút nhận cuộc gọi. Có lẽ do tay run rẩy quá nên suýt nữa đánh rơi cả điện thoại. Tay phải giơ lên toan giữ thật chặt nhưng không kịp, điện thoại cứ như nhảy đi nhảy lại giữa hai tay, loanh quanh như vậy gần 6 vòng mới giữ chắc được trong tay.

Hộc hộc...

Tôi vuốt ngực để đỡ thở dốc, cuối cùng cũng giữ được vật duy nhất còn đáng tiền.

Í? Hình như mình vừa nhận điện thoại... Ôi trời, cuộc điện thoại của mình!

- Alo, alo! – Tôi lập tức dí sát điện thoại lên tai, hét thật to.

- Ai chà!

Ủa? Đầu dây bên kia là giọng một người phụ nữ nghe quen lắm... nhưng trong chốc lát không nhận ra ngay được...

Mẹ?!

- Là mẹ phải không? – tôi hoa chân múa tay cứ như là diễn viên đóng quảng cáo di động thế hệ mới.

- Ôi chà, Thái Linh à, cũng may là con còn nhận ra giọng mẹ. Vừa rồi con hét to làm mẹ suýt nổ màng nhĩ đó! – Giọng mẹ lại vang lên trong điện thoại.

- Mẹ, sao lâu rồi mà không có tin tức gì của mẹ vậy, mẹ đã đi đâu? – Vừa nghe thấy giọng mẹ, mũi tôi cay cay. - Mẹ! Mẹ sống ổn cả chứ...

- Thái Linh! Mẹ sống rất tốt, mẹ đang ở khách sạn sáu sao thưởng thức trà sớm...

- Thưởng thức trà sớm?!

Tôi ngược đầu nhìn thấy mặt trời đã lặn rồi, trán toát mồ hôi hột. Ôi! Mẹ muốn nói dối cũng phải có nghề một chút chứ!

- Mẹ chọn món bánh hấp bào ngư và bột cua... - Mẹ cứ thao thao bất tuyệt kể về “bữa điểm tâm sáng”, nhưng tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng một người vang lên: “Cho một bát mì bò ăn liền dầu hào!”

Đầu óc tôi đột nhiên trống rỗng, nghe mẹ cười nói vui vẻ mà lòng tôi cảm thấy chua xót.

- Mẹ...

- Thái Linh! Sao thế? Tạm thời mẹ chưa quay về nhà được, con phải biết tự chăm sóc cho mình đấy. - Mẹ cười. - Ha ha...

- Mẹ, mẹ về nhà đi, chúng ta có thể sống như trước kia. - Tôi cố kìm giọng run run vì không muốn mẹ biết mình đang buồn.

- Được rồi! Được rồi! Mẹ biết Thái Linh nhớ mẹ, hai hôm nữa mẹ sẽ về...

Mẹ tắt điện thoại, lòng tôi lúc này cứ như bị xáo trộn. Tôi kiếm được một khoản tiền kha khá, có thể cùng mẹ sống vui vẻ, nhưng... tôi phải rời xa nơi này, rời xa Giang Hựu Thần...

Ủa? Sao cửa phòng lại khép hờ thế kia? Lẽ nào An Vũ Phong về rồi?

- Về rồi đây! - Tôi đẩy cửa bước vào, với lấy chiếc ghế bên cạnh để ngồi.

- Ái!

- Đau...

Tôi ngã xuống, đau đến nghiêng răng, thờ phỉ phò quay đầu lại. Không biết từ lúc nào có ai đó bất ngờ rút ghế lại làm tôi không kịp phản ứng, ngã nhào luôn xuống đất.

- Ha ha ha! Vừa thành bạn gái của người ta mà đã vui đến nỗi ngã chổng gọng thế kia à? Cách ăn mừng của cô khác người thật! Ha ha...

Tiếng cười ranh mãnh của An Vũ Phong.

- Sao cậu lại rút ghế của tôi?! - Tôi tức đến nổi mặt đỏ phừng phừng nhìn hấn ta hét lên.

- Tôi làm gì á! Tôi có làm gì đâu?! - An Vũ Phong đi đến chỗ cái ghế cậu ta vừa rút, ngồi lên đó, ghéch chân lên.

- Lấy ghế của mình ngồi bộ sai sao? Đại tiểu thư?

Tôi nhìn đằng sau ghế có chữ “Phong”.

Đúng là ghế của hấn ta, nhưng từ lúc nào mà tên An Vũ Phong ác ma này lại trở nên keo kiệt thế nhỉ?

- Đồ ngốc! - Tôi lồm ngồm bò dậy. Hừ! Sao không có núi “Ngũ Hành Sơn” nào đề lên cái tên khi này đến 500 năm cho hấn đáng đời nhỉ! Không phải, đề 5000 năm mới bỏ!

An Vũ Phong liếc xéo tôi một cái, cười như ác quỷ, rồi quay đầu lại đeo IPOD, mải mê ngồi nghe nhạc. Tôi uất ức nhìn hấn ta, đứng phía sau lè lưỡi lêu lêu hấn. Mặt tôi lúc này y hệt ma nữ! Thế vẫn chưa đủ, tôi còn hươ chân múa tay làm một bài quyền cước, vờ đánh lên đầu hấn.

Cho chừa này! Cho chừa này!

- Này, bạn gái mới của Giang Hựu Thần, đừng có làm ba cái việc kỳ quặc sau lưng người khác! - An Vũ phong không thèm quay đầu lại, vẫn đeo tai nghe nhạc, nói giọng mỉa mai.

Đội đã!

Đầu tôi đột nhiên như bị người ta ấn công tắc dừng tạm thời. “Xoạt!” - Tay tôi ngừng lại trên đỉnh đầu hấn ta. Hấn... hấn ta vừa gọi mình là gì thế?

Đại tiểu thư...?

Không... Bạn gái mới của Giang Hựu Thần?

Tôi cúi đầu nhìn bộ đồng phục trường British đang mặc. Tôi bây giờ là Thái Lăng... Thái Lăng cơ mà?!

- Đúng là ngộ hết thuốc chữa... tôi chẳng nói từ trước rồi sao, tôi gặp cô sớm hơn bọn họ! - An Vũ Phong ngẩng đầu lên nhìn tôi, sau đó lại tiếp tục nghe nhạc. Cậu ta tỏ ra rất sáng khoái, nhâm nhi ly nước.

Tôi nhìn điệu bộ tự đắc của An Vũ Phong rồi nuốt nước miếng. Có lẽ mình phải uống chút nước cho trấn tĩnh lại. Tôi lấy chiếc cốc trên bàn đi đến chỗ

bình nước tự động.

- Khoan đã! – Tên An Vũ Phong lại phá ngang.

Hôm nay tên này sao cứ làm khó mình thế nhỉ? Nhìn bản mặt hắn là tôi giận sôi gan.

- Lại gì nữa đây? – Tôi nhìn thẳng hắn, nói to tướng như muốn bắn hết nước miếng vào mặt tên đó cho bồ ghét.

- À, à, mình muốn uống nước thôi! - Hắn “cuớp trên giàn muróp” lấy cốc đặt xuống vòi trước tôi.

Tôi tức tới nhìn bộ mặt nham hiểm “cấp báo động đỏ” của hắn ta. Chắc lại đang có âm mưu gì đó!

Cái tên An Vũ Phong này chẳng qua là cáo già đội lốt thỏ non! Lũ con gái đúng là có mắt không trông mới thích hắn.

- Mình lấy nước xong rồi, mời bạn! – An Vũ Phong lắc lắc cốc đựng đầy nước, suýt nữa bắn nước vào người tôi, may mà tôi nhanh chân né kịp.

Tôi âm ức nhìn hắn, chỉ muốn cho hắn ta một nhát cho ngòm cù đeo luôn. Sau đó tôi đặt cốc vào vòi hứng.

Toong...

Toong...

Tôi nhìn chỗ vòi nước, mặt nghệt ra như phỗng.

Cái gì? Vừa nãy nước còn chảy mà! Tôi vỗ mạnh vào bình uống nước hai cái... nhưng vòi nước vẫn không chảy ra giọt nào...

Gi thế này? Tôi lắc lắc thùng nước, ngó vào trong...

Nước trong thùng hết nhẵn?

- An... Vũ... Phong!

Tôi tức đến dựng tóc gáy, gào thật to tên hắn ta, nhưng An Vũ Phong vẫn thản nhiên ngồi nhâm nhi cái cốc nước, còn phát ra tiếng uống nước “ực ực ực...” làm tôi tức ói máu!

- Hôm nay trạm cung cấp nước nghỉ rồi! - Hắn đột nhiên nghĩ ra gì đó ung dung quay đầu lại nhìn tôi cười mủm mỉm.

Xoẹt... xoẹt...

Câu nói của tên đó làm tôi giận đùng đùng tới mức sắp biến thành con ác long khè lửa tới nơi. Hắn chẳng khác gì thêm dầu vào lửa, tôi tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Tại sao cậu nữ đối xử với tôi như thế?

Không cho nước uống, không cho ngồi! Hắn ta nghĩ cái gì thế không biết?!

Tên này biết mình sắp đi nên cố tình chọc giận thêm đây mà!

- Tôi đâu có ghê vạ phải đối xử tốt với bạn gái của Giang Hựu Thần nhỉ?!

An Vũ Phong quay lại, nhưng không giống bộ dạng ngạo mạn thường ngày. Mà ngược lại, khuôn mặt cậu ấy lộ vẻ buồn bã thê lương.

Tôi như đứng thộn ra nhìn bộ mặt lạ lẫm đó, luống cuống nói.

- Cậu... cậu...

- Tôi? Tôi làm sao? Tôi sợ người khác bàn ra tán vào lắm! – An Vũ Phong đổi mặt, lập tức quay về bộ mặt khi đáng ghét như thường ngày!

Bàn ra tán vào? Tôi nghiêng răng nhìn tên đang hung hăng bọ xít đó. Vừa rồi chắc chắn mắt mình có vấn đề rồi, dùng từ “buồn bã” để nói về hắn ta mới ổn chứ.

Tôi tức anh ách, quay người đi ra phía cửa.

- Sao thế?

- Không sao! – Tôi gắt gỏng với người vừa hỏi.

- Thái Lăng... - Tiếng nói ầm áp pha chút rụt rè, do dự một lát, sau lại vang lên. Tôi ngược đầu nhìn người đứng trước mặt mình. Trời đất! Hóa ra là

Giang Hựu Thần. Con tức giận ngất trời của tôi làm cậu ấy sợ hãi, áp úng nhìn tôi trông đến tội nghiệp.

Chúa ơi, tôi nhìn lên trần nhà trắng toát. Tại sao ông trời lúc nào cũng bắt tôi phải đối mặt với những chuyện khó xử như thế này!

- Xin lỗi! – Tôi nén hết toàn bộ cơn giận dữ lại, nói như cố nặng ra hai từ.

Giang Hựu Thần lại nở nụ cười thiên sứ như thường ngày, im lặng nhìn tôi.

Ọc ọc...

Đúng lúc cả hành lang im phăng phắc không động tĩnh thì cái bụng tôi reo ầm ỉ, tôi đặt tay lên bụng...

Ngượng... ngượng quá đi mất! Thật mất mặt!

Giang Hựu Thần không nhịn được cười:

- Mình cũng đói bụng rồi, hay tụi mình cùng đi ăn nhé! - Cậu ấy lịch sự đề nghị.

- Ừm! – Tôi ngượng ngừng gật đầu, đi phía sau Giang Hựu Thần.

Bình! Bình!

Vừa mới quay người đi được hai bước, phía sau lưng bỗng vang lên âm thanh long trời lở đất như nổ bom, làm cả khu ký túc xá giật mình vỡ mặt.

Chẳng lẽ là động đất?

Tôi sợ xanh mặt quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động đó, chỉ thấy phía trước cánh cửa ký túc xá bụi bay mù mịt.

- Chắc là An Vũ Phong?! – Giang Hựu Thần đứng bên cạnh nói khẽ với tôi.

- À... - tôi chưa hết sợ hãi nhìn cánh cửa đó... Âm thanh vừa rồi, lẽ nào do tên An Vũ Phong đó...?

Hắn lại nổi điên chuyện gì rồi?!

***- Đến chỗ này nhé! – Giang Hựu Thần chỉ tay về phía quán ăn kiểu Tây rồi không chút do dự dẫn tôi vào trong.

Trời ơi! Tiệm ăn này sang trọng quá! Tôi cứ như bà già nhà quê lên tỉnh vậy, nhìn ngó khắp nơi. Đẹp quá đi! Lò lửa được ốp đá cẩm thạch, đèn pha lê sáng lấp lánh, chân cắm nến màu bạc.

- Cậu muốn dùng món gì? – Giang Hựu Thần mở quyển thực đơn, ngẩng đầu nhìn tôi mỉm cười.

- Ồ... Tùy cậu thôi, mình sao cũng được!

- Vậy dùng món này nhé. Hôm nay phục vụ đặc biệt! – Giang Hựu Thần chọn món rất nhanh rồi đưa cho nam phục vụ đứng phía sau.

Khi người phục vụ đi khỏi, bàn ăn lại im lặng. Giang Hựu Thần vẫn như mọi khi, nhìn tôi mỉm cười dịu dàng. Khuôn mặt cậu ấy hồng hào.

Tôi lúng túng nhìn ra ngoài cửa sổ, thật không ngờ mới đó mà trời đã tối rồi. Bên ngoài, bầu trời đầy sao, có cảm giác như chìm trong biển kim cương mờ mờ... Cái tên đáng ghét đó không biết đã ăn gì chưa?!

- Thưa quý khách! Đây là món quý khách gọi.

Người phục vụ cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, đặt lên bàn từng đĩa thức ăn trông rất công phu, cầu kỳ.

Món này... món này ăn bằng cách nào? Tôi nhìn đĩa thức ăn trông rất ngon miệng. Đĩa và dao được đặt ngay ngắn hai bên...

- Cô có thể lấy cho cháu một đôi đũa không ạ? – Tôi ấp úng hỏi. Tôi nhớ lại lời Ngọc Đình nói. Ba của nhỏ khi vào Pizza Hut cũng hỏi cô phục vụ đưa cho đũa dùng một lần!

- Ồ, không... - Cô phục vụ lập tức tắt nụ cười tươi rói, thoát một cái khuôn mặt tôi sầm lại.

- Cậu ấy đùa thôi. Cảm ơn! Nếu có chuyện gì chúng tôi sẽ gọi sau!

- Ồ, không...

Giang Hựu Thần kéo tay tôi lại, tôi ngạc nhiên quay đầu nhìn cậu ấy.

- Ăn đồ Tây không dùng đũa! – Giang Hựu Thần xoa xoa đầu tôi nói.

Cạch!

Tôi đánh rơi cái đĩa xuống, bản thân nhìn Giang Hựu Thần. Cậu... cậu ấy vừa xoa đầu mình?

Cậu... cậu ấy... không biết.

Không thể! Không thể! Không thể nào!

Mặt tôi dần đỏ ửng lên...

- Minh nhặt cái đĩa! – Tôi cúi xuống dưới bàn, tìm đập thỉnh thoảng. Trời đất... thế này là sao?

Giang Hựu Thần lại dịu dàng xoa đầu mình! Minh là Thái Lăng, mình là Thái Lăng!

- Nhặt chưa?

- Vẫn... vẫn đang tìm...

- Gọi người phục vụ mang bộ dao đĩa khác đến nhé!

- Không cần đâu, bọn họ bận mà! Không nên làm phiền họ nữa!

...

Hà? Phía trên bàn sao lại có tiếng nhạc du dương thế nhỉ? Tôi ngước đầu lên, cả người như bị kẹp cứng giữa bàn và ghế. Tôi lấy hết sức ngồi dậy nhìn lên phía trước.

- Chúc Thái Lăng ăn ngon miệng!

Tôi chưa kịp phản ứng thì một người đóng vai chú hề mặc trang phục màu sắc sặc sỡ, đầu đội mũ nhọn nhọn tròn tròn chạy ngay đến chỗ tôi. Chú hề ngừng thổi kèn acmônica, nói rất to:

- Tặng bạn cái này...!

- Á! – Tôi vẫn chưa kịp ngồi vững, bị bất ngờ quá nên ngã ịch xuống đất...

Mất mặt... mất mặt quá đi mất!

Tôi lóc ngóc bỏ dậy, hốt hoảng ngồi vào chỗ. Mặt tôi đỏ bừng, mắt tôi thô lỗ nhìn chú hề đưa cho tôi mấy quả bóng bay rất to.

- A... ơ... ơ... cảm ơn! – Tôi cúi đầu, không dám nhìn mặt chú hề.

Rốt cuộc chú hề đó là ai vậy? So với người đó, tôi giống hề hơn thì có!

Tôi khẽ ngán đầu nhìn quả bóng bay trên tay.

Quả bóng đẹp quá! Đỏ, xanh, tím, hồng đủ cả... có cảm giác như quay về hồi còn bé xiu. Các sắc màu như có sức quyến rũ lạ lùng, làm tôi ngây ngất.

Bộ mình trúng chương sao? Hay... Hic! Đột nhiên tôi biến thành trung tâm chú ý ở tiệm ăn này.

Đừng nhìn mà! Xin đừng nhìn tôi! Tôi dần dần kéo mấy quả bóng bay xuống để che, tránh ánh mắt của những người tò mò nhưng không ngờ lại bắt gặp nụ cười của Giang Hựu Thần. Ôi...!

Vừa rồi cậu ấy nói phục vụ đặc biệt?

- Ha ha... ha ha... - Tôi đành nhìn Giang Hựu Thần cười như con ngó để chữa ngượng.

- Minh có trò ảo thuật này tặng cậu! – Giang Hựu Thần đứng dậy.

Ảo... ảo thuật? Tôi ngạc nhiên nhìn. Giang Hựu Thần giơ tay lên rồi bất ngờ vung tay một cái, sau đó ung dung nắm tay lại. Trông giống y như chương trình tôi xem trên tivi.

- Nhìn kĩ nhé! – Giang Hựu Thần nhìn tôi gật đầu, cười vẻ bí mật.

Tôi gật gật cái đầu, mắt tròn dẹt nhìn, chỉ thấy Giang Hựu Thần nắm chặt tay xoay lên xoay xuống một vòng rồi đưa tay lên gần miệng, thổi khế một cái.

- Tặng cậu!

Tôi nhìn vào lòng bàn tay cậu ấy.

Trong tay Giang Hựu Thần có một mảnh giấy nhỏ màu hồng hình trái tim.

Hả? Không phải biến thành chim bồ câu trắng hay hoa gì đó?! Mà là biến thành một mảnh giấy nhỏ... Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta.

- Đây là mảnh giấy ước nguyện tình yêu!

Giang Hựu Thần nhìn tôi, nói rõ từng câu từng chữ:

- Khi cậu cần gì, có thể viết tâm nguyện lên đó, mình sẽ giúp cậu thực hiện.

Mình... mình có nghe nhầm không? Mảnh giấy “Ước nguyện tình yêu”? Tình yêu... tình yêu... Giấy “Ước nguyện tình yêu”?

- Tại sao cậu lại tặng mình cái này chứ? Ha ha ha... cậu có nhầm không đấy... - Tôi vội vã trấn tĩnh lại rồi giả cười đánh trống lảng.

- Mình... thực ra đã biết hết rồi! – Giang Hựu Thần nhìn thẳng vào mắt tôi, khẽ nói ra cái đáp án mà tôi sợ nghe thấy nhất.

- Cậu biết cái gì? - Điều tôi lo lắng đã thành hiện thực nhưng tôi vẫn cố cãi cùn.

- Cậu chính là Tiểu Linh mình gặp ở sân bóng rổ..., là người ở khu biệt thự bên bờ biển cùng mình đi bắt đom đóm... - Giang Hựu Thần nhìn tôi không chớp mắt, như sợ tôi sẽ trốn mất tiêu. Nếu có thể, tôi cũng rất muốn bỏ trốn khỏi nơi này ngay lập tức.

- Mình... cậu... Mình... cậu... - Tôi ấp a ấp úng, đầu óc rối tung lên như mớ bòng bong.

Làm sao bây giờ?

Sao cậu ấy lại biết?

Mình phải làm sao đây?

Cậu ấy...

Nhưng lúc này tôi cứ như bị cấm, những điều muốn nói như mất hút ở trong họng. Họng tôi y như cái cầu thang máy chen chúc đến mười lăm người đang muốn cùng lúc chạy ra một lượt.

- Thực ra, lúc ở khu biệt thự bên bờ biển, mình đã biết cậu là Tiểu Linh... - Giang Hựu Thần vẫn tỏ ra bình tĩnh, kể lại “sơ hở” của tôi.

Bây giờ tôi mới sực tỉnh. Hóa ra lúc ở bờ biển, tôi đánh rơi một tờ giấy khuyến mãi của nhà ăn trường British. Nếu như là Tiểu Thái thì làm sao có nó?! Có trách thì trách lúc tôi thay trang phục không để ý đến, ai lại để lộ sơ hở rõ như ban ngày.

Nhưng... Giang Hựu Thần tại sao không lật tẩy tôi?

- Hựu Thần! Cậu biết sự thật, liệu cậu có nói với trường là mình giả trai... - Tôi hỏi thăm dò Giang Hựu Thần, nhưng thực ra trong lòng đang nóng như lửa đốt.

- Mình sẽ không nói! - Hựu Thần cười. Nụ cười đó giống như ánh mặt trời đột ngột lóe sáng trong bóng đêm, làm cho đầu óc đang bị bóng đen che phủ của tôi được trải ánh nắng mặt trời vàng óng. Tất cả như bừng sáng trở lại!

- Nhưng... - Giang Hựu Thần nhìn tôi nháy mắt.

- Cậu phải chấp nhận một điều kiện của mình!

- Cậu... cậu muốn mình làm gì? - Tại sao còn có từ “nhưng” chứ, tim tôi lại đập rộn ràng.

Giang Hựu Thần đi đến trước mặt tôi, lấy từ chỗ chú hề một chiếc hộp có đựng bộ váy màu tím. Cậu ấy rụt rè nói:

- Cậu hãy mặc nó, được không?

Tôi ngơ ngẩn nhìn bộ váy mà Giang Hựu Thần đang cầm trong tay. Cổ áo, tay áo và váy trông y hệt như bộ váy áo của công chúa.

Trên nền màu tím có thêu rất nhiều bông hoa hồng nhỏ xíu, giữa eo có tết nơ bướm bướm...

Thật là tặng nó cho tôi sao? Có lẽ là trang phục của công chúa...

- Cậu có thể mặc nó vì mình không? – Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi đang dờ dẫm ngắm bộ váy, khẽ hỏi một lần nữa.

Tôi ngược đầu lên nhìn Giang Hựu Thần, ánh mắt cậu ấy tràn ngập sự đợi chờ, hi vọng. Tôi có thể mặc nó sao? Tôi không phải công chúa, vậy mà cũng có thể mặc bộ váy áo đẹp thế này sao?

Giang Hựu Thần mỉm cười, đưa bộ váy áo cho tôi.

Tôi đưa tay ra nhận lấy, vuốt nhẹ những bông hoa hồng thêu trên váy và dải lụa...

Hôm nay, nàng Lọ Lem biến thành công chúa thật sao?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 3: Giấc Mơ Đêm Hè Lãng Mạn

Dream of Midsummer

Địa điểm:

Bệnh viện Saint Roland

Cứ địa bí mật

Kí túc xá trường nam sinh British

Phòng học lớp 11A trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Hoàng tử biển.

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi ước sẽ biến thành nàng công chúa hạt đậu

Ngủ trên tấm đệm mềm mại

Để người đời luôn luôn ca ngợi

Tôi mới là nàng công chúa thực sự của nhân gian

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con...

Thế là, tôi được bỏ mặc trên ngọn cây hòe cao tít tắp

Cả đêm không thể nào chợp mắt...

oOo

Tôi mặc bộ váy màu tím rồi soi gương. Thật không thể tin nổi vào mắt mình nữa! Bộ trang phục này hợp với công chúa mới đúng chứ...

- Thái Linh! Cậu... - Giang Hựu Thần thấy tôi đi từ phòng rửa tay ra, ngạc nhiên nói.

- Trông xấu lắm à? Hay là để mình thay ra?

- Đứng! - Giang Hựu Thần kéo tay tôi. - Cậu rất đẹp, còn đẹp hơn cả công chúa thật!

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của Hựu Thần. Tôi biết cậu ấy không nói dối. Thấy cậu ấy cứ chăm chú nhìn mình, tôi thấy ngại, mặt nóng bừng, cúi vội đầu xuống.

- Tiểu Linh, cũng không còn sớm nữa...

- Minh... - Hựu Thần nhất định muốn nói đưa tôi về nhà, nhưng khi về rồi tôi lại phải giáp mặt với cái tên tính khí thất thường An Vũ Phong. Không hiểu tức giận hay...

- Bây giờ mình vẫn chưa muốn về, cậu có thể đi dạo với mình một lát được không?

- À... được! - Giang Hựu Thần gật đầu đồng ý.

Vù vù... vù vù...

Lúc đó, làn gió từ biển thổi vào đem theo vị mặn nồng giống như mùi mực nướng thơm phức ở các sạp hàng chợ đêm, nhưng tâm trạng tôi lúc này chẳng hứng thú chút gì dù cho trước mặt là món cá mực khoái khẩu nhất.

Vẫn là bờ biển đó, ánh trăng chiếu lên bãi cát làm ánh lên những tia sáng nhỏ bé. Xa xa có con cua nhỏ đang bò in thành một vệt dài trên cát. Tôi cúi xuống nhìn con cua nhỏ đang bò qua chân mình để đi về phía biển.

- Cua này, mày vui không? Mày về nhà à? - Tôi nhìn cái bóng nhỏ nhoi của con cua do mặt trăng chiếu xuống, bỗng thấy nhớ mẹ. Mẹ bây giờ đang ở đâu? Mẹ không biết đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện với tôi...

Con cua nhỏ đó cũng bỏ mặc tôi, nó có bạn, có gia đình, còn tôi thì... Lần trước đến đây có Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, còn có cả Ân Địa Nguyên, tụi Thượng Hội và cả "hoàng tử biển" bí ẩn đó nữa...

Đúng rồi, Hoàng tử biển nhất định sống ở biệt thự gần đây. Thượng Hội và Ngọc Dĩnh đã đến thăm anh ấy mấy lần nhưng anh ấy vẫn hôn mê chưa tỉnh.

Chẳng qua vì anh ấy đẹp trai nên tụi Thượng Hội mới đến thăm... Mình phải rời khỏi British, rời khỏi nơi này. Có lẽ cũng nên nói lời từ biệt với Hoàng tử biển, biết đâu anh ấy đã tỉnh lại.

- Mình đã đưa anh ấy vào bệnh viện Saint Roland rồi - Giang Hựu Thần quay lại nhìn tôi, ánh trăng chiếu rọi trên mặt biển như soi rõ đôi mắt của cậu ấy, một đôi mắt trong veo.

Tôi dụi mắt vì cảm thấy đứng trước mặt mình lúc này là một thiên thần với đôi cánh bạc.

- Bệnh viện Saint Roland? Bệnh viện nổi tiếng... - Tôi cúi đầu lo lắng, tôi làm sao có đủ tiền để trả viện phí cho Hoàng tử biển chứ?

- Tiểu Linh, mình sẽ chăm sóc anh ấy! - Giang Hựu Thần cứ như đọc được suy nghĩ của người khác, nói ra những điều mà tôi đang nghĩ.

- Giang Hựu Thần, cảm ơn cậu!

- Mình chỉ hy vọng cậu luôn vui vẻ, không phải buồn phiền gì... - Giang Hựu Thần dừng lại một lúc, dường như có điều gì đó muốn nói nhưng lại không nói ra - Mình đưa cậu đến bệnh viện thăm anh ấy nhé?

- Được!

Tôi rảo bước thật nhanh, lần đầu tiên tôi mặc váy và giày công chúa chạy như thế này, thật không tiện chút nào! Tôi cởi giày ra, một tay cầm giày, một tay nhấc đuôi váy lên.

Tôi là công chúa gì chứ? Nếu là công chúa thì chắc là công chúa gặp nạn...

Ai... ai... ai da!

Bịch!

Cát mềm, chạy nhanh quá, đứng không vững. Một chân tôi giẫm lên cát, còn một chân bước hụt nên mất đà lao đảo lao về phía trước mấy bước. Vì

muốn đứng thẳng bằng nên hai tay cứ hua đi hua lại, đôi giày công chúa màu bạc cũng bị tôi nhờ tay vung ra xa. Tôi cố đứng vững. Sau đó đành phải chạy đi nhặt lại.

Ôi, công chúa gặp nạn gì chứ, tôi là công chúa xui xẻo thì có...

May là trời tốt, ánh trăng trên bờ biển mờ mờ ảo ảo, Giang Hựu Thần chắc không nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ bừng lên của tôi. Tôi quay lại nhìn Hựu Thần. Cậu ấy vẫn mỉm cười như mọi khi nhìn tôi, không phải nụ cười chế giễu hay châm chọc. Nếu như bộ dạng thảm hại của tôi lúc này mà bị tên An Vũ Phong nhìn thấy, có lẽ cả đời này tôi không ngóc đầu lên nổi!

Mình... tại sao lại nghĩ về hắn ta thế nhỉ...?!

- Thiếu gia đến rồi! – Tôi và Giang Hựu Thần vừa bước vào cổng bệnh viện Saint Roland đã gặp mấy người vệ sĩ mặc âu phục cung kính khom lưng cúi chào.

- Anh ấy thế nào rồi? Tỉnh lại chưa? – Hựu Thần mỉm cười nhìn mấy người vệ sĩ, trông đáng vẻ không giống một cậu chủ chút nào mà ngược lại, như bạn bè với nhau.

- Thiếu gia, cậu ấy vẫn chưa tỉnh, nhưng không có chuyển biến gì xấu - Vệ sĩ đứng ở phía trước trả lời.

- Tiểu Linh, chúng ta vào thôi - Giang Hựu Thần kéo tay tôi, dẫn tôi về phía phòng bệnh ở đầu hành lang.

Trước cửa phòng bệnh có tấm biển: "Hoàng tử biển". Anh ấy... ở trong này...

Giang Hựu Thần quay đầu nhìn tôi, ra hiệu bảo tôi đi vào. Tôi giơ tay trái lên, nhẹ nhàng mở cửa.

Ai da...

Cửa đã mở! Tường, rèm cửa, giường đều màu trắng toát, lại có một bó hoa bách hợp màu trắng đặt ở cái tủ cạnh giường. Có một người nằm dưới chiếc chăn màu trắng. Tôi chậm chậm bước vào trong phòng, ngửi thấy phảng phất mùi thuốc khử trùng.

Tôi đến bên cạnh giường bệnh, quan sát thật kỹ gương mặt đang ngủ đó. Đôi lông mày đậm trông rất anh tuấn, chiếc mũi thanh tú. Tuy anh ấy nhắm mắt nhưng tôi biết đôi mắt đó nhất định rất ấm áp và khí khái.

Đôi môi do một môi trên trắng nhợt nhưng vẫn đẹp mê hồn. Mái tóc màu hạt dẻ đậm nhẹ nhàng rủ xuống trán. Nếu như dưới ánh mặt trời, tôi nghĩ nhất định sẽ rất mềm mại, óng mượt.

Hoàng tử biển nằm lặng im trên giường. Anh ấy trông thật quý tộc, chắc chắn chuyện về anh ấy rất ly kỳ và bí ẩn.

- Tiểu Linh! Tiểu Linh!

- Há? – Hựu Thần vỗ vào vai tôi, tôi mới sực tỉnh, quay lại nhìn cậu ấy.

- Tiểu Linh, cậu đừng lo. Mình đã tìm cho anh ấy bác sĩ giỏi nhất, anh ấy sẽ tỉnh lại thôi! - Hựu Thần gật đầu nhìn tôi, nụ cười của cậu ấy rạng rỡ như ánh mặt trời mùa thu, làm lòng tôi ấm áp.

- Hựu Thần, mình... nhưng mình... - Mình làm sao có thể mở mồm nói đã lợi dụng cậu ấy để kiếm một khoản tiền, mình chẳng khác gì lừa gạt người khác, không xứng đáng với sự quan tâm và chăm sóc của cậu ấy dành cho.

- Tiểu Linh, cậu chưa an tâm chuyện gì à? Mình nhất định sẽ làm được mà - Giang Hựu Thần nhìn về mặt khó xử của tôi nên nghĩ tôi còn điều gì cần giúp đỡ. Câu nói của cậu ấy làm tôi cảm thấy khó chịu trong lòng. Tại sao mình lại lợi dụng cậu ấy chứ, sao có thể như thế?!

- Thiếu gia, cậu đến thăm anh ấy à? – Một vị bác sĩ trẻ tuổi bước vào trong phòng bệnh, nhìn Giang Hựu Thần mỉm cười – Thiếu gia, nếu như cậu bận thì không cần ngày nào cũng đến thăm anh ấy đâu. Tôi sẽ chăm sóc anh ấy, nếu có tin gì sẽ lập tức báo cho cậu.

Ngày nào cũng đến? Lẽ nào Giang Hựu Thần ngày nào cũng đến bệnh viện thăm hoàng tử biển?

- Hựu Thần... - Tôi ngược đầu nhìn, đột nhiên cảm thấy mình sắp khóc đến nơi.

- Tiểu Linh, sao thế? - Giang Hựu Thần đột nhiên căng thẳng, sợ mình đã làm sai điều gì.

- Không, không sao cả - Tôi cố nén nước mắt - Mắt cảm thấy hơi khô một chút thôi. Bác sĩ, bao giờ anh ấy sẽ tỉnh?

- Phải còn xem ý chí cậu ấy đến đâu - Bác sĩ nhìn tôi rồi quay lại nhìn Hoàng tử biển trên giường.

- Cậu ấy đã qua cơn nguy kịch, nhưng ý thức vẫn chưa hồi phục!

- Tiểu Thái! Đừng lo, rồi anh ấy sẽ tỉnh lại thôi. Vì nếu biết được cậu quan tâm đến thế, nhất định anh ấy sẽ muốn sớm nói với cậu lời cảm ơn – Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi, giọng cậu ấy dịu dàng nhưng rất quả quyết.

Câu nói đó làm tôi vững lòng hơn.

- Người anh ấy cần cảm ơn là cậu. . . Tôi có giúp được gì đâu, Giang Hựu Thần mới rất chu đáo, ân cần chăm sóc một người lạ mặt.

- Hi hi. . . - Giang Hựu Thần cười, cậu ấy có vẻ không để tâm đến việc mình làm, cũng không hề tỏ ra ngạo mạn, tự hào - Tiểu Thái, đi đến nơi này với mình nhé?

- Cậu muốn đi đâu?

- Đến cứ địa bí mật: Nhà trên cây!

***Tôi theo Giang Hựu Thần đến khu rừng quen thuộc, khắp nơi đều là tiếng chim hót ríu rít, nghe thật vui tai. Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời. Bầu trời bị cành cây và lá cây che kín mít. Dưới tán cây rất yên tĩnh, chỉ có những con côn trùng nhỏ nấp trong kẽ lá đang ríu ra ríu rít thì thầm với nhau.

Tôi nhắm mắt lại, hít một hơi thật mạnh. Dễ chịu quá! Cảm giác này thật tuyệt!

- Nơi này vẫn thế! – Tôi quay đầu lại, mỉm cười nhìn Giang Hựu Thần.

Cậu ấy cười gật đầu với tôi.

- Chúng ta lên trên đi – Giang Hựu Thần giữ thang dây, trèo lên rất thuần thục. Chưa kịp đợi cậu ấy trèo lên trên cùng, tôi không kìm nổi hứng khởi, liền đặt một chân. . .

- Á! - Tôi la lên sợ hãi, không giữ nổi thăng bằng.

- Bảo cậu đừng vội vàng mà! - Giang Hựu Thần giơ tay ra, lấy sức kéo tôi lại. Tôi cuối cùng cũng giữ được thăng bằng, leo lên từng bước. Chúng tôi ngồi trong nhà trên cây. Tôi nhắm mắt, hít thở không khí trong lành, hai chân để trên chiếc thang dây, thang dây cứ đu đưa, đu đưa. . .

Chíp chíp chíp. . .

Tiếng gì thế? Nhất định là tiếng chim bồ câu.

Tôi tròn mắt, nhìn thấy rất nhiều chim bồ câu xung quanh. Chúng đậu trên nóc nhà, thậm chí còn đậu trên chân của chúng tôi. Giang Hựu Thần cười, say sưa vuốt ve chú chim đậu trên tay mình. Tôi chưa nhìn thấy nụ cười đó bao giờ. Bồ câu trắng như làm nền cho nước da rám nắng của Hựu Thần, cái mỏ hồng hồng của chú chim bồ câu như ánh lên nụ cười rạng rỡ của cậu ấy. . .

Tôi há hốc mồm, như sắp chảy nước miếng toong toong nhìn Giang Hựu Thần đang diễn chương trình "thế giới động vật" trực tiếp.

Người con trai tuyệt vời đó quay đầu lại, nháy đôi mắt sáng như pha lê, nhìn tôi mỉm cười. Tóc Hựu Thần nhẹ nhàng bay trước gió.

- Thái Linh?!

Một giọng nói quen thuộc cất lên làm tôi bừng tỉnh. Tôi như cố thu lại nước miếng chảy ra gần một nửa của mình, cúi đầu ngượng ngùng. Mặt tôi lúc này còn đỏ hơn cái mỏ hồng hồng của chú chim bồ câu.

- Đàn bồ câu sắp bay đi rồi, cậu không tạm biệt chúng à?

- Bye bye! - Tôi vẫn cúi đầu ngượng ngùng, giơ tay lên vẫy vẫy, gượng gượng nói ra hai từ.

Chíp chíp chíp. . .

Khi tôi vừa vỗ tay xong, lũ chim bồ câu như hiểu lời tôi nói, chúng cất cánh bay lên. Đi thật sao? Tôi không kìm lòng ngược đầu nhìn.

Lũ bồ câu có vẻ luyến tiếc, bay vòng vòng trên đỉnh căn nhà. Các bạn bồ câu! Đừng giận nhé! Chưa nói chuyện với nhau được nhiều. . . Đúng lúc tôi đang hối hận khôn nguôi thì thấy phía trên có một vật bay không xác định đâm thẳng xuống dưới.

Bay. . . bay. . .

Bộp!

Dựa vào kiểu rơi tự do, vật thể này nhất định sẽ đáp trúng mặt tôi. Tôi thộn ra nhìn lên, cứng đờ người, cảm thấy tàu "UFO" này nóng nóng. . .

- A a. . . không sao. . . không sao - Tôi nhìn tên thủ phạm vừa gây tội. Con bồ câu chết tiệt! Lần sau tao cho mày vào nồi hầm như cho biết tay.

Khi tôi đang tức giận đùng đùng thì không biết ở đâu có một chiếc khăn tay vuông vắn, mềm mại, quệt nhẹ vào mặt tôi, lau sạch “món quà đáng sợ” của lũ bồ câu vừa tặng cho.

Phù!

Tôi thở phào. Cuối cùng, cuối cùng cũng lau sạch...

- Xong rồi! - Giang Hựu Thần thu lại khăn tay, đút vào trong túi quần.

Tôi đứng nghiêm, kéo tay áo của cậu ấy.

- Đưa nó cho mình, mình về giặt sạch rồi trả lại cậu!

- Không cần đâu! - Cậu ấy vẫn mỉm cười nói.

- Đưa cho mình... đưa cho mình đi! - Tôi ngượng ngùng cúi đầu, kéo tay áo của cậu ấy lắc lắc quyết không buông.

- Không cần thật mà!

- Cần mà...

- Không cần...

- Cần mà!

...

Hai người cứ sát lại gần, sát lại gần...

...

Bộp

Một nụ hôn nhẹ trên trán tôi.

Chúng tôi đứng im như khúc gỗ. Lúc này, thời gian như ngưng tụ...

Tôi ngạc nhiên nhìn Giang Hựu Thần đứng bên cạnh. Mặt cậu ấy hơi đỏ. Gió vẫn nhẹ nhàng thổi tóc cậu ấy bay bay. Hả?! Cậu ấy trông như một thiên thần dưới ánh trăng.

Cậu... cậu ấy chẳng may hôn đúng vào... vào... trán tôi... Lúc này chỉ còn nghe tiếng gió thổi lá cây xào xạc, tiếng tim tôi đập thình thịch.

***Im lặng... im lặng...

Đầu óc tôi rối bời, người như mất hồn đi phía sau Giang Hựu Thần. Tuy bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng đấu tranh nội tâm kịch liệt. Phải nói là cuộc đấu tranh "Long hổ tranh hùng".

Thiên thần hồ trong tôi la to: "Thái Linh, mày nhầm to rồi, đối với một đứa chuyên gia đen đuôi như mày thì làm gì xảy ra chuyện đó chứ?"

Ác quỷ rùng trong tôi lại ra tuyệt chiêu "Lư Sơn Thăng Long Bá": "Vậy việc vừa rồi nên giải thích thế nào đây?"

Thiên thần Hồ không chịu yếu thế nói chen thêm: "Vì lũ bò câu đã làm chuyện tồi tệ với cậu, Hựu Thần thấy áy náy nên mới làm thế".

Ác quỷ rùng tỏ vẻ không bằng lòng: "Nếu là như thế, chắc sắp xảy ra chiến tranh thế giới mất, cậu ta làm thánh mẫu Maria được rồi đó!"

...

- Tiểu Linh! Mình đưa cậu đến rồi đây.

- A ơ... a ơ...

- Ừm... Tiểu Linh, đến ký túc xá rồi!

- Ô à... ơ ơ ơ... - Tôi giật thót mình phát hiện ra mặt Giang Hựu Thần đang tiến sát về phía tôi, nhìn tôi ngạc nhiên.

- Ố! - Tôi luống cuống như gà mắc tóc, lùi vội về phía sau hốt hoảng. Cuối cùng tôi cũng hiểu câu nói: "Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén".

- Tiểu Linh, nếu cậu để ý chuyện ban nãy, nếu đúng là như thế... - Hựu Thần cúi đầu nghĩ ngợi một lúc, sau đó ngẩng đầu lên như nảy ra sáng kiến gì đó.

- Hay cậu cũng hôn lên trán mình, thế là hòa.

Giang Hựu Thần cười tít mắt, giờ trán ra làm tôi có cảm giác mình sắp rơi xuống vực thẳm đến nơi.

- Không cần! Không cần đâu! - Tôi vội lắc đầu lia lịa, người nóng như lửa đốt, chạy thẳng cẳng về phía ký túc xá - Minh tự vào được, cậu không cần lo đâu. Bye bye.

- Tiểu Linh!

Tôi nghe thấy tiếng gọi phía sau của Giang Hựu Thần. Tôi chạy thực mạng, chỉ muốn trốn càng nhanh càng tốt. Nhớ lại lúc ở nhà trên cây đó...

Trời! Mặt tôi nóng bừng lên! Mau quên đi! Quên ngay!

Sau khi tạm biệt Hựu Thần, tôi trèo lên tầng hai, đi đến trước cửa phòng mình. Trong phòng vẫn tối om như mực. Tôi có cảm giác cháng lạnh, tim đập thình thịch không ngừng. Trong đầu cứ nghĩ sắp xảy ra chuyện gì đen tối nào đó...

Tôi móc chìa khóa ra, đút vào ổ khóa. Sao cửa không mở được thế này? Không thể nào... Chẳng lẽ... lại là...

“Chìa khóa không mở được là do cậu cả thôi; nhưng cậu còn may mắn chán, cửa sổ vẫn còn mở đó.”

Tại tôi thoáng nghe thấy câu nói trước đây của An Vũ Phong. Tôi vội vã đi xuống lầu. Quả nhiên, cửa sổ phòng tầng hai vẫn mở. Cái tên An Vũ Phong này, sao lại có người lòng dạ hẹp hòi thế nhỉ? Hừ! Hôm nay ta sẽ xài tuyệt chiêu “Thạch sùng đi dạo”. Người cứ chống mắt lên mà xem.

Tôi khươ hai nắm đấm lấy tinh thần, thổi phù phù vào hai tay, gồng hết sức bám vào ống nước ở bên tường trèo lên!

Lầu một... lầu hai...

Hộc! Hộc! Hộc!...

Cố lên! Cố lên! Cố lên!

Tôi vừa thăm tự khích lệ mình, vừa gắng sức trèo. Hô hô hô! Kí túc xá này cũng không khó lắm! Vèo một cái đã trèo đến nơi.

Phòng của tôi... bắt đầu từ bên tay trái... số 1,2,3... 13! Đúng rồi! Chính là chỗ này!

Hả? Sao cửa sổ đóng hơi chặt nhỉ? Rõ ràng ban nãy còn khép hờ hờ mà!

Tôi đẩy! Cố đẩy!

He he he...! Mở được cửa rồi. Buổi tối gió mạnh thật, nhờ gió giúp sức nên mở cửa được nhanh như thế. Đúng là sức mạnh thiên nhiên ghê gớm thật!

Lộp cộp!

Tôi cuối cùng cũng vào được phòng rồi! Hừ! An Vũ Phong, đừng có mơ làm khó Thái Linh này! Một lần, hai lần là có kinh nghiệm, ta không còn là “lính mới” nữa nhé! Phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy duy nhất tiếng gáy o o của An Vũ Phong.

Tiếng gáy? Tên An Vũ Phong này thật mất hình tượng quá! Mọi khi đều chăm chút bề ngoài lắm mà, hôm nay ngủ lại gáy o o thế! Minh thu âm lại, mai mở cho hắn nghe, làm hắn mất mặt chơi!

Khà khà khà...! Tôi không nhịn được cười. An Vũ Phong, đáng đời nhà ngươi lắm! Tôi bước về phía giường mình, định tìm máy ghi âm để ở dưới gối.

Ủa? Sao lại có cái bóng đen lù lù nào nằm trên giường mình nhỉ. Chẳng lẽ An Vũ Phong? Hắn sao lại ngủ trên giường mình nhỉ?

Tôi hằm hằm giận dữ định lật tung chăn lên. Bóng đen đó mặt mày mụ mị, nuốt nước miếng chèm chẹp, sau đó quay người về phía tôi, lò mò mò mắt sau đó lại nhắm. Đột nhiên, bóng đen đó như nhận ra cái gì, tròn tròn mắt nhìn tôi chằm chằm.

...

...

- Ôi!... Con gái!

- Oái... - Tôi giật mình hét lên, lùi lại mấy bước, ngã cả xuống đất, tiếng... tiếng đó không phải của An Vũ Phong! Chà nhé...

Bùm!

Một đáp án đáng sợ hiện lên trong đầu tôi: Minh... trèo vào nhầm phòng?!

- Lâm Từ Hạo! – Chiếc gối từ giường bên bay vút qua đỉnh đầu tôi. Sau đó nghe thấy tiếng thét vô cùng tức giận của Kì Dực. – “Đồ thần kinh! Đêm hôm không cho người khác ngủ hả?!”

Trời ơi, sao số tôi nó đen như nòi! Không vào nhầm phòng khác lại nhầm đúng phòng của Lâm Từ Hạo và Kì Dực! Chỉ nghe giọng nói vừa rồi là tôi đã đoán ra ngay! Tôi có lẽ... Không phải nói là: Trèo vào nhầm phòng 100%.

Tôi vén rèm lên, quay đầu đi để tẩu thoát, bò vội bò vàng trông như con thạch sùng. Lúc này Kì Dực đang ngồi trên giường, mắt tròn xoe, mồm há hốc nhìn tôi. Ôi trời! Tôi bất chấp chạy bỏ ra phía cửa.

- Bắt lấy cô ta! Có con gái đột nhập phòng con trai! – Phía sau vang lên tiếng la hét tỏ ra rất hưng phấn của Lâm Từ Hạo.

- Bắt lấy! Bắt lấy cô ta! – Giọng la hét lúc này càng nhiều và càng gần về phía tôi.

Làm sao đây... làm sao đây?

Tôi cứ lao đi như con thiêu thân! Sắp chạy đến cuối hành lang rồi, chẳng lẽ... chẳng lẽ mình phải nhảy qua cửa sổ xuống? Đột nhiên, tôi nhìn thấy phía tay phải có cánh cửa đã cũ, liền lao vào đó.

Tôi nấp vào trong một nhà kho vừa bẩn vừa nhỏ, sợ đến nỗi không dám thở to. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần. Tiếng bước chân dừng lại trước cửa nhà kho.

- Đâu rồi? Trốn đâu rồi?

- Liệu có phải trốn trong đây...

Họ có phát hiện ra tôi không?

Tôi nhắm nghiền mắt. Tôi đã đường cùng rồi.

Học... học... học... nếu bị tóm được, tôi đi đời con nòng nọc là cái chắc.

“Thái Linh dám coi thường truyền thống của trường British, nữ đóng giả nam. Hơn nữa đêm hôm lại dám cả gan mò vào phòng nam sinh. Hành vi đồi bại nên xử trí thế nào đây?”

“Ném con nhỏ đó vào chuồng lợn là xong!”

“Mau lên! Đóng cửa chuồng lại rồi thả chó ra!”

...

Vù... vù...

Đột nhiên phía cửa sổ xuất hiện một bóng đen, tôi chưa kịp quay đầu nhìn kĩ lại thì một đôi tay chắc khỏe ôm lấy tôi.

- Ồ... ồ... - Tôi sợ muốn hét lên nhưng bị tay người đó bịt miệng lại.

Một giọng nói khe khẽ vang lên bên tai tôi:

- Không muốn bị phát hiện thì hãy đi theo tôi!

Tôi hiểu ra ngậm miệng lại. Bóng đen đó nhanh nhẹn ôm tôi nhấc lên cửa sổ nhà kho, rồi đặt tôi lên cành của cây hòe ngoài cửa sổ. Tôi vừa thoát ra khỏi nhà kho, cửa nhà kho lập tức mở ra!

- Đâu rồi? Đâu rồi?

- Không có! Tiếp tục đi tìm chỗ khác! Bắt cho bằng được!

Tiếng của Lâm Từ Hạo càng lúc càng xa, không còn nghe thấy tiếng bước chân nữa. Bây giờ tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Hic... Tôi nín thở nãy giờ!

Tôi cảm kích quay đầu lại nhìn “vị đại hiệp” đã ra tay cứu mạng đứng bên cạnh mình.

- Hơ hơ... Thái Linh! Còn không mau cảm ơn ân nhân đi!

Đội đã... giọng nói này là...

Tôi cảm thấy có cái gì đó không ổn. Người tôi cứng như đá, ngoái đầu lại thấy tên An Vũ Phong nháy mắt, đặc ý nhìn tôi.

- Oái! – Tôi giật mình thét lên một tiếng kinh ngạc, trượt chân suýt ngã nhưng may An Vũ Phong kéo lại.

- Thái Linh! Là tôi cứu cô đấy. Tính cảm ơn thế nào đây? – Mặt An Vũ Phong tiến sát về phía tôi, nhếch mép cười ranh mãnh.

Tìm tôi như thất lại, vừa mới thoát khỏi sự truy bắt của Lâm Tử Hạo, giờ lại rơi vào tay tên An Vũ Phong...

- Cậu... cậu muốn gì... - Tôi không dám nói to, sợ Lâm Tử Hạo nghe thấy.

Hơn nữa... hơn nữa tôi đang ngồi trên cành cây hòe cao ngang với tầng hai kí túc xá, thử mạnh cũng không dám, chỉ sợ cành cây khê đung đưa, tôi rơi xuống là cái chắc!

- Còn thế nào nữa! – An Vũ Phong vừa nói vừa tiến lại gần. – Thông thường thì đề báo đáp ân nhân cứu mạng, phải lấy thân mình ra báo đáp. Tôi đành nhận cô làm bạn gái của tôi vậy!

- Cậu muốn... ơ... đừng... ơ... - Tôi chưa nói dứt câu. An Vũ Phong liền buông tay đang giữ tôi ra. Tôi như mất thăng bằng, cổ vùng vẫy để bám vào cái gì đó nhưng cả người vẫn từ từ đổ xuống. Hắn ta một tay đỡ lấy lưng tôi, giữ nguyên tư thế như sắp rơi xuống đó.

Học... học...

Tôi thở dốc, cố gắng trấn tĩnh. Tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực, quay đầu nhìn thấy tên An Vũ Phong cười như ác quỷ hiện hình. Hắn đang diễn trò mèo vờn chuột đấy mà.

- Cậu... cậu chết đi! Biến đi cho khuất mắt tôi! – Tôi bắt đầu bốc hỏa, đẩy tay An Vũ Phong, cố sống cố chết ôm chặt thân cây bên cạnh.

- Thái Linh, đây là do cô chọn đấy nhé... - An Vũ Phong nhún vai nói tiếp. – Từ trước đến giờ tôi luôn luôn tôn trọng ý kiến phái đẹp.

Nói xong, hắn ta nhanh chân thoát trèo từ trên cây xuống. Tôi dụi dụi mắt mới phát hiện hóa ra An Vũ Phong trèo xuống bằng thang. Vậy mà tôi cứ tưởng hắn ta là người ngoài hành tinh.

- Này, An Vũ Phong, cậu làm gì thế? – Tôi ôm chặt thân cây, lo lắng sốt ruột nhìn xuống phía dưới la lên.

- À! Tôn trọng phái đẹp mà! – An Vũ Phong ra vẻ rất quý tộc khom lưng cúi chào, ngược đầu lên liếc tôi một cái. – Thế theo nguyện vọng của quý cô, tôi sẽ rời khỏi đây, đương nhiên sẽ mang cả thang theo luôn, không là phiền quý cô.

- Cái gì?! Này! Này... Cậu đứng lại ngay!

An Vũ Phong nhẹ nhàng đặt tay lên trán một lúc, rồi mặc tôi ngồi trên cây khóc thảm thiết, hắn thần nhiên vác thang đi. Tôi tròn mắt nhìn bóng An Vũ Phong dần mất hút trong bóng đêm. Ánh trăng lạnh lẽo phản chiếu bóng cô độc của tôi đang ngồi trên cây hòe.

Tôi hỏi ông trời... lẽ nào tôi phải làm công chúa ngủ trên cây đêm nay sao?

Chúa ơi, ngài đã ngủ rồi sao?

*** “*Thiên tướng giáng trần, Đâu thai chuyển kiếp* Rèn chí đức tài *Tôi luyện tâm tri*” ...Giờ tự học sáng hôm nay, tôi lẩm nhẩm đọc, cổ lè lét bộ dạng sống dở chết dở về phía cửa phòng học.

- Hơ hơ... lấy trời làm màn, lấy cây làm giường! Thái Linh! Tôi qua ngủ có ngon không? An Vũ Phong đứng tựa cửa, nháy mắt với tôi, mặt mày nhăn nhó.

Giết! Giết! Giết!

Tên này hại mình cả đêm qua phải ngủ trên cây. Sáng nay khổ sở lắm mới trèo được xuống, cổ lết về phòng thay quần áo. Hic, cứ như vừa vượt qua cửa ải “Vua mạo hiểm”. An Vũ Phong lại còn dám chế giễu mình. Mắt tôi như biến thành vạn mũi tên, vun vút bắn liên tiếp vào người hắn.

- Đã nói là tôi sẽ bảo vệ cậu ta, bắt nạt cậu ấy là không xong với tôi đâu! – Một người đột nhiên đi lướt qua trước mặt tôi, nắm lấy cổ áo An Vũ Phong.

Là Kì Dực! Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn người vừa bất ngờ xuất hiện.

Tối hôm qua Kì Dực... Tôi nơm nớp lo sợ nhìn ánh mắt khó hiểu của cậu ta. Kì Dực đột nhiên quay đầu lại, sau đó lại hung hăng nhìn chăm chăm vào An Vũ Phong.

An Vũ Phong thần nhiên đẩy tay Kì Dực:

- Mới sáng ra đã chào hỏi bạn bè nồng hậu quá đấy, tôi cảm kích quá!

- Ồ, ngài trợ lý, ngài tài thật...

Một tiếng nịnh nọt, quen quen vang lên cắt ngang không khí căng thẳng như sắp chiến tranh vùng Vịnh đến nơi.

Tôi nhìn về phía phát ra tiếng nói, chỉ thấy một đám lỗ nhỏ bao quanh Lâm Tử Hạo. Tên đó trông như con gà trống, ưỡn ngực vênh vang.

Hơ hơ hơ...

Tiếng cười nghe rất “chảnh” của Lâm Từ Hạo vọng lại, thêm vào đó là mấy câu nói rất đắc ý của hắn:

- Thì tôi đã nói rồi mà, tôi là người kế nghiệp của chủ tịch trường British danh gia vọng tộc, biết bao người thâm thương trộm nhớ, không ngờ có cả một nữ sinh bất chấp nguy hiểm, đêm hôm khuya khoắt trèo cả vào phòng xin tí tình yêu. Ấy, không biết bao nhiêu bạn gái khác nghe thấy tin sét đánh này chắc tan nát con tim...

Tôi mà là “nữ sinh bất chấp nguy hiểm”? Tôi nhìn Lâm Từ Hạo chăm chăm, toát mồ hôi hột.

- Ôi, ghê gớm thật...! Thiệt đó hả?

- Ủm! Tôi nói dối làm gì chứ!

Lâm Từ Hạo đang đứng “nổ” muốn banh nhà lầu. Hắn đột nhiên liếc xéo về phía tôi đang đứng ở cửa, rồi đi thẳng về phía Kì Dục nói:

- Đây, cậu nói gì đi chứ, bảo chuyện tôi qua là thật đi!

- Hừ... đương nhiên là thật! – Kì Dục vẫn chưa hết bực mình, trừng mắt nhìn Lâm Từ Hạo.

Cậu ta... tôi thấp thỏm lo sợ nhìn Kì Dục. Liệu cậu ta có đem chuyện hôm qua ra kể không? Nếu thế thì tôi tàn đời!

- Ủm, tôi đã nói rồi mà...

Kì Dục quay đầu sang bên cạnh, vội vàng liếc tôi một cái rồi cười, đập một phát vào người Lâm Từ Hạo:

- Ông bạn hôm qua bị mộng du! Lại cứ tưởng là thật làm mọi người mất công cả tối qua!

- Cậu... hả... cậu... dối đó... hừ...

Lâm Từ Hạo ngạc nhiên tới mức không kịp thở, cả mặt nóng bừng, làm mấy tên hay theo đuôi vội chạy đến đỡ lưng cậu ta.

Tôi nghe Kì Dục nói xong, lòng nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, cảm kích nhìn cậu ta. Cậu ấy nhìn tôi cười rạng rỡ, hưng phấn nắm tay huơ huơ về phía tôi.

Ôi... tôi...

Tôi ngược đầu nhìn thấy mặt trời trên đỉnh đầu, rồi lại tròn mắt nhìn Kì Dục, chân như lép lỏ xo, nhanh thoăn thoắt đi khỏi... An Vũ Phong đang nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu.

Chúa ơi, chẳng lẽ tôi đã làm sai điều gì?

Chẳng nhẽ đây là số mệnh của tôi sao?

Vù vù vù...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 4: Cùng Nhau Xoay Tới Thiên Đường

To the heaven

Địa điểm:

Hội trường British

Nhân vật:

Thái Linh – lớp 11 trường Maria

Anna – lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – lớp 11 trường British

An Vũ Phong – lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – lớp 11 trường British

Lâm Từ Hạo – lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện đi du ngoạn quanh thế giới suốt mùa hạ

Hít thở hương vị nắng gió của biển cả

Lướt trên mặt nước xanh ngọc của đại dương

Ngày ngày có thể đùa vui như những đứa trẻ

Chúa đáp: Ta có thể nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi mặc chiếc váy được ghép từ lá sen

Run rẩy đứng giữa khán đài

oOo

- Cuối cùng cũng được tham gia ngày hội cổ vũ ngày của trường British.

- Đúng thế, đúng thế! Năm ngoái trời mưa nên không tổ chức được. Tối nay tại mình phải chơi hết mình luôn.

- Nghe nói năm nào cũng có một màn cực kỳ đặc sắc, mong quá...

- Ha ha ha...

...

Tôi thần thần đứng giữa đám đông đang huyền ảo, nghe người xung quanh bàn luận âm ỉ. Gần đây xảy ra nhiều chuyện quá làm tôi ngộp thở. Không ngờ trường British lại có nhiều hoạt động kỳ quặc, cổ quái đến thế. So với trường Maria của chúng tôi thì khoản này phong phú hơn nhiều.

Trong Hội trường, từng chiếc đèn sáng rực được buộc ruy băng phát ra ánh sáng đủ màu sắc. Những chiếc đèn chiếu sáng được chế tạo đặc biệt bắt đầu hoạt động, xóa tan đi không khí âm ỉ.

Tất cả những ai tham gia ngày hôm nay đều trang điểm, ăn mặc cầu kỳ. Nếu như để lũ con gái mê trai đẹp trường Maria nhìn thấy dáng vẻ mê li của các nam sinh trường British lúc này thì cửa trường British có dùng loại sắt thép kiên cố đến mấy cũng bị đám con gái đó đâm bẹp lép như cái bánh tráng.

Nhưng... Thời gian mình ở lại British chỉ còn mấy hôm ngắn ngủi thôi.

Nghĩ đoạn, tôi thờ dãi, bỗng tỉnh cò nhìn thấy Hựu Thần đứng hàng phía sau. Cậu ấy nhìn tôi cười tươi rói rói.

Thịch thịch...

Tôi lập tức quay đầu lại, đặt tay giữ ngực thật chặt. Chết tiệt, tim đập dữ dội nghe rõ cả tiếng. Tim đập mạnh đến nỗi cứ như muốn cả thế giới nghe thấy.

- Các bạn thân mến...! Lâm Từ Hạo đặc ý cầm micro nói loảng ngoảng gì đó.

Mọi người phía dưới ồn ào, nhốn nháo, chẳng ai thèm để ý hấn ta. Tôi tò mò nhìn lên khán đài thấy Từ Hạo cứ say sưa, thao thao bất tuyệt diễn thuyết. Tôi không nhìn nổi cười, trông hấn cứ như một mình độc thoại.

- Mọi người trật tự nào. – Lâm Tử Hạo lên cao giọng. Phía dưới vẫn ồn ào như cái tổ ong vò vẽ.

- Mọi người im lặng, nghe MC nói nào.

Bỗng vang lên một giọng nói vừa mạnh mẽ vừa ảm áp. Cả Hội trường đột nhiên im phăng phắc. Ánh mắt của tôi và mọi người đều đổ dồn về phía người vừa lên tiếng. Người điều khiển ánh sáng chuyển chiếc đèn sân khấu quay vòng khắp lễ đường rồi dừng lại chiếu sáng khuôn mặt đẹp trai của Hựu Thần.

- E hèm...! – Lâm Tử Hạo mới đầu mặt mày xanh lét bây giờ trắng dần. Cậu ta hắng giọng hai cái rồi cầm micro, tay hơi run run. – Hôm nay, chúng ta sẽ bầu ra người hấp dẫn nhất trường British năm nay...

Soạt!

Đèn sân khấu lại quay về phía khán đài.

Dưới ánh đèn, từng thớ thịt trên mặt Lâm Tử Hạo như giật giật. Hắn cười rất xảo quyệt.

Trời ơi! Mỗi lần hắn nở nụ cười đáng sợ đó là chắc chắn lại sắp bày trò chẳng tốt lành gì.

- Người hấp dẫn nhất?

- A! Cái tên này nghe hay, rất hay.

...

Câu nói của Tử Hạo làm mọi người bàn tán sôi nổi.

- Ok! Bây giờ bắt đầu bỏ phiếu. Để thêm phần đặc sắc... tôi phải mất bao công sức mới nghĩ ra đó... Mọi người hét thật to tên họ của người mà các bạn chọn...

Giang Hựu Thần!

Các nam sinh phía dưới khán đài đồng loạt hô to tên Giang Hựu Thần. Tôi lo lắng, quay đầu về phía tay phải thấy Hựu Thần vẫn rất bình tĩnh, hầu như không hề tỏ ra kích động một chút nào.

- Xem ra mọi người đều kỳ vọng rất nhiều ở Giang Hựu Thần. – Tử Hạo cười nham hiểm, tiếp tục cầm micro tuyên bố đồng dạng. – Lần này người hấp dẫn nhất chính là Đệ nhất Hoàng tử trường British: Giang Hựu Thần!

Bóp bóp bóp... Bóp bóp bóp...

Tiếng vỗ tay và reo hò phía dưới long trời lở đất.

- Tất nhiên, không thể nghiễm nhiên trao cho Hựu Thần danh hiệu này, cần phải...

- Phải thế nào? – Mọi người la ó phía dưới.

- Phải mặc trang phục con gái nhảy nở mồn cùng với người đứng đầu đại hội thể thao.

Hả...?

Tôi có cảm giác như bị nện gậy vào đầu, hoa mắt chóng mặt. Cả Hội trường ồ lên.

Một giọng nói nghiêm nghị cất lên át cả tiếng bàn tán phía dưới:

- Không làm thế được, vì người đứng đầu đại hội thể thao cũng là Giang Hựu Thần.

Tôi nhìn lên người vừa lên tiếng: Ân Địa Nguyên. Mặt mày cậu ta xanh xám nhưng rất uy nghi đứng dưới khán đài nhìn chăm chăm vào Lâm Tử Hạo.

Ngu thật! Chả lẽ cậu ấy nhảy với chính mình sao?

Kỳ Dục nóng nảy nhìn thẳng Lâm Tử Hạo, ánh mắt xẹt xẹt như súng bắn tia muốn xuyên thủng tên ngốc đó.

- Hơ hơ hơ! Hựu Thần mặc trang phục nữ rồi lại mặc trang phục nam, cũng tuyệt mà. Phur phur... phur... phur – Lâm Tử Hạo cười sung sướng tự tưởng tượng bức tranh biếm họa đó, nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Nghiêm Ngôn thì im bặt.

- Chơi trò gì vậy? Rõ vớ vẩn.

- Đúng đó, bày trò gì thế không biết...

Hội trường đột nhiên nhốn nháo. Ân Địa Nguyên bước lên phía trước một bước định nói gì đó thì có một tiếng nói thản nhiên vang lên:

- Vậy thì tìm cách khác vậy, để cậu ta nhảy với người đứng thứ hai ở đại hội thể thao.

An Vũ Phong? Là tiếng của An Vũ Phong.

Tôi nhìn về phía đó, thấy An Vũ Phong đang đứng ở một góc, uể oải tựa vào bức tường trắng, một tay dứt túi quần, một tay đang nghịch nghịch micro không dây. Cậu ta lấy tay vuốt vuốt tóc vừa rũ xuống trán, sau đó nhìn tôi nháy mắt tinh nghịch.

Tên... tên này đúng là đầu óc có vấn đề. Tôi bực mình quay đầu lại. Câu nói của An Vũ Phong lại làm mọi người bàn tán ầm ĩ.

- Người xếp thứ hai?

- Người xếp thứ hai là ai nhỉ?

Phía dưới lại lộn nhộn tìm người xếp thứ hai.

- Ngài trợ lý. Người đứng thứ hai chính là ngài ạ. – Có một người buột miệng nói, giọng run run vang đến chỗ máy phóng thanh làm ai cũng nghe rõ mồn một.

- Đồ ngu! Micro đang mở. – Từ Hạo tức muốn phát điên chỗ miệng nói vào micro.

- A, ha ha. Hóa ra là Lâm Từ Hạo.

- Hay! Hay! Nhảy đi, nhảy đi.

- Im mồm ngay. Mấy người ngậm miệng lại.

Tiếng nói của Từ Hạo bị át dần rồi mất hút bởi tiếng la ó phía dưới.

Trên sân khấu, Từ Hạo cầm micro nhấn tâm nện lia lịa vào đầu tên hầu cận vừa lùn vừa mập vì can tội ban nãy lỡ miệng làm lộ chuyện...

Phía dưới Ân Địa Nguyên mặt tối sầm lại, Nghiêm Ngôn không nói lời nào, còn Kỳ Dục thì tức muốn nổ đom đóm mắt. Ba bọn họ đứng vây quanh Giang Hựu Thần. Còn Giang Hựu Thần như đang an ủi ba người kia.

Giang Hựu Thần nhảy với Lâm Từ Hạo.

Công chúa Giang Hựu Thần nhảy với Hoàng tử Lâm Từ Hạo!

Tôi vỗ vỗ tay lên trán.

Ôi! Chúa ơi! Ngài đùa cợt người khác quá mức rồi.

Một trận gió lạnh thổi qua làm tôi sợ vãi mồ hôi, toàn thân run rẩy.

Xoẹt! Xoẹt!

Trước mặt tôi là một đám người lửa đang bốc ngàn ngút, tôi lùi lại phía sau một bước.

Bộp! Bộp!

Một luồng khí lạnh từ gót chân lan đến cả người. Tôi như cứng đờ không cử động được.

- Thái Lăng! Sao vậy? Không được khỏe à?

Giọng nói dịu dàng của Hựu Thần như ánh mặt trời ấm áp, như chiếc phao cứu tôi khỏi chết chìm trong tia lửa điện giận dữ của tụi Ân Địa Nguyên.

Tôi như muốn khóc lao về phía Hựu Thần.

Tôi lên nhìn Hựu Thần giúp tôi sửa lại quần áo cho ngay ngắn, tò mò hỏi:

- Cậu không sợ sao? Phải đóng giả con gái?

Cậu ấy quay đầu lại nhìn tôi rồi ngác nhiên, cười rất to, nhẹ nhàng lắc đầu:

- Việc đó, bọn họ sẽ giúp giải quyết ổn thỏa thôi...

Lạ thật, vừa rồi tôi cảm thấy đôi mắt của Hựu Thần thoáng vẻ buồn buồn.

- Ôi! – Đúng lúc này, Lâm Tử Hạo kêu lên nghe rất thảm thiết làm tôi lại chuyển sự chú ý sang tên này.

Tôi quay đầu lại, thấy Kỳ Dực chậm chậm rút chân lại, còn Tử Hạo ngã nhào trên sàn. Trông điệu bộ của hắn buồn cười quá: mặt mày méo xẹo, nước mắt rung rung.

- Xin lỗi! Xin lỗi bạn Hạo, bạn còn đi nổi không? Cần thận nhé, chút nữa còn phải nhảy cạp nữa.

Kỳ Dực vờ tỏ ra ăn năn nhìn Tử Hạo đang ôm chân xuyết xoa, sau đó quay sang nhìn Ân Địa Nguyên rồi lên giọng tay ra hiệu OK.

Ân Địa Nguyên mỉm cười rồi nhìn Nghiêm Ngôn. Hai người đó như nói chuyện với nhau bằng mắt. Nghiêm Ngôn không nói câu nào, đi cùng Hựu Thần đi đến giảng đường.

- Đây... đây là... Tôi lắp ba lắp bắp nhìn bóng hai người đó dần mất hút.

Bộ Nghiêm Ngôn là “Hiệp sỹ tia chớp” sao?

Không ai phát hiện ra nhân vật chính là Hựu Thần đã biến mất.

Ánh đèn sân khấu vẫn tìm trong đám đông loạn như cào cào nhân vật chính thứ hai: Tử Hạo. Tên lúc nào cũng tự nhận mình là đẹp trai nhất, giỏi giang nhất đang ngã sóng xoài ở phía dưới khán đài, ôm chỗ bị đau kêu la ỉn ỏi.

Soạt! – Kỳ Dực kéo tôi về một bên, nhanh thoăn thoắt lôi tôi về phía hậu đài, đến tận chỗ màn hội trường mới dừng bước.

Cậu ta cẩn thận nhìn xung quanh sau đó quay lại giục tôi:

- Mau thay đồ đi. Đóng giả Hựu Thần.

- Không! – Tôi bực bội gạt phắt tay cậu ta ra, bước ra ngoài. – Tôi không thích.

Hừ! Nếu họ nhờ vả tử tế với tôi, thì chả cần mở miệng, tôi cũng sẽ giúp. Nhưng thái độ ép buộc kiểu này...

- Cậu...

Tôi lại bị lôi mạnh vào trong. Tôi ngược đầu nhìn thấy mái tóc màu hung đỏ của Kỳ Dực như sắp bốc lửa giận dữ. Cậu ta ngo ngác nhìn tay tôi, như chạm vào điện, buông vội tay ra. Tôi ngạc nhiên nhìn Kỳ Dực. Mặt cậu ta hơi đỏ, chỉ thấy cậu ta hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Coi như cậu trả công tôi giữ bí mật giúp cậu chuyện tối hôm trước. Hôm nay nhất định cậu phải giúp chúng tôi.

- Cậu! Vừa nãy tôi còn lúng ta lúng túng nhưng khi nghe xong câu nói đó của Kỳ Dực, tôi liền ngẩng đầu lên, không ngờ bắt gặp ánh mắt rất nghiêm túc của cậu ta.

- Dù có chết tội tôi cũng phải bảo vệ Hựu Thần, nên cậu nhất định phải giúp.

Kỳ Dực thường ngày tính tình nóng nảy. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy điệu bộ nghiêm túc của cậu ấy. Ngay cả câu nói cũng rất dứt khoát...

Không hiểu mà xui quýt khiến thế nào tôi lại thốt lên:

- Không cần cậu nói tôi cũng sẽ giúp, cần gì phải thế...

- Cậu nói gì?

Mặt Kỳ Dực lập tức trở nên dữ dằn đến dễ sợ. Vừa rồi cậu ta còn giống như một thiên sứ. Đúng là thiên sứ có cánh có khác. Chưa gì đã biến mất tiêu.

Tôi bị vẻ hung dữ đó làm giật mình. Toàn thân run rẩy, giọng nói run run với tên ác ma đó:

- Không... không có gì... tôi phải thay đồ... cậu...

Chưa đợi tôi nói hết câu, Kỳ Dực đã vén màn lên, đi ra phía hậu trường.

Tách!

Một giọt mồ hôi to đùng lăn từ trên trán tôi rơi xuống đất. Thế giới này thay đổi đến chóng mặt, mình đúng là không theo kịp thời đại...

- Còn năm phút nữa, màn nhảy mở màn sẽ bắt đầu, mọi người dừng sốt ruột...

Tên hầu cận béo mập của Lâm Tử Hạo khẽ cất giọng run run nói, còn có cả tiếng lao xao ầm ĩ ở phía khán đài vọng lại.

- E hèm... mọi người chú ý, thông qua bàn bạc giữa tụi tôi và ngài trợ lý, Hựu Thần lên sân khấu nhưng sẽ mang mạng che mặt, hy vọng mọi người sẽ vui vẻ.

Giọng Ân Địa Nguyên bên ngoài vang lên. Cả hội trường lập tức im lặng trở lại. Ân Địa Nguyên có khác, dù là việc khó khăn đến mấy cũng giải quyết ổn thỏa.

Dưới sự dẫn dắt của MC Ân Địa Nguyên, cả hội trường lại lập tức cuồng nhiệt trở lại, vỗ tay ầm ầm, ai cũng rất mong ngóng xem “Hựu Thần” biểu diễn...

Thật tình! Mình phải nhảy cùng tên tồi tệ Tử Hạo sao? Cuộc đời mình sao mà thảm... Hu hu hu...

Tôi cứ như bong bóng xì hơi, cổ căng óc ra, lấy bộ trang phục biểu diễn ra để mặc

***- Xin mời nhân vật chính của ngày hôm nay, “công chúa” hấp dẫn nhất của trường British lên sân khấu. – Màn sân khấu dần dần kéo ra, ánh đèn sáng chói làm tôi nheo mắt lại.

Phía dưới lặng ngắt như tờ. Khi tôi kịp thích ứng với ánh sáng của đèn thì mới phát hiện ở phía dưới, vô số cặp mắt tò mò đang nhìn mình. Trông họ như đội cầu vòng bảy sắc vẩy. Mọi người cứ nhìn tôi chăm chăm không rời. Tôi đội chiếc mũ không vành có mạng che mặt màu xanh đứng trên sân khấu sợ đến nổi co rúm lại. Bộ trang phục trông lỗ bịch hết sức. Có chết cũng không ngờ rằng chuẩn bị bộ trang phục con gái cho cái party lần này lại là chiếc váy được ghép lại từ mấy cái lá sen.

Tôi nghe thấy tiếng mọi người phía dưới xì xào. Tên Lâm Tử Hạo đó muốn hại Hựu Thần thảm hại thế này sao? Đúng là đồ độc ác, nham hiểm.

Bộ họ muốn tôi và Tử Hạo nhảy điệu “váy lá kiêu thổ dân” sao? Hừ hừ hừ. Tức muốn chết.

Bỗng vang lên tiếng kèn nghe rất du dương. Sắp bắt đầu nhảy rồi sao? Tôi như người máy bị rỉ sét, đứng chôn chân ở một chỗ không nhúc nhích.

Hít hà! Hít hà!

Hít sâu vào. Thái Linh, mày phải hít sâu vào. Mày đã phải đấu tranh kịch liệt, ròng rã mười bảy năm trời trong bể khổ với lão thần xui xẻo, chuyện nhỏ như con thỏ thế này sao quật ngã nổi mày.

Tôi xoay người 180 độ. Trên sân khấu ngoại trừ tôi, chẳng có người nào. Tên Tử Hạo đó mất dạng đâu rồi nhỉ? Chẳng nhẽ hần chưa lâm trận đã chạy mất dép? Thế thì đỡ quá.

- Xin mời nhân vật chính thứ hai, chàng hoàng tử khí phách nhất trường British lên sân khấu.

Hừ hừ hừ!

Tên Tử Hạo đó vẫn lên hả? Thôi vậy, kiểu gì cũng chết cả. Thái Linh! Mày cố gắng nhảy vào cho xong vậy.

Tôi quay người lại cam chịu số phận. Đột nhiên có một cánh tay kéo chặt lấy tôi. Tôi mất đà lao về phía đó... Tôi va đúng vào dáng người cao lớn đó. Lâm Tử Hạo đứng là tên chẳng ga lăng chút nào, không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Tôi bực mình nhìn gườm gườm về phía hắn, thấy đôi giày da sáng loáng. Đôi... đôi giày này là... là...

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của một người. Không thể nào! Nhất định không phải! Từ từ, từ từ đã... Thái Linh, mày đừng có nằm mơ giữa ban ngày!

Tôi cố gắng lắc đầu, xóa ngay hình ảnh vừa lóe lên trong đầu, sau đó từ từ nhìn lên trên.

Âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, nơ cài cổ áo màu đen in hoa...

Tôi không tin nổi, cố lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mặt người đó, đằng sau chiếc mặt nạ là một đôi mắt rất quen thuộc. Tôi đứng nghệt mặt ra.

Sao lại thế? Người đứng trước mặt sẽ nhảy với tôi lại là An Vũ Phong?

- Sao... sao cậu lại ở đây? – Giọng tôi như trùng xuống, cố tránh ánh mắt của cậu ta, mồm khẽ động đập hỏi.

- Tại sao tôi lại không được ở đây?! An Vũ Phong ra tuyệt chiêu “hôn gió”, cầm tay tôi, một tay ôm eo, nhảy theo bản nhạc du dương cất lên. Tôi cứ như con búp bê gỗ, bị kéo đi theo bước chân của cậu ta, nhảy theo điệu nhạc, xoay vòng vòng trên sân khấu. Tôi cúi đầu nhìn nhịp điệu bước chân. Cuối cùng không biết từ lúc nào cũng bắt kịp theo nhạc. Bước chân dần dần nhanh nhẹn hơn.

Phía dưới sân khấu lặng ngắt như tờ. Chỉ còn ánh đèn sân khấu dõi theo từng bước nhảy của chúng tôi.

Cảm xúc trong tôi lúc này rất phức tạp, vừa mừng vừa sợ...

Xoay tròn... xoay tròn...

Hai chân tôi rất nhịp nhàng, cảm giác như lướt trên mây... Vũ Phong giơ tay lên để tôi xoay vòng...

- Hay lắm, bây giờ là đến màn hay nhất! – Một học sinh lớp trên hưng phấn nói vang vào micro – Theo truyền thống của British, hôm nay, nhân vật chính phải công hiến cho chúng ta một màn nhảy bất ngờ, liên tục xoay năm mươi vòng một lúc! Chúng ta bắt đầu cùng nhau đếm nào!

Tôi đang ngất ngây con gà tây trong mộng đẹp, nghe thấy tin dữ vừa rồi, đột nhiên người như từ trên mây rơi rụp một phát xuống chín tầng địa ngục. Lúc xoay người tôi loạng choạng, xuyt nữa ngã lún ra.

- Nghe nói, đại hội cổ vũ thể thao của trường British rất khác người! Hóa ra là thế này!

- Hay lắm! Mau xoay đi! Xoay vòng đi!

- 50...48...cố lên...

...

Những đợt sóng âm thanh ầm ĩ ở dưới át hết tất cả những tiếng khác, ngay cả điệu nhạc của chúng tôi cũng bị át mất hút luôn.

- Không vấn đề gì! Cậu nhất định sẽ không làm họ thất vọng đâu nhỉ!

Cái gì? Tôi bị xoay 360 độ với tốc độ kinh hồn. Tôi cảm hận quay đầu nhìn tên Vũ Phong mặt đang tỉnh bơ như sáo sậu. Hắn lại còn nhân lúc tôi đang xoay hoa mắt chóng mặt để quay xuống phía dưới khán đài nháy mắt nữa chứ.

Ôi! Phạt tử ôi! Tôi nhất định bị trúng tà rồi! Tại sao lại bị rơi vào tròng của tên này chứ!

An Vũ phong vẫn kéo tôi xoay tròn liên tục, một vòng, lại một vòng... Sao mình không dừng lại được thế này. Mặt mày sa sầm, muốn sùi cả bọt mép...

Chúa ơi! Dù có xuống địa ngục cũng phải kéo hắn ta theo!

- Nếu phải xoay, cả hai người cùng xoay!

Tôi nín thở, dốc toàn bộ chút sức lực còn lại lên tay, hung dữ giơ tay nắm chặt lấy một tay khác của Vũ Phong, dùng sức kéo hắn ta...

- Hồ... hay quá... tuyệt vời!

Phía dưới ai cũng trợn mắt há mồm nhìn hai người đang xoay với tốc độ như “con quay siêu tốc”. Họ vỗ tay nhiệt liệt, gào thét hết mình.

- Làm trò gì thế! – Vũ Phong quay đầu lại nhìn tôi, hét lên giận dữ.

- Cậu... cậu... không phải cũng muốn quay sao?

... Cùng... cùng nhau xoay tròn!

Tôi cố gắng gượng nhìn hắn ta rồi cười đắc ý, lấp ba lấp bắp nói được mấy từ.

An Vũ Phong kinh ngạc nhìn tôi, mồm há tròn hình chữ O, nhú lông mày.

Cuối cùng hắn cũng biết thế nào là khó chịu! Làm sao có thể để tôi một mình xoay bao nhiêu vòng như thế...

Hắn ta... hắn ta nghĩ tôi đang đóng kịch sao?

Tôi nhìn thấy mắt tên này dần dần thay đổi...

Mọi thứ xung quanh dần dần... dần dần nhạt nhòa đi.

- An Vũ Phong, sao tôi... không nhìn thấy những người khác...?

- Có lẽ... có lẽ... do... xoay... nhanh quá...

- Chúng ta... chúng ta... dừng lại... thôi...

- Nhưng hình như dừng... dừng... không nổi... nữa.

...

Lúc tôi đang lâm vào tình cảnh tuyệt vọng thì bỗng xuất hiện một bóng người. Phật tổ ời! Phật tổ mau đến cứu con với... Hu hu hu...

- Có... có người... tới... tới! – Khi tôi nói như đứt hơi thì cuối cùng đã xuất hiện một người!

Tên mập! Mau chụp đi! Đang lúc đặc sắc như thế này thì phải tìm cách lưu lại chứ!

...

Ồi trời ời... Nghe xong câu nói vừa rồi, tôi suýt nữa tức sôi máu.

Trời xoay, đất xoay... trời đất quay cuồng.

Đầu tôi đột nhiên hiện lên bộ mặt tức giận của An Vũ Phong khi nhảy điệu “Hồ Quạ Hoang”... Đường như đến tim cũng quay cuồng theo luôn.

Chúa ời! Ngài muốn con “xoay” điệu này với tên ác ma đó đến thiên đường sao?

***Xoay tròn... nhảy... tôi nhắm mắt...

Sao lúc sa sầm mặt mày, tôi lại nhìn thấy An Vũ Phong nhìn tôi mỉm cười mà mãnh như sắp bày trò gì đó nhỉ. Sau đó, hắn ta nhẹ nhàng buông tay ra.

Oái! Không!

Tôi hoảng hốt thấy mình xoay liên tục như con quay, cách xa chỗ An Vũ Phong đứng. Học học học... tôi luống cuống làm cú xoay mình cực đẹp như kiểu thiên nga đen. Cuối cùng thì “vút vút vút” liên tục kiễng chân đến chục bước. Chỗ người xem dưới khán đài cách tôi càng lúc càng xa. Đột nhiên tôi đâm phải cái gì đó mềm mềm. Tôi chưa kịp cúi đầu xem là cái gì thì mặt bỗng tối sầm. Sao lại thế này?

Tay đôi bắt đầu hươ hượn loạn cả lên. Có cái gì đó mềm mại như lông thỏ. Hình như là màn sân khấu...

Không xong rồi! Tôi bị màn sân khấu cuốn. Tôi giờ hai tay cố gỡ ra nhưng màn sân khấu đã cuốn khắp người tôi đến mấy vòng. Tay tôi không thể nào gỡ ra nổi. Cả người vẫn tiếp tục bị cuốn vào tấm màn đó.

Bị màn sân khấu cuốn chặt, lại thêm ban nãy xoay liên tục, tôi hoa mắt chóng mặt, đến thở cũng khó khăn! Hai tay như dính chặt vào hai bên, không động đậy nổi, chỉ có thể lẩn đi lẩn lại!

- Ồi! Vũ đạo tuyệt đỉnh công phu!

- Đúng là điệu nhảy kén tâm lấy lòng trong truyền thuyết...

Mọi người bàn tán ầm ĩ làm tôi càng muốn ngộp thở! Cái gì mà “điệu nhảy kén tâm lấy lòng”. Rõ ràng là do tên An Vũ Phong chơi xỏ nên mới bị rơi vào tình cảnh dở khóc dở cười này!

Tên An Vũ Phong cũng chẳng thèm đến cứu mình...

Tôi quay người, nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần.

- Thái Linh, bị cuốn thế này chắc khó chịu lắm!

- Hừ! Xem ra cậu vẫn còn có chút lương tâm, mau cứu tôi đi! – Tôi bị cuốn chặt như kén tâm nhưng vẫn cố gào lên. Vì màn sân khấu dày quá dày sợ tên An Vũ Phong đó không nghe thấy nên phải hét thật to.

- Được thôi! Thái Linh! Cậu chuẩn bị tâm lý nhé...

An Vũ Phong vừa dứt lời, một tay kéo một đầu tấm màn. Cuối cùng cũng được cứu rồi. Nhưng nếu như thế, tấm màn sân khấu dày cộp lại được mở ra theo chiều ngược của kim đồng hồ. Cả người tôi cũng bị quay tít thò lò theo chiều trái ra của tấm màn.

“Tình yêu đến nhanh như bão tố Em đâu đủ sức để tự tìm chỗ trú MÀN SÂN KHẤU CUỐN NHANH HƠN LỐC GIÓ Cuốn chặt thân em, nào ai biết chứ?” Trời đất quay quay, vang lên một giọng hát, lẽ nào mình bay đến vương quốc Dorothy trong truyện cổ tích rồi sao...

Không phải, không phải, giọng hát này nghe quen lắm. An Vũ Phong? Tên An Vũ Phong chết tiệt dám mỉa mai mình?!

Hừ! Không! Phải là “hát mỉa” mới đúng. Nhưng người tôi cứ quay mòng mòng nên đầu óc dần mơ hồ, chẳng còn sức lực để rửa xả tên đó nữa! Nhưng bây giờ hít thở thấy dễ dàng hơn, không khí cũng thoáng hơn. Trước mắt tôi mọi thứ bắt đầu sáng dần lên.

Vì... Tôi cuối cùng cũng thò được cái đầu ra ngoài!

An Vũ Phong... khán giả... màn sân khấu...

An Vũ Phong... khán giả... màn sân khấu...

Tuy tốc độ quay đã dần chậm lại nhưng trước mắt cảnh vật vẫn nghiêng ngả. Nhìn thấy nụ cười ác quỷ của tên An Vũ Phong là tôi lại tức lộn ruột, chỉ muốn biến ngay thành quả cầu lửa lao một phát về phía hắn, cùng chết cả thảy.

Trong lúc tức tối, tôi không kịp giữ thăng bằng, ngã luôn xuống, hai tay làm thành hình chữ V trông rất nghệ thuật trên sân khấu. Tên An Vũ Phong đứng bên cạnh giờ tay ra diễn phụ họa để thêm phần “đẹp mắt”.

- Ha ha ha! Hay lắm, hay lắm...

Mọi người phía dưới nhìn thấy màn biểu diễn chào khán giả “kiểu hàng độc” đó liền vỗ tay rào rào, bàn tán xôn xao.

Tên An Vũ Phong thấy thế còn để một tay lên ngực, từ tốn cúi chào khán giả.

Cái... cái tên... cái tên đáng chết vạn lần!

Tôi tức muốn ói máu, định run run giờ tay chỉ vào hắn...

Đột nhiên đầu óc quay cuồng, hai mắt tôi sụp lại.

***Phù... phù...

Khó khăn lắm mới thay được trang phục nam như cũ. Tôi mệt lè cả lưỡi, đứng ở một góc thờ đốc.

- Hôm nay cậu biểu diễn tốn sức quá! – An Vũ Phong có vẻ uể oải đứng bên cạnh. Hắn cầm chiếc ly giờ lên trước mặt tôi, muốn tôi và cậu ta cùng ly. Thật không tin nổi tài năng biểu diễn của cậu xuất thần thật!

Cái tên chết bầm! Màn biểu diễn vừa rồi chả biết do tên nào gây ra! Tôi tức hằm hằm nhấc ly lên va mạnh vào ly của hắn.

Choang!

Hai chiếc ly đập vào nhau phát ra âm thanh rất trong trẻo! Tôi há hốc mồm nhìn chiếc ly mong manh của mình do va đập mạnh quá nên nứt toác ra một miếng. Ôi trời! Đạo này số lần xui xẻo của mình cũng càng lúc càng tăng, chắc sắp phá kỷ lục Guinness mất.

An Vũ Phong giờ ly lên, ung dung uống một ngụm:

- Ha ha ha...! Thái Linh, xem ra cậu không tiện cùng ly rồi!

- À, đúng rồi! – An Vũ Phong như nhớ ra điều gì, vờ ngó trước ngó sau rồi hỏi. – Bạn trai đâu mà để cậu bơ vơ ở đây thế này?

- Cậu ấy vẫn chưa khỏi chứng sợ con gái nên không cho cậu ấy tham dự tiệc tối nay.

Đột nhiên tôi nghĩ ra cái gì đó, mặt đỏ bừng:

- Ai... ai nói tôi là... không, cậu ấy là bạn trai của tôi!

- Cô... - Tiếng nói của An Vũ Phong bị át đi bởi tiếng bước chân rầm rầm của lũ con gái mê trai đẹp. Người vô can như tôi cũng bị vây nghệt thờ.

- Á! Phong kia! Trời ơi! Đúng là anh ấy rồi!

- A, Phong! Em muốn chụp ảnh cùng anh!

...

Bị đám con gái hâm mộ cuồng nhiệt vây quanh nhưng An Vũ Phong vẫn mỉm cười ung dung, chiếc khuyên bên tai lấp lánh tỏa sáng. Trong đồng phục trường British, An Vũ Phong sáng rạng rỡ như vị thần mặt trời, tỏa vàng ánh sáng chói lòa mắt khắp các thần dân.

Tôi bực mình lườm hắn một cái. Tên này vốn có vẻ bề ngoài của một vị hoàng tử đáng kính nhưng lại có tâm địa của tên sói độc ác trong truyện cổ. Tôi thờ dài thườn thượt nhìn bầy cừ non ngây thơ đang bị tên sói gian xảo đó mê hoặc bằng lời lẽ đường mật.

Mà thôi, việc này cũng chẳng can gì đến mình! Mau về kí túc xá thu dọn hành lý, nói cho cùng thì tuần tới mình không còn ở đây nữa.

- Sao về sớm vậy? – Tôi vừa quay người đi, một giọng nói dễ thương vang bên tai.

Anna?!

Tôi ngạc nhiên thấy Anna nhìn tôi cười. Sao nhỏ lại đến đây nhỉ? Lẽ nào Giang Hựu Thần quay lại? Tôi ngó nghiêng phía sau lưng nhỏ.

- Cậu ấy không đến! – Anna như đọc được ý nghĩ của tôi, mỉm cười nói.

Tôi ngượng ngùng thu ánh mắt tìm kiếm lại.

- Cậu là bạn của Giang Hựu Thần phải không? Mình là Anna! – Không ngờ Anna lại tỏ vẻ thực nữ đoan trang trước mặt tôi, giờ tay đi găng màu hồng ra vẻ thân thiện.

- À... - Tôi đành gật đầu, tay cứng nhắc giờ về phía đó.

Nhưng tại sao nhỏ cứ như không hề quen biết tôi. Gặp mặt kiểu này làm tôi lo lắng không yên. Tôi có dự cảm chẳng lành.

- Ôi chào! – Anna đột nhiên nhú đôi lông mày, tỏ ra hồi lỗi chuyện gì đó.

- Chết thật, mình quên mất. Ban nãy mình có vuốt một chú mèo hoang trên đường đi nhưng mình nghĩ cậu sẽ chẳng để ý chuyện đó đâu nhỉ?

- Đương nhiên không... - Tôi khẽ nói.

- Mình nghĩ chắc cậu không để ý đâu! – Anna chớp chớp đôi mắt biếc, trong như pha lê, nhìn tôi cười nói. – Chó mèo từ trước tới giờ đều cùng một nhà, có đánh nhau cũng là chuyện thường tình. Nhưng Giang Hựu Thần... và mình thì khác...

Anna cố ý kéo dài giọng ra, tháo chiếc găng tay lụa hoa văn tinh xảo ném xuống đất một cách không thương tiếc:

- Tôi nhất định sẽ không để chuyện như thế này xảy ra đâu. Và tôi cũng chưa ghét loại mèo ngay cả ổ của mình cũng không tìm được!

- Anna, chuyện này không liên quan gì đến cô! – An Vũ Phong cuối cùng cũng lao ra khỏi vòng vây của đám nữ sinh, chạy đến trước mặt tôi và Anna.

- Hựu Thần vẫn chưa đến, tôi chỉ thay mặt cậu ấy chào hỏi bạn ấy thôi mà! – Anna nhếch mép, khuôn mặt đáng yêu bỗng nở nụ cười “ma nữ”. Anna chẳng thèm đoái hoài gì đến bộ mặt tức giận điển tiết của An Vũ Phong.

- Tôi... - Tôi dờ dẫm nhìn Anna vút đôi găng xuống đất, không biết làm thế nào.

- Anna...

- Cậu và Hựu Thần sao lại quen biết nhau? Cậu có biết tại sao Hựu Thần từ trước tới giờ không kết bạn với con gái không? Hơ hơ hơ... - Tiếng cười lạnh lạnh như mũi ống nhôm của Anna lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Tất cả các cặp mắt hiếu kỳ của các nam sinh trường British đổ dồn về phía chúng tôi.

Anna ngừng cười, nhấn mạnh từng từ một:

- Là vì tôi cả đấy!

Tôi như bị điện giật, ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt tràn đầy tự tin của Anna. Tôi co rúm người lại.

Giang Hựu Thần không kết bạn với con gái vì đã có người trong lòng rồi, đó là công chúa Barbie Anna. Người vừa xinh đẹp lại vừa thanh cao, đáng yêu, hồn nhiên nữa chứ. Cái gì mà chứng sợ con gái chứ, chẳng qua là mượn cớ...

- Ủa? Cậu sao vậy? Không vui à? Anna đột nhiên ngừng lại, nhìn thẳng vào mắt tôi.

Tôi hốt hoảng tránh ánh mắt đó như sợ bị nhìn thấu tâm gan.

- Không... không phải...

- Hựu Thần rõ thật là! Để bạn bè ở đây! Không biết cậu ấy đi đâu mất rồi... - Anna nũng nịu cong đôi môi hồng lên. Ngay cả tôi nhìn điệu bộ đáng yêu đó cũng mê mẩn, hướng hồ là con trai.

- Ladies and Gentlemen ! Bữa tiệc dạ hội của trường British chính thức bắt đầu...! – MC đứng trên khán đài phụt pháo giấy. Những mảnh giấy nhiều màu bắn tung lên khoảng không, rồi rơi như rắc hoa trên sân. Không khí hội trường náo nhiệt, ai cũng ăn mặc lộng lẫy, hòa mình vào bản nhạc.

- Công chúa barbie, bạn có thể nhảy với mình không?

- Công chúa Anna cao quý, có vinh hạnh nhảy một điệu với bạn không?

...

Gì mà nghe “chuối” thế?! Tôi cố gắng chớp mắt.

Anh chàng đẹp trai đứng ở hàng đầu, đặt tay phải trước ngực, nhẹ nhàng cúi đầu, đợi Anna chấp nhận lời mời.

- Cảm ơn các bạn! Nhưng xin lỗi, mình không thể nhảy cùng các bạn được! – Anna khẽ nhấc vạt váy màu hồng phất lên đáp lễ. Những anh chàng đẹp trai đó có vẻ thất vọng nhưng vẫn mỉm cười, rồi đi khỏi.

- Công chúa Anna, hãy nhận bông hồng này!

- Công chúa Anna xinh đẹp, hãy nhảy cùng mình!

...

- Anh chàng thứ hai phía tay trái đẹp trai quá! Ước gì được nhảy cùng anh ấy...

Tôi vẫn còn chưa kịp thở thì thấy một đám nam sinh khối ngũ bước tới. Mấy chàng trai cầm hoa hồng đặt xuống trước mặt Anna.

Tôi quay đầu lại nhìn Anna. Cô ấy cười rất quý phái, nhìn những người đó gật đầu:

- Cảm ơn những bông hồng của các bạn nhưng mình không thể nhận được.

Những nữ sinh đứng bên cạnh mặt mày như đánh mất ví, vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ nhìn Anna chăm chăm: “Ôi... Ngưỡng mộ Anna thật! Giá như mình là cô ấy thì tốt biết bao!”

Tôi lên nhìn Anna. Trước mặt bao nhiêu công tử hào hoa mà chẳng mấy may động lòng, chắc chỉ có mình nhỏ đó. Có thể người cô ta thích là Giang Hựu Thần. Những anh chàng này tuy rất tuyệt nhưng không thể so với Giang Hựu Thần.

Giang Hựu Thần... Cậu ấy đang làm gì nhỉ...?

- Ủm! Làn dạ hội nào cũng thế. Thực ra tôi không muốn bọn họ buồn nhưng người xứng đáng nhảy với tôi chỉ có Giang Hựu Thần! – Anna cười khá điệu đà, mắt sáng trong vắt như nước hồ thu. Dường như tất cả niềm hạnh phúc trên thế giới này chỉ thuộc về một mình cô ta.

Mình... mình đang nghĩ linh tinh cái gì thế này! Sắp rời khỏi trường British và Giang Hựu Thần rồi, cứ suy nghĩ rồi tự u uất một mình thế này chỉ tổ hại sức khỏe.

Ánh sáng như đổ dồn về Anna – nhân vật chính của bữa tiệc hôm nay. Những bông hoa thơm ngát còn đọng hơi sương, những lời tán dương ca tụng ngọt ngào thủ thi đều dành cho cô ấy. Có lẽ tôi chỉ là một bông hoa quế trúc dại nhỏ nhoi, leo trên bức tường rêu nấm mốc, kể cả có rớt xuống dưới chân một người khách bộ hành nào đó cũng sẽ không được nhặt lên...

Cạch...cạch...cạch...

Một điệu nhảy vừa kết thúc. Nhịp điệu bài hát thay đổi hẳn không khí. Vui nhộn hẳn lên! Người lên sàn mỗi lúc một nhiều, ai nấy mặt mày tươi roi rói. Một mình tôi lòng nặng trĩu, không gượng cười lên nổi.

- Công chúa Anna, sao cậu vẫn còn ở đây? – Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn đột ngột xuất hiện, sau đó len lén nhìn tôi nháy mắt.

Bọn họ định làm gì vậy...?

- Là Địa Nguyên à?! Lễ trao giải hôm nay chưa có dịp chào cậu một câu. Cũng tại mình sốt ruột muốn cùng Giang Hựu Thần tham quan trường British.
– Anna nhìn Ân Địa Nguyên chớp mắt. Nhìn điệu bộ dễ thương, ai mà giận nổi!

- Không sao! Mình biết cậu vì Hựu Thần nên nói thế! - Địa Nguyên khẽ nói. – Anna, cậu đang đợi Hựu Thần à?

- Ừ, mình đợi cậu ấy nhảy cùng mình một điệu.

- Hựu Thần về rồi! – Nghiêm Ngôn đứng bên cạnh, buông ra một câu lạnh như băng.

- Vậy sao? Tại sao cậu ấy không nói với mình? – Anna có vẻ không vui.

- Vì tham gia đại hội thể thao nên cậu ấy mệt quá, về trước rồi! – Ân Địa Nguyên mỉm cười nhìn Anna. – Hay bọn mình đưa cậu đi tìm Hựu Thần nhé!

- Được ! Nhưng các cậu không nhảy à?

- Bọn mình đương nhiên phải đi cùng công chúa Anna xinh đẹp rồi! – Ân Địa Nguyên chia tay về phía Anna.

- Phong, cậu cũng không muốn bỏ qua cơ hội này chứ?

- Đương nhiên. – An Vũ Phong nhìn Anna cười khẩy. – Đây là niềm vinh hạnh mà!

Anna nhẹ nhàng đặt tay búp măng lên lòng bàn tay Địa Nguyên, chậm chậm đi lướt qua phía tôi, nói một câu khiến tôi loạn nhịp:

- Tôi có hứng với trò chơi một người đóng hai vai lắm!

Tôi kinh ngạc nhìn lên. Anna dáng vẻ đầy kiêu hãnh khuất xa gần phía cửa.

- Đừng để ý! – Một giọng nói lạnh lùng vụt qua tai tôi.

Tôi thần thờ nhìn chăm chăm ra cửa. Ân Địa Nguyên đi đến ngưỡng cửa bỗng quay lại nháy mắt với tôi.

Vừa rồi Nghiêm Ngôn nói gì với mình thế nhỉ...?

Bóng họ khuất dần, cả những tiếng huyền não cũng chỉ còn phảng phất rồi nhỏ dần... nhỏ dần...

Tôi phải rời xa sao...?

Tôi cúi đầu nhìn bộ quần áo đang mặc. Tôi mãi mãi không thể là nàng công chúa hoa hồng, chỉ mãi mãi là một bông quế trúc đại chẳng ai thèm đếm xỉa đến. Đã là bông quế trúc bé xiu thì hãy lặng lẽ biến mất, lặng lẽ lui tàn... Rời khỏi trường British... Rời xa trường Maria... Vĩnh viễn không gặp lại Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, Ân Địa Nguyên...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 5: Hạnh Phúc Mong Manh Của Cô Nàng Xui Xẻo

Funny Luck

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

An An – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Địa điểm:

Cửa hội trường trường British

Phòng 213 ký túc xá trường British

Cửa phòng học lớp 11A trường British

Đường đến quán bar Apple

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con ước mình biến thành nàng lọ lem

Chờ đợi chàng hoàng tử đến bên thềm

Ngày ngày ngồi dưới ánh mặt trời buổi sớm

Cho đến khi hoàng tử cười bạch mã đi tới

Nói với con rằng: Nàng hãy lấy ta nhé!

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi gặp một chú cừu bông kì lạ

Và trang truyện cổ tích thần tiên mở ra...

oOo

Phù...

Ra khỏi hội trường trường British, tôi thở phào nhẹ nhõm. Mọi buồn phiền âu lo được trút bỏ vào một quả bong bóng bay vào bầu trời xanh thẳm. Rồi quả bóng bị tầng khí quyển nén cho nổ tung “Đoành” một tiếng... Mọi điều buồn bã đều vỡ òa, tan biến trong không trung!

Tôi tựa vào tường của hội trường, vẫn nghe thấy tiếng nhạc du dương, tiếng cười nói rộn rã phía bên trong. Tiếc thay, chẳng có một nốt nhạc nào thuộc về thế giới của tôi cả.

Tôi ngẩng đầu thấy nàng trắng hờ hững mỉm cười tỏa ánh sáng bàng bạc như khói như sương xuống khắp nhân gian. Nàng trắng tuy cô đơn nhưng cô ấy không giống tôi, bị ép buộc phải rời xa bạn bè.

“Trong tuần này cô phải rời xa trường British! Vĩnh viễn rời xa!”

Câu nói của người bí ẩn nọ lại văng vẳng bên tai. Nghĩ tới việc phải rời xa trường British, xa Giang Hựu Thần và An Vũ Phong, xa mọi người, tôi thấy mình như con chuột bị búa tạ ném trúng cuống cuống, hốt hoảng, đau đớn, hụt hẫng...

Tôi cúi đầu, nhìn góc tường rêu có một cây hoa bé xíu màu tím nhạt đang run rẩy trước gió. Tôi ngồi thụp xuống dùng hai tay che thành vòng tròn nhỏ, giữ cho cây hoa không bị gió thổi ngã nghiêng.

Đêm dạ hội British cuối cùng kết thúc thế này sao? Đã đến lúc mình phải rút lui rồi... Chúa ơi! Ngải đúng là không có mắt! Thôi! Mình về thu dọn hành lý vậy! Đàng nào cũng phải chuyển trường, tốt nhất là không nên lưu luyến làm chi, phải dứt khoát!

Bộp... bộp...

Một đôi tay vỗ nhẹ vào vai tôi. Tôi chán nản gục đầu xuống:

- Xin lỗi! Dù là ai cũng làm ơn tránh xa tôi ra!

Bộp... bộp...

Bàn tay êm ái đó lại vỗ vào vai tôi.

Tôi quay đầu lại tức muốn bốc hỏa, gườm gườm nhìn như muốn xé xác tên làm đứt dòng văn thơ lai láng của tôi

- Này...

- Á...

Tôi hét lên thảm thiết, chói với ngã lẫn xuống đất. Cây hoa đáng thương bị tôi đè cho nát tươm, toi tã.

Ôi, em hoa! Chưa kịp hưởng sự che chở, bao bọc thì đã chết nghèo thảm khốc... Lẽ nào đây cũng là kết cục của Thái Linh này!

Tôi co rúm thấy phía trước xuất hiện một con vật kỳ lạ – lông màu xám xám, trên cổ quàng một cái khăn len ghi là “Chú cừu xám dễ thương!”

Vù vù vù...

Bộ mấy chú quản lý vườn thú độ này nghĩ việc hết sao? Sao tự dưng lại xuất hiện một con cừu khổng lồ đột biến gen đi lạc thế này? Xem ra mình sắp trở thành món nhắm của nó rồi! Tôi toát mồ hôi, đầu quay mòng mòng.

Boong...

Trong đầu tôi chọt lóe lên một “sáng kiến”. Cả người tôi cứng đờ, dựa vào tường rồi ngã khụy xuống.

Ha ha ha! Cừu là động vật ăn cỏ mà! Còn mình thì toàn thịt là thịt!

Í... nhất định mày đừng có khoái tao đấy. Nếu không tao chết không nhắm mắt...

Tôi nhắm nghiền mắt, cố nín thở, người cứng đờ ra như khúc gỗ. Để tăng thêm “hiệu quả hình ảnh”, lưỡi tôi còn lè dài ra như quả mướp.

...

...

Bốn bề lặng ngắt như tờ, tôi khe khẽ tin hí mắt dò xét tình hình...

Oh, my God! Thế giới này đúng là hiện đại hóa nhanh như sao sẹt... Tôi có nhìn nhầm không vậy? Con cừu bông đang gọi điện thoại... và tỏ ra rất lo lắng.

Hả? Tôi tròn mắt nhìn nó chằm chằm...

Cái gì mà cừu bông chứ? Hóa ra là người hóa trang thành. Ban nãy “quê” quá! Tại ánh trăng mờ mờ nên không nhìn rõ, hơn nữa, phần vì sợ hãi quá độ nên hoa mắt nhìn lộn.

Tôi chống tay xuống đất, lóp ngóp bò dậy, phui phui bụi trên người, ánh mắt nghi ngờ “tra hỏi” tên cừu bông: “Cậu là ai?”

Chú cừu ngệt người ra khi thấy tôi “đột ngột sống lại”.

Sau đó gật gật đầu tỏ vẻ vô tội, chỉ tay về phía hội trường ở phía sau.

Tôi dụi mắt nhìn cho rõ, chỉ thấy phía sau bộ hóa trang là đôi mắt đen láy như có nhiều điều muốn nói.

Tìm tôi đập thình thịch. Tôi hiểu rồi! Hóa ra là người đóng vai “Chú cừu dễ thương” bị câm. Xem ra người bất hạnh trên thế giới này không chỉ có mình tôi!

Tôi nhìn phía tay người đó, quay đầu lại hỏi:

- Cậu là vị khách mời đặc biệt của dạ hội hôm nay à?

Ừm. Nhất định là như thế! Chứ đâu có tên ngốc nào mặc bộ đồ nặng trĩu, đi lòng vòng khắp sân trường nữa chứ!

- Hội trường đúng là ở đằng kia! Chính xác! Cậu mau đi đi! - Tôi chỉ tay về phía đó, khẽ đẩy cậu ta, rồi tiếp tục lững thững đi về phía ký túc xá.

Tôi đi... đi...

Ủa? Sao tôi không bước được thế này? Tôi ngạc nhiên quay lại, thấy chú cừu bông đang nắm chặt vạt áo tôi, hai mắt long lanh ngây thơ như cầu cứu sự giúp đỡ.

Ôi! Siêu... siêu dễ thương! Thật chẳng ai nỡ lòng nào bỏ đi!

- À... à... muốn mình dẫn cậu đến chỗ hội trường à?... - Tôi nhếch nhếch lông mày trêu chọc – Khả khả... Vậy phải hỏi lộ tới cái gì chứ?

Chú cừu ngập ngừng một lát, gãi gãi đầu.

Ủa?! Động tác này trông quen quá!

Chú cừu như nghĩ ra cái gì đó, từ từ ngẩng đầu lên, cho tay vào cái túi ở bụng.

Tôi tò mò kiên nhẫn, nhìn vào bên trong... Không biết cái túi này có giống túi vạn năng của Doraemon không? Liệu cậu cừu xám sẽ rút ra cái gì?

Bốp...

Tôi đang tò mò ngó đầu vào xem thì chú cừu đột nhiên rút tay ra khỏi túi, cộp cả cái móng vào đầu tôi...

Cái gì thế này?

Đầu tôi hiện ra mấy ngôi sao bay lơ lửng ngoằn ngoèo, tôi choáng váng suýt ngã nhào. Chú cừu vội vã đỡ lấy tôi. Tôi mơ hồ vô tình nói:

- Cậu... cậu định ám sát tôi sao? Đập đầu tôi đau điếng!...

Chú cừu vội dìu tôi ngồi xuống. Tôi nghiêng đầu lắc lắc, các ngôi sao dần dần biến mất.

Phù...

Tôi thở dài, lấy tay đập vào cái đầu đau như búa bổ.

Ngước lên, thấy chú cừu chìa tay ra trước mặt tôi. Ồ! Biết bao nhiêu là socola! Là loại socola nguyên chất từ trái phi hiệu Defu! Lần nào đi siêu thị tôi cũng thấy nhưng chỉ dám cầm lên xem không dám mua.

Tôi thộn mặt ra nhìn vào mắt chú cừu, nhìn hai cái tay mũm mĩm chìa ra, rồi lại nhìn cái bụng êm mượt...

Vù vù vù...

Cảm động... cảm động quá sức!

Hay tay tôi run run nhận lấy một thanh socola. Không chán chừ tôi bóc luôn cắn một miếng.

Ừm! Cảm giác mát ngọt! Thật tuyệt vời!

Chú cừu lại có thể thỏa mãn tâm nguyện mười năm nay của tôi. Bấm ngón tay tính xem, từ khi tôi biết nhãn hiệu socola Defu đã mười năm. Hồi đó, hoàn cảnh gia đình sa sút, chưa bao giờ được nếm loại socola đắt tiền này!

Tôi cảm động, khóe mắt ngân ngấn lệ nhìn chú cừu, suýt nữa khóc òa lên. Tôi nắm chặt tay chú nói: “Cảm ơn!”

Lúc tôi nói cảm ơn, bỗng tiếng nhạc trong hội trường reo vang, át cả tiếng nói của tôi. Chúng tôi quay đầu, nhìn về phía hội trường, bay bổng theo tiếng nhạc êm ái, du dương.

***Bộp... bộp...

Có cảm giác vai mình bị vỗ nhẹ. Nhất định là chú cừu lúc này rồi! Tôi giơ tay lên chùi nước mắt sắp ứa ra, quay người đi giọng trách móc:

- Làm gì vậy? Bộ cậu không nghe thấy tiếng nhạc vừa rồi...?

Tôi quay người lại, lập tức đờ người ra. Chú cừu đứng trước mặt tôi, một tay chìa ra phía trước, một tay đặt phía sau, tư thế muốn mời tôi cùng nhảy...

Cậu... cậu ta muốn nhảy cùng mình sao?

Chú cừu ngốc nghếch không ngờ lại lãng mạn thế! Tôi đứng ngệt như phỗng, do dự không biết nên từ chối hay không...

Nhưng không hiểu sao, cứ như bị trúng tà... Hai tay tôi từ từ giơ ra...

Tay tôi vừa đặt lên tay chú cừu toàn thân liền cảm giác như bị thôi miên. Chú cừu ôm trọn lấy tôi.

Cảnh này... sao giống trong truyện cổ quá vậy? Y như trong truyện cổ “Người đẹp và quái vật”? Ha ha ha... Thái Linh ơi là Thái Linh, mày không tìm nổi hoàng tử của mình thì thôi đi, lại còn bày đặt “quái vật” gì chứ?

Thình thịch... thình thịch...

Mình sao thế? Chỉ nhìn thấy chú cừu thôi mà tim đã đập nhanh thế này sao? Sao động tác, cử chỉ của cậu ta mình thấy rất quen thuộc và gần gũi?

Tôi chăm chú nhìn vào đôi mắt nhung huyền của cậu ấy, muốn tìm ra câu trả lời nhưng đôi mắt thiên thần ấy dường như lảng tránh ánh mắt tôi.

Chú cừu hươu tay trước mặt tôi. Lúc này tôi mới phát hiện ra mình đã nhìn người ta “đắm đuối như con cá chuối” rất lâu. Hic... Tôi mặt đỏ như trái bồ quân, cúi đầu. Vừa rồi mình vô duyên thật!

Một tay tôi đặt trên vai chú cừu, tay còn lại đặt trên tay chú, nhảy từng bước!

Dưới ánh trăng, giai điệu thồn thức, đắm say, ngọn gió đầu hè mát rượi thổi nhẹ nhàng... Bước chân nặng như đeo đá tảng của tôi trở nên nhẹ nhàng hơn, tôi thấy mình giống một nàng thiên nga lướt trên mặt hồ phẳng lặng...

Thịch thịch thịch...

Tôi ngẩng đầu lên nhìn chú cừu, vừa ngước lên đã cúi ngay xuống. Mặt tôi bắt đầu nóng bừng lên như bình nước đun sôi, bốc lên hơi nóng...

Sao mình lại phải ngượng nhỉ?!

Những nốt nhạc ngọt ngào biến thành những con đom đóm nhỏ bay lượn trong khoảng không gian đen huyền xung quanh chúng tôi.

Tôi nắm đôi tay mềm mại của chú cừu, lướt đi theo điệu nhạc quyến rũ...

Tôi thì thoải mái ngo đầu nhìn bầu trời, những vì sao lấp lánh như nháy mắt với tôi. Ôi! Không khí dần dần bình lặng trở lại, nhịp tim cũng không xôn xang loạn nhịp nữa!

Tôi thật lòng biết ơn chú cừu, người đã giúp tôi có một buổi tối bớt bí thảm...

- Thái Linh!

Đúng lúc tôi đang nắm tay chú cừu dễ thương, nhắm mắt đắm hồn theo điệu nhạc thì một giọng nói giận dữ gần gề bên tai.

An Vũ Phong lao như tên bắn về phía tôi, giật phắt tay chú cừu ra. Chú cừu đứng sững người hết nhìn tôi lại nhìn An Vũ Phong đang tức giận lồi đĩnh, chú có vẻ hơi thất vọng.

- Sao lại có con cừu nào ở đâu ra thế này? - An Vũ Phong kéo tôi về phía cậu ta, chỉ tay về chú cừu ngỡ ngàng đáng thương, gắt gỏng hỏi.

- Cậu ấy là khách mời đặc biệt của dạ hội hôm nay! - tôi ngo lơ, kéo tay chú cừu đi thẳng về phía hội trường.

Cứ nghĩ đến việc tên ác ma Phong hại tôi ẽ mặt trước bao nhiêu người, tôi lại tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Thái Linh, không phải cô vừa trốn ra đây sao? Bây giờ sao lại muốn quay vào? - Giọng tên An Vũ Phong cầu nhàu phía sau lưng.

Tôi đứng sững.

An Vũ Phong bộ là thần thánh phương nào hả? Sao tên đó biết mình trốn ra đây, lẽ nào...

- Cậu... đi tìm tôi hả?

- Vớ vẩn! - An Vũ Phong gầm lên như sư tử bị thương – Chẳng qua tôi muốn nhìn bộ dạng thê thảm của cô mà thôi!

- Vậy thì cậu nhìn thấy rồi đó! Bye bye! - Tôi quay người đi, nói một câu tỉnh bơ.

An Vũ Phong lập tức trừng mắt lên nhìn tôi, lại còn dữ dằn giờ nắm đầm đừ dứ.

Chú cừu bông bông nhiên chắn ngay trước mặt, giờ hai cánh tay mập mập lên bảo vệ, che chắn cho tôi.

- Không liên quan gì đến mày! Mà mày là ai? - An Vũ Phong nhìn thấy chú cừu dám chống lại hắn ta, tức giận ngút trời, quát to. Rồi hắn giờ tay định lôi cái đầu chú cừu đang đội.

Chú cừu hoảng hốt né về phía sau, An Vũ Phong vớ hụt.

- Còn dám trốn hả? Tao càng muốn biết mày là ai! - An Vũ Phong như khoái trò mèo vờn chuột, hưng phấn nhảy bổ về phía chú cừu.

Chú cừu lập tức chạy tót vào hội trường.

- A, thời khắc tuyệt vời nhất đã điểm.

Thấy có chú cừu xám chạy vào bên trong, MC trên khán đài vận volume hết cỡ, giọng oang oang:

- Bữa tiệc hôm nay có một vị khách đặc biệt, chính là... chú cừu xám đáng yêu! Mọi người ở đây chỉ cần nhận được một thanh socola từ tay chú cừu thì cả năm sẽ gặp may mắn. Nếu đem thanh socola đó tặng cho người bạn mến cùng nể thì sẽ có một điều bất ngờ thú vị!

Câu nói cuối cùng của MC cứ như liều thuốc kích thích, thổi bùng lên ngọn lửa giành giật của tất cả các nữ sinh. Bọn họ khí thế hùng hục ngút trời, cuống quýt bỏ nhào về phía chú cừu.

Ôi! Biết nói thế nào đây... chú cừu cứ như một thỏi nam châm khổng lồ. Tất cả các nữ sinh mặt mày bừng bừng khí thế, tầng tầng lớp lớp bủa vây chú cừu xám đáng thương.

- Đưa cho tôi, socola hạnh phúc của tôi...

- Ôi! Tôi muốn có... c... ó...! Nhất định phải cho tôi!

- Tôi há hốc mồm nhìn chú cừu bị đám con gái vây quanh đông nghịt, sợ toát mồ hôi hột. Cảnh này... cảnh này nhìn quá hoành tráng!

An Vũ Phong đứng chân lại, thần nhiên xem kịch hay đang diễn ra.

Chú cừu đáng thương muốn trốn nhưng mặc bộ quần áo quá nặng nề bùng bùng nên không sao thoát ra được. Thoát một cái đám nữ sinh phát cuồng đã “thập diện mai phục”, không cho chú một con đường sống.

- A! Đợi tôi với! - Một tiếng hét như xé vải từ phía ngoài vọng vào. Tôi hoảng hốt quay đầu lại.

Ôi trời! Là An An! Không ngờ nhỏ cũng đến tham dự!

Tôi quay mặt đi chỗ khác. May quá! Cô ta không phát hiện ra. An An chả thèm đếm xỉa gì đến tôi, chạy vụt như tên bắn, “hùng dũng” chen vào đám con gái chật ních ngộp thở đó. Nhỏ cố hết sức kiễng chân lên.

Xoạt... Nhỏ giơ cánh tay to khỏe làm động tác “Người nhái tập bơi”, chọc thủng hàng rào dày đặc, tóm chặt lấy cái đầu chú cừu làm điểm tựa.

Chú cừu hoảng hốt giơ tay lên, tay giữ chặt cái mũ mình đang đội. An An không kịp giữ “tư thế đẹp như mơ”, ngã chổng gong. Lúc chới vói, nhỏ cuống cuống tìm chỗ bám, kéo luôn cả cái đầu của chú cừu xuống.

Một khuôn mặt đỏ ửng, khó sở hiện ra làm tôi giật mình.

“Giang Hựu Thần?” Tôi bịt miệng lại, không dám tin vào mắt mình. Người đóng vai chú cừu chính là Giang Hựu Thần?!

- Hơ... Hóa ra là Giang Hựu Thần! Chả biết cậu khoái trò này bao giờ thế? – An Vũ Phong nhếch mép, nhìn Giang Hựu Thần đang nhặt cái đầu chú cừu, cầm trên tay.

Chết rồi! Hồngбет! Chúng dị ứng con gái của Hựu Thần!

Tôi lập tức cố sức chen vào đám đông, kéo cậu ấy chạy ra ngoài.

- Á... Giang Hựu Thần! Là Giang Hựu Thần!

- Cuối cùng cũng gặp được anh ấy!

- Hựu, Hựu, Hựu... Em yêu anh! I love you!

Rầm rầm rầm...

Tiếng bước chân đuổi theo như tiếng thiên binh vạn mã ngoài sa trường. Đám con gái ban đầu vì bất ngờ nên ngậy người ra, nhưng ngay sau đó như được lên dây cót, giơ điện thoại di động lên lao ầm ầm về phía Giang Hựu Thần.

Những nụ hôn gió bay tới tấp như tên bắn về phía tôi lại còn phát ra âm thanh “Chụt chụt... Bộp bộp...” nghe rõ khiếp.

Ôi má ơi! Đám con gái sắp mất trí đó đang nhỏ dãi toong toong chạy bỏ về phía chúng tôi hết tốc lực. Hành vi “giật tóc móc mắt” này chỉ khi nhìn thấy “bánh gato Heisenlin” tôi mới thêm thương vậy.

Nhưng xem ra với đám nữ sinh này Giang Hựu Thần còn “ngon miệng” hơn cả bánh gato gấp vạn lần.

Chú cừu Giang Hựu Thần về mặt sợ hãi, co rúm lại phía sau. Tôi quay lại thấy mặt cậu ấy trắng bệch.

Chúng bệnh “dị ứng với con gái” tái phát?

Không phải cậu ấy đã khỏi rồi sao?

Làm sao đây? Làm sao đây?

Vù vù... vù vù...

Đang lúc tôi hốt hoảng không biết làm cách nào thì ba bóng người xuất hiện.

- Ân Địa Nguyên?! Nghiêm Ngôn?! Kì Dực?! – Tôi ngạc nhiên kêu lên, may họ đến kịp lúc.

Ba người nhanh như cắt quay lưng về phía Giang Hựu Thần, nắm tay tạo thành một vòng tròn. Tôi và Giang Hựu Thần trong vòng tròn đó, nhưng Giang Hựu Thần mặc bộ trang phục to quá, ba người hợp lại nhưng cũng không tạo đủ khoảng trống che cho đủ. Tôi và Hựu Thần áp sát vào nhau không cựa quậy nổi.

- Giang Hựu Thần! Đồ ngốc! Sao lại quay lại đây? – Tôi như hoàn hồn, nổi giận dưng dưng trách cứ Hựu Thần.

- Mình nghĩ cậu ở party một mình sẽ rất cô đơn nên muốn cùng cậu... Hựu Thần gãi gãi đầu, nhìn tôi mỉm cười.

“Cậu biết mình cô đơn, sao lại còn bỏ đi...?” Tôi thấy cảm giác tui thân trời dấy như từng đợt thủy triều dâng lên. Mắt tôi ươn ướt, vội ngẩng đầu nhìn ánh trăng qua cửa sổ. Ánh trăng sáng tỏ như chiếu xuyên qua trái tim yếu mềm của tôi.

- Vì ở đây nhiều con gái tham gia quá, mình sợ... - Giang Hựu Thần cúi đầu xuống, nghẹn ngào như oan uổng.

- Sợ con gái?! – Tôi ngạc nhiên. Người bí ẩn đó không phải đã nói là nhiệm vụ đã hoàn thành rồi sao...?

- Chà nhẽ... Bệnh dị ứng con gái của cậu vẫn chưa khỏi?

- Không phải... chỉ là..., bản thân mình vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được...

- Ô! Vậy thì nên về nhà nghỉ cho khỏe đi! – Tôi chưa kịp nói thì An Vũ Phong, “con gió độc” đã chặn cứng họng tôi.

An Vũ Phong giật tay Địa Nguyên và Kì Dực ra. Hắn làm gì vậy? Lúc này còn muốn làm khó Hựu Thần sao? Tôi dang tay ra che cho Hựu Thần, trừng mắt lên với hắn. Hắn giờ chứng gì vậy?

Không ngờ An Vũ Phong quay lưng về phía tôi, nắm tay Địa Nguyên và Kì Dực, bức tường ban đầu chỉ có ba người, bây giờ đã có bốn người.

- Cảm ơn! – Tôi gắng sức đẩy đám móng vuốt cổ thò vào cửa đám con gái rồi nói to.

- Không phải là tôi giúp tên đó! – An Vũ Phong gắng đẩy đám con gái ra, quay đầu sang bên cạnh, nói cứng cỏi. – Tôi không cho phép tên cừu đó đứng gần cậu như thế!

- Cậu... - Tôi chưa kịp nói lại thì đám con gái đã kẹt cứng chúng tôi.

Đám con gái lồng lên như phát cuồng, lấy hết sức bình sinh luồn tay qua An Vũ Phong và mấy người kia tóm lấy Hựu Thần.

Sất mặt Hựu Thần trông tệ hơn, tôi mất hết bình tĩnh. Nếu cứ thế này, tôi sợ cậu ấy phát bệnh mất!

Sau đó, Hựu Thần mất đà nghiêng về phía sau, tôi gắng sức túm áo cậu ấy, tay kia đỡ đầu Hựu Thần. Nhưng... mặt Hựu Thần đột nhiên đỏ lên. Mũi cậu ấy... mũi cậu ấy đỏ máu cam!

Đám con gái vẫn chưa chạm vào Hựu Thần! Sao cậu ấy chảy máu mũi?

Tôi sợ hãi nhìn khuôn mặt thất sắc của Hựu Thần... Chẳng lẽ Hựu Thần chạm vào mình cũng phát bệnh ư?!

*** “*Thái Lăng, hôm nay do cậu mà Hựu Thần mới phát bệnh!*” – Nghiêm Ngôn ngày thường cậy rằng không nói nửa lời, chỉ thẳng vào mặt tôi trách móc.

“*Hừ! Nghiêm Ngôn, không phải tổn lời với hạng người này. Ngay từ đầu tôi đã ghét tên này. Chỉ giỏi gây phiền phức! Vứt nó vào chuồng lợn!*” – Kì Dực nói con thỉnh nộ, giờ nhanh nhe vuốt nhảy về phía tôi.

“*Ôái! Không!*” Hai chân tôi run lên như cây sậy, chôn chân không động đậy nổi.

“*Thái Lăng! Đừng có trách tội này, toàn là do cậu tự chuốc lấy thôi. Đồ quạ thúi xui xẻo!*” – Cặp kính vàng của Địa Nguyên lóe sáng, xoẹt qua một luồng khí lạnh như ở nghĩa địa.

“*Ôái! Giang Hựu Thần... Không phải mình cố ý! Cứu tôi với...!*”

- Cứu tôi với! – Tôi sợ hãi bật dậy, vừa choàng mở mắt đã thấy một khuôn mặt ghé sát.

- Hóa ra cậu sợ tôi đến vậy! An Vũ Phong đắc ý ra mặt, đứng dậy, lấy cặp sách trên đầu giường. – Hôm nay chưa đến cuối tuần đâu! Đừng có nằm ì trên giường như thường luồng phơi nắng thế!

Hóa ra đó chỉ là giấc mơ! Sợ muốn chết! Toàn thân nhẹ nhõm hẳn. Tôi lại nằm xuống.

- Giang Hựu Thần đâu? Cậu ấy thế nào rồi? – Đột nhiên tôi nhớ lại chuyện tối qua, nhồm đậy, túm lấy tay An Vũ Phong.

An Vũ Phong bỗng im lặng đến đáng sợ, vẻ mặt thất thần.

- An Vũ Phong, sao cậu không nói gì? – Tay tôi run lên rồi buông tay cậu ấy ra.

- Cậu lo lắng vì sợ tên Giang Hựu Thần xảy ra chuyện sao? Hắn không sao đâu. Có tại Ân Địa Nguyên ở đó, tên đó làm sao xảy ra chuyện gì được?

- An Vũ Phong quay lưng lại khề nói.

Phù...

Tôi thở phào: Giang Hựu Thần không sao cả... nếu không mình trở thành tội nhân thiên cổ mất!

- Vậy tối qua, cậu đưa tôi về à...?

- Làm gì có chuyện đó! Tôi... - An Vũ Phong quay người lại, một luồng khí lạnh buốt vụt qua. Hắn nhìn tôi, rồi vẫn bộ dạng quen thuộc, giọng châm chọc như ong chích. – Kiểu con gái như cô tôi không có hứng! Đừng ăn dưa bở!

Nói đoạn, An Vũ Phong lấy chiếc bánh mì trên tủ ở đầu giường tôi, thản nhiên ngậm trên miệng, đắc ý chậm rãi ra ngoài.

Tôi cúi xuống kinh ngạc, nhìn người mình thẳng lép như cá mực hong cuộn tròn trong chăn. Mặt bỗng đỏ phừng phừng.

- An Vũ Phong! Đồ tồi tệ!

Ừ... ừm...

Tôi vươn vai, chân như lép bánh xe lửa siêu tốc, lướt vèo về phía lớp học.

Học học học... Vừa sớm ra đã xảy ra biết bao nhiêu là chuyện. Tôi nhớ lại từng việc xảy ra ở British.

Ôi! Những lùm hoa cỏ đáng yêu... Bỗng nhiên tôi thấy đồng cảm với một nhà thơ:

Ngắm nhìn trời đất bao la
Mình ta cô độc áo hoa lệ
Đắm Trước mắt tôi, biển lớp ngày càng hiện ra rõ hơn: “LỚP 11A1”

Bất chợt, tôi cảm thấy phía sau mình như có gió lốc. Một bóng người vụt qua lao thẳng về phía trước. Trời! Trông cứ như một vị đại hiệp có khinh công cao cường. Tôi thảm ca ngợi rồi dồn hết năng lượng đuổi miết phía sau.

Đuổi, đuổi, ta đuổi...

- Ôi! ôi!

Tôi hốt hoảng nhìn phía trước. Vị đại hiệp đó đang chạy như bay vào lớp bỗng xuất chiêu “Thần long xả khỏi phanh chân”: “Két...!”

Tôi hươ tay loạn xạ ngẫu muốn đứng lại nhưng cả người cứ loạng choạng theo quán tính, đâm sầm về phía trước.

Tên này giờ trò gì không biết?! Tôi xoa xoa cái mũi đáng thương, mắt sầm vành liếc nhìn tên làm mình tả tơi hoa lá.

Í! Là Kì Dực! Cậu ta làm gì thế?

Tôi tò mò nhìn. Kì Dực ban nãy bị tôi đâm vào nên ngã bở chừng. Cậu ta lom khom nhặt cái gì đó sáng lấp lánh, lấy vạt áo lau sạch, rồi cẩn thận đưa lên miệng hôn nhẹ.

Boong...!

Một tia sáng lóe lên trước mắt tôi. Tôi há hốc nhìn Kì Dực đang giơ cao vật đó lên trước mặt. Trông cậu ta sung sướng, hạnh phúc. Tôi nheo mắt nhìn vật mà Kì Dực đang nâng niu như bảo vật vô giá. Tôi giật mình nói: “Một đồng xu!”

Kì Dực chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi. Cậu ta dụi dụi thốt lên:

“Ai ơi bụng bát cơm đầy

Dẻo thơm một hạt đắng cay muôn phần”

Nghe mà ớn xương sườn...!

Đúng là buổi sáng tràn ngập sắc thơ. Tôi lóc ngóc đứng dậy, định giúp Kì Dực nhặt cặp sách lên nhưng ai ngờ cậu ta giật phắt lại.

- Chuyện của tôi không mượn cậu lo, tôi chúa ghét kẻ lãng phí tiền bạc!

Tôi ngược nhìn trời xanh, đầu óc quay cuồng rồi lảm nhảm:

- Hôm nay là ngày gì vậy trời, bộ đến ngày tận thế của thế giới rồi sao?

***Mấy hôm nay không thấy Giang Hựu Thần đến lớp. Thảm thoát một tuần đã trôi qua.

Nhóm Địa Nguyên nhìn thấy tôi là lui nhanh hơn cả tránh đại dịch truyền nhiễm. Mỗi lần tôi định hỏi chuyện của Hựu Thần là Kì Dực lại kéo Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn ra khỏi lớp. Trước khi đi, Kì Dực còn trừng mắt dữ dằn nhìn tôi. Xem ra, họ giận tôi chuyện bữa dạ hội hôm nọ.

Ánh hoàng hôn buổi chiều chiều chênh chếch qua cửa sổ, lọt vào trong phòng, hắt lên chiếc chăn của tôi. Cả ngày trong lớp học, tên An Vũ Phong cứ cạnh khóe tôi suốt. Về đến phòng, lại chả thấy bóng dáng tên đó đâu.

Mấy hôm nay, khó khăn lắm tôi mới thuyết phục được mẹ kí vào đơn xin chuyển trường.

Đã đến lúc rời khỏi đây rồi! Nhưng tôi rất muốn nói câu xin lỗi với Hựu Thần.

Chắc tôi không còn cơ hội gặp lại cậu ấy nữa...

Tôi nằm trên giường, nhìn lên tường sơn trắng xóa, lo âu liếc xéo sang tờ lịch. Nhanh thật! Thời kì “Hoa Mộc Lan hiện đại” giạt gân của tôi ở trường British đã tròn nửa năm. Lịch trên tường chỉ cần lật đến thứ sáu, một tuần nữa sẽ qua nhanh thôi!

Cố lên! Cố lên!

Tôi đứng bật dậy, chạy đến bên cửa sổ, hít hai hơi thật sâu:

“Ha ha, Thái Linh những ngày mạo hiểm che giấu thân phận, nom nớp bị lộ tẩy sắp kết thúc rồi! Sau đây lại có một nhiệm vụ mới, mày nhất định không được bỏ cuộc!”

Tôi vỗ ngực tự cổ vũ bản thân, rồi lóc cóc bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Dọn cái gì trước bây giờ? Tôi trề môi ra nhìn đồng hồ chất cao như núi.

Quần áo... Giày... Sách... Hay là...

Tôi nhìn thấy chậu xương rồng đặt ở đầu giường.

“Tặng cậu... cây xương rồng... Mình không biết ý nghĩa của loại cây này nhưng nó rất kiên cường và dũng cảm. Giống như lần đầu tiên mình thấy cậu. Tuy bộ dạng cậu lúc đó đáng thương, nhưng... cậu có thể...”

“Cậu thực sự muốn lấy chậu xương rồng này...”

“Mình... mình muốn!”

“Cậu thích nó thật chứ!”

“Giang... Hựu Thần, cậu thật lòng muốn...”

Hừm, tôi nhấc chậu xương rồng lên không biết phải làm thế nào. Giấu nó ở đây lâu rồi, bây giờ xem ra không cần nữa. Tôi hít một hơi sâu, ngồi trên giường, vói tay lấy di động trên gối. Có lẽ nên thông báo với Ngọc Đình và Thượng Hội là mình sắp quay về. Nhưng hai nhóc đó mà nghe tin này xong, chắc lại nước mắt ngắn nước mắt dài, rồi bày trò giáo huấn mình.

Tôi cảm điện thoại lên, xem danh bạ. Điện thoại hiện lên một loạt tên học sinh trường British. Lòng tôi bỗng băng băng khuâng, hụt hẫng...

Giang Hựu Thần – Số lần gọi: 517 lần.

An Vũ Phong – Số lần gọi: 678 lần.

Tôi nhấn nút di động đến cái tên Ngọc Đình, rồi ấn nút gọi. Điện thoại lập tức vang lên tiếng tu tu... tu tu...

- Merci! Merci! – kiểu giọng quá quai quen thuộc của Ngọc Đình vang lên ở đầu bên kia.

- Ngọc Đình! Là tôi đây... - Tôi thấy cổ họng mình như nghẹn cứng, không nói lên lời.

- A... Xin hỏi bạn là ai? Đây không phải là 1860, gọi đến là mất tiền đó!

- Đừng có đùa nữa, tôi phải...

- Ai đùa chứ! Này nhóc! Xem ra, gọi đến đúng lúc nhỉ! Chiều nay khoảng 5h tập trung họp lớp thời mẫu giáo. Ăn mặc trang điểm đẹp vào rồi đến quán bar Apple. Nghe nói có nhiều anh chàng đẹp trai lắm đó!

Họp lớp mẫu giáo! Ôi trời, từ nhỏ đến lớn, mình cứ theo chân Ngọc Đình, Thượng Hội tham gia không biết bao buổi họp lớn nhỏ. Họp lớp cũ, họp mặt bạn bè trên mạng, họp mặt bể bơi... Hai nhóc đó ngay cả đến bạn bè thời thò lò mũi xanh cũng không bỏ qua.

Hôm nay lại còn tham gia cả họp lớp mẫu giáo nữa?

- Đúng đó! Đúng đó! Là do lớp trưởng lớp mẫu giáo ngày xưa tổ chức!

- Này... Tôi có phải đi không? Tôi phải tham gia hoạt động khác. Đợi đã... - Tôi vội nói – Chủ nhật tới tôi chuyển trường về đây!

- Quay về cái gì, bà cứ đến đây trước đã! Bà mà không đến, tụi tôi tuyệt giao với bà luôn! Thái Linh, bà đừng có ép tôi phải dùng chiêu “bê xương nẫu cao”.

- Ủm, tôi biết rồi!

- Vậy tôi với Thượng Hội đợi bà!

Tôi nhìn chiếc điện thoại trong tay, lòng bỗng ảm áp kì lạ. Tôi sắp quay về... sắp về trường Maria.

Reng reng...

Điện thoại di động bỗng kêu lên ầm ĩ. Tôi vừa ấn nút nhận cuộc gọi thì điện thoại lại vang lên tiếng nói gầm hung tợn của sư tử cái.

- Thái Linh! Bà bảo quay về, bà chuyển về từ trường British! Rốt cuộc là thế nào? Bà giải thích dùm tôi xem!

Tôi chưa kịp mở miệng thì Ngọc Đình khóc rung rức, kêu la thảm thiết nghe muốn thủng màng nhĩ.

- Không... Thời thanh xuân của tôi... Cuộc đời tươi đẹp của tôi...!

- Được rồi, được rồi, đưa điện thoại cho tôi!

Đang lúc Ngọc Đình khóc sướt sướt tưởng thành thì giọng Thượng Hội lạnh lùng vang lên.

- Chiều nay bà đến giải thích rõ ràng, nếu không... bà chết chắc rồi!

***Đi cũng chết mà không đi cũng chết.

Làm sao đây?

Đáp án đơn giản: Đương nhiên là phải xem chết như thế nào!

Khi về trường Maria mình sẽ nhập bọn cùng với Ngọc Đình và Thượng Hội. Nếu như hôm nay mình trốn hẹn. Ôi ôi... Thế này thì Thái Linh này thành kẻ thất hứa rồi!

Tôi thay trang phục con gái, nhằm lúc sân trường không có người, len lén chạy ra ngoài.

Hai bên đường rụng đầy lá cây ngô đồng, chân tôi dẫm lên nghe xoạt xoạt... Mặc đồ con gái đi trên đường tôi nom nớp lo sợ có người nhìn thấy nhận ra mình.

Sao thế này? Mình là con gái cơ mà? Tôi gõ gõ vào đầu lấy lại tinh thần.

Nhưng sau đó, tôi vẫn cúi đầu, dán mắt xuống đường, không dám ngẩng lên...

- Thái Linh! – Tôi nghe thấy phía xa xa có tiếng gọi của con trai.

Tiếng con trai? Không thế nào? Trống ngực tôi đập thình thình. Bây giờ còn cách – Chuồn lẹ!

Tôi không dám quay đầu lại, chân đi nhanh thoăn thoắt, tim càng lúc càng nhanh! Nhất định không thể để cho người đó đuổi kịp! Nhất định không được! Mình sắp rời khỏi trường British. Đến phút chót này mà bị lộ tẩy coi như xong! Nghĩ đoạn, tôi co giò chạy.

- Thái Linh! Sao lại chạy! – Tôi bị ai đó túm lại, nhắc lên. Hai chân tôi còn hươ loạn xạ.

- Cậu nhận nhầm người rồi... Tôi... tôi không phải là...

- Muốn nói là mắt tôi có vấn đề sao? Cô gái của mình mà còn không nhận ra?

Cô gái của mình? Tôi quay ngoắt người lại nhìn. Hóa ra là An Vũ Phong!

Ban nãy sợ đến tim đập mạnh như sắp rơi ra ngoài. Bây giờ nhịp tim đã trở lại bình thường... May là An Vũ Phong!

- Đi xem mặt ai sao? Mặc trang phục con gái? – Cậu ta chỉ tay vào bộ quần áo của tôi, nhún mày tra hỏi.

- Tôi... tôi đi đến buổi họp mặt... - Tôi cúi đầu, trả lời nhát gừng sợ hãi. Nhìn An Vũ Phong có cảm giác là lạ.

- Họp mặt? Không phải là hẹn hò với Giang Hựu Thần chứ? – Giọng nói An Vũ Phong đầy vẻ ghen tị.

Tôi liếc nhìn An Vũ Phong. Mấy hôm nay, tôi không nhìn thấy Giang Hựu Thần, nói gì đến hẹn hò với cậu ấy?! Cái tên An Vũ Phong này bộ đầu đất hay sao?

- Tin hay không tùy cậu! – Tôi đáp một câu cụt lùn rồi quay đi. Ai thèm để ý cái tên tính khí thất thường, suốt ngày đa nghi chứ.

An Vũ Phong là đồ tồi. Mấy hôm trước cứ nói cạnh nói khỏe tôi, còn chưa kể chuyện hấn tôi muộn cũng chưa thấy mò về kí túc xá làm tôi lo lắng. Thế mà bây giờ lại vô cớ trút giận lên đầu tôi!

Lẽ nào tôi là pháo, còn tên đó là diêm sao?

- Đợi đã!

Lại còn bảo tôi đợi đã? Dại gì mà đứng lại để cậu ta làm thịt à? Tôi muốn ù té chạy còn chả kịp nữa là!

- Tôi bảo cô đứng lại!

Mình không nghe thấy gì nữa, không nghe thấy! Không nghe thấy!

Xoẹt!

Cổ áo tôi lại bị đôi tay to khỏe phía sau túm chặt lại. Sau đó, tôi bị nhấc bổng lên.

- Chạy đằng nào!

- Cậu làm trò gì thế? – Tôi hươ chân múa tay, cố sức giãy giụa vật lộn với tên đại ác ma.

- Tôi cũng đi! Ở đâu? Tôi phải phân cao thấp với tên Giang Hựu Thần đó!

- Đồ tôi! Tôi đến quán bar Apple tham dự họp mặt lớp cũ!

- Quán bar Apple?

Vụt...

Vừa nói dứt câu, An Vũ Phong đã buông tay ra. Tôi ngã luôn xuống đất.

Tôi phúi phúi quần áo, từ từ đứng dậy. Đau quá! Tôi nghiêng răng ken két... Chỉ muốn choảng cho tên An Vũ Phong đó một cú!

Nhưng tôi vừa lồm ngồm đứng dậy thì bàn tay ác ma đó lại giơ về phía tôi.

Xoẹt, xoẹt...

An Vũ Phong lôi tôi lại, kẹp đầu tôi áp sát vào đầu hắn, giọng điện thoại lên ấn phím chụp hình “Tách!”

- Cậu... cậu... cậu làm trò gì thế? – Tôi lấy hết sức bình sinh một tay đẩy tay hắn ra, một tay vuốt vuốt cổ họng, nói như rặn ra từng chữ.

- Ha... ha...! Thái... Linh... đang... ở... trong... tay... tôi... Yêu... cầu... cậu... lập... tức... đến... quán... bar... Apple! Nếu... không... cô... ấy... sẽ... thuộc... về... tôi!

- Cậu, cậu bày trò gì vậy...? – Tôi có linh cảm chẳng lành, run rẩy nhìn An Vũ Phong bấm nút di động nhanh như gió.

- Gửi đi! – Xong xuôi mọi việc, hắn ta ngược đầu lên nhìn thẳng tôi nói – Tôi vừa gửi tin nhắn cho tên Giang Hựu Thần đến quán bar Apple quyết đấu!

- Cái gì?! – Tôi hét toáng lên, không dám tin nữa, trừng mắt nhìn khuôn mặt đang đắc ý của An Vũ Phong.

Lẽ nào những lời ban nãy mà miệng hắn lảm nhảm đọc chính là nội dung tin nhắn hắn gửi đi?

Chúa ơi! Buổi họp lớp của tôi sắp biến thành cái gì thế này?!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 6: Thế Giới Này Em Chỉ Thấy Mình Anh

The Only You

Địa điểm:

Apple Bar

Phòng 213 kí túc xá trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con mong được ngồi cổ máy thời gian

quay về quá khứ

Để được nhìn thấy khuôn mặt trẻ thơ của anh

Để chúng con cùng nắm tay chơi đùa

Vai kẻ vai thương thức chiếc bánh gato ngọt lịm

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con...

Thế là tôi phải trải qua cuộc hội ngộ thảm thương nhất trên đời

Tiếp tục phải cắn răng chịu đựng sự xui xẻo bám riết...

oOo

Tên An Vũ Phong kéo tôi xềnh xệch đến quán bar Apple. Từ xa đã thấy ở cửa treo một dải băng rôn dài:

BUỔI HỌP LỚP TRƯỜNG MẪU GIÁO SAINT ROLAND HƯƠNG HƯƠNG

- Thái Linh! Mau lên! – Vũ Phong có vẻ nôn nóng, quay người lại trừng mắt nhìn tôi.

- Ồ... - Tôi lè mề, cố ý kéo dài thời gian. Ai muốn vào đó cùng với hấn chứ. Nếu bị hai nhò Thượng Hội và Ngọc Đình bắt gặp thì hai nhò đó rửa tôi đến chết mất.

- Alô... Alô... ?! – Tôi nảy ra một diệu kế, bèn lấy di động ra đưa lên tai, nói to. – Tôi không nghe thấy! Sóng ở đây kém quá! Cậu đợi một chút nhé!

- Thái Linh! – An Vũ Phong bốc hỏa, mắt long lên như bò tót sắp xông trận.

- Máy di động của tôi không bắt được sóng, cậu vào lớp trước đi, tôi còn phải nói chuyện... Alo, Alo?! Cậu còn ở đó không? – Tôi không đợi An Vũ Phong lên tiếng, vội vã quay người lách vào cái ngõ nhỏ bên cạnh. Khi đi qua góc phố tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Tôi ghé mắt nhìn qua khe tường quan sát An Vũ Phong.

Cậu ta đứng ở đó chừng năm phút rồi đi vào quán bar Apple.

Cuối cùng cũng thoát nạn.

Reng... reng...

Điện thoại kêu lên inh ỏi, tôi giật thót tim! May mà đã trốn tên An Vũ Phong nếu bị hắn bắt quả tang thì tiêu đời con nòng nọc...

- Thái Linh, sao bà vẫn chưa đến? – Vừa nhấn nút nhận cuộc gọi đã nghe thấy tiếng thét ken két như máy mài nhôm của Thượng Hội.

- Đến đây... Đến đây... - Tôi tắt điện thoại, sửa lại vạt áo chỉnh tề, hít sâu... rảo bước về phía trước!

Cả quán bar Apple trang hoàng lộng lẫy bởi những dải ruy băng và bong bóng đủ màu. Trên bức tường màu trắng toát, một hàng chữ màu được xịt bằng sơn, uốn theo hình trái tim trông rất bắt mắt:

So many years, hóa ra bạn cũng ở đây!

Nhắc mới nhớ, mình rời nhà trẻ đó đã tròn mười ba năm. Thời gian trôi nhanh thật! Những khuôn mặt vừa lạ lẫm lại vừa thân quen tụ tập thành từng nhóm, nói cười rôm rả. Mặt mày ai nấy đều rạng rỡ, chờ mong khoảnh khắc hội tụ bè bạn sau từng ấy năm xa cách! Hic... hic... hic cảm động quá, bạn bè cũ gặp lại có cảm giác rung rung nước mắt.

Tôi xúc động lau khôe mắt hơi ươn ướt, từng dòng kí ức trào về khiến lòng thổn thức, xao xuyến.

- Thái Linh, bà lại đây ngay! – Tôi chưa kịp phản ứng thì đã có người xông đến, sai bước nhanh thoăn thoắt, túm cổ áo tôi lôi về phía góc tường.

Cứu... cứu... cứu tôi với...Ặc ặc...

- Nói mau, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? – Trước mặt tôi là một Bạch Cốt Tinh mặt xanh nanh dài, tôi chân tay bủn rủn, hồn xiêu phách lạc.

- Ngọc Đình, bình tĩnh đã! Thượng Hội lao đến, cố gắng kéo tay Ngọc Đình đang nghiêng rãng nghiêng lợi túm chặt cổ tôi ra, rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn tôi lạnh như băng. – Lại còn không mau nói đi, thần tiên có xuống đây cũng không cứu nổi bà đâu.

Học... học... học... Tôi vuốt vuốt cổ họng, kể hết sạch sành sanh mọi chuyện xảy ra.

- Chào các bạn, mình không làm phiền chứ? – Một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi cứng đờ như cá ươn ướt đá, giữ nguyên người, quay cổ về phía phát ra giọng nói.

- Ôi... ôi...! Công chúa Anna! Sao lại làm phiền chứ? – Nhỏ Ngọc Đình vừa đối với tôi dữ dằn như ác ma thể mà thoát một cái đã quay sang Anna cười thân thiện.

- Ôi... Vinh dự quá! – Thượng Hội có vẻ hơi căng thẳng, bất giác đưa tay lên gỡ gỡ tai.

Hai nhỏ này đối mặt như trở bàn tay. Quả đúng là sự phân biệt đối xử giữa “hoa đại leo rào” và “hoa được ươm trồng cắt tỉa trong vườn”. Tóm lại việc này không quan trọng, mình phải mau chóng rời khỏi nơi nguy hiểm này ngay mới được. Cân đầu vân đầu? Úm ba la xì bùa a la ma hát...

-Ồ, các cậu thú vị thật! – Anna che miệng cười, đôi mắt biếc đẹp như thiên sứ nhìn tôi chớp chớp. Điều cười sỗ da gà đó khiến tôi tưởng tượng ra cảnh ma nữ hiện hình.

- Tiểu Linh, ồ không nên... hay gọi là Thái Linh mới đúng! Cậu thích gọi bằng tên nào hơn?!

- Ồ... ơ... Tùy... tùy... - Tôi quay đầu lại nhìn Anna gượng cười.

- Không ngờ, hợp lớp mẫu giáo lại đông đủ thế này! – Anna nở nụ cười trông rất quý phái.

Hả? Thế nào là đông đủ? Ba đứa chúng tôi ngạc nhiên nhìn nhau không hiểu.

- Các cậu đến rồi à? – Đúng lúc tôi quay đầu lại định hỏi Anna thì nhỏ đã nhắc đôi giày cao gót cồm cộp gõ nhịp đi ra phía cửa.

Chúng tôi nhìn theo phía nhỏ... Ôi trời...

Chỗ cửa bất ngờ xuất hiện bốn bóng người. Mồm tôi ngoác ra hết cỡ. Hic... biết thế này thì không đến cho rồi...

- Tứ đại tướng quân trường British! Oa! Oa! Vui... vui... quá xá luôn! Đúng là niềm vui bất ngờ! Ha ha ha... Thượng Hội cũng há hốc mồm rồi nhảy cẫng lên sung sướng.

Niềm vui bất ngờ gì chứ? Có mà nổi kinh hoàng thì có! Tôi trốn vào góc khuất gần phía tường.

- A, vậy sao! Thiệt ngại quá! – Vừa rồi, Ngọc Đình mặt mày ủ ê mà bây giờ tươi rói như nhật được vàng. Lũ con gái bên cạnh cũng phấn khích ra mặt, bàn tán ầm ĩ. Xem ra tứ đại tướng quân trường British danh tiếng nổi như cồn, tiếng tăm vang xa khắp thành phố Saint Roland này.

- Ôi! Giang Hựu Thần! Cậu từng là bạn học của mình thật sao? Còn cả Ân Địa Nguyên, Kì Dục, Nghiêm Ngôn nữa... Ha ha ha...!

- Giang Hựu Thần! Không thể nào! Sao cậu ấy có thể là bạn hồi mẫu giáo của mình được! Không thể tin nổi...

- Cho tớ xin chữ kí! Cho tớ xin chữ kí!

...

Tôi chưa kịp tìm hầm trú ẩn an toàn thì đám con gái phía sau đã lao ào ào như trận mưa tên. Tôi bị đẩy lọt thỏm về phía sau. Tôi lau mồ hôi trên trán, thở dài...

Hic... hic... Chuyện này xem ra chắc không ổn rồi, phải tìm cách “dợt” lệ mới là thượng sách!

- Giang...

Tôi vừa lấy lại tinh thần thì lại giật bắn mình bởi tiếng hét lạnh lạnh như sắp phát cuồng của bà bạn Ngọc Đình! Tôi vội vã lấy tay bịt chặt miệng nhỏ lại. Hai tay Ngọc Đình còn đang vung lẩy vung đề.

- Im giùm đi! Đừng có để cậu ấy phát hiện ra tôi!

- ... à... àm... ái... ì... ề... ó... ao... âu... (“Bà làm cái gì thế, có sao đâu?”)

- Trời ạ, có đấy, sao lại không sao chứ... Tóm lại, đừng để cậu ta phát hiện ra! – Tôi vừa bực mình vừa lo ngay ngáy nhìn đám đông xô lấn chen đẩy.

Chứng bệnh “dị ứng con gái” của Giang Hựu Thần lại có cơ tái phát. Cứ như thế này liệu có chuyện gì xảy ra không?

Xem ra tình hình lại quay về mức báo động đỏ. Tôi phát hoảng lên, tay bịt chặt lấy miệng Ngọc Đình.

- Yên lặng nào! Mọi người cứ làm thế này buộc chúng tôi phải rời khỏi đây mất!

“Tam đại tướng quân” nhanh nhẹn đứng chắn phía trước cho Giang Hựu Thần. Câu nói của Ân Địa Nguyên khiến đám đông nhốn nháo bỗng chốc im lặng như bầy cừ non.

Phù...

Cuối cùng cũng “khống chế được tình hình bạo loạn”, phải chuồn khỏi đây ngay.

- Bà muốn tôi ngạt khí chết hả? – Ngọc Đình cố sức vùng vẫy, đẩy tay tôi ra – Bà bây giờ càng ngày càng to gan lớn mật! Muốn tạo phản hả! Dám đối xử với tôi như thế...

- Suyt! Suyt! Suyt! – Tôi lấy hết sức bình sinh đưa một ngón tay lên miệng làm động tác ra hiệu im lặng, nhưng máy bắn liên thanh Ngọc Đình vẫn không ngừng xả đạn.

Tôi len lén lùi lại phía sau, vừa tìm cửa thoát vừa cố vớt vát: “Bà thiệt là! Đầu phải lần đầu bà thấy Hựu Thần đâu mà còn làm bộ hâm mộ cuồng nhiệt lăm lăm...”

- Tôi là ai kia chứ? Tôn Ngọc Đình! Là người hâm mộ trai đẹp nhất trường Maria! Dù có giáp mặt với những chàng đẹp trai đến mòn da mặt thì tình yêu cái đẹp cũng không bị suy giảm – Ngọc Đình vừa cao giọng vừa vỗ ngực.

- Suyt... - Tôi lại đặt ngón tay trở lên miệng, tròng mắt nạt nộ nhỏ be bé cái miệng thôi.

Hừ... hừ... hừ... Sao chỗ này đến cánh cửa cũng chả có! Trời ôi, bọn họ đang lùi lùi tiến về phía tôi đang nấp! Tôi như con cua tám cẳng hai càng, co quắp bám vào tường.

- “Hựu Thần, cô bé ngày xưa cậu tỏ tình là ai thế? Hôm nay nhất định phải cho tụi này xem mặt đấy?” – Kì Dục ngó đông ngó tây tìm trong đám đông. Không biết cậu và An Vũ Phong có tình thù kiếp trước hay sao mà hồi nhỏ cùng thích một người, lớn lên cũng cùng thích...

- Khụ... khụ... - Ân Địa Nguyên háng giọng, huych khuỷu tay về phía Kì Dục.

- Hóa ra Hựu Thần yêu sớm thế, hồi bé đã thích một cô bé rồi! – Ngọc Đình ngáy người ra nhìn Giang Hựu Thần, khề nói.

Tôi lờm nhò đó, lắc đầu: “Ôi bà bạn ngọc...”

Bọn họ cùng thích một cô bé? Một cô bé ở vườn trẻ này?

Trong đầu tôi chọt lóe lên một đoạn kí ức mơ hồ.

“Tớ rất thích bạn! Cậu làm bạn gái của tớ nhé!” Một cậu bé lịch thiệp, chớp chớp đôi mắt to tròn hỏi một cô bé trông như một công chúa nhỏ.

- Đồ tồi! Tôi nói với bạn ý trước, bạn ý sẽ làm bạn gái của tôi! Tôi sẽ bảo bạn ý mặc kệ cậu! – Một cậu nhóc trông rất ngang ngược, nhú lông mày, tức giận nói.

- Các cậu có biết tên tớ không?

“...” Cậu nhóc lịch thiệp trầm ngâm.

- Vậy cậu có biết tên tui tôi không? – Cậu nhóc ngang ngược hỏi vặn.

- Tôi không biết, nên chúng ta không thể làm bạn được. – Cô bé đắc ý, lắc đầu. – Hơn nữa tôi ghét nhất lũ con trai các cậu!

Nói xong cô bé đi khỏi!

Phía sau nghe thấy tiếng khóc của một cậu nhóc còn có cả tiếng quát vô cùng tức giận của cậu nhóc khác:

- Đồ công chúa xấu xa, nhất định cậu sẽ không vui về đâu!

Kể từ đó, ông thần xui xẻo bắt đầu bám chằng chằng lấy tôi. Hai tên nhóc đó đúng là ác ma trong cuộc đời tôi! Tôi thề rằng nếu gặp lại, tôi sẽ phi cho hai tên đó hàng ngàn lưỡi mác, cho ngấm cù đèo mới hả dạ...

Hai cậu nhóc... một cô nhóc...

Thế giới này sao lại nhỏ thế? Trán tôi ướt đầm mồ hôi. Từng giọt mồ hôi tí ta tí tách rơi xuống đất.

- Bà có nghe tôi nói gì không đấy, Thái Linh? – Ngọc Đình gầm lên như sư tử Hà Đông. Tôi đang băng khuâng mơ màng với kỉ niệm xưa, bỗng bị lời xềnh xệch về với hiện tại.

Đương nhiên những người đứng gần nhận ngay ra tui tôi.

- Thái Linh?!

Tay tôi đang toan bịt miệng nhỏ Ngọc Đình bỗng cứng đờ ra như bị trúng phong. Tôi chậm chậm quay đầu lại, bắt gặp năm cặp mắt đang nhìn tôi chòng chọc...

- Bốn chàng trai và một cô gái... tức là Giang Hựu Thần, tam đại tướng quân và Anna.

- A ha... ha ha... Chào mọi người... - Tôi giơ cánh tay nặng như đeo chì lên vẫy vẫy – Trùng hợp nhỉ?

- Thái Linh... - Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi, mắt lập tức sáng rực lên. Cậu ta sải bước về phía tôi nhưng bị Ân Địa Nguyên ngăn lại.

- Hi, chào mọi người! Xem ra đã đông đủ cả rồi! – Một tiếng nói vang lên làm tôi mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Tất cả mọi người quay đầu lại nhìn thấy một dáng người cao cao, anh tuấn... Nhất định là... “Hoàng tử hắc ám” An Vũ Phong!

- Hôm nay những ngôi sao của British đều có mặt! Chúng ta may mắn thật! Mau chiếu đèn lên! – Không biết tên nhiều chuyện nào lại ra hiệu tay, sau đó hai chiếc đèn tụ quang chiếu về phía chúng tôi.

Dưới ánh đèn, người ta thấy một An Vũ Phong ngổ ngáo ngang tàng... Một Giang Hựu Thần đẹp trai lịch lãm... Ba gương mặt anh tuấn không kém, mỗi chàng một vẻ... Một Anna ung dung nhâm nhi tách cà phê...

Chúa ơi, trái đất này sao mà tròn thế?

***Đây đúng là buổi họp lớp nằm ngoài dự tính của tôi. Lúc này, tôi hết đường thoát rồi, đâm lao thì đành phải theo lao vậy.

- Thái Linh, xin chúc mừng... chúc mừng... ngạc nhiên nhiều thật đó.

- Đúng thế, đúng thế! Tôi hạnh phúc muốn xỉu đây, không ngờ chúng ta lại học cùng trường với năm hotboy trường British. Hô... hô...

Ngọc Đình và Thượng Hội dường như không bị ảnh hưởng bởi không khí đáng sợ này. Hai nhóc đưa tay lên trán che ánh sáng, mắt liếc như dao cạo về

phía các anh chàng đẹp trai.

- Hôm nay rất nhiều người đến... Chúng tôi ngẫu nhiên xếp vị trí phòng nghỉ cho mọi người. Mời mọi người nhìn tên ghi trên cửa phòng để đi thăm lẫn nhau. Để giữ gìn trật tự, chúng tôi sắp xếp thời gian thăm hỏi nhau trong vòng hai tiếng.

May quá! Cảm ơn trời phật, hóa ra phân theo nhóm! Tôi chỉ mong thoát ngay ra khỏi địa ngục này, tôi lôi hai con nhỏ bạn vào phòng xong xuôi, nằm ườn trên ghế sofa. Cuối cùng ông trời thương mình, tạm thời không phải gặp mấy người đó nữa!

Ôi...

Tôi vùng dậy, nhìn thấy Ngọc Đình đứng ở cửa, giọng rất kinh ngạc:

- Sao cơ? Tôi và các bạn cùng phòng với nhau à?

- Không... Không... Không thể nào... - Ngọc Đình mặt trắng bệch, nói lắp ba lắp bắp.

- Đúng, chúng tôi ở cùng phòng với các bạn.

Rầm...

Giọng nói này nghe quen lắm... Giọng nói này nghe quen lắm... Ngoài An Vũ Phong ra còn ai kia chứ? Vậy chúng tôi mà cậu ta nhắc đến là...

Tôi quay lại nhìn Ngọc Đình. Vừa rồi mặt con nhỏ còn trắng bệch thế mà bây giờ lại đỏ hồng lên tràn đầy hạnh phúc. Lẽ nào là...

Năm giây sau, cả năm chàng hotboy và Anna đã đứng ngay trước mặt tôi.

- Ôi chà, mọi người đừng đứng mãi thế, tại mình phải làm theo yêu cầu của người chủ trì chứ. Phải giao lưu với nhau, thắt chặt tình cảm.

- À à đúng đó, đúng đó! Chúng ta bày trò gì đi! Chơi trò “lăn đi lăn lại” hi hi...

Mọi người ai cũng ngạc nhiên nhìn sang phía Thượng Hội, Ngọc Đình đang “tích cực vận động”.

Thánh thần ơi, đây có thật chỉ là “ngẫu nhiên” không?

Theo lời hai nhỏ đó, chúng tôi ngồi thành vòng tròn chuẩn bị chơi trò “lăn đi lăn lại”.

- Này, quy tắc trò chơi hai cậu vẫn chưa giải thích, bắt chúng tôi ngồi nghệt ra nhìn nhau làm gì chứ? – Kì Dục sốt ruột không chờ đợi thêm được nữa.

- À, à, đừng vội!... Mọi người dùng cổ, cằm và vai giữ chặt quả táo này rồi truyền cho nhau. Ai làm rơi táo sẽ bị phạt. – Thượng Hội lấy quả táo trên bàn trà, hươ đi hươ lại trước mặt mọi người.

- Chỉ đơn giản thế thôi à? Chơi luôn! – Kì Dục giơ tay lên rồi ngồi lại nghiêm chỉnh.

- Tớ phải ngồi cạnh Giang Hựu Thần! Ha ha...! – Ngọc Đình như chuột nhắt thoát một cái đã nhảy tót sang bên trái Giang Hựu Thần.

Hựu Thần bất đắc dĩ ngồi sang bên phải.

- Hựu, bạn gái nào cũng thích ngồi cạnh cậu nhỉ? – Anna ngồi bên phải Giang Hựu Thần cười híp mí.

Hựu Thần bị kẹp giữa hai bạn gái, nhìn tôi cười gượng. Tình cảnh của tôi cũng chẳng kém phần bi đát, tôi ngồi giữa Kì Dục và An Vũ Phong.

- Bắt đầu, bắt đầu nào! Thua là phải chịu phạt đó! – Ngọc Đình phấn khích giơ quả táo lên.

Trò chơi “lăn đi lăn lại” bắt đầu.

Thoát một cái, Ngọc Đình đã nhảy tót sang cạnh Giang Hựu Thần. Sau đó nhỏ nhìn tôi lè lưỡi giơ tay hình chữ V. Còn Hựu Thần lúc này mồ hôi bắt đầu tuôn ra như thác. Làm sao đây? ... Không còn kịp nữa rồi.

Ngọc Đình cao hứng giơ quả táo lên, đặt vào cổ Giang Hựu Thần.

Mọi người cứ tưởng trò chơi bắt đầu thì ai dè, Ngọc Đình móc ở túi ra một cái gương nhỏ bằng lòng bàn tay. Ủa? Chả nhẽ trò chơi này cần dùng gương sao? Ai cũng mơ hồ không hiểu. Cô nàng then thùng soi ra phía trước cửa sổ, vuốt ve mái tóc làm duyên, hết soi bên trái rồi soi bên phải.

Ôi trời, xiu...

Gần hai phút sau cô nàng mới cất gương đi, quay người ra đi.

Tôi kinh ngạc nhìn đôi mắt nhỏ Ngọc Đình phản chiếu hình ảnh của Hựu Thần. Mắt nhỏ lúc này còn sáng hơn đèn pha ô tô, trên đỉnh đầu vô vàn cánh

hoa... bay... bay...

- Ôi ôi... Hựu Thần, tớ ở gần cậu quá đi! – Hai mắt nhỏ như biến thành hai hình trái tim to tổ chẳng.

Một giây... Hai giây... Ba giây...

Hình trái tim như bắn tua tua ra bên ngoài, cặp mắt cô nàng đỏ đẫm như bị thôi miên.

Ngọc Đình từ từ nghiêng đầu sang... nghiêng dần... nghiêng dần...

Bốp...

Chỉ thấy hai vật thể hình cầu rơi xuống đất – Quả táo và cái đầu Ngọc Đình. Quả táo lăn ra xa... - Còn Ngọc Đình...? Mắt trợn ngược lên, ở chỗ mép nước miếng đang chảy tong tong.

Phù...

Giang Hựu Thần nhìn tôi, mặt cậu ấy trắng bệch, thở hổn hển. Thế là thoát nạn...

- Nào! Quay sang đây, ông bạn! – An Vũ Phong mĩa mai nhìn Ân Địa Nguyên đang kẹp quả táo, hất hàm, nói mĩa một câu.

Ân Địa Nguyên nhú mày, lấy tay đẩy gọng kính vàng lên, nghiêng đầu.

Không khí cả căn phòng u ám...

- Đừng có dừng lại, nghiêng về bên này một chút – Nhìn thấy kính của Ân Địa Nguyên sắp rơi đến nơi, An Vũ Phong vẫn chưa chịu thôi.

- An Vũ Phong, vừa phải thôi nhé. – Ân Địa Nguyên thốt lên.

Tôi ngơ ngác nhìn bọn họ, lắc đầu ngao ngán...

- Cậu mà không chuyển qua đây được là phải chịu phạt đó! – An Vũ Phong cười ranh mãnh. Xem ra cậu ta không chừa cho Ân Địa Nguyên con đường sống!

Tôi nhìn Ân Địa Nguyên mà thấy thương xót.

Đáng... đáng thương quá... Số đen như quạ, ai ngờ lại gặp trùng trùng ngay tên ác ma An Vũ Phong. Ôi! Có lẽ ông thần xui nhà mình đã dọn nhà sang chỗ Ân Địa Nguyên mất rồi.

Ân Địa Nguyên mặt mày sa sầm khó chịu, bắt đầu dĩ nghiêng người về phía An Vũ Phong. An Vũ Phong chảnh ra mặt, háng giọng rồi nghiêng người để đỡ quả táo.

- Xích lên phía trước một chút... xích lên phía trước một chút...

Cổ An Vũ Phong dài ra như cổ hươu, đón lấy quả táo.

- Oái! – Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Vũ Phong. Quả táo tuột khỏi cổ Ân Địa Nguyên, đáp trúng ngay giữa cổ Vũ Phong bịch một cái.

- Ôi chà, bạn Phong, ngại quá, tớ không cẩn thận... - Ân Địa Nguyên cũng chẳng phải tay vừa, cười gian xảo, liếc nhìn Vũ Phong đang ôm cổ ho lấy ho để.

Yên lặng... yên lặng... An Vũ Phong gắng gượng kẹp quả táo vào cổ, mặt mày nhăn nhó. Híc, chiều Ân Địa Nguyên vừa xài có vẻ tàn nhẫn quá!

Tôi thấy buồn cười nhưng cố nín, làm mấy thớ thịt trên mặt cứ giật giật.

- Bộ muốn chết hả? – An Vũ Phong trừng mắt nhìn tôi, mặt còn lạnh hơn nước đá.

Tôi cứng đờ người như khúc gỗ, cúi đầu không dám nhìn cậu ta! Đáng sợ quá, tôi quay người ra chỗ khác.

- Cô làm trò gì thế? Muốn tôi thua hả? – Hắn ta nổi xung, quát âm lên làm tôi giật thót mình, toát mồ hôi hột.

Tôi quay người lại, mắt nhắm nghiền run rẩy, ngẩng đầu chuẩn bị đỡ “quả táo định mệnh”!

Một chút... một chút thôi, mặt tôi nóng bừng, tim đập như gõ mõ. Gần... gần lại một chút nữa...

Tôi cố rướn cổ cao lên đón lấy quả táo.

Tôi thờ ngày càng nặng nề... Ba bảy độ thêm ba bảy độ nữa... là bảy tư độ... Mặt tôi nóng bừng như say nắng.

Tìm tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng táo vẫn chưa đến cổ tôi...

Hắt xì...

Tiếng hắt hơi to tướng làm tôi muốn nổ màng nhĩ... Nước mũi bắn cả lên mắt tôi như rắc hoa...

- Thông cảm nhé, bệnh sổ mũi lại tái phát!

Tôi tròn tròn mắt, nhìn thấy mọi người đang áp sát ngay bên cạnh... Không phải đang chơi sao? Vậy ban nãy mình thấy khó thở là do... thiếu ôxi?

- Thái Linh, cậu chuẩn bị hôn hay sao?

- Sao lại nhắm mắt, mê mê mẩn mẩn?

Mọi người cười ngặt nghẽo.

Quác quác quác... Tôi chỉ chơi hết mình thôi mà. Thế này là thế nào?

***Trò chơi thứ hai chưa kịp bắt đầu thì đã đến giờ mọi người giao lưu với nhau. Phòng của tôi có đến năm anh chàng đẹp trai hết xẩy nên mọi người tập trung đông như kiến.

... Chà nhẽ mình bị mất mặt trước bao nhiêu người thế này?!

Tôi lên nhìn Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, Anna và Ân Địa Nguyên. Híc, những người không muốn gặp mà sao cứ gặp hoài nhỉ?!

- Nào! Tiếp theo chương trình sẽ là một trò chơi độc nhất vô nhị. Chúng ta hơn mười năm nay mới gặp nhau, chúng ta sẽ chơi trò “Thế giới này chỉ có mình em!”

Thế giới này chỉ có mình em?

Nhỏ Thượng Hội lại giờ trò gì thế này?

- Các bạn là những người may mắn ở vòng một trò chơi, bây giờ mỗi người phải nói ra một việc mình đã làm nhưng người khác chưa làm bao giờ. Nếu việc bạn nói ra đã có người làm thì bạn phải chịu phạt. Đó là tình yêu và trừng phạt...!

Thượng Hội nói dứt câu, nhìn tôi nháy mắt.

Tôi giật mình, lại âm mưu gì đây... Cái trò “lăn qua lăn lại” ban nãy đã làm tôi hồn bay phách lạc, bây giờ lại “Tình yêu và trừng phạt”. Cái gì nữa đây mấy mụ nộ?

- Người chiến thắng cuối cùng có quyền chỉ định người thua cuộc bất kì phải làm theo mảnh giấy ước nguyện tình yêu này... - Thượng Hội rút từ phía sau ra một mảnh giấy hươ đi hươ lại.

Đó chẳng phải mảnh giấy ước nguyện tình yêu mà Hựu Thần cho tôi sao?! Sao nhỏ đó lại có nhỉ? Nhỏ... nhỏ làm sao mà thó được vậy?

- Ước nguyện tình yêu là sao kia chứ? - Mọi người xôn xao bàn tán, hỏi vọng lại.

- Để mình giải thích. – Anna bước lên khán đài, hươ hươ tờ giấy trước mặt mọi người. – Có một câu chuyện tình tuyệt đẹp liên quan đến mảnh giấy ước nguyện tình yêu này. Một chàng trai gia tộc giàu có, dòng dõi thượng lưu yêu một cô gái rất bình thường. Gia đình cô gái không giàu có và cô cũng không phải là tuyệt sắc giai nhân. Nhưng chính tấm lòng lương thiện và chân thành của cô đã thu hút chàng trai. Gia đình chàng kịch liệt phản đối tình yêu không môn đăng hộ đối này. Chàng trai tặng cô gái một mảnh giấy ước nguyện tình yêu và viết trên đó: Cả cuộc đời mang lại hạnh phúc cho em. Cuối cùng chàng đã thuyết phục được gia đình mình và cưới cô gái làm vợ...

- Oa, hạnh phúc làm sao! Còn Romantic hơn cả truyện nàng lọ lem nữa! - Ngọc Đình nhảy cẫng lên.

- Vậy là mọi người đều hiểu rõ sự tích mảnh giấy này. Bây giờ chúng ta bắt đầu trò chơi: Thế giới này chỉ có mình em. - Thượng Hội lên nhìn Anna, hưng phấn tột độ nói - Bắt đầu từ Ân Địa Nguyên!

- Tôi... – Ân Địa Nguyên cúi đầu suy nghĩ mấy giây rồi ngẩng đầu nói – Tôi đã từng tự tay sờ vào xác ướp ở Kim tự tháp Ai Cập. Xác ướp đó có từ mấy nghìn năm trước.

- Ôi chào! Nguyên giỏi quá, đi du lịch cả Ai Cập rồi, lại còn tự tay sờ vào xác ướp nữa! Dừng cảm quá! - Ngọc Đình vỗ tay, nhảy nhót như con cào cào. Không thể tin nổi ban nãy con nhỏ còn ngất không biết trời đất trăng sao gì. – Nguyên thiệt là...

Ngọc Đình định nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt như sắp giết người đến nơi của Thượng Hội thì đột nhiên im bặt như bong bóng xì hơi.

- Tôi... cũng làm như thế..... – Giang Hựu Thần mỉm cười nhìn Ân Địa Nguyên. – Xin lỗi nhé, Nguyên....

- Ok! Giang Hựu Thần cũng từng làm việc đó. Vậy Ân Địa Nguyên đã thua rồi. - Thượng Hội cong môi lên, luyến tiếc nhìn Ân Địa Nguyên. Địa Nguyên nhìn nhỏ, nhún vai, tỏ ý không sao cả.

- Đề tôi nói! – An Vũ Phong bước lên một bước, vỗ ngực như chắc thắng đến nơi.

- Tôi...

- Mau nói đi mà, Phong! Đừng úp úp mở mở nữa! - Mọi người sốt ruột, giục An Vũ Phong liên tục.

Vũ Phong liếc xéo tôi một cái, cười ma mãnh:

- Khi mười tuổi, ba tôi không cho tôi đi chơi, tôi dùng ô thay dù nhảy từ cửa sổ phòng mình xuống, không ngờ vẫn đáp đất an toàn.

An Vũ Phong quệt quệt mũi, đắc ý nói tiếp:

- Phòng của tôi ở tầng ba hân hoi.

Dùng ô thay dù...? Tên An Vũ Phong hồi nhỏ xem ra chỉ số IQ cũng cao gớm.

- Ha ha ha...! Chưa ai làm thế bao giờ đúng không?

An Vũ Phong nhìn khắp một lượt, toan cầm lấy giấy ước nguyện tình yêu thì bị một cánh tay chặn lại. Anna mặt mày rạng rỡ như trúng số độc đắc bước ra khỏi đám đông.

- Hựu này, cậu còn nhớ không? Buổi tối trước hôm mình và ba mẹ dọn đến thành phố Milan, mình đã lên nói cho cậu địa chỉ mới. Mình đúng là nàng Juliet phiên bản thời nay. Ái chà, mình đã cầm ô nhảy xuống dưới để tìm cậu! – Anna cong môi lên, mắt long lanh đáng yêu, nhìn Giang Hựu Thần.

- Công chúa Anna! – An Vũ Phong cụt hứng khi thấy Anna cướp trắng tay thắng lợi của mình. - Vậy cậu đã làm gì mà chưa ai từng làm bao giờ?

- Việc mà chưa ai làm bao giờ à? – Mắt Anna sáng như đèn pha, chảnh ra mặt nhìn về phía Vũ Phong.

- Mọi người cũng biết rồi đấy. Tôi đứng đầu kì thi học sinh giỏi thành phố Tỉnh Hoa!

- Wa, wa, công chúa Anna giỏi thật đó!

- Trời, đứng đầu toàn thành phố cơ à? - Mọi người bàn tán ầm ĩ. Không khí lúc này như nước sôi ở 100 độ C.

Anna trở thành tâm điểm của mọi sự chú ý, ánh hào quang bao bọc xung quanh nhỏ như muốn loé mắt.

- Đúng là giỏi thật, đứng đầu toàn thành phố, nhưng tiếc là tôi cũng từng đứng đầu thành phố! – An Vũ Phong cười nhếch mép, đầu ngẩng cao tới 45 độ vênh vang.

- Cậu? – Anna chớp mắt có vẻ không tin lắm. – Kì thi trung học hồi đó đúng là có một nam sinh đạt điểm tuyệt đối như tôi, nhưng hình như cậu ta tên là Kim Nguyệt Dạ chứ đâu phải An Vũ Phong.

- Nhưng tôi nhớ không lầm thì cậu nói là đứng đầu toàn thành phố chứ đâu nói là đứng đầu kì thi trung học nhỉ? – An Vũ Phong đắc ý đứng dựa vào tường.

- Tôi là chàng trai đệ nhất trong kì thi học sinh giỏi toàn năng thành phố Tỉnh Hoa.

- Đúng đó, đúng đó, Phong được mệnh danh là Anhstanh tái thế mà, mình đã xem cuộc thi của cậu ấy, siêu đỉnh luôn...- Một người đứng bên cạnh lập tức phụ họa theo.

- Hừ! An Vũ Phong cứ khoái bày trò. Anna trề môi, đỏ mặt lên vì tức giận.

- Dám làm thì dám chịu! – An Vũ Phong liếc xéo Anna, hất hàm nói.

- Giang Hựu Thần, thế cậu có việc gì đặc biệt không? - Thượng Hội nhìn thấy Anna và An Vũ Phong căng thẳng hơn cả đấu bò tót, vội vàng chuyển ngay chủ đề.

- Tôi... - Hựu Thần suy nghĩ một lát. – Tôi có thể chạy liền một mạch 10.000 m.. Cái này liệu có tính không?

- Ôi trời! Phục sát đất luôn! Chạy đến 10.000 m.. Chắc tôi ngủm củ tỏi lâu rồi.

- Không ngờ Hựu Thần lại bền bỉ như thế!

- Hựu Thần sáng nào 5h15 cũng chạy qua công nhà hát lớn Saint Roland, 6h thì chạy đến quảng trường The Moon, sau đó lại chạy vòng lại đường cũ

đúng không? – An Vũ Phong vòng tay trước ngực nhìn Hựu Thần.

- Phong, sao cậu biết rõ thế? - Hựu Thần ngạc nhiên nhìn tên An Vũ Phong đang tỏ ra đặc ý như thầy tướng số gieo quẻ vớ mánh.

- Vì hôm nào tôi chẳng chạy sau cậu. – An Vũ Phong cười nhếch mép, khiêu khích. - Chỉ có 10.000m, chuyện nhỏ như con thỏ!

- Phong tài thiệt! - Hựu Thần hoàn toàn không để ý đến việc bị Vũ Phong chơi lại một vỏ, lại còn khen tên đó giỏi nữa chứ?!

- E hèm! – An Vũ Phong quay sang phía Ân Địa Nguyên, hình như hắn ta chưa muốn chấm dứt trò chơi. – Ân Địa Nguyên, sao cậu không thừa nhận là mình cũng chạy 10.000m nhỉ? Đừng có nói với tôi là cậu không chạy cùng Giang Hựu Thần...

- Hựu, xin lỗi nhé! – Ân Địa Nguyên nhún vai.

- À à đúng rồi! Nguyên, tôi còn nhớ có một lần cậu cùng chạy với tôi vào buổi sáng. - Hựu Thần gãi gãi đầu, cười để lộ hàm răng trắng. Có lẽ đã lâu lắm rồi tôi mới thấy Hựu Thần cười như thế. Nhìn cậu ấy cười làm người khác cũng muốn cười theo.

Nhưng ngặt nỗi tôi chẳng có tâm trạng nào cười nữa...

- Chú ý, tính đến thời điểm này thì Anna, An Vũ Phong, Ân Địa Nguyên đều bị một phiếu phủ quyết nên thất bại, Giang Hựu Thần bị hai phiếu chống cũng thất bại luôn. Cuối cùng đến lượt Thái Linh! - Thượng Hội chỉ tay về phía tôi lại còn ra hiệu nháy mắt.

- Tôi... tôi chẳng có gì đặc biệt... - Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía tôi. – Chúa ơi tha cho con... – Tôi gãi đầu gãi tai thảm tử nhũ.

Bọn họ người thì sang nước ngoài thám hiểm du lịch, người thì dẫn đầu thành phố, người thì mạo hiểm nhảy dù bằng ô... Một đứa như mình thì có gì đặc biệt chứ?

- Thái Linh, cậu là đứa độc nhất vô nhị trên thế giới đấy! - Đột nhiên Ngọc Đình hét vọng lên. Ai cũng thô lỗ nhìn về phía nhỏ, rồi “xoẹt, xoẹt” mắt tròn mắt dẹt nhìn về phía khổ chủ là tôi.

Nhỏ này nhiều chuyện thật?! Cái gì mà độc nhất vô nhị trên thế giới chứ?

Lẽ nào ý của nhỏ là...

Mồ hôi trên trán tôi lấm tẩm. Hic hic...

- Tôi... mười bảy năm nay ngày nào cũng gặp ít nhất mười ba lần xui xẻo... – Tôi nói giọng run run dưới sức ép như đá tảng từ cặp mắt sư tử Hà Đông của Ngọc Đình.

Đành vậy, đến nước này thì còn giấu giếm làm gì cho mệt, dù gì thì bí mật bí mớ này ai cũng biết tông rồi.

Tôi vừa dứt lời, mọi người lặng ngắt như tờ, tôi len lén quan sát phản ứng của họ. Ai nấy đều há hốc mồm, tròn xoe mắt, mặt nghệt ra như phỗng nhìn tôi đăm đăm. Tôi thấy toàn thân ngứa ngáy như bị ghe Tàu, tự nghi ngờ không hiểu mình có phải là quái vật một mắt, ba chân, năm tay đến từ sao Hoả không.

- Cậu... nói dối! Xui xẻo cỡ đó mà vẫn sống nhăn đến giờ?! – Kì Dục như sức tỉnh con mê, tro tay về phía tôi nói.

- Thật tình... – Trên đời này làm gì có ai đi nói mình xui xẻo chứ?! Trừ những người chẳng được ai đoái hoài gì, kẻ bị Chúa lãng quên như tôi mới thắm đến thế!

- Tôi không tin – An Vũ Phong nghiêng đầu, thốt lên.

Tôi bất đắc dĩ nhún vai, không tin thì thôi vậy, tôi cũng chẳng có cách nào khác.

- Tôi có thể làm chứng là cậu ấy nói thực 100% - Ngọc Đình lên tiếng. Đương nhiên nhỏ Thượng Hội cũng theo đuôi phụ họa. Hic... nếu không phải hai nhỏ chứng kiến cảnh đen đuôi của tôi từ hồi còn thò lò mũi xanh đến giờ thì khó lòng mà tin được.

- Hừm! Thái Linh bà xem, chẳng ai tin nổi “kẻ bị Chúa bỏ quên” như bà. Nếu như chẳng phải là bạn nổi khổ từ nhỏ với bà, tận mắt chứng kiến bao vụ xui xẻo thì có mà đánh chết tôi cũng chẳng tin. Bà cũng đừng trách mọi người! - Nhỏ Thượng Hội hình như chẳng có ý giúp bà bạn chí cốt trong con nước lửa mà còn làm tình hình thêm phức tạp.

- Ôi, hoá ra Thái Linh là người đầy bí ẩn...

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy chuyện lạ như thế này...

Bị lão thần xui bám dai như đĩa thì bí ẩn nổi gì chứ.

- Vậy là ai cũng tin Thái Linh, thế thì người nhận được mảnh giấy tình yêu này là... Bốp bốp bốp!... Miss quạ đen – Thái Linh! - Thượng Hội hét lên như xé vải chắc muốn cả trường nghe thấy.

Bóp bóp... Bóp bóp...

Cuối cùng cũng tuyên bố người thắng cuộc, bạn bè ai nấy đều vỗ tay rào rào... Chỉ có tôi – quán quân của trò chơi này là không cười nổi, xem chừng tình hình cứ rối tung lên như mớ bòng bong.

- Thái Linh, cậu sẽ chọn ai là người thực hiện điều ước trong mảnh giấy tình yêu này? Thượng Hội giơ mảnh giấy trước mặt tôi, huých vai.

- Ồ... – Tôi nhìn Giang Hựu Thần, An Vũ Phong, Ân Địa Nguyên và cả Anna.

Mắt Hựu Thần sâu thẳm thăm, nụ cười đẹp mê hồn. Anna nhìn tôi chớp chớp mắt, hàng lông mi cong vút, đôi lông mày lá liễu đen huyền và mềm mại, cô ta đẹp thật... Ân Địa Nguyên nhìn tôi, ánh mắt như có điều gì muốn nói, liếc nhìn về phía Hựu Thần. An Vũ Phong... nhìn tôi chòng chọc, bộ cậu ta vẫn giận sao?

Ủa? Không phải! An Vũ Phong như muốn nói điều gì... Khi ánh mắt tôi lướt qua An Vũ Phong, tôi thấy ánh mắt cậu ta có gì là lạ. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy An Vũ Phong khẽ mấp máy môi: “Tôi... Tôi đi!”

Cậu ta bảo tôi đưa cho mảnh giấy này sao?

Không phải cậu ta đang giận tôi ư?

- Thái Linh! Bà lè mề quá! – Thượng Hội đợi lâu quá đâm sốt ruột, đập mạnh vào vai tôi- Còn suy nghĩ gì nữa! Đương nhiên là Giang Hựu Thần rồi.

- Tại... tại sao... tôi không... không muốn... - Phục nhò Thượng Hội thật, điểm trúng huyết tôi.

- Vì chuyện Giang Hựu Thần kẻ bị nhiều người phủ nhận nhất nên cậu ấy phải chịu trách nhiệm thực hiện điều ước trong mảnh giấy! - Thượng Hội nói mà mặt vẫn tỉnh bơ như không, dường như cả thiên hạ này chỉ có lí lẽ của nhỏ là đúng nhất. – Khai mau, bà muốn yêu cầu Hựu Thần làm gì?

- Tôi... không có... – Tôi ấp úng nhìn Hựu Thần. Cậu ấy nhìn tôi vẻ rất chờ đợi. Nhưng tôi làm sao có thể viết lên tờ giấy này chứ, làm sao có thể yên tâm rời khỏi đây, rời khỏi bọn họ...

- Bà không viết thì để tôi viết hộ! - Thượng Hội giật tờ giấy lại, viết xoẹt xoẹt lên phía trên. Nhỏ vừa viết vừa lẩm nhẩm: - Giang Hựu Thần hãy làm bạn trai tôi...

Cái gì?!

Làm bạn trai?!

Tôi định cướp lại tờ giấy, nếu như Hựu Thần mà nhìn thấy thì tôi biết ăn nói ra sao.

Nhưng tôi chưa kịp giơ tay ra thì mảnh giấy đã bị một bàn tay khác chop lấy.

- Anna, cậu làm gì vậy? – Thượng Hội giật mình, quay đầu lại.

- Tiếc quá, Tiểu Linh. Người duy nhất đủ tư cách có được mảnh giấy này là tôi! – Anna tỉnh ngịch thề lười. – Vì tôi là công chúa của Hựu Thần mà!

- Thượng Hội, Anna nói đúng đó, đừng có giật nữa... – Tôi đứng nghệt ra, có cảm giác ánh mắt mọi người sắp đốt tôi cháy xém đến nơi.

Bỗng nhiên có một bàn tay rất khỏe kéo tôi lùi đi, tôi giật mình quay lại – An Vũ Phong?!

- Cậu... muốn đưa tôi đi đâu...? – Tôi cố giật tay Vũ Phong ra nhưng không ngờ bị kéo mạnh hơn.

- Lẽ nào cô còn muốn đứng ở đó nữa sao?! – An Vũ Phong chẳng thèm ngoái lại, cứ kéo tôi đi thẳng một mạch ra ngoài.

- Đợi đã! – Không ngờ Hựu Thần chạy bổ đến, đứng chặn phía trước.

- Ồ ồ... bây giờ lại thấy nóng ruột rồi à! – An Vũ Phong khinh khỉnh nhìn Hựu Thần. - Nếu như có bản lĩnh thì đường đường chính chính thi đấu một trận, việc gì phải chơi trò chơi ước nguyện tình yêu gì chứ? Người thua cuộc sẽ vĩnh viễn rời khỏi British, không bao giờ quay trở lại nữa!

Hựu Thần nhìn tôi, mỉm cười nhìn An Vũ Phong, lặng lẽ chờ đợi câu nói tiếp theo của Phong.

An Vũ Phong hít một hơi thật sâu rồi nói rành rọt từng câu từng chữ:

- Ai giành được chiến thắng trong cuộc bầu chọn hội trưởng hội học sinh sẽ là người thắng cuộc!

***Tôi là con chim đà điểu... vùi đầu vào cát nóng... Không... tôi chẳng nghe thấy gì, chẳng nhìn thấy gì hết...

Dưới ánh trăng, tôi tất tả thu dọn hành lý trong kí túc xá, đầu óc như kẻ bị thôi miên đờ đẫn.

Vụ long tranh hổ đấu này làm tôi nghĩ mà thấy rung mình. Không ngờ Vũ Phong và Hựu Thần lại nổ ra cuộc tranh đấu sinh tử nảy lửa như thế.

An Vũ Phong thì chẳng nói làm gì nhưng Hựu Thần từ trước đến giờ tính tình hoà nhã, có tranh giành với ai bao giờ đâu, sao tự nhiên lại vào hùa cùng tên An Vũ Phong bày ra cái trò nực cười này chứ? Nhưng dù Giang Hựu Thần có đồng ý thì tam đại thần cũng ngăn lại thôi, do đó cũng chẳng cần phải lo lắng thừa làm gì.

Tôi vỗ ngực tự an ủi.

Vù vù vù... Sự việc rắc rối quá, may mà ngày mai tôi sẽ được quay về căn nhà nhỏ thân thương. Mẹ ơi, con chỉ muốn sà vào lòng mẹ, ăn một chén cơm chiên trứng thơm nức mũi!

Reng reng...

Tôi với tay nhấn cái di động quăng ở đầu giường. Màn hình điện thoại hiện lên một cô nữ sinh đang ngoáy móng, liên tục ra hiệu hôn gió. Xiu! Chắc chắn thừa dịp lần trước tôi về nhà, mẹ đã lên đổi hình nền điện thoại!

- Alo...

- Con gái yêu... có thích hình nền điện thoại mẹ đổi cho không?! - Giọng mẹ khắp khỏi vui sướng - Rất model đó!

- Vâng ạ... - Tôi soát lại hành lí vừa chuẩn bị xong trả lời qua loa.

- Trời ơi, con gái mẹ quả là có con mắt thẩm mỹ... - Mẹ cười khúc khích. - Hôm qua trên đường mẹ gặp một anh chàng. Cậu ta cứ nhất quyết cho là mẹ chỉ mới khoảng hai mươi tuổi. Dù mẹ biết mình trông rất trẻ nhưng mà cứ nói thẳng ra trước mặt thấy mắc cỡ lắm..

- Đợi đã! - Tôi ngắt lời kể chuyện thao thao bất tuyệt của mẹ, trong lòng có dự cảm chẳng lành. - Mẹ mua cái gì của anh chàng đó?

- À à... Con gái mẹ có khác, không chỉ có con mắt tinh đời... Mẹ tuôn ra một tràng lan man rồi đột nhiên ngừng lại, im lặng như tờ.

- Tiền làm tuần trước con đưa cho mẹ đâu?

Đầu dây bên kia vẫn im phăng phắc.

Cái đó... Mà thôi, cũng chẳng sao, đằng nào con cũng quay về nhà. - Tôi hít hà một hơi dài, cố gắng giữ bình tĩnh. - Mẹ, tuần trước con nhờ mẹ đến trường gặp hiệu trưởng để làm thủ tục chuyển trường, mẹ đã làm xong chưa?

Đàng bên đó vẫn im re.

- Mẹ!

Con gái, mẹ quên bém mắt... -Giọng mẹ hoang mang như có lỗi. - A, mẹ có việc phải nhờ đi Vương bên cạnh, chào con nhé!

Tu... tu...

Tôi cầm điện thoại nhưng chỉ nghe thấy tiếng cúp máy ngân dài. Tôi giận đến phát run: “Mẹ thật là...! Bên cạnh nhà là di Tôn chứ đâu phải di Vương!”

Tôi nằm vật trên giường, rồi bỗng nhớ ra cái gì đó liên bật dậy như lò xo.

Ánh trăng huyền ảo len lỏi qua khe cửa, dịu dàng chiếu rọi khắp mặt đất, chiếu sáng cả khuôn mặt trắng nhợt như xác chết trôi của tôi.

Tuần sau chưa rời khỏi đây được, chả nhẽ tôi phải chứng kiến cảnh long tranh hổ đấu của hai người đó sao?!

Chúa ơi, hãy cho con một chút bình yên!

- The End -

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.4 - Chương 1: Cú Ném Ba Điểm

Let's bullfighting

Địa điểm:

Đường cây xanh trường British

Sân vận động trường British

Phòng y tế trường British

Phòng 213 kí túc xá trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Từ Hạo – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con mong được đến xem trận chung kết NBA

Được tận mắt chứng kiến thần tượng của lòng mình trên

sân thi đấu

Gào thét cổ vũ hết mình

Diêu Minh! Diêu Minh! Em yêu anh!

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi nhìn thấy bọn họ một đối một

Tôi khó xử không biết cổ vũ cho bên nào

oOo

Mặt trời... mặt trời... hãy mau thức dậy...

Tôi trợn tròn mắt, nằm bẹp trên giường, dán mắt lên trần nhà.

Cuối tuần, An Vũ Phong về nhà rồi, bây giờ chỉ còn mỗi tôi ở kí túc xá..... Tất cả đều không quan trọng! Chỉ cần đến ngày mai thôi khi mặt trời vừa lên, tôi sẽ lao ngay đến phòng hiệu trưởng xin chuyển trường. Tất cả những việc linh tinh gì đó sẽ chẳng còn liên quan gì đến tôi hết.

Mi mắt tôi nặng trĩu nặng trĩu... tôi dần chìm vào giấc ngủ. Tôi thấy mình vừa nhắm mắt mơ mơ màng màng thì trời đã hừng sáng. Ngoài cửa vọng lại tiếng reo hò ầm ĩ, tôi đã nhồm dậy, người mềm nhũn ra như cây dừa cổ lết ra phía cửa sổ xem chuyện gì. Thoắt cái người đã tỉnh như sáo sậu.

Trên đường cây xanh trong trường, dòng người như thác lũ cùng đổ về một hướng.

Tôi dõi mắt theo dòng người thì thấy mọi người đang vây kín chỗ dán áp phích đầu đường. Hết nhóm này đến nhóm khác thì nhau chen lấn, rì rầm bàn tán:

- Giang Hựu Thần sao lại...

- ...An Vũ Phong...

Giang Hựu Thần?! An Vũ Phong?!

Tiếng xì xào của mọi người vang bên tai tôi. Tôi không nghe rõ họ nói gì nhưng tên hai người đó đã đủ làm tôi ớn lạnh gột mình. Bộ có chuyện gì liên quan đến hai người đó sao?

Tôi mặc vội đồng phục, chưa kịp rửa mặt đã lao như bay ra khỏi kí túc xá.

Tôi men theo con đường rợp bóng mát, len lỏi như bơi trong biển người mênh mông, tôi bị chen, bị đẩy, bị xô, không biết là mình đang đứng ở đâu nữa. Tôi gắng cầm đầu cầm cổ chạy một lèo đến chỗ áp phích. Hai hàng cây hòe như lùi lại phía sau lưng...

Kết...

Tôi giống như chiếc xe hơi phanh gấp, quay đầu lại nhìn kĩ cây hòe bên đường. Sao chúng lại được tô điểm hình xanh đỏ gì như hoa thề nhỉ? Hơn nữa hình ảnh trông rất quen mắt...

An Vũ Phong?!

Tôi nhìn rõ môn một cây hòe đỏ treo tấm ảnh của An Vũ Phong! Trên ảnh, tên đó còn đang giơ tay chỉ thẳng ra phía trước, nụ cười tươi rói rói. Tôi cứng đờ như khúc gỗ, quay người sang cây hòe khác bên cạnh.

Giang Hựu Thần?!

Đầu tôi như lúc lắc, lắc qua lắc lại, hết nhìn An Vũ Phong rồi lại nhìn Giang Hựu Thần. Hóa ra kiểu chỉ tay của Phong trên ảnh là ám hiệu “thách đấu” với Hựu Thần, có vẻ hấn lẫm này không hề khoan nhượng chút nào.

Toàn thân tôi như robot gỉ sét, cố gượng cái đầu ngó ra phía sau, ngược lên phía trước. Trời, lại là An Vũ Phong và Giang Hựu Thần! Cả con đường bóng mát này, hàng cây hòe hai bên đường đều dán chỉ chít ảnh họ, kéo dài mãi đến tận bảng áp phích!

Pí po! Đầu tôi lập tức giống lên hồi chuông báo cấp nguy hiểm. Tôi lấy hết sức bình sinh bỏ nhào về phía bảng áp phích.

Khi tôi rướn người đến nơi thì tấm bảng tin đó đã bị dân tình quây kín. Tôi hít một hơi sâu, gồng mình chen vào đám đông. Cuối cùng tôi cũng đến được chỗ cái bảng, tôi chẳng thêm để ý đến bộ quần áo nhàu nhum như bị rách vì chen lấn, hoang mang ngược cổ lên xem.

Cả tấm bảng áp phích một bức “chiến thư” to đoành, choán hết, không chừa một chỗ trống:

LONG HỒ TRANH HÙNG AN VŨ PHONG & GIANG HUY THẦN*Tháng sau tổ chức cuộc thi bình chọn hội trưởng hội học sinh, người thua cuộc sẽ phải rời khỏi British vĩnh viễn!*

Long hồ tranh hùng?! Rời khỏi trường British?! Hóa ra những lời nói của An Vũ Phong đều là sự thật. Sao tam đại thần không ngăn họ lại?!

Tôi thoát cái biến thân thành con sâu róm để thoát thân khỏi quá tào tháo thịt người này. Chen này, ta chen này!

Í! Sao không đi nổi thế này?

Có ai đó đứng chặn ngay đường tôi đi, tôi vỗ nhẹ vào người tên đó:

- Làm ơn tránh ra giùm... Nước sôi... nước sôi...

Khổ nỗi tên đó vẫn đứng im như tượng thạch cao. Tôi ngẩng đầu lên định quạc cho tên đó một trận... Nhưng tôi cứng hàm... Vì tên đứng trước mặt tôi là Lâm Tử Hạo, cạnh hắn là tên tùy tùng mập ú.

- Thái Lăng vội đi đâu vậy? – Tên đó biết tông rồi còn vờ vịt hỏi làm tôi đâm lo. Hắn định giờ trò gì đây? Mình không muốn làm phiền Giang Hựu Thần nữa, phải thận trọng mới được.

- Tôi... tôi đi học!

- Đi học? Giờ này còn sớm chán! – Lâm Tử Hạo cười khùng khục hai tiếng nhạt như nước ốc. – Tôi thấy cậu muốn chạy đi tìm Giang Hựu Thần và An Vũ Phong thì đúng hơn! Khai mau, chuyện này là sao?

Lâm Tử Hạo trò tay vào tấm bảng áp phích sau lưng tôi. Tôi biết hắn định hỏi vụ “Long hồ tranh hùng” đó. Nhưng ai có thể giải thích giùm tôi chuyện này là thế nào đây...

- Thái Lăng! – Tiếng Kì Dực gọi. Hic, cuối cùng cũng có cứu viện. Kì Dực đến kéo tay tôi đi – Sao cậu còn đứng ở đây?

- Đây, Thái Lăng, đứng lại ngay! – Lâm Tử Hạo chống nạnh hét lên tức tối, song Kì Dực chẳng thèm đếm xỉa gì đến tên đó, lôi tôi đi đến chỗ nghỉ chân ở vườn hoa. Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn đang ngồi đợi ở đó. Vừa nhìn thấy Kì Dực đưa tôi đến, bọn họ đã vây lại.

- Nói mau! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? – Kì Dực hất tay tôi, gầm lên như một con mãnh thú xông chuồng chực lao tới nuốt chửng tôi.

- Nói... nói gì cơ? – Tiếng gầm hung dữ của Kì Dực vừa rồi làm tai tôi ù lên. Tôi dùng ngón tay út ngoáy ngoáy tai, ngáy ngơ nhìn Ân Địa Nguyên.

- Hôm qua giữa Phong và Hựu xảy ra chuyện gì thế? Rồi vụ “Long hổ tranh hùng” là sao?

Ân Địa Nguyên vỗ vai Kì Dực cho cậu ta bình tĩnh trở lại. Tuy Địa Nguyên không gầm lên như sư tử nhưng lại hơi liền một hơi làm tôi rớt tung rớt mù lên.

- Tôi... tôi thật sự chẳng biết gì cả... Không phải các cậu cũng ở đó sao? – Tôi oan ức nhìn họ.

- Ừm.... – Ân Địa Nguyên trầm ngâm, đẩy gọng kính – Nhưng... chưa bao giờ thấy cậu ý quyết tâm như thế....

Nói đoạn, ánh mắt sắc như dao cạo của Địa Nguyên lại chiếu thẳng tôi dò xét. Tôi như người bị nhìn thấy tâm can, giật thót mình, run rẩy như trúng gió.

Lẽ nào... có liên quan đến mình thật? Trước đó hình như An Vũ Phong nói với Giang Hựu Thần: “Hai người chúng ta chỉ có thể có một người...” – Nhưng tôi không nhớ rõ là họ nói gì tiếp đó...

Loạn! Loạn quá!

Tại sao tôi càng muốn sống yên bình thì càng gặp rắc rối tai ương thế này?

Vô tình tôi sờ tay vào túi quần thấy một tờ giấy được gấp lại – Giấy xin chuyển trường. Tôi đã quyết định rời khỏi nơi tai bay vạ gió này: Xin hãy cho con biến mất nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua.

Tìm tôi đâu nhói, quay người ba chân bốn cẳng chạy đi.

- Thái Lăng! Cậu giải thích rõ ngay!

- Thôi đi, Kì Dực...

Tiếng gió thổi vù vù bên tai, át đi cả những lời truy hỏi vặn vẹo và những tiếng bàn tán xôn xao. Hãy để tôi biến mất trong im lặng...

***10 giờ sáng, ánh nắng mặt trời chói chang, sân vận động trường British náo nhiệt như buổi họp.

Đám con trai nhón nháo dưới hai bảng bóng rổ, bóng được ném lên cao rồi chuyển qua chuyển lại trong tay các nam sinh. Bọn họ hét tấn công bên trái rồi đột kích bên phải nhưng chưa có kết quả gì.

- Mau chuyển đi!

- Chuyển cho tôi!

Ánh mặt trời chiếu rọi khắp sân vận động, tiếng la hét reo hò không ngớt bên tai.

- Giang Hựu Thần cướp được bóng rồi! Hựu Thần! – Đột ngột vang lên tiếng gào thét inh tai. Lũ con trai mắt ai nấy đều sáng quắc. Người ta thấy một nam sinh có nước da rám nắng làm một động tác già rất điệu nghệ, vượt qua một cầu thủ hàng tấn công, giành trọn trái bóng, tăng tốc, chạy về phía bảng rổ của đối thủ, trong nháy mắt đã bỏ xa hàng phòng thủ!

- Giang Hựu Thần! Mau ném bóng đi! – Một nam sinh vừa chạy vừa hét lên kích động, vẫy tay – Ném bóng 3 điểm, cú ném 3 điểm!

- Hựu Thần! Bên trái! Chuyển cho tôi! – Một nam sinh tóc dài đã chạy đến phía dưới bảng rổ, bật cao lên, ánh mắt chờ đợi.

Tiếng la hét của các nam sinh làm tôi muốn long óc, ánh mắt tất cả đổ dồn về phía chàng trai có nước da rám nắng, tìm ai cũng căng thẳng như cung được lên dây.

Chàng trai da rám nắng đã chạy đến vạch ba điểm, trán nhễ nhại mồ hôi. Sau đó hơi khom lưng, giữ bóng rất thành thạo, hít sâu, ngắm chuẩn bảng rổ. Tiếng reo hò của các khán giả dường như không ảnh hưởng gì đến cậu. Ngược lại đôi mắt sáng tinh anh đó đang bùng cháy ngọn lửa quyết tâm.

Đột nhiên, cậu thu bóng lại, ngẩng đầu lên, giờ bóng cao quá đầu!

- Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần! – Tiếng cổ vũ vang lên rộn khắp đài, cả sân vận động hùng hục khí thế như bản nhạc Rock anh Roll lên cao trào.

Chàng trai da rám nắng hít một hơi thật sâu, hai vai dần thu lại. Một, hai, ba...!

Vèo...

Quả bóng như một chú thỏ trắng vọt về phía trước, làm thành một đường bóng cực đẹp trên không trung.

- Cú ném ba điểm! Yeah!

- Giang Hựu Thần đúng là number one!

Hựu Thần vẫn đứng ở chỗ cũ lấy tay lau mồ hôi đang tuôn ra như thác, nở nụ cười âm áp tự hào.

Mấy nam sinh cùng đội lao về phía Giang Hựu Thần, nhưng...

Bộp!

- Lại thích chơi trội! Ném ba điểm có gì giỏi đâu!

Một nam sinh tóc dài không biết từ lúc nào đi tới, tai trái đeo khuyên kim cương sáng lấp lánh. Cậu ta về mặt tức giận ném quả bóng về phía Hựu Thần, nói oang oang.

Thình thịch... Thình thịch... Thình thịch...

Ánh mặt trời kéo dài bóng từng người trên sân vận động. Ai nấy đều căng thẳng đến ngừng thở, nhìn chăm chăm về phía hai người đang đứng ở giữa sân.

Hai người đó trông đều cao lớn, đẹp trai. Quả bóng cứ được chuyền đi chuyền lại liên tục, tiếng bật bóng vang cả sân vận động.

Người tóc dài hai tay rút túi quần, người da rám nắng thì hai tay chắp sau lưng.

Xoẹt... xoẹt... xoẹt...

Ánh mắt họ gặp nhau, chỉ thiếu chút xíu là thiêu cháy đối phương.

- Một đối một, 10 phút! – Người tóc dài huơ tay, ánh mắt thách thức.

Hựu Thần do dự một lát rồi dứt khoát:

- Được!

- Đây! Xem kìa! Giang Hựu Thần và An Vũ Phong một đối một!

- Thiệt hả? Phải đi xem mới được!

- Hay phải biết! Không thể bỏ lỡ!

Trong tích tắc, cả trường British náo loạn lên. Những người có mặt tại sân vận động trường như vớ được vàng, chạy đi loan tin ầm ĩ!

- Mau đến sân vận động! Mau đến ngay! “Ngọn gió kim cương” An Vũ Phong và “Đệ nhất hoàng tử British” Giang Hựu Thần sắp một đối một! – Có người còn bị kích động đến nổi lao cả vào phòng học, mồm bô loa bô lô như cái loa phóng thanh!

Roẹt... roẹt...

Tất cả cửa sổ các phòng học lập tức bung ra, mọi người ai nấy đều thò đầu ra nhìn xuống phía dưới như thể lũ về võ đê!

Vù vù vù... vù vù vù...!

Chỉ trong có hai phút ngắn ngủi mà cả sân vận động chen lấn chật ních như tổ tò vò. Họ chen nhảy, huých nhau, búa vây sân vận động như kiến đỏ bu thịt mỡ.

Thình thịch..... Thình thịch.....

Vũ Phong nheo mắt, khinh khinh nhìn Hựu Thần rồi chỉ vào giữa sân:

- Luật chơi như sau, nửa sân bên này là địa bàn của tôi, nửa sân bên kia là của cậu. Chúng ta mỗi người trấn giữ một bên lần lượt ném bóng ba điểm, trong vòng 10 phút, ai ném vào nhiều nhất thì người đó thắng!

- OK! – Hựu Thần gật đầu không mấy may do dự. Vũ Phong cúi xuống nhặt bóng, xoay bóng thành thực trên tay. Quả bóng quay tít trên ngón tay điệu nghệ của cậu ta.

- Oa! An Vũ Phong xoay bóng kia! Lợi hại quá! – Đám đông lí nhí vang lên tiếng kêu thán phục. Vũ Phong mỉm cười, đặt ý ra mặt.

Bộp!

Không biết ai đó ném một trái bóng đến. Hựu Thần nhanh nhẹn quay người bắt, cả trái bóng nằm gọn trong tay.

- Bắt bóng! Hựu Thần bắt gọn trái bóng đẹp quá!

Tiếng trầm trồ khen ngợi lại vang lên, còn to hơn cả lúc nãy.

- Bắt đầu! – Vũ Phong mặt mày sa sầm, giờ bóng quá đỉnh đầu, ngắm chuẩn như kẻ chỉ. Một, hai, ba,...!

Vèo...

Bóng đi như vẽ làm thành một đường parabol tuyệt đẹp trong không trung rồi rơi thẳng vào rổ.

- Ném trúng tâm!

- Đến lượt cậu! – Vũ Phong quay về phía Hựu Thần, mặt như chắc thắng đến nơi.

***- Thái Lăng! Đã thấy đỡ đau dạ dày chưa?

Ở phòng y tế tầng 1, thầy giáo nhìn thấy gương mặt cắt không còn giọt máu của tôi, lo lắng, ân cần hỏi.

- Hừ hừ... đỡ ạ... - Tôi cố kéo cái miệng méo xẹo như cộng bún thiêu lên cười tê tái.

Hừ hừ hừ... Sao mà số tôi nó đen đui! Tôi lại nhớ lại chuyện ban nãy:

Tôi cầm đầu cầm cổ chạy khỏi chỗ nghỉ chân ở vườn hoa, bán sống bán chết lao đến phòng thầy hiệu trưởng.

Cộc cộc cộc

Tôi gõ cửa phòng thầy hiệu trưởng.

“Mời vào” Trong phòng vọng ra tiếng nói rất nghiêm nghị.

May quá, chỉ cần thầy hiệu trưởng kí tên là tôi có thể rời khỏi nơi này ngay, không phải gặp rắc rối nữa. Tôi hít sâu, đẩy cửa vào.

“Em chào thầy. Em là Thái Lăng, học sinh lớp 11A1. Đây là đơn xin chuyển trường của em. Mong thầy xem xét cho!”

“À” Thầy trợ lí hiệu trưởng đang bận rộn với núi công việc, ngẩng lên nhìn tôi.

“Thầy hiệu trưởng sáng nay đi công tác rồi. Có việc gì thì mời em thứ năm quay lại nhé!”

...

Úi... Cứ nghĩ lại lúc đó, bụng tôi lại co thắt.

- Hay là em nằm xuống nghỉ đi, đừng lo, lát sẽ đỡ thôi. – Thầy giáo giúp tôi chèn gối rồi quay ra phía cửa sổ lẩm bẩm – Quái lạ! Sao hôm nay sân vận động ồn ào thế nhỉ?”

- Tuyệt cú mèo!

- Xem đã quá!

- Đỉnh thật!

Tôi ôm bụng, nằm sòng xoài trên giường, tự than thân trách phận.

Đúng là chó cắn áo rách, họa vô đơn chí, việc xui xẻo cứ tìm đến tôi xoành xoạch như cơm bữa. Hôm nay lại đúng “kỉ”, tôi đau quần quai. Hừ hừ hừ... Nếu là ở trường nữ sinh thì đỡ quá, nhưng khổ nỗi tôi đang ở trường British toàn nam sinh! Tôi không thể hé răng nói ra sự thật, đành giả vờ đau dạ dày, lén trốn đến phòng y tế nằm một lúc.

Tiếng la ó, gào thét xuyên qua từng kẽ lá tán cây, lọt vào cửa sổ. Nó như liều thuốc độc tởm làm tôi thêm đau như cắt ruột.

Ai da... Ai da...

- Mau lên! An Vũ Phong và Giang Hựu Thần thi đấu với nhau ở sân vận động! Nếu đến muộn là bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một đó!

- Còn nói nữa! Cậu chạy chậm như rùa!

.....

Tôi mơ mơ màng màng nằm trên giường, nghe thấy hai cái tên rất quen thuộc.

An Vũ Phong?!

Giang Hựu Thần?!

Hai cái tên như liều thuốc tăng lực giảm đau tạm thời, tôi giật mình tỉnh dậy. Họ... bọn họ thi đấu... ở sân vận động...? Tôi cố định thần lại rồi hành động theo quán tính.

- Thái Lăng! Em đi đâu thế? Thái Lăng...

Tôi lại vội xuống giường, chẳng thèm đoái hoài gì câu hỏi của thầy, lại như tia chớp ra sân vận động!

Ôi... Ôi... Đau quá...

- Yeah! Hựu Thần lại ném trúng nữa kia!

- Tỉ số hiện nay 37:37, Vũ Phong và Hựu Thần đang hòa nhau!

- Không biết ai sẽ thắng nhỉ?

Khán giả ở sân vận động lúc nhá lúc nhúc, đông nghịt khiến tôi vừa hoa mắt vừa ngạt thở. Khi nghe rõ mồn một tiếng xì xào bàn tán bên tai, tôi mới biết mình không nghe nhầm.

Tôi thất thủ ôm bụng chen vào đám đông, giật mình há hốc miệng chứng kiến cảnh tượng họ mặt đối mặt.

Giang Hựu Thần và An Vũ Phong sau lưng mồ hôi đầm đìa, tóc cũng ướt nhẹp mồ hôi, quần áo trông như vừa những nước xong!

Họ làm gì thế?

Học học... Học học...

Hai người đó dường như vừa trải qua một trận đấu nảy lửa. Cả hai đều mệt mỏi, hai tay đặt trên đầu gối, thở hổn hển nhưng ánh mắt họ không hề lơ đãng chút nào mà rất tỉnh nhanh, sắc sảo quan sát đối thủ.

Nhìn bộ dạng họ, tôi kinh ngạc đến nỗi quên cả cơn đau, đứng thộn ra nhìn. Những người phía sau dần đẩy chen lên, chẳng biết từ lúc nào tôi bị đẩy mãi lên hàng đầu.

- Còn 30 giây nữa! Giang Hựu Thần! An Vũ Phong! Tiếp tục đi! – Chẳng biết ai lại gào tướng lên! Ánh mắt Vũ Phong lướt qua. Đột nhiên cậu ta như phát hiện ra gì đó, quay đầu lại, bắt gặp đúng tôi. Trong giây lát tôi thấy mắt cậu ta như ánh lên niềm vui khôn xiết.

- Thái Lăng! Sao cậu lại đến đây?! – Hựu Thần nhìn theo ánh mắt của Vũ Phong, nửa vui mừng nửa ngạc nhiên.

- Minh... - Tôi lảm bảm không biết nói gì bây giờ.

Tôi trở thành tâm điểm chú ý của cả sân vận động. Toàn thân tôi run lên, bụng lập tức đau nhói.

- Cậu không được khỏe mà? Chạy ra đây ồm chứ? – Hựu Thần lại nhớ ra gì đó, nhíu lông mày lại.

- Đấu tiếp đi! Chúng tôi muốn xem kết quả! Đấu tiếp đi! – Trận đấu đang gay cấn thì bị gián đoạn. Khán giả ai cũng tức tối, la ó ầm lên.

- Tớ... tớ... không sao cả... - Để mọi người trấn tĩnh lại, tôi nói lấp ba lấp bấp.

- Không sao thì tốt rồi! – Hựu Thần chẳng quan tâm gì đến người khác, nhìn tôi triu mến. Nụ cười đó làm lòng tôi ấm áp, quên cả cảm giác đau đớn.

- Thái Lăng! – An Vũ Phong ở bên cạnh mỉm cười, tay đập bóng, từ từ đi về chỗ tôi đứng.

Bộp... bộp... bộp...

Tiếng đập bóng như búa tạ nện xuống đầu, tôi thấy vầng đầu căng thẳng. An Vũ Phong, như công vàng mặt trời sau lưng, nụ cười lé mắt, càng lúc càng gần, càng lúc càng chói mắt.

- Thái Lăng! Quả bóng này cho cậu! – An Vũ Phong đến trước mặt rồi ném quả bóng vào lòng tôi.

Tôi giật mình, bắt giắc giờ tay chụp lấy bóng. Nhìn nụ cười rạng rỡ của Vũ Phong mà lòng bất an.

- Quả bóng cuối cùng sẽ do cậu ném! – An Vũ Phong ngắt rõ từng chữ từng từ một.

- An Vũ Phong! Thế là sao? – Mặt Giang Hựu Thần lập tức biến sắc, nhìn tôi lo lắng.

- Đúng, do cậu ném! – Vũ Phong không đếm xỉa gì đến Hựu Thần. Cậu ý nhìn tôi chăm chăm, nói chậm rãi. – Bên trái là địa bàn của tôi, bên phải là địa bàn của cậu ta. Cậu ném về bên nào bên đó coi như thắng!

- Cái gì?!

- Đấu kiểu gì vậy trời? Sao lại để Thái Lăng ném?

- An Vũ Phong điên thật rồi!

Mọi người xung quanh kinh ngạc, bàn tán hò hét như cả tai.

- Thái Lăng! Kết quả trận đấu do cậu quyết định! – Vũ Phong vẫn ngoan cố không thay đổi ý kiến, lại còn nhấn mạnh tên tôi.

- Tôi... - Tôi ôm trái bóng, run như cây sậy, ánh mắt cầu cứu Giang Hựu Thần nhưng bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Hựu.

Tôi nhấc bóng lên, người nghệt đờ ra, tay chân mồ hôi ra lạnh toát.

An Vũ Phong muốn tôi ném bóng? Lại còn đưa ra luật chơi kì quặc!

Sao Hựu lại im lặng?!

Gió thổi qua làm sống lưng tôi ớn lạnh, bụng đau âm ỉ bỗng nhói lên, toàn thân ê ẩm! Tôi nhìn chăm chú trái bóng trên tay, mồ hôi lăn dài trên trán.

- Thái Lăng! Mau ném đi!

- Mau lên giùm đi!

Ai này đều sốt ruột, giục tôi liên hồi.

Mồ hôi vã ra không biết là do đau bụng hay vì căng thẳng. Tôi chỉ thấy toàn thân trống rỗng, đầu óc nặng trĩu. Tôi tự hỏi mình...

Rốt cuộc tôi sẽ chọn bên nào?

An Vũ Phong! Thăng nhóc này! Đều do trò nên cả trường không đi học!

Đúng lúc tôi mồ hôi mồ kê ra như tắm thì bỗng có một giọng nói cất lên giải nguy cho tôi!

Tôi chậm chậm ngược đầu lên thấy thầy thể dục thân hình vạm vỡ đang đứng đằng sau An Vũ Phong, mặt đầy vẻ trách cứ, cốc đầu tên đó.

An Vũ Phong bị cốc đầu u một cục, còn Hựu Thần chưa hết ngạc nhiên, đứng chôn chân. Tôi thở phào nhẹ nhõm, buông tay định đặt bóng xuống. Ai ngờ cả người đau quặn, tôi có cảm giác biến thành một sợi bông lau yếu ớt bị gió thổi bay trong không trung.

- Thái Lăng xỉu rồi!

- Thái Lăng! Thái Lăng! Sao vậy?!

Mọi người hét lên vì hoảng hốt nhưng tai tôi ù đi... ù đi...

Mơ mơ màng màng, tôi có cảm giác mặt mình nóng nóng.

Tôi mơ thấy mình nằm trên một thảm cỏ tràn ngập những tia nắng ấm áp, nghe thấy tiếng của chim bồ câu trắng vỗ cánh. Những chú chim nhỏ hợp thành đàn rồi liệng cánh trên khoảng không bao la. Trong không gian bốn bề ấy mọi ưu phiền phút chốc tan biến như khói sương.

Phạch phạch phạch...

Có một chú chim nhỏ tách khỏi đàn, nhảy phốc lên bả vai tôi, rồi bước chậm chậm trên mặt tôi.

Chú vỗ cánh, tôi có cảm giác ngứa ngứa râm ran trên mặt. Chú trèo lên vầng trán, dùng cái mỏ mềm mại mổ xuống.

Úm...

Hả?! Tại sao tôi thấy dễ chịu! Dễ chịu... Hình như không phải là chú chim nhỏ, mà là...

Tôi giật mình tỉnh giấc, mắt mở to!

- Thái... Thái... Thái Linh! – Đúng là trước mặt tôi là một người đang hoang mang, cuống cuồng bật dậy như lò xo.

- An Vũ Phong! – Tôi không thể tin nổi người đang hoang mang, lo lắng đó lại là An Vũ Phong! Tôi đang ở đâu vậy? Tôi càng ngạc nhiên vì mình đang nằm trong phòng y tế!

- Đã già chết lại còn hù người khác! – Vũ Phong đã kịp trấn tĩnh lại, khẽ nghiêng đầu về phía tôi chăm chọc.

- Ai già chết... – Tôi nhớ ra là mình đang đau bụng quá nên mới xỉu chứ, nhưng ai đưa tôi đến đây nhỉ?

- Già chết giỏi thật! Chẳng có tài gì ngoài việc già chết! – Vũ Phong nhìn tôi nửa đùa nửa thật, rồi đưa tay vuốt mái tóc.

- Cậu... – Nghĩ đến chuyện không phải cậu ta ép tôi ném quả bóng cuối cùng thì tôi đã không mất mặt trước bàn dân thiên hạ, tôi muốn nổi khùng lên.

- Đúng là đồ nhất gan, nhu nhược! – An Vũ Phong không nhìn thấy khuôn mặt hằm hằm tức giận của tôi, vẫn nói xoi xoi.

Tôi đực ra nhìn bộ dạng cậu ta quở trách tôi, trong lòng một dấu hỏi to tướng...

Chú chim bé nhỏ, dịu dàng ban nãy lẽ nào chính là cái tên suốt ngày bắt nạt tôi...

Cuối cùng cũng quay về phòng 213 kí túc xá. Suốt đường đi, Phong như một làn gió xuân ấm áp, rất ân cần và tử tế. Thái độ của Phong làm tôi ngạc nhiên đến nổi gai ốc.

- Đến nơi rồi, ngồi xuống nghỉ đi! – Vũ Phong từ tốn dịu tôi ngồi xuống ghế, cầm cốc đi lấy nước cho tôi.

Mắt tôi tròn vo như hai trái trứng muối nhìn đáng vẻ khác thường của Vũ Phong.

Một người dịu dàng như chú mèo con thế này lại là Vũ Phong ác ma từng bắt tôi leo cửa sổ vào ban đêm sao?

Đây liệu có phải chỉ là sự giả dối ngọt ngào? Cái gì đã khiến cậu ta biến thành người khác? Tôi mất thao láo quan sát từng động tác của ác ma biến hình thành thiên sứ, rồi ngược ra phía cửa nhìn khung trời lấp lánh cầu nguyện: “Cầu cho sáng mai khi thức dậy vận đen của con sẽ tan biến!”

- Thái Linh! Uống cốc nước ấm đi!

- Ồ! Cảm ơn!

Vừa dứt lời tim tôi đập thình thịch, đoạn đối thoại lễ phép vừa rồi lại là của tôi và Vũ Phong.

Con sư tử hung dữ đó cũng biết nói mấy câu nghe lọt lỗ tai? Không tin nổi... Không thể tin nổi...

Cậu ta thay đổi nhanh đến chóng mặt! Liệu có âm mưu gì không? Nghĩ đoạn tim tôi ngừng đập, lòng rối ren đến nỗi không nuốt nổi nước bọt!

- Uống chút nước ấm chắc sẽ đỡ đau bụng đấy!

Giọng nói êm dịu của tên ác ma đội lốt thiên sứ lại vang bên tai. Tôi ngược đầu lên, bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Phong.

Không ngờ tôi như bị sức hút không cưỡng nổi từ đôi mắt thiên sứ của tên quý địa ngục đó, tôi ngây người ra như phỗng. Đôi mắt tràn đầy sự quan tâm chân thành trong sáng như vàng thái dương chiếu rọi vào từng góc khuất trong sâu thẳm trái tim tôi.

Khụ... khụ...

Không may, tôi định nuốt nước bọt thì bị mắc vô họng, ho sù sù.

- Sao thế?! – Vũ Phong vội rút khăn giấy trên bàn lau mặt cho tôi. Tôi cúi đầu ngượng ngùng đẩy tay cậu ta lại. Nếu hắn biết tôi vừa nhìn hắn mê mẩn thì chắc chắn hắn sẽ sướng đến nổi mũi nổ tanh bành mắt... lại còn chưa kể sẽ giễu cợt chăm chọc tôi.

Bộp...

Một tờ giấy từ túi quần tôi rơi ra. Phòng im lặng quá nên nghe tiếng rơi rõ mồn một như người ta vừa rã, chạm phải một quả mìn.

Tôi cúi đầu nhìn, hóa ra là đơn xin chuyển trường.

Lạy chúa! Lần này thì tôi thật rồi, quả mìn này chắc nổ đến nơi rồi!

Tôi nhìn tờ giấy rồi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt dịu dàng man mác như nước hồ thu của Phong... Tôi bắt đầu run lên bần bật, có thể tưởng tượng ra nụ cười trên khuôn mặt đó dần thu lại... thu lại... rồi phụt tắt.

Tôi cúi vội người toan nhặt tờ giấy, sợ sệt nhìn Vũ Phong.

- Sao vậy? Đó là cái gì mà cậu căng thẳng thế?

- Không... không có gì... - Giọng tôi run lên yếu ớt.

- Xoẹt! – Mặt cậu ta bỗng dài ra như bị người ta kéo. Nhân lúc tôi còn ú ớ chưa kịp tỉnh táo, Phong cướp luôn tờ giấy tôi đang giữ chặt trong tay.

- Oái... Đó là...

Tôi giờ tay định giật lại nhưng Vũ Phong lùi lại một bước, tránh tầm tay với của tôi.

Tôi bần thần nhìn tờ giấy được mở ra, thấp thỏm nhìn cậu ta khuôn mặt tái dần đi.

Tôi sợ muốn đứng tim, chỉ sợ cậu ta lao đến xé xác tôi thành nghìn mảnh.

Vụt!

Tờ giấy bị ném trên đất. Tôi ngênh cổ nhìn cậu ta nhú chặt lông mày, mặt mày như hung thần hiện hình. Lúc này cậu ta còn tái mặt, giờ thì tức giận đỏ mặt phùng phùng...

Một trận gió lạnh buốt óc thổi qua người tôi. Tôi như con đà điểu rụt đầu thật sâu. Tim đập liên hồi... chỉ thiếu chút xíu là rớt ra ngoài.

Oái!

An Vũ Phong nhấc cằm tôi lên, kéo đầu tôi lại. Khuôn mặt hung dữ, tức giận tiến sát gần, sát gần... Tôi ngơ ngác nhìn khuôn mặt “khùng bố” đó. Chưa thấy người nào khoáng đạt lại có bộ mặt dễ sợ như vậy.

Hơ... tôi với cậu không thù không oán, cậu sao lại...? Dễ sợ quá! – Tôi phát hoảng lên, mắt nhắm nghiền, hét âm ỉ.

- Um... um... um...

Đột nhiên Ầm ầm ầm...

Có đôi môi uơn ướn chạm vào môi tôi... Tôi kinh ngạc tròn xoe mắt...

Đúng là sét đánh ngang tai! An Vũ Phong hôn tôi?!

Tôi thộn người ra nhìn lên trần nhà đứng năm giây. Cuối cùng sức tỉnh, lấy hết sức bình sinh đẩy cậu ta ra. An Vũ Phong ngã nhào về phía bàn học bên cạnh. Cả gian phòng im lặng đến đáng sợ, chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của chúng tôi.

Bất giác tôi bắt gặp đôi mắt Phong. Đoành! Như tiếng bom nổ rách màng nhĩ.

Tim tôi đập dữ dội cứ như là thừa năng lượng! Tôi cúi đầu, mặt đỏ bừng như gấc chín.

Sao bây giờ... Làm sao bây giờ...?

Cuối cùng nơ ron thần kinh của tôi cũng bắt đầu hoạt động... Rời khỏi... Tôi phải rời khỏi đây...

Tôi chạy như bay ra ngoài.

Thánh thần ơi! Không ngờ tôi lại bị An Vũ Phong hôn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 2: Khi Đóa Hoa Hé Nở Là Lúc Em Tỉnh Giấc

Địa điểm:

Phòng 213 kí túc xá trường British

Bệnh viện Saint Roland

Con đường nhỏ im lặng

Nhà Thái Linh

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Hoàng tử biển

Chú hề

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con nguyện biến thành nàng công chúa ngủ trong rừng

Nằm lặng im mà vẫn đẹp tuyệt trần

Đợi chàng hoàng tử tới đặt lên môi nụ hôn nhẹ nhẹ

Đánh thức mối tình duyên ngàn năm

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời thỉnh cầu của con...

Thế là, tôi thấy chàng hoàng tử biển chìm đắm trong giấc ngủ

Lòng nóng như lửa đốt nhưng lực bất tòng tâm...

oOo

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây?

Tôi như chú hươu con bị thợ săn đuổi riết sau lưng. Tôi bất chấp tất cả lao một mạch ra phía đường quốc lộ.

Đầu óc tôi lúc này rối tung lên, nhưng vẫn nhớ như in chuyện xảy ra ban nãy:

Mắt tôi đột nhiên tròn như hòn bi ve, kinh ngạc nhìn An Vũ Phong. An Vũ Phong mặt đỏ bừng. Cậu ấy nhìn tôi, mắt sáng long lanh làm tim tôi như thắt lại!

“Thái” Vũ Phong định gọi tên tôi. Đầu tôi như ù lên, gợn tay đẩy mạnh cậu ta một cái không thương tiếc, sau đó cầm cổ chạy ra khỏi kí túc xá!

Sao lại như thế? Không ngờ An Vũ Phong lại hôn tôi... Tôi càng lúc càng rối bời, óc như đặc sệt lại, chỉ khẽ lắc nhẹ là đầu óc quay cuồng!

Tôi hoảng hốt không biết chạy về đâu nữa, chỉ muốn mau chóng thoát ra khỏi cái chốn làm tôi hoang mang đó.

Chẳng biết từ lúc nào, tôi dừng bước, thờ dốc. Lúc này mới phát hiện ra mình đang đứng trước một tòa nhà màu trắng.

Bệnh viện?

Tôi đứng trước cửa bệnh viện, nhìn thấy bác sĩ, y tá mặc áo blu trắng chạy đi chạy lại, còn các bệnh nhân thì chậm rãi đi tản bộ.

Đây là... bỗng tôi nhớ ra một người... lẽ nào là anh ấy dẫn tôi đến đây sao? Tôi đi thẳng vào bệnh viện không chút do dự.

Căn phòng bệnh màu trắng thoang thoang mùi thuốc khử trùng dường như rất im lặng. Tôi bước chậm lại, khẽ khàng đẩy cửa vào.

Giường bệnh trắng tinh không chút bụi bẩn. Trên giường có một người đang nằm. Mái tóc màu nâu, chiếc mũi thanh tú, đôi môi hồng hào, khuôn mặt người này như một bức điêu khắc hoàn mỹ không chút tí vết. Đường nét khuôn mặt không hề cứng nhắc như tượng mà lại dịu dàng, ấm áp lạ thường.

Anh ấy nhắm mắt khoan thai, chiếc khăn trắng khế nâng lên rồi lại hạ xuống theo nhịp thở của anh giống như chiếc tàu đang đung đưa trên biển cả.

Hoàng tử biển...

Tôi khẽ lẩm bẩm. Ban nãy tâm trạng tôi hỗn loạn nhưng trong không gian yên tĩnh này tôi thấy bình tĩnh trở lại.

Kí ức như dồn dập quay về: Từ dưới biển vớt lên được một “mỹ nam tử”, nhưng anh ấy hôn mê không tỉnh... Chúng tôi đưa anh đến bệnh viện, nhưng hoàng tử biển vẫn không tỉnh.

Anh ấy đã hôn mê rất lâu rồi. Dáng vẻ bề ngoài trông rất trầm lặng đến mức không thể tin là anh ấy vừa gặp nạn, trầm lặng đến mức làm tôi cảm thấy được an ủi phần nào.

- Anh còn nhớ em không? Chúng ta chưa từng gặp mặt nhau lần nào nhưng em nghĩ anh vẫn nhớ tới giọng nói của em – Tôi do dự một lát. Trong lòng tôi muốn tìm người trút bầu tâm sự. Tôi mạnh dạn chầm chậm tiến lại gần giường của hoàng tử biển rồi ngồi xuống.

Nhịp thở của anh ấy đều đều. Đây có lẽ là người bạn tuyệt vời nhất, sẵn sàng lắng nghe tâm sự, chờ đợi tôi cất lời.

- Vừa rồi em chạy vào đây, anh nhất định cũng cảm nhận được nhỉ? Hôm nay em rất hoang mang, không biết nên làm thế nào cả. Vì... An Vũ Phong... cậu ấy... hôn em – Tôi khe khẽ kể lại.

Lông mi của hoàng tử biển khẽ động đậy, như cánh bướm nhỏ nhẹ tung cánh.

- Em không phải là người can đảm, em không biết mình nên lựa chọn thế nào. Giang Hựu Thần rất dịu dàng, tốt bụng nhưng sự nhiệt tình của An Vũ Phong làm em rất khó xử...

Có lẽ vì hoàng tử biển im lặng nên tôi càng có dũng khí hơn, kể một mạch những chuyện buồn phiền. Tôi nói mỗi lúc một nhanh, như tìm được người bạn tri kỉ bỏ la bỏ lỏ kể ra hết tất cả!

Anh ấy vẫn yên lặng, khi tôi vừa “xả” hết tâm trạng stress xong thì mới bình tâm trở lại.

Anh như chàng hoàng tử chẳng may bị rơi xuống biển trong câu chuyện cổ tích “Nàng tiên cá”. Tôi còn nhớ, nàng tiên cá cũng ngắm nhìn hoàng tử bằng đôi mắt như thế này, bị sự trầm lặng của chàng cuốn hút. Có điều tôi không phải là nàng tiên cá cao quý mà chỉ là con nhỏ Thái Linh xui xẻo.

Nghĩ đoạn, tôi cúi đầu xuống, thờ dài.

- Em nên chọn lựa thế nào bây giờ...? Em thấy rất lúng túng! – Đang nói thao thao bất tuyệt một hồi. Đột nhiên tôi dừng lại, ánh mắt chờ đợi nhìn hoàng tử biển. Mong anh ấy tỉnh lại biết bao, mong anh ngồi dậy mỉm cười và an ủi tôi, chỉ cho tôi biết nên làm thế nào.

...

...

Phòng bệnh vẫn tĩnh lặng như trước.

“Ha ha ha... Tôi đang nghĩ vơ vơ cái gì thế này. Có lẽ do gần đây đọc nhiều truyện cổ tích quá!” – Tôi tự cốc vào đầu mình, kéo chăn lên giúp cho hoàng tử biển:

- Cô y tá bảo nên nói chuyện nhiều với anh, như thế anh sẽ nhanh tỉnh lại. Nghe một đũa lẩm cẩm như em kể chắc mệt lắm phải không? Chúng ta xem tí vi nhé!

Tôi cố gạt đi mọi ưu phiền, gắng gượng vui vẻ nói với hoàng tử biển.

“Sau đây là bản tin tiếp theo! Cô gái can đảm trở về từ vực thẳm. Theo nguồn tin từ thành phố Silver River, nữ sinh Thu Thu của trường trung học Tào Xuyên tuy bị bạn thân vu cáo hãm hại nhưng vẫn quyết không từ bỏ lí tưởng của mình. Trải qua rất nhiều gian nan cuối cùng cũng được quay về trường học, hơn nữa còn bắt chấp nguy hiểm, dũng cảm cứu thoát hoàng tử của Silver River là Kim Yin Min thoát khỏi tay lũ ác ôn...”

Vừa mở ti vi ra thì đúng giờ phát bản tin, bản tin đầu tiên rất cuốn hút tôi.

Cô gái can đảm trở về từ vực thẳm?

Chị họ?!

Xem bản tin này, trong lòng tôi như bị dội gáo nước lạnh, thấp tha thấp thỏm.

Tôi còn nhớ chị họ Thu Thu hồi bé rất nhút nhát. Ở nhà suốt ngày bị hai ông anh trai bắt nạt... Không ngờ chị ấy... chị ấy...

Tôi nghệt mặt ra nhìn lướt qua hình ảnh chị họ trên ti vi. Trên ti vi hiện lên hình ảnh: chị họ cười rạng rỡ. Nụ cười tràn đầy lòng tự tin và sự kiên cường...

Hình ảnh chị Thu Thu mặt mày ưu sầu, cả ngày chẳng bao giờ cười trong tâm trí tôi xoay vòng vòng rồi biến mất tiêu...

Tôi quay đầu lại nhìn hoàng tử biển, nói giọng run run:

- Em cũng phải kiên cường hơn nữa đúng không?

Lông mi hoàng tử biển khẽ lay động, dường như đồng ý với tôi. Tôi tròn mắt, ngỡ ngàng nhìn khuôn mặt tươi tắn như đóa hoa của anh. Tôi bỗng chậm chậm cúi xuống chỗ đầu giường.

- Hoàng tử biển! Em kể cho anh nghe một câu chuyện truyền thuyết mà em rất thích nhé? Ngày xưa, trên thảo nguyên mênh mông có một loài hoa. Loài hoa đó tên là Thạch Thảo. Dù là lạnh cắt da cắt thịt hay bão táp mưa sa, nó vẫn hé nở những cánh hoa màu tím hình như những chiếc ấm nhỏ xinh, đem lại hơi ấm mùa xuân cho cả vùng thảo nguyên. Mọi người đều gọi nó là loài hoa can đảm.

Nghe nói có một chú bé đi ngàn dặm xa tìm mẹ. Chú bé hái bông hoa can đảm này ở gần sườn dốc. Sau đó, cậu bé trải qua bao khó khăn, vượt qua bao trở ngại cuối cùng cũng tìm thấy mẹ.

Rồi có một đôi nam nữ yêu nhau tha thiết. Bao nhiêu người muốn chia cắt tình cảm của họ. Nhưng khi họ nhìn thấy loài hoa này, họ đã có dũng khí, kẻ vai sát cánh bên nhau trải qua bao gian nan, vất vả.

Nói xong tôi ngừng lại, ánh mắt tràn trề hi vọng nhìn hoàng tử biển:

- Em nghĩ nếu em có loài hoa này, có lẽ em sẽ có dũng khí để đối mặt với tất cả, đối mặt với cuộc sống, quyết định chọn lựa đúng đắn chứ không chạy trốn nữa phải không?

Tôi định thần lại, nhìn chăm chú hoàng tử biển. Anh ấy vẫn yên lặng.

Ha ha ha... Tôi cười đau khổ rồi lại cốc đầu mình.

Hôm nay mình rõ ngớ ngẩn! Truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, nó làm gì có thật chứ!

***Trên đường từ bệnh viện quay về kí túc xá, trong đầu tôi cứ hiện lên bóng dáng kiên cường của người chị họ. Nhưng nghĩ tới việc của mình, tôi lại cảm thấy mịt mùng không lối thoát.

Hai hôm nay vì đang trong “ngày đó” nên tôi xin nghỉ học vài hôm ở nhà. Mất mấy hôm suy nghĩ trần trọc, tôi quyết định từ bỏ tất cả, rời khỏi trường British.

Nếu không có đủ can đảm để đối mặt thì tôi nên rời khỏi đó! Không biết từ lúc nào tôi lại đi trên đường đến bệnh viện.

Có lẽ... tiềm thức đã dẫn tôi đi đến gặp hoàng tử biển! Dù thế nào chăng nữa, lúc tôi cô đơn, phiền muộn nhất thì chỉ có anh ấy ở bên cạnh nghe tôi than thở. Nếu tôi rời khỏi đây, tôi cũng phải đến từ biệt anh ấy chứ.

Tôi chậm rãi bước vào trong bệnh viện, đi qua một con đường hết sức im lặng. Hai bên đường rợp bóng cây ngô đồng nước Pháp, những chiếc lá cây to bằng bàn tay bay bay trong gió phát ra tiếng vi vu vi vu. Ánh mặt trời lấp lánh xuyên qua từng kẽ lá. Mọi thứ đều rất hiền hòa, êm dịu, trái ngược hoàn toàn với tâm trạng rối bời của tôi.

- Cô bé gì đi phía trước ơi! Cúc cu! Chào em!

Đúng lúc tôi đang đi, mãi miết nghĩ ngợi lung tung thì có một tiếng chuông vang lên.

Tôi quay đầu lại, giật bản mình, phía sau không có ai cả!

Trán tĩnh lại, tôi lại rào bước tiếp, nghĩ bụng chắc độ này mình gặp phải nhiều chuyện phức tạp quá nên thần kinh có chút vấn đề.

- Hi! Chào em! – Bỗng phía trước xuất hiện một dáng người trông sáng chói, miệng cười toe toét gọi tôi.

- Anh...anh anh anh... là ai? – Tim tôi bắt đầu đập thình thịch, vì bị dọa sợ hết hồn nên ngay cả giọng nói cũng run rẩy!

- Là ai hả? Hà hà, tôi là chú hề vạn năng! – Người đó nhìn tôi mỉm cười.

Lúc này tôi mới nhìn thấy rõ, người này hóa trang trông kì cục quá! Trông y hệt chú hề ở đoàn biểu diễn xiếc thú! Trên mặt bôi phấn trắng rất dày, vẽ mắt vừa dài vừa nhỏ, nom kĩ là hình hai ngôi sao mười cánh. Miệng cổ tình vẽ rất to, đỏ choe đỏ choét, lúc cười nổi rõ hàm răng trắng tinh.

- Hà hà! Cô bé, chào em! Có phải em là Thái Linh không? – Chú hề đi đôi giày lười, nhảy nhót trước mặt tôi, lắc lư liên tục chiếc mũ trên đầu. Trên chóp mũ còn cắm một quả bóng tròn be bé, phát ra tiếng kêu ting tang ting tang.

- Sao... sao anh biết? – Tôi nhìn chú hề. Lúc này tôi không còn cảm giác sợ hãi nữa mà thay vào đó là sự tò mò, nghi hoặc.

- Không phải tôi đã nói rồi sao, tôi là chú hề vạn năng mà! – Chú hề đắc ý, cười tươi rói rói. – Tôi thấy em hình như đang có tâm sự. Bộ gặp phải khúc mắc gì nhưng không biết tháo gỡ sao?

- Sao... sao anh biết? – Phải đối mặt với một chú hề y như thầy xem tướng số, tôi thấy vốn ngôn ngữ của mình thật ít ỏi, chỉ có thể hỏi đi hỏi lại câu: “Sao anh biết?”

- Khả khả khả... - Chú hề cười rất bí hiểm, nhìn tôi, giọng chồm bóng bay đủ màu sắc, xen lẫn lộn vào nhau. Chùm bóng bay bay trong không trung. Khi tôi hoa hết cả mắt nhìn không kịp thì anh ta đột nhiên hát:

“Tôi là một chú hề Một chú hề vui vẻ Tại sao lại như thế? Mọi người đoán thử xem! Tiết lộ với bạn nhé Vũ khí là đừng khi Đừng khi giúp lạc quan” Đừng khi...?!

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn người đó, nghĩ bụng sao anh ta cứ như thần thánh phương nào, cái gì cũng biết cả sao?

“Nào phiên muộn, vui vẻ hay nghĩ suy Hãy xem như bong bóng bay đi mất...” Chú hề như đọc được suy nghĩ của tôi, tiếp tục hát:

“Xin đừng nghĩ tôi là người thần kì Tìm can đảm, tìm ngọn nguồn sức mạnh Chỉ có điều đâu biết ở phương nao Bạn đâu hay đừng khi ở chỗ nào?” - Vậy... anh có nói cho tôi biết đừng khi nằm ở đâu? – Tôi như bị kích động. Nếu như anh nói cho tôi biết đừng khi nằm ở đâu, vậy chỉ cần tôi đi tìm nó, lấy nó ra là giải quyết được mọi chuyện!

- Ha ha ha ha... ha ha ha... - Chú hề nháy mắt tinh nghịch – Cô bé à, phải tìm đừng khi ở trong chính bản thân cô!

Bản thân tôi?

Tôi thần người ra, ngờ ngẩn nhìn chú hề, không hiểu ý anh ta.

- Chỉ cần cô bé đối mặt với cuộc sống, cô bé sẽ nhìn thấy rõ cuộc sống như thế nào! – Chú hề nói dứt lời, giọng tay chỉ xuống chân tôi – “Cô bé nhìn xem đây là gì?”

Tôi ngạc nhiên, cúi đầu xuống, nhưng dưới chân là đường đi mà! Chẳng có gì cả?!

Cúi đầu nghĩ ngợi một lát, tôi ngẩng lên tiếp tục vặn hỏi nhưng chú hề đã biến mất tăm! Không thấy bóng dáng đâu cả!

Ting tang... ting tang... ting tang...

Tiếng chuông trên chiếc mũ của chú hề mỗi lúc một xa dần... cứ mỗi lúc một xa dần...

***Chú hề biến mất, nhưng những gì anh ta nói vẫn vang vọng bên tai tôi.

Phải tự mình đi tìm đừng khi, chỉ cần đối mặt với cuộc sống sẽ thấy rõ cuộc sống như thế nào.

Liệu có phải anh ấy ngầm nói cho tôi biết, đừng bao giờ bỏ cuộc dễ dàng như thế? Có lẽ tôi nên như chị Thu Thu, cứ dũng cảm tiến về phía trước... Nhưng tôi...

Nghĩ mãi, nghĩ mãi, tôi đã đi đến bệnh viện.

Mở cánh cửa trắng toát, tôi đi đến bên cạnh giường:

- Hoàng tử biển! Em đến thăm anh đây.

Vẫn yên ắng như trước, tôi đến gần giường nhìn rồi bỗng hoảng hốt. Trên giường không thấy hoàng tử biển đâu cả, chỉ có chiếc chăn được gấp rất gọn gàng, sáng trắng làm tôi lóa mắt!

- Không thấy hoàng tử biển đâu cả! Hoàng tử biển biến mất rồi! – Tôi lo lắng chạy ra khỏi phòng bệnh, túm chặt lấy một y tá.

- Ai là hoàng tử biển? – Người y tá nhìn tôi ngạc nhiên, cứ tưởng tôi là người từ trên trời rơi xuống.

- Là bệnh nhân ở phòng bên kia ạ! – Tôi đỏ mặt, giải thích.

- À, sáng nay cậu ta tỉnh lại rồi xuất viện. – Nói xong, cô y tá vội vàng đi đến phòng khác.

Cái gì?!... Tỉnh rồi? Xuất viện?

Tôi vừa ngạc nhiên pha chút thất vọng. Hoàng tử biển tỉnh rồi, có nghĩa là anh ấy đã hồi phục. Đó là việc tốt! Nhưng, anh ấy đột ngột ra đi như vậy, ngay cả một lời từ biệt cũng không để lại...

Tôi mất mấy ù ì quay về chỗ phòng bệnh của anh, thờ thẩn nhìn căn phòng quen thuộc, nhớ lại hôm qua ở đây kể chuyện với anh ấy.

Đột nhiên, ánh mắt tôi dừng lại chỗ chiếc tủ cạnh giường.

Trên chiếc tủ trắng muốt hay đặt một lọ hoa pha lê màu xanh. Nhưng hôm nay trong lọ lại cắm một bó hoa trông rất đẹp và thanh nhã! Cánh hoa màu tím mềm mại, nổi bật trong căn phòng màu trắng. Lá cây xanh tươi lạ thường, sum suê, cân đối, đúng là đẹp hài hòa.

Nhìn kĩ đóa hoa đó, tôi bỗng chợt dạ. – Câu chuyện truyền thuyết “Loài hoa can đảm” còn có tên là hoa thạch thảo. Đóa hoa trước mặt tôi so với những gì người ta mô tả về loài hoa này giống y hệt nhau!

Chẳng lẽ đây là hoa thạch thảo? Loài hoa can đảm?

Tôi ngạc nhiên, nhắc nó lên, quan sát kĩ hơn nữa. Sắc tím của hoa làm lòng tôi như dịu lại. Đúng rồi, tôi dám khẳng định đây nhất định là thạch thảo! Đích thực là loài hoa can đảm!

Nhưng... sao nó lại ở đây?

Tôi nhìn đóa hoa, bỗng phát hiện phía dưới lọ có kẹp một mảnh giấy.

Thình thịch... thình thịch...

Có thể đây là mảnh giấy của hoàng tử biển để lại. Tôi cố trấn tĩnh, vội vàng cắm hoa vào lọ, rút mảnh giấy ra xem.

CÁM ƠN! Trên giấy hai chữ rất to, rõ ràng, nét bút vô cùng tao nhã.

Không hiểu sao khi nhìn thấy hai chữ này, tôi đoán chắc là chữ của hoàng tử biển!

Hoàng tử biển... cảm ơn tôi... nhưng tôi có giúp được gì đâu...

Tôi vờ vờ mảnh giấy, nhìn phòng bệnh trống trơn, tôi thấy mũi mình cay cay. Nhớ hoàng tử biển quá! Đến bây giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy anh ấy tỉnh dậy trông như thế nào!

Tôi chán nản quay đầu lại, nhìn ra phía cửa sổ. Một tia nắng mặt trời chói chang chiếu vào người tôi. Hơi ấm như xuyên qua da thịt, dường như mọi góc ngách trong tâm hồn đều được chiếu sáng...

Chẳng nhẽ...

Tôi đã từng nói, nếu như tôi có loài hoa dũng cảm, tôi nhất định sẽ đổi mặt được với tất cả, cho nên hoàng tử biển tặng nó cho tôi!

Cảm ơn anh... hoàng tử biển...

Tôi nhẹ nhàng rút ra bông hoa, đặt lên mảnh giấy mà hoàng tử biển để lại, nắm chặt trong tay, nhìn phòng bệnh lại lần nữa rồi đi ra ngoài.

Tôi đã có hoa can đảm. Bây giờ tôi đã biết mình nên làm gì rồi.

Hai hôm nay nhờ lời động viên của hoàng tử biển, tôi như máy được lắp thêm mô tơ, cứ tiến thẳng về trước... đi thẳng về trước...

Tôi bắt đầu quyết tâm hơn... tôi phải quay lại trường học, tiếp tục cuộc sống ở trường British.

Chỗ hành lang vắng ngắt, không có bóng dáng ai cả. Tôi chậm rãi bước chân vào khu kí túc xá, nghe rõ từng tiếng bước chân của mình.

Đi đến cửa, tôi giờ tay ra định mở, nhưng lại hơi dơ dự, buông thông tay xuống.

Trước mắt tôi bỗng hiện lên hình ảnh của hoàng tử biển đang lặng yên nằm ngủ, còn có cả màu tím dũng cảm đó.

Hoa thạch thảo như nhắc nhở tôi: Thái Linh! Bạn phải làm điều mình đã hứa!

Nghĩ đoạn, tôi lấy lại tinh thần, khe khẽ mở cửa.

Kết...

Cửa phòng phát ra âm thanh đã cũ kĩ. Thoắt một cái, tôi như bị ảo giác, thấy mình như đi nhầm vào một không gian khác, đến một thế giới rất lâu rồi chưa được mở ra.

Cả phòng vẫn rất yên ắng. An Vũ Phong có ở đây không? Tôi ngạc nhiên, đi về phía trước.

- Oái! – Vừa đi được vài bước, tôi giật thót tim, lùi ngay về phía sau mấy bước!

Chỉ thấy chỗ cửa sổ không biết từ lúc nào đặt một chiếc ghế. Trên đó có một người đang ngồi, trông cả người như bị tê liệt, mềm nhũn ra như cọng bún thiu!

Tóc dài dài, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh...

- An Vũ Phong?! – Tôi kinh ngạc gọi tên cậu ta nhưng cậu ta không động đậy, người như mất hồn nhìn ra cửa sổ. Hai tay Vũ Phong buông thõng, đôi chân dài xoắn ra rất rộng, cứ... cứ như chết cứng đờ rồi!

- An Vũ Phong! – Tôi sợ tái mét mặt, hét tướng lên. Cuối cùng cậu ta cũng có chút phản ứng nhưng cả người vẫn không mảy may động đậy, chỉ quay mỗi cái đầu lại. Cặp mắt màu nâu trông như hạt trân châu quay sang nhìn tôi như muốn nói cho tôi biết cậu ta còn sống.

- Đừng có hù người khác thế chứ! – Tôi bị cậu ta dọa sợ đến mất mặt, tay xoa xoa ngực rồi đi về phía giường mình. Tôi thu xếp đồ đạc, trong lòng lo lắng không an. Lẽ nào cậu ta mấy hôm nay đều không đi ra ngoài, cứ ngồi im như tượng ở đó?

Nghĩ bụng, tôi vội quay lại nhìn An Vũ Phong. Vũ Phong vẫn ngồi im như thế, nhưng hình như cậu ta đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn, mắt nhắm lại.

- Này! Cô Thái kia! Sao lại quay về đây? – Tôi đang tắt bật thu xếp quần áo thì nghe thấy giọng nói lạnh như băng của An Vũ Phong vang lên.

- Quay lại thu xếp hành lý! – Vì bị hỏi đột ngột quá nên không biết trả lời thế nào, tôi nói ngắn gọn.

- Vậy à? Thu xếp hành lý! – Giọng cậu ta vẫn lạnh lùng như vậy, song hình như pha chút nghi hoặc.

Tôi định bỏ quần áo vào cái túi. Vừa quay người lại thì thấy tên đó đang đứng ngay lù lù phía sau nên tôi giật thót mình.

- An Vũ Phong! Cậu... - Chẳng biết từ lúc nào cậu ta đứng ngay sau lưng tôi, chăm chú nhìn tôi thu xếp hành lý!

- Toàn đồ đạc cũ xì mà vẫn mang theo! – Thấy tôi chú ý đến cậu ta, Vũ Phong nhìn tôi không được tự nhiên lắm, sau đó quay người ra chỗ ghế ban nãy ngồi xuống.

Thái độ cậu ta có vẻ lạnh nhạt, lời nói nghe đến lạnh sống lưng chứ không hề ấm áp chút nào.

- Tôi... - Vốn dĩ tôi muốn nói cho Vũ Phong biết kế hoạch của mình nhưng trông điệu bộ lạnh như nước đá của tên đó, tôi bỗng nảy ra ý mới. Ngập ngừng một lát, tôi cố ý quay đầu lại nhìn An Vũ Phong, nói rõ từng câu từng chữ: - Tôi đi đây!

- Ồ! – Ai ngờ hán ta nhìn tôi với ánh mắt chẳng ngạc nhiên gì, đáp lại một câu cụt lùn.

- Tôi rời khỏi ký túc xá, quay về nhà. – Tôi cố nhấn mạnh hai từ “ký túc xá” và “nhà”.

- Thế à! Chúc mừng cô nhé! Tạm biệt! Đi đường cẩn thận! – An Vũ Phong nghe tôi nói xong bỗng thần người ra, sau đó nhìn tôi chằm chằm, nửa cười nửa không.

- Cậu... - Nhìn bộ dạng thờ ơ của hán, tôi không chịu nổi nữa. – Tôi sắp dọn về nhà ở, nhưng tôi vẫn học ở trường British.

- Vẫn học ở trường British? – An Vũ Phong vẫn trả lời kiểu thờ ơ, nhưng sau đó mắt bỗng sáng bừng lên, quay vội ra nhìn tôi như vẻ không tin lắm.

- Đúng thế! Tôi vẫn học ở British, tôi sẽ tham gia cả kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh nữa. – Tôi cứ nói, cứ nói say sưa, cảm thấy tự tin hơn, tràn trề dũng khí hơn.

- Cô... cô muốn tham gia kì thi bầu chọn đó? – An Vũ Phong mắt tròn như hai hòn bi ve nhìn tôi, mặt cố giữ bình tĩnh, lông mày nhếch lên rõ cao.

“Chẳng phải cậu và Giang Hựu Thần có lời hứa thi đấu với nhau một mất một còn sao?” – Tôi quay đầu lại, nói càng quả quyết hơn – Vì thế tôi nhất định sẽ đánh bại cả hai cậu. Như thế cả hai, không ai phải rời khỏi British cả!

- Ồ... Vậy à?! - Giọng An Vũ Phong vẫn thản nhiên nhưng ánh mắt tràn ngập niềm vui. Cậu ta mặt mày tươi tỉnh nhìn tôi, lại còn nở một nụ cười rất ranh mãnh.

Như thế mới giống An Vũ Phong thường ngày chứ! – Tôi tự nhủ.

Tôi lấy ở túi quần áo ra giấy giới thiệu đã chuẩn bị xong xuôi, giơ ra trước mặt hán ta.

- Tôi đã chuẩn bị xong giấy giới thiệu cả rồi. Ngày mai, tôi sẽ đem nó bỏ vào thùng bầu chọn của hội học sinh!

An Vũ Phong vờn vai, bước ra chỗ cửa phòng rồi quay đầu lại nháy mắt:

- Vậy thì, mai là thi cuối kì rồi! Bạn gì ứng cử viên của chức hội trưởng ơi! Trổ hết tài năng ra cho tôi được mở rộng tầm mắt!

Cái gì?!

Râm...

Câu nói của An Vũ Phong như sét đánh ngang tai. Đầu óc tôi loạn cào cào. Đãng trí quá! Đãng trí quá! Việc quan trọng như thế mà tôi lại quên bồng mất. Mai là thi cuối kì rồi nhưng tôi chưa ôn tẹo nào cả, cũng chưa ngó ngàng tí gì đến bài vở!

- Thái Linh! Tôi đang đợi cô đánh bại tôi đấy! – Vũ Phong chỉ tay về phía tôi, trông hấn ta vui sướng ra mặt, sau đó hấn ta đi ra khỏi phòng.

***- Ba si... Ye si... Ge si... Mei si... Si guang...

(Trong tiếng Trung Quốc, “Ba si” nghĩa là bố chết, “Ye si” nghĩa là ông chết, “Mei si” nghĩa là em gái chết, “Si guang” nghĩa là chết sạch.)

Ôi! Mới tờ mờ sáng, chim còn chưa cất tiếng hót thì tôi đã ngồi học. Vì kì thi tiếng Anh chiều nay, Thái Linh này, mày phải dốc hết sức!

- Thái Linh! Mới sáng sớm mà cô đã trù ẻo nhà tôi chết là sao? Đúng là đồ độc mồm độc miệng. – An Vũ Phong nằm trên giường, quay người lại, thốt lên. – Chiều nay thi tiếng Anh, cậu nên học thuộc từ mới đi chứ! Thi rồi lại trách tôi không nhắc nhở!

- Hừ! Tôi đang chuyên tâm học tiếng Anh đây, ai mượn cậu lo hộ. – Tôi lườm tên Phong, trong lòng cảm thấy hậm hực. Lần này mình nhất định bị hấn ta khinh thường!

- Tiếng Anh?! – An Vũ Phong ngồi bật dậy, nhảy bổ ra chỗ tôi. Tôi còn hào phóng giờ quyền từ điển ra:

- Đây, cậu xem: Basi (Bus), Yesi (Yes), Gesi (Girls), Meisi (Miss), còn cả Siguang (School)!

Yên ắng... Yên ắng...

Lúc tôi quay đầu ra nhìn hấn thì thấy An Vũ Phong lại nằm trên giường, quay lưng về phía tôi, cả người cứ run lên. Bộ tên đó bị trúng gió sao?

- Đây! An Vũ Phong, không sao chứ...

- Ôi ha ha ha... ha ha... Cười nỏ cả ruột mắt, Thái Linh! Cô... cô... - Lúc tôi vỗ vai An Vũ Phong thì hấn ta không nhin nổi cười nữa, cười đến chảy cả nước mắt nước mũi.

- Đồ tồi! Tôi học hành chăm chỉ thì có gì đáng cười hả?

- Thái Linh... cô đúng là hết thuốc chữa... Thôi thì chúc cô thi may mắn...! Ha ha ha...

Hừ! An Vũ Phong, cứ cứ cười đi, đến lúc có bảng điểm thì ngươi chóng mặt lên mà xem!

Buổi thi tiếng Anh hôm qua đúng là một ngày thê thảm! Nhưng hôm nay mới đúng là ngày tôi tiêu tưng: môn Toán! Tuy hôm qua tôi ngồi “nghiền sách” cả buổi thôi. Híc... đúng là nước đến chân mới nhảy, chẳng nắm được chút kiến thức nào hết.

Lúc thi, tôi phải đối mặt với một đồng con số Ả Rập đáng ghét, chỉ có mười con số đơn giản mà có đến bao nhiêu phép biến hóa, nào thì triển khai mũ, bình phương, phương trình... Một đồng các công thức, định lí rắc rối làm đầu óc tôi loạn xì ngầu!

Mất tôi trân trân nhìn những con số quen thuộc trên đề thi. Đầu óc lên mấy công thức định lí khác nhau, trong tức khắc chẳng biết nên vận dụng cái nào mới đúng!

Hóa ra biết nhiều quá đâm ra khó chọn lựa!

Tôi ngẩng đầu lên, mắt hoa lên nhìn sang trái, liếc sang phải... An Vũ Phong và Giang Hựu Thần đều đang làm bài rất nghiêm túc, mặt búng búng nhưعه khi!

Ôi... học sinh ưu tú có khác!

Tôi lắc đầu bút, tiếp tục quay lại “bể khổ” của mình...

- Sao thế! Thái Lăng, lần này có phát huy được tài năng đột xuất không vậy?! – Tôi vịn tay vào cánh cửa lớp cố gắng lấy lại tinh thần, ai ngờ sau lưng vang lên giọng nói có vẻ khoái chí. Tôi quay đầu lại nhìn thấy một mái tóc dài dài đứng tầm mắt tôi. An Vũ Phong cười híp mắt châm chọc làm tôi bối rối...

Tôi cười miễn cưỡng:

- Đại khái... có thể... nhưng vẫn không ổn lắm...

Không đợi tên đó kịp trả lời, tôi bắt đầu đắm chìm trong con đường mật mùng như mê cung của mình. Trời ạ... một năm có tới bốn lần thi kiểu này! Bộ muốn tôi “ngủ củ tỏi” sao?!

Cho tôi về nghỉ ngơi... cho tôi về nghỉ ngơi...

Chờ đến ngày công bố điểm thi rõ sốt ruột! Mỗi ngày đi qua bảng thông báo đều nghe thấy những câu bàn tán như:

- Sắp có điểm thi rồi! Lo ời là lo!

- Nghe nói điểm thi lần này sẽ dán ngay ở bảng thông báo dưới khu giảng đường. Nếu như thành tích mà tệt thì cả trường đều biết hết...

Híc! Không biết rốt cuộc tôi được bao nhiêu điểm... Liệu có lại xoi xúng ngoống giống như trước đây không?

Píp píp...

Cả buổi tối tôi trần trọc không ngủ được. Mới sáng sớm, chuông báo thức của điện thoại kêu lên làm tôi tỉnh giấc. Tôi vội vã nhấn nút tắt, len lén nhìn sang bên cạnh. An Vũ Phong vẫn đang ngủ say. Vì không muốn đánh thức cậu ta, tôi đặt tiếng chuông báo thức rất khẽ. Và lại tôi cũng không ngủ say nên chỉ mới kêu lên một tí là tôi đã tỉnh như sáo.

Tôi rón rén bước xuống giường, lúi ở gầm giường ra một “bảo bối bí mật”: chiếc băng đô búp bê.

Sau đó tôi lại đi đến bên giường An Vũ Phong gọi khe khẽ:

- An Vũ Phong!

Thấy tên này không có phản ứng gì, tôi vẫn chưa yên tâm, tiếp tục “thăm dò” bằng cách kéo mạnh chăn đắp của hấn ta.

Khò khò... Khò khò...

Nhịp thở của An Vũ Phong vẫn đều đều. A ha! Tôi dám chắc 100% là hấn vẫn chưa tỉnh!

Tôi định thần lại, đeo băng đô lên đầu, nhẹ nhàng mở cửa rồi chạy một mạch xuống khu giảng đường!

Bảng điểm màu đỏ quả nhiên đã được dán lên. Trông bảng điểm hãy còn ướt, nhất định là mới được dán lên không lâu. Khả khả... Xem ra Thái Linh này là người xem đầu tiên!

Đáng tiếc, người xem đầu tiên không phải là người điểm cao nhất. Tôi nghĩ hậm hực, cời băng đô, tìm tên mình từ phía cuối bảng lên.

1, 2, 3...

Đếm qua gần 1/3, cuối cùng tôi cũng nhìn thấy tên mình.

Ôi! Chúa ơi! Số điểm ở đằng sau sao lại đều là 60.5, 60.5, 60.5?!

A ha ha ha ha ha ha!

Cứ như là kì tích! Bà chúa đen đuôi này lại thi đỗ?!

Tuy thành tích so với những người khác thì rất kém nhưng tôi sung sướng hết sức, cười tươi roi rói:

- Ôi chà! Đây không phải là bạn Thái Lăng, ứng cử viên chức hội trưởng sao?! – Đúng lúc tôi đang ăn mừng “chiến thắng” thì có tiếng nói trầm trầm vang lên.

Tôi giật mình, quay đầu lại nhìn thấy cái mũi điều hâu to tướng của Lâm Tử Hạo. Tôi bỗng thấy lạnh toát cả người, hoang mang buộc băng đô lên đầu.

Vào! – Tôi lóng nga lóng ngóng, không buộc được băng đô lại còn đánh rơi nó xuống đất, phát ra âm thanh nghe là lạ.

- Ôi dào! Ứng cử viên tài năng gì mà mỗi môn có 60.5! – Lâm Tử Hạo nhìn lướt qua bảng điểm của tôi, rồi lập tức dội ngay cho tôi một gáo nước lạnh.

Tôi cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng, chỉ mong có cái lỗ nẻ nào để chui tọt xuống đất.

“Hơ hơ hơ! Trình độ này mà cũng muốn làm hội trưởng hội học sinh sao? Tôi thấy cậu đang nằm mơ giữa ban ngày rồi?!” – Tên đó càng nói càng hăng. Mỗi từ hấn nói ra như búa tạ vạ tán nện vào đầu tôi không chút thương tiếc.

- Im đi! – Đúng lúc tôi đang không nơi nương tựa thì một giọng nói lạnh lùng cất lên. Tôi quay đầu lại, bắt gặp ngay ánh mắt lạnh như tiền của An Vũ Phong.

- An Vũ Phong? Cậu ta là đối thủ cạnh tranh với cậu! Sao cậu lại...? – Ánh mắt Lâm Từ Hạo như không hiểu gì hết, mặt mày đỏ gay đỏ gát.

- Tôi thích thế! Không liên quan gì đến cậu! Biến ngay! – An Vũ Phong chỉ tay, giọng nói nghe càng sắc lạnh hơn.

- Cậu... - Lâm Từ Hạo chưa kịp nói hết câu. Bỗng nhiên An Vũ Phong sắc mặt dữ dằn, gườm gườm tiến lại. Lâm Từ Hạo như bong bóng bơm căng bị chọc xì hơi, vội im bất, quay đầu chuồn thẳng.

Nhìn bóng của Lâm Từ Hạo đã đi khuất, tôi cúi đầu xuống xem giờ. Bây giờ mới có 6 giờ 45 phút, còn sớm chán, sao An Vũ Phong dậy sớm thế?

Nghĩ bụng, tôi tròn mắt nhìn Vũ Phong. Cậu ta cũng nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. Lẽ nào lúc tôi “thăm dò” cậu ta thì cậu ta đã tỉnh rồi? Chẳng qua vờ ngủ say để lên đi theo tôi...

Vũ Phong đi theo tôi, lại còn tốt bụng giải nguy cho tôi nữa chứ...

Còn nụ hôn lần trước...

Nghĩ đến đó tôi giật bắn mình, ngượng ngùng cúi đầu, mặt đỏ gay, khẽ cảm ơn An Vũ Phong:

- Cảm... cảm ơn... cậu.

- Ứng cử viên hội trường gì sao dễ bị bắt nạt thế? – Ai ngờ tên đó vừa quay đầu lại đã cười ma mãnh.

Nghe hắn nói “mĩa”, tôi cứng họng, cúi đầu, mặt đỏ đến độ sắp cháy xèo xèo.

- Ô! Đây không phải là thành tích tôi mong đợi. Hơ hơ hơ... - Giọng nói của cậu ta vẫn lạnh như tảng băng. Tôi ngược lên thấy An Vũ Phong khẽ vuốt tóc, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh, chút nữa làm tôi chói mắt.

- Cậu... - Tôi bị hắn nói “mĩa” mà không cãi nổi câu nào, tức phát run.

- Ô! Phur phur phur... Phur phur phur... kết quả tệ quá, kém quá đi! – An Vũ Phong chẳng thèm đếm xỉa đến con tức giận của tôi, hắn cười rõ khiêu khích, quay người, hai tay xò túi quần rồi đi thẳng không thèm ngoái đầu lại!

- Cậu... – Con tức giận của tôi như mìn được châm ngòi, chỉ muốn nổ tanh bành!

- An Vũ Phong! Trong kì bầu chọn tới, cậu cứ đợi đấy! Tuần sau chúng ta phân tài cao thấp ở hội trường!

An Vũ Phong cố tình làm bộ từ tốn vuốt vuốt mái tóc, mắt nhìn ra chỗ khác, tự nói lẩm bẩm một mình:

- Một thật! Lần này lại phải thi sức bền rồi!

- Cái gì... sức bền?! – Tôi nhìn mái tóc dài đang bay bay của An Vũ Phong, mặt mày sa sầm lại. - Ứng viên của chức hội trưởng phải thi 3 môn thể dục phối hợp sao?

- Sắp tới là phải đi tập quân sự hè rồi! – An Vũ Phong trẻ dài môi – Vì năm nay cùng tập quân sự với trường nữ sinh Maria nên kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh hoãn lại so với dự định! Ứng cử viên có thể nhận đợt tập huấn quân sự này để lơi kéo phiếu bầu.

Rầm rầm...

Lại một tin sét đánh ngang tai! Ở trường British này sớm muộn gì cũng có ngày tôi bị những trận sét vô tình kiểu này đánh chết!

Tập huấn quân sự... tôi phải thi đấu thể lực với cả đám nam sinh...

Phật tổ ơi! Cầu xin ngài hãy cho con thêm sức mạnh!

***17... 18... 19...

Tôi nằm trên giường, tập động tác chống đẩy liên tục, nhưng vừa mới được 19 lần thì bụng đau như quặn lại! Suýt nữa thì đi chào ông vãi...

Tôi lắc lắc cái đầu đang ngủ gà ngủ gật của mình. Tập động tác thể dục cơ bản nhất là chống đẩy. Thà mệt vì tập sai kĩ thuật chứ tôi quyết không bỏ cuộc giữa chừng!

Ôi...! Đều do sáng nay tên An Vũ Phong động chạm đến lòng tự ái của tôi. Hắn lại còn tỉnh bơ nói với tôi chuyện linh tinh chẳng hay ho gì: sắp tập huấn quân sự! Tôi hạ quyết tâm thi đấu thể lực phải thắng bọn họ, không được để tên An Vũ Phong đó chế giễu nữa! IQ đã kém họ nhưng thi đấu thể lực phải thắng bằng mọi giá, đánh cho bọn họ thua không còn mảnh giáp!

Đề biến lý tưởng thành hiện thực, tôi hăng hái quyết tâm cả buổi tối, từ chống đẩy đến chạy bộ. Tôi kiên trì đề ra cho mình ba bài rèn luyện thể lực cơ bản.

Khổ nổi chẳng kiên trì được lâu thì bụng đau không cựa quậy nổi! Hơn nữa mọi thứ trước mắt tôi cứ chao đảo... Con buồn ngủ cứ quẩn lấy tôi, thật bức mình...

Tu tu... Tu tu... Tu tu...

Í? Sao trong phòng lại có tiếng xe lửa chạy qua nhỉ? Hơn nữa càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ! Tôi vội vàng bật người dậy, tíc tắc... tíc tắc... tíc tắc..

Căn phòng tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng đồng hồ treo tường chạy, làm gì có xe lửa nào chứ? Chắc do tôi kiệt sức quá nên ảo giác...

Thái Linh! Cố lên! Thái Linh! Lên đây cọt tinh thần nào!

Tôi tự cổ vũ mình, lắc lắc đầu một lúc, tiếp tục động tác chống đẩy... Cả lưng bụng rã rời, tay cũng mỏi nhừ không chống nổi nữa...

Tu tu... Tu tu tu... Tu tu tu tu...

Lại nghe thấy tiếng xe lửa! Mà thôi, dù gì thì mình cũng sắp “ngủm củ tỏi” rồi, hay là ngồi xe lửa đi du lịch vòng quanh thế giới cho sướng!

Xinh xịch... Xinh xịch... Xinh xịch...

Tu tu tu... Tu tu tu... Tu tu tu tu...

Âm thanh đều đều của xe lửa làm tôi như muốn đắm chìm, nhưng...

Reng! Reng!

Ủa! Xe lửa sao vậy? Đến ga rồi sao? Hay là chuyển hướng?

Tôi như cá chép vượt vũ môn, đứng bật dậy, lúc này mới thấy tay vừa tê, vừa ướt sũng mồ hôi. Tôi chùi miệng, không ngờ miệng cũng ướt đầm mồ hôi!

Tôi sực tỉnh, hóa ra làm gì có xe lửa nào, chẳng qua tôi ngủ quên, nghe tiếng thở của mình tưởng tượng ra tiếng xe lửa.

Reng! Reng! Reng!

Tôi cảm thấy thật xấu hổ vì quyết tâm của mình chỉ có đến vậy. Không ngờ tiếng còi xe lửa lại vang lên, không đúng, là tiếng chuông điện thoại bên cạnh!

Tôi vội vàng nhảy bổ ra, nhấc điện thoại lên:

- Alo! Xin chào! Tôi là Thái Linh!

- Thái Linh! Chào cô! – Bên đầu dây kia vang lên giọng nói trầm trầm, rất có sức hút!

Giọng nói này... nghe quen lắm!

Tôi ngẫm nghĩ... nghĩ mãi... nghĩ mãi... tôi nhớ ra rồi!

- Người bí mật... - Tôi nói với giọng không tự tin lắm.

- Đúng! Là tôi! - Giọng nói rất nghiêm nghị làm tôi cảm thấy căng thẳng.

- Có... có việc gì không ạ? – Tôi ấp a ấp úng, có dự cảm chẳng lành.

- Thái Linh! Nhiệm vụ của cô vẫn chưa xong! – Câu nói của người bí mật như tia sét giữa ban ngày làm tôi hoang mang.

- Tôi... bệnh của Giang Hựu Thần không phải đã khỏi rồi sao? – Tôi hơi lo lắng thốt lên, giọng điệu cũng có vẻ hơi tức giận. – Không phải ông nói là bệnh dị ứng với con gái của cậu ấy đã khỏi rồi sao?!

- Chưa! Bệnh của Giang Hựu Thần vẫn chưa khỏi hoàn toàn! - Giọng của người đó rất quả quyết, dập tắt tia hi vọng cuối cùng của tôi. Đầu óc tôi quay mòng mòng... đột nhiên nhớ ra vụ Giang Hựu Thần tái phát bệnh ở hội trường hôm đó... Đúng là... bệnh của cậu ấy vẫn chưa khỏi...!

- Vậy... phải làm sao đây? – Tôi cảm thấy vấn đề này có vẻ rất nghiêm trọng, không khí trở nên nặng nề. Đầu tôi như bị nhét đặc sệt chì, nặng quá! Bệnh của Giang Hựu Thần vẫn chưa khỏi!

- Cô phải tiếp tục giúp Hựu Thần chữa bệnh.

Má ơi! Vẫn phải tiếp tục chữa bệnh? Tôi thấy đầu óc quay cuồng. Trước mắt tôi, những việc xảy ra trước đây cứ như bộ phim được tua lại. Tâm trạng buồn bã lẫn rắc rối... Tôi không muốn trải qua lần thứ hai!

- Tôi... tôi có thể từ chối không? – Tôi hơi sợ những vấn đề lấy hết can đảm để hỏi.

Chúa ơi! Hãy tha cho con đi... Đừng để con phải chịu khổ lần nữa...

- Há? Cô không muốn làm nữa? - Giọng nói của người bí mật tỏ ra không ngạc nhiên lắm ngược lại còn có vẻ nhẹ nhõm. - Được thôi! Nhưng cô phải bồi thường tiền phá vỡ hợp đồng.

- Vâng... há? Cái gì? – Tôi vừa nghe ông ta nói xong thì thấy vui vui, nhưng ngay sau đó mặt tôi lập tức biến sắc. Tiền phá vỡ hợp đồng.

Tôi nhanh như cắt mở ngay hợp đồng ra, vừa nhìn xong suýt nữa xỉu luôn...

Chỉ thấy trên tờ giấy ghi rất rõ ràng: Nếu như vi phạm hợp đồng thì phải bồi thường 20 vạn!

Tôi tròn tròn mắt, mắt mở to như mắt ngáo ộp. Trước mắt tôi có biết bao con số 0 đang nhảy múa... hoa mắt chóng mặt...

Tôi thấy mình như rơi xuống tận cùng vực thẳm, tối mù mịt. Tôi... khóc không ra tiếng!

- Thái Linh! Cô quyết định xong chưa? - Người đó giục tôi trả lời.

Quyết định xong chưa? Quyết định xong chưa? Hừ hừ hừ hừ... ông ta làm gì cho tôi quyền quyết định chứ...

- Tôi... tôi tiếp tục làm...

Mặt mày tôi như đưa đám, cúi gục đầu xuống! Con ác mộng của cuộc đời tôi lại sắp bắt đầu...

Tôi nghe thấy người bí mật đó cười rất thoải mái.

- Được rồi! Cô phải nắm chắc cơ hội lần này đó!

Tít... tít... tít...

Ông ta cúp máy. Hu hu hu... tại sao... rốt cuộc là tại sao chứ...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.4 - Chương 3: Đội Phi Hồ Vô Định Trường Maria Quyết Thắng

Super PTU

Địa điểm:

Sân vận động trường nam sinh British

Cổng trường cấp III Vĩnh Cần

Phòng 7117 trường cấp III Vĩnh Cần

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

An Ngưu – học sinh trường cấp III Vĩnh Cần

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện một lần được tắm trong những

cánh hoa hồng

Để cho da thịt tỏa hương thơm ngào ngạt

Mặt nước trải đầy những cánh hoa

Không gian lưu luyến vị ngọt ngào

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là, cả người tôi ngập chìm trong đồng rác

Người khắp nơi toàn mùi hôi hám...

oOo

Vào một ngày mùa hè, đợt tập huấn quân sự cuối cùng cũng đến.

Ánh mặt trời gay gắt chiếu rọi vào tôi. Ánh nắng sáng chói làm tôi phải nheo mắt lại. Mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chảy ròng rọc trên mặt rồi rơi xuống đất.

Ở sân vận động, người đông như kiến. Các học sinh trường British đã đứng ngay ngắn thành từng hàng. Ai nấy cũng rất phấn chấn chờ đợi thời khắc xuất phát!

- Tụi mình tập quân sự ở đâu vậy?

- Ủa? Cậu chưa biết hả? Tập ở trường cấp III Vĩnh Cần.

...

Trường cấp III Vĩnh Cần?!

Nghe nói nó và trường British giống nhau, đều là một trong 10 trường cấp III có tiếng. Không chỉ nổi tiếng về ưu thế địa lý mà trong trường còn có rất nhiều học sinh xuất sắc, nhân tài nhiều không đếm xuê!

"Vụt" – Nghe thấy nguồn tin "sốt dẻo", tai tôi động lên như cái loa tiếp tục nghe những học sinh bên cạnh xì xào "buồn dưa lê".

- Mọi người có biết sao trường đó lại lấy tên Vĩnh Cần không? Hình như là do... do học sinh ở đó đều nổi tiếng về cần cù, cần lao, cần kiệm. Từ lâu tụi em đã muốn đến xem thử xem có thật bọn họ như lời đồn đại không!

- Nghe có vẻ thú vị nhỉ, mong mau mau xuất phát quá. - Một học sinh có vẻ rất sốt ruột.

- Đó vẫn chưa phải là chuyện thú vị nhất – Tên An Vũ Phong nãy giờ đứng bên cạnh, hần nhìn lướt qua tôi một cái rồi cười rất gian xảo. Tôi giật mình. Hần lại tiếp tục chậm rãi nói – Mấy người không biết hả, đợt tập huấn này chúng ta sẽ tập cùng với nữ sinh trường Maria đấy.

Rầm...

Tiếng sét ban ngày nhằm thẳng vào đầu tôi. Đầu tôi ù lên như cái tổ ong vỡ vụn. Tôi nhớ lại câu nói của người bí mật trong điện thoại:

"Được rồi! Cô phải nắm chắc cơ hội này!"

Không ngờ thời gian trôi nhanh thiệt, ngày "định mệnh" đó giờ đã đến.

Đầu tôi nặng trĩu như đeo chì, lắc lư... lắc lư trên cổ.

- Nữ sinh trường Maria? Được tập quân sự cùng các bạn nữ, đúng là nằm mơ! Nhưng bọn họ làm gì thế không biết, đến giờ vẫn chưa thấy mặt mũi đâu.

Nghe An Vũ Phong nói xong, đám con trai xung quanh lao xao cả lên, kiễng chân ngó đồng, ngó tây.

Tách!

Một giọt mồ hôi to ùng lặn từ trên trán tôi xuống. Mũi tôi trắng bệch, run rẩy nhìn ra phía cổng trường, rồi như phản xạ lùi về phía sau một bước.

An Vũ Phong nhìn tôi vẻ nghi hoặc. Cậu ta định nói điều gì đó thì bỗng từ phía xa có âm thanh ầm ầm long trời lở đất đang tiến sát lại.

Rầm rầm rầm... Rầm rầm rầm...

Tiếng động khùng khiếp nghe muốn long tóc gáy này mỗi lúc một gần. Đột nhiên trước mắt mọi người có một đám bụi vàng mù mịt.

Ôi trời! "Con bão ong vàng"?! Không biết mục tiêu của họ là ai đây?

Boong! Xin được cắt ngang một lúc để phát sóng chương trình "Cô nàng xui xẻo tái xuất giang hồ" Thái Linh trong ít phút.

Maria là trường nữ sinh cấp III có hơn 30 năm lịch sử huy hoàng. Kinh nghiệm "xương máu" đúc rút được trong thời gian dài đã hình thành nên nền văn hóa đặc sắc có một không hai của trường nữ sinh này, hơn nữa còn hình thành nên cả "Bí kíp tấn công trai đẹp" với nhiều trường phái khác nhau, muôn hình muôn trạng. Vâng! "Con lốc ong vàng" mà các bạn đang chứng kiến chính là kết tinh trí tuệ của mấy thế hệ nữ sinh trường Maria. Nó thể hiện sự đoàn kết, hợp tác, nghị lực và quyết tâm "siết chặt, bao vây đối tượng" của các nữ sinh. Đây cũng là một trong những "bí kíp" tấn công tập thể hiệu quả nhất.

Các nam sinh trường British vẫn ngỡ ngàng nhìn, không hề mấy may biết "tai họa" sắp ập đến đầu họ chỉ trong gang tấc. Có bóng đen vụt ra từ đám bụi bay mù mịt màu vàng, đang đổi cánh tuyệt đẹp ra trông như cánh chim bằng:

- Hô hô hô... Minh hên thật! Không ngờ chiến thắng được móng vuốt của mấy trăm người liền! Anh Hựu thân yêu! Em đến đây.

Oái! Là Ngọc Đình! Nhỏ đó mắt tròn trũng, lao như phát cuồng về phía Giang Hựu Thần. Gần nữa...! Gần chút nữa...! Ngọc Đình sắp lao vào lòng Giang Hựu Thần đến nơi. Nhỏ hạnh phúc nhắm tịt mắt mơ mộng, e lệ dẫu dài môi ra.

Bình!

Hai bóng người va vào nhau.

...

...

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn "pha" quay chậm trước mắt.

Vừa nãy, đúng lúc tình cảnh ngàn cây treo sợi tóc, Ân Địa Nguyên không biết từ đâu chạy bổ tới, xô ngay người bên cạnh lên phía trước, va luôn vào Ngọc Đình như kiểu Sao Chổi đâm vào Trái Đất.

Người bị xô đó là Kì Dục! Cậu ta tròn mắt như hòn bi ve, không tin nổi chuyện xảy ra trước mắt mình, cả hai người cứng đờ như hóa đá.

- Ô... hừ hừ... cô chán sống rồi hả? – Kì Dục đột nhiên trấn tĩnh lại, nổi đóa lên, đẩy tay Ngọc Đình ra rồi lau sạch miệng mình. Kì Dục túm ngay lấy cổ áo Ân Địa Nguyên.

- Dục! – Ân Địa Nguyên lạnh lùng nhìn Kì Dục - "Lẽ nào cậu muốn Hựu bị như vậy sao?"

Vừa nghe Ân Địa Nguyên nói dứt lời, Kì Dục như bong bóng bơm căng bị xì hơi, bình tĩnh lại. Cậu ta bỏ tay ra, quay đầu lại trừng mắt tức giận nhìn nhỏ Ngọc Đình đang ngất xỉu không biết trời đất sao trăng gì.

- Cô đó! Nhớ đấy! Rồi tôi sẽ cho cô biết tay!

Nhân lúc láo nháo, tôi lén chạy ra chỗ Ngọc Đình, kéo áo nhỏ đó:

- Ngọc Đình, mau dậy đi. Tên Kì Dục đó hung dữ thật! Bà sợ lắm, phải không? Không sao...

- Có sao đâu... - Ngọc Đình ngồi dậy, thờ dãi.

Tôi định an ủi nhỏ thì nhỏ ta bỗng quay đầu lại, nước mắt rưng rưng vì hạnh phúc.

- Được một anh chàng đẹp trai thế hôn, sao lại không sao chứ! Ôi, Kì Dục... anh cool quá đi! Em nguyện làm nô lệ của anh.

...

Đúng lúc này, giọng nói tươi vui hóm hờ của thầy hiệu trưởng vang lên trên loa phát thanh:

- Đúng là những nam thanh nữ tú tràn đầy sức sống! Đợt tập huấn quân sự tới đây hy vọng các em sẽ cố gắng hết mình nhé!

- Ôi! Ôi! Giang Hựu Thần! Nhìn xem, Giang Hựu Thần kia!

- Đâu? Đâu?

- Ở kia kia!

- Chết, mình chưa kịp thoa phấn!

...

Tôi nghệt ra như phỗng, đầu óc rối bòng bong.

Chúa ơi! Con dám chắc, vận mệnh đen đui của con sắp bắt đầu rồi!

***- Các em! Chúng ta lên đường thôi! Trường British đi trước.

Tiếng còi huyết lên ra hiệu lẫn với tiếng thầy thể dục nói. Tôi đứng trong hàng, cúi đầu đi theo đoàn người đông nghịt. Tôi không muốn nữ sinh trường Maria nhìn thấy mình.

- Giang Hựu Thần...

- An Vũ Phong...

Tôi gắng hết sức chạy theo hàng về phía trước. Khi đi ngang qua chỗ đám nữ sinh trường Maria xếp hàng, tôi nghe thấy tiếng gào thét muốn sột tóc gáy.

Tôi tò mò quay đầu lại nhìn về phía nhóm đứng chéch mặt mình. Tôi chỉ thấy một đám con gái xếp thành hàng dài, ăn mặc lòe loẹt trông như đi cắm trại hè, lại còn có nhạc nữa. Bọn họ nhảy điệu uốn éo của các cô gái bãi biển Hawaii.

Đám con gái đang khoanh tay trước ngực, đầu hơi cúi, hai chân hơi khệnh khênh, giả bộ e lệ nhìn Giang Hựu Thần và An Vũ Phong ở phía sau.

Ặc! Tôi nhìn thấy mà suýt phát ói...! Mém chút nữa thì nôn sạch cơm đĩa tôi qua ăn.

Ôi cha mẹ ơi... không gặp nhau có một học kỳ mà lũ con gái hóm trai đẹp này trình độ cò cưa ngày càng "cao thủ".

- Lên xe thôi! Lớp 11A ngồi xe này!

Tiếng thầy giáo đi ở hàng đầu tiên vang lên, tôi ngó sang chiếc xe buýt bên cạnh. Mau! Mau lên xe giùm cái! Cứu vớt! Tôi sắp không chịu được nữa rồi!

Nhóm của chúng tôi vừa đi qua, lại lập tức nghe thấy tiếng bàn tán ầm ĩ ở phía sau. Tôi nghe thấp thoáng mấy ngàn con "vịt gòi" trường Maria bắt đầu vỗ cánh rào rào...

- Ôi chào ơi! Hôm qua tớ mất ngủ cả đêm, nhìn họ xem có vết quầng ở mắt không?

- Hình như có vết mờ mờ! Hôm qua cậu có đắp mặt nạ không? Dễ ban nãy Giang Hựu Thần nhìn thấy hết rồi.

- Ôi ôi! Làm sao bây giờ...

...

Trời ạ! Bọn họ nghĩ mình đang đi du lịch hè hay sao?

Tôi không chịu nổi mấy "bà tám" đó, chạy "xẹt xẹt xẹt" một mạch lên xe. Tôi tìm chỗ ngồi gần cửa sổ cho thoáng khí, nhưng vừa mở cửa sổ ra, tôi suýt nổ nằng nhĩ.

Đột nhiên vang lên tiếng gào rú ồm ồm, làm tôi rùng mình. Vừa quay ra thì thấy mấy nữ sinh trường Maria đang dang tay ra, lao về phía xe chúng tôi!

- Các anh chàng đẹp trai ơi! Nhìn bên này nè! - Phía sau lúc nhúc một đám con gái chen lấn xô đẩy nhau. Ai nấy trông đều kỳ quặc, trang sức đội trên đầu kêu leng keng. Nhìn từ xa, ai nấy hai mắt quầng đen như gấu trúc.

- Thật tình! Đám con gái này! - Mấy nam sinh trường British mặt mày xám xịt, thờ dài ngao ngán nhìn đi chỗ khác.

- Nhìn đây nè, nhìn đây nè! Nhìn bên này nè!

Tách! Tách!

Đám con gái đó giờ cao máy chụp ảnh, chụp lấy chụp để qua cửa xe.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Các rèm cửa che đều đồng loạt kéo xuống. Tiếng chụp ảnh cuối cùng cũng dừng lại.

- Các bạn nam đẹp trai đừng giận mà! Con gái trường Maria yêu các bạn!

Tôi len lén mở rèm cửa chỗ mình lên, thò đầu ra ngoài. Bọn họ nhìn thấy tôi, động tác họ cực lạnh lẽo: vừa nhảy nhót, múa may, vừa nhìn tôi "mắt chớp chớp, mồm đớp đớp đưa tình".

Oái! Phạt Tở ơi! Máy đôi mắt thâm quầng đó nhìn cứ như... cứ như ma nữ hiện hình.

Tôi kéo vội rèm xuống, thờ hồn hèn, ngồi thẳng đơ người, ngơ ngẩn nhớ lại hình ảnh vừa rồi! Khùng... khiếp quá!

Brum brum brum... xe sắp chạy rồi! Mồ hôi của tôi to đùng như hạt đỗ lăn tăn, rồi rơi xuống đất theo từng đợt gào thét ầm trời của đám con gái đó...

Sao xe lắc lư dữ vậy? Tôi định ngắm cảnh bên ngoài, ai dè xe đột nhiên dừng lại, tôi bị bắt ngờ quá nên đầu va luôn vào ghế trước.

- Ôi! Oái! Ui cha!

- Thái Lăng! Không sao chứ? – Hựu Thần nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tôi liền đi ra chỗ tôi hỏi thăm về quan tâm.

- Không... không sao! – Tôi đau đến ứa nước mắt nhưng vẫn cố nhịn.

- Không sao?! Tôi thấy cậu ngốc đến nỗi không sao thì có! Va mạnh chút nữa chắc chấn thương sọ não rồi! – An Vũ Phong nói cạnh khoe một câu rồi đứng dậy đi ra chỗ cửa xe.

- An Vũ Phong! Cậu! – Tôi tức muốn nổ đom đóm mắt, đứng bật dậy.

Bình

- Oái!

- Thái Lăng, cẩn thận!

Tôi quên mất tiêu là phía trên chỗ ngồi có giá để hành lý. Vừa rồi do tức giận quá đứng bật dậy nên lại bị cụng bươu đầu.

- Hơ hơ! Thái Lăng! Cậu không cần phải xúc động quá đến thế đâu. Đúng là ngốc hết thuốc chữa! – An Vũ Phong đã đi đến chỗ cửa xe, quay đầu lại vỗ tay, cười khoái trá – Thái Lăng! Mau xuống xe thôi.

- Xuống xe? Đến nơi rồi sao? – Tôi xoa đầu u một cục.

Chúa ơi! Ngài đang ghen tỵ với con sao? Con vừa nghĩ hôm nay nhất định là ngày vui vẻ nhất, thế mà ngài đã đập cho con một cái không thương tiếc!

- Đến nơi rồi! Chúng ta xuống xe thôi! – Đôi mắt dịu dàng như ánh mặt trời của Giang Hựu Thần làm con đau của tôi vui đi đôi chút. Nhưng nhìn thấy tên An Vũ Phong đáng ghét đó lại càng đau thêm.

Tôi theo sau Giang Hựu Thần xuống xe, chuẩn bị đón nhận kỳ huấn luyện quân sự đầy mới mẻ. A ha! Tha hồ ngắm cảnh thôn làng, vườn tược đẹp tuyệt vời... Nhưng sao những người bước xuống xe đều đứng đờ đẫn hết một lượt vậy?! Tôi cũng ngược nhìn theo.

Cha mẹ ơi! Đây... đây là nơi nào thế này?

Chiếc cửa cũ nát, vết sơn loang lổ. Bốn tấm bảng bằng đồng to đùng được treo cao nhưng xiêu xiêu vẹo vẹo. Hình như do lâu rồi không được tu sửa nên dấu ngã trên chữ "Vĩnh" và chữ n trong chữ "Cần" hoàn toàn mờ tịt.

Tôi cố căng mắt ra nhìn bốn chữ đó, rồi kết hợp nhìn dòng chữ phiên âm mờ mờ phía dưới "Yong Qin Gao Zhong" thì mới dám tin đây chính là trường trung học Vĩnh Cần.

Nhưng... sao lại có thể như vậy?

Nhìn xung quanh, duy chỉ có một khu vườn khô héo, úa vàng, nhưng tôi nghe nói phía trước cổng trường là cả một thảm cỏ xanh tươi bát ngát cơ mà. Từ trước đến giờ chưa hề nhìn thấy cổng trường nào có hoa cải cả!

Ồ... Ồ... Ồ...

Phía sau lưng có tiếng kêu là lạ. Tất cả mọi người đồng loạt quay lại... mồm há hốc...cả người run lên... Lùi lại phía sau muốn chạy thẳng cẳng!

Một bầy con gi đò nom rất to lớn đang lúc la lúc lác đi về phía chúng tôi! Vì bất ngờ quá nên mặt ai cũng thộn ra, chỉ muốn chuồn nhanh khỏi đây! Đặc biệt là đám con gái trường Maria vừa bước xuống xe, thấy thế là hết ăm ĩ kinh sợ, chạy toán loạn cả lên.

- Mọi người đừng sợ! Đừng sợ! Chúng không làm các bạn bị thương đâu - Một cậu thiếu niên có nước da ngăm đen đi bên cạnh những con vật khổng lồ đó lên tiếng - Tụi A Gia Sa này hiền lắm.

- Đúng thế! Mọi người đừng sợ! - Giang Hựu Thần mạnh dạn bước lên - Cậu gọi chúng là gì?

- Ha ha! Tụi nó là A Gia Sa của nhà chúng tôi - Anh chàng có nước da ngăm đen đó cười rất thân thiện, để lộ hàm răng trắng tinh. Nụ cười của cậu ta rất có sức hút, làm tôi liên tưởng đến vùng rừng núi cây xanh tốt, không hề bị ô nhiễm, rất trong sạch lại tự nhiên.

- Nhìn kiểu sùng của chúng, có lẽ là trâu Trung Quốc, nhưng chúng có vẻ to quá... - Hựu Thần chống cằm nghĩ ngợi.

- Ha ha! Cậu giỏi đấy! Chưa có người thành phố nào biết chúng là trâu Trung Quốc.

- À, hóa ra là vậy! - Hựu Thần đột nhiên như phát hiện ra gì đó, cười vui vẻ - Tôi là Giang Hựu Thần, chào cậu!

Nhìn thấy Hựu Thần giơ tay phải ra, anh chàng da ngăm đen đó có vẻ hơi ngạc nhiên, giấu tay phải của mình ra đằng sau.

- Chào cậu! - Hựu Thần lại chìa tay ra phía người đó gần hơn một chút, sát ngay bên cạnh cậu thiếu niên.

- Tay của tôi... bẩn lắm... - Cậu thiếu niên lùi về phía sau một bước, ngại ngần cúi đầu.

- Không sao! - Hựu Thần chủ động kéo tay cậu ta lại. Anh chàng da ngăm đen rút tay về phía sau nhưng Hựu Thần đã nắm được tay cậu ta.

Cậu ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười chân thành của Hựu Thần. Khuôn mặt cậu thiếu niên cũng dần dần nở nụ cười rất hồn nhiên.

- Tôi là A Ngru! - A Ngru nhìn Hựu Thần, hai mắt sáng trong - Các bạn là nam sinh trường British đến đây tập quân sự à? Mau vào đi, chúng tôi đợi các cậu lâu lắm rồi.

Giang Hựu Thần đi theo A Ngru vào trong trường Vĩnh Cần. Những người khác cũng bán tín bán nghi đi theo sau. A Ngru giới thiệu tất cả mọi thứ cho chúng tôi. Cậu ta nói rất say sưa, còn chúng tôi thì mắt ngày càng to thao láo, tròn xoe như quả trứng vịt!

Ặc! Một dãy nhà cũ nát, ọp ẹp, nghiêng nghiêng vẹo vẹo như sắp đổ đến nơi. Nhìn qua cánh cửa gỗ lớn thấy học sinh đang nghe giảng. Nom họ trông khá giống A Ngru.

- Các học sinh trường Vĩnh Cần đều ở làng xung quanh đây. Hi hi, mọi người đừng chê bọn tớ nhé - A Ngru nhìn tôi cười, để lộ hàm răng trắng đều.

- Bọn chúng... - Tôi có vẻ hơi ngạc nhiên nhìn A Ngru, sau đó quay đầu nhìn đàn trâu phía sau lưng cậu ta.

Ồ...Ồ...

Lũ trâu lúc lác đi thành đàn vào trong vườn trường. Chúng vui sướng ngẩng cao đầu kêu "Nghé ọ!"

- Xung quanh nơi này đều là đồng ruộng, thả tụi A Gia Sa ở đây coi như tận dụng được nguồn tài nguyên - A Ngru giải thích cho tôi - Cậu xem, đằng kia còn có rất nhiều trâu, đều là của học sinh trường tôi.

Tôi nhìn về phía A Ngru chỉ tay, suýt nữa thì lăn đùng ra.

Ở góc tường còn quay thành một cái chuồng trong đó có hơn mười con trâu giống như đàn A Gia Sa. Bọn chúng đang nhón nhơ gặm cỏ.

- Oa! Giang Hựu Thần kìa!

- Woa... Hựu Hựu! Hựu Hựu!

Oái! Đám con gái nhìn thấy Giang Hựu Thần nên cứ như phát cuồng cả lũ.

Nhưng con phát cuồng của bọn họ vừa dấy lên đã im bật. Tôi tò mò nhìn ra không xa thì thấy lũ con gái đang run run rẩy rẩy như cây sậy, đứng chôn chân một chỗ. Hóa ra đàn A Gia Sa đi qua trước mặt họ. Chúng thông thả đi về phía "nhà mình". Đám con gái ỉu xiu như bánh trắng ngấm nước, không dám bước lên một bước.

Đàn A Gia Sa của A Ngru đúng là đã "lập công" lớn.

- Đừng sợ! A Gia Sa ngoan lắm! - A Ngru nói rất to với lũ con gái hám trai đẹp, nhưng bọn họ vẫn không dám nhúc nhích nửa bước.

- Thật tình! Sao trường học lại có mấy thứ vớ vẩn này chứ?! - Một giọng nói chua như chanh vang lên, tôi như bị kim châm!

An An!

Lâu lắm không gặp nhỏ đó, suýt chút nữa thì mất cảnh giác với nhỏ.

- Về phòng dọn dẹp thôi! - An An có vẻ không vui, lườm mọi người xung quanh một cái, điệu bộ vênh vác quay mặt đi.

- Về mở điều hòa lên cho mát đi, nóng quá! - Lũ con gái ngoan ngoãn đi theo An An.

- Xin lỗi... - A Nguru đột nhiên nói – Chỗ này không có điều hòa.

Rầm...

Đám con gái trước mặt và cả lũ nam sinh phía sau đều lẫn đùng ngã ngửa ra đất.

Không có điều hòa... trời nóng thế này... sống... sao nổi, híc...?!

***Mọi người xung quanh ai nấy đều mặt mày dài như quả mướp. Cuộc sống khó khăn ở trường Vĩnh Cần làm chúng tôi có cảm giác đột ngột rơi từ thiên đường xuống địa ngục. Con gái trường Maria như trăm hoa khoe sắc thì nay rệu rã như hoa tàn nụ héo.

- Sau đây xin thông báo một chút về việc phân phòng! Bắt đầu từ lớp 11A1...

- Ân Địa Nguyên – 7109...

- Giang Hựu Thần – 7117...

...

- Thái Lăng – 7117...

Phòng 7117? Tôi và Giang Hựu Thần...Tôi không tin nổi, ngẩng đầu lên. Không biết có phải do ngẫu nhiên không, tôi bắt gặp khuôn mặt đang cười rạng rỡ của Hựu Thần. Hựu đứng trước mặt tôi, quay lại nhìn tôi mỉm cười...

- An Vũ Phong – 7117...

...

An Vũ Phong cũng ở phòng 7117? Sao lại thế? Khuôn mặt tươi cười của tôi và Hựu Thần đột nhiên tắt lịm. Má ơi! Dù là tập quân sự tôi cũng không thoát khỏi tên đó! Trên trán tôi và Giang Hựu Thần cùng lấm tấm mồ hôi...

- Còn đứng nghệt ra gì chứ? Không mau đi tìm "mái nhà ấm áp" sắp tới của chúng ta đi?! - An Vũ Phong lại cười cái kiểu châm chọc sỗ trường của mình, cậu ta nhắc hành lý rồi đi thẳng.

Tôi đầm đìa mồ hôi mồ kê! Trời nóng như thiêu đốt... cái gì mà "mái nhà ấm áp" chứ?! Tên đó nói làm tôi cứng họng không nói lại câu gì được. Tôi lắc đầu, nhắc hành lý lên rồi đi theo tên đó về phòng 7117

- Đến rồi! Là chỗ này!

Trước mặt là một cánh cửa gỗ cũ nát, loang lổ, so với cổng trường Vĩnh Cần thì còn cũ nát gấp mấy lần. Tôi và An Vũ Phong nhìn nhau, rồi nhìn gương mặt tươi cười trăm năm không đổi của Hựu Thần. Chúng tôi bước vào.

- Chỗ này chật quá! Mọi người xem 1, 2, 3! Ba bước là đi ra ngoài! – An Vũ Phong ném hành lý xuống, đo khoảng cách trong phòng.

- Thế này ngủ sao nổi? – Tôi quẳng hành lý, ngồi phịch xuống đất, giơ tay lau mồ hôi.

Cộc... Cộc...

Xoạt! – Ba người chúng tôi ngẩng đầu lên khi nghe tiếng gõ cửa. Ngoài cửa có mấy nam sinh trường British.

- Các cậu là...

- Đây có phải là phòng 7117? Bọn tôi được phân tới đây! Các cậu cũng thế à?

- Không nhầm chứ? Phòng bé tí tẹo thế này mà có đến mười người, thế thì ngủ kiểu gì?

Tôi dò dẫm nhìn bảy người kia xách hành lý vào, có cảm giác nhiệt độ trong phòng lại tăng thêm mấy độ... Kiểu này sống nổi không?

Một lát sau, mọi người đã phân chia xong xuôi chỗ của mình. Tất cả nằm tạt trên đất. Trên đất trải kín mười chiếc chiếu. Khổ nổi là cái chiếu cói của tôi

đã bị rách mấy lỗ.

Sợ mọi người phát hiện, tôi nhìn cái chiếu của mình, mặt đỏ bừng, ngồi vội xuống che chỗ bị rách đi! Tôi len lén nhìn mọi người xung quanh. Ai nấy cũng đang bận bịu sắp xếp chỗ quần áo của mình, chẳng có người nào để ý đến chuyện đó.

Tôi thở dài! Tim lúc này đập thình thịch thì bây giờ đã trấn tĩnh lại.

- Ngồi thoải mái góm nhĩ! Không thu dọn đồ đạc, bộ... muốn tôi dọn giúp cho hả? - Tôi giật mình ngẩng lên, nhìn thấy tên An Vũ Phong vừa sắp xếp cả đồng quần áo hàng hiệu của mình, vừa nhìn về phía tôi.

Tôi lườm hắn ta, quay đầu đi xem lời nói của tên đó như gió thoảng qua tai.

Mệt quá! Sáng sớm nay đã dậy rồi, trên đường đi thi cứ lo ngay ngáy sợ lũ con gái trường Maria phát hiện ra. Bây giờ khó khăn lắm mới ngồi nghỉ ngơi được một tí, dù có là chiếu rách nhưng cũng cảm thấy như sống trên thiên đường!

Vù vù vù... Đạo này tôi rất dễ hài lòng. Chưa gì đã thấy thế là đủ...

Ôi... sao thấy phía trước mờ mờ ảo ảo, tôi... tôi đang bay... đi đâu đây?

Phù phù...

Dễ chịu quá... về nhà rồi sao?

...

- Giá sách gỗ... đặt cốc ở...

- Ở đây... quần áo...

...

- Kiểm tra phòng! Kiểm tra phòng!

Im lặng giùm tôi chút đi! Sao xung quanh lại có nhiều âm thanh đáng ghét thế? Tôi lấy tay đập chán chán đuổi lũ ruồi đi!

Ôi! Tay tôi... tay tôi... hình như bị ai đó kéo... đau... đau quá! Mộng đẹp... mộng đẹp đừng bỏ tao mà...!

Tôi từ từ mở mắt ra, thấy phía trước có một dáng người mập mờ...

Đập ngay vào mắt tôi là khuôn mặt to đùng của Lâm Từ Hạo. Mặt hắn chỉ cách tôi 1 xentimet, trông hắn hung dữ như muốn ăn thịt tôi đến nơi!

Hóa ra con ruồi ban nãy chính là... Oái! Làm sao bây giờ?!

Tôi chẳng đoái hoài gì đến những cặp mắt ngạc nhiên xung quanh, lập tức rút vội tay lại, sau đó nhìn Lâm Từ Hạo cười nịnh nọt:

- Ha ha ha...ơ ha ha... ngài trợ lý...

- Ha ha ha!

- Ha ha ha!

Mọi người xung quanh cười bò lăn bò càng, làm căn phòng rách nát suýt vỡ tung.

Tôi vội đứng dậy, quay đầu từ phía tìm tên An Vũ Phong... Tên đó rõ ràng biết tôi đang ngu thế mà chẳng thèm gọi!

- Kiểm tra phòng! Lâm Từ Hạo hét tướng vào tai tôi. Inh...inh cả tai! Hắn ta nghĩ mình tôi làm bằng sắt thép sao?!

- Nào, bây giờ tôi bắt đầu kiểm tra phòng! – Lâm Từ Hạo chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, cầm lăm lăm cái thước trong tay, mắt đảo khắp nơi.

- E hèm! Tôi thay mặt ngài trợ lý thông báo một chút về nội quy vệ sinh! Cốc phải... chần phải... giầy thì...

Hóa ra tên mập hay theo đuổi Lâm Từ Hạo cũng đến?! Tôi kiễng chân lên nhìn về phía sau lưng Từ Hạo. Mắt tôi như súng laze đảo qua đảo lại, cuối cùng cũng nhìn thấy cái dáng mập mập lùn lùn. Ban nãy tôi chẳng nhìn thấy hắn ta đâu!

- Phải chia chỗ đều cho nhau, vì rèn luyện sống kham khổ nên không cần quá nhiều vật dụng... - Đúng là đệ tử chân truyền của Lâm Từ Hạo có khác, những câu nói như bắn súng liên thanh của cậu ta y như vô vàn con muỗi bay vo ve... bay vo ve quanh đầu mọi người.

- Xong! Trước tiên các bạn phòng 7117 để cho ngài trợ lý kiểm tra cách sắp xếp cốc!

Lâm Từ Hạo nghe tên mập đó dứt lời liền mỉm cười tỏ ra rất hài lòng, nhìn mọi người rồi gật gật đầu.

- Xi...! – Trong đám đông vang lên tiếng người nguyền dài.

- Kiểm tra phòng mà cứ làm như tổng thống đến thăm không bằng.

Mặc Lâm Từ Hạo khẽ giật giật, rút ở phía sau một chiếc thước ê ke mà thầy giáo dùng để giảng bài.

Ồi trời! Hắn ta đúng là chuyện bé xé ra to! Lại còn mang cả thước ê ke đến để kiểm tra. Thế mới biết mấy cái quy định ban nãy họ đọc, tôi cứ tưởng chỉ là lý thuyết suông thôi, ai ngờ họ thực hiện thật!

- Oái! Tiêu rồi! Lúc này tôi ngủ quên, đồ đạc vẫn chưa sắp xếp gì cả!

Tôi lo ngay ngáy. Vừa rồi tôi còn thăm chăm biếm tên Hạo nhưng bây giờ thì chẳng còn tâm trí nào nữa. Phen này tôi “đi đứt” là cái chắc!

Đầu óc tôi tối sầm lại, u ám như đám mây mù.

- Cái cốc này của ai? Sao bị thế này? Phạm quy!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Đám người trước mặt tôi đứng tránh sang một bên, mở ra một lối đi thẳng tắp. Tôi đi một mạch đến chỗ để hàng cốc trông rất đẹp mắt trước mặt.

Tôi đứng thộn người nhìn cái cốc vừa bị phê bình. Đó... đó không phải cái cốc tôi mua mất ba đồng sao? Nhưng tôi không...

Tôi lập tức quay vội đầu lại nhìn chằm, quần áo, giày... của mình. Tất cả đều được xếp gọn gàng đặt ở đằng đó!

Không thể nào... chả nhẽ Thái Linh này được ông bụt nào giúp sao?

Tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần đang đứng ở góc tường. Cậu ấy nhìn tôi dịu dàng, sau đó ánh mắt lại nhìn chéch về phía tay phải tôi. Tôi nhìn theo ánh mắt Hựu Thần, vừa quay đầu lại thì thấy phía trước mặt mình hiện ra rõ mồn một khuôn mặt của... lại còn cười như “ma vương” hiện hình!

An Vũ Phong? Đúng là An Vũ Phong sao?

“Ngồi thoải mái góm nhí! Không thu dọn đồ đạc, bộ muốn tôi dọn giúp hả?”

Tôi nhớ lại giọng điệu khi nãy của cậu ta! Không ngờ “ông bụt” tốt bụng đó chính là An Vũ Phong! Trời ạ... thần sét ơi! Thần đánh chết con cho rồi!

- Thái Lăng! – Chẳng thấy sấm sét đâu mà chỉ thấy con mưa bắt chợt ập luôn xuống đầu tôi. – Cốc này của cậu hả? Sao lại bị thế này?

Tôi nhú mày lại, lấy tay lau những giọt mồ hôi đang tuôn ra như mưa trên trán. Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy trên chiếc giá be bé treo ở trên tường đúng là có chín chiếc cốc thủy tinh trông rất đẹp được sắp xếp gọn gàng... sáng lấp lánh... làm bằng thủy tinh hay là... chẳng lẽ là pha lê sao?

Lâm Từ Hạo đặt chiếc cốc của tôi ở cuối cùng, sau đó lăm bằm:

- Cậu xem, cốc gì mà to thế này! Trông hổng cả đội hình!

- Trường không có quy định kích cỡ của cốc, thế này thì đâu phải là phạm quy! – Tôi chưa kịp nói gì thì có một giọng nói ầm ập cất lên. Tôi cảm kích quay đầu lại thì bắt gặp khuôn mặt rất nghiêm nghị của Giang Hựu Thần.

- Giang Hựu Thần! Tôi còn chưa nhắc nhở cậu đâu đấy! Chấn phải gấp vuông vức, dọc ra dọc, ngang ra ngang! Điều cơ bản này mà cậu cũng không hiểu sao? Với tư cách là con trai của chủ tịch trường này... Lâm Từ Hạo khom lưng, lấy thước ê ke ra đo chằm của Hựu Thần, mồm hắn cứ nói liên thoảng về lai lịch, thân phận “quý sò tộc” của mình. Mọi người xung quanh ai cũng bịt tai chẳng thèm nghe.

- Chỗ này chưa đạt yêu cầu! Nhớ kỹ đó, phải thẳng tắp! Các mép đều phải thẳng tắp! Mỗi góc vuông đúng 900! – Hắn ta không để ý đến phản ứng của mọi người, đặc ý chỉ chỗ này chưa được, chỗ kia chưa được.

- Nếu sau này còn gặp chấn không đúng yêu cầu thì đừng trách tôi không nể tình! – Đúng là tên tiểu nhân được đảng chân lân đảng đầu, hắn ta nhất định đang nhắm vào Hựu Thần nên mới tìm mọi cách “công kích”! Xem ra những ngày tới đây của tôi còn mù mịt lắm!

Phải kiên cường! Kiên cường lên! Mình còn phải thi đấu với hắn ta để giành chức hội trưởng hội học sinh. Sao có thể việc nhỏ đã nản lòng chứ?!

- Đúng thế! Đừng có mà trách ngại trợ lý của chúng tôi không nể tình nhé! Tên hầu cận của Lâm Từ Hạo cũng a dua nói hùa theo.

Tôi bực mình lườm hai thằng cha đó rồi cúi đầu im lặng. Đúng lúc này có một cánh tay rất to khỏe đặt lên vai tôi, như tiếp thêm sức mạnh!

- Chỗ đó là của tôi! – Một giọng nói lạnh lùng cất lên. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên thấy ánh mắt An Vũ Phong sáng long lanh đang nhìn thẳng mình.

Nhìn khuôn mặt nghiêm túc đó của cậu ta, tôi chẳng dám tin vào mắt mình... Đó... đó có thật là tên “ma vương” An Vũ Phong đáng ghét không vậy?

- Ồ... - Lâm Từ Hạo bỗng chốc như bong bóng xì hơi, xẹp lép.

- Ngài trợ lý... - Tên hầu cận mập lùn kéo áo Lâm Từ Hạo, mắt lăm lăm lét liếc nhìn về mặt rất dữ dằn của An Vũ Phong.

Lâm Từ Hạo liếc nhìn, sau đó háng giọng:

- E hèm... nếu là Phong thiếu gia vậy thì hôm nay chúng ta kiểm tra đến đây thôi! Mọi người sau này phải cố gắng nhiều đấy! Tôi đi đây!

An Vũ Phong khẽ gạt đầu rồi thản nhiên làm tiếp việc của mình.

- Chúng ta qua phòng tiếp theo! - Lâm Từ Hạo đột nhiên quay người lại tuyên bố. - Sáng sớm mai, đúng 5 giờ tập trung, hôm nay ngủ sớm đi!

Thực ra mọi người đã giải tán lâu rồi. Ai nấy cũng đang bận rộn việc riêng của mình. Nghe xong “tin dữ” đó vội ngẩng đầu lên thì chỉ thấy cánh cửa đã khép...

Lâm Từ Hạo đi rồi! tôi thở phào rồi cả người như cục bông mềm oặt, trượt dần xuống dưới đất...

Cuối cùng cũng thoát nạn...

Chúa ơi! Cuộc sống thâm hiểm của con chỉ mới bắt đầu thôi sao?

***Hừ! toàn những người chán ngắt! - An Vũ Phong trễ dài môi nhìn cái cửa gỗ sơn xanh xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cậu ta nằm phịch xuống:

- Hừm! Đúng là nơi khi ho có gió, chẳng biết ông chủ tịch trường đang nghĩ cái gì nữa...

- Đúng thế! Đúng thế! Chán muốn chết! Điều kiện sinh hoạt quá tệ! - Một nam sinh nằm bên cạnh An Vũ Phong cũng nhăn nhó, than thở.

- Mọi người thấy thế sao? Nhưng tôi thấy ở đây rất tuyệt! - Nói dứt câu, Hựu Thần quay đầu lại, mỉm cười rồi nhìn tôi chằm chằm.

Xoẹt!

Xèo xèo... Ánh mắt của Hựu Thần nóng bỏng như một ngọn lửa. Tôi vội vã che khuôn mặt đỏ lôm như thép vừa nung, cúi đầu xuống.

An Vũ Phong đang ngồi khoanh chân ở chỗ sang trọng, mát mẻ của mình. Cậu ta nhìn tôi rồi lại nhìn Hựu Thần, trên đỉnh đầu hần con tức giận sầm sét bỗng nổi lên ầm ầm.

- An... An Vũ Phong? Tôi đâm nghệt ra nhìn hần ta, đầu óc như bị tê liệt!

Nguy rồi, nguy rồi! Tên Phong này mà nổi điên lên thì chuyện gì hần cũng làm được!

Nhớ lại lần hần phải treo cửa sổ vào phòng, tôi lạnh toát mồ hôi hột.

Đúng lúc tôi không biết nên làm thế nào thì có một tiếng còi lạnh lạnh từ phía ngoài vọng lại.

- Ủa! Tiếng gì thế? - Một nam sinh giật mình ngồi bật dậy, dỏng tai lên nghe.

- Hình như là còi cảnh báo? Chẳng nhẽ cảnh báo động đất? - Một nam sinh khác có vẻ lo lắng nhìn ra cửa sổ.

- Là hiệu lệnh! - An Vũ Phong nói về bức bối, trừng mắt hung dữ nhìn hai nam sinh kia.

Nhìn thấy ánh mắt bùng sát khí của An Vũ Phong, hai nam sinh đó sợ đến nỗi xanh mặt, lao vội về chỗ nằm, nín thở.

Tên... tên này thật đáng sợ...

Tôi thông cảm nhìn hai nam sinh kia trán còn có hạt mồ hôi to như hạt dưa lăn xuống.

Xem ra tên Phong này bình thường còn tốt với mình chán...

Vụt!

Oái! Chuyện gì thế này?! Tiếng còi vừa dứt thì cả phòng tối om như mực.

- Các bạn thân mến! bây giờ là 9 giờ tối, khi còi hiệu lệnh vừa dứt, sẽ tắt hết đèn. Yêu cầu mọi người nghỉ sớm!

Ở ngoài ký túc xá vang lên tiếng nói có vẻ rất “sung” của Lâm Tử Hạo trên loa phóng thanh.

- Khi thật! Mới 9 giờ đã tắt đèn rồi!
- Mọi khi ở nhà giờ này tôi còn đang lên net chơi! Ai nấy đều tỏ vẻ bất bình, nói lao xao ầm cả lên.
- Đúng là đen tận mạng, đến cái nơi khi gió này!
- Sau này có chết tôi cũng chẳng thêm đến chỗ này!
- Thoải mái chút đi, thi thoảng thay đổi hoàn cảnh sống cũng thú vị mà!

Giọng nói ầm áp này chỉ cần nghe cũng biết là của Giang Hựu Thần.

- Nhưng Hựu này, có thay đổi hoàn cảnh sống thì cũng phải tạm tạm một chút chứ. Chỗ này sống sao nổi!
- Đúng đó! Cậu là đệ nhất hoàng tử của trường British, hay cậu đến nói với thầy hiệu trưởng một câu để đổi nơi tập quân sự đi!
- Ít mồn thôi! Ngủ mau!

Yên ắng... yên ắng...

Thật “khủng bố”... Tên An Vũ Phong vừa dứt lời thì mọi người liền im bật, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy.

Tôi ngó xung quanh, thở dài.

Cũng chẳng còn cách nào hết, nhập gia tùy tục mà. Tôi cũng không nên lẩn tránh “hiện thực phũ phàng” này.

Nhờ chút ánh trăng hắt qua cửa sổ, tôi nem theo tường lần mò đến chỗ chiếu của mình. Tôi nằm xuống, nhắm mắt lại, chuẩn bị nghỉ ngơi sớm.

Vo ve... Vo ve... Vo ve...

Ủa? có muỗi! Oái... chân ngứa quá, chắc do bọn nó đốt! Tôi thấy khó chịu quá liền thò chân vào tấm thảm, gãi gãi.

Vèo...Vèo vèo vèo... Vèo vèo vèo...

Hừ! Ôn ào quá! Tôi quay người lại, lúc này mới phát hiện ra lưng mình ướt đến một nửa...Nóng quá! Thật tình, sao ở đây vào buổi tối nóng thế hả trời? Đường như tất cả các lỗ chân lông đều giãn ra hết cỡ, mồ hôi mồ kê tuôn nhễ nhại như thác đổ. Ấy, thế mà vẫn thấy nóng!

Vo ve... Vo ve... Vo ve...

Bọn muỗi càng lúc càng đông, tiếng chúng bay nghe cứ như trực thăng nhảy dù! Âm thanh đáng ghét đó làm tôi không ngủ nổi. Tôi ngồi bật dậy.

- Oái! Cái quái gì thế này? Nhiều muỗi quá! Đốt sưng cả người!
- Ngứa quá! Có ai có nước hoa không?

Hơ hơ... xem ra bị lũ “máy bay trực thăng” đó tấn công đâu chỉ có mình tôi!

Đột nhiên có một chiếc “trực thăng” bay đến chỗ mũi tôi, tiếng vo ve nghe rất khó chịu. Tôi chẳng thèm nghĩ ngợi gì, giơ tay lên đập mạnh vào mũi mình.

Bốp!

- Ôi!

Hu hu hu hu... đập cái trời giáng này làm tôi tỉnh như sáo sậu. Híc! Chẳng đập được muỗi mà ngược lại cái mũi – niềm tự hào nhất trên khuôn mặt của tôi suýt thì dẹp dẹp như cái bánh tráng!

Tôi xoa lấy xoa để mũi, mím chặt môi.

- Sao thế?
- Sao thế Thái Lăng?

Hai bên tai tôi vang lên hai giọng nói lo lắng, quan tâm.

Tôi đỡ người ra, ngo ngoác nhìn hai người vừa hỏi mình: Giang Hựu Thần và An Vũ Phong.

- Thái Lăng! Sao cậu lại tự đánh mình thế?

- Bộ không à?

Giang Hựu Thần không hiểu còn An Vũ Phong thì kinh ngạc.

- Là... là đập muỗi... - Tôi nhìn Giang Hựu Thần rồi lại nhìn An Vũ Phong, chẳng biết nên trả lời ai trước, cuối cùng quyết định trả lời một đáp án chung nhất.

- Hà? Muỗi? – Tên mập nằm bên cạnh tôi tròn mắt lên kinh ngạc. Cậu ta ngẩng đầu lên nhìn trần nhà:

- Có muỗi hả? Mọi khi tôi hay bị muỗi đốt lắm nhưng sao hôm nay lại không bị sao nhỉ.

Nghe tên mập nói, hai nam sinh bên cạnh Giang Hựu Thần ngồi dậy góp vui.

- Ha ha! Biết tại sao rồi! Tất cả là nhờ có Thái Lăng dụ bọn muỗi đến! Cậu ta là hương muỗi sống của tụi mình đó!

- Ồ ha! Đúng là may thiệt!

Có người “châm ngò” trước thế nên cả phòng ồn ào như cái chợ vỡ. Bọn họ mỗi người một câu, chỉ có Giang Hựu Thần và An Vũ Phong là không nói gì.

- Thái Lăng... - Hựu Thần ngồi chỗ chiếu chính giữa phòng, khẽ gọi tôi. – Lấy tay viết chữ Tĩnh ở trên gối thì sẽ không bị muỗi đốt đâu!

- Hà? Thật thế sao? – Tôi hơi do dự gờ ngón tay bên phải lên rồi nhìn Hựu Thần, sau đó nhìn chiếc gối của mình.

Hừm... cách của Hựu Thần nói biết đâu lại có ích! Dù gì bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác nên đành đâm lao thì phải theo lao vậy!

Nghĩ bụng, tôi thò ngón tay xuống định viết chữ Tĩnh trên gối.

- Hừ! Cách đó chỉ có đưa ngốc mới tin!

Xoẹt!

Câu nói đó của An Vũ Phong như sét đánh ngang tai, làm cả người tôi cứng đờ như khúc gỗ. Tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến như bong bóng xà phòng...

- Ôi, buồn ngủ quá! Buồn ngủ quá đi! Tôi muốn đi ngủ!

Đám nam sinh đó nói chuyện được một lúc thì tên mập buồn ngủ quá, hét lên một tiếng, bốn chân chống phộc lên trời như con ếch ộp nằm phơi nắng rồi buông thõng xuống chiếc chiếu bên cạnh tôi. Cậu ta cứ để nguyên tư thế đó đi ngủ.

- Thái Lăng! Ngủ sớm đi, cổ chịu đựng một chút vậy. Cứ coi lũ muỗi đó dùng để rèn luyện ý chí đi! - Giang Hựu Thần dịu dàng nói.

- Ủ! – Tôi gật đầu rồi nằm xuống định ngủ, nhưng... nhưng... sao chỗ chiếu của tôi lại có thừa thêm một cái chân nhỉ?!

Tôi gật thót, ngồi bật dậy, nhẹ nhàng lay tên mập nằm cạnh mình:

- Xin lỗi, chân cậu thò sang chỗ tôi nằm...

Tên mập ú đó mở mắt, miệng hân trông dẹt như cái bánh tráng lại còn dẩu cong môi lên:

- Dù gì cậu cũng gây dết sì mo, chia thêm chỗ cho tôi nằm mát mát gì đâu!

- Nhưng... nhưng thế này thì bất tiện lắm... - Tôi oan ức cụp lông mày lại, trông như con cún con bị người ta bắt nạt.

- Bất tiện?! Bất tiện cái gì chứ? – Tên mập đó nghe tôi nói liền nhăn mặt lại. – Đều là đàn ông con trai cả, có sao đâu? Được rồi, được rồi! Im lặng giùm đi để tôi còn ngủ chứ! Hừ!

- Nhưng...

- Này! Mập dậy đi!

Tôi đang định đấu tranh đến cùng thì có một giọng nói ở chỗ khác vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên.

Í?! An Vũ Phong!

An Vũ Phong ngồi dậy, nhủ mày khó chịu, lấy chân đạp luôn vào tay tên mập.

- Dậy mau, nhanh lên! Tôi với cậu đổi chỗ cho nhau!

- Hừ... Phong? – Tên mập thốt lên ngạc nhiên rồi vội vã lồm cồm bò dậy. – Nhưng mà Phong này, cậu... cậu muốn đổi chỗ với tớ sao... sao lại thế?

An Vũ Phong nhếch lông mày, chiếc khuyên tai kim cương sáng lấp lánh!

- Nhiều chuyện! Bảo đổi thì đổi, đừng nhiều lời!

An... An Vũ Phong vừa nói gì vậy? Cậu ta muốn đổi chỗ với tên mập sao? Vậy... vậy tức là, An Vũ Phong sẽ nằm cạnh tôi?! Không... không thể nào!

- An Vũ Phong! Cái đó... thực ra... không cần thiết... - Tôi áp a áp úng như gà mắc tóc, xua tay lia lịa.

- Cậu cứ yên lặng ngồi yên đó là được rồi! Nếu không phải bị lũ muỗi đốt, tôi cũng chẳng đổi chỗ làm gì!

Tôi thấy An Vũ Phong cứ như đang cố cãi cùn. Lẽ nào do mình tự tưởng tượng chăng?

Tên mập cắn tay e then nhìn cái chiếu êm như nệm của An Vũ Phong, hần cười ha ha như tên dờ hơi biết bơi rồi đi ra chỗ An Vũ Phong.

- Đợi đã! - An Vũ Phong trừng mắt, lấy tay chặn tên đó lại. – Cậu dám động vào chiếu tôi nằm hả? Chán sống rồi chắc!

Tên béo nghệt mặt, có vẻ thất vọng, trễ dài môi ra:

- Vậy... vậy để tôi dọn chiếu của mình sang...

- Không được dọn!

- Không được dọn?! Vậy... vậy phải làm sao...? – Mặt tên béo trông đến tội nghiệp, lí nhí hỏi.

Im lặng một lúc, An Vũ Phong như nghĩ ra cách gì khả dĩ, bồng bước sang chỗ tên mập, kéo tôi sang bên đó, nhặt chiếc chiếu rách nát, thùng lỗ chỗ của tôi ném cho tên mập.

- Ngủ trên cái đó!

- Cái gì? Phong... sao tôi lại phải ngủ trên cái chiếu rách lỗ chỗ thế này?! – Tên mập ôm chiếu nói. – Cái thứ rách nát này làm sao ngủ nổi!

- Thái Lãng ngủ được, sao cậu lại không ngủ được? – An Vũ Phong găm lên tức giận túm cổ áo tên mập quăng sang một bên.

- An Vũ Phong... thế này liệu có ổn không...? – Tôi thương cảm nhìn tên mập trông như con ếch ương bám bẹp lép trên tường – Lâm Tử Hạo ban nãy nói không được đổi chỗ!

An Vũ Phong không nói gì, tự mình kéo hai chiếc chiếu lành sang một bên, chừa ra một chỗ, chắc là để cho tên mập.

- Cậu ngủ ở đây! - An Vũ Phong ngồi trên chiếc chiếu “xịn” của cậu ta rồi chỉ tay về chiếc chiếu lành lặn bên tay phải – Xảy ra chuyện gì tôi chịu trách nhiệm!

Lúc này mắt tôi đã thích ứng với bóng tối trong phòng. Dưới ánh trăng mờ ảo, đôi mắt của An Vũ Phong sáng rực như ánh hào quang.

Long lanh... long lanh.

Tôi đứng đực ra nhìn An Vũ Phong, có cảm giác gì đó là lạ, bốn chân không còn ý thức được nữa. Tôi ngoan ngoãn nằm trên chiếc chiếu của tên mập, cách An Vũ Phong có nửa mét.

Tên béo cuối cùng cũng định thần lại, tiu nghỉu nằm chỗ An Vũ Phong chừa ra cho. Tên đó có vẻ không vui nhưng lúc sau đã thấy ngáy o o.

Tôi y như khúc gỗ, cả người cứng đờ nằm trên chiếc chiếu sang trọng. So với chiếc chiếu rách ban nãy thì đúng là thoải mái hơn nhiều!

Nhưng... nhưng... sao tôi thấy hơi hộp? Dường như từng tế bào trên cơ thể đều căng hết ra, không sao bình tĩnh được.

- Đây, không sao chứ? – An Vũ Phong quay đầu lại, nhủ mày nhìn tôi.

- Ồ... tôi... tôi không sao! – Tôi cố trấn tĩnh lại rồi gật đầu. – Tôi đang ngủ! Ngủ thôi... khò khò khò khò...

- Ngốc!

- Ngốc?! Này! Sao cậu lại mắng tôi hả? – Tôi tức hằm hằm quay lại nhìn hấn ta, giọng như gằn lên.

An Vũ Phong tròn mắt nhìn tôi, sau đó đột nhiên quay lưng lại, chẳng thèm đếm xỉa gì đến tôi cả. Nhưng người cậu ta hơi run lên.

Cậu ta đang cười?! Cười cái gì chứ... ban đầu tôi thấy tên này kì kì thế nào nhưng lần này hấn ta còn kì quặc hơn, vui buồn thất thường.

Ồi... đúng là con trai cứ như kim dưới đáy bể, đũa đầu óc mít đặc như tôi có lẽ cả đời cũng chẳng hiểu nổi.

Tôi ngao ngán chép miệng, quay người lại, thôi, mặc kệ hấn ta vậy.

1 phút... 2 phút... 3 phút...

Hừ! Không được, không được! Nóng quá đi! Căn phòng nóng hằm hập cứ như cái lò bánh mì. Tôi chỉ muốn lao ngay ra ngoài. Có lẽ ở chỗ sân vận động sẽ thấy dễ chịu hơn, vì ít ra còn có gió!

Gió...?! Nghĩ đoạn, tôi ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ đang đóng im ỉm, mắt bỗng lóe sáng!

Mình đúng là ngốc thật! Sao không mở cửa ra cho thoáng?

Tôi ngời bật dậy, lao ra chỗ cửa sổ, nhấc chốt cửa lên, đẩy mạnh ra!

Vù vù vù vù vù...

Một làn gió mát dịu như sóng biển thổi tới chỗ tôi.

Nhưng thật là... thật là thoải quá đi!

Ặc... tôi nhin thờ, lấy tay bịt chặt mũi lại, nhìn ra phía ngoài cửa... Cha mẹ ơi! Có nhầm không vậy? Phía sau phòng chúng tôi có một cái bể phốt! Kinh khủng nhất là nó còn không có nắp đây!

Rầm!

Tôi đóng vội cửa lại còn nhanh hơn điện giật.

- Ai thế? Ôn quá! Có để cho người khác ngủ không vậy.

- Phiền quá đi! Mãi mới ngủ được một tí...

Tiếng đóng cửa mạnh quá đã đánh thức mọi người. Bọn họ lồm bồm trách móc.

- Xin lỗi, xin lỗi... - Hai tay tôi làm thành hình chữ thập xin lỗi rồi rút.

Bọn họ hừ vài câu rồi lại quay ra ngủ tiếp. Tôi vuốt mồ hôi trên trán, thở dài ngao ngán.

Trường Vĩnh Cẩn... nơi này còn khủng khiếp hơn tôi nghĩ nhiều... thôi vậy! Thái Linh, mày đừng trốn tránh sự thực nữa... Tóm lại chết vì nóng còn hơn chết vì thối.

(Trích lời tác giả: Ở đâu ra cái logic này vậy trời)

Tôi ngán ngẩm quay về chỗ mình nằm, hít thở sâu... hít thở sâu... bây giờ chỉ còn cách tự an ủi bản thân: “Tĩnh tâm sẽ thấy mát”

Sẽ mát! Tự nhiên sẽ mát thôi! Sẽ mát!

Hừ hừ hừ! Ồi... ai sáng tạo ra cái logic này vậy? Chẳng ăn thua gì hết! Tôi nóng đến thè lưỡi cả lưỡi! Cả người thì như cái bánh rán áp chảo, cứ lật người đi lại lật người lại.

Lạ thật! Sao tên An Vũ Phong bên cạnh chẳng thấy động tĩnh gì vậy cả? Bình thường tên này luôn miệng cần nấn! Hay là nóng quá nên hấn ta xỉu rồi, không còn ý thức sao trăng gì nữa?

Tôi chớp chớp mắt quay người lại nhìn.

Ồ... An... An Vũ Phong?!

Tôi tròn mắt, đồ đần nhìn người nằm trước mặt mình..

Dưới ánh trăng huyền ảo, mái tóc đen bóng của cậu ta cứ như đá lưu ly đen tuyền ánh lên màu rất đẹp, nước da trắng hồng. Giữa ánh sáng và bóng tối lấp ló, khuôn mặt đó trông vô cùng anh tuấn, quyến rũ...

Thình thịch thình thịch thình thịch!

Tìm tôi như chiếc xe hơi bị mất phanh, đập liên hồi.

Ánh mắt tôi như bị sức mạnh vạn năng nào đó giữ chặt, không thể rời khỏi An Vũ Phong.

May mà đầu óc tôi còn tỉnh táo, nếu không tôi tưởng trước mắt mình là một thiên thần xuống trần gian!

“Em gái ghê thật, cứ thẳng phía trước! Đi thẳng phía trước! Ha ha ha ha...”

Một lúc sau, tên mập ú ó nói mơ. An Vũ Phong nhú mày, lấy chân đạp cái chần hè trên bụng mình xuống.

Tôi giật bắn mình, vội quay người đi.

Phù... An Vũ Phong tỉnh rồi sao? Ngộ nhờ hấn phát hiện ra mình nhìn trộm hấn đến mê mẩn chắc hấn sướng đến cười vỡ bụng mất...

Nhưng mấy giây sau, cả căn phòng yên tĩnh trở lại, chẳng có tiếng động nào hết. Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Bọ ngủ bay... bọ ngủ bay bay bay...

Chẳng biết từ lúc nào, con buồn ngủ ập tới! Tôi ngáp một cái rồi dài, dụi dụi đôi mắt lơ mơ của mình.

Úm... ngủ thôi, ngủ thôi...

Ngày mai chẳng biết ông thân xui lại trù ẻo tôi kiểu nào đây...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.4 - Chương 4: Một Ngày Huấn Luyện Gian Khổ

One day Purgatory

Địa điểm:

Sân vận động trường Vĩnh Cần

Nhà ăn trường Vĩnh Cần

Trại huấn luyện ngoài trời

Bãi tập bắn

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐOÁ HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện được thưởng thức một bữa thịnh soạn

Đương nhiên sẽ có người trả tiền cho

Mì spaghetti, gọi cả Nhật Bản

Kim chi Hàn Quốc, bào ngư sò biển

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là miệng tôi nhai toàn củ cải chấy

Cố gắng nhắm mắt nhắm mũi nuốt trôi...

oOo

Mau dậy đi!

Một hồi còi inh ỏi vang lên, cuộc sống quân sự của chúng tôi bắt đầu! Hi vọng mọi việc đều tốt đẹp!

Mơ ước và hiện thực chẳng bao giờ đi song song với nhau, cho nên người ta mới phải không ngừng theo đuổi nó. Ví dụ như bây giờ...

Mau! Chạy nhanh lên! Chạy mau! – Thầy quân sự chạy bên cạnh, giơ chiếc roi lên giục chúng tôi. Dưới chân thầy để toàn là đồ trang sức, trang điểm mà thầy tịch thu của đám nữ sinh. Đồng đồ đồ chất cao như núi. – Các cô đến đây để tập quân sự chứ không phải đi thi hoa hậu!

Khi chạy, nữ sinh của trường Maria và nam sinh trường British xếp thành một hàng dài, trông như một con rắn lớn uể oải, chậm rãi tiến về phía trước. Chân của mỗi người giống như bị dính nhựa đường, cách mặt đất nhiều nhất cũng chỉ có 1 milimét.

Oái! – Tất cả các nam sinh trường British bỗng hét lên kinh hãi.

Tôi tò mò nhìn theo ánh mắt của bọn họ. Mắt tôi còn tròn xoe hơn quả trứng gà. Chỉ thấy mắt mấy nữ sinh đứng hàng đầu tiên trông đen ngòm như trang điểm kiểu trường phái Ấn tượng. Ánh nắng mặt trời gay gắt làm cho bọn họ mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Do chảy nhiều mồ hôi quá nên chì kẻ mắt trên mặt bị nhoè đi, bê bết hết cả ra.

Oái! Oái! – Đám nam sinh hét lên kinh hãi.

Tôi chuyển tầm mắt sang chỗ khác. Phía hàng sau, mặt của mấy nữ sinh hay đánh bụi phấn lúc này trông cứ như vôi bột rơi trên tường xuống.

Có lên!

Mọi người ai nấy đều quay đầu lại thấy Giang Hựu Thần tay bắc thành hình loa hét lên rất to!

Này, trò đang làm trò gì thế? – Thầy quân sự dùng roi gõ vào đầu Hựu Thần.

Em chỉ cổ vũ họ thôi. Hi vọng họ sẽ chạy nhanh hơn. – Hựu Thần ánh mắt vô tội, mỉm cười nhìn thầy quân sự.

Hừ! – Thầy quân sự gầm gè hai tiếng – Nếu như làm thế mà có ích thì tôi...

Câu nói của thầy bị át đi bởi những tiếng thét chói tai ở trong hàng.

Dô! Đô! Đô! – Tiếng hò dô của đám nữ sinh bỗng như được vặn volume đến mức cực đại!

Ban này, đám con gái chạy thất thế, chậm như rùa bò thế mà nghe Hựu Thần cổ vũ xong, bọn họ ai nấy đều như máy được lắp thêm mô tơ, chân giống như lắp bánh xe lửa lao vào một phát về phía trước! Cả sân vận động bụi mù mịt như bãi chiến trường.

Thầy quân sự đứng nghệt ra như phỗng ở giữa sân, roi buông thõng, mắt tròn mắt dẹt nhìn. Thầy lăm lăm nói tiếp câu lúc này bị ngắt quãng:

Tôi... tôi làm thầy quân sự làm gì?

Nóng... nóng muốn chết... ánh mặt trời nóng như muốn cháy trụi đầu, sau đó còn hắt cả xuống cổ và quần áo.

Đứng thẳng lưng, mắt nhìn thẳng phía trước... hai tay thẳng tắp như kẻ chỉ... giữ góc 15 độ - Thầy quân sự hướng dẫn tỉ mỉ từng li từng tí. Thầy giám sát chúng tôi rất chặt chẽ.

Học học... – Tôi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, thấy tên An Vũ Phong nhìn tôi kiêu khiêu khích, mắt nheo nheo như muốn nói: “Thái Linh! Cô chịu thua đi!”

Hừ! Thái Linh, phải gắng lên! Phải gắng lên! Nhất định phải thắng họ! Tôi quay ngoắt đi, chăm chú nhìn vào bóng của mình.... nghiêng ngả... nghiêng ngả...

Đừng nhìn vào bóng của mình, sẽ bị say nắng đó! - Giọng nói của Hựu Thần bên cạnh vang lên, tôi như được tiếp thêm sức mạnh.

Học, học, học... rõ ràng mặt trời gay gắt là vậy sao tôi cứ thấy mắt mình tối dần nhỉ? Người cũng bắt đầu siêu vẹo. Ôi! Mấy đứa con gái yếu điệu bên trường Maria vẫn chưa “ngõm” sao?

Tôi tò mò ngó sang bên cạnh, há hốc miệng.

Ghe thật! Đám con gái phía trước vẫn đứng im, bồng bồng khí thế, mặt tràn trề hạnh phúc. Ôi trời! Tập quân sự mà bọn họ cảm thấy sung sướng đến thế sao?! Đúng là con gái trường nữ sinh ưu tú Maria có khác. Tôi như đọc được ba chữ “Em bằng lòng” to đùng trên mặt họ.

Thái Linh! Mày đang đóng giả con trai mà, không thể để mắt mặt được! Tôi gắng gượng đứng thẳng lại, trong lòng tự nhủ: Thái Linh! Cố lên! Cố lên!

Một phút...

Năm phút...

Phù!

Hết giờ! Giải tán! - Thầy quân sự huýt còi rồi hô lên. Tôi cứ như vừa thoát khỏi địa ngục! Tự do muôn năm! Giang Hựu Thần qua đầu tôi. Tôi cười như con ngố, hai chân như tê dại.

Giang Hựu Thần... An Vũ Phong... bọn họ không ở đây nữa rồi...

Hàng đứng trước mặt nói xôn xao. Sau lưng tôi vang lên tiếng hét “kinh thiên động địa”.

Tôi quay đầu lại nhìn.

“Đội quân nữ” lúc này đứng rất hiên ngang hùng dũng là thế, vậy mà giờ lẫn đùng ngã ngửa hết một lượt, bốn chân giật giật liên tục nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười hạnh phúc...

***Tôi bò... Tôi bò...

Tôi ngồi trên cái ghế trước bàn ăn, mắt long lanh sung sướng. Cuối cùng cũng vượt qua đợt khổ luyện buổi sáng, bây giờ có thể ăn cơm rồi.

Ọc ọc... Ọc ọc...

Mọi người đều quay ra nhìn tôi chăm chăm. Tôi cúi đầu xuống, mặt đỏ bừng, lấy tay vỗ nhẹ cái bụng đang “đánh lô tô” của mình. Vù... vù... vù... mùi hương bay từ nhà ăn thơm quá đi... mình sắp không chịu nổi nữa rồi!

Đến đây! Đến đây!

Tôi vội ngẩng lên. Cuối cùng mấy dì nấu ăn cũng bùng com lên rồi! Được ăn rồi! Tôi xúc động đến nỗi tim suýt vỡ ra!

Củ cải đỏ... rau họ xào... canh đậu nấu rau muối... không tin nổi! Đồ ăn chả có gì cả!

- Mấy thứ này thiếu gia đây ăn sao nổi? – Kì Dục tròn trĩnh mắt nhìn đồ ăn xếp trên bàn.

Bốp!

Thầy quân sự dùng roi đập ngay vào đầu Kì Dục:

- Để huấn luyện các em có thói quen ăn uống đạm bạc, kham khổ nên nhà bếp mới đặc biệt chuẩn bị đó!

Đặc biệt chuẩn bị? Ôi cha mẹ ơi, tôi mà ăn mấy thứ này xong, đến chiều, mặt trời chiếu vào chắc cả người tôi biến thành cây họ khô mất!

Kì Dục... - Một giọng nói rụt rè cất lên. Tôi quay đầu lại thấy đám nữ sinh xếp thành một hàng dài ngoằn ngoèo trước bàn ăn của chúng tôi. Tôi tò mò lấy tay che trán nhìn. Ôi chao! Hàng dài đến mức không thấy đuôi đâu!

Đội dã! Mắt tôi sáng quắc lên! Mỗi nữ sinh đều cầm một hộp cơm trông rất đáng yêu. Trông mặt bọn họ khá căng thẳng.

An Vũ Phong chẳng thèm đoái hoài gì đến “đội quân” xếp hàng dài đặc đó, ngồi vắt chân. Giang Hựu Thần thì lại trêu mếu nhìn đám con gái đó, cậu ấy chuẩn bị bữa ăn đạm bạc của mình.

Đám con gái đó bắt đầu hành động. Bọn họ cũng cười tươi như hoa, đem những hộp cơm đẹp mắt trước mặt người con trai mình thích. Bọn họ đặt hộp cơm lên bàn người đó rồi lặng lẽ rời khỏi. Trên bàn ăn của mấy đại tướng quân trường British chất đồng tầng tầng lớp lớp những hộp cơm. Tôi cúi đầu nhìn bàn của mình. Híc... một hộp cơm cũng chả có!

Bụng tôi lại sôi lên ... ọc ọc... ọc ọc... ọc ọc...

Giang Hựu Thần, đây là cơm mình tự tay làm..

Tôi giật mình ngẩng đầu lên thì thấy nhỏ Ngọc Đình đang cười hết cỡ như ăn nhầm thuốc gì. Ôi! Cứu tinh của đời mình đây rồi!

Ngọc Đình! Ngọc Đình! – Tôi gọi khẽ, giờ tay vẫy nhỏ ta liên hồi.

Ngọc Đình có món nghề cơm cà ri do mẹ nhỏ truyền cho. Chỉ cần ăn một miếng đã cảm thấy sung sướng như bay lên cung trăng! Khổ nỗi Ngọc Đình chẳng nhìn thấy đĩa đang đói meo là tôi. Nhỏ vẫn say sưa giải thích cho Giang Hựu Thần nghe món cơm cà ri bí truyền của gia đình mình.

Khoan đã! – Đang lúc Ngọc Đình thao thao bất tuyệt nói thì Anna đột ngột xuất hiện.

Nhỏ ta lấy tay đẩy hết hộp cơm trên bàn của Giang Hựu Thần, sau đó đặt hộp cơm “Hello Kitty” lên:

- Hựu! Đây là món cơm chiến thắng do mình làm, cậu phải ăn hết đó!

Giang Hựu Thần ngẩng đầu lên mỉm cười, rồi lại tiếp tục ăn mấy món di nhà bếp làm. Anna không hề để ý đến chuyện đó mà ngược lại, nhỏ mạnh dạn định ngồi xuống:

- Hựu! Có cần mình ngồi cùng không?

Nói gì đi chứ! Một tay của Anna chậm chậm... chậm chậm... đặt lên... sao có thể... thể được...

Không được! – Tôi hét lên to tướng, lấy tay chỉ vào Anna, tay nhỏ sắp buông thông xuống.

Anna ngạc nhiên nhìn tôi, thu tay lại rồi cười:

- Thái Lãng! Cậu biến thành người phát ngôn của Giang Hựu Thần từ khi nào thế? Mà thôi, bây giờ tôi có chút việc phải đi!

Anna nói với điệu bộ như một nàng công chúa cao quý, sau đó nhỏ nhìn xung quanh làm các nam sinh hò reo cuồng nhiệt. Anna đi mất.

Phù!

Mình đang làm gì thế này?! Mấy người trước mặt nhìn tôi như nhìn “quái vật hiền lành”. Tôi vội vàng ngồi xuống.

Nhìn cậu đáng thương thật, coi như cái này tôi thưởng cho cậu! Cầm lấy đi! – Đúng lúc tôi đang vô cùng tuyệt vọng thì An Vũ Phong nhét cho tôi một hộp cơm trông xí tẹt.

Tôi cảm kích nhìn hân ta, rồi lại cúi đầu nhìn hộp cơm trong tay mình. Nó hình vuông, màu xám xám. Tôi nghĩ bụng: “Đồ ăn trong này liệu có xài được không vậy?”

- Cái này... – Tôi chưa kịp dứt câu thì nghe thấy có tiếng gió vút qua... An Vũ Phong đã lặng lẽ “chuồn” đi từ lúc nào...

Nhìn theo bóng hân ta, tôi gãi đầu không hiểu gì cả...

Xoạt!

Xoạt!

Xoạt!

Ngay sau đó, Ân Địa Nguyên, Kì Dục và Nghiêm Ngôn cũng lần lượt đứng dậy. Họ lấy đại một hộp cơm bất kì trong cả đồng trên bàn rồi đi khỏi.

- Bọn họ sao vậy? – Tôi chỉ tay về phía họ, ánh mắt mơ hồ không hiểu nhìn Giang Hựu Thần.

Hựu Thần lắc đầu nhìn tôi: “Có lẽ họ muốn đi cho tiêu cơm! Chúng ta ăn đi!”

Tieu com?! Nhưng bọn họ đã ăn gì đâu?! Tôi nhìn Giang Hựu Thần đang ăn ngon lành.

Tôi cúi đầu xuống, mở ngay hộp com nặng trĩu trước mặt ra. Thơm quá... mùi thơm này sao thấy quen quen nhỉ? Chiếc hộp đựng com thịt bò rắc hạt tiêu đen thơm phức! Tôi ngửi một hơi thật sâu, mùi vị tuyệt cú mèo!

Tôi lấy thìa, xúc một miếng lên ăn. Com vừa vào miệng đã ta ra, mùi hạt tiêu thơm nồng trong họng..

- Ngon quá đi! Cậu muốn ăn thử chút không?

Tôi ăn liên tục, chẳng thèm ngẩng đầu lên nữa. Thật không ngờ tên Phong đó lại “nhờ tay” đưa cho mình hộp com ngon nhất. Nếu biết chuyện chắc chắn hẳn ta hối hận muốn chết cho mà xem!

Hô hô hô hô... tôi cười thâm sung sướng tột độ... cười vui quá đến mức độ suýt rơi cả com trên miệng xuống.

- Ủa?! Cậu ăn com thịt bò rắc hạt tiêu à?

- Ủ!... on... ăm... ó (Ủ! Ngon lắm đó)

“Đây là món tuyệt chiêu của An Vũ Phong mà!

Hồi cấp II, nhờ món này mà cậu ấy đạt danh hiệu học sinh cấp II tài năng số một toàn thành phố đó!

Ặc, ặc... tôi sặc cả com lên mũi, mắt tròn vo như bi ve nhìn Giang Hựu Thần!

Thật sao? Tôi giờ hộp com lên, dưới đáy hộp đúng là khắc hai chữ trông rất rõ ràng, phóng khoáng:

PHONGOái! Tôi ăn com của An Vũ Phong làm!

Chúa ơi! Chắc con đang nằm mơ rồi!

***- 1 2 3 4 5 6! Con gái trường Maria đẹp nhất trần đời! Hãy chọn lấy một nữ sinh đi!

- 7 6 5 4 3 2 1! Con trai trường British siêu đẹp trai! An Vũ Phong! Hãy chọn nàng công chúa của mình đi!

Chúng tôi một bờ hơi tai thê mà buổi tối còn bị kéo ra chỗ bãi cỏ để sinh hoạt văn nghệ. Nhưng mà cũng tốt, chỉ cần không phải đứng nghiêm như quân đội thì thế nào cũng được!

Lời bài hát quy định đâu phải như vậy?! Đám con gái đó dám to gan xuyên tạc lời bài hát. Con trai trường British im lặng tỏ thái độ bất bình.

- An Vũ Phong! Hãy chọn một người đi! An Vũ Phong! Hãy chọn một người đi!

Đám nữ sinh trường Maria quả là to gan lớn mật! Họ chẳng thèm đếm xỉa gì đến xung quanh, lại còn vẫn gào thét.

Tôi ngồi trên đất, lắc đầu, chẳng biết bọn họ đang hát hay cò cưa con trai nữa?!

- Anna! Chọn lấy một hoàng tử đi! Anna! Chọn lấy một hoàng tử đi!

Ngoài mấy người chúng tôi ra, những nam sinh trường British còn lại cũng bắt đầu gào thét để “trả đũa” lại.

Hai bên chẳng ai chịu kém cạnh, cứ ăn miếng trả miếng... Đầu tôi muốn nổ tung... – Không xong rồi! Không xong rồi! Ồn muốn chết... – Tôi ngồi phía sau lăm bằm.

- Ghen với tôi hả?

An Vũ Phong buông ra một câu như muốn đề tôi chết cứng... Híc! Nhớ lại bữa com thịt bò của hắn ta... Tôi đúng là há miệng mắc quai mà... đành nhìn hắn ta vậy! Hừ! Đúng là cái tên coi trời bằng vung!

Được rồi! Để tôi biểu diễn trò này cho mọi người xem! - Người bên cạnh đứng bật dậy.

Lại muốn tôi tiếp tục ghen tị sao? Trên đầu tôi như có vô số con quạ đen quác quác xung quanh...

Màn biểu diễn của tên Phong đương nhiên sẽ được mọi người ủng hộ hết mình. Bài hát du dương như dòng nước của Giang Hựu Thần – đệ nhất hoàng tử trường British làm mất tất cả các nữ sinh như biến hết thành hình trái tim to lù lù, trong lòng xốn xang, mơ màng.

Các bạn... các bạn... – Không ngờ tôi cũng không thoát khỏi số mệnh phải lên biểu diễn. Tay tôi bết toát mồ hôi, cầm micro run lẩy bẩy, đầu thì như muốn rụt hết vào trong cổ áo.

Chúa ơi! Đừng để đám nữ sinh nhận ra tôi! Nghĩ đoạn tôi tay kéo vành mũ xuống hết cỡ.

Tên An Vũ Phong ngồi phía dưới còn vờ vịt đưa tay lên vẫy vẫy! Được ngồi ở phía dưới dễ chịu biết bao, lúc này mình cứ luôn miệng kêu nóng... Hu hu hu...

- Tôi... tôi... – Tôi cầu cứu nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy mỉm cười nhìn tôi động viên.

- Tôi... tôi xin kể một câu chuyện... – Tôi ngây ngô đứng giữa đám nam sinh và nữ sinh, bị bức đến nỗi nói không ra hơi. Tim tôi đập thình thịch. Cố lên! Cố lên! Bình tĩnh lại nào, đừng có sợ đến nỗi xỉu giữa đám đông chứ!

- Một ngày nọ, có một chú chim cánh cụt hỏi bà nội: Bà ơi, cháu có đúng là chim cánh cụt không ạ?

Bà trả lời: Ủ! Cháu đích thực là chim cánh cụt...

Trên sân vận động, giọng tôi như vọng lại... vọng lại...

Dưới khán đài ban này ai này đều hưng phấn tột độ thì bây giờ dần dần im lặng.

Chú chim cánh cụt hỏi Ba: Ba ơi! Con đúng là chim cánh cụt ạ?

Ở phía dưới bỗng lặng ngắt như tờ, mọi người mặt mày xám xịt, mắt dò dẫm nhìn về phía trước...

Tôi căng thẳng đến nỗi mắt nhắm nghiền, tiếp tục “màn trình diễn” của mình... Đoạn kết câu chuyện thế nào nhỉ? Rõ ràng đoạn cuối hay lắm mà... lẽ nào... lẽ nào... mình quên mất tiêu rồi?! Híc híc híc... mọi người đang đợi mình kể tiếp...

- Kết cục thế nào? – Bỗng vang lên một giọng nói rất ấm áp, nhất định là Giang Hựu Thần.

A ha! Nhớ ra rồi!

Chú chim cánh cụt nói, vậy... vậy tại sao con lại thấy lạnh thế...

Phù! Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ! Truyện cười gì mà nhạt như nước ốc! Để khuấy động không khí, tôi cười rõ to rồi mở mắt.

Hơ... phía trước chỉ còn đứng hai “khán giả”: Giang Hựu Thần và An Vũ Phong... còn những người khác...? Ở sân vận động, đám nữ sinh ngồi hàng phía trước thì lẫn lộn bò toài, đám nam sinh hàng sau thì nằm xuống ngủ khò khò hết một lượt!

Bốp! Bốp! Bốp!

An Vũ Phong vỗ tay, cười ma mĩnh...

Ồi trời... truyện cười của tôi... sao biến thành khúc hát “mẹ ru con à ơ” thế này.

Các bạn chú ý! Theo dự báo thời tiết, huyện Vĩnh Cần nhiệt độ ngày hôm nay sẽ lên tới 39 độ 5. Đây là đợt nắng nóng kỉ lục trong mấy năm gần đây! Mọi người chú ý chống nóng cẩn thận...

Oái... 39 độ 5! Chỉ mới nghe thôi mà toàn thân tôi đã rệu rã, đến thở cũng khó khăn, mém chút nữa là xỉu. Cả trưa nay chúng tôi phải tập luyện dưới ánh mặt trời như muốn cháy da cháy thịt. Tụi tôi như bánh mì bị đem ra nướng, gan bàn chân nóng đến suýt bốc khói.

Mãi đến khi trời chạng vạng tối, buổi tập huấn mới kết thúc. Chân tôi giống như sắp sái khớp, cả người mệt đừ đừ, cố lết về khu kí túc xá. Tôi nằm vật luôn ra giường.

Ồi... không xong rồi, đầu đau như búa bổ, bộ quần áo quân sự tôi mặc dường như có thể nạo ra từng lớp muối khoáng mà cơ thể dính vào! Tôi phải đánh một giấc đã... khò khò khò...

- Thái Lãng... Thái Lãng...

Chẳng biết từ lúc nào bên tai tôi bỗng vang lên tiếng gọi khe khẽ.

Ừa?! Có ai gọi mình sao?! Nhưng mình buồn ngủ quá... không mở mắt ra nổi...

Ngủ tiếp... ngủ tiếp... khò khò... đói bụng quá...

Bụng tôi sôi ồng ọc làm tôi tỉnh giấc. Tôi dụi dụi đôi mắt nửa tỉnh nửa mê của mình ngồi dậy... Ồ?! Bây giờ đã muộn lắm rồi sao? Trời tối om, còn trong phòng toàn là tiếng ngáy o o.

Tôi nhẹ nhàng phẩy phẩy bộ quần áo ướt đẫm mồ hôi rồi sốt ruột nhìn tứ phía.

Hơ?! Lạ thật, chỗ nằm bên cạnh tôi sao trống trơn nhỉ? Đúng là từ trước đến giờ chả có nội quy nào gò bó, ép buộc được tên An Vũ Phong cả. Chẳng biết hần lại chuẩn đi đâu hưởng vui rồi!

Nghĩ đoạn, tôi bực mình “hừ” một tiếng rồi bắt đầu lọ mọ đi tìm đồ ăn. Bỗng tôi nhìn thấy dưới chân giường có một cái hộp sắt.

Í?! Là hộp cơm! Lẽ nào... có người để phần thức ăn cho mình?

Tuy khả năng là cực thấp nhưng tôi vẫn lại gần đó, mở nắp hộp cơm ra. Oa! Đúng là chuyện lạ có thật! Chiếc hộp đựng đầy ụ cơm và thức ăn! Chẳng lẽ...

Tôi nghĩ thầm sau đó cảm kích quay sang nhìn Hựu Thần đang ngủ rất say. Ôi! Cậu ấy lúc nào cũng chu đáo... Mai mình nhất định phải cảm ơn cậu ấy mới được!

Tôi cảm động ăn hết sạch, mặt mần nguyện, no nê vỗ bụng rồi nấc lên một tiếng.

Vù vù vù... Vù vù vù...

Hơ hơ! Ăn xong đi rửa mặt cho mát! Ôi! Mùa hè chỉ có thế mới đã! Nhưng... thật tình hết chỗ nói, cả trường Vĩnh Cần mà chỉ có mỗi cái bồn rửa! Tuy tôi chẳng phải con nhà giàu có gì nhưng ngôi trường này cũng tôi tàn quá sức!

Bây giờ tôi đã thấm thía được ý nghĩa của cụm từ “Cần kiệm, cần lao, cần cù” của trường Vĩnh Cần.

Tôi đứng ở sân vận động vắng ngắt không một bóng người. Nhờ ánh trăng soi sáng, tôi vịn vòi nước. Dòng nước trong veo, mát lạnh chảy ra! Tôi vội lấy tay hứng lấy nước rồi vỗ lên mặt.

“Ôi! Ha ha ha! Mát quá! Rửa lần nữa cho đã!”.

Tôi lau khô những giọt nước vương trên mặt, cười mần nguyện rồi lè lưỡi.

Xoạt xoạt... Xoạt xoạt...

“Ha ha! Dễ chịu quá! Tiếp lần nữa!”

Tôi khoái chí, lại hứng nước tiếp rồi vỗ lên mặt, chỉ muốn đưa cả cái đầu xuống vòi nước cho mát.

- Ngốc!

Hơ!? Ai nói thế? Tôi đang mê mẩn thưởng thức vị mát của nước thì có giọng nói cất lên làm tôi giật bắn mình, cả người run rẩy.

Tôi co rúm người lại, quay đầu lại nhìn ngó.

Lạ thật! Sân vận động chẳng có bóng dáng người nào cả! Nhưng giọng nói vừa rồi... lẽ nào mình hoang tưởng?! Hay là ma...?!

Nghĩ đến ma, tôi thờ dốt, mặt xanh lét!

Có tiếng kèn ác-mô-ni-ca nghe rất du dương từ sân thượng vang đến tai tôi.

Lập cập, lập cập... Thái Linh! Xem ra lần này mây gặp phải loại ma đặc biệt rồi, nó lại còn có năng khiếu âm nhạc nữa chứ!

Có điều tiếng kèn ác-mô-ni-ca của con ma đó thối nghe hay thật, hơn nữa càng nghe càng thấy quen quen... Hình như nghe qua ở đâu rồi... Ở đâu nhỉ? A! Đúng rồi! Ở bệnh viện! Lần trước tôi bị thương phải vào viện, An Vũ Phong có thổi khúc nhạc này! Như vậy...

- An Vũ Phong... là cậu hả? – Tôi lấy hết cam đảm bước lên mấy bước chỗ sân thượng, rụt rè hỏi.

Vù... Rẹt!

Có một con gió thổi đến, cánh cửa sân thượng đang khép hờ bỗng bị đẩy ra, còn phát ra âm thanh cọt két cọt két.

Ồi ời... má ơi! Thái Linh này chẳng phải đứa có tài đức gì, cũng chẳng làm chuyện xấu xa bao giờ! Ông... ông... ông ma tha cho con đi!

Tôi cố kìm đôi chân run như cây sậy của mình, rón ra rón rén lui dần về phía sau, mắt lăm lét nhìn về cánh cửa đang mở.

Chúa chúa chúa... chúa ơi! Tôi nhìn thấy một cái bóng có chân nhưng không đầu đang vất va vất vào chỗ cửa.

- Ôi! Ma! – Tôi hét tướng lên, ném luôn cả khăn mặt, định chạy thục mạng.

- Chạy đi đâu?

- Ôi! Oái oái... hu hu hu, miễn sao thoát khỏi chỗ này là được! – Tôi khóc lóc thảm thiết, vừa cầm cổ chạy, vừa quay lại trả lời.

- Cô ghét tôi đến thế cơ à? – Có tiếng thở dài vọng lại từ phía sau.

- Hu hu hu... đương nhiên rồi, ai mà lại thích ma chứ! Có phải đang quay phim mỹ nữ và ác quỷ đâu chứ!

Ồ... giọng nói vừa rồi nghe quen lắm.

- Hơ! Đúng là cậu rồi, An Vũ Phong! – Tôi quay đầu lại, cuối cùng cũng nhìn rõ “ông ma” đó. Tôi thở phào, chưa bao giờ tôi thấy khuôn mặt của An Vũ Phong lại gần gũi đến thế.

Cốp!

An Vũ Phong đi đến, cốc vào đầu tôi một cái:

- Đúng là ngốc! Tôi đáng sợ đến thế sao? Vừa nhìn thấy đã cầm đầu chạy!

- Vì... vì – Tôi sợ hãi nhìn lên chỗ sân thượng.

- À ra thế! Ha ha ha... - An Vũ Phong hiểu ra điều gì đó, nhìn tôi. – Người ta nói người làm điều xấu thường nhất gan cầm có sai! Không làm chuyện có lỗi, ban đêm không sợ ma gõ cửa!

- Oái! Đau quá! – Tôi xoa xoa cục u trên đầu, mặt mày oan uổng, trề dài môi nhìn tên đó.

An Vũ Phong lạnh lùng nhìn tôi, rồi quay người đi về phía sân thượng:

- Đi theo tôi!

- Hà? Làm... làm gì?

An Vũ Phong bực bội quay lại, trừng mắt hung dữ nhìn tôi:

- Nhiều lời! Đi theo tôi là được rồi!

- Ồ...

Hừ! Thật tình! Việc gì mà tôi phải nghe lời hần ta chứ! Chẳng biết kiếp trước mình nợ nần gì hần!

Sau khi ca cẩm một tràng xong, tôi ngẩng đầu lên định thần nhìn kĩ lại cảnh mà ban nãy tôi sợ muốn rụng tim.

Dưới ánh trăng mờ ảo, tôi mới nhìn rõ hơn.

Hóa ra ở sân thượng có một cái sào phơi quần áo. An Vũ Phong lúc đó cũng giống như bây giờ, cả người đu lên phía trên trông như vận động viên tập xà.

- Này! Cậu làm trò gì thế? – Tôi bực mình đi về phía trước mặt An Vũ Phong, nổi giận đùng đùng.

- Lên đây! – An Vũ Phong bật dậy, đập đập tay vào chỗ sào bên cạnh.

Hừ hừ hừ... sao lần nào hần cũng đối xử với tôi như con cún con thế nhỉ? Bất làm thế này lại bất thế kia! Nhưng, tôi lại ngoan ngoãn ngồi lên đó.

- Có người nói, bầu trời đẹp như vậy do nó cách xa chúng ta. – An Vũ Phong ngược đầu nhìn trời. – Nên tôi rất thích ngồi ở chỗ cao thử ngắm xem bầu trời có gì khác không?

- Kết quả sao? – Tôi tò mò nhìn An Vũ Phong ngồi bên cạnh.

- Kết quả... - Đột nhiên cậu ta cúi đầu xuống, ánh mắt mờ hồ xa xăm, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn tôi nói rất thận trọng. – Kết quả là tôi phát hiện ra kể chuyện này với cô chẳng khác gì đàn gảy tai trâu!

Nói xong, cậu ta nhảy xuống, rồi liếc xéo tôi một cái. Cậu ta men theo chiếc thang sắt ở trên sân thượng để trèo lên tum nước xi măng:

- Lên đây!

- Hừ! Tôi không lên đó đâu! – Tôi thấy An Vũ Phong đứng hơi khom lưng nhìn xuống, mặt cậu ta xám xịt lại.

Tôi đến chỗ cầu thang sắt nhưng do dự:

- Không lên đó có được không? Trên đó cao lắm lại chẳng có lan can... tôi sợ...

Tôi chưa kịp phản ứng thì có một đôi tay giữ chặt lấy eo rồi nhấc bổng lên. Khi tôi định thần lại thì đã thấy mình đứng trên nóc.

- An...An Vũ Phong – Tôi quay đầu lại, sợ hết hồn thấy cậu ta đang ôm mình. Mặt tôi đỏ bừng như gấc.

An Vũ Phong đứng sững ra một lúc rồi bỏ tay ra, đi đến chỗ khác ngồi thụp xuống.

- Thái Linh! Bụng cô có ngán rồi đó... nên giảm béo đi là vừa!

- Hừ... Đồ xỏ lá! Đừng có nói vớ vẩn! – Tôi cong môi lên trả đũa hắn, nhưng sau đó lại chột dạ, lấy tay sờ vào bụng.

Hu hu hu hu hu... thúi thúi cái mồm điều tha quạ mỏ của hắn ta! Đúng là... đúng là có hơi...

“Phi!”

Chẳng biết từ lúc nào An Vũ Phong bỗng quay đầu lại. Nhìn thấy bộ mặt tiu nghỉu như mèo cụp đuôi của tôi, hắn phì cười.

Chết thật, lại để tên này tóm được đuôi rồi! Hắn ta lại có thêm “nguồn tin” để đi buôn dưa lê... Tôi buồn xiu, cắn chặt môi, chỉ mong có cái lỗ nẻ nào để chui xuống.

- Lại đây! – Tôi chưa kịp định thần thì tên An Vũ Phong lại ra lệnh.

- Làm... làm gì? – Tôi do dự, lăm lét nhìn hắn ta.

- Chỗ ngồi này rất dễ chịu! - An Vũ Phong vừa nói, vừa đập tay vào chỗ bên cạnh.

- Chỗ... chỗ đó. – Tôi thẹn cả người ra, sừng sốt nhìn chỗ Vũ Phong chỉ.

Ôái... muốn tôi ngồi ở đó sao?! Rốt cuộc tên Phong có “âm mưu” gì đây?! Đó là chỗ rìa nóc tum, chỉ cần không cẩn thận một tí là rơi xuống tan xác pháo! Huống hồ... chỗ đó lại gần hắn quá...

Thấy tôi đứng đắn đo, An Vũ Phong sột ruột quay đầu lại nháy mắt:

- Lại đây! Tôi không ăn thịt dâu mà sợ!

Hic... bảo là không ăn thịt tôi nhưng trông bộ dạng hắn ta lúc này như muốn cắn một phát cho tôi chết tươi!

Tôi không muốn lên đó. Nhưng chẳng hiểu ăn nhằm phải bữa mê thuốc lú gì của tên Phong mà chân tôi chẳng chịu đứng yên, đi ra chỗ bên cạnh hắn ta, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Hic... cái chỗ này không cao lắm nhưng vẫn thấy ớn ớn. Mặt tôi trắng bệch, cổ nuột nước bọt.

- An Vũ Phong... chỗ này không an toàn lắm... liệu có rơi xuống không?

- Chỗ này gió mát! – An Vũ Phong chẳng thèm đếm xỉa gì đến con nhỏ đang sợ mất mặt là tôi, cậu ta ngẩng đầu lên thưởng thức làn gió mát.

- Vậy... à...? – Khó khăn lắm tôi mới “rặn” ra được hai chữ, ngồi im không nhúc nhích.

- Đừng sợ! – An Vũ Phong nhìn về phía trước nói nhẹ nhàng. – Tôi sẽ bảo vệ cậu!

- An Vũ Phong...

- Chút! – Tôi chưa nói hết câu thì An Vũ Phong đưa tay lên miệng, nhìn tôi rồi chậm chậm làm động tác hôn gió.

Hôn gió?

Tôi lúng túng nhìn thấy An Vũ Phong khẽ nhắm mắt lại, hai tay chống ra phía sau, từ từ ngẩng mặt lên...

Vù vù...

Một cơn gió thổi đến, khẽ mon man thổi trên trán An Vũ Phong, ánh trăng dịu dàng chiếu sáng khuôn mặt của Phong làm từng đường nét trên khuôn mặt sáng rõ, hiền hòa.

Tôi tròn mắt, dò dẫm nhìn An Vũ Phong, cảm tưởng như cậu ấy sắp cười ngon gió bay vút lên không trung!

- Ủa! Đừng nhìn người ta đắm đuối thế chứ! – An Vũ Phong đột nhiên mở hé một mắt, nhìn tôi cười châm chọc. – Thấy tôi đẹp trai quá nên phải lòng rồi hả?

- Ai thèm! – Nghe tên An Vũ Phong đó nói, tôi định phản bác ngay lập tức. Ai ngờ tôi va mặt luôn về phía trước, mặt tẹt dí như quả cà chua ép!

- Phur phur phur phur! Không phản kháng lại hả? Chắc bị tôi nói trúng tim đen rồi chứ gì?

- Hừ hừ... cười cái gì! Còn cười nữa là tôi đi đấy!

Ủa?! Chuyện gì thế này? Cuộc đối thoại nghe như cặp tình nhân đang cãi nhau, tôi cứ như đang “làm nũng” với tên đó!

Cái tên này nhất định sẽ nói: “Muốn đi thì cứ đi!” hay những câu đại loại như thế để chọc tức tôi chết luôn! Hừ... Thái Linh, mày đúng là tự rước họa vào thân!

Tôi hối hận tự lấy tay vả vào miệng mình, lùi về phía sau. Nhân lúc An Vũ Phong chưa kịp nói mấy câu đó mình chuẩn là thượng sách.

- Đừng đi!

Hả?! An Vũ Phong... hần ta nói gì vậy? Đừng đi?!

Tôi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn An Vũ Phong. Cái tên này từ trước tới giờ không châm chọc người khác được vài câu là không chịu ngồi yên. Đúng là chuyện lạ bốn phương!

Thấy điệu bộ đó của tôi, An Vũ Phong như sự tỉnh, mắt cậu ta sáng rực lên, nháy mắt:

- Tôi... không muốn cô đi vì muốn cô làm cây hương muối sống, chứ ở đây nhiều muối quá!

- Hương muối sống?! – Á à, đúng là chứng nào tật nấy – Đã thế, cầu cho cậu ở đây bị bọn muối xúm vào làm thịt cho rồi!

Tôi cứ như súng liên thanh được bóp cò, “xổ” ra câu rủa xả hần ta, quay người toan bỏ đi.

- Đừng đi! – Tôi chưa kịp đứng lên thì An Vũ Phong đột ngột kéo tay tôi lại.

- Gì nữa đây? Số tôi hay đen đui nhưng tôi không phải con cóc! Còn lâu tôi mới làm hương muối sống nhé! Hừ! – Tôi tức tối gằm gè, quay lại trừng mắt nhìn hần.

An Vũ Phong nhú mày, quay vội đầu ra chỗ khác nhưng vẫn túm chặt tay tôi quyết không buông.

- Đừng đi mà... ngồi đây với tôi được không?

Trời! Tên này sao nói lí nhí thế nhỉ... chắc là hần ta đang xấu hổ đây mà!

Boong!

Nghĩ bụng, mắt tôi bỗng sáng quắc lên! Hơ hơ hơ... phải nhân cơ hội này “chỉnh” hần một trận nên thân mới được!

- Được rồi! Cậu đã nói thế thì tôi ngồi lại! – Trông điệu bộ tôi cứ như đại minh tinh màn bạc, phui phui tay ngồi nghiêm chỉnh về chỗ cũ. – Vậy cậu tính tiếp đãi tôi thế nào đây?

- Tiếp đãi?! An Vũ Phong quay đầu lại ngây ngô không hiểu.

- Đương nhiên rồi, tôi hi sinh cả thời gian nghỉ ngơi ra đây hóng gió với cậu thì phải có chút thù lao gì chứ?

An Vũ Phong sững người rồi đưa tay xem đồng hồ:

- Còn 10 phút nữa!

- Còn 10 phút nữa là sao? – Tôi ghệt ra nhìn An Vũ Phong.

Trong bóng tối lờ mờ, mắt cậu ta sáng như thiên sứ. Ánh mắt đó cứ như mũi tên nóng bỏng nhắm đúng vào tôi.

Thịch thịch thịch thịch!

Tim tôi như xe bị mất phanh, đập loạn nhịp, đập nhanh đến mức suýt rơi ra ngoài!

...

Im lặng một lúc, An Vũ Phong ngẩng đầu lên chăm chú nhìn trời, thi thoảng lại vuốt tóc.

- Thái Linh! – Đột nhiên giọng An Vũ Phong gọi tôi có vẻ rất căng thẳng.

- Sao?! – Tôi quay đầu lại không hiểu.

An Vũ Phong nhìn tôi cười đắc ý:

- Nhìn lên trời xem! Coi như là thù lao tôi dành cho cậu!

Nhìn lên trời?! Thù lao?!

Tôi mắt tròn mắt dẹt ngẩng cổ lên nhìn.

- Oa! Sao băng! Là sao băng!

Trên bầu trời đột nhiên có một vệt sáng dài, trông cứ như ngọn lửa bùng sáng trong màn đêm!

- Trước khi đến đây, thời sự có nói tối nay sẽ xuất hiện mưa sao băng Leo! Thế nào? Đẹp không? – Giọng An Vũ Phong còn hứng khởi hơn cả tôi, dường như cậu ấy chờ đợi thời khắc này lâu lắm rồi.

- Oa... đẹp quá! Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy sao băng đó! Không, mưa sao băng mới đúng chứ!

Tôi ngẩng đầu, hai mắt sáng bừng nhìn sao băng như dải lụa của nàng tiên lướt nhẹ qua bầu trời.

- Nhìn đằng kia kia! Lại có nữa! - An Vũ Phong trông giống như đứa trẻ, chỉ tay lên trời thích thú – Thái Linh! Nhìn kĩ vào! Đợt sao băng Leo lần sau phải đợi đến rất nhiều năm nữa mới có!

- À! À! – Tôi gật đầu lia lịa, ngắm một ngôi sao băng lướt qua bầu trời lung linh, huyền ảo.

Sao băng mỗi lúc một nhiều, rơi càng lúc càng nhanh. Tôi không kìm nổi niềm rờ, cuối cùng đứng bật dậy, chỉ tay lên trời, vừa gào to vừa nhảy cẫng lên.

- Oa! Oa! An Vũ Phong! Nhìn đằng kia kia, ngôi sao băng màu xanh!

- Ủ! Nhiều sao băng quá, cứ như đang mưa.

- Ha ha ha! Tuyệt quá! Không ngờ mưa sao băng lại đẹp đến thế!

- Đúng là ngó hết thuốc chữa! – An Vũ Phong đứng bên cạnh mỉm cười nhìn tôi, hai tay đút túi quần, sau đó im lặng ngắm trời.

- Hừ! Sao lại mắng tôi ngó hả? – Tôi bực mình trề dài môi ra, quay lại nhìn An Vũ Phong, thấy cậu ta mắt nhắm nghiền, hai tay đặt trước ngực, lăm rằm cầu nguyện gì đó.

Xoẹt!

Lại ngôi sao băng nữa quét xoẹt qua bầu trời nhanh như tia chớp. An Vũ Phong mở mắt, nhìn ngôi sao đó dần dần phụt tắt, cậu ta mỉm cười.

À, đúng rồi, cầu nguyện! Trời ơi... mình chỉ mãi mê ngắm nhìn mà quên bém mắt chuyện quan trọng như thế!

Mọi người đều nói nếu cầu nguyện trước sao băng thì ước nguyện sẽ thành hiện thực. Bây giờ đúng lúc đang là mưa sao băng, dù tôi có là đứa xui xẻo nhất quả đất thì cũng sẽ được vạn sự như ý, cầu được ước thấy!

Nghĩ đoạn, tôi vui vẻ chấp hai tay lại, chăm chú nhìn lên bầu trời:

- Mong là...

Oái! Chết rồi! Tôi nói chậm quá nên ước nguyện của tôi mất tiêu rồi... Làm lại vậy!

- Hi vọng có thể...

Hừ... vẫn chưa được! Nói chậm quá! Lại lần nữa, lại lần nữa!

- Hi vọng có thể trở nên... Ái!

Hừm! Đúng là xui vẫn hoàn xui! Tôi nói nhanh quá cắn cả vào lưỡi.

- Thái Linh! Cô đang làm gì vậy? – An Vũ Phong ngạc nhiên nhìn tôi, cứ như thể tôi là sinh vật ngoài trái đất.

- Tôi... tôi đang ước... - Tôi xuyết xoa cái lưỡi vừa gặp “tai nạn ngoài ý muốn”, mặt mày trông rõ bi ai. – Nhưng mà sao băng rơi nhanh quá, nói không kịp!

- Cái gì?! Nói không kịp? – An Vũ Phong tròn xoe mắt, ngậy người ra nhìn tôi, sau đó đột nhiên hấn ta cười phá lên. – Ôi! Ha ha ha ha... ha ha ha ha... không ngờ trên đời này vẫn còn đứa ngốc như cô! Lại còn nói không kịp! Ôi... ha ha ha ha... ha ha ha ha.

Nhìn tên Phong cười nghiêng ngả, mặt tôi đỏ bừng như người vừa uống rượu say.

- Hừ! Có gì buồn cười chứ! Hôm nay có rất nhiều sao băng, tôi chẳng tin là mình không ước nổi điều gì!

Tôi vừa nói dứt câu, ngẩng đầu lên... Không thể nào! Lão thần xui chơi ác thật, ngay cả chuyện này cũng làm khó tôi! Mưa sao băng... dừng rồi!

- Sao băng... hic... sao băng... - Tôi ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn trời, nước mắt lưng tròng như sắp òa khóc đến nơi.

- Ôi! Ha ha ha ha! Ôi! Ha ha ha ha! Đúng là ngốc mà! – Nhìn thấy bộ dạng tôi như cọng bún thiêu, An Vũ Phong cười đến nổi suýt ngã lăn đùng ra.

Cười... cười... cười cái gì! Cậu cho nhà người cười nổ ruột chết cho rồi!

Tôi tức sôi máu trợn trừng mắt nhìn hấn ta, lè lưỡi lêu lêu hấn. Khoan đã... chả nhẽ Thái Linh này phải chịu đen đui cả đời sao?

Xoẹt!

Đúng lúc tôi đang thất vọng tràn trề thì bầu trời đang tối om bỗng lóe sáng! Tôi thấy một ngôi sao băng lướt xoẹt qua rồi từ từ rơi xuống!

- Vẫn còn! Vẫn còn sao băng! – Tôi kích động gào tướng lên, vội vàng nhắm mắt lại – Hi vọng tôi có thể thoát khỏi...

- Hắt xì!

- Hừ... - Tôi trừng mắt căm hận nhìn tên vừa phá đám – Sao đúng lúc này cậu lại hắt xì hơi hả? Lại hết sao băng rồi!

- Ừm!

Tên An Vũ Phong cười nhiều quá nên suýt rách miệng, hấn cố gắng kìm lại rồi hắng giọng:

- Thôi mà Thái Linh, để tôi giúp cô nhé!

- Hà? Giúp tôi?! – Tôi bán tín bán nghi nhìn thăm dò. Không biết tên này định bày trò gì nữa.

- Ừa? Sao thế? Không tin tôi hả? - An Vũ Phong có vẻ hơi rầu rầu, nhíu mày, sau đó đặt hai tay trước ngực.

Xoẹt!

Lại một ngôi sao băng nữa xuất hiện. Tôi định tranh thủ ước thì bị tên đó cướp trắng trợn luôn:

- Cầu cho Thái Linh càng ngày càng ngố!

Cái gì? Càng ngày càng ngố!

- An Vũ Phong! Cậu muốn giúp tôi hay muốn trù ẻo tôi đó hả? – Tôi giận đùng đùng hét tướng lên.

- Cậu nói xem! - An Vũ Phong trề môi, cười như ác quỷ, nháy mắt với tôi.

Hừ... cái tên trời đánh!

Tôi khoanh tay trước ngực, ngồi xuống, mặt tức hầm hầm, điệu bộ như muốn tuyệt giao với tên đó.

- Ô hô! Gì vậy? Giận rồi hả? - An Vũ Phong khom lưng ngồi xuống, cười nhăn nhó nhìn tôi. – Từ bỏ ước mơ rồi sao?

- Ai từ bỏ hả?! – Đầu tôi tức như muốn bốc khói. Tôi ngẩng đầu nhìn lên trời gào to – Hi vọng cả đời này vĩnh viễn không bao giờ ở cạnh An Vũ Phong!

Xoẹt!

Má ơi! Tôi không dám tin vào mắt mình nữa, trên trời bỗng lóe sáng một ngôi sao băng!

- Sao... băng...

Chính xác là sao băng thật 100%. Trong lòng tôi có cảm giác rất khó tả, tâm trạng rối bời.

- Cô... - An Vũ Phong giật mình rồi sững ra nhìn tôi

- Ồ... tôi... - Nhìn thấy khuôn mặt ngạc nhiên của An Vũ Phong, tôi hối hận vô cùng.

Và thế là khoảng thời gian tập quân sự ngắn ngủi thoát qua đi trong tiếng cười giòn tan của chúng tôi. Nháy mắt đã đến buổi tập luyện cuối cùng.

- Nhiệm vụ của chúng ta hôm nay là tìm đường! – Thầy quân sự giải thích ngắn gọn nhiệm vụ của chúng tôi - Ở đây có một tấm bản đồ, chúng ta phải đi theo chỉ dẫn của nó để đến đích. Ai là người về đích trước tiên sẽ được điểm xuất sắc.

-Ồ! Nghe thú vị nhỉ! – Giang Hựu Thần cười vui vẻ nhìn tôi.

-Ừ! – Tôi gượng cười, gạt đầu, mắt thì cứ nhìn về phía An Vũ Phong đang đứng.

Từ hôm mưa sao băng, tôi nhớ mồm ước vĩnh viễn không bao giờ ở bên cạnh An Vũ Phong, đã ba ngày nay tên đó cứ lơ tôi đi.

- Này! Thi đấu đi! - An Vũ Phong nhai nhóp nhép kẹo cao su, thần nhiên nháy mắt. – Xem ra hôm nay tôi lại phải miễn cưỡng nhận chức vô địch rồi!

Nhìn điệu bộ vênh đến không thể vênh hơn của An Vũ Phong, tôi như cái bình nước bị thủng lỗ chỗ, phun nước bắn tóe loe ra ngoài.

- Đừng tưởng bỏ! Hôm nay tôi sẽ về nhất cho xem!

- Ừa! Thái Linh, hôm nay cậu có vẻ quyết tâm nhỉ?

Giang Hựu Thần ngạc nhiên nhìn tôi đang bùng bùng khí thế lâm trận. Ánh mắt cậu ấy cũng rất cương quyết:

- OK! Đã vậy tôi cũng phải thi đấu một trận ra trò mới được, quyết không thua hai người đâu.

- Ồ ồ! Hai người hung hăng gớm nhỉ! - An Vũ Phong trề môi, giọng nghe chua như vừa mới uống cả vại dấm xong. – Vậy thì ba người chúng ta cùng thi đấu đi, ai thua sẽ phải chấp nhận một yêu cầu của người thắng, thế nào?

Ừa?! Người thua cuộc phải chấp nhận một yêu cầu của người thắng... Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt đầy khiêu khích của An Vũ Phong.

Không biết tên đó lại mưu mô gì đây... Nhưng mà để đạt danh hiệu học viên xuất sắc nhất, Thái Linh này phải thắng cho bằng được!

- Được thôi! Không vấn đề gì! Thi thì thi! – Tôi kích động, mặt nom như cảnh sát hình sự hằm hằm nhìn An Vũ Phong, chấp nhận lời thách đấu của cậu ta. – Giang Hựu Thần! Cậu thì sao?

- Ừ! Thái Linh đã đồng ý thì mình cũng không bỏ cuộc đâu! – Giang Hựu Thần hơi nghiêng đầu cười. – Phong! Tôi không nhường cậu đâu!

An Vũ Phong ngăn người ra, nụ cười ma mãnh trên khuôn mặt tắt ngấm.

- Hừ! Đúng là hai tên tự cao tự đại! Đợi đó! Tôi sẽ làm cho hai người phải phục sát đất!

Ánh mắt ba người chúng tôi như bắn xoẹt xoẹt ngọn lửa đấu tranh dữ dội, không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

- Các em đã chuẩn bị xong chưa? – Thầy quân sự đứng trên phiến đá bên tay phải hàng, hắng giọng rồi hỏi to.

- Rồi ạ!

- Vậy...

Pằng!

Tiếng súng hiệu lệnh vừa vang lên, tất cả học sinh tham gia đều lao như bay.

- Oái! An Vũ Phong! An Vũ Phong! Đợi em với!

- Hựu Hựu! Tụi mình chạy cùng nhau nhé!

- Kì Dực! Chạy chậm chút đi! Em chạy không theo kịp!

- Nghiêm Ngôn kia! Cậu ấy chạy phía trước!

...

Đám con gái trường Maria chạy ở phía sau gào lầy gào ðề. Con trai trường British nhìn chừ như chuột bị mèo đuổi, cứ cầm cổ chạy, chỉ sợ chẳng may mất cảnh giác bị đám mê gái đẹp đó bủa vây là đi đời nhà ma.

Tôi quay đầu nhìn “Con lóc mê giai đẹp” phía sau lên tới cấp độ báo động đỏ, mồ hôi đổ ra như tắm. Tuy tôi biết đây là tiểu thuyết nhưng thế này hơi quá thì phải...

Ồi! Bình tĩnh! Bình tĩnh nào!

Bây giờ không phải là lúc nghĩ ngợi linh tinh! Thái Linh! Mày đã hạ quyết tâm tham gia kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh rồi, mày nhất định phải giành

lấy danh hiệu học viên quân sự xuất sắc nhất mới được! Mấy hôm nay đã phải chịu đựng biết bao khó khăn, sống dờ chết dờ, không thể bỏ cuộc giữa chừng!

Tôi thầm nghĩ, lấy lại tinh thần, chân như lắp thêm bánh xe siêu tốc chạy vèo vèo vèo...

- Thái Linh! Cậu chạy nhanh thật! – Giang Hựu Thần từ phía sau chạy bắt kịp, vừa giữ tốc độ chạy song song với tôi, vừa quay đầu nhìn tôi cười.

- Ủ! Hôm nay mình nhất định phải về nhất! – Ánh mắt tôi rất quả quyết.

- Nhưng cậu chạy thế này lát nữa sẽ đuối sức đó!

- Học... mình... mình... không sao đâu – Tôi nghiêng răng, hít mạnh, chạy còn nhanh hơn lúc nãy.

Tuy chẳng muốn thừa nhận nhưng dù gì Giang Hựu Thần và An Vũ Phong cũng là con trai, một bước của họ bằng mấy bước của tôi. Lúc này, tôi chỉ còn nước dựa vào nghị lực để giành chiến thắng thôi!

Đúng thế! Kiên trì sẽ chiến thắng!

- Đúng là đồ con gái điên khùng... - Một giọng nói lạnh lùng vang đến tai tôi. Tôi giật mình nhìn sang bên cạnh thấy An Vũ Phong. Hắn ta vừa đeo IPOD, vừa chạy khoan thai như đang đi dạo, vượt lên trước mặt tôi.

Hừ! Tôi không chịu thua đâu! Chạy chạy chạy chạy nhanh hơn nữa... Mặt tôi đỏ bừng, lao như con thiêu thân về phía trước, vượt qua cả An Vũ Phong.

- Hừ! Cô làm thế này cũng vô ích thôi...

- Cái gì?!

Tôi quay đầu muốn “bật lại” tên đó một trận thì phát hiện ra tên đó đã vượt qua tôi từ lúc nào. Hắn còn quay lại trêu tức tôi.

Cái tên đáng ghét... sao lại huênh hoang thế!

- Thái Linh! Cố lên nhé! Mình cũng phải chạy trước đây! – Đúng lúc tôi đang định cao giọng phản bác lại điệu bộ khiêu khích của An Vũ Phong thì Giang Hựu Thần nhìn tôi cười rồi vượt lên phía trước.

Hu hu hu hu... chả nhẽ vừa rồi tôi chỉ ba hoa thôi sao?

Hộc! Hộc! Hộc!

Giang Hựu Thần nói không sai, vừa mới chạy được một lúc thì tốc độ chạy của tôi đã chậm dần. Tôi chạy không nổi nữa!

An Vũ Phong và Giang Hựu Thần càng ngày càng bỏ xa tôi. Chẳng nhẽ mình đành cam chịu số phận sao? Tôi kêu hừ hừ không phục, cắn chặt môi, gắng gượng lao hết sức về phía trước.

- Thái Linh! Cậu vẫn ổn chứ?! – Trông tôi liêu xiêu nghiêng ngả, Giang Hựu Thần chạy chậm lại, quay đầu nhìn tôi lo lắng.

- Không sao... - Ôi trời, chân tôi như sợi mì, mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

- Thái Linh! – Giang Hựu Thần ngạc nhiên kêu lên. Bỗng có một bóng người vượt lên trước mặt tôi.

- Ủa?! Hết sức rồi hả? - An Vũ Phong điu tôi, cười mỉa mai, rồi cứ nhìn tôi lắc đầu nguầy nguậy, mắt hắn như viết rõ hai chữ to tướng: Đáng đời!

- Tôi... không sao... - Nhìn điệu bộ đó của tên Phong, tôi trừng mắt quyết không chịu thua, đẩy tay tên đó ra, muốn tự mình đứng dậy.

- Đừng miễn cưỡng quá, Thái Linh! Ngồi xuống nghỉ một lát đi! – Giang Hựu Thần lo lắng đỡ vai để tôi ngồi xuống.

- Cảm ơn cậu! Giang Hựu Thần! – Tôi ngẩng đầu lên, mỉm cười, cảm kích nhìn Hựu Thần – Bất luận thế nào, hôm nay mình nhất định phải về đích đầu tiên!

- Hừ! Thái Linh! Cô ăn nhiều thịt vịt quá hả? Tí nữa đừng có mếu máo nhờ người khác công đó! - An Vũ Phong nói tỉnh bơ.

- Ăn nhiều thịt vịt là sao?

- Tôi thấy cô còn ăn nhiều cả thịt heo nữa, ngốc như nhau! Mà cũng giống y như con vịt bầu vì hay cãi cùn! - An Vũ Phong nháy mắt cười ranh ma.

Hừ hừ... thằng cha An Vũ Phong này... thật quá quái! Tôi cố gắng hết mình như thế rốt cuộc là vì ai chứ?!

- Thái Linh... - Thấy mặt tôi có sức sống trở lại, Giang Hựu Thần thở phào nhẹ nhõm, mặt lại tươi cười như cũ – Mình sẽ chạy cùng cậu, yên tâm đi!

- Ủ! – Tôi gật đầu cảm ơn, đứng dậy chuẩn bị xuất phát.

- Cái gì? - An Vũ Phong vòng tay trước ngực, mặt lạnh như tiền nhìn tôi và Giang Hựu Thần.

Hắn ta đập vào vai Giang Hựu Thần:

- Đã thế tôi mặc kệ! Hai người cứ chạy rùa bò ở phía sau mở to mắt mà xem tôi về đích nhé!

Chúng tôi chưa kịp trả lời thì An Vũ Phong đã chạy như bay về phía trước.

- Chúng mình chạy theo thôi! – Nhìn thấy bóng An Vũ Phong mỗi lúc một xa, trong lòng tôi thấy rất áy náy. Điều là do tôi cả, hại Giang Hựu Thần chạy tụt lại phía sau.

- Không sao! Tội mình nghỉ thêm một lát! – Giang Hựu Thần chẳng tức giận gì cả, ngược lại còn tốt bụng an ủi tôi.

- Mình chạy được rồi! – Tôi xiêu xiêu vẹo vẹo đứng dậy. Nhờ nghỉ ngơi được một lúc, hai chân dường như đã phục hồi được chút sức lực, tinh thần cũng lên được nhiều.

- Vậy cũng được... Đừng gắng gượng quá sức nhé! – Giang Hựu Thần nhìn đáng vẻ rất quyết tâm của tôi, gật đầu cổ vũ. – Chúng ta xuất phát thôi!

Từng giây từng phút trôi qua, tôi và Giang Hựu Thần cuối cùng cũng đến đích thứ nhất trên bản đồ: Một ngọn núi khá lớn.

- Đúng là chạy chậm rì như rùa bò!

- Hả? An Vũ Phong?

An Vũ Phong đang ngồi nghỉ trên phiến đá lớn dưới chân núi, tôi ngạc nhiên tròn mắt.

- Phong! Sao cậu lại ở đây? – Giang Hựu Thần lau mồ hôi trên trán, mỉm cười nhìn An Vũ Phong.

An Vũ Phong liếc xéo chúng tôi một cái, giọng đồng hồ đeo tay lên xem:

Để tôi tính thời gian giúp nhé! Tốc độ chạy của hai người còn chậm hơn cả so với tôi tưởng tượng! Tôi ngủ ở đây được một giấc rồi!

Ngủ được một giấc?! Tên này tưởng đây là cuộc thi giữa rùa và thỏ sao?!

- Đúng rồi! An Vũ Phong, ban nãy...

- Ban nãy làm sao?

- À... thôi! Chẳng có gì! – Tôi rầu rầu lẩm bẩm một lúc.

Đáng nhẽ định xin lỗi vì lúc nãy tôi gắt gỏng với hắn nhưng thấy điệu bộ tên này không bố dễ sợ, tôi chẳng còn tâm trạng gì để xin lỗi nữa. Trong đầu loé lên chữ: Đáng đời hắn!

- Giang Hựu Thần! Theo bản đồ, qua ngọn núi này là đến đích cuối cùng! Tội mình cố lên! – Tôi quay đầu lại nhìn Hựu Thần cười, sau đó đi thẳng đến vách núi, bắt đầu tìm điểm tựa để trèo.

- Thái Linh! Cẩn thận! – Giang Hựu Thần cố trấn tĩnh lại chứng sợ độ cao, trèo sát bên cạnh tôi, chốc chốc lại quan tâm nhắc nhở.

- Cậu cũng phải cẩn thận đấy! – Tôi cảm kích mỉm cười nhìn Giang Hựu Thần.

- Hừ! Tinh cùm góm nhĩ! – Bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói nghe chua ngoe ngoéo. Tôi chưa kịp định thần thì An Vũ Phong đột nhiên tăng tốc, leo vọt lên phía trên tôi.

Tiêu rồi! Lại để hắn vượt lên dẫn đầu, mình cũng phải bắt kịp hắn mới được!

Nghĩ bụng, tôi hít một hơi thật sâu, cố hết sức lấy hai tay bám chặt vào hai mỏm đá để trèo lên.

Hơ hơ! Mình cũng “nhà nghề” ra phết! Kỹ thuật leo càng lúc càng thành thục, cũng nhờ có tên Phong đặc biệt huấn luyện trèo cửa sổ mà!

- Thái Linh! Cậu không sao chứ? – Giang Hựu Thần vượt lên trước tôi một chút, hơi lo lắng quay đầu lại nhìn.

- Không sao! Mình vẫn khỏe lắm! – Tôi tự tin, nháy mắt với Giang Hựu Thần rồi tiếp tục trèo lên.

Phù! Phù! Phù! Phù!

Má... má ơi! Hình như tôi đánh giá cao sức lực của mình quá... Tuy sườn núi chỉ cao ngang với khu kí túc xá. Nhưng... so với cái ống nước bên ngoài

Kí túc xá thì khó trèo hơn nhiều. Tôi nhìn lên đỉnh núi. May quá... chỉ còn cao đến đầu người thôi, cố gắng chút nữa là nhất định tới nơi.

Tôi trút được gánh nặng nhưng chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà tôi lại ngó xuống phía dưới chân núi. Tôi hoa mắt chóng mặt, tim đập thình thịch, một dòng máu nóng cứ dồn lên đầu tôi.

- Giang... Giang Hựu Thần, cậu đã uống một loại nước ngọt mát lạnh chưa? - Giọng tôi hơi run run.

- Thái Linh! Cậu khát hả? Tí nữa leo lên đỉnh núi là có thể uống nước rồi! - Giang Hựu Thần ngừng trèo, quay đầu mỉm cười nhìn tôi nói. Tôi thấy trán và tóc mai của cậu ấy ướt đầm mồ hôi.

- Ha ha... không phải là khát! Cậu đã xem qua quảng cáo của một loại nước uống chưa? Có một cô gái bị ngã xuống dưới vách núi, sau đó... óái! - Tôi chưa kịp nói hết câu thì bỗng nhiên trượt chân.

Sao lại linh nghiệm thế nhỉ?! Tôi vừa mới nói: Ngã xuống vách núi...

Trọng tâm cơ thể tôi dồn hết về phía sau, hai tay hươu lấy hươu để trên không nhưng vẫn không bám trụ được.

- Cứu!

Chúa ơi! Sao ngài lại nghe thấy câu nói đó của con chứ?! Nhưng lời kể ban nãy là một đoạn trong quảng cáo mà, nhân vật chính của quảng cáo đó được một lon nước không lồ đỡ lấy còn con thì...

- Thái Linh!

Híc... giọng nói nghe ảm áp quá nhưng cách tôi càng lúc càng xa! Tạm biệt nhé... tôi tuyệt vọng nhắm nghiền mắt lại, rơi tự do xuống...

- Thái Linh! Cậu không sao chứ? Nắm chặt vào! - Là giọng của Giang Hựu Thần.

Tôi méo mào, từ từ mở mắt ra, nhìn kĩ thấy Giang Hựu Thần ở phía trên đang nắm chặt tay tôi.

- Cảm ơn cậu...

Hu hu hu hu! Tôi chưa kịp nói dứt câu cảm ơn thì đột nhiên...

- Óái! - Mặt của Giang Hựu Thần bỗng sát lại phía tôi, điệu bộ của cậu ấy cũng thay đổi hẳn. Tôi chỉ nhìn thấy vừa rồi mình như lấy lại trọng tâm thì bây giờ lại bắt đầu rơi xuống!

Do tóm chặt lấy tôi nên Hựu Thần không để ý, chân dẫm phải hòn đá bị vỡ, thêm vào đó phía sau lại kéo nặng quá nên cũng trượt chân xuống luôn. Đầu tôi loé lên ý nghĩ: Lần này tiêu thật rồi! Ngọn núi này tuy không sâu tới tận đáy nhưng tôi cứ trượt dài xuống sườn dốc kiểu này, không ngã tan xác pháo thì mặt mày cũng nát bét như tương.

Chân của Giang Hựu Thần mất đà cứ trượt xuống sườn núi. Viên đá vỡ đó rơi cộp cộp cộp liên tục xuống dưới, rơi cả vào mặt tôi.

Tôi chỉ có thể rên lên hừ hừ chứ không dám mở miệng. Cả người Giang Hựu Thần càng lúc càng trượt nhanh xuống, mặt cậu ấy đỏ ửng lên. Tôi biết cậu ấy đang kéo hết sức, quyết không chịu buông tay. Nhưng xem ra phen này chúng tôi chết cùng nhau rồi...

Cả người đang rơi tự do thì đột nhiên ngừng lại. Tôi hoang mang mở mắt ra, không ngờ đằng sau Giang Hựu Thần có một bóng người. Tuy bị Giang Hựu Thần che mất nửa khuôn mặt nhưng tôi vẫn nhìn thấy mái tóc dài được gió thổi và chiếc khuyên tai kim cương sáng lấp lánh.

Là An Vũ Phong!

Một tay An Vũ Phong túm chặt lấy tay Giang Hựu Thần, tay còn lại giữ chặt vào cái chạc cây, mặt cậu ấy cũng đỏ bừng.

- Đừng có buông tay ra, lấy hết sức trèo lên đi! - An Vũ Phong chỉ huy Giang Hựu Thần. - Giữ chặt lấy Thái Linh!

- Được rồi! - Giang Hựu Thần gật đầu lia lịa. Tay mà cậu ấy giữ chặt lấy tôi trắng bệch ra vì dùng sức quá, nhưng cậu ấy vẫn không đuối sức đi dù chỉ một chút.

- Cố lên! Đừng buông tay! Chỗ này tôi giữ chặt được rồi! - Mặt An Vũ Phong càng đỏ hơn. Tầm nhìn bị che khuất bởi Giang Hựu Thần nhưng vẫn nhận ra cánh tay kia của cậu ấy đã nổi gân lên, răng cắn chặt đến nổi kêu cộp một cái.

- Nếu tiếp tục thế này, ba người chúng ta đều rớt xuống mất... Các cậu bỏ tay ra đi...

- Im ngay! Thái Linh! Cô bám chặt vào cho tôi! - An Vũ Phong hét lên. Tôi không hề thấy giận chút nào mà trái lại thấy mũi cay cay.

Xoạt!

- Ai chà! - Chân của Giang Hựu Thần lại trượt xuống, mấy viên đá nhỏ rơi trúng vào trán tôi.

- Thái Linh, không sao chứ? – Giang Hựu Thần dồn toàn bộ sức lực vào tay, giọng của cậu ấy hơi run run.

- Hự! – An Vũ Phong bỗng hét lên một tiếng rõ to, cả người tôi đột nhiên được kéo mạnh lên trên. Nhưng bụng tôi thì sát vào vách núi... Ôi! Đau quá!
Hộc hộc... hộc hộc...

Cuối cùng lại quay về chỗ an toàn. Tôi đứng dậy không nổi nữa, Giang Hựu Thần thì ngồi dưới đất, An Vũ Phong tựa vào cây thờ dốc.

- Thoát... thoát nạn rồi! – Tôi nằm bò trên đất, mặt mày xanh lét, găng gương ngọc đầu lên. – An Vũ Phong! Giang Hựu Thần... cảm ơn hai cậu...

An Vũ Phong ngậy người ra, lườm tôi một cái lạnh như băng, quay người đi về phía trước.

Những gì cô cần phải cảm ơn tôi còn nhiều lắm... đứng dậy nhanh lên!

- Nghỉ một chút không được sao? Tôi vừa từ cõi chết trở về... Híc! – Tôi nhìn phía sau lưng An Vũ Phong, lấy hết sức bình sinh thốt ra được mấy câu.

An Vũ Phong chẳng thèm đếm xỉa đến tôi, cứ đi thẳng về phía trước không hề ngoái đầu lại.

- Thái Linh! Không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta mau đi thôi! – Giang Hựu Thần ngồi dậy, phúi phúi đất dính trên người, giơ một tay ra kéo tôi dậy.

Chúa ơi! Ngải đũa cọt quá mức rồi đó!

Vù vù vù... vù vù vù...

Tiếp tục xuất phát, tôi và Giang Hựu Thần chạy tốc độ đều đều tiến về phía trước.

Con đường núi gồ ghề bỗng đổi hướng, đường đi mất hút, phía trước xuất hiện một cái kênh nước sâu. Mặt trời chiếu rọi làm nước sông sáng lấp lánh, gió thổi mặt nước lay động, dòng nước có vẻ hơi chảy xiết.

- Này! Mấy người đến rồi hả! - Từ xa vọng lại một tiếng nói. Tôi ngẩng lên thấy Kì Dực đang mừng rỡ vẫy tay với tôi. Đương nhiên bên cạnh cậu ta không thể thiếu Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn và cả đám con gái đang xẹt xẹt liên tục phát ra tia sóng hâm mộ cuồng nhiệt.

An Vũ Phong đâu rồi...?!

- Mọi người đến đủ cả rồi! - Hựu Thần mỉm cười, vuốt mồ hôi trên trán. Bỗng đám con gái đó nhìn thấy cậu liền gào thét inh cả tai.

- Hự! – Ân Địa Nguyên đi ra chỗ Giang Hựu Thần, rồi nhú mày quay đầu nhìn về phía cái kênh: - Có một chút trục trặc nhỏ! Hình như toàn bộ đường đi của chúng ta đều bị con sông này ngắt quãng, mọi người đều không biết làm sao qua được đây! Chẳng lẽ lại quay về?

- Không sao đâu, mọi người đừng sốt ruột! - Nụ cười của Hựu Thần làm cho ai nấy đang căng thẳng bỗng dần dần bình tĩnh trở lại. – Chúng ta có thể đi về phía thượng du và hạ du tìm xem sao, chắc sẽ có cách đi qua thôi!

- Được! Vậy chúng ta chia nhau ra tìm! – Kì Dực vung tay lên một cái trông rất oai vệ, động viên mọi người bắt đầu hành động.

- Tôi thấy chẳng cần phải làm thế... - Một giọng nói thờ ơ vọng từ trên đỉnh đầu tôi xuống.

Đỉnh đầu?!

Ánh mắt tôi và mọi người đổ dồn về phía cái cây to bên cạnh. An Vũ Phong đang đứng vắt vẻo trên cái chạc cây, mồm còn ngậm một cành lau sậy không biết lấy ở đâu ra.

- Oa... oa oa... ôi ôi! – Đám con gái bên cạnh bỗng cao giọng hét một lượt, âm điệu phía cuối không ngừng run rẩy.

Ôi trời! An Vũ Phong vẫy tay chào những fan hâm mộ của hắn ta. Tôi lườm Phong, Bộ hắn nghĩ mình là Tề Thiên Đại Thánh coi vườn đào sao?!

An Vũ Phong nhún người một cái rồi từ trên cây nhảy xuống. Hắn đáp xuống đất rất nhẹ nhàng, đẹp mắt làm nữ sinh ở đó xỉu đi vì ngất ngây.

- Ban nãy ở trên cây tôi đã quan sát rồi, cả nơi này chỉ có mỗi vùng hạ du lưu vực sông mới có một cây cầu treo. Chúng ta có thể đi qua đó!

- Hừ! Ai thêm tin cậu chứ! – Kì Dực bức bối trừng mắt với An Vũ Phong. – Ai đại gì đi theo cậu!

- Vậy cũng được! – An Vũ Phong nhún vai, mặt tỉnh khô, quay đầu rào bước. – Bye bye! Gặp lại sau nhé!

Chúng ta cũng đi thử xem sao! – Giang Hựu Thần vỗ nhẹ nhẹ vào vai tôi, đi theo mọi người.

- Này... - Giọng nói giận dỗi của Kì Dực vang phía sau lưng chúng tôi. – Này! Này... đợi tôi với!

- Đến lúc tôi và Giang Hựu Thần đuổi kịp thì An Vũ Phong đang lơ lửng trên không.

- Ô! Cậu... - Tôi tái mét mặt, cứ tưởng mình bị hoa mắt, nhìn kĩ mới phát hiện hoá ra An Vũ Phong đứng trên cây cầu treo.

Gọi nó là cầu treo nghe có vẻ bùi tai lắm nhưng thực ra chỉ là mấy sợi dây thừng nhỏ bắc qua kênh, ở giữa có vài tấm gỗ mục nát để bước lên, nó cứ lắc la lắc lư trên không. Ánh mặt trời chói chang làm mắt tôi không mở ra nổi, nhìn ra xa còn tưởng An Vũ Phong bay vút lên không trung.

- Mau qua cầu đi! Tiếp tục thi đấu! – An Vũ Phong nhìn tôi và Giang Hựu Thần rồi vẫy tay. Ánh mặt trời chói mắt làm tôi không nhìn rõ vẻ mặt của cậu ta.

- Giang Hựu Thần, chúng ta mau lên đi! – Nhìn điệu bộ vênh vang của An Vũ Phong, ý chí chiến đấu của tôi như dòng nước từ dưới tim phun vọt lên.

Tôi quay đầu nhìn Giang Hựu Thần rồi làm theo động tác ra hiệu cổ lên, bước lên cây cầu treo bên cạnh trước.

- Thái... - Miệng Giang Hựu Thần mấp máy, hình như có điều gì muốn nói, nhưng cuối cùng cố kìm lại, im lặng đi theo tôi.

Lập cập... lập cập... lập cập...

Cứ tưởng mình sẽ không sợ, ai dè chân vừa đặt lên cầu, toàn thân như chạm vào điện, run như cây sậy! Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ vẩn vơ! Nếu mà không cẩn thận sẩy chân biến thành cái xác không hồn luôn.

Tôi nhìn xuống dòng nước chảy xiết dưới cầu, cổ nuốt nước bọt, gơ tay ra túm thật lực dây thừng hai bên cầu, tim tôi như thùng nước được dây thừng kéo lên trên miệng giếng, cứ đung đưa... đung đưa...

Cái... cái này giống y như trò chơi hồi nhỏ - “Con đường dành cho người can đảm” ở cung thiếu nhi. Nhưng cái cầu hồi đó ở phía dưới là bể nước chỉ ngập bằng chiều cao của đứa bé. Hơn nữa... nơi này... hu hu hu hu! Dễ... dễ sợ quá!

- Thái Linh! Mau qua đây! – Đúng lúc tôi sợ đến nỗi toàn thân toát mồ hôi hột thì An Vũ Phong đứng ở giữa cầu khoanh tay trước ngực trông đầy vẻ khiêu khích, rồi hất vẩy tay.

Hừ! Cái tên này, làm gì mà có ý đứng ở đó không nhúc nhích vậy?! Bộ loá mắt sao? Thật là nông cạn! Thực... thực ra cây cầu này chẳng có gì đáng sợ cả. Tôi... tôi chỉ cần bình tĩnh lại thì nhất định sẽ vượt qua được.

Có lẽ vậy...

Tôi ngẩng đầu thấy bộ mặt cười rất “chảnh” của An Vũ Phong. Tôi cắn chặt môi, từng bước từng bước đi về trước.

- Tôi... tôi chẳng sợ chút nào cả!

- Ủa! Thế hả? – An Vũ Phong nháy mắt, cười như ác ma đội lốt thiên sứ.

- Này! Sao cậu vẫn chưa đi? Tôi sắp đuổi kịp rồi đó! - Mặt tôi đỏ lôm như quả cà chua, gất lên với tên đó.

Hu hu hu... chẳng có việc gì thì còn đứng giữa cầu làm gì chứ! Qua cầu thôi đã đủ khiếp đảm rồi, nhìn cái bản mặt nhăn nhó đáng ghét của tên An Vũ Phong, tim tôi lại đập loạn xạ, chẳng cách nào tập trung tinh thần được.

- Cô đuổi kịp tôi á? Hơ hơ... nhưng có tôi ở đây thì khó lắm! – An Vũ Phong cười lạnh như nước đá, giọng nói sắc như dao găm.

- Cái gì mà khó lắm! – Tôi ngạc nhiên nhìn An Vũ Phong, không hiểu ý hắt ta nói.

- Thì mau lại đây đi! – An Vũ Phong lại đẩy về thách thức nhìn tôi. Đột nhiên hắt túm lấy hai sợi dây thừng trên cầu rồi lắc mạnh.

Ác quỷ! Thằng cha này đúng là ma vương hiển linh mà! Tôi bám chặt lấy dây thừng, mặt xanh lét như đất nhái, chỉ muốn bay vèo một phát sang bên kia cào cầu cắn xé tên tội tệt đó cho hấn nát như bã đậu luôn.

- An Vũ Phong! Rốt cuộc cậu muốn gì đây? – Tôi sợ đến nỗi tim sắp rớt ra ngoài, gào tướng lên.

- Phư phư phư! Sợ chưa hả! – An Vũ Phong cười đắc ý sau đó nhìn về phía sau lưng tôi – Này! Giang Hựu Thần! Cậu cũng nhanh chân lên chút đi! Còn đi sau cả Thái Linh!

- Ừm... tôi đến đây... - Phía sau vang lên một giọng nói yếu ớt.

Hà? Sao vậy? Giọng nói vừa rồi là của Hựu Thần?! Sao lại nghe yếu ớt như vậy?! Hình như còn hơi run rẩy. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại.

Ồ! Giang Hựu Thần... mặt cậu ấy trắng bệch! Cả người dựa sát vào một sợi dây thừng, co rúm lại, đáng vẻ trông rất lạ.

- Cậu sao vậy? – Tôi sợ hãi, ngày xưa nghe người ta kể có một vận động viên chạy việt dã đã bị phát bệnh đột ngột, kết quả là không cứu được... Hu hu hu! Thái Linh, sao mà y lại trù ẻo Hựu Thần thế hả?

Nhưng, dáng vẻ của Giang Hựu Thần trước mắt tôi trông rất khổ sở! Mồ hôi trên trán cậu ấy tuôn xối xả, toàn thân run lập cập.

- Giang Hựu Thần! Cậu thấy khó chịu ở đâu? – Tôi quay người lại, thận trọng đi đến bên cạnh Hựu Thần, lo lắng hỏi.

Không... không sao! – Giang Hựu Thần cố ngước đầu lên, gắng gượng cười với tôi, mồ hôi như nước trên má hiện chảy hết xuống dưới cằm, rồi lại rơi lách tách trên mặt cầu.

- Lại còn không nói sao, trông cậu khó chịu thế này rồi! – Tôi sốt ruột sắp phát khóc đến nơi. – Nói cho mình biết, cậu thấy khó chịu ở chỗ nào?

- Hựu! Cậu đang làm gì thế? Mau xuống ngay! - Giọng nói căng thẳng của Ân Địa Nguyên làm tôi ngẩng đầu lên nhìn sang. Mặt cậu ta còn trắng bệch hơn cả Giang Hựu Thần, toàn thân cũng run lên liên tục.

- Không! – Ân Địa Nguyên như nhớ ra cái gì, lập tức vội vã chạy về phía trước mấy bước - Hựu! Cậu đứng im đó! Tớ chạy qua đón cậu!

- Ô hô... xem kìa! Vỡ kịch anh hùng cứu hoàng tử sắp bắt đầu! – Câu nói nghe lạnh xương sống của An Vũ Phong lại vang lên. Lúc cậu ta đang nói thì Ân Địa Nguyên đã đi đến đầu cầu, bước chân lên.

- Oái! – Tôi sợ hãi hùng nhìn sợi dây thừng phía trước lắc lư dữ dội, không kìm nổi sợ hãi, hét lên.

Ba người chúng tôi như con kiến bị luộc ở sợi dây thừng trên cao, lắc lư khủng khiếp.

Mặt Kì Dực tái mét lao sát bên cạnh Ân Địa Nguyên, kéo Địa Nguyên lại:

- Nguyên! Đừng qua đó! Sợi dây thừng không chịu được sức nặng của bốn người cùng lúc đâu!

- An Vũ Phong! Cậu mau qua bên này cho tôi! – Ân Địa Nguyên từ trước đến giờ điềm tĩnh thế mà bây giờ lại nồn nóng nhìn An Vũ Phong rồi vẩy tay loạn xạ.

- Hựu... - An Vũ Phong quay đầu lại cười nhạt nhìn Giang Hựu Thần. Tâm trạng rối bời quá nên tôi không thể đoán ra được Phong đang nghĩ gì. - Cậu vẫn chẳng thay đổi gì, mãi mãi không rời xa được bọn họ...

Nói dứt câu, Phong quay đầu đi, chạy như bay qua cầu rồi đứng lặng lúc lâu ở đầu cầu bên kia.

- Hựu... - Ân Địa Nguyên nhìn thấy An Vũ Phong đi xuống cầu mới thở phào nhẹ nhõm - Để tớ báo Nghiêm Ngôn qua đó đón cậu! Trò chơi tìm đường kết thúc tại đây thôi, chúng ta không tham gia nữa!

Nói xong, Nghiêm Ngôn mặt nghiêm nghị đi về phía chúng tôi.

- Các cậu đừng qua đây! - Một giọng nói rất cương quyết vang lên làm Nghiêm Ngôn dừng lại.

Giang Hựu Thần mở đôi mắt ban nãy cứ nhắm chặt lại nhìn Ân Địa Nguyên:

- Nguyên! Để tớ tự đi qua!

- Sao có thể thế được! Cậu...

- Nguyên! - Giọng của Giang Hựu Thần bỗng cao lên: - Tớ sẽ làm được!

- Cậu... - Ân Địa Nguyên im lặng một lúc rồi nhìn tôi chòng chọc, cuối cùng cậu ta ra hiệu cho Nghiêm Ngôn lùi lại một bên. – Nhưng cậu ta phải hứa với bọn mình là cậu sẽ qua được an toàn!

- Được... - Giang Hựu Thần quay khuôn mặt tái mét lại, cười yếu ớt nhìn tôi, gắng gượng lắm mới nói ra mấy từ. – Chúng ta cùng đi qua, cậu phải giúp mình, mình bị... bệnh sợ độ cao...

- Cái gì? Sợ độ cao? – Tôi bỗng ngệt người ra như bị sét đánh trúng, đứng im không nhúc nhích chút nào!

Giang Hựu Thần sợ độ cao?! Cậu ấy từ trước đến giờ chưa bao giờ nói mắc bệnh sợ độ cao! Tôi nhìn Hựu, muốn nói gì đó an ủi nhưng cây cầu lại đang đưa, về mặt Giang Hựu Thần run rẩy, mặt trông còn trắng hơn cả tờ giấy.

- Thái... Thái Linh... - Giọng nói yếu ớt của Giang Hựu Thần cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, tôi vội vã quay đầu nhìn.

- Giang Hựu Thần! Sao cậu không nói với mình? Cây cầu cao thế này! Cậu...

Giang Hựu Thần ngẩng đầu lên nhìn phía trước, cố gắng nuốt nước bọt.

- Cậu đi trước đi, mình đi phía sau... - Giang Hựu Thần cố gắng nấp mấy nói – Yên tâm! Mình không sao đâu!

- Cậu đúng là đồ ngốc! – Tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần cười, không kìm nổi nhện ngào, nước mắt cứ rơi tách tách xuống đất.

- Mau đi thôi! Mình không sao mà! – Giang Hựu Thần lại còn an ủi tôi, nhưng rõ ràng cậu ấy càng lúc càng “lực bất tòng tâm”.

Mặt trời đỏ rực như một “đào bà bà” cay nghiệt xối vào người như muốn “quạt chả” chúng tôi.

- Chúng ta không đi nữa! Xuống thôi! Quay về chỗ cũ được không? – Tôi lau nước mắt, nói rất nghiêm túc.

- Không! – Giang Hựu Thần lắc đầu ương bướng, ánh mắt đột nhiên kiên quyết hơn bao giờ hết.

- Nhưng cậu thế này, cuộc thi đấu có ý nghĩa gì chứ?!

Đôi mắt của Hựu Thần bỗng sáng bừng lên, phát ra tia sáng mà tôi chưa được nhìn thấy bao giờ.

- Vì người con gái mình yêu mến, nhưng vậy... đáng lắm chứ, phải không?

Tôi thẹn người ra.

“Xoẹt!” mặt tôi đỏ bừng lên, lúc đó chẳng biết nên phản ứng thế nào, đành cúi đầu ngẩn ngơ nhìn dòng nước chảy xiết dưới cầu.

- Được rồi, chúng ta... tiếp tục đi thôi... - Giang Hựu Thần mỉm cười, khẽ đẩy tay tôi.

- Giang Hựu Thần! Để mình dìu cậu nhé!

- Không cần đâu! – Giang Hựu Thần vẫn lắc đầu bướng bỉnh. – Mình nhất định phải dựa vào bản thân để chiến thắng...

- Giang Hựu Thần... – Tôi không biết nên làm thế nào, nhìn cậu ta rồi gạt đầu, quay người tiếp tục đi về phía bờ bên kia sông.

Một bước... hai bước... ba bước...

- Thái Linh! Chúng ta thành công rồi!

Đúng 20 phút trôi qua, Giang Hựu Thần người ướt đầm mồ hôi. Cuối cùng chúng tôi đã đi đến bờ bên kia. Cậu ấy phấn khởi kéo tay tôi, cười to vui vẻ.

Bờ bên kia sông cũng vang lên tiếng vỗ tay cổ vũ ầm ĩ.

Giang Hựu Thần như đứa trẻ con, cười mừng rỡ, mồ hôi men theo mặt cậu rơi xuống, dưới ánh mặt trời trông vô cùng rực rỡ.

Đột nhiên có một bóng người trong quần quần chạy bỏ đến bờ bên kia, vội vã nói gì đó với Ân Địa Nguyên. Tôi giơ tay lên che trán rồi nhìn qua bên đó.

Ủa! Người đó không phải là A Ngưu - người chúng tôi gặp ở trường Vĩnh Cần hôm đầu tiên – đó sao?! Sao hội Ân Địa Nguyên nghe xong thì mặt mày như ngày tận cùng của thế giới vậy?

Đúng lúc tôi tò mò không hiểu thì thấy A Ngưu lao về phía bên cạnh cầu treo, hai tay làm thành hình cái loa rồi hét toáng lên:

- Xin lỗi... thầy quân sự đưa lộn bản đồ! Các cậu mau quay lại đi...

Trời!

Tôi như người bị ngã xuống vực thẳm, bên tai còn nghe thấy tiếng la hét bỏ la bỏ lỏ của An Vũ Phong:

- Này... Giang Hựu Thần, cậu đừng có ngã tựa vào người tôi... tỉnh lại mau... tỉnh lại cho tôi!

Giang Hựu Thần lấy lại tinh thần, ba người chúng tôi lại bắt đầu lên đường. Chúng tôi loanh quanh quẹo chỗ đường núi mười mấy vòng cuối cùng cũng đến đích.

- Đây sẽ là thử thách cuối cùng của đợt huấn luyện này: Bắn bắn bắn!

Nhìn thấy phía trước xa xa có một hàng bi để bắn đứng sừng sững, tôi cảm thấy lo lắng.

Bắn bắn... Hu hu hu! Khủng khiếp quá! Buổi học tập bắn bắn hôm trước làm tai tôi sưng nổ cả màng nhĩ, và vai bây giờ vẫn còn đau ê ẩm! Lại còn phải bắn lần nữa sao?

- Thái Lăng! Lấy súng! - Giọng của thầy vang lên nghe rất nghiêm khắc.

- Có! - Mặt tôi méo xẹo, vội vã đón lấy súng.

Bộp!

Có lẽ ban nãy phải treo đèn lợi suất, tiêu hao sức lực quá nên tôi vừa đỡ lấy cây súng thì tay bỗng bị hẫng mạnh, suýt nữa ngã lăn queo ra đất.

Tôi miễn cưỡng, mặt đỏ phừng phừng, bên tai còn nghe rõ mồn một tiếng cười ồ ồ của đám nam sinh trường British.

- Mỗi người có ba lần bắn! Yêu cầu các em ngắm cho chuẩn! Chuẩn bị!

Tôi căng thẳng đặt súng tì lên vai, bắt đầu ngắm bắn, trong lòng cứ lăm lăm liên tục bắn sao cho chính xác: Ngắm thật thẳng... ngắm thật thẳng...

- Bắn! - Thầy quân sự ra hiệu lệnh.

Păng! Păng! Păng!

Chỉ cảm thấy cả người bị chấn động mạnh đến tê dại, tôi lập cập bắn đại ba phát.

- Xong! Kiểm tra kết quả!

Phù... cuối cùng cũng xong... nhưng mà kết quả... Híc híc híc! Nhất định là siêu thê thảm! Vì... vì lúc nãy tôi bóp cò mà mắt cứ nhắm tịt lại không dám mở.

Tôi tiu nghỉu đứng một bên, cắn lấy cắn để ngón tay.

- Kết quả như sau: Em Thái Lăng bắn ba phát đều trúng vòng 10.

Hả? Cái gì?! Ba phát đều trúng vòng 10?!

- Thái Lăng đúng là cứ khiêm tốn giấu tài! Giỏi đó chứ! – Nghe xong kết quả, tôi ngạc nhiên đến há hốc mồm, các học sinh xung quanh thì còn kinh ngạc hơn, xôn xao bàn tán.

Đúng lúc tôi đang được mọi người ca tụng đến mức suýt vỡ mũi thì học sinh đi kiểm tra bia bắn nói bổ sung thêm một câu:

- Nhưng mà, ba phát đó đều bắn vào bia bên cạnh!

Hớ?! Tôi bắn lộn sang bia của người khác?! Vậy... vậy bia của tôi... một phát cũng chẳng trúng sao?

Nghe xong, tôi chỉ mong mình bé đi! Biến bé tí đi, bé đến nỗi chẳng ai trên thế giới này nhìn thấy mình nữa!

Trời đất ơi! Một phát cũng chả trúng, đừng nói là học viên quân sự xuất sắc, ngay cả tốt nghiệp khoá học cũng còn khó nữa là...

Quả không ngoài dự tính của tôi, mọi người xung quanh cười rộ lên.

- Đúng là ngớ...

Tôi đang rụt cổ lại như con đà điểu, chỉ muốn có cái lỗ nẻ nào để nhảy xuống thì có một giọng nói châm chọc vang lên. Tôi giật bắn mình.

- An Vũ Phong... - Tôi đứng sững nhìn An Vũ Phong nhận cây súng từ tay thầy quân sự, nằm rạp xuống trước mặt cái bia mà tôi bắn ba phát đều trúng vòng 10. Cậu ta bắn ba phát rất đứng khoát.

Păng! Păng! Păng!

Tiếng súng chưa dứt thì An Vũ Phong đã đứng dậy trông rất quý tộc, nho nhã, nhẹ nhàng phất bụi trên quần áo rồi đi khỏi.

- An Vũ Phong! Thái Lăng! - Bỗng thầy quân sự gầm lên giận dữ làm cả người tôi run lập cập.

- Dạ, thưa thầy? – An Vũ Phong đứng bên cạnh tôi, hẩn quay đầu lại mặt tỉnh bơ như sáo sậu.

- Dạ! – Tôi vội đáp.

- Hai em ngắm bắn kiểu gì vậy? - Mặt thầy tôi sầm lại như bão tố sắp nổi lên ầm ầm. – Thái Lăng, ba phát em bắn đều trúng vào bia của An Vũ Phong! Còn An Vũ Phong, ba phát em bắn đều trúng vào bia của Thái Lăng!

Oái! Sao lại thế?

Ba phát mà tôi bắn đều trúng vào bia của An Vũ Phong thì còn có thể giải thích là do “kì tích” của ông thần xui “tru ái” dành cho. Nhưng An Vũ Phong...

An Vũ Phong nhún vai cười thần nhiên như không:

- Như thế không phải cũng hay sao? Hoà nhé!

“Hoét! Hoét”!

Một hồi còi ngắn nhưng rất inh tai vang lên. Mọi người đều tập trung ở sân vận động của trường Vĩnh Cần. Thầy quân sự đứng nghiêm trước mặt học sinh, nhú mày.

- Tập hợp khẩn trương, thầy có việc quan trọng cần tuyên bố! - Thầy ngừng lại, tim tôi như bị treo lơ lửng trên không. Vượt qua cây cầu độc mộc, lọ mọ leo lên vách núi cheo leo rồi bắn vào mấy tấm bia “ma quỷ”, toàn bộ sức lực của tôi chỉ còn con số 0 tròn trĩnh.

Tôi len lén nhìn những người bên cạnh, trên mặt họ đều viết dòng chữ: “Nói đi! Có chết cũng phải chết cho vinh quang!”

Thầy quân sự đảo mắt nhìn một lượt nhưng vẫn thấp giọng, lẽ nào đúng là có “nhiệm vụ không thể hoàn thành”.

- Việc quan trọng đó là... - Lòng mày của thầy bỗng giãn ra, trên mặt nở một nụ cười trăm năm chưa thấy bao giờ. – Kì tập huấn quân sự kết thúc...

- Woa... ha ha ha! Kết thúc rồi!

- Cuối cùng đã kết thúc!

- Hura

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.4 - Chương 5: Tay Trong Tay Chúng Ta Sẽ Mãi Không Rời Xa

Never Be Apart

Địa điểm:

Sân chơi Violet Roland

Sân trường trường nam sinh British

Sân vận động trường nam sinh British

Đài phun nước trường nam sinh British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

An An – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Từ Hạo – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện đến công viên Disney lớn nhất thế giới

Trải qua một cuộc hành trình kỳ lạ

Tay trái ôm chuột Mickey

Tay phải ôm gấu Winnie

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi lạc vào khu vui chơi Violet Roland

Lén lút như tên trộm lúc nửa đêm...

oOo

Làm người khác tỉnh giấc, đó là tội lỗi!

7 giờ sáng tỉnh mơ mấy hôm cuối cùng của kỳ nghỉ hè mà gọi điện thoại đến, đó là tội không thể tha thứ.

Nhỏ Ngọc Đình đáng chết kia! Tôi đã nói với nhỏ là hôm nay không cùng nó đi dạo phố được. Tôi muốn tranh thủ những ngày nghỉ hè cuối cùng để ngủ bù. Tôi bực mình quay người lại tắt phéng luôn điện thoại. Ai ngờ cái điện thoại di động không biết nghe lời đó lại kêu ầm ỉ.

Trời ạ! Tôi lấy hết sức cổ ngóc cái đầu lên, tức hằm hằm nhấn nút nhận cuộc gọi:

- Này! Ngọc Đình! Bà rút cuộc muốn gì đây?

- Thái Linh... - Người ở đầu dây bên kia lặng đi một lúc, sau đó một giọng nói ảm áp vang lên giống như một làn gió mát thổi ùa vào tim, xua tan đi con giận dữ của tôi.

- Giang... Giang... Giang... Giang Hựu Thần – Tôi dụi dụi đôi mắt gà mờ của mình, lấp ba lấp bấp.

- Ủ! – Giọng của Hựu Thần vang lên từ đầu dây bên kia sang – Kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh phải đến báo danh trước ba hôm, mình gọi đến thông báo cho cậu, tiện thể...

Cậu ấy đột nhiên im lặng, tôi tò mò khẽ hỏi:

- Alô?

- Tôi nay mình đợi cậu ở cổng trường, mình muốn đưa cậu đến một nơi. Hẹn đến lúc đó nhé!

Tôi thộn ra khi thấy đầu dây bên kia đột ngột cúp máy. Tối nay làm sao đây...

Phù! Còn thế nào nữa, chỉ còn cách là đi thôi.

- Khu vui chơi Violet Roland? - Tôi ngẩng lên nhìn tám biển to dùng trước mặt, ngạc nhiên nhìn Giang Hựu Thần – Cậu muốn đưa mình đến khu vui chơi sao?

- Đúng! – Giang Hựu Thần gật đầu rất dứt khoát.

- Nhưng... bây giờ đã là... - Khu vui chơi đã đóng cửa lâu rồi mà, đèn nê-ông đã tắt hết, xung quanh tối om như mực. Giang Hựu Thần lẽ nào nhớ lộn giờ?

Tôi đứng nghệt ra như phỗng nhìn đáng về cậu ấy rất cương quyết, trong lòng cảm thấy hơi sờ sợ.

Đúng lúc tôi đang lo lắng thì Giang Hựu Thần bước lên phía trước một bước, nói về rất bí mật:

- Mình chuẩn bị cái này!

Giang Hựu Thần mỉm cười, nháy mắt nhìn tôi, lấy từ túi quần ra một vật gì đó, khoai chí huơ đi huơ lại trước mặt tôi.

Khăn lụa?

Tôi ngơ ngác nhìn chiếc khăn lụa màu hồng trước mặt mình. Giang Hựu Thần muốn dùng nó làm gì vậy?

Ngón tay cậu ấy rất linh hoạt vòng thành một vòng. Một đầu khăn lụa buộc lên tay phải của mình, đầu còn lại buộc vào tay trái của tôi. Giang Hựu Thần trông như đứa trẻ được mẹ cho kẹo, cười rạng rỡ nhìn tôi:

- Như vậy, chúng ta cùng nắm tay bên nhau, không sợ xa cách nữa.

Cậu ấy... tôi xúc động nhìn Giang Hựu Thần. Hựu Thần biết mình mắc chứng bệnh dị ứng với con gái, không thể chạm vào tôi nên nghĩ ra cách này sao?

- Cuộc hành trình thám hiểm trong đêm bắt đầu! - Giang Hựu Thần kéo tôi về phía hàng rào xung quanh cổng lớn của khu vui chơi. Ở đó có một hàng rào không biết từ lúc nào bị gãy mất mấy chiếc, làm thành một khoảng trống nho nhỏ, vừa một người lách qua.

- Cậu nói là, hai chúng ta... - Tôi hốt hoảng nhìn Giang Hựu Thần. Cậu ấy đặt tay lên miệng, kêu “suyt!”, mỉm cười nhìn tôi.

Thịch thịch thịch... thịch thịch thịch...

Tìm tôi đập như gõ mõ. Giang Hựu Thần nhẹ nhàng lách người vào chỗ hở của hàng rào khu vui chơi trước. Tôi cố kìm nhịp tim lại rồi lách theo sau vào.

Woa! Khu vui chơi vắng tanh, rộng thênh thang. Lúc này trong khu vui chơi tôi om chỉ có tôi và Giang Hựu Thần. Trên đường đi tôi cứ ngó đông, ngó tây, cố gắng phân biệt mọi thứ xung quanh mình. Mỗi lần tôi nhận ra một đồ vật to lớn trước mặt mình là trong lòng lại có cảm giác mới mẻ.

Tất cả các trò chơi ở khu vui chơi đều ở trạng thái ngừng hoạt động. Những chiếc đu quay siêu tốc yên lặng nằm nghỉ ngơi, chiếc cốc cà phê trò chơi đáng yêu như biến thành bức tranh sơn dầu tuyệt đẹp.

Ban này, khu vui chơi náo nhiệt vô cùng, bây giờ thì như biến thành chiếc hộp đựng báu vật của phù thủy, vừa thần bí vừa thú vị.

- Đến rồi!

Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, tôi cố căng mắt để phân biệt các trò chơi trước mặt mình.

Thâm thấp, be bé, rớt cuộc là cầu trượt của công viên trẻ con hay là một bể bóng đàn hồi?

Tôi không biết nó là cái gì nữa, cạch cạch...

Âm thanh lạnh lạnh vang lên.

Kính coong... kính coong...

Tiếng nhạc vang lên, cảm tưởng như có người đốt một ngọn lửa trước mặt tôi, mắt tôi bỗng sáng bừng lên.

Là trò đu quay của trẻ con!

Những bóng đèn, cái nọ tiếp nối cái kia sáng rực lên, trông như một chùm toàn những viên dạ minh châu tuyệt đẹp.

Ánh đèn mỗi lúc một lấp lánh, những con ngựa gỗ cũng bắt đầu chậm chậm quay vòng, lên cao rồi lại xuống thấp làm thành một vòng chuyển động cực đẹp.

Toàn bộ ngựa gỗ chuyển động sáng lấp lánh trông rất bắt mắt, màu sắc huyền ảo đan chéo nhau. Tôi đứng đần mặt ra, mồm há tròn không nói được câu nào, cảm thấy mình đột ngột như từ thế giới hiện tại bước vào thế giới cổ tích. Tôi bị cảnh đẹp không gì mô tả được trước mặt chặn nghẹn họng lại.

Đúng lúc đó, tôi thấy mình không còn là Thái Linh bình thường của mọi khi mà là một nàng công chúa! Một nàng công chúa trên cao, có quyền lực chí tôn, được thần dân yêu mến.

- Thích không? - Tôi ngơ ngẩn nhìn phong cảnh trước mặt. Một giọng nói dịu dàng đã kéo tôi từ trong giấc mơ cổ tích quay trở lại.

- Thích... thích! - Tôi quay đầu sang nhìn khuôn mặt anh tuấn và đôi mắt sáng long lanh của Giang Hựu Thần. Một ý nghĩ từ sâu thẳm trong tim tôi bỗng lóe lên: “Cậu ấy trông thật giống một chàng hoàng tử!”.

Giang Hựu Thần vẫn mỉm cười như thế nhìn tôi, nụ cười đó làm tôi như lại rơi vào xứ sở thần tiên. Tôi thầm hỏi bản thân: Cậu ấy là hoàng tử của mình sao? Cậu ấy là chàng bạch mã hoàng tử của mình sao?

Tâm tư của tôi cũng quay tròn đến chóng mặt giống như ngựa gỗ đu quay. Tôi cảm thấy mọi thứ trước mặt mình dần nhòa đi. Thật là tệ quá! Giây phút tuyệt vời thế này mà tôi lại khóc. Tôi cố gắng khịt khịt mũi, muốn thu nước mắt lại. Nhưng xem ra tình hình còn tệ thêm, chưa được một lúc nước mắt tôi

đã lã chã rơi xuống

- Thái Linh! - Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi khóc, cậu ấy sững người ra, khẽ mấp máy môi gọi tên tôi.

Tôi ngược đầu lên, xuyên qua làn nước mắt nhìn Hựu Thần, Hựu Thần do dự một chút rồi bỗng nhiên mặt cậu ấy chậm chậm tiến về phía mặt tôi.

- Giang... - Tôi khẽ động đậy môi muốn gọi cậu ấy nhưng đôi mắt của Hựu Thần như bầu trời đầy sao lấp lánh khiến tôi không thờ được, khóe mắt đỏ ửng cười nhè nhẹ... nhè nhẹ...

Mắt tôi bỗng tròn xoe, chờ đợi giây phút đó đến gần.

- Ai thế? Dám tự ý lên vào khu vui chơi! - Một giọng nói gằn ghè đã phá tan mộng đẹp của hai chúng tôi. Một tia sáng chói mắt chiếu thẳng về phía chúng tôi, lại còn đưa đi đưa lại làm mắt tôi không mở ra được.

- Không xong rồi! Người quản lý khu vui chơi! - Giang Hựu Thần khẽ nói một câu rồi kéo tay tôi, không giải thích gì chuẩn lẹ.

Vèo vèo... vèo vèo... vèo vèo...

Chân của Giang Hựu Thần dài thật! Chạy nhanh như thế! Tôi ra sức tăng tốc độ chạy của hai chân mà vẫn không theo kịp bước chân của cậu ấy. Mới được một lát, tôi đã kiệt sức.

- Đứng lại! Đứng lại! - Phía sau người quản lý cầm đèn pin đuổi đến kì cùng.

- Phù... chạy mệt thật! - Giang Hựu Thần nhìn bóng người quản lý mất hút phía sau, buông ra một câu rồi quay đầu nhìn tôi. Nước da rám nắng của Hựu Thần lần lần mờ mờ, dưới ánh trăng huyền ảo phát ra ánh sáng long lanh.

Tôi đặt tay lên đầu gối, thở hồng hộc, mắt bỗng tròn xoe như hòn bi ve.

- Cậu... cậu cậu... Giang Hựu Thần... cậu...

Giang Hựu Thần nhìn tôi không hiểu, sau đó cậu ta nhìn xuống theo ánh mắt của tôi.

Chiếc khăn lụa không biết từ lúc nào đã tuột khỏi tay cậu ta, bây giờ tay Giang Hựu Thần đang nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi lại chuyển ánh mắt nhìn về phía Giang Hựu Thần. Không ngờ cậu ấy không sao cả! Giang Hựu Thần cũng chẳng dám tin vào mắt mình nữa. Cậu ấy giờ đôi bàn tay chúng tôi đang nắm chặt lên, mừng rỡ nhìn tôi cười.

- Hay quá! - Tôi mừng rỡ như chú chim nhỏ, vui sướng ôm lấy Giang Hựu Thần – Bệnh dị ứng của cậu khỏi rồi.

Thế này tôi không cần phải lo lắng không nắm tay Giang Hựu Thần được nữa.

- Thái Linh! - một giọng nói rầu rầu vang lên từ trên đỉnh đầu tôi xuống – hình như chúng ta vui mừng hơi sớm!

Tôi giật mình đẩy Hựu ra rồi ngược đầu nhìn. Mặt Giang Hựu Thần đỏ bừng, tay bịt chặt lên mũi, ở kẽ ngón tay thấy ứa ra từng giọt máu. Cậu ấy ngại ngùng nhìn tôi, không biết nên làm thế nào, trông cứ như một chú thỏ trắng đang run rẩy, sợ hãi.

Thỏ trắng?!

Trong đầu tôi bỗng lóe lên từ đó. Thái độ của tôi cũng trở nên rất kì quặc, sau đó không nhịn nổi, cười phá lên:

- Ha ha ha... nhìn cậu thể này y như một tên thỏ trắng... bị xịt máu mũi... Ha ha ha!

Giang Hựu Thần đỏ mặt nhìn tôi, rồi đột nhiên xoa đầu làm xù tóc tôi lên:

- Vậy còn cậu là tên sói xám tóc xù!

- Ha ha ha... ha ha ha!

Đúng là một cuộc “hành trình” thú vị và không kém phần mạo hiểm. Được ở bên cạnh Giang Hựu Thần nên đối với tôi, nó tuyệt đẹp vô cùng!

Cạch cạch... cạch cạch... cạch cạch...

Khi tôi và Giang Hựu Thần đang nhìn nhau cười ngặt nghẽo thì có một ông lão đẩy chiếc xe sắt đi ngang qua chỗ tôi.

- Ông ấy làm gì vậy? - Giang Hựu Thần ngơ ngác không hiểu nhìn theo chiếc xe sắt đó rồi tò mò hỏi.

- À! Đó là ông lão bán kem bông. Nhưng bây giờ chắc ông ấy chuẩn bị dọn hàng về nhà rồi – Tôi mỉm cười, giải thích với Giang Hựu Thần. Cậu ấy là hoàng tử nổi tiếng của trường British nên chắc chưa được ăn kem bông bao giờ.

- Kem bông? - Quà nhiên mặt Giang Hựu Thần lộ rõ vẻ ngạc nhiên – Đó là cái gì? Dừng làm gì vậy?

- Kem bông ăn được, ngọt lắm... tôi định giải thích với Giang Hựu Thần nhưng đầu bông nảy ra sáng kiến – Đợi đã!

Tôi quay người chạy như tên bắn đuổi theo ông lão đã đi khá xa.

- Cháu gái! Cháu gọi ông hả? – Ông lão quay đầu lại, trên mặt toàn nếp nhăn nhưng trông rất phúc hậu.

- Vâng! Ông ơi! Ông có thể giúp cháu một việc không? Làm cho cháu hai cây kem bông thật to! - Tôi khẩn thiết nhìn ông lão, nói rõ từng câu từng chữ.

- Các cháu muốn ăn kem bông sao? - Ông lão nhìn tôi rồi lại nhìn Hựu Thần đứng cách đó không xa. Nom mặt cậu ấy cứ đờ ra ngạc nhiên – Nhưng ông đã dọn hàng rồi!

“...” - tôi ghé sát tai ông lão rồi rì rầm mấy câu.

- Được! - Ông lão cười, các nếp nhăn trên mặt như giãn ra. Ông thành thạo chống chiếc xe lên, bỏ đường vào, lấy chân đạp mạnh vào bàn đạp hơi của xe làm kem bông, hai tay cầm que liên tục xoay vòng tròn quanh cái nôi sắt.

Chỉ thấy chiếc kem bông trong nôi sắt đó càng lúc càng to, càng lúc càng dày, dần dần biến thành hai đám mây bông to đùng như trong truyện Tây Du Ký mà Tôn Ngộ Không cười.

- Đây! - Ông lão tự hào đưa “hai đám mây bông” đó cho tôi.

- Cảm ơn ông! - Tôi cầm kem bông, vừa vẫy vẫy tay chào ông lão, vừa chạy về phía Giang Hựu Thần.

- Đây là kem bông à? - Giang Hựu Thần ngạc nhiên ra mặt.

- Đây, cậu cầm một chiếc, mình một chiếc – Tôi giơ cây kem bông lên. Trong bóng tối, chúng tôi mỗi người cầm một cây kem bông lớn, trắng xóa như tuyết, nhìn nhau cười vui vẻ, rồi chẳng ai bảo ai cùng lúc cắn một miếng.

- Ngọt quá! - Giang Hựu Thần nhắm mắt nhâm nhi thưởng thức một lúc, bỗng như bị kích động thốt lên.

“Đáng yêu quá!” - Nhìn vẻ mặt trẻ con của cậu ta, không hiểu sao lòng tôi lại thấy vui.

Chúng tôi ăn ngấu nghiến. Vèo một cái cây kem bông chỉ còn lại hai cái que gỗ be bé. Tôi lại thấy lòng mình như trái đầy áp vị ngọt của mật ong, rất ngọt, rất ngọt...

- Tôi hôm nay vui thật! Cảm ơn cậu đã dành cho mình một buổi đi chơi thú vị thế này – Khi đến chỗ ngõ nhà tôi, tôi dừng bước, khom lưng vuông đứng 90 độ cúi đầu chào Giang Hựu Thần một cách rất lịch sự.

- Mình cũng phải cảm ơn cậu! - Giang Hựu Thần cũng “đáp lễ” lại giống y hệt tôi – Kem bông ăn ngon lắm!

- Vậy hai hôm nữa là tới ngày khai giảng, hẹn gặp nhau lúc đó nhé! – Tôi vui mừng vẫy tay, quay người đi.

Hử? Là thật... sao vừa rồi mình thấy có bóng người vụt qua nhỉ?

- Tạm biệt! Đi cẩn thận nhé! - Giọng nói dịu dàng của Giang Hựu Thần từ sau lưng tôi vọng lại.

Ồi! Đau! Con đường chết tiệt này mọc ở đâu ra viên đá to vậy? Hic... ngón chân đáng thương của tôi. Tôi quay đầu cười đau khổ nhìn Giang Hựu Thần rồi chân thấp chân cao bước về nhà.

Keng keng keng... keng..

Khai giảng rồi!

Đây là lễ khai giảng cả cuộc đời không thể quên của Thái Linh ta đây! Vì trong suốt khoảng thời gian buổi sáng dài dằng dặc, tôi – biệt hiệu “bà chúa xui xẻo” – lại không hề thấy phát sinh hiện tượng kỳ lạ nào.

Tranh thủ thời gian nghỉ trưa, tôi sung sướng chạy khắp sân trường. Khắp nơi ở vườn trường đều hùng hực không khí bầu cử. Vườn hoa ở phía sau núi bình thường chẳng có ai thèm ngó ngang đến, thế mà lúc này lại có bao nhiêu người ở đó tranh nhau tưới nước.

Trên thảm cỏ xanh mượt chỗ vườn trường mọi khi có đề tám biển “Xin đừng giẫm lên” thì nay đổi bằng “Hãy ủng hộ kì bầu chọn”. Trên tám phòng lớn chỗ chính giữa khu giảng đường hình như có cái gì đó đang chuyển động liên tục. Tôi lại gần xem. Má ơi! Hóa ra bảng xếp hạng liên tục được cập nhật của những ứng cử viên hội trường hội học sinh.

“Các bạn! Hãy ủng hộ bạn Châu Minh lớp 11A3 tham gia ứng cử!”

Tôi đứng sững người ra nhìn quang cảnh vườn trường xung quanh vô cùng hoành tráng. Một nam sinh ở đâu thỉnh thoảng chạy đến, không nói năng gì mà nhét ngay một tờ giấy tuyên truyền cổ động vào tay tôi.

Tôi cúi đầu xem, thấy tờ cổ động đó có hình của một nam sinh, bên cạnh đó có ghi giới thiệu bản thân, phía dưới thì có một hàng chữ to tướng:

“Muốn bỏ phiếu bầu chọn bạn Châu Minh hãy gửi tin nhắn T đến 2000”.

Tôi choáng váng, vịn vào tờ giấy đó. Bỗng một nữ sinh dáng người cao lớn, cầm máy quay phim và một đám lũ nhỏ nữ sinh mặt mày đỏ gay, hưng phấn cầm micro phóng vùn vụt chạy ủa tới.

- Chào bạn! Xin phép bạn cho chúng tôi được phỏng vấn 5 phút! - Một nữ sinh hét lạnh lạnh, giờ micro đến trước mặt tôi.

- Xin hỏi bạn nghĩ thế nào về hoạt động bầu hội trường hội học sinh lần này của trường nam sinh British.

- Trong kỳ bầu chọn này có rất nhiều anh tài, bạn sẽ chọn ai?

- Có thể cho chúng tôi biết theo bạn, định nghĩa hội trường hội học sinh là gì?

Tôi bị vô số micro phóng vùn vụt làm cho quay vòng vòng, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy chiếc máy quay phim đang ghi hình tôi liên tục. Trong lúc hoang mang cực độ, tôi bỗng hốt hoảng nhận ra: Đám người này nhất định là nhóm nữ phóng viên lưng lầy “sứ xanh” trường Maria.

Tôi nghĩ bụng, trời không lạnh mà cả người cứ run lên bần bật. Đúng lúc này, trước mắt chỉ toàn là ánh đèn máy ảnh nhấp nháy liên tục.

Tách! Tách! Tách!

Ánh đèn sáng loáng làm tôi không mở mắt ra nổi!

Hóa ra phóng viên của các trường khác thấy thế cũng vội vàng lao đến giờ máy ảnh lên bấm liên hồi, chẳng biết họ đã chụp đến bao nhiêu bức hình về tôi nữa.

- Đúng là đồ bất tài! Chỉ biết dùng trò mèo này để lôi kéo phiếu bầu! - Một giọng nói mỉa mai như đào sâu nỗi khổ của người khác bỗng vang đến tai tôi.

Cái giọng nói đáng ghét này nhất định là Lâm Tử Hạo! Tôi quay lại thấy hắn ta cùng tên hầu cận mập thân tín không biết từ lúc nào xuất hiện lù lù bên cạnh tôi.

- Ô! Là bạn Lâm Tử Hạo! - Một phóng viên nữ mắt bỗng sáng bừng lên khi thấy Lâm Tử Hạo, giờ ngay micro về phía hắn ta – Bạn Hạo! Nghe nói bạn cũng tham gia ứng cử trong kỳ bầu chọn hội trường hội học sinh lần này. Trước đây bạn từng đảm nhiệm chức trợ lý hội trường hội học sinh, liệu điều này sẽ giúp bạn có ưu thế hơn những đối thủ khác?

- Xời! Cái đó thì nhằm nhò gì đâu! - Lâm Tử Hạo như muốn xì khói đằng mũi, trông rất “chảnh”, ngẩng cao đầu lên hết cỡ – Lần này tôi thắng là cái chắc.

- Đúng thế! Đúng thế! - Cái tên mập lùn hay bám đuôi tên Hạo cũng bắt đầu mở chạn chất như con gà, gật đầu lia lịa.

- Ô! - Nữ phóng viên đỏ sắc bén cứ như một người thợ săn lành nghề truy đuổi con mồi đến kỳ cùng – Điều gì làm cậu tự tin đến vậy?

- Cái này... - Lâm Tử Hạo có vẻ úp úp mở mở, đột nhiên quay ngoắt đầu một cái về phía tôi – nếu như đối thủ cạnh tranh của tôi đều là mấy đứa như cậu thì dù có gắng thế nào, các người cũng chỉ có kết cục như nhau thôi! Đó chính là thất bại!

Ngọn lửa quyết tâm cao độ của Lâm Tử Hạo bùng lên dữ dội, vừa nói hắn vừa liếc ngang liếc dọc nhìn tôi.

- Đúng thế! Đúng thế! - Tên trợ lý mập đó cũng phụ họa theo – Tôi thấy Thái Lăng tốt nhất là bỏ cuộc đi! Cứ cố thế này chẳng khác gì lấy trứng chọi đá, đầu đến lúc đầu rơi máu chảy thì đáng thương lắm!

Hai tên đó cứ tên tung tên hứng, tôi tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Hừ! Tôi tưởng bên ngoài đã đủ ồn ào rồi! Ai ngờ ở đây còn náo nhiệt hơn! - Giọng nói sang sảng của Kì Dục vang lên, tôi giật mình quay lại.

- Giang Hựu Thần! Ân Địa Nguyên! Kì Dục! Nghiêm Ngón!

Giọng của nữ phóng viên được vặn volume lên mức cực đại, điệu bộ cô ta còn hưng phấn hơn cả trúng số độc đắc.

Chết rồi! Bị đám người này vây thì chắc chẳng hay ho gì! Mình mau chuồn mới được!

- Lâm Tử Hạo! Cậu đến đây làm gì! Muốn đến đây chúc mừng Thái Lăng làm hội trưởng thì còn sớm quá đó! Đợi có kết quả vẫn chưa muộn mà! - Kì Dục vừa quay sang túm đứa định “tẩu thoát” là tôi, vừa khiêu khích Lâm Tử Hạo.

- Dù kì tích có xảy ra, chức hội trường hội học sinh cũng không thể rơi vào Thái Lăng! - Mặt Tử Hạo tối sầm lại, trừng mắt tức giận nhìn tôi.

- Không thể?! - Kì Dực lắc đầu nhìn Lâm Từ Hạo rồi cười khinh khỉnh – Ông bạn mở to mắt ra mà nhìn phía trước xem!

Kì Dực vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người cùng lúc đổ dồn về phía trước.

Oh! My God!

Trên nóc khu phòng thí nghiệm không ngờ lại treo một tấm poster to tướng.

Người trên tấm poster lại mặc một bộ đồ trắng tinh, bộ mặt trông rất quyết tâm, hùng hục khí thế chiến đấu... và người đó lại chính là tôi!

- Woa! Thái Lăng nhìn cute quá đi! Trông cứ như hoàng tử!

- Mình quyết định bầu cho Thái Lăng! Bầu cho anh ấy một phiếu!

....

Nhìn thấy tấm poster đó dài đúng bằng tầng một, các học sinh xung quanh bàn tán xôn xao cả lên. Tôi... tôi chụp cái ảnh này từ lúc nào dzậy? Đến bản thân tôi cũng chẳng biết nữa?!

- Woa! Xem ra fan của Thái Lăng cũng không ít đâu! - Nữ phóng viên đó lập tức chuyển micro về phía chúng tôi – Bạn Thái Lăng! Bạn có nghĩ mình sẽ là người chiến thắng cuối cùng!

- Tôi... chuyện này... – đột ngột đổi mặt với ống kính máy quay, tôi luống cuống, lúc này bỗng có một người chặn ngay trước mặt tôi.

- Thái Lăng là người không giỏi ăn nói lắm! Tôi thấy cậu ấy thích thể hiện bằng hành động hơn là lí thuyết suông – Ân Địa Nguyên đứng che trước mặt tôi, nở một nụ cười đẹp mê hồn trước ống kính – Tam đại tướng quân trường British sẽ hết sức ủng hộ Thái Lăng tham gia ứng cử!

- Hà? Sao cơ?! – Nghe xong nữ phóng viên vội tốc ký liên tục trên cuốn sổ tay ghi chép của mình.

- Đúng thế! Các bạn nếu ủng hộ tam đại tướng quân trường British thì hy vọng các bạn cũng dành một phiếu quý báu để bầu cho Thái Lăng!

Cái... cái gì?! Tôi há hốc mồm nhìn Ân Địa Nguyên đang nói rất đĩnh đạc. Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Không phải bọn họ sẽ ủng hộ Giang Hựu Thần hết mình sao? Tôi tò mò nhìn về phía Giang Hựu Thần, cậu ấy dịu dàng nhìn tôi cười rất rạng rỡ.

- A! Giang Hựu Thần... – Nữ phóng viên đang bận bịu chống mặt nhưng đương nhiên vẫn không thể bỏ qua đề nhất hoàng tử trường British Giang Hựu Thần – Cậu cũng tham gia kỳ bầu chọn lần này, cậu có nhận xét gì?

- Thái Lăng nhất định sẽ là một trong những đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của tôi, nhưng... - nói đến đây, Giang Hựu Thần nhìn tôi với một ánh mắt rất dứt khoát – Tôi muốn chứng minh thực lực của mình đến đâu!

- Thật là một câu nói vô cùng quả quyết! Buổi phỏng vấn kết thúc tại đây! - Nữ phóng viên nói rất ngắn gọn sau đó quay sang nói với trợ lý của mình – Bản tin dài quá, khi biên tập lại cắt phần tên trợ lý Hạo nói đi!

- Lâm Từ Hạo! Ông bạn tốt nhất biến đi cho khuất mắt! Đừng có đứng ở đó nhìn chường mắt lắm! – Kì Dực nghe nữ phóng viên nói xong câu đó liền tranh thủ bổ sung thêm một câu làm mọi người xung quanh cười ầm ĩ.

Nhìn mọi người cười nghiêng ngả, mặt Lâm Từ Hạo đỏ bừng như quả gấc, hắn ta tức hằm hằm giậm chân, đi thẳng không quay đầu lại.

- Ngồi trợ lý! – tên mập hầu cận vội vàng hét tướng lên ở phía sau lưng Lâm Từ Hạo. Lâm Từ Hạo chẳng thèm đếm xỉa gì đến tên đó. Tên hầu cận tức tối gờn nắm đấm huơ huơ về phía chúng tôi. – Hừ! Mấy người cứ đợi đấy!

- Thái Lăng! Cố gắng lên! Phải tự tin lên chứ! – Nhìn thấy Lâm Từ Hạo đi khuất bóng, Giang Hựu Thần khẽ nói bên tai tôi.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Hựu Thần. Đôi mắt của cậu ấy như tỏa ra những tia sáng ấm áp, hiền hòa làm lòng tôi nghẹn ngào cảm xúc không nói nên lời.

Đội đã!

Mặt tôi bỗng nghiêm trọng nhìn về phía Ân Địa Nguyên:

- Vừa nãy rốt cuộc là sao?

Ân Địa Nguyên nói rất thân nhiên:

- Làm hội trưởng hội học sinh phải giải quyết rất nhiều chuyện rắc rối. Nhất là khi Hựu lên lớp 12 sẽ ảnh hưởng đến chuyện học hành của cậu ấy!

- Hựu... hội học sinh... có con gái! – Nghiên Ngôn dùng lời lẽ ngắn gọn nhưng đầy đủ ý nghĩa nói lên ý kiến của mình.

- Ha ha ha! – Kì Dực vỗ mạnh vào vai Giang Hựu Thần, nháy mắt với tôi. – Làm sao tôi có thể nhẫn tâm để Hựu – Ông bạn vàng của mình gánh vác công việc nặng nề đó chứ!

Giang Hựu Thần im lặng nhìn tam đại tướng quân trước mặt. Hựu Thần cứ lặng lẽ mỉm cười sau đó ánh mắt Hựu lại rất cương quyết:

Nguyên, Ngôn, Dực... chả có ích gì đâu... tớ nhất định phải tham gia! Thái Lăng! Cố gắng lên nhé!

Nói xong, Giang Hựu Thần nhẹ nhàng quay người đi về phía khu giảng đường.

- Chết tiệt! – Kì Dực nhìn thấy bóng Giang Hựu Thần đã đi khuất liền đâm một phát vào gốc cây hòe bên cạnh làm cây rung lên, rơi mấy chiếc lá xuống. Tớ đã nói rồi, chẳng có ích gì đâu!

- Chưa chắc! - Ân Địa Nguyên trầm ngâm một lúc lâu bỗng quay lại nhìn tôi chòng chọc. – Thái Lăng, cậu nhất định phải thắng Hựu để làm hội trưởng hội học sinh!

***Trên sân vận động rộng thênh thang, một bóng người cũng chẳng có. Tôi ngẩng đầu lên, trên bầu trời sáng héo hắt lại có thể nhìn thấy mấy vì sao thưa thớt.

- Cậu đưa tôi đến đây sớm thế này chắc không phải chỉ để ngắm sao với cậu phải không? – Tôi vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, neho mắt bực bội nhìn Nghiêm Ngôn.

Cũng chẳng trách tôi được! Năm giờ sáng! Bây giờ mới năm giờ sáng! Nghiêm Ngôn đã chạy đến nhà tìm tôi, làm mẹ tôi lôi phất tôi ra khỏi chăn. Lúc xuất phát, mắt mẹ như biến thành hai trái tim to tướng lại còn tiền chúng tôi ra khỏi cửa, cứ dằn dò cậu ta phải năng đến nhà tôi chơi.

Vù...

Nghiêm Ngôn lạnh như băng quay lại nhìn tôi, làm tôi rụt cả đầu lại. Cậu ta dường như chẳng thèm nghe tôi nói, đẩy tôi lên phía trước.

- Mọi người đều đến hết rồi! – Giọng nói của Ân Địa Nguyên bỗng vang lên.

Tôi ngược đầu lên...

Ủa? Sao tứ đại tướng quân đều ở đây!

- Thái Lăng! Trông cậu có vẻ hăng hái nhỉ! - Giang Hựu Thần đứng sau Ân Địa Nguyên, nở nụ cười âm áp nhìn tôi.

- Ha ha! Thái Lăng trông chẳng giống ngày thường chút nào! Mới sớm ra mặt mày đã sung thế kia... Được lắm, được lắm! – Kì Dực nói oang oang, nhún nhún nhìn tôi cười.

Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn gật đầu, nhìn khuôn mặt đang đơ ra không hiểu mô tê gì của tôi. Đôi mắt kính của Ân Địa Nguyên như quét xoẹt một nhát qua người tôi:

- Để giúp cậu giành phần thắng trong kì bầu chọn này, bắt đầu từ hôm nay chúng tôi sẽ đặc biệt huấn luyện cậu!

Trước sự “bao vây” của bốn anh chàng siêu đẹp trai, tôi phải tập chạy cùng họ. Bọn họ cứ như cố tình sắp xếp, ai cũng cố ý kéo dài một khoảng cách nhất định với tôi. Xem thế này thì tôi cứ như là người chạy đầu tiên.

- Ô! Sáng tinh mơ đã chạy bộ! Phục bọn họ sát đất luôn!

- Giương mắt thật! Đúng là đầu tàu gương mẫu.

Lúc này chính là thời gian chạy thể dục buổi sáng, các học sinh lần lượt đến sân vận động. Thấy mấy người chúng tôi ưỡn ngực vươn vai chạy phăm phăm, mọi người bàn tán lao xao.

A... Liệu có phải Ân Địa Nguyên mượn cơ chạy thể dục buổi sáng để giúp tôi “lấy điểm” trước mặt các học sinh khác không vậy?

- Cái người chạy đầu tiên đó, không phải là đại diện đặc biệt của Giang Hựu Thần lần trước sao? – Bỗng có một học sinh ngạc nhiên chỉ tay về phía tôi rồi thốt lên.

Vô số những cặp mắt xoẹt xoẹt như súng lazer đổ dồn hết về phía chúng tôi. Thoát cái tôi cảm thấy toàn thân nóng bừng lên. Cảm giác bị hàng vạn ánh mắt xăm soi đúng là chẳng dễ chịu chút nào.

Đúng lúc tôi chẳng biết nên làm thế nào thì Giang Hựu Thần đột ngột tăng tốc chạy đến bên cạnh tôi.

Cậu ấy vừa chạy song song với tôi vừa quay lại mỉm cười, vẫy tay với những học sinh đang đứng quan sát xung quanh:

- Đây là Thái Lăng! Mọi người còn nhớ lần cổ động bầu phiếu lần trước, cậu ấy thể hiện rất tốt phải không? Tôi rất vui vì có người bạn như Thái Lăng. Mọi người nhất định phải dành một lá phiếu quý báu trong kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh tới cho cậu ấy nhé!

Không phải Hựu Thần phải cạnh tranh chức hội trưởng hội học sinh với tôi sao? Sao lại...

Giang Hựu Thần như đoán được tôi nghĩ gì, cậu ấy quay đầu sang bên cạnh nhìn tôi cười, lại còn giơ hai ngón tay lên làm thành hình chữ V:

- Mình muốn đối thủ phải là một người thật lợi hại nên cậu phải cố gắng đó!

- Đúng thế! Cái vụ đại biểu đặc biệt lần trước cậu làm tốt lắm!

- Ủng hộ! Ủng hộ hết mình luôn!

Câu nói của Giang Hựu Thần làm đám học sinh ồn ào cả lên. Những học sinh về phe ủng hộ Giang Hựu Thần lần lượt nhìn tôi gật đầu rất dứt khoát, không ít người còn giơ hai tay, hét tướng lên cổ vũ cho tôi:

- Thái Lăng! Cố lên! Thái Lăng cố lên! Người mà Giang Hựu Thần ủng hộ cũng là người chúng tôi ủng hộ.

Dưới sức ảnh hưởng của Giang Hựu Thần, đám người la ó ầm ĩ cổ vũ làm tôi rất cảm động. Khi trong lòng tôi đang thầm cảm ơn Hựu Thần thì lại có một giọng nói vang lên bên cạnh tôi:

- Mọi người còn nhớ vụ thi nấu ăn không? Thái Lăng đã đạt giải quán quân đó!

- A! Đúng là cậu ta! Tôi nhớ hôm đó cậu ta làm một món xào tên là món tạp phí lù vui về! Lại còn nói một câu rất triết lý!

- Vậy tôi cũng bầu cho cậu ta một phiếu!

...

Nữ thần may mắn cứ như giáng trần, tất cả những câu ca tụng ngây ngất cứ như mật ngọt liên tục rót vào tai tôi.

Tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên thấy không biết từ lúc nào Kì Dực cũng tăng tốc, chạy đến bên cạnh tôi, vừa chạy vừa tuyên bố rất đồng dục:

- Một nam sinh vừa hiền lành, nho nhã, lại can đảm, chu đáo thế này, mọi người nhất định phải bầu cho cậu ấy!

Câu nói của Kì Dực lập tức làm dấy lên một "làn sóng" mạnh mẽ: "Ủng hộ Thái Lăng! Ủng hộ tứ đại tướng quân!"

Tôi ngẩng ra nhìn Kì Dực, lại còn cả Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn chạy sát phía sau nữa. Có thật không vậy? Tứ đại tướng quân lại giúp tôi lôi kéo phiếu bầu?!

Dưới sự khuyến khích của tứ đại tướng quân, dường như toàn bộ học sinh trường British đều biết đến tên tôi.

Cuối cùng tôi cũng biết thế nào là "Nhất hô bách ứng".

Tôi – bà chúa xui xẻo Thái Lăng này lại nhảy một phát trở thành ứng cử viên sáng giá nhất, đáng chú ý nhất của kì bầu chọn hội trưởng hội học sinh trường British.

***Tôi hạnh phúc trong sự bao bọc của bốn anh chàng đẹp trai chạy về phía phòng học. Trên đường, từng tia sáng làm tôi cảm thấy mình đang chạy trên con đường được rải thảm đỏ, tôi bay... tôi bay bay...

Bỗng phía trước xuất hiện hai chiếc xe đạp đang phăm phăm đạp tới, trong điệu bộ đi xe cứ xiêu xiêu vẹo vẹo làm ai cũng sồn tóc gáy.

Khủng khiếp hơn là hai tên đi xe đạp đó lại mặc bộ đồ gì đó trông lông lá bòm xòm... Cứ như... cứ như đứt mất dây thần kinh xấu hổ!

Tôi vội núp vào phía sau lưng Giang Hựu Thần. Tên đạp xe đó bỗng quay đầu sang. Hơ! Tôi vừa nhìn, suýt nữa thì cười nở rộ.

Tên đạp xe đó mặc một bộ đồ con gấu trúc đen trắng, đầu còn đội một chiếc mũ gấu trúc vừa to vừa nặng. Hắn ta nghiêng răng nghiêng lợi đuổi người ra đạp hết tốc lực. Bộ cậu ta định trình diễn trò "nhắc đầu xe" sao?! Nhưng mà anh chàng đó lại đạp xe không vững, lúc thì lắc phía trước, lúc thì rung phía đuôi, làm mọi người sợ toát mồ hôi hột.

Tên gấu trúc đó quay người đi, lưng trắng toát phía sau còn ghi dòng chữ:

Hãy ủng hộ tôi! A! Hiểu rồi! Hóa ra tên này cũng đang muốn lôi kéo phiếu bầu đây mà! Ý tưởng "đột phá siêu cấp" này mà cậu ta cũng nghĩ ra được, tôi cười thầm.

- Ha ha ha... trên đời này không ngờ lại có tên khủng đến thế, bày trò đó để lôi kéo phiếu! – Kì Dực chỉ tay chòng chọc vào tên gấu trúc đó rồi ôm bụng cười nghiêng ngả. – Ha ha ha ha... đúng là chuyện buồn cười nhất quả đất!

Các học sinh xung quanh cũng cười ngặt nghẽo, bàn ra tán vào, loạn cào cào cả lên. Tên gấu trúc nhìn thấy mấy người chúng tôi bỗng hốt hoảng, đạp xe càng xiêu vẹo hơn.

Rầm...

Một tiếng động long trời làm tôi sợ đến nỗi nhắm nghiền mắt lại.

Đợi đến lúc tôi mở mắt ra thì tên gấu trúc đó đã biến mất!

Tôi thận trọng thám thính xung quanh xem sao thì thấy xa xa có một cái đầu gấu trúc lẫn lờ lỏm... Nhìn sang chỗ khác... lại thấy hai chiếc bánh xe đạp vẫn đang quay tít thò lò... còn có cả một nam sinh bị chiếc xe đạp đó đè lên, nằm giữa giữa...

Bỗng tôi nhận ra khuôn mặt của nam sinh đó. Cái mũi hiệu hâu không thể lẫn với ai được!

- Lâm Tử Hạo! – Tôi giật mình thốt lên.

Lâm Tử Hạo giật đùng đùng, lồm cồm bò dậy, tự dựng xe lên, tức như muốn phát điên giậm chân lia lịa. Hắn ta nhìn về phía sau lưng, vẫy tay với tên hâu cận mặt lùn đang nghệt mặt ra.

Tên hâu cận đó đột nhiên có phản ứng trở lại, gật đầu nhìn Lâm Tử Hạo rồi chạy đi.

Lâm Tử Hạo đứng ở đó, “đeo” bộ mặt như sắp xảy ra chuyện gì đó nhìn về phía chúng tôi. Cặp mắt lạnh như băng đó làm tôi cảm thấy không thoải mái lắm.

Không lâu sau, tên hâu cận mặt lại xuất hiện. Hắn ta đẩy theo một đồng đồ.

Lâm Tử Hạo không cần đếm xỉa gì đến thân phận của mình nữa, lao vội đến cùng với tên hâu cận nấp sau chiếc xe ra về bí ẩn, sau đó đẩy chiếc xe đi đến.

- Đồ uống điểm tâm miễn phí đây! Ai cũng có phần! Hãy bầu cho Lâm Tử Hạo!

Hơ! Bây giờ tôi mới nhìn thấy rõ, Lâm Tử Hạo và tên hâu cận, mỗi người đeo một cái túi lớn trước bụng. Trông hai thằng cha đó cứ như hai bà đi bán hàng rong, gào to để mời chào hàng.

Cái tên hâu cận mặt lắc la lắc lư y như chim cánh cụt, còn Lâm Tử Hạo thì mặc bộ đồ gấu trúc đen trắng bên ngoài đeo cái túi to tướng, trông còn buồn cười hơn.

- Này! Đi lấy đồ uống đi!

- Đồ điểm tâm bên đó nom cũng được!

Thấy đồ ăn miễn phí, cả sân vận động lại nhộn nhạo cả lên. Tất cả các học sinh đều ào lên như nước thủy triều lao về phía Lâm Tử Hạo, tranh nhau thò tay về phía chiếc xe.

- Đứng chen lấn! Đứng chen lấn! Ai cũng có phần! – Cảnh tượng chen chúc làm tên mặt sợ mất mặt, hấn cao giọng hét tướng lên.

- Hãy bầu cho tôi một phiếu! Bầu cho tôi một phiếu! – Lúc này Lâm Tử Hạo vẫn không quên sứ mệnh lôi kéo phiếu của mình, nhắc liên tục về chuyện bầu phiếu. Các học sinh xung quanh đều như phát cuồng cả lũ, chẳng ai thêm ngó ngàng đến hắn ta, chỉ biết lao đến giành đồ ăn rồi đi thẳng.

Chỉ thấy Lâm Tử Hạo sốt ruột như kiến nằm trên vung, mồ hôi mồ kê nhễ nhại trên trán rơi xuống.

- Này! Theo tôi, ông bạn tốt nhất bỏ cuộc trong cuộc bầu chọn đi thì hơn. – Kì Dực khinh khinh đi đến chỗ Lâm Tử Hạo đang bận tới mắt tới mũi, tình bơ nhìn hắn ta nói. – Tôi thấy ông bạn tham gia cuộc thi nhân viên bán đồ ăn thì hợp hơn đó!

- Cậu... Lâm Tử Hạo tức đến phát run, mặt trắng bệch ra, trong mắt phùng phùng ngọn lửa giận dữ. – Có giỏi thì chiều nay đến quảng trường âm nhạc thi diễn thuyết xem ai hơn ai! – Tên Lâm Tử Hạo nghiêng răng ken két cuối cùng chịu mở miệng nói nốt câu.

- Được! – Tôi chưa kịp nói câu gì thì Ân Địa Nguyên đứng bên cạnh đã trả lời thay.

- Tôi... - Tôi chờ người ra nhìn Ân Địa Nguyên, trong lòng thấy lo ngay ngáy.

Ân Địa Nguyên quay đầu lại nhìn tôi chăm chăm sau đó mỉm cười nhìn Lâm Tử Hạo:

- Người ta đã khiêu chiến với cậu, cậu đương nhiên phải nhận lời, đừng làm người ta thất vọng chứ!

- Tôi... - Tôi mấp máy miệng thấy mình ngoài từ “tôi” ra, chẳng nói được thêm từ nào khác.

- Thái Lăng! Cậu còn nhớ đợt huấn luyện quân sự lần trước của tụi mình không? Cậu phải tự tin lên chứ! – Giang Hựu Thần ân cần đứng bên cạnh cổ vũ tôi, ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng.

- Minh... - Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy nói ra sao mà khó thể.

- Chỉ là buổi diễn thuyết vớ vẩn! Sợ gì chứ! – Kì Dục điệu bộ rất bất cần đời xoa xoa đầu tôi.

- Chuyện này... - Tôi vừa định mở miệng nói thì bị tên Hạo cắt ngang luôn.

- Vậy cứ thế đi! Một giờ chiều nay hẹn ở quảng trường âm nhạc, không gặp không về! – Lâm Tử Hạo cười nham hiểm, ánh mắt rất gian xảo nhìn tôi. – Thái Lăng! Chiều nay tôi sẽ cho cậu nếm mùi đau khổ!

Nói dứt lời, hắn ta vẫy vẫy tay, bực mình hét lên với tên hầu cận:

- Đi thôi!

Hai tên đó, một tên đi trước, một kẻ đi sau, dần dần mất hút trước mặt chúng tôi.

Hu hu hu hu...

Chúa ơi, con đã nói gì đâu kia chứ...

“Thịch!” – Nhìn Lâm Tử Hạo đã đi xa, tim tôi cứ như nhảy lên tận cổ họng. Tại sao người gặp đen đuôi lúc nào cũng là tôi chứ?!

- Thái Lăng! Sao cậu lại run lên thế?! – Giang Hựu Thần thấy mặt mày tôi méo xẹo liền quan tâm hỏi.

- Minh... - Tôi dờ khóc dờ cười – Minh từ trước đến giờ chưa bao giờ diễn thuyết trước mặt đám đông, mình sợ...

- Ừm! Chuyện này... - Ân Địa Nguyên nghiêm nghị nhìn tôi, hơi nhếch lông mày lên – Tôi chỉ cần cấp tốc huấn luyện cậu một buổi sáng là OK!

- Được! – Giang Hựu Thần quay đầu lại mỉm cười nhìn tôi, nói rất nhẹ nhàng. – Yên tâm! Cậu nhất định sẽ làm được mà!

Tôi nhất định sẽ làm được sao?

Nhìn nụ cười đẹp như mơ của Giang Hựu Thần, tim tôi càng như bị treo vất vèo trên cao hơn...

Một giờ chiều, quảng trường âm nhạc ở bên đài phun nước đã chật cứng toàn người đi lại. Rất nhiều người “nghe mòng” được chuyện sáng nay ở sân vận động nên cũng chạy đến góp vui.

- Chào các bạn! Tôi là Lâm Tử Hạo!

Một giọng nói lạnh lạnh cất lên như nhấn chìm toàn bộ tạp âm trên quảng trường. Khác hẳn với bộ dạng nhếch nhác thảm thương sáng nay, trông Lâm Tử Hạo rất nho nhã đứng bên cạnh suối phun nước nói đồng đạc.

Bóp bóp... bóp bóp...

Dưới khán đài liên tiếp vang lên tiếng vỗ tay, còn cả tiếng cười nói rì rào của mọi người. Có thể thấy hắn ta đã chuẩn bị sẵn, kinh nghiệm lại phong phú, thêm vào đó bài diễn thuyết đã được lên kế hoạch kỹ càng tỷ mỉ, hẳn quả là dân chuyên nghiệp.

- Cảm ơn mọi người, bài diễn thuyết của tôi xin được kết thúc tại đây! – Lâm Tử Hạo khom lưng cúi chào khán giả. – Mong các bạn ủng hộ, bầu cho tôi!

Rào rào rào... rào rào rào...

Tiếng hoan hô phía dưới càng lớn hơn.

Tôi rất căng thẳng. Ai ngờ tên Lâm Tử Hạo trước khi xuống lại còn quay đầu lại với khán giả phía dưới với giọng điệu rất mỉa mai:

- Sau đây là bài diễn thuyết của bạn Thái Lăng. Hơ hơ hơ! Mọi người cùng nghe nhé!

Xoạt!

Tất cả ánh mắt lập tức đổ dồn về tâm điểm là tôi.

Hu hu hu hu... Tại sao tôi lại phải diễn thuyết trước mặt bao nhiêu người thế này?

Tôi gắng gượng bước lên bục, đứng bên cạnh suối phun nước đẹp tuyệt vời. Tôi thấy đầu óc mình bỗng như quay vào ngõ cụt, rỗng tuếch, chẳng nói được câu gì.

- Ủa? Sao người này chẳng nói gì dzậy!

- Mau nói đi chứ!

- Hay quên mất bài diễn thuyết rồi!

Tiếng mọi người bàn tán mỗi lúc một lớn, tim tôi như kim chích, suýt nữa nước mắt rơi là chỗ.

- Thái Lăng! Đừng có vờ vịt giả bộ chơi nổi trên khán đài đi! – Thành linh có một giọng nói rất khiêu khích như “bồi” cho tôi thêm một cú đau điếng. Tôi nhìn về phía phát ra giọng nói. Hóa ra là An Vũ Phong!

Như mọi khi, tên đó nháy mắt với tôi, tỏ vẻ coi thường.

Vờ vịt chơi nổi?! Lẽ nào hắn không biết tôi đang sợ chết khiếp, đầu óc rối beng beng sao? Tôi còn tâm trạng nào mà chơi nổi nữa chứ?!

Tôi hốt hoảng, vừa tức giận, mặt đỏ gay, cuối cùng nhắm mắt lại bất chấp tất cả, hét lên rõ to với khán giả phía dưới:

- Không phải tôi muốn chơi trội!

- Không phải thích chơi trội thì diễn thuyết đi! Mọi người đều đang đợi đó! – tên An Vũ Phong đó dường như cố tình đầu khẩu hơn thua với tôi đây mà, ngay cả giọng điệu cũng hét to hơn cả tôi.

- Tôi... tôi là Thái Lăng! Mọi người đều biết đó! Tôi chẳng phải là người giỏi ăn nói, tôi chỉ biết làm hội trưởng hội học sinh là phải giúp đỡ các học sinh khác! Phải tận tâm, có trách nhiệm không được lơ là qua loa! Nếu như được là hội trưởng hội học sinh, mọi người có việc gì vướng mắc thì cứ tìm tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ các bạn!

Nào tôi sắp hết đường khí đến nơi, tôi nói một mạch không thở.

Yên ắng ...

Phía dưới yên ắng ...

Chết rồi, chắc là do mình diễn thuyết linh tinh quá, mọi người không chấp nhận nổi... Tôi tuyệt vọng nhắm nghiền mắt.

Nhưng mà...

Rào rào rào rào... rào rào rào rào...

Tai tôi bỗng vang lên tiếng vỗ tay giòn giã.

Tiếng vỗ tay kéo dài hơn một phút. Nghe thấy tiếng cổ vũ, tôi hé hé mở mắt ra, chỉ thấy mọi người đều mỉm cười với tôi.

- Chúng tôi cần một người hội trưởng hội học sinh chân thành thế này!

- Thái Lăng! Tôi ủng hộ cậu!

Tôi không dám tin nữa, nhìn xuống các học sinh ở phía dưới khán đài. Hóa ra An Vũ Phong dùng kế khích tướng để làm tôi hết căng thẳng. Tôi cảm kích nhìn An Vũ Phong, cậu ta nhìn tôi mỉm cười.

- Bài phát biểu của tôi đến đây là hết, cảm ơn các bạn... - Tôi nhớ lại sáng nay Ân Địa Nguyên đã dặn đi dặn lại phải nhớ chào khán giả. Ai dè học sinh phía dưới như nước thủy triều ủa lên khán đài:

- Ủng hộ Thái Lăng! Ủng hộ Thái Lăng!

Các học sinh chạy ủa lên phía trước, giơ tay ra. Họ hô tên tôi, muốn bắt tay tôi để thể hiện thành ý của mình.

Tôi nhìn đám người lao lên phía trước, bắt tay không kịp, từng bước từng bước lùi dần về phía sau, lùi về phía sau.

- Oái!

Bỗng tôi mất thăng bằng, cả người đổ về phía sau, sắp rơi về đài phun nước đến nơi.

Đúng lúc tình thế nguy cấp thì tôi thấy phía sau lưng mình có một hơi ấm, không còn cảm giác bị hẫng nữa. Một đôi tay ấm áp giữ chặt lấy tôi!

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lộ rõ vẻ vô cùng căng thẳng và lo lắng của Giang Hựu Thần.

- Cảm ơn! Cảm ơn cậu! – Tôi cảm ơn Giang Hựu Thần rồi rít.

Trời ơi... chứng dị ứng của cậu ấy...! Quả đúng không ngoài dự tính, tôi thấy Giang Hựu Thần lập tức bịt chặt tay lên mũi. Tôi và tam đại tướng quân đỡ lấy cậu ấy, sau đó chúng tôi vội vã rời khỏi.

Tôi liếc mắt về phía An Vũ Phong bên cạnh, tay cậu ta đang giữ nguyên động tác rất kì quặc, như muốn lao về đỡ lấy cái gì đó, mặt mày vô cùng khó hiểu.

Tôi quay đầu đi chỗ khác, đột nhiên lại nhìn thấy một khuôn mặt khác: Anna!

Nhỏ đó đứng sau đám người đang lao về phía trước như phát cuồng. Anna nhìn về phía tôi như có chuyện gì đó. Thấy tôi quay đầu lại nhìn nhỏ, nhỏ liền “lặng” cho tôi một nụ cười ngọt xót.

Chúa ơi! Nhưng... nhưng tại sao... tôi lại cảm thấy đó là nụ cười của ác ma nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.4 - Chương 6: Bông Hoa Thạch Thảo Can Đảm Mọc Trên Vách Đá

Courageous Girl

Địa điểm:

Trước khu giảng đường trường nam sinh British

Lớp 11A1 trường nam sinh British

Phòng 213 kí túc xá trường nam sinh British

Hội trường nam sinh British

Bờ biển

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 11 trường Maria

Anna – học sinh lớp 11 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 11 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 11 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 11 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 11 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 11 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 11 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 11 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 11 trường British

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện trở thành một nhà ngoại giao tài tình

Bất kì lúc nào cũng nói đồng dục đường hoàng

Dùng cảm đối mặt với mọi thách thức

Bảo vệ sự tôn nghiêm của Tổ quốc

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con...

Thế là, tôi tiến thoái lưỡng nan đứng trước kì bầu chọn

Thân phận thật sự bị kẻ khác lật tẩy...

oOo

- Thái Lăng! Chào cậu!

- Thái Lăng! Cậu lợi hại thật! Hôm nào cũng kiên trì chạy buổi sáng!

Sau khi buổi diễn thuyết ngày hôm qua kết thúc, các học sinh trường British đã nhìn tôi với ánh mắt khác. Ân Địa Nguyên đã từng dạy tôi:

Thái Lăng, cậu là ứng cử viên của chức hội trưởng hội học sinh, phải biết tạo phong cách riêng cho mình, nếu không Hựu và Phong sẽ có một người phải ra đi...

Tôi biết mình phải cố gắng rất nhiều, phải ra dáng một hội trưởng hội học sinh, nhưng vẫn thấy ngại ngai thế nào...

Tôi phải có hành động thực tế, chứng minh năng lực bản thân trước tất cả các học sinh trường British.

Chúa ơi! Ngài hãy giúp con đi, xin đừng quên con đứng vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này!

Ủa?! Sao trước khu giảng đường lại náo nhiệt thế nhỉ? Học sinh lại vây kín trước khu giảng đường để làm gì vậy cả? Tôi tò mò đi lên phía trước, gạt bẩn mình...

Tầng hai của khu giảng đường có treo một tấm poster cỡ lớn, ở trên đề mấy câu thơ to đanh:

Anh hùng gan dạ hỡi ai? Phải chăng đại hiệp chọc trời Thái Lăng Mả ơi! Là ai viết dzậy? Cái trò mất mặt này mà cũng viết ra được! Tôi cứ như con chuột nhắt, lăm lét nhìn các học sinh xung quanh, trong lòng thấp thỏm lo sợ.

- A! Mọi người nhìn kia! Đại hiệp Thái Lăng đã đến!

Đám người bỗng la hét ầm ỹ, trong nháy mắt tôi đã bị bọn họ “chiếu tướng”.

Tôi căng thẳng nhìn xung quanh. Các nam sinh lại bắt đầu phấn khích, ai nấy cũng hét đến khản cả cổ: “Thái Lăng là number one, cừ thiệt, cừ thiệt!”

ORZ!

- Ha ha... a... ơ... các bạn đừng nói thế, tôi... tôi... - Tôi xấu hổ đến mức mặt đỏ như quả cà chua, cứ cười liên tục như con ngó rồi xua xua tay để mọi người bớt bị kích động đi.

- Thế nào, Thái Lăng! Cái khẩu hiệu đó nghe cũng tuyệt đấy chứ?! Ha ha ha... - Kì Dục bỗng đi từ đám đông ra. Dưới ánh nắng mặt trời, mái tóc màu hung đỏ đỏ rất bắt mắt.

- Ồ... - Tôi biết tam đại tướng quân muốn góp một phần sức lực với tôi nhưng cách này... có vẻ hơi lộ thì phải! Nếu như cái khẩu hiệu mà họ viết thì tôi chả khác gì vị đại hiệp râu dài đến “rún” trong phim chương nào?

- Thái Lăng! Thái Lăng! Cậu là người xứng đáng nhất! Cậu cừ thiệt!

- Thái Lăng! Thái Lăng...

Khẩu hiệu đó vẫn tiếp tục được tung hô, âm thanh cứ như từng đợt sóng dội lại. Các học sinh đều khí thế hùng hục, hưng phấn tột độ. Tuy khẩu hiệu này nghe không được bùi tai lắm nhưng sự ủng hộ và lòng nhiệt tình của mọi người làm tôi vô cùng xúc động.

- Cảm ơn! Cảm ơn mọi người! Mình nhất định sẽ cố gắng!

Tôi mỉm cười nhìn những học sinh đang cổ vũ rất nhiệt tình, trong lòng vô cùng cảm động.

Đúng lúc ấy một giọng nói tức tối ghen tị phá tan khí thế của mọi người:

- Có cái quái gì mà đắc ý chứ! Hừ hừ!

- Là cậu! – Tôi quay đầu lại thấy khuôn mặt đáng ghét của Lâm Tử Hạo – Cậu muốn gì?

- Cái gì? Là tôi thì sao? – Lâm Tử Hạo ngạo mạn ra mặt, hất vênh mặt lên nhìn tôi – Đừng nghĩ được mọi người ủng hộ là giỏi lắm. Đừng tưởng tao không biết mọi việc này làm đều do ngũ đại tướng quân giúp sức. Bản thân mày thì làm được trò trống gì chứ?

- Tôi... - Tôi định đáp trả lại nhưng Lâm Tử Hạo đã cắt ngang.

- Hừ! Đừng làm ra vẻ ngây thơ vô tội! Ai chẳng biết mày dùng thủ đoạn để Giang Hựu Thần và An Vũ Phong giúp đỡ, làm nhờ kế hoạch của họ, như thế mày có thể giành phần thắng ở kì bầu chọn đúng không? – Lâm Tử Hạo liếc xéo tôi một cái. Hắn cứ như một cao nhân đang bóc trần âm mưu đen tối kinh thiên động địa, vênh váo đọi tôi nộ vũ khí đầu hàng.

- Tôi không hề! Tôi...

Câu nói sắc nhọn như dao của Lâm Tử Hạo đâm thẳng một nhát vào trái tim tôi, tôi như người bị dội nước lạnh từ đầu đến chân, đầu óc trống tuếch.

Đúng là nếu không có Giang Hựu Thần giúp, nhất định tôi sẽ chẳng làm được cái gì nên hồn.

- Hừ! Càng giải thích càng chứng tỏ biện minh! – Lâm Tử Hạo lờm tôi. – Đừng nghĩ rằng mày thế này là làm được hội trưởng, tao nói cho mà biết, cuộc thi đấu vẫn chưa thực sự bắt đầu đâu!

Cái gì? Thi đấu thực sự...?

- Nếu mày vượt qua được kì thi đó, tao sẽ tâm phục khẩu phục, mãi mãi nghe theo mày, mày bảo sao sẽ nghe vậy! – Lâm Tử Hạo dường như sợ tôi không tin nên nói thêm một câu nghe rất cay độc.

- Thi cái gì? – Tôi nhìn Lâm Tử Hạo rồi truy hỏi.

- Lâm Tử Hạo! Ông bạn cứ đợi đến lúc Thái Lăng làm hội trưởng thì chúc mừng là vừa! – Ân Địa Nguyên và Nghiêm Ngôn cũng từ từ đi từ đám đông ra. Bọn họ đều đến cả sao?

- Sao vậy? Sợ hả? – Nghiêm Ngôn bình tĩnh như không, nói bốn từ cụt lùn, ngọn lửa đấu tranh vừa rồi của Lâm Tử Hạo bỗng tắt ngấm.

- Các cậu... - Mắt hắn long lên sòng sọc nhưng vẫn cố tỏ vẻ trấn tĩnh khoanh tay trước ngực. – Tốt nhất các cậu nên nói cho Thái Lăng biết chuyện sắp diễn ra đi. Đợi đến lúc đó thì muốn khóc cũng chẳng kịp, tôi sẽ không nương tay đâu đó!

- Nhưng bọn tôi lại khác cậu, bọn tôi sẽ nương tay! – Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính vàng lên rồi nói một câu cũng đủ làm Lâm Tử Hạo tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Nếu không muốn thua thì mau về chuẩn bị đi! – Kì Dực nhìn Lâm Tử Hạo rồi xua xua tay cứ như muốn đuổi chó hoang đi.

- Hừ! Thái Lăng! Mày cứ đợi đó!

Lâm Tử Hạo tức đến đỏ bừng mặt nhưng không phản bác lại được mồm mép lanh lợi của tam đại tướng quân. Hắn vội vàng chuồn thẳng như con cọp gãy nanh mất vuốt.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy Lâm Tử Hạo là y như rằng sẽ có chuyện. Cái tên Lâm Tử Hạo đó nhất định là sao chổi đen đuôi của lão thần xui phái xuống để giầy vò tôi đây mà!

Lâm Tử Hạo đi rồi, đám đông cũng giải tán nhưng Ân Địa Nguyên, Kì Dực và Nghiêm Ngôn cứ thì thầm to nhỏ với nhau cái gì đó.

- Kì Dực! Các cậu đang bàn cái gì vậy?

- Thái Lăng! Tôi thấy đúng là cậu nên cẩn thận thì hơn! – Kì Dực giơ tay phải lên vuốt mái tóc hung đỏ của mình.

- Dực! Đừng nói chuyện đó, sẽ ảnh hưởng đến tâm lí thi đấu của Thái Lăng! – Ân Địa Nguyên nhìn Kì Dực rồi lại quay sang nói với tôi. – Thái Lăng! Đừng lo!

- Ồ... - Tôi gật đầu nhưng chẳng hiểu gì ráo, bỗng nhìn thấy Nghiêm Ngôn gấp một mảnh giấy lại, nhét vào trong túi, mắt liếc nhìn tôi một lúc. Hình như cậu ta không muốn tôi phát hiện ra cái gì đó. – Nghiêm Ngôn! Cậu cầm cái gì đó?

Nghiêm Ngôn không trả lời, trái lại quay đầu sang nhìn Ân Địa Nguyên.

- Thái Lăng! Thực ra chẳng có gì đâu, cái đó chính là kì thi đầu thực sự sắp tới mà Lâm Tử Hạo nhắc đến đó! – Ân Địa Nguyên nháy mắt với Nghiêm Ngôn, Nghiêm Ngôn liền lấy tờ giấy đó ra đưa cho cậu ta.

- Cái gì? Kì thi đầu thực sự!... – Tôi có cảm giác hơi bất an, có thật là sẽ không xảy ra chuyện gì không?

- Kì thi đầu cuối cùng của đợt bầu chọn hội trưởng hội học sinh là phải tìm một người nổi tiếng giới thiệu về bản thân bạn! – Ân Địa Nguyên dừng lại một lát. – Đây là tiêu chuẩn duy nhất để xét tư cách giành thắng lợi trong đợt bầu chọn này!

- Sao cơ? – Tôi ngơ ngác nhìn Ân Địa Nguyên, trong lòng cảm thấy hoang mang vô cùng.

- Đây là quy định và truyền thống lâu nay của trường British. British là ngôi trường có từ trăm năm nay. Trường British nhân tài nhiều vô kể, rất nhiều người có địa vị cao trong xã hội trước đây đều là học sinh của trường British. Vì vậy trong đợt bình chọn cuối cùng chức hội trưởng hội học sinh, các ứng cử viên cần một người nổi tiếng đại diện giới thiệu về bản thân bạn. Như vậy trường học của chúng ta mới có sức ảnh hưởng lớn trong xã hội. – Ân Địa Nguyên thấy tôi không hiểu gì liền nhẫn nại giải thích.

Nghe Ân Địa Nguyên nói xong, tôi như rơi vào hố đen không đáy. Tất cả những dũng khí và quyết tâm ban nãy dường như đều bị cái hố đen khổng lồ đó hút hết sạch vào trong.

British đúng là ngôi trường tiếng tăm, nhiều nhân tài kiệt xuất. Ở British, các học sinh đều là con nhà danh giá, dòng máu phượng hoàng, phong độ đầy mình, chỉ có lạc loài ra một đứa như tôi.

Tôi chẳng quen biết người nào nổi tiếng cả, cũng chẳng có người bạn nào có địa vị cao quý.

Tôi chỉ là một nhánh cỏ hoang, một đứa đi đến đâu xui đến đó, là bông hoa quế anh nhỏ bé luôn bị số phận đùa cợt, một kẻ siêu đen đui.

Thượng Hội, Ngọc Đình đã nói từ trước, tôi là đứa xui xẻo nhất quả đất, là người bị Chúa bỏ quên.

Tôi nghĩ rằng chỉ cần có lòng quyết tâm sẽ thay đổi được những điều không may mắn trong quá khứ. Nhưng mà... tôi căn bản chẳng có tư cách gì để phấn đấu, tôi chỉ không muốn những người bạn phải vì mình mà rời đi. Nhưng mà... đứa như tôi thì thay đổi được điều gì chứ?!

Phía trước khu giảng đường lặng ngắt như tờ, tam đại tướng quân dường như đang suy tư gì đó.

“Dùng tưởng tao không biết mọi việc mày làm đều do ngũ đại tướng quân giúp sức. Bản thân mày thì làm được trò trống gì chứ?”

“British là ngôi trường có từ nhiều năm nay. Trường British nhân tài nhiều vô kể, rất nhiều người có địa vị cao trong xã hội trước đây đều là học sinh của trường British. Vì vậy trong đợt bình chọn cuối cùng chức hội trưởng hội học sinh, các ứng cử viên cần một người nổi tiếng đại diện giới thiệu về bản thân bạn. Như vậy trường học của chúng ta mới có sức ảnh hưởng lớn trong xã hội.”

“Nếu mày vượt qua được kì thi đó, tao sẽ tâm phục khẩu phục, mãi mãi nghe theo mày, mày bảo sao sẽ nghe vậy!”

Về đến phòng học, tôi chẳng còn tâm trạng nào nghe giảng. Mắt nhìn lên bảng nhưng tâm hồn lại treo ngược cành cây. Dù tôi có nhắm mắt lại, phía trước cũng hiện lên hình ảnh tên Hạo đang cười ha hả, lại còn thần nhiên giơ ngón tay cái ra rồi lộn ngược xuống trước mặt tôi tỏ ý coi thường.

“Ai là đứa nhát gan nhất trường British?”

“Thái Lăng!”

- Không phải là tôi! – Tôi bỗng hét tướng lên, tay phải giơ cao, cả người bật dậy như lò xo.

- Thái Lăng! Buổi học đầu tiên đã ngủ gật, lại còn dám nói mơ nữa hả?

Đội đã... giọng nói này nghe quen lắm... nghe rất quen...

Tôi chậm chậm nhìn về phía bục giảng. Oái! Thầy giáo tiếng Anh?!

- Em xin... xin lỗi thầy, em không cố ý... - Tôi toát mồ hôi hột, nhớ lại điểm môn tiếng Anh của mình cuối kì trước: 60.5. Đúng là chữ thầy trả thầy!

- Vậy em mau ngồi xuống đi!

Như phản xạ bình thường, tôi định ngồi phịch xuống.

Sao lần nào vào ngày đầu tiên khai giảng ghế của tôi cũng đều thấp thế nhỉ? Bỗng nhiên trong đầu tôi vụt lóe lên cái vụ lần đầu tiên đến trường British bị tên An Vũ Phong rút ghế. Tôi sợ hãi vô cùng: “Không!”

Xoạt...

Một đôi tay rất to khỏe đỡ lấy lưng tôi, còn tôi thì căng chân cứng đờ, đầu gối và đùi làm thành một góc vuông 90 độ, tôi cứ giữ nguyên tư thế đó trong không trung. Trông đáng vẻ đó đẹp không kém gì tài tử điện ảnh Keanu Reeves trong phim The Matrix.

Đầu tôi vẫn giữ nguyên vị trí không hề động đậy, mắt thì nhìn hơi chếch về phía tay phải: Mái tóc dài dài, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh...

An Vũ Phong?!

- Này! Thái Lăng! Cậu muốn giữ tư thế này đến bao giờ? Nặng lắm đó! – Giọng của An Vũ Phong vang lên bên tai tôi rồi hất mạnh cánh tay mà cậu ta đang giữ tôi ra.

“Rầm!” Tôi bị đẩy vào ghế. Híc! Cái mông khốn khổ của mình.

Tôi hơi nhồm mồm lên để cho đỡ đau, mắt như súng bắn tia quay đầu lại căm hận nhìn tên Phong.

Nửa tiết cuối của giờ học tiếng Anh, tôi vừa lăm bắm nguyên rủa tên An Vũ Phong, vừa lo lắng thấp thỏm vụ thẩm định tư cách ứng cử viên chức hội trưởng sắp tới.

- Thái Lăng! Cùng đi ăn trưa nhé! Thái Lăng?! – Bỗng có người vỗ vào vai tôi. Tôi giật bản mình quay đầu lại thì thấy Giang Hựu Thần và tam đại tướng quân đứng bên cạnh tôi. Bọn họ nhìn tôi với ánh mắt rất ngạc nhiên.

- Ồ... - Hóa ra đã hết giờ học rồi, tôi mãi nghĩ ngợi đến mức chuông tan học là thời khắc làm tôi sung sướng nhất mà tôi cũng không nghe thấy.

- Thái Lăng! Cậu đang nghĩ gì thế? – Giang Hựu Thần chớp mắt nhìn lăm tìm tôi đập thành thịch.

- Đương nhiên là đang nghĩ về tôi rồi! Thái Lăng, tôi nói có đúng không? – An Vũ Phong bỗng lù lù xuất hiện, quàng tay vào cổ tôi, quá đáng hơn, hần còn ghé sát đầu hần vào đầu tôi.

- Tôi đang nghĩ lúc nào thì cậu mới biến đi giùm! – Tôi đẩy tay An Vũ Phong ra. Nghĩ đến cái vụ lúc nãy là máu nóng lại dồn lên đầu tôi, tôi tức muốn nổ tung đầu ra.

- Hóa ra cậu muốn tôi biến mất! – An Vũ Phong lặng lẽ quay người đi ra khỏi phòng học, tôi nghe loáng thoáng thấy câu cuối cùng của cậu ta. – Nguyên vọng của cậu sẽ được đáp ứng...

- An Vũ Phong, tôi... - Tôi vội vàng giải thích. Không phải tôi thật lòng muốn cậu biến mất nhưng An Vũ Phong đã mất tấm khôi cửa lớp từ lúc nào, chẳng cho tôi cơ hội giải thích.

- Thôi mà! Thái Lăng! Chỉ cần cậu thắng, làm được hội trưởng hội học sinh, Phong sẽ không phải rời đi nữa. – Ân Địa Nguyên gật đầu nhìn tôi.

- Nhưng... xét ngay đến tư cách tham gia, tôi sợ cũng chẳng được... - Tôi cúi đầu. Nghĩ đến cuộc thi sắp tới, trong lòng tôi rối như mớ bòng bong.

- Đừng lo! Còn có tụi tôi mà! Tụi tôi sẽ giúp cậu. – Kì Dực vỗ ngực như muốn đảm bảo với tôi.

Tôi chưa kịp nói câu gì thì nghe thấy tiếng ruồi vo ve vo ve phiền phức vang lên, chả cần nhìn cũng biết nhất định là Lâm Tử Hạo.

- Hừm! Tôi nói chẳng sai chút nào! Cậu đúng là trùng kí sinh, chỉ biết dựa vào thanh thế của ngũ đại tướng quân!

- Không phải thế!

- Thái Lăng!

- Thái Lăng! Cậu đi đâu thế...?

Tôi chẳng để ý đến tiếng gọi lo lắng của Giang Hựu Thần phía sau, cũng chẳng quan tâm đến ánh mắt kì quặc của những người khác trên đường đi, tôi chỉ muốn chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi cái nơi đang làm tôi muốn ngộp thở để có thể thoải mái hít sâu bầu không khí trong lành.

Tôi không phải là đứa chỉ biết dựa dẫm vào cái bóng của Giang Hựu Thần và An Vũ Phong. Tôi không phải là loài kí sinh!

***Ào ào ào... Ào ào ào...

Chẳng biết chạy được bao lâu, có một đợt sóng vỗ nhẹ nhàng làm tôi sực tỉnh. Tôi đang đứng bên bờ biển.

“Vù vù” những ngọn gió từ biển mon man trên mặt, như thổi bay đi tất cả những câu nói cay độc cứ quanh quẩn bên tai tôi.

- A!!!! – Tôi lấy hết sức bình sinh, đứng trước biển hét lên một tiếng rõ to, hi vọng có thể tiêu hao hết năng lượng. Như vậy tôi sẽ chẳng còn hơi sức đâu mà nghĩ đến những việc làm tôi khó xử.

- A... A... tôi không muốn Giang Hựu Thần và An Vũ Phong phải rời đi... tôi không phải là loài kí sinh...

Ào ào ào... ào ào ào...

Tiếng sóng lớn vỗ bờ như đang trả lời tôi, muốn tôi từ bỏ hay kiên trì đến cùng?

Nếu như tôi có sự mạnh mẽ của biển thì sẽ không bị tên Lâm Tử Hạo đó nói là “trùng kí sinh”. Tôi buồn bã quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy một ngôi biệt thự cũ kĩ trên biển, đầu tôi bỗng lóe lên tên một người: Hoàng tử biển!

Vụ phiền phức rắc rối lần trước, hoàng tử biển đã giúp đỡ tôi. Tuy anh ấy không hề tỉnh lại, tuy anh ấy không hề nói với tôi một lời nào nhưng tôi vẫn nhận được những bông hoa can đảm mà anh ấy dành cho, nhờ đó mới có đủ dũng khí để quyết định tiếp tục học ở British, hơn thế còn đánh bại được “cuộc chiến sinh tử” giữa Giang Hựu Thần và An Vũ Phong.

Nhưng mà bây giờ, hoàng tử biển đã đi mất rồi, có lẽ anh ấy đã quay về với biển xanh thăm thẳm – nơi thuộc về anh ấy...

- Hoàng tử biển... anh vẫn sống tốt chứ...?! - Tôi bắt tay thành hình cái loa trên miệng rồi hét thật to trước biển, biết đâu hoàng tử biển lại nghe thấy lời tôi nói. – Em rất khó xử... không biết nên làm thế nào bây giờ...

Ào ào ào... ào ào ào...

Đáp lại lời tôi vẫn chỉ là tiếng sóng xô bờ, còn cả lớp lớp những bọt biển trắng xóa trên cát, từng đợt từng đợt tiến gần đến chân tôi, tôi chỉ còn cách lùi lại phía sau...

Tôi chỉ còn cách lùi lại phía sau sao?

Nhớ lại những giây phút tuyệt vời bên bờ biển, chân tôi bắt giắc đi về phía căn biệt thự đó, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, có một mùi hương thoang thoảng bay tới. Mùi hương này quen thuộc lắm sao!

Tôi đi về hướng tòa ra mùi hương đó, đến căn phòng mà trước đây hoàng tử biển ở, chậm chậm đẩy cửa bước vào thì nhìn thấy trên cửa sổ có đặt một đóa hoa thạch thảo.

“Hoa can đảm!” – Tôi mừng rỡ chạy đến, nhắm mắt lại hít thật sâu mùi thơm thoang thoảng đó. Nhưng sao trong căn biệt thự này lại có hoa thạch thảo nhỉ?

Tôi mở to mắt nhìn ngó xung quanh. Bên cạnh đóa hoa thạch thảo còn có một chiếc hộp màu xanh nhạt, ở trên có đề: “Gửi Thái Linh!”.

Là gửi cho tôi sao? Là ai nhỉ... tôi nhìn nét chữ trên bức thư sau đó bỗng hét lên kinh ngạc: “Là hoàng tử biển!”. Trên chiếc hộp có đính kèm một bức thư màu xanh, tôi vội vã mở bức thư ra đọc:

Gửi công chúa Thái Linh tốt bụng!

Còn nhớ anh không? Anh chính là người em đã cứu ở biển.

....

Hoàng tử biển?!

Tôi tựa người vào tường rồi chậm chậm ngồi xuống, đọc kĩ bức thư mà hoàng tử biển gửi cho mình.

...

Em còn nhớ loài hoa can đảm không? Đằng sau những điều tốt đẹp luôn là sự gian nan và nỗ lực, sau cơn mưa mới có cầu vồng bảy sắc, hãy giữ niềm tin như lúc ban đầu. Mọi việc nhất định sẽ thành công!

Anh biết bây giờ em đang rất mâu thuẫn, phải đối mặt với sự lựa chọn vô cùng khó khăn, vậy em hãy nghe tiếng nói thật sự từ trái tim mình, trái tim em cần gì: Là tình bạn? Là danh lợi? Là tiền tài? Hay là sự vui vẻ?

Chỉ cần em lắng tai nghe, nhất định sẽ có câu trả lời.

Thái Linh! Em có một trái tim chân thành và lương thiện, Chúa luôn che chở bao bọc những tâm hồn lương thiện. Anh không biết có thể giúp được gì cho em không nhưng anh tin rằng Thái Linh của ngày mai nhất định sẽ can đảm hơn ngày hôm nay. Hãy sống và cảm nhận bằng tất cả sự chân thành của mình. Hi vọng em sẽ thích món quà này.

...

Xem xong bức thư hoàng tử biển gửi, mắt tôi đã ướt nhòa. Hoàng tử biển đã mang lại cho tôi dũng khí một lần, bây giờ lại giúp đỡ tôi lần nữa. Anh ấy nói tôi có một trái tim chân thành và lương thiện, sẽ được Chúa che chở và bảo vệ... Có thật như vậy không?

Ngẩng đầu lên nhìn đóa hoa thạch thảo kiên cường, dù trong môi trường sống khắc nghiệt đến đâu bông hoa bé nhỏ vẫn dũng cảm sinh tồn, hé nở và tỏa ra hương thơm quyến rũ.

Tôi nhét bức thư vào phong bì, ôm bó hoa đứng cảm đó bước ra khỏi khu biệt thự.

Tôi chỉ có một con đường đi duy nhất: Dùng chính sức lực của mình để đến đích, cố gắng hết sức giành chiến thắng vì tôi không muốn bất kì người bạn nào phải rời đi cả. Cho dù có thất bại, tôi cũng phải thành thật đối mặt với chính mình!

Khi về đến kí túc xá, trời đã tối đen. Tôi mở cửa phòng, An Vũ Phong đang đứng trước gương chuẩn bị trang phục cho kì thi bầu chọn ngày mai.

- Thái Linh! Không phải cô muốn sắp lâm trận thì bỏ cuộc đấy chứ? – An Vũ Phong nhìn thấy tôi bước vào, hỏi tôi một câu nhưng chẳng hề quay đầu lại.

- Tôi... sẽ không bỏ cuộc đâu! – Tôi nắm chặt bức thư trong tay, cảm tưởng như đang nắm chặt tay của hoàng tử biển. Dừng khí như truyền đến mọi tế bào trong cơ thể tôi.

- Vậy thì tốt! Tôi sẽ đợi buổi biểu diễn đặc sắc của cô đó! – An Vũ Phong cất quần áo vào tủ, quay người đi đến trước mặt tôi. – Cô đang cảm cái gì đó?

Tôi chưa kịp nói câu gì thì An Vũ Phong đã giật chiếc hộp đồ từ tay tôi.

- Đó là...

- Ô! Thái Linh! Từ lúc nào đã học xem DVD vậy? Là phim nước ngoài hay hài kịch vậy? – An Vũ Phong lấy từ trong chiếc hộp đó ra một chiếc DVD, hươ đi hươ lại trước mặt tôi.

- Tôi cũng không biết, là hoàng tử biển để lại. – Tôi giờ tay ra định lấy lại. Ai dè, “Vụt!” An Vũ Phong lùi lại phía sau để tránh.

- Vậy để tôi xem trước đã rồi kể lại với cô sau! – Nói đoạn, An Vũ Phong đi thẳng ra cửa không hề quay đầu lại.

- Này! An Vũ Phong, tôi vẫn chưa xem chút nào... Đó là đồ của tôi mà... - Tôi lao vội ra khỏi phòng đuổi theo An Vũ Phong nhưng ở hành lang đã không thấy bóng dáng hấn đâu cả.

Lẽ nào An Vũ Phong có phép “dịch chuyển siêu tốc” sao?! Hay hấn ta trốn ở đâu đó để tôi không tìm thấy?

Không thể nào! Vì căn phòng gần kề nhất với phòng tôi là phòng của Giang Hựu Thần và Nghiêm Ngón. An Vũ Phong và Giang Hựu Thần từ trước tới giờ luôn đối đầu với nhau, Phong không đời nào trốn ở phòng của Giang Hựu Thần đâu!

Mà thôi, đợi tên Phong xem xong rồi kể với tôi cũng được.

Tôi quay người đi về phòng, bỗng nghe thấy có tiếng động khẽ. Chẳng nhẽ An Vũ Phong không trốn được nữa nên đã ló mặt ra rồi sao? Tôi đột nhiên dừng bước rồi quay vội người lại, nhìn thăm dò ra phía cửa, tôi ngó đông ngó tây... Vẫn chả có bóng dáng một người nào!

Chắc là do ban nãy do tôi bị ảo giác chăng? Không được, không được rồi, cứ tình trạng này thì mai sao tham gia kì bầu chọn được! Phải đi nghỉ ngơi sớm, mai phải cống hiến hết sức mình cho những ai ủng hộ tôi.

- Bộ này được đó...

- Tôi thấy bộ này hợp hơn!

Mới sáng sớm, tôi đã bị những tiếng động ồn ào làm thức giấc, tôi mở mắt ra lóc ngóc bò dậy, nhìn thấy bên ngoài có năm bóng người đang bận tít tít.

- Giang Hựu Thần? An Vũ Phong? Các cậu đang làm gì vậy? – Tôi mắt nhắm mắt mở, ngạc nhiên nhìn năm người bọn họ.

...

Chẳng ai thèm trả lời tôi.

- Thái Lăng! Nếu như có cuộc thi con heo ú nào lười biếng nhất thì chắc cậu sẽ đạt giải quán quân đó! – An Vũ Phong quay đầu lại, nhìn tôi qua chiếc gương, nhếch mép nói một câu châm chọc.

- Cậu! Cậu mới là con heo ú! – Tôi đứng là xui tận mạng, không ngờ bị một tên heo ú nể mình là heo ú! – Sao cậu lại ở đây?

Tôi tò mò nhìn tên An Vũ Phong đứng trước mặt, sao cậu ta lại đến đây? Hôm qua hấn làm gì có nói đến giúp tôi cơ chứ!

- Phư phư, tôi đương nhiên là muốn đến xem đối thủ mạnh nhất của mình chuẩn bị thế nào rồi! – An Vũ Phong đắc ý đứng tựa người vào tường, nói với giọng điệu khác thường.

Hừ! Hấn ta đến làm ảnh hưởng đến tâm lí thi đấu hôm nay của tôi...

Đội đầu... Thi đấu? Thẩm định tư cách!

- Oái! Sắp trễ rồi! Tôi vẫn chưa chuẩn bị xong! – Cứ nghĩ đến việc hôm nay có vụ những người nổi tiếng thẩm định tư cách, tôi lại nhảy dựng lên trên giường như bị kim châm vào mông.

- Chết rồi! Quần áo của tôi... giày của tôi...

Tôi loay hoay quay đi quay lại đến bảy vòng. Tụi Ân Địa Nguyên vẫn bận túi bụi, về mặt ai cũng rất nghiêm túc. Không khí nặng nề này làm áp lực tâm lý của tôi càng lúc càng tăng, càng lúc càng tăng.

Tôi mắt không chớp nhìn năm người bọn họ. Kì Dực ôm một đống quần áo đi qua trước mặt tôi, Nghiêm Ngôn cầm mấy chiếc hộp giày, Giang Hựu Thần va mấy lần vào người Ân Địa Nguyên, nhưng ai cũng không thiết chào hỏi gì nhau nữa, vội vội vàng vàng lướt qua, người nào bận việc người nấy.

- Ai đây đến giúp tôi với! – Đúng lúc mọi người đang bận bù đầu bù cổ, tôi hoa hết cả mắt thì Kì Dực bỗng hét oang oang lên.

- Sao thế? Bốn người kia nghe thấy liền lao vội về phía đó.

Chỉ thấy Kì Dực đang cố mở một chiếc hộp trông kì lạ, nom mặt mày rất căng thẳng, miệng không ngớt lầm bầm:

- Mở ra! Mở ra nào! Ái chà! Sao không mở được thế này?

Tôi định thần nhìn, hóa ra đó là chiếc hộp phấn!

Kì Dực người trông to rầm rầm mà lại cầm hộp phấn đó, lại còn mồm ca cẩm liên tục. Đúng là kì quặc!

- Con trai lớn tướng rồi đánh phấn gì chứ! – An Vũ Phong đứng bên cạnh nhìn Kì Dực đang nhể nhại mò hời mò kê rồi thốt lên một câu.

Híc! Tôi đâu phải con trai lớn tướng gì chứ!

- Không được! Đánh phấn nhìn vào mới ăn hình! Lát nữa sẽ có nhiều phóng viên đến lắm đó! – Kì Dực không chịu nghe vẫn tiếp tục gào tướng lên, dồn sức liên tục vào tay. Chiếc hộp phấn đáng thương sắp trở thành vật hi sinh bị cậu ta “giày vò” không thương tiếc.

- Các cậu... muốn làm gì vậy... - Tôi nhìn mấy người bọn họ bận chóng cả mặt cuối cùng không chịu nổi nữa mở miệng hỏi.

- Chuẩn bị cho vụ thẩm định tư cách hôm nay! – Kì Dực vuốt mái tóc màu hung đỏ của mình nhìn tôi với ánh mắt kì quặc, cứ như muốn nói câu hỏi của tôi ngớ ngẩn.

- Nhưng này An Vũ Phong, Giang Hựu Thần, không phải các cậu cũng tham gia sao? Sao lại đến giúp mình?

Giang Hựu Thần dừng lại, mỉm cười nhìn tôi, nhưng những gì cậu ấy đang định nói thì bị tên An Vũ Phong cướp trắng trợn:

- Người hoàn hảo, phong độ đầy mình như tôi thì cần chuẩn bị gì chứ! Cậu thì ngược lại, bề ngoài đã kém sắc rồi, đành phải tranh thủ lúc này chữa cháy vậy!

- An Vũ Phong! Cậu nói gì hả... nói lại lần nữa xem! – Tôi tức muốn nổ tanh bành, muốn lao đến trước mặt An Vũ Phong định hơn thua với hắn nhưng lại bị Kì Dực ngăn lại.

- Này! Nghiêm Ngôn! Kéo cái ống quần kia ra hộ tó! Ừm... Có vẻ hơi dài! – Cậu ta và Nghiêm Ngôn đứng phía sau tôi, giờ bộ quần áo ra để đo thử, về mặt hai người rất trang trọng.

- Thái Lăng! Lại đây! – Ân Địa Nguyên đứng nghiêm nghị ở bên cạnh gương gọi tôi. Tôi thộn người ra, không biết cậu ta định làm gì. Bỗng tôi bị tên An Vũ Phong đẩy ra phía sau làm cả người lao về phía chiếc gương!

- Ngôn! Làm tóc cho Thái Lăng! Trông phải hấp dẫn vào!

- Dực! Trang phục chỗ này bị nhẵn rồi!

- Bộ trang phục này nhìn cũng được, bộ kia màu tối quá, đổi đi! – Ân Địa Nguyên cứ như biến thành người chỉ huy.

...

- Ồ... cũng được đó chứ, xong rồi! – Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính mắt ướt đẫm mồ hôi trượt xuống lên, tay chống cằm rồi gật gù. – Thái Lăng! Quay người lại nhìn xem!

Tôi chậm chậm quay người lại trước gương ngẩng đầu lên ngắm mình trong gương.

Người đó... là tôi sao?

Bộ âu phục trông rất oách, mặc vừa khít người, đầu tóc sạch sẽ gọn gàng, không chút luộm thuộm.

Người này... rõ ràng là một nam sinh rất điển trai! Sao có thể là tôi chứ?

- Nếu như tôi là con gái có lẽ sẽ cảm cậu mất! – An Vũ Phong nhếch lông mày rồi nháy nháy mắt. – Kể cả bây giờ cũng thế!

Câu nói sau, An Vũ Phong nói rất nhỏ. Giang Hựu Thần và ba người kia đang mãi thu gọn đồ đạc nên dường như không nghe thấy! Tôi tò mò ngẩng đầu nhìn An Vũ Phong, không ngờ ánh mắt cậu ấy nghiêm túc hơn lúc nào hết.

- Chúa ơi! Ngài đang giúp hay là đang hại tôi đây?

Dù cho Thái Linh này có là đứa xui xẻo nhất quả đất thì cũng phải dừng cảm đối mặt!

Tiến về phía trước!

Dưới sự “hộ tống” của năm handsome boys, tôi hiện ngang bước về hội trường lớn của trường British.

Trên đường đi khắp nơi toàn là cờ hoa rực rỡ bay phấp phới, các học sinh trường British cũng đi đi lại lại bận tít tít, người thì cầm poster, người thì giơ băng rôn, dường như ai cũng tràn đầy sức sống.

Đi mãi đi mãi, bóng dáng mấy nữ sinh bỗng đập ngay mắt tôi! Nhìn đồng phục họ mặc thì có lẽ là trường Maria!

Tôi giật bản mình, ngạc nhiên.

Sao vậy? Sao ở sân trường British lại có nữ sinh trường Maria?

Tôi nghĩ một lúc cuối cùng mới vỡ lẽ. Lần này là cuộc thi thẩm định tư cách một hội trường, lúc nãy Kì Dục nói sẽ có nhiều phóng viên tới chắc chắn sẽ có người của những trường khác nữa.

- Cần thận! – Bỗng An Vũ Phong nói khe khẽ bên tai tôi.

Tôi cảm kích ngẩng đầu lên nhìn cậu ta, ai ngờ cậu ta quay đầu đi giả bộ không nhìn thấy.

- Thái Lăng! Cố lên nhé! – Giang Hựu Thần vỗ vào vai tôi, sau đó bị kẹp giữa tam đại tướng quân đi từ chỗ con đường nhỏ bên cạnh về phía hội trường.

Tôi nhìn theo bóng bốn người đó, trong lòng lại nghĩ ngợi lung tung. Chẳng lẽ chứng dị ứng với con gái của Giang Hựu Thần lại nặng hơn rồi?

Chỉ còn lại mỗi tôi và An Vũ Phong, tôi lại cảm thấy hơi ngại ngại. An Vũ Phong không xỏ xiên tôi nữa, tôi cũng chẳng biết nên nói gì. Hai người chúng tôi cứ như đang đi trên vùng Nam cực lạnh như băng.

Tách! Cửa hội trường đã đóng nghẹt người, máy ảnh và máy quay phim đã “phòng bị” đầy đủ. Cảnh này tôi mới chỉ được nhìn thấy trong ti vi trong buổi truyền hình trực tiếp “Phóng tàu vũ trụ Thần Châu”!

- Này! Thượng Hội! Tôi chưa nhìn thấy anh chàng đẹp trai kia bao giờ! Đẹp trai quá đi!

Thượng Hội?!

Cái giọng nói bát mẻ đó không cần nhìn cũng biết là của Ngọc Đình, tôi tìm hai nhò đó trong đám đông, bỗng ánh mắt của tôi và của Ngọc Đình gặp nhau.

- Nhìn trông quen quen! Thượng Hội đứng bên cạnh Ngọc Đình cũng nhìn thẳng tôi.

Lẽ nào hai nhò đó không nhận ra tôi?

- Oái! Thái... um... - Mắt Ngọc Đình bỗng sáng bừng lên, đang định gọi tên tôi thì bị Thượng Hội bịt chặt miệng lại.

Thượng Hội liếc mắt ra hiệu với tôi. Nhân lúc An Vũ Phong không để ý, tôi chuồn ra khỏi đám đông tới một góc.

- Thái Linh! Không tin nổi trông bà lại đẹp trai thế này! – Vừa tránh được ánh mắt của mọi người thì Thượng Hội đã đập ngay một nhát vào vai, người tôi suýt nữa thì bị nhò chặt làm đôi!

- Vậy làm sao bà nhận ra được? – Trong lòng tôi nghĩ hai bà bạn yêu dấu, từ hồi thò lò mũi xanh của tôi mà lại tưởng nhầm tôi là con trai mới chết chứ.

- Đương nhiên là nhận ra rồi! Làm sao lại có anh chàng đẹp trai nào dám nhìn tôi lâu thế mà không hề bỏ chạy!

- Lát nữa bà phải cố lên đấy! Thượng Hội lườm Ngọc Đình liên tục, vỗ vai tôi như kiểu thủ trưởng động viên tên thuộc hạ, chỉ còn thiếu mỗi câu gọi là “nhóc”.

- Ù! Tôi sẽ cố hết sức... Tôi nắm chặt tay phải lại rồi giờ lên trước mặt như tỏ ra mình là anh hùng đại trượng phu. Vừa mới nói được nửa câu, quay đầu lại

Tôi mới phát hiện ra Thượng Hội và Ngọc Đình đang lao như điên về đám giai đẹp trường British!

- Mấy bà...

Thái Linh!

Đúng lúc tôi đang tiu ngưu theo bóng mắt hút của hai bà bạn chí cốt thì có một giọng nói trầm vang lên sau lưng tôi.

“Ai thế?” – Tôi giật mình, quay cả người lại, thấy một người mặt bộ âu phục màu đen, đội một chiếc mũ màu đen, không nhìn rõ mặt, đang đứng nghiêm trang ngay sau lưng tôi.

“Suyt” – Người bí ẩn đó nhìn tôi, đưa tay lên miệng ra hiệu, lấy ở túi quần ra một mảnh giấy đưa cho tôi sau đó chẳng nói câu gì quay người đi mất hút

Tôi thần thờ nhìn theo bóng người bí ẩn, mãi hồi lâu mới trấn tĩnh lại, cúi đầu đọc mảnh giấy:

Thái Linh! Cố lên! Nét bút này nhất định của người bí ẩn rồi! Nhìn mảnh giấy lòng tôi bỗng rung rung khó tả. Hóa ra ngoài An Vũ Phong, Giang Hựu Thần còn có biết bao nhiêu người quan tâm tới mình.

“Thái Lăng!” – Một tiếng chua như dấm như đổ vào màng nhĩ, lẽ nào là...

Tôi ngược đầu lên, thấy An An đang tiến đến! Còn cả công chúa barbie Anna nữa.

An An hết nhìn từ đầu xuống chân rồi lại từ chân lên đầu tôi, không nói gì, Anna thì bước tới trước mặt, giờ tay ra.

Tôi gượng gạo bắt tay Anna. Anna mỉm cười ngọt ngào như thường ngày, ánh mắt sáng lấp lánh: Hi vọng sẽ được xem màn diễn thuyết của bạn. Chúc bạn thành công!

- Thái Lăng này, công chúa Anna là vị giám khảo đặc biệt đấy! Gắng đừng có mà để bê mặt nhé! – An An lướt qua mặt tôi, mĩa một câu!

Giám Khảo đặc biệt? Anna hôm nay là vị giám khảo đặc biệt?

Tìm tôi như bị co thắt đột ngột, cảnh tượng khi đối mặt với công chúa barbie Anna dần hiện ra trước mắt. Nụ cười ngọt ngào, ánh mắt trong sáng nhưng tôi cũng nhớ như in câu nói của Anna “Tôi rất có hứng với trò một người hai vai đấy!” – Anna làm giám khảo, lòng tôi bỗng nóng như lửa đốt.

Trong hội trường British, tiếng hò reo cổ vũ vang xa, học sinh các trường bạn cũng phân khu ngồi thành nhóm. Nếu hàng ghế đầu không phải là các nhân vật tiếng tăm thành phố Saint Roland thì hội trường nhốn nháo chẳng khác nào một tổ ong vô vẽ.

Trời ơi! Ngồi ở chính giữa là ngài thị trưởng thành phố!

Ngài thị Trưởng cũng tới sao? Tôi thất thần nhìn ngài thị trưởng: Trời ơi, nếu tôi có gì thất thố, nghĩa là trường British danh tiếng lừng lẫy sẽ bị vết nhơ!

- Chúng ta chờ đợi màn diễn thuyết ngoạn mục của đại hiệp Thái Lăng! – Lâm Tử Hạo như con ma bám chẳng chẳng tôi không tha, mặt háo hức chờ đợi. Chắc hẳn định giờ trò ma mãnh gì đây?

- Biến ngay! Thăng hê! – An Vũ Phong chẳng thêm đề ý đến hắn, lời xềnh xệch tôi về phía phòng chờ.

- Buổi thẩm định tư cách sắp bắt đầu! Xin mời tất cả các bạn vào trong ổn định chỗ ngồi! – Tiếng MC vang ra tận bên ngoài.

- Thái Lăng, sao còn đứng ở đây, mau vào phòng chờ đi! – Giang Hựu Thần và Kì Dục mấy người đi tới. Ân Địa Nguyên liếc mắt nhìn theo bóng Lâm Tử Hạo đi mất.

- Thái Lăng, tôi phải lên đây cọt cho cậu! – Tôi đang định hỏi Địa Nguyên việc gì xảy ra thì đã bị Kì Dục lôi về hành lang phía sau.

- Buổi thẩm định tư cách bắt đầu!

- Chúa ơi! Xin ngài đừng ngủ nữa, hãy tỉnh dậy một lần thôi...!

***- Hôm nay tại ngôi trường có lịch sử hơn 100 năm British chúng ta có mặt đông đủ để thẩm định tư cách cho hội trường hội học sinh nhiệm kì mới. Rất vinh dự được chào đón ngài thị trưởng thành phố cùng các vị nhân sĩ các giới... - Người dẫn chương trình nói lưu loát như cháo chảy. Bên dưới ai nấy đều im lặng lắng nghe.

Tôi len lén nhìn qua lỗ hổng xuống dưới khán đài. Phía dưới lúc nhúc đông như kiến đỏ, tôi có cảm giác tim mình bị đá tảng đè nặng. Về mặt nghiêm nghị của các vị khách và thị trưởng làm tôi muốn vỡ tim.

Xoạt xoạt xoạt...

Ứng cử viên hội trưởng hội học sinh ban này cùng bạn bè quay thành vòng tròn, tay nắm tay nhảy múa, ăn mừng cho thành công vừa rồi.

- Thật không hổ danh là người kế thừa sản nghiệp của một dòng họ kinh doanh danh tiếng. Cảm ơn bạn bè đã tin nhiệm giới thiệu... - Tiếng của MC vọng lại. Xem ra ứng cử viên vừa rồi khá nặng kì. Nhưng mình... mình đâu có người đề cử giới thiệu, cũng không quen biết ai danh gia thế tộ. Hay là mình bỏ cuộc? Chuẩn là hơn!

- Tiếp theo xin mời ứng cử viên được yêu thích – Thái Lăng!

...

Tiếng vỗ tay rào rào, tôi không còn đường lui nữa rồi.

Em còn nhớ loài hoa can đảm không? Đằng sau những điều tốt đẹp luôn là sự gian nan và nỗ lực, sau cơn mưa mới có cầu vồng bảy sắc, hãy giữ niềm tin như lúc ban đầu. Mọi việc nhất định sẽ thành công!

Lời trong bức thư của hoàng tử biến hiện ra rõ như in. Tôi là một đóa hoa thạch thảo nhỏ nhoi, nhưng sẽ là một đóa hoa thạch thảo mạnh mẽ.

Tôi hít sâu một hơi dài, quay người chuẩn bị bước lên khán đài.

- Thái Lăng! Cố lên! – Ân Địa Nguyên, Kì Dục và Nghiêm Ngôn tạo hình “GAM BA RE” ba người.

Tôi không nhịn được phì cười: “Phì”. Mọi căng thẳng và xáo trộn trong lòng bỗng chốc tan biến.

- Nào nào! Một vòng tay lấy tinh thần! – Trong lúc tôi đang ú ớ, chưa kịp định thần thì Kì Dục đã dang rộng cánh tay ghì chặt tôi.

- Tôi cũng thế! – Nghiêm Ngôn vỗ nhẹ vào vai tôi cổ vũ, ngoái cổ nhìn Ân Địa Nguyên. Địa Nguyên cũng ôm chặt lấy tôi.

- Hừ, còn cậu thì sao? – Kì Dục thấy ai cũng đều động viên tôi, liền nhắc khéo Hựu.

- Thái Lăng, chúc cậu thành công! – Nụ cười của Hựu vẫn như mặt trời tỏa nắng, chiếu vào từng góc khuất của trái tim tôi. Nỗi lo lắng tan ra như băng tuyết lúc xuân sang. Hựu vẫn đứng cách tôi một khoảng, lẽ nào chứng dị ứng con gái của Hựu vẫn chưa khỏi...?

- Thái Lăng! Nếu cậu mà làm tôi mất mặt thì đừng hòng xuống khỏi đây! – Lúc tôi nhấc chân bước lên khán đài thì An Vũ Phong bỗng bồng bởi một câu “cô vũ” sồn da gà rồi bước ra khỏi phòng chờ.

Rào rào rào...

Tôi vừa xuất hiện, tiếng vỗ tay bỗng vang rền như sấm dậy. Tôi thấy ánh mắt học sinh trường British đều háo hức chờ đợi.

Ban giám khảo đang rì tai nhau, bàn bạc sao mọi người lại cổ vũ nhiệt tình cho tôi đến thế.

Tôi mãi suy nghĩ, đứng chôn chân giữa khán đài. Bên dưới thấy không có động tĩnh gì, bắt đầu xì xào.

- Sao lại không phát biểu gì nhỉ? Thái Lăng chưa chuẩn bị gì à?

- Thái Lăng, nói đi chứ!

Tôi hít một hơi sâu, ngẩng đầu nhìn khán giả.

- Chào mọi người, tôi là ứng cử viên hội trưởng hội học sinh – Thái Lăng...

Tôi như “rặn” ra từng chữ lời nói mở đầu đã chuẩn bị từ trước. Tim tôi loạn nhịp, càng lúc càng nói vấp, cổ họng như có ai chặn ngang. Tôi ấp úng quá nên đành nói sự thật:

- Thực ra tôi... chưa...

Vẫn chưa kịp nói dứt lời, thì bỗng “Phụt!”... Tất cả đèn của hội trường đều tắt ngấm.

- Ô!

Bên dưới mọi người đều nhón nháo.

Xoẹt... Một luồng ánh sáng đều rọi về phía tôi thành vòng tròn. Mọi người dùng tay che mắt, tôi thấy mình lúc này như ở tâm của mặt trời chói lóa.

Tôi quay đầu về phía sau, thấy một màn chiếu từ từ hạ xuống. Một hàng chữ kèm theo tiếng nhạc du dương:

“Có một loài hoa trên vách núi cheo leo

Sắc hoa nhỏ đâu ai người chú ý

Đâu cần ngợi ca bằng lời hoa mỹ

Mà hương thơm vẫn lặng lẽ trào dâng

Sắc thắm đại, hoang vu mà dũng khí

Chính loài hoa dũng cảm biết quên thân”

Đóa hoa dũng cảm! Có phải là hoa thạch thảo không?

Chữ trên phong biển mất, có một dáng người xuất hiện, tôi há hốc mồm ngạc nhiên.

- Xin chào, tôi là Lý Triết Vũ, là học sinh lớp 11 trường Appolo thành phố Milan.

- Anh ta là Lý Triết Vũ.

- Chính là anh chàng đẹp trai mắt tích mà báo buổi chiều đã đưa trước đây?

- Đúng là anh ấy! Đúng mà! Tôi đã nhìn thấy ảnh đăng báo mà!

Tên của hoàng tử biển là Lý Triết Vũ! Phía dưới khán đài mọi người bàn tán xôn xao... Tôi thấy ánh mắt Anna thoáng chút ngạc nhiên. Anna nhìn lên màn hình đêm chiếu như đang nghĩ ngợi điều gì.

“Một lần tôi gặp nạn, chính Thái Lãng đã cứu tôi từ biển cả, cậu ấy chăm sóc tôi cho đến khi tôi bình phục.”

Chăm sóc hoàng tử biển đâu chỉ mình tôi?

“Thái Lãng là người thành thực, dũng cảm và lương thiện. Không chỉ giúp tôi bình phục mà cậu ấy còn cho tôi dũng khí sống. Tôi từng có ý nghĩ chối bỏ cuộc sống, chạy trốn thế giới này. Tôi không muốn tình lại để đối mặt với thực tại với bao nhiêu quyết định khó khăn! Nhưng chính lời nói và hành động chân thành của Thái Lãng đã giúp tôi hiểu ra: Kể cả khi bị cả thế giới lãng quên, bị số phận hắt hủi, hãy luôn là chính mình!”

Hoàng tử biển... không... Lý Triết Vũ! Sao anh ấy lại biết hết chuyện của mình? Lẽ nào những lời mình nói ở bệnh viện anh ấy đều nghe thấy?

“Thái Lãng chính là đóa hoa thạch thảo kiên cường bên góc khuất tường rêu. Cảm ơn Thái Lãng đã tiếp cho tôi sức mạnh, cho tôi dũng khí! Tôi tin rằng dũng cảm và chân thành là những đức tính mà hội trường hội học sinh trường British cần có! Thái Lãng, cố lên!”

Trên màn hình, hình ảnh Lý Triết Vũ mỉm cười dần dần biến mất... Đèn trong hội trường vụt sáng. Lúc này, cả hội trường tiếng vỗ tay dậy như sấm vang. Tôi bản thân quay xuống phía dưới khán đài, đột nhiên bắt gặp An Vũ Phong bước ra từ trong phòng đa năng. Chẳng nhẽ tên ác ma đó ở trong đó suốt ư? Trong tay hắn còn cầm một đĩa DVD... Lẽ nào là đĩa DVD mà tôi qua hân cướp trên tay tôi?

Lẽ nào, tất cả đều do Lý Triết Vũ giúp mình sao?

- Không ngờ Thái Lãng lại có một người bạn bí ẩn như vậy. Có lẽ mọi người đều biết, Lý Triết Vũ là một trong ba thiên vương của trường cấp III Appolo, Milan...

MC kịp thời ra giải vây cho tôi, thao thao bất tuyệt giới thiệu “lý lịch trích ngang” của Triết Vũ. Hóa ra hoàng tử biển lại là một nhân vật nổi tiếng!

- Chắc Thái Linh muốn dành cho tất cả chúng ta một sự ngạc nhiên! Đúng không?

- Vâng!

MC rất có tài ăn nói, khuấy động không khí cả hội trường. Tôi như gà mắc tóc, gật đầu phụ họa.

Tôi lặng lẽ rút vào phòng chờ, đợi kết quả.

- Tiếp theo xin mời thầy hiệu trưởng của chúng ta tuyên bố kết quả! - Ứng cử viên cuối cùng bước xuống, MC vội vàng bước lên giọng oang oang.

Thầy hiệu trưởng mỉm cười, bước lên khán đài, phía dưới tiếng hoan hô ủng hộ ầm trời. Tôi lo lắng nhìn thầy, chờ đợi kết quả mà tim cứ đập thình thịch cỡ 120 lần/phút!

- E hèm... - Thầy hiệu trưởng chỉnh micro, lấy lại giọng, tất cả hội trường im lặng. - Qua lần thẩm định tư cách này, cùng với thành tích kỉ tập quân sự và rèn luyện trong trường, có tham khảo ý kiến của toàn thể học sinh trong trường, tôi tuyên bố: Người giữ chức hội trường hội học sinh nhiệm kỳ này là...

Reng... reng... reng!

Một tiếng chuông réo vang, thầy mỉm cười nhìn khắp lượt các ứng cử viên. Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Thái... Lãng...

Rào... rào... rào...

- Ôi! Thái Lãng thắng rồi!

Tiếng vỗ tay, tiếng cổ vũ rầm rầm khắp chốn, thầy hiệu trưởng ra hiệu cho tôi lên khán đài. Hựu đứng bên cạnh vỗ vai tôi, An Vũ Phong vẫn điệu bộ như ngày thường bất cần đời quay đầu đi, nhưng tôi vẫn kịp phát hiện ra nụ cười thoáng qua trên môi hắn.

Tôi đứng lên, cúi đầu chào mọi người, bước lên trên khán đài. Thầy hiệu trưởng giơ tay ra chúc mừng tôi, bỗng...

- Khoan đã!

Ồ, sao lại có giọng ai thất thanh thế nhỉ?

Í! Ai mà to gan lớn mật, dám ngắt lời thầy hiệu trưởng? Hình như là nữ thì phải? Mọi người ngoái đầu về phía phát ra tiếng nói. Hóa ra là một nam sinh!

Tóc vàng, mũi điều hâu – Chẳng phải là Lâm Tử Hạo sao?

Lâm Tử Hạo mặt mày hớn hờ, tay cầm một cái túi. Chắc lại có ý đồ đen tối. Hắn xăm xăm bước ra sân khấu, nói với thầy hiệu trưởng:

- Thưa thầy, em xin lỗi! Em muốn xin thầy một phút để nói với mọi người một bí mật động trời của Thái Lãng! Thái Lãng không thể làm hội trưởng hội học sinh trường ta!

Gi cơ! Bí mật động trời?!

Dường như có sấm dậy trời quang!

Cả hội trường sôi lên sùng sục!

- Thái Lãng không thể là hội trưởng hội học sinh trường British! – Lâm Tử Hạo vớ lấy micro nướn cao giọng.

- Tại sao...?

- Tại sao hả...?

Dưới khán đài lao xao như chim vỗ tổ.

- Bởi vì... - Lâm Tử Hạo nhìn tôi, đôi mắt giảo hoạt như cú vọ, tay chỉ về một phía khán đài.

Chúa ơi!

Người đang bước lên khán đài là... An An!

- Đây là hoa khôi trường Maria – An An. Xin mời An An tiết lộ cho chúng ta một bí mật!

Hội trường lập tức chìm trong im lặng.

An An đứng trước micro, hất tóc, nhìn về phía tôi. Ánh mắt sắc như dao...!

- Cậu ta...! – An An không do dự, chỉ về phía tôi, gần giọng.

Tất cả mọi người đều tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe.

An An mỉm cười khó hiểu, rồi tuyên bố đồng dục:

- Cậu ta là con gái! Hơn nữa lại là nữ sinh trường tôi!

Phụt...

Ai đó lại tắt ngóm điện! Rầm... cả thế giới một màn đen bao phủ!

Chúa ơi! Liệu ngài còn muốn đùa giỡn con đến bao giờ nữa đây?

Con xin Chúa làm chủ bờ câu nhỏ

Để ưu phiền anh thủ thi bên tai

Con xin Chúa làm cây bút chì dài

Lúc âu sầu, anh lặng mài phiền muộn.

Và Chúa đáp:

Nếu thế giới tràn ngập màu cô tịch

Nếu hai con số phận xếp chung đường

Tương lai liệu có chênh vênh miệng hố?

Liệu lòng con có dậy đọt sóng xô?

Con bước tới bằng phẳng hay cam go?

Đắng cay, ngọt bùi sau sẽ rõ!

Kết thúc tập 4

Gặp anh là do duyên phận định sẵn

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.5 - Chương 1: Lời Tiên Đoán Của Quả Cầu Pha Lê

Prediction

Địa điểm

Hội trường trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Bùi An An – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thân – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Lâm Từ Hạo – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Chúa ngự ở trên các vì sao xa tít tắp

Dõi theo và che chở cho các con chiên của mình

Liệu có ai bị ngài bỏ quên chẳng?

Chúa đáp: Đôi tay quyền uy và công bằng của ta

vuốt ve khuôn mặt của tất cả các con chiên

Thế còn cô bé đó?

...

Chúa lặng im.

Vì chúa công bằng, chính trực, tâm huyết với nghề

của chúng ta

cũng có lúc trốn việc.

- Cô... cô ta là con gái.

Đôi mắt nham hiểm của Lâm Từ Hạo nhìn chăm chú vào tôi, đôi môi mỏng quệt như tờ giấy lụa rướn lên, kéo dài ra thành chuỗi năm tiếng – năm tiếng đủ để đẩy tôi xuống hai mươi tầng địa ngục.

Xoạt!

Thoắt một cái, ánh đèn sân khấu rọi lóa mắt, những ánh mắt dưới khán đài sắc như lưỡi mác tua tủa đâm lên phía tôi đứng.

Tiếng ồn ào, lao xao ù ù bên tai như một đàn ong vỡ tổ.

- Á, Thái Lăng là con gái?

- Thật thế sao?

- Cậu có bằng chứng gì không?

- Mọi người yên lặng nào! Nếu không có bằng chứng xác thực thì thôi, với tư cách là trợ lý hội trường hội học sinh, một con người được tiếng là công tâm, vô tư, chính trực, thẳng thắn không lẽ nào lại dễ dàng tin vào lời kẻ khác, nghĩ oan cho anh em chúng ta. – Trong lúc mọi người lao xao bán tín bán nghi, Lâm Từ Hạo tỏ ra rất điềm tĩnh. Hắn từ từ bước lên phía trước, liếc mắt khiêu khích tôi.

- Bằng chứng? Rốt cuộc hắn có bằng chứng gì? Tôi ngược đầu nhìn về phía Từ Hạo, thấy tên trợ lý béo tròn như cối xay thóc lật đật nhận từ tay hắn một bao giấy, ba chân bốn cẳng chạy như bay về phía phòng đa năng ở bên cạnh khán đài.

Trời ơi... Lẽ nào lại là một đĩa CDROM...

Huhu... Đừng mà, trong đó chứa nội dung gì? Xin các vị thần tiên chín phương tám hướng mau ra tay cứu giúp con, cứu đứa nhỏ tội nghiệp này! Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực...

Xoạt xoạt...

Bức màn sau lưng tôi bị kéo lên, phía sau là màn chiếu màu trắng xóa. Lòng tôi như có lửa đốt, tôi quay sang thì bắt gặp nụ cười đắc ý, nham hiểm của tên Hạo.

Rốt cuộc hắn muốn gì? Trong lòng hắn đang toan tính âm mưu đen tối gì?

Nơ ron thần kinh của tôi tê liệt, đầu bốc khói như muốn nổ tung.

- Xin hãy nhìn màn hình! – Giọng tên Hạo lạnh lạnh làm tôi liên tưởng đến lễ trao giải bài hát hay nhất trong năm. Hic... xem chừng màn này còn hoành tráng hơn cả lễ trao giải gần ngàn lần.

Tôi run bần bật như cây sậy, muốn quay lại phía sau mà khớp cổ cứ cứng đờ ra không thể xoay nổi. Bên tai tôi văng vẳng tiếng nói the thé như mài ống

bơ gi của tên Hạo.

- Xin mọi người hãy nhìn cho kĩ. Người nữ sinh đứng ở hàng đầu góc bên phải chính là Thái Lăng! – Tên Hạo quay người về phía bức hình tập thể được phóng to hết cỡ. Nụ cười ngạo mạn, đắc thắng nở trên môi, đôi cánh mũi điều hâu phập phồng như nhảy disco.

- Á, ối...

- Xem kia, Thái Lăng sao lại mặc váy thế kia?

Câu hỏi như giọt nước rơi vào chảo dầu sôi bắn lên tanh tách, không khí dưới khán đài như nồi nước sôi sùng sục. Nhiều người không nén nổi ngạc nhiên bật dậy như lò xo khỏi ghế, giương mắt thao láo nhìn màn hình.

Ảnh? Váy?

Đầu tôi trống rỗng, mắt mờ trùng trùng...

Trên màn hình là tấm hình tập thể lớp 11B trường Maria...

Đây... đây là bức hình mà trước khi rời trường Maria tới British học mà...

Trong cảnh nháo nhác hỗn loạn bên dưới, tôi cảm thấy ớn lạnh dựng tóc gáy, dường như có một ánh mắt sắc lạnh như băng đang nhìn tôi. Tôi hít một hơi sâu...

An An đứng ở một góc khán đài, hai tay khoanh trước ngực, mắt nhìn chăm chăm như muốn ăn tươi nuốt sống tôi, môi nhếch lên đầy vẻ mỉa mai. Đứng là kiểu cười thâm hiểm độc chiêu An An.

- Thừa hiệu trưởng, Thái Lăng là con gái! Vì vậy hôm nay dù số phiếu của Thái Lăng cao nhất cũng không đủ tư cách làm hội trưởng hội học sinh trường ta. – Trong tiếng ồn ào bàn tán của bản dân thiên hạ, giọng nói tên Hạo càng lúc càng cao. Hấn phẫn khích đẩy âm thanh của mình lên cực đại, sải chân về phía ban giám khảo, cao giọng xin ý kiến hiệu trưởng.

- Thái Lăng xuống! Xuống! Xuống mau!

Đám đông bị kích động náo loạn cả lên. Tôi nghe thấy tiếng người ta hò nhau đòi đuổi cổ tôi xuống, tiếng bàn tán nháo nhác như những đợt triều cường dâng trào, xô tới nhấn chìm tôi.

- Hừm... - Với tư cách là chủ tịch ban giám khảo, ngài hiệu trưởng lấy tay đẩy mực kính, lông mày nhíu lại, mắt nhìn đăm đăm vào màn hình rất lâu, rồi chậm rãi lên tiếng. – Việc này...

Xong rồi, tiêu đời rồi! Tôi hình dung ra cảnh tôi mặc quần áo sọc tù bị nhốt trong cũi sắt ghi “tội lừa đảo”. Á! Hiệu trưởng chắc sẽ đuổi cổ tôi ra khỏi trường! Tôi sa vào sự tuyệt vọng, mồ hôi mồ kê ra như tắm, tim đập thình thịch, mặt hoa lên...

- Đợi chút! Đây không phải là Thái Lăng! Đây là em họ Thái Lăng!

Lúc hai chân tôi bủn rủn, không còn đứng vững được nữa thì một giọng nói vừa ầm áp cương quyết vang lên.

Tôi hướng về phía cát lên tiếng nói, cánh cửa lớn mở toang, một dáng người bao bọc bởi vầng hào quang chói lòa như vị thiên sứ hộ mạng chậm rãi bước đến gần tôi.

Giang Hựu Thần! Người đó chính là Hựu!

Thình thịch... thình thịch...

Thầy hiệu trưởng vừa định tuyên bố phán quyết cho tôi bỗng lặng người đi, cả hội trường im phăng phắc.

Giang Hựu Thần bước từng bước lên bục, toàn thân phát ra một luồng năng lượng kì lạ làm cho đám người lớ nhỏ xếp thành hai hàng ngay ngắn. Ánh mắt của tất cả mọi người đều dõi theo từng bước chân của Hựu.

Thịch... Thịch... Thịch...

Tôi dường như nghe thấy tiếng từng nhịp đập của tim mình.

Tôi đăm đăm nhìn Hựu, toàn thân như đóng băng...

- Cái gì mà em họ với em hàng, ông bạn có chứng cứ gì chứng minh không? Rõ ràng là Thái Lăng – Mặc dù bị Hựu chặn họng, nhưng tên Hạo vẫn ngoan cố, kiêu ngạo vênh vang, chỉ tay lên màn hình.

- Trên thế giới này không thiếu những người giống nhau. Tôi và các bạn tôi Ân Địa Nguyên... đều từng gặp em họ của Thái Lăng. Chúng tôi mới đầu cũng lầm lẫn hai người không ngờ có người giống nhau như thế! – Hựu không hề nao núng, trả lời lưu loát, tự nhiên, Hựu quay người xuống phía dưới,

nhìn bao quát khắp hội trường, rồi dừng lại ở hàng ghế đầu, chỉ tay về phía dưới. – Hon nữa người có quyền phát ngôn duy nhất, vẫn còn ở dưới kia...

- An... An... - Mọi người hướng ánh mắt theo tay của Hựu, “Xoẹt” tất cả ánh mắt đều tập trung vào An Vũ Phong! Tôi đứng như trời trồng! Sao?! Sao Hựu lại chỉ An Vũ Phong?!

- An Vũ Phong?!

Tiếng ngac nhiên xôn xao, An Vũ Phong hất tóc xoa trước trán, bình tĩnh như không đứng lên, ngẩng cao đầu bước lên phía trước, đứng cùng với Hựu ở giữa khán đài.

Trong tích tắc, cả khán đài sáng như đèn công suất 1000W.

- An... An Vũ Phong?! – Nhìn thấy Vũ Phong, tên Hạo lúng túng như người thừa lười nói nhịu.

- Phong, cậu chắc chắn sẽ chứng minh được cho mọi người. – Giang Hựu Thần ánh mắt hướng về phía An Vũ Phong, sắc mặt không hề đắn đo, do dự.

- Ờ?! – Vũ Phong nhìn Hựu không chớp mắt như một con ngựa bất kham.

Giang Hựu Thần không hề sợ hãi, phong thái bình tĩnh ung dung mà cũng rất kiên cường, mạnh mẽ. Miệng của An Vũ Phong nhếch lên 5 độ, 10 độ, 15 độ, 30 độ...

Thịch thịch thịch...

Ngay cả tôi đứng cạnh bên cũng cảm nhận được không khí nồng nặc mùi khói súng. Hội trường như bị nén khí, sắp nổ tung ra! Dưới khán đài như nín thở, người ta không nghe thấy cả tiếng muỗi bay qua. Từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy Hựu dùng giọng mệnh lệnh như thế ra lệnh cho Phong. Bọn họ là địch thủ không đội trời chung, sao Vũ Phong có thể?!

Hic... Phong từ trước tới giờ có nghe lời ai đâu. Chắc chắn hắn sẽ nổi khùng lên! Đứt rồi! Sắp xảy ra đại chiến thế giới rồi. Trời ơi, chưa hết sóng gió này lại đến sóng gió khác đổ lên đầu Thái Lăng xui xẻo này. Chẳng nhẽ ông không nghỉ một ngày làm phước hay sao hả, ông thần xui? Hãy tha cho Thái Lăng này một lần.

Vũ Phong lảng tránh ánh mắt Hựu, cố tình quay xuống phía dưới, cười đầy ẩn ý:

- Các bạn nói xem, nếu Thái Lăng là con gái sao ở cùng phòng mà tôi không phát hiện ra chứ?

Ôi! Ông thần xui cuối cùng cũng nghe thấy lời khẩn thiết van xin của con. ...

- Đúng thế! Vũ Phong nói có lý!

- Thái Lăng ở cùng Vũ Phong mà!

- Chắc là lộn rồi! sao Thái Lăng lại là con gái được?

Mọi người lần lượt bị Vũ Phong thuyết phục, đứng về phía tôi. Lúc này, tôi mới thở phào nhẹ nhõm nhưng bỗng thấy ớn lạnh sống lưng vì ánh mắt sắc lạnh như dao. – An An, An An cong môi khiêu khích, lộ rõ nụ cười nham hiểm. Tim tôi bị treo ngược lên, giật thót mình, sợ hãi như ngồi xe leo dốc không phanh. Liệu An An sẽ giở thủ đoạn gì để đối phó với tôi?

- Làm gì có em họ nào! Đó chính là Thái Lăng – An An nhìn tôi như sư tử đối mồi, nở nụ cười lạnh như nước đá, bước lên sân khấu. An An hết nhìn Hựu, nhìn Phong lại nhìn tôi, gào lên như đỉnh đóng cột. – Tôi là học sinh trường Maria, bức ảnh này là ảnh tập thể của tôi. Tôi có thể chứng minh, đó là Thái Lăng! Không chỉ có tôi, tất cả các nữ sinh trường Maria đều có thể làm chứng người nữ sinh trong ảnh là Thái Lăng!

- Đúng đấy! Chúng tôi đều có thể làm chứng!

- Đó là Thái Lăng mà! Giống nhau như lột, không thể sai được!

Lời nói của An An như viên đá ném xuống làm xao động mặt hồ phẳng lặng. Tất cả các nữ sinh trường Maria bừng tỉnh sau cơn mê, như bị kích động hết tướng rồi nhảy cẫng lên chỉ tay về phía tôi.

Rầm...

Một lần nữa tôi rơi vào hố sâu tuyệt vọng!

- Chẳng nhẽ các bạn không tin lời tôi?

Trong lúc tôi bị bủa vây bởi những cánh tay chỉ trích, những tiếng gào thét như thác đổ thì một tiếng nói cương nghị lại vang lên.

Đôi mắt đen nhánh của Hựu như chất chứa bao nhiêu lời muốn nói, đôi môi khẽ trùng xuống, vẻ mặt dăm chiêu càng lộ vẻ quý tộc, quyền rũ. Một cảm giác bi thương xâm lấn dần hội trường.

- Trời ơi! Hựu của em đẹp trai quá!
- Sao chúng ta lại có thể nghi ngờ hoàng tử của chúng ta kia chứ?
- Ôi ! Anh ấy mới dịu dàng làm sao? Sao chúng ta lại có thể nghi oan cho anh ý chứ? Thật quá đáng!
- Thái Lăng là con trai! Trên ảnh không phải là Thái Lăng!
- Không phải Thái Lăng! Không phải Thái Lăng!

Một giây trước thôi, đám nữ sinh còn ngây người ra, giờ hai mắt đã hiện lên hình trái tim hồng phấn, tay thì tự đập vào ngực mình hối hận, nhận lỗi. – Tôi sai rồi, tôi không nên đa nghi như thế!

Người ta hỏi là hỏi học sinh trường British chứ đâu có hỏi lũ mê trai đẹp... Gào thét gì mà om sòm? Họ đâu có vì mình chứ, mà là vì Đệ nhất Hoàng tử British! Nhìn họ xúc động ra mặt, lòng tôi bỗng ấm áp trở lại: Đây là lần đầu nữ sinh trường Maria giúp đỡ tôi. Dù biết rằng thật ra họ cũng chẳng vì Miss quạ đen Thái Linh này mà chỉ mê mẩn vào hùa với chàng đẹp trai nhưng:

Mê trai tự cổ tội chi? Hotboy có lý người nghe râm râm Hựu mỉm cười, hàng lông mày vừa nhíu lại nay giãn ra miễn cưỡng, tự tin. Hình như Hựu đã dùng cây gậy thiết bằng vẽ nên một vòng tròn bảo vệ xung quanh tôi.

Thình thịch... Thình thịch...

Mặc dù tim tôi đập nhanh như trống báo võ đê nhưng không còn loạn nhịp. Tay phải của Hựu nắm chặt, chẳng nhẽ cậu ấy muốn nói với mình – Fighting?

- Mấy người làm trò gì vậy? – Nhìn cả đoàn quân nữ sinh Maria bị Hựu thu phục trong tích tắc, An An tím mặt giận dữ, nụ cười phụt tắt.
- Thái Lăng là con trai! Hoàng tử nói Thái Lăng là con trai thì là con trai!

Đám nữ sinh như bị hóp hờn kêu lên, tất cả dư luận đều nghiêng về ủng hộ tôi.

- Rồi! Đã không phân biệt được rõ cô ta là trai hay gái thì để tôi chứng minh cho mọi người xem! – An An ánh mắt thù hằn nảy lửa, lao đến phía tôi, giờ hai tay định giật phăng cúc áo của tôi.
- Đứng mà! – Tôi kêu lên thất thanh, sợ hãi lùi ra sau nhưng An An như phát điên càng giằng mạnh hơn.

- Ai da! Thật là... Hotboy British vô cùng có sức hút với phái đẹp! Ngay cả hoa hậu trường Maria cũng phát cuồng rồi! – Tôi bị ép vào thế bí, sắp không chừa nổi mình thì một âm thanh chậm rãi mà mai cất lên.

An Vũ Phong? Sao lúc này tên Phong không lùi lại giúp mình kéo An An ra mà đứng đó nói những câu xằng bậy!

- Ha ha ha...
- Trời ơi! Muốn thoát ỷ cho Thái Lăng cơ à, hoa hậu?!

Lời nói của An Vũ Phong làm cho cả hội trường cười rộ lên, mọi người ôm bụng cười nghiêng ngả, ngay cả Hựu cũng phải bật cười.

An An mặt đỏ như mông khi, vội vàng buông tay ra, mắt trừng trừng nhìn tôi tức tối, miệng nghiêng răng ken két.

Trong lúc cả hội trường tràn ngập tiếng cười thì Hựu quay ra phía tôi, mỉm cười triu mến, khẽ gật đầu.

Hựu quay về phía trên nhắc Micro, đôi hàng lông mày đậm lộ rõ vẻ kiên quyết vốn có, nói chậm rãi:

- Tôi tin rằng bất cứ chàng trai nào ở đây nếu bị hiểu lầm là phái yếu đều hết sức phẫn nộ. Đây là một sự sỉ nhục, hơn nữa lại không hề có bằng chứng xác thực. – Hựu nói đoạn, cổ ý liếc nhìn An An. – Tôi, Phong mấy người chúng tôi và Thái Lăng chơi với nhau một thời gian rồi, tôi có thể lấy danh dự của mình ra đảm bảo Thái Lăng không phải là con gái!

- Á...

Lấy danh dự ra đảm bảo?

Trời! Hựu lấy danh dự ra đảm bảo cho tôi!

Chẳng nhẽ Hựu không sợ bị tôi liên lụy sao?

Những người phía dưới đều sững người nghe câu tuyên bố bảo lãnh của Hựu, ngược mắt dõi theo Hựu.

Đôi mắt Hựu tỏa sáng long lanh, như những vì sao trong không trung vậy. Không! Hựu là vầng trăng hiền hòa trên cao, tất cả ánh sáng của các vì sao

khác đều không thể sánh bằng.

Dường như tất cả những tiếng huyền não, tiếng bàn tán xì xào, tiếng gào thét đều biến mất tầm tịt lúc nào. Trước mắt tôi chỉ thấy mình Hựu đang đứng hiên ngang che chắn cho tôi.

Lời nói của Hựu như một làn gió xuân ấm áp nhẹ nhàng ủ ấm trái tim tôi.

- E hèm! E hèm!

Tiếng háng giọng phá vỡ sự im lặng của cả hội trường. Tất cả mọi người “Xoẹt” đưa mắt về phía thầy hiệu trưởng.

- Tất cả yên lặng! Người chiến thắng trong cuộc thi bầu chọn Hội trường hội học sinh trường British năm nay là... Thái Lăng!

Cánh mũi điều hâu của Lâm Tử Hạo lệch sang một bên, mái tóc màu vàng xù lên như nhím, chắc là hấn đang ức muốn ói mật. An An tức tối nhếch mép, dùng ánh mắt như muốn giết người đến nơi hần học nhìn tôi.

Bộp... Bộp... Bộp...

Nghe câu tuyên bố của Hiệu trưởng, tiếng vỗ tay rào rào như pháo nổ. Tất cả các tiếng rì rầm bàn tán, tiếng la ó phản đối ban nãy đều bị tiếng vỗ tay rền rền như sấm dậy nhấn chìm.

An Vũ Phong đứng lên, nhẹ nhàng hất tóc rũ xuống trán, rồi bắt gác rờ tay lên cái khuyên kim cương. Luồng ánh sáng tỏa ra từ viên kim cương len lỏi khắp chốn, miệng Phong khẽ nhếch lên nửa như châm chọc nửa như mẫn nguyện.

Hựu quay lại phía tôi, ánh mắt đôn hậu, dịu dàng chứ không đầy quyền uy như lúc này.

- Thái Lăng, chúng ta có thể về rồi. – Hựu đứng ngay cạnh tôi, khẽ nói.

Tim tôi vẫn đập liên hồi, người như robot di động, không dám nhúc nhích cái đầu quay lại nhìn Hựu.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tôi bị quăng từ thiên đàng đến địa ngục, rồi lại bị quăng trở lại thiên đường tươi đẹp. Ôi! Ông thần xui, con biết là ông luôn “quan tâm săn sóc con chu đáo” quá mức cần thiết, nhưng lần này phải cảm ơn ông rồi. Vì ông đã cho con nhìn thấy tình bạn đáng quý...

Giang Hựu Thân, An Vũ Phong, cảm ơn!

- Theo quy định cũ, kết quả sẽ được công khai trong bảy ngày. Nếu trong bảy ngày không có kháng nghị gì, Thái Lăng sẽ chính thức trở thành Hội trường hội học sinh trường British!

Tiếng thầy hiệu trưởng vang vọng trong không trung, một năm học mới lại bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.5 - Chương 2: Dạ Khúc Sông Danuyp Xanh

Blue Melody

Địa điểm

Hội trường trường British

Khu ký túc xá trường British

Văn phòng hội học sinh trường British

Sân vận động trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Anna – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Lâm Từ Hạo – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Con nguyện lướt trên phim đàn dạo khúc sông xanh

Damuyyp

Dưới ánh trăng cùng anh khe khẽ ngân nga

Chúa đáp: Lời nguyện ước ta đã nghe thấy...

Thế là tôi thấy cảnh

Anh và cô gái khác tay trong tay điệu vũ say sưa.

oOo

Boong! Boong! Boong! Boong! Boong! Boong! Boong!

Tiếng chuông đồng hồ cỡ lớn vang lên đúng bảy hồi, cánh cửa của hội trường British từ từ mở ra.

Chiếc thảm đỏ được trải dài từ trong hội trường ra tận cửa. Bốn chữ “Hội trường trường British” ánh lên màu bạc, xung quanh còn được trang trí bằng cờ hoa đủ màu sắc. Năm chùm bóng bay nhiều sắc màu như đang đung đưa theo từng đoàn người ra vào.

Đứng trước cửa hội trường được trang hoàng rất bắt mắt, trong lòng tôi thấp thỏm không yên.

- Hoan nghênh hội trường hội học sinh nhiệm kỳ mới – Thái Lăng! Một giọng nói tràn đầy niềm vui và nhiệt huyết vang lên từ chiếc loa phóng thanh.

Vụt!

Chiếc đèn sân khấu hắt ánh sáng từ trên cao xuống, chiếu sáng cả người tôi, khắp hội trường cũng được chiếu sáng rõ như ban ngày.

- Ô!

- A!

Đột nhiên có hai đám nữ sinh từ hội trường chạy bỏ ra. Họ không nói năng gì mà xếp thành hai hàng ngay ngắn, đứng thẳng tắp, những tiếng gào thét reo hò như muốn nhấn chìm cả người tôi. Ai cũng hưng phấn cầm dải lụa vàng rồi hét rất to rõ ràng: - “Các nữ sinh trường Maria đón chào tân hội trường Thái Lăng!”

- Tân hội trường! Thái Lăng! Tân hội trường! Thái Lăng!

Nữ sinh?! Nữ sinh trường Maria?!

Tôi tròn mắt há miệng kinh ngạc nhìn, cứ ngỡ mình đang nằm mơ. Tôi cố gắng dụi mắt nhưng khi định thần lại, miệng còn há to hơn.

Hai nữ sinh đứng hàng đầu tiên ăn mặc lòe loẹt như cá bảy màu, đó không phải là hai bà bạn thân từ hồi để chòm Thượng Hội và Ngọc Đình sao? Trời đất thiên địa ơi! Hai nhỏ đó gào khẩu hiệu to nhất, lại còn làm ra vẻ dễ thương, chớp chớp mắt nhìn tôi. Không phải! Hình như ánh mắt của hai nhỏ đó không phải dành cho tôi mà là phía sau lưng tôi mới đúng...

Tôi vội quay đầu lại, ai dè nhìn thấy một khuôn mặt rất đỗi thân quen: Mái tóc dài, chiếc khuyên kim cương sáng lấp lánh... là An Vũ Phong.

Tôi ngệt mặt ra nhìn đám nữ sinh đang phát cuồng xô lấn, chen chúc nhau để tranh lên trước. Mắt ai cũng biến hết thành hình trái tim. Tôi thấy sợ đến rùng mình, mãi lâu sau tôi mới trấn tĩnh được, ngậm miệng vào, quay đầu lại thì thầm:

- Sao bọn họ... lại ở đây?

- Ha ha! Thái Lăng! Cậu này cậu phải hỏi hậu duệ của chủ tịch trường British là tôi, Lâm Từ Hạo mới đúng! – Tai tôi không nghe thấy giọng nói như sức hút nam châm của An Vũ Phong nhưng lại nghe thấy một giọng nói rất giảo hoạt.

- Lâm Từ Hạo! – Không cần nói cũng biết cái tên mặt dày như mo cau đó là ai. Tôi quay đầu sang, đập ngay vào mắt là cái mũi điều hâu to tướng, sau đó là mái tóc nhuộm màu vàng. Lâm Từ Hạo liếc xéo tôi một cái, hất ghen tị ra mặt.

- Hơ hơ! Trợ lý Lâm này, cậu chuyên tâm với công việc quá nhỉ! Buổi tiếp đón hôm nay long trọng lắm. Đối với một người dựa vào chính năng lực của mình để giành chiến thắng như Thái Lăng mà nói thì cũng đáng lắm! – Tôi chưa biết nên đối phó lại với bộ dạng vênh vác của Lâm Từ Hạo thế nào thì thành lính, An Vũ Phong tiến lên trước một bước, đứng chen vào giữa tôi và tên Hạo. Phong vừa cười ma mãnh vừa vuốt tóc.

Cậu ta đột nhiên quay người lại, nói rất to với đám nữ sinh đang rất hưng phấn đứng ở đằng sau:

- Mọi người hãy dành cho tân hội trưởng Thái Lăng một tràng vỗ tay nào!

- Thái Lăng! Cậu thật tuyệt vời! Lãnh đạo toàn những handsome boy.

- Thái Lăng giỏi lắm! Giỏi lắm!

Câu nói của An Vũ Phong như có ma lực làm đám nữ sinh cao hứng hơn, họ gào thét làm tôi suýt nổ màng nhĩ.

Trời ạ! Đó là khẩu hiệu gì vậy?

Tôi sững người ra ở một chỗ, quay đầu sang nhìn Lâm Từ Hạo. Tên Hạo mặt tối sầm lại, hậm hực quay người đi rồi rời khỏi.

Tôi đi cùng An Vũ Phong vào hội trường lớn. Nơi này được trang trí y như có vũ hội. Dưới những tia sáng mập mờ, ánh đèn neon như xoay tròn sáng lấp lánh, không khí âm nhạc sôi động làm người khác chỉ muốn thả lỏng cơ thể, nhảy hết mình trong sự vui vẻ.

- Thái Lăng! Chúc mừng cậu trở thành tân hội trưởng hội học sinh! – May nhờ có An Vũ Phong đuổi cổ tên Hạo đi giùm tôi. Tôi đang định đi tìm một nơi nào đó để hít thở không khí thì bỗng có một giọng nói rất ngọt ngào vang đến.

- Cảm ơn cậu... Anna! – Không biết tại sao mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt búp bê của Anna, tôi đều cảm thấy lúng túng, đến nói cũng lắp ba lắp bắp.

- Ha ha! Cậu khách sáo quá! Nhưng làm hội trưởng hội học sinh không phải là chuyện dễ dàng đâu! – Anna khẽ chớp đôi mắt tuyệt đẹp, sau đó duyên dáng xoay người, nhìn về phía sau. – Hự! Cậu nói xem có đúng không?

Hự... Giang Hự Thần!

Bộp bộp bộp!

Có tiếng bước chân chậm rãi đi về phía tôi. Tôi không dám ngẩng đầu lên, nhưng giọng nói ấm áp, thân quen đã vang đến tai tôi từ lúc nào:

- Thái Lăng! Chúc mừng cậu!

- Cảm ơn... - Giọng tôi có vẻ hơi run run, may mà lúc đó đột nhiên vang lên điệu nhạc rất mê lòng người.

Tôi ngẩng đầu thấy Hự đang mỉm cười nhìn tôi. Đôi mắt Hự đen nháy như hạt trân châu, dưới ánh đèn neon phản chiếu trông còn giống cả viên pha lê, khuôn mặt rạng rỡ như hoa anh đào đang nở. Nụ cười cậu ấy rất đẹp. Không phải nói rất quyến rũ.

Nhìn khuôn mặt Hự, tim tôi như bị cái gì đó va vào, đập liên hồi, trong đầu cứ hiện lại hình ảnh sáng nay, khi ở lễ bầu chọn, cậu ấy đã làm tất cả vì tôi. Lúc đó trông Hự như anh hùng cái thế trên ngọn cân đầu vắn...

Từng đôi nam nữ đi lướt qua chỗ chúng tôi đứng, tiếng nhạc dần dần mạnh hơn.

Giọng nói ngọt ngào của Anna đã cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi.

- Hự! Hôm nay mình vui lắm! Cậu có thể nhảy cùng mình một bản không? – Nụ cười trên khuôn mặt Anna còn rực rỡ hơn cả hoa hướng dương, thật

thuần khiết làm người khác không thể từ chối.

Hựu Thần hơi ngạc nhiên, nụ cười trên khuôn mặt dần dần tắt, cậu ấy quay lại nhìn tôi.

Anna dường như đoán được Hựu đang nghĩ gì, nhỏ quay đầu sang, cười rất tự nhiên:

- Tuy làm thế này là cướp mất vị trí nhân vật chính ngày hôm nay của Thái Lăng nhưng tôi nghĩ chắc cậu không để ý đâu!

- À... ừ... tôi không để ý đâu! – Tôi hiểu ý của Anna, vội vã lắc đầu, phối hợp cùng nhỏ.

Giang Hựu Thần nhìn tôi rồi khẽ gật đầu, rào bước nhanh đến trước mặt Anna, kéo đôi găng tay màu trắng lên trông rất lịch lãm giờ tay trái ra, hơi khom người:

- Anna! Mình có được vinh dự nhảy với cậu một bản không?

- Mình bằng lòng! – Anna nhìn đôi mắt dịu dàng của Hựu, nhẹ nhàng đưa một tay ra, đặt lên tay của Hựu.

Xoạt!

Hội trường đang tối mịt mờ bỗng chiếc đèn sân khấu sáng bừng lên làm ai cũng nhìn thấy rõ ràng cảnh hoàng tử Giang Hựu Thần cùng công chúa Anna sắp bắt đầu nhảy.

Một tay Hựu giữ lấy eo của Anna. Mái tóc dài mượt mà, ánh lên tia sáng của Anna như khẽ bay bay. Nhạc nổi lên...

Bản nhạc dường như đã được người ta kiểm tra rất kỹ càng, chau chuốt, giai điệu trầm trầm vang khắp nơi. Bản nhạc “Dạ khúc sông Danuyp xanh” du dương vang khắp hội trường.

- Ôi! Anna của trường Maria và đệ nhất hoàng tử British Giang Hựu Thần đúng là cặp đẹp đôi!

- Đẹp quá đi mất!

- Thật tuyệt vời!

Mọi người có mặt tại đây đều như chìm vào trong bóng tối, tất cả ánh sáng đều tập trung lại dành cho cặp đôi Giang Hựu Thần và Anna. Theo giai điệu bản nhạc, Giang Hựu Thần giờ tay lên để Anna xoay người. Những hạt pha lê dính trên váy Anna khẽ rung động, tưởng chừng đó là những đám mây nhỏ trên bầu trời. Bước nhảy của Hựu Thần khoan thai. Anna thì giống như một thiên thần bé nhỏ giáng trần, cứ xoay người, xoay người theo điệu nhạc...

Bản nhạc vang vọng truyền đến tai tôi, lan vào tận tâm hồn. Nhưng nhìn thấy cảnh trước mặt mình đẹp như một bức bích họa, tim tôi không hiểu sao thất lại.

Đứng trước mặt Hựu, Anna đẹp như một nàng công chúa barbie, mỗi ánh mắt của nhỏ cũng đủ để làm cả hội trường náo nhiệt lên. Có lẽ tất cả các nam sinh đều thích những cô gái đẹp và đáng yêu như thế. Anna và Hựu đứng cạnh nhau trông càng tuyệt vời hơn, mọi động tác, cử chỉ của họ đều đẹp mê hồn.

Ánh mắt Hựu ám áp vô cùng, cậu im lặng nhìn nàng công chúa trước mặt mình. Sự ám áp trong đôi mắt đó lại không thuộc về tôi...

Tôi chỉ dám đứng phía xa của sân khấu, đứng quan sát về mặt hạnh phúc của hai người bọn họ...

Nghĩ đoạn, tôi thấy mũi mình cay cay, trong lòng rất khó chịu... Hình như có cái gì đó sắp trào ra ở khóe mắt.

Tôi cố gắng kìm nén bản thân nhưng cảm giác cay cay ở mắt càng lúc càng mạnh... Đây là lần đầu tiên tôi nhận ra: Trong trái tim mình, Hựu chiếm một phần vô cùng lớn. Đây cũng là lần đầu tiên bản thân chợt hiểu rằng tôi luôn hy vọng người đứng bên cạnh cùng cậu ấy tỏa ánh hào quang là mình chứ không phải ai khác...

Trong lòng... thực ra tôi rất thích Hựu... liệu có phải...

Àm ầm! Xet!

Một con sét vô hình lóe lên, mắt tôi bừng sáng.

Thái Linh! Mày điên rồi phải không? Tại sao lại có ý nghĩ như vậy?

Mày phải biết, mày chỉ là một đóa hoa mọc ở góc tường chẳng ai thèm để ý, còn Giang Hựu Thần là một chàng hoàng tử bước ra từ lâu đài sang trọng. Tỉnh lại! Tỉnh lại đi Thái Linh! Mày đừng có nằm mơ nữa!

Những giai điệu êm dịu trong bản nhạc “Dạ khúc sông Danuyp xanh” vẫn vang lên. Tôi thần thờ nhìn Giang Hựu Thần và Anna nhảy với nhau. Điệu bộ của nhỏ Anna xem rất tự hào và kiêu hãnh.

Bất luận ai chỉ cần ở bên cạnh Hựu cũng cảm thấy sung sướng, hạnh phúc sao? Tôi...

Cảnh diễn ra trước mặt mình như cái gai đâm vào mắt tôi, tôi thấy mắt mình cay cay, có cái gì đó nóng hổi lẫn trên má.

Thái Linh! Bây giờ mày đang là tân hội trưởng hội học sinh của trường British đấy, đừng có... khóc ở đây chứ!

Nghĩ đến đây, tôi vội vã quay người đi, cắn chặt răng lại, đi thẳng ra khỏi hội trường British mà không hề ngoảnh đầu lại.

Gió buổi tối mát lạnh làm đầu óc tôi tỉnh táo hơn một chút. Nước mắt cũng được con gió thổi khô.

Tôi đi thơ thẩn trong vườn trường, trái tim như rỗng tuếch, đập vô hồn.

Tôi cố gắng lắc đầu, muốn vứt bỏ cảnh không vui ban nãy đi, nhưng tim tôi vẫn đau nhói không dứt.

Tôi ngược đầu lên mới phát hiện ra không biết từ lúc nào đã đến khu giảng đường. Nhìn khu giảng đường tối om như mực, tôi hít hơi sâu, sau đó đột nhiên nhớ ra một nơi.

Kết!

Đầy cánh cửa đang được khép chặt, tôi bước vào văn phòng của hội học sinh của trường British.

Giang Hựu Thần đã giúp tôi làm hội trưởng hội học sinh, dù thế nào chăng nữa tôi cũng phải nỗ lực hết mình, không được phụ lòng tốt của cậu ấy. Trong lòng thâm hạ quyết tâm, tôi mở đèn lên, đi thẳng về phía bàn làm việc, nhưng vừa mới lại gần chiếc bàn đó thì có một cảnh tượng rất kinh khủng hiện ra trước mắt làm tôi giật bắn người, lùi lại mấy bước.

Trên bàn để chất đống tầng tầng lớp lớp toàn là giấy tờ, văn bản, mỗi một chồng giấy tờ đều có thể dùng một câu thành ngữ để ví von: Chất cao như núi.

Trời ạ! Chẳng nhẽ những thứ này... đều là công việc của hội trưởng hội học sinh?!

Tại tôi vọng vọng lại câu nói của Anna khi nãy:

Làm hội trưởng hội học sinh không phải là chuyện dễ dàng đâu...

Tôi thất thểu cõ lết chân đến bàn làm việc một lần nữa, tiện tay lấy một tập giấy tờ, mở ra, cố gắng mắt đọc những hàng chữ đầu tiên. Bây giờ tôi mới biết hóa ra là đơn xin được hội trưởng hội học sinh phê duyệt. Tôi lại mở tập giấy tờ khác ra, đây lại là đề nghị khác với hội trưởng.

Hic! Bao nhiêu giấy tờ thế này, nếu như tôi phải đọc và phê duyệt hết chỗ này thì biết bao giờ mới xong đây?!

Mặt mày tôi méo xeo, cổ ngóc đầu lên khỏi chồng giấy tờ, nhưng trong lòng thì tối sầm lại như bầu trời sắp nổi cơn dông. Hóa ra làm hội trưởng hội học sinh và làm khổ sai cũng chả khác nhau là mấy. Liệu có thể xin không làm hội trưởng nữa được không? Nếu ngày nào tôi cũng phải vùi đầu vào những giấy tờ này thì nhất định tôi phát điên mất.

Hay là mau về khu kí túc xá để đánh một giấc đã. Cứ để mấy thứ này sáng mai xem cả thế. Trong ba mươi sáu kế, kế chuồn là thượng sách, dù gì bây giờ cũng chưa ai biết tôi đến đâu, mau về thôi!

Tôi nhấc bước, định đi về phía cửa nhưng trước mắt lại hiện lên hình ảnh Hựu đứng trên khán đài tuyên bố rất quả quyết:

Tôi có thể lấy vinh dự của mình ra đảm bảo Thái Lăng không phải là con gái!

Đồ ngốc! Tôi tự lấy tay vỗ vào đầu mình! Thái Lăng! Mày đúng là đứa hết thuốc chữa nhất quả đất, vừa nãy rõ ràng nói không muốn để Giang Hựu Thần thất vọng, thế mà lại muốn chạy trốn. Mày đúng là đứa vô dụng.

Tôi chậm rãi thu lại bước chân, tự trách mình, cố gắng lấy tinh thần, rảo bước nhanh về phía bàn làm việc và ngồi xuống. Tôi tập trung tinh thần cao độ, khí thế bùng bùng xắn tay áo lên, mở tập giấy tờ ra, bắt đầu “nghiên” từng trang một.

Kế hoạch trừ bị xuất bản tập san của các câu lạc bộ. Hết tập này đến tập khác, trường British có nhiều câu lạc bộ đến vậy sao? Câu lạc bộ bóng rổ, bóng đá, lại có cả câu lạc bộ âm thực... Ha ha, tôi nhớ ra rồi, ngày xưa hồi học lớp 10 tôi cũng từng tham gia câu lạc bộ nấu ăn, nhưng tại sao câu lạc bộ âm thực cũng xin ra tập san nhỉ? Chẳng nhẽ họ muốn bình luận xem ai làm bánh kem ngon nhất?

Xem kĩ các văn bản, còn cả đơn xin phê chuẩn, đầu tôi ngày càng nặng trĩu.

Làm sao đây? Làm sao bây giờ? Tôi nên phê vào thế nào mới đúng?

Mở từng tập văn bản ra, đầu óc tôi cứ rối tinh rối mù, cứ giờ chích bút lên mấy lần nhưng lại lưỡng lự chẳng biết nên viết gì.

Một lúc sau, tôi hoa mắt chóng mặt, những hàng chữ trước mắt càng lúc càng nhạt nhòa đi. Tôi mở to mắt ra nhưng cái mí mắt cứ thích chống đối tôi, càng lúc càng nặng... càng lúc càng sụp xuống...

Xoạt! Xoạt!

Tôi đang mơ mơ màng màng ngủ bỗng tiếng giấy kêu sột soạt đã “nhấn tâm” kéo tôi từ giấc mơ trở về với hiện thực.

Tôi cố dụi dụi cái mí nặng như đeo chì, lát sau tôi mới nhận ra mình ngủ gật ở phòng làm việc từ lúc nào. Đã thế ngủ lại còn xấu thói, đẩy đổ cả mấy chồng văn bản xuống đất.

Ôi! Văn bản...

Nhìn các giấy tờ rơi tứ tung trên sàn, đầu óc tôi hoảng loạn. Chết rồi, chết rồi! Mình ngủ bao lâu rồi? Văn bản! Mình chưa phê được chữ nào vào các văn bản cả.

Tôi vội vã cúi thấp người xuống nhặt các chồng giấy tờ lên. Một tập, hai tập... Hu hu hu, có đến mấy trăm tập liền!

Đầu tôi tê cả đi. Thế là tiêu đời rồi!

Khó khăn lắm mới xếp lại được các chồng văn bản ngay ngắn lại như cũ trên bàn. Tôi cúi đầu, khóc không thành tiếng, bỗng trong lòng bùng bùng ý chí chiến đấu: Không được! Thái Linh, mày phải cố lên!

Tôi nắm chặt tay, chuẩn bị lên dây cót tinh thần “đấu tranh” với lũ giấy tờ. Híc... xem ra hôm nay về kí túc xá muộn lắm đây!

Tôi thò tay ra với lấy một tập tài liệu, mở ra, đọc lướt nhằm từng câu từng chữ, ai dè ở phía dưới cùng đề một dòng chữ rất có sức thuyết phục:

Đồng ý đầu tháng tới sẽ tiến hành tổ chức hoạt động này. Mong đội trưởng các nhóm làm thật tốt công tác chuẩn bị. Thái Lăng!

Cái gì? Sao lại thế? Là... là ai phê duyệt đây?

Tôi ngồi bật dậy trên ghế, như bị đàn hồi lùi lại mấy mét. Vì quá đổi kinh ngạc nên cả người run lên.

Lát sau tôi mới định thần lại, thấp thỏm đi về chỗ ngồi, nhìn chăm chăm vào hàng chữ đó, sự nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn.

Boong! Trong đầu tôi bỗng lóe lên một tia sáng, tôi mau chóng lấy một tập giấy tờ khác, mở vội ra xem:

Khả năng thực hiện kế hoạch này không cao. Không duyệt. Thái Lăng!

Sao lại thế? Sao lại thế chứ?

Tôi như phát điên lật tất cả các tập văn bản còn lại ra. Tập thứ 3... tập thứ 4... tập thứ 5...

Ôi! Tại sao tất cả các chồng văn bản này đều được phê duyệt hết sạch vậy?!

Tôi kinh ngạc nhìn đồng giấy tờ đó, đột nhiên một mảnh giấy hiện lên trước mặt tôi. Mảnh giấy đó được kẹp dưới 1 chồng văn bản, phía trên có viết cái gì đó. Dựa vào trực giác, tôi nghĩ bụng, người để lại mảnh giấy này chắc chắn biết những chồng văn bản ở đây do ai đọc và phê duyệt.

Nghĩ đoạn, tôi vội rút ngay mảnh giấy đó ra, cố gắng mở to mắt đọc:

Văn bản đều đã được phê duyệt xong hết rồi! Mau quay về nghỉ ngơi đi!

Tôi ngạc nhiên đứng dậy, tay nắm chặt mảnh giấy đó, một ý nghĩ mơ hồ khẽ lướt qua trong đầu. Chà nhẽ là cậu ấy...

***Cả buổi tối hôm qua tôi không tài nào chợp mắt được. Sáng nay, tôi dờ dẩn đi đến khu giảng đường, rồi lại đi vào văn phòng của hội học sinh.

Cộc cộc!

Tôi vừa mới đi đến chỗ cái ghế, bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa.

- Mời vào!

Một cán bộ trong hội học sinh ôm cả chồng lớn toàn giấy tờ bước vào, thận trọng đặt nó lên bàn tôi.

Bộp!

Đầu tôi như vừa được đeo thêm mấy tấn đá, dây thần kinh căng lên như cái dây đàn.

- Đây là những văn bản ngày hôm nay mới gửi tới! – Cậu cán bộ đó nhìn tôi thần nhiên rồi gật đầu. Cả người tôi như bị tê dại, ngồi phịch xuống ghế.

Hóa ra công việc của hội trưởng mãi mãi chẳng bao giờ hết. Vậy tôi... tôi ngày nào cũng phải sống trong cuộc sống như địa ngục thế này sao?

Hu hu hu...

- Hi! Mới sáng sớm ra mà đã chăm chỉ thế! – Mặt mày tôi đang nhăn nhó như cái bị rách thì có tiếng đẩy cửa, tam đại tướng quân bước vào trong.

Mái tóc màu hung đỏ của Kì Dực đầy vẻ khiêu khích.

- Xem ra bạn hội trưởng chuyên tâm với công việc lắm!

- Sao các cậu lại đến đây? – Tôi sững ra, nhìn về phía ba tên đó.

- Công việc vẫn ok cả chứ? – Nghiêm Ngôn mặt lạnh như hình sự, dường như chả có điều gì có thể làm cậu ta thay đổi về mặt đó cả.

- Các cậu đến giúp tôi hả? – Nghe Nghiêm Ngôn nói vậy, tôi vui vẻ tiến về phía cậu ta một bước.

- Cậu phải tự mình giải quyết!

Nghiêm Ngôn nói dứt câu xong, tôi như tí nữa thì ngất sùi cả bọt mép trên đất như bị trúng độc.

- Thái Lăng! Cậu cuối cùng cũng hiểu ra là làm hội trưởng hội học sinh không dễ, phải không?

- Tôi... - Vừa giãy giụa thoát ra từ bẽ khổ, tôi ngẩng đầu lên thấy ánh mắt của tên Ân Địa Nguyên cứ đánh lại, nhìn tôi chăm chăm, vẻ muốn khuyên tôi đừng cố lấy trứng chọi đá.

- Hừm! Tôi khuyên cậu đừng có gắng gượng quá. Nếu cảm thấy không làm nổi thì từ bỏ đi. – Không ngờ Ân Địa Nguyên như nhìn thấu tâm can tôi, nói một câu mà trúng tim đen.

Tôi thẹn người ra, mới đầu cứ nghĩ cậu ta sẽ cổ vũ, động viên tôi giống Giang Hựu Thần, nhưng không ngờ cậu ta lại khuyên tôi bỏ cuộc.

- Sao thế? Đang nghĩ xem lúc nào nên từ chức hả? – Thấy tôi cúi đầu không nói gì, Nguyên mỉm cười, mắt kính phát ra một tia sáng rất lạnh.

- Không phải! Phê duyệt mấy giấy tờ này chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, sao làm khó được Thái Lăng này chứ! Tôi nhất định sẽ làm một hội trưởng hội học sinh xuất sắc!

Tôi tức giận đi về phía bàn làm việc, ngồi xuống. Rút một tập văn bản ra từ chồng giấy tờ chất cao như núi. Tôi đặt lên bàn rồi khẽ mở ra.

Cuộc thi “Công chúa British”

Vì trường British là trường toàn nam sinh nên xin đề nghị trường tổ chức cuộc thi “Công chúa British”. Cho các nam sinh hóa thành con gái, sau đó bầu chọn ra nam sinh trông giống con gái nhất...

Là ý kiến của ai thế này? Con trai hóa trang thành con gái?!

Nếu như cái đề nghị kiểu biến thái này mà được thông qua thì thân phận thật sự của tôi bị bại lộ là cái chắc. Những cố gắng của Giang Hựu Thần chẳng phải sẽ chỉ như công dã tràng xe cát sao?!

Tôi bực mình, lật trang cuối cùng của văn bản đề nghị đó ra, tôi nghiên răng ken két khi nhìn ba chữ ở phía cuối cùng ghi tên người đề nghị:

Lâm Tử Hạo

- Quá đáng quá! Thế này chẳng khác gì muốn lật tẩy tôi trước mặt bạn dân thiên hạ hay sao? Và lại British là trường nam sinh, hóa trang thành nữ sinh sẽ ảnh hưởng đến uy tín của trường! – Tôi cầm chặt tập văn bản đó trong tay nói ra ý kiến của mình.

- Thái Lăng! Cậu nên cẩn thận với hắn ta! – Ân Địa Nguyên liếc nhìn tập văn bản trong tay tôi – Hắn ta có thể làm những chuyện mà cậu không ngờ tới được đâu!

- Tôi... phải làm sao đây? – Tuy tôi biết cần phải cẩn thận với tên Hạo nhưng nhớ lại cái mũi điều hâu của hắn, tôi hơi lo sợ.

- Cậu không biết nên làm thế nào à? – Kì Dực nhảy dựng lên, đập tay vào bàn tôi. – Nếu cậu dám làm gì liên lụy đến Hựu thì tôi không để cậu yên đâu!

- Dực, đừng nóng nảy quá! – Nghiêm Ngôn tuy miệng thì khuyên Kì Dực, nhưng lại dùng ánh mắt ón lạnh nhìn thẳng tôi. – Đó là trách nhiệm của cậu ta, cậu ta phải tự nghĩ cách.

Tôi bực mình nhìn ba tên mặt lạnh đó. Xem ra họ không làm tổn hại tôi là may mắn lắm rồi, nói gì đến giúp đỡ chứ?

- Thái Lăng! Cậu đúng là ngốc quá mức! – Ân Địa Nguyên nói một câu tinh bơ, sau đó cùng Kì Dực, Nghiêm Ngôn rời đi.

Đây là... là do tôi tự gieo gió thì phải gặt bão sao?

Tôi hậm hực đặt tập văn bản xuống, viết ba chữ to tướng:

Không phê duyệt!

***Boong!

Đồng hồ lớn vang hồi chuông báo hiệu 12 giờ, chớp mắt đã đến giờ nghỉ trưa.

Không ngờ tôi mất cả buổi sáng bận bịu trong văn phòng hội học sinh. Híc... bây giờ đói muốn chết, phải đi kiếm cái gì nhét vào dạ dày đã.

Ọc ọc! Ọc ọc!

Nghĩ đến hai chữ “ăn cơm”, bụng tôi sôi lên òng ọc. Con đói cồn cào làm tôi đứng bật dậy, không nghĩ ngợi gì rời khỏi văn phòng.

Tôi đi thật nhanh ra khỏi khu giảng đường, tiến thẳng về phía sân vận động. He he... chỉ cần đi qua sân vận động là tới nhà ăn. Ôi! Cái bụng tôi sắp được no nê rồi!

Tôi rào bước định đi qua sân vận động, bỗng tôi nhìn thấy một người...

Buổi trưa ở sân vận động thường có rất ít người, nhưng người này lại đứng ở ngay giữa sân vận động, thái độ nom rất kì lạ. Hơn nữa, cậu ta trông rất bất mắt: Mái tóc dài dài, nước da trắng hồng, chiếc mũi thanh tú...

Đó không phải là An Vũ Phong sao?

An Vũ Phong đứng quay lưng lại về phía tôi, hai tay đút túi quần, đầu ngẩng cao trông rất hiên ngang. Tôi biết cậu ta không phát hiện ra tôi vì ánh mắt tên đó đang còn mãi nhìn thẳng vào một người phía trước.

Nhìn theo ánh mắt của An Vũ Phong, tôi khẽ giật mình: Mái tóc ngắn bồng bềnh, nước da rám nắng, khuôn mặt anh tuấn, đôi môi đẹp như cánh hoa anh đào...

An Vũ Phong cứ nhìn chằm chằm người đó, mà người đó lại chính là Giang Hựu Thần.

Càng làm người khác thấy ngạc nhiên là Hựu đứng thẳng người trông rất điềm tĩnh, hai tay hơi trùng xuống.

Hai... hai tên này trước giờ cứ như nước với lửa, sao lại đứng với nhau ở đây thế này? Hơn nữa lại còn là sân vận động vắng teo vắng ngắt.

Tôi đột nhiên thấy căng thẳng, cổ nuốt nước bọt rồi như phản xạ có điều kiện thu ngay lại bước chân, vội vã nấp sang đằng sau một cái cây.

- Phong! Cậu tìm tôi có chuyện gì? – Giọng Hựu ấm áp, làm tim tôi như đập nhanh hơn.

- Tại sao cứ ép buộc Thái Linh phải là hội trưởng hội học sinh? – An Vũ Phong vừa mở miệng ra đã nói với giọng điệu đầy đe dọa, có vẻ còn rất nghiêm túc và lạnh lùng làm tôi run cầm cập.

Cậu ta đang nhắc đến tôi sao? Không ngờ An Vũ Phong lại tìm gặp Hựu để bàn chuyện về tôi. Cậu ấy không muốn tôi làm hội trưởng hội học sinh sao?

Tôi ngạc nhiên đến nỗi cứ há hốc miệng, tim đập như gõ mõ. Vì căng thẳng quá, không biết từ lúc nào, tay cứ bấu chặt vào thân cây, thấp thỏm chờ câu trả lời của Hựu.

- Chức hội trưởng hội học sinh của Thái Linh đều do mọi người bằng lòng bầu chọn! – Có vẻ như Hựu không tán thành cách nghĩ của An Vũ Phong. Cậu ấy khẽ nghiêng đầu, mỉm cười. – Mọi người đều chấp nhận Thái Linh!

Nhìn thấy nụ cười của Hựu, trong lòng tôi cảm thấy rất ấm áp.

Nếu như không phải Hựu lấy danh dự ra đảm bảo, tôi e rằng mình sẽ bị đuổi cổ ra khỏi British rồi. Tôi được mọi người chấp nhận cũng là do công lao của Giang Hựu Thần.

- Do mọi người bằng lòng bầu chọn?! - An Vũ Phong như bị kích động, cậu ta gắt lên. – Cậu nghĩ rằng như thế Thái Linh có vui vẻ không? Cậu nghĩ rằng cô ấy làm hội trưởng hội học sinh là sung sướng lắm sao? Nhìn Thái Linh cả ngày vui đầu vào công việc, trông rất đáng thương. Cậu có biết tối hôm đó cô ấy phê duyệt văn bản nhiều đến nỗi ngủ thiếp đi từ lúc nào không?

A... Tôi phê duyệt văn bản nhiều quá đến nỗi ngủ thiếp đi... Trông bộ dạng tôi lúc đó chắc khổ sở lắm...

Sao An Vũ Phong lại biết chuyện tối hôm đó tôi ngủ gật ở văn phòng nhỉ? Hay là người giúp tôi phê duyệt toàn bộ số văn bản đó chính là cậu ấy?

Nhìn khuôn mặt tức giận của Phong, tâm trạng tôi rối bời.

- Không sao! – Giang Hựu Thần không hề để tâm đến cơn giận dữ của An Vũ Phong, giọng nói của cậu ấy vẫn rất bình tĩnh, dường như muốn làm Phong yên tâm hơn. – Chúng ta có năm người, cùng nhau giúp cô ấy sẽ khắc phục được thôi!

- Cái gì mà năm người? – Nhưng câu trả lời điềm tĩnh của Hựu như đổ thêm dầu vào lửa. – Ai mà biết được ba tên ngốc kia giúp được cái gì cơ chứ?

- Có những việc tôi chỉ làm được thế. Phong, cậu nên hiểu... - Giang Hựu Thần vẫn không hề bị những câu nói của An Vũ Phong làm cho tức giận, trả lời điềm tĩnh. – Nguyên rất thông minh, cậu cứ yên tâm!

- Cậu thì biết cái gì? – Nhưng An Vũ Phong rất không vừa lòng với cách trả lời đó, ngọn lửa giận dữ trên người cậu ấy cháy bùng bùng, giọng như gằn lên. - Từ trước đến giờ, cậu chỉ như cây hoa được trồng trong nhà kính, lúc nào cũng chịu sự bao bọc, bảo vệ của mấy tấm kính đó, chẳng bao giờ có chủ kiến của mình. Cậu chẳng hiểu cái gì cả, cậu giúp Thái Linh được gì? Cho dù lần trước cậu tuyên bố rất hùng hồn là lấy danh dự ra bảo đảm, nhưng tôi nói cho cậu biết, cái danh dự của cậu chẳng đáng giá đến thế đâu, Thái Linh cũng chẳng cần đến!

An Vũ Phong nói dứt câu, nhàu chặt lông mày, quay đầu ra chỗ khác, không muốn nhìn thấy khuôn mặt Hựu nữa.

Bỗng, cả sân vận động yên lặng đến đáng sợ. Không khí xung quanh yên lặng đến nỗi con gió thổi qua cũng nghe rõ tiếng.

Tôi nín thở nhìn hai người đó, mím chặt môi, sợ rằng chỉ cần không cẩn thận phát ra tiếng động thì...

Tích tắc... Tích tắc...

Kim giây và kim phút khẽ chuyển động mấy vòng nhưng tôi có cảm giác thời gian kéo dài đến mấy thế kỉ.

- Ừm! – Giang Hựu hơi cúi đầu xuống, mắt tối lại, đợi đến lúc cậu ấy ngẩng đầu lên, tôi ngạc nhiên phát hiện ra rằng đôi mắt ám áp mọi khi đã biến mất, thay vào đó là một đôi mắt rất kiên định, dứt khoát. – Vậy cậu thấy Thái Linh cần gì?

- Thái Linh cần sự quan tâm chân thành, cần một người có thể bảo vệ cho cô ấy, một người luôn sẵn sàng, giúp đỡ cho cô ấy! – An Vũ Phong nói thẳng thừng mà không chút nghĩ ngợi. – Cậu cần bản không thể đem lại hạnh phúc cho Thái Linh, hãy từ bỏ cô ấy đi!

Ồ!

Câu nói của An Vũ Phong như một dòng nước lạnh ứa vào đầu tôi. Tôi không kiềm chế được, hơi run lên, trượt tay, suýt nữa ngã từ trên cây xuống, may mà tôi kịp phản ứng, tóm chặt lấy cành cây, cổ sống cổ chết ôm thật chặt cái cây đó.

- Dù có mất cả buổi tối giúp cô ấy phê duyệt các văn bản cũng vô ích sao? – Đột nhiên Hựu mỉm cười như nắm chắc phần thắng trong tay.

Àm ầm!

Cả người tôi cứng đờ như bị sét ban ngày đánh.

Người mà buổi tối hôm trước giúp tôi phê duyệt toàn bộ các văn bản hóa ra là... Giang Hựu Thần.

Tôi sững người ra nhìn Hựu đứng trước mặt, trong lòng sự xúc động cứ như dòng nước lũ tuôn trào, sâu sắc, im lặng và một chút cay cay ở sống mũi...

Tại sao cậu ấy không nói cho tôi biết? Hay là Hựu không muốn cho tôi biết?

- Vậy thì để cậu làm được rồi hãy nói! - An Vũ Phong nghe không hiểu câu nói của Hựu, trái lại còn tiến sát đến trước mặt Hựu nói rõ to. – Nhưng e là tôi không để cho cậu có cơ hội đó đâu! Bây giờ tôi sẽ giành lại Thái Linh từ tay cậu!

- Vậy sao? – Nụ cười của Hựu phụt tắt, lông mày nhíu cao lên, buông ra một câu nói sắc lạnh. – Nếu cậu nghĩ mình có khả năng giành lại được thì cứ thử xem!

Thịch!

Cả người tôi cứng đờ như khúc gỗ, có cảm giác người mình biến thành một bức tranh bị dán chặt trên cây.

Gió khẽ thổi trên sân vận động làm tóc dài của Phong khẽ bay bay, để lộ ra ánh mắt lạnh lùng đang nhìn chằm chằm Hựu, cách nhìn này giống như nhìn người không quen biết.

Ánh mặt trời dịu dàng chiếu rọi xuống mái tóc Hựu, đôi mắt đen láy như phát ra tia sáng, trên khuôn mặt đẹp như một bức tượng điêu khắc để lộ ra nụ cười vừa ám áp, vừa kiên định, đôi môi khẽ nhấp nháy.

Tôi nghệt ra đứng nấp sau gốc cây, không nói câu gì nhìn hai người đó, tâm tư trong lòng cứ bộn bề như từng đợt sóng dâng lên đánh vào bờ...

Giọng nói của Giang Hựu Thần vang vọng... vang vọng rất lâu bên tai tôi...

Nếu cậu nghĩ mình có khả năng giành lại được thì cứ thử xem!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 3: Phút Giây Ngọt Ngào

Honey Time

Địa điểm:

Nhà Thái Linh

Nông Trại Hạnh Phúc

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

Ông Giang – ông nội của Giang Hựu Thần

Giang Tiểu Vân

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện trở thành một cô bé ngây thơ

Thầm ước nguyện trong vòng tay anh

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi đắm chìm trong bài hát đồng dao của

những đứa trẻ.

oOo

Píp... Bạn có E-mail, hãy vào check mail.

- Ôi! – Trải qua một trận đấu tranh kịch liệt với lũ bộ ngủ, cuối cùng tôi cũng cố gắng mở được đôi mắt khép chặt như được dính keo.

Híc... Chúa ơi! Hội học sinh phải xử lí bao nhiêu hồ sơ, giấy tờ, thư từ qua email chất cao như núi. Tôi mất cả buổi tối, khó khăn lắm mới giải quyết xong, ai dè lại nhảy ra ở đâu một email mới. Cũng tại bây giờ công nghệ thông tin phát triển quá, máy tính của tôi kết nối internet với cả trường British, kết quả là báo hại tôi cuối tuần vẫn phải ở nhà làm việc.

To: Thái Linh

Công việc của hội học sinh rất quan trọng nhưng sức khỏe còn quan trọng hơn! Sau này không được thức trắng đêm làm việc đâu đấy! Xuống dưới ăn sáng đi nhé!

From: Giang Hựu Thần

Gửi lúc 6 giờ sáng.

A! Giang Hựu Thần biết tôi vất vả, cực nhọc nên bảo tôi không được thức khuya. Trong lòng tôi bỗng ấm áp lạ thường, hơi ấm như lửa lên tận cổ họng,

rồi tràn cả vào mắt.

Tạm stop lại đã!

Tôi định thần lại, xem kĩ lần nữa cái email đó. Email gửi lúc 6 giờ sáng?!

Không... không phải chính là bây giờ sao?!

Giang Hựu Thần bảo tôi xuống ăn sáng, lẽ nào cậu ấy đứng ngay dưới lầu?! Ha ha ha... Thái Linh, mày đừng có mà nằm mơ giữa ban ngày đi. Nếu như thế giới này xuất hiện kì tích thì may ra điều đó mới là sự thật.

Tôi chép miệng một lúc, vờn vai đứng đây, mắt nhìn từ phía thăm dò.

Má... má ơi! Thế giới này đúng là có kì tích sao?!

- Giang... - Tôi không dám tin vào mắt mình, vội vã mở cửa sổ, thò vội người ra.

Dưới màn sương mù mờ mờ buổi sáng có một bóng người cao cao đang vẫy tay với tôi.

Mặt trời uể oải vương mình qua những đám mây dày, những tia nắng ấm áp xuyên qua tán cây chiếu sáng trên khuôn mặt Hựu làm cho người khác có cảm giác bị choáng ngợp. Ánh mặt trời nhẹ nhàng lách qua từng sợi tóc của Hựu, mái tóc màu đen tuyền như được nhuộm màu vàng óng.

Một làn gió mát lạnh khẽ thổi, sự ấm áp chan hòa của nắng sớm như hòa vào với cái lạnh lẽo còn sót lại của ban đêm, làm cho tôi thấy lâng lâng trong người.

Thình thịch... thình thịch...

Tôi có cảm giác mình như bị phù phép, ngơ ngẩn đứng im thít nhìn chàng hoàng tử đang cười bạch mã màu trắng – Giang Hựu Thần.

- Thái Linh ! Đây là bữa sáng của cậu ! – Giang Hựu Thần mỉm cười rồi hươ hươ chiếc hộp giấy. Bầu trời ban nãy còn tờ mờ thế mà thoát một cái tràn đầy ánh sáng rực rỡ.

- Ô ! – Tôi như bừng tỉnh lại, đóng sập cửa, mặt nóng bừng rồi chạy một mạch xuống. Tôi vừa thờ dốt vừa hỏi – Cậu... sao cậu biết mà đến?

- Mình thấy phòng cậu đèn còn sáng nên nghĩ chắc chắn cậu còn đang làm việc. - Giang Hựu Thần nhẹ nhàng xoa đầu tôi rồi lấy chiếc di động ra. Dùng cái này gửi email cho cậu!

- Ô...

Rốt cuộc là tại sao? Hôm nay Giang Hựu Thần trông quyến rũ mê hồn...

Thình thịch! Thình thịch...

Khó khăn lắm tôi mới điều chỉnh được nhịp thở của mình nhưng tim tôi lại đập loạn xạ. Trước mắt tôi, Giang Hựu Thần như muốn làm tôi tan chảy đến nơi. Ánh mắt, giọng nói của cậu ấy đều dịu dàng đến thế.

Bỗng Hựu kéo tay tôi, quay người bước đi.

Lúc này tôi mới trấn tĩnh, ý thức trở lại:

- Giang Hựu Thần! Cậu... cậu muốn đi đâu vậy?

- Mình muốn đưa cậu đến một chỗ rất đẹp, mình đảm bảo cậu sẽ thích! - Giang Hựu Thần cười híp mí làm tôi đỏ bừng mặt.

- Được... được – Nhìn cậu ấy thế, tôi không còn sức phản kháng lại nữa.

- Đợi đã! – Đột nhiên Giang Hựu Thần đứng sững lại. – Bây giờ mình vẫn chưa thể đi cùng cậu!

- Tại... tại sao?

- Ha ha... Thái Linh, bộ áo ngủ của cậu nhìn đáng yêu thật... - Giang Hựu Thần vờ vô tội, chớp chớp mắt nhìn tôi, cố ý chống cằm suy tư. – Nếu cậu không ngại thì chúng ta cứ như thế này đi tiếp vậy!

- Oái! – Một tiếng hét thảm thiết như phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng buổi sáng, tôi chạy vút về phòng.

Ông thần xui ơi! Sao ông lại cho con một vỏ đau vào đúng lúc giây phút lãng mạn như vậy!

***Chiếc xe chạy liên tục không nghỉ qua một thành phố trông rất phồn hoa, chậm chậm đi đến một nơi rộng rãi, thoáng đãng. Phong cảnh xung quanh

giống như những thước phim tuyệt đẹp chuyển hết cảnh này đến cảnh khác.

Trên bầu trời le lói những tia nắng làm khung cảnh càng đẹp mê hồn hơn. Làn gió mát tinh nghịch như đuổi bắt những đám sương sớm trên chạc cây, chúng cuộn lại với nhau trên ngọn cây rồi từ từ đọng lại trên lá.

Trên khoảng đất mênh mông là một cánh đồng lúa chín vàng óng được điểm xuyết màu xanh mượt của những lùm cây, thảm cỏ non. Tất cả rất thanh khiết làm cho người ta liên tưởng đến khúc ca mùa thu.

- Thái Linh, đến nơi rồi, xuống xe thôi!

- Ủ! – Tôi ngây ngất theo Giang Hựu Thần bước xuống xe.

- Ôi! Oa!

Đây... đây không phải là khu nông trại lớn chỉ có trong phim “Garfield” sao? Chẳng lẽ đây là sự thực?

Sân được lát gạch đỏ, bao bọc xung quanh toàn cây xanh hiện ra ngay trước mắt chúng tôi. Bốn phía sân là những cánh đồng như trải dài bất tận, nhìn cảm tưởng đó là bức tranh sơn dầu phủ màu vàng óng.

- Thái Linh! Mau vào đi! - Giang Hựu Thần đã đi đến phía trước, quay đầu lại vẫy tay với tôi.

- Đến nơi rồi! – Tôi há hốc miệng, chạy về phía Giang Hựu Thần. Nông trại này lớn thật!

Tôi đi theo Hựu, tò mò nhìn ngắm những cảnh vật mới lạ xung quanh. Nông trại rộng đến mức khó tưởng tượng nổi, chỉ riêng cái cửa bước vào đã to ngang với một căn phòng nhà tôi.

Tôi lóng ngóng cời giày ra giống như Hựu rồi nhẹ nhàng đặt lên giá giày ở chỗ cửa.

Sao Hựu Thần lại đưa tôi đến đây nhỉ? Tôi nhìn sang bên cạnh thấy sắc mặt Giang Hựu Thần thay đổi, miệng mấp máy định nói gì thì bỗng nghe thấy những giọng nói neho neho, mừng rỡ tít tít.

- A! Anh Hựu về rồi!

- Anh Hựu! Anh Hựu!

Một đám nhóc khoảng bốn, năm tuổi, khuôn mặt trắng hồng, chân tay hơi loạn xạ, sung sướng cực độ lao như tên bắn về phía chúng tôi.

Một bé gái buộc tóc chôm đào và một bé trai thò lò mũi xanh chạy lên đầu tiên. Hai nhóc này không nói gì cả, cứ chạy nhằm thẳng về phía Hựu. Trông chúng cứ như đang chạy đua nước rút với nhau, đứa thì bên trái, đứa thì bên phải, lao bỏ đến rồi ôm chặt lấy Giang Hựu Thần.

Oái... chúng dị ứng với con gái!

Tôi lo lắng lao ngay về phía đó nhưng Giang Hựu Thần không bị sao cả. Cậu ấy dang rộng tay để ôm cả những đứa trẻ khác, mỉm cười rất vui vẻ.

Nhìn nụ cười tự nhiên đó, tôi thẹn người ra. Người trước mặt tôi có đúng là Giang Hựu Thần không?

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Giang Hựu Thần như một chiếc rương phép thuật chứa đựng biết bao nhiêu điều bí ẩn, mang lại cho tôi hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Lúc trên sân khấu, Hựu như một chàng hoàng tử, lúc thì dùng cảm chấp nhận lời quyết đấu trên sân bóng rổ, lúc lại âm áp, dịu dàng như ánh mặt trời...

Rốt cuộc con người nào mới là cậu ấy thực sự? Tôi nhìn Giang Hựu Thần đang nô đùa cùng đám nhóc tí, trong lòng đột nhiên thấy ấm áp.

Nhưng...

Một phút... hai phút...

Năm phút đã trôi qua.

Không thể nào! Tôi đứng ở cửa, trề môi ra, xoa xoa đôi chân sắp tê của mình, trong lòng cảm thấy như nước sôi sục sôi nổi bọt trắng.

- Ừm... - Tôi lấy hết sức hắng giọng một cái.

Bên cạnh tiếng cười nói vẫn say sưa không ngớt.

- Ừm... Ừm ừm... - Tôi lấy hết hơi, lên “giây cốt” cổ họng, hắng giọng rõ to mấy cái.

- Ừa?! Anh ta là ai vậy? – Đứa bé gái buộc tóc chôm đào ban nãy chạy tiên phong phát hiện ra tôi. Cô nhóc ngạc nhiên, lấy tay chỉ vào tôi hét lên rõ to.

- Anh ý nhìn đẹp trai quá!

- Đáng yêu giống y như anh Hựu!

Tiếng nói oang oang của bé gái làm đổ dồn mọi sự chú ý của những đứa trẻ khác. Thoắt một cái, đám nhóc tí đó đều quay sang nhìn tôi chăm chăm không chớp mắt.

Oái! Anh ư? Đám nhóc đó gọi tôi là anh?

Tách tách... tách tách.

Trán tôi mồ hôi tuôn xối xả.

- Mấy cậu làm trò gì thế? Đó là con gái mà! – Bỗng có một giọng nói rất quả quyết vang lên.

Hu hu hu... Xúc động quá! May mà còn có người nhận ra.

Cuối cùng cũng có người biết tôi là con gái! Tôi cảm kích quay đầu sang nhìn vị “ân nhân” đó nhưng vừa mới đầu sang thì...

Xèo xèo!

Tôi cứ như ngọn lửa đang cháy hừng hực bị dội ngay một gáo nước lạnh tái người.

Một cô bé cắt tóc ngắn nhìn tôi chòng chọc không dời với ánh mắt đầy vẻ hoài nghi. Ánh mắt đó lạnh như tảng băng vậy! Trông cứ ngỡ là Nghiêm Ngón phiên bản mới.

- Là con trai! Con trai mà! – Cô bé tóc chòm đào không tin, vừa nhìn tôi cười lấy lòng, vừa “tuyên bố” ngọt xớt.

- Ngốc thế! Làm sao có thể là con trai được! Làm gì có đứa con trai nào lùn thế! Chỉ cao bằng nửa anh Hựu – Đứa nhóc tóc ngắn đó giọng càng quả quyết hơn. Ủa?! Phía sau lưng cô bé có tiếng gì ồn ào thế nhỉ?

Tôi đưa mắt nhìn, ngay sau đó đơ người ra. Ôi cha mẹ ơi! Đám nhóc con gái không biết từ lúc nào đã nhảy xuống khỏi lòng Hựu, chia thành hai phe. Một phe do bé gái buộc tóc chòm đào dẫn đầu, chạy rào rào về phía tôi rồi xếp thành một hàng dài, giơ hai tay lên hét rõ to:

- Anh ơi! Trông anh đáng yêu quá!

Phe còn lại do đứa bé gái tóc ngắn làm “đại ca”, giơ tay ra phản kích:

- Là con gái! Nhất định là con gái!

- Con trai!

- Con gái!

...

- Được rồi! Được rồi! – Đúng lúc hai bên đang giằng co kịch liệt, bất phân thắng bại thì Giang Hựu Thần đi về phía đó rồi đứng ở giữa. Hựu lấy tay xoa xoa đầu tôi, coi tôi cũng như một đứa nhóc con.

Cánh tay của Giang Hựu Thần thật to rộng, ánh mắt như muốn nói:

- Đừng để ý! Tụi nhỏ chưa biết gì mà!

Hựu nhìn tôi mỉm cười, môi khẽ mấp máy để lộ hàm răng trắng đều:

- Nghe anh nói này! Đây là chị Thái Linh, là con gái thật 100% đấy. Các em có thể gọi chị ấy là Tiểu Linh. Chị ấy tốt bụng lắm!

- Chị Tiểu Linh?

Đám nhóc tí cùng thốt lên kinh ngạc. Tôi ngệt người ra, cảm giác trong lòng mình như tỏa ra một hơi ấm. Giang Hựu Thần đang giới thiệu tôi với tụi nhóc sao? Trong mắt Hựu hóa ra tôi là một người như vậy!

Trong khoảnh khắc đó, giọng nói của Hựu như những nốt nhạc êm ru không ngừng vang vọng lại, quanh quẩn bên tai tôi. Tôi thấy mình như được thưởng thức một bản hòa tấu tuyệt vời, cả người khoan khoái lạ thường, cảm giác lo lắng, ngại ngần ban nãy tan biến đi đâu hết.

- Hóa ra đúng là con gái... buồn quá! – Bé gái lúc nãy khen tôi đẹp trai, đáng yêu tỏ ra hụt hẫng, cúi rụp đầu xuống.

- Đã bảo là con gái rồi mà! – Bé gái tóc ngắn lạnh lùng ngẩng đầu lên, nhìn tôi với ánh mắt đầy thù địch, sau đó kéo tay Giang Hựu Thần. – Anh Hựu!

Chơi trò trốn tìm với Tiểu Vân đi!

- Đợi đã... phải chơi với cả chị ấy nữa! - Giang Hựu Thần rút tay lại, vẫn đứng bên cạnh tôi, giọng nói thân thiện vô cùng. – Chúng ta cùng chơi trò trốn tìm.

- Không chịu đâu! Em chỉ muốn chơi với anh Hựu thôi! – Hóa ra đứa bé tóc ngắn tên là Tiểu Vân. Nhóc ta phụng phịu, nhăn mặt lại như khi ăn gừng nhìn tôi. – Chị này tự đi ngủ đi!

Hả?! Tôi giật mình. Sao Tiểu Vân lại ghét tôi đến thế nhỉ?! Híc... tôi có làm gì sai đâu?

- Tiểu Vân ngoan nào! Để anh xách hành lý giúp chị Linh vào phòng đã, được không? – Hựu vẫn dịu dàng dỗ dành đứa bé gái đó rồi quay sang đỡ lấy ba lô của tôi, ra hiệu đi theo cậu ấy.

- Ừm! – Tiểu Vân miễn cưỡng đồng ý, dầu môi lên rõ cao.

Vèo vèo vèo vèo!

Một dáng người thấp bé lao vào chen giữa tôi và Giang Hựu Thần nhưng đột nhiên bị ngã bở chừng ra đất. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, chưa kịp giơ tay ra thì Hựu Thần đã bế Tiểu Vân vừa bị ngã lên.

- Tiểu Vân! Có đau không? - Giang Hựu Thần đặt Tiểu Vân xuống, nhẹ nhàng quay người cô nhóc để kiểm tra xem có bị thương ở đâu không.

Tôi định thở phào nhẹ nhõm thì...

Xoẹt! Xoẹt!

Ánh mắt Tiểu Vân nhìn tôi như nhìn thấy kẻ thù, khóe mắt lóe lên lời cảnh báo: Hừ! Sau này tôi không cho phép chị đi gần anh Hựu của tôi như thế!

Tách! Tách! Tách!

Tôi vã mồ hôi như tắm. Lẽ nào mình làm người khác ghét đến vậy?!

- E hèm! E hèm!

Đúng lúc tôi không biết nên làm thế nào thì bỗng có một tiếng hắng giọng phía sau lưng chúng tôi vọng lại.

Lũ nhóc tí khi nãy còn nhí nhố cãi nhau ôm tôi thế mà thoát một cái đã giải tán, ai chạy về phòng nấy. Tôi đứng dậy, tò mò nhìn xem có ai lại đáng sợ đến vậy.

Tiếng guốc mộc kêu cộp cộp trên sán gỗ màu đỏ hun, quần vải thô màu nâu, áo vải xanh... Một người lớn tuổi chậm rãi đi từ đầu hành lang bên kia đến, hai tay đút vào túi áo, đôi lông mày to đậm trông rất nghiêm nghị, chỉ có điều... Ặc ặc... ông ta để kiểu đầu quả dưa.

Giang Hựu Thần quay lại nhìn ông lão đầu quả dưa đó, đi lên phía trước mấy bước:

- Ông nội!

Hử? Ông nội?! Đó là ông của Giang Hựu Thần?!

- Hựu! Cháu đến rồi!

Ông ấy xem ra không dữ dằn lắm, còn nhìn Hựu gật đầu triu mến. Nhưng sao lũ nhỏ đều chạy mất hết cả dép vậy cả? Tôi mặt ngây ra không hiểu, nhìn hai ông cháu.

Thình lình, ông lão quay sang nhìn đứa bên cạnh đang đứng thộn ra là tôi. Mặt mày ông đang tươi như hoa thực được được mùa bỗng đánh lại như thép, hai tay chấp đàng sau.

Cộp! Cộp! Cộp!

Ông lão bước mấy bước đến trước mặt tôi, mắt liếc nhìn xăm xoi tôi từ đầu đến chân.

- Cô là ai? – Oái! Giọng nói của ông ta khác hẳn lúc vừa rồi. Không khí ngột thở còn hơn cả ra pháp trường.

Tìm tôi đập như gõ mõ, lát sau mới hoàn hồn lại, đặt tay lên ngực lấp ba lấp bấp giới thiệu:

- Chào... chào ông ạ! Cháu là... là bạn học của Giang Hựu Thần, cháu... cháu tên... là... là Thái Linh!

Nghe tôi tự giới thiệu xong, mặt mày ông lão vẫn ón lạnh như nước đá Bắc Cực. Ông ta lặng thinh không nói câu nào, nhìn tôi trừng trừng, ánh mắt sắc bén như dao găm, cứ như muốn xuyên một phát cho tôi “ngủm” luôn.

Ồi!Ồi! Khủng bố quá... Chà nhẽ tôi nói gì sai sao? Ông lão và Tiểu Vân y hệt nhau, đều không ưa nổi tôi sao?

Tôi lo ngay ngáy như cá nằm trên thớt, thấy sóng lưng lạnh toát.

- Ông à! Thái Linh là con gái mà! Ông cứ nhìn cô ấy chăm chăm thế làm cô ấy hiểu lầm đó! - Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đi về phía tôi, chặn lại ánh mắt sắc lạnh của ông lão.

- Hừm! Lại thật! Lại thật! – Ông lão chau mày, liếc xéo Hựu một cái rồi lại quay sang nhìn “thăm dò” tôi – Cháu nội tôi biến thành vệ sĩ từ lúc nào vậy?

- Ông! Ông không thay đổi thì sao cháu thay đổi được. Và lại từ trước đến giờ ông hiểu khách lắm mà! - Giang Hựu Thần đứng chếch sang một bước, quay đầu lại giới thiệu với tôi. - Thái Linh! Đây là ông nội mình!

- Chào... chào ông ạ! – Tôi không dám ngẩng đầu lên nhìn ông lão, cúi đầu áp ứng chào.

- Khả khả! Xem ra chẳng có điểm gì nổi bật cả! Nhưng cháu nội tôi đã thích thì tôi đành miễn cưỡng đồng ý vậy! Ha ha ha! Vào ăn cơm đi! – Ông lão nói với giọng điệu phớt lờ nhưng không hiểu sao tôi thấy cách nói của ông như ẩn chứa điều sâu xa gì đó làm tim tôi thấp thỏm.

- Hừm hừm! Đồ đáng ghét! Ai mà ưa nổi! Anh Hựu! Chúng ta đi ăn cơm thôi! – Tiểu Vân mừng rỡ vỗ tay, lè lưỡi lêu lêu tôi, nhảy nhót kéo tay Hựu đi.

...

Quác quát quát quát!

Tôi đứng như chôn chân. Chứa ôi! Bộ con đến nhằm chỗ rồi sao?

***- Ăn thôi!

- Ăn thôi! Ăn thôi!

Tôi bước vào trong thấy phòng ăn đã ngồi kín người. Trên chiếc bàn tròn lớn đặt những đĩa thức ăn thơm nức mũi: Thịt kho nước hàng, những hạt ngô ngọt lịm, rau tươi trông rất ngon mắt, lại còn cả một bát khoai lang to tướng còn nóng hổi.

Đám nhóc cười nói rôm rả, chen chúc nhau ở chỗ bàn của Giang Hựu Thần. Tôi không biết nên ngồi chỗ nào. Hựu nhìn thấy tôi, vui mừng giơ tay ra chỉ:

- Thái Linh! Ngồi bên cạnh mình!

- Ồ... - Tôi hơi bối rối, mặt đỏ bừng đi đến bên cạnh Hựu rồi ngồi xuống. Vừa ngồi xuống...

- Anh Hựu sao lại muốn ngồi với chị ta chứ? Tại sao lại không ngồi với Tiểu Vân? – Một giọng nói kiêu “bà cụ non” vang lên.

- Tiểu Vân! Hi hi... chị ấy là khách mà nên phải ngồi bên cạnh anh chứ! – Tôi ngạc nhiên nhìn mặt cô nhóc đó dần dần biến sắc. Mắt hằm hằm nhìn tôi, môi dẩu cong lên như cái loa nhỏ, tỏ vẻ khó chịu ra mặt.

- Tiểu Vân cũng muốn làm khách!

- Tiểu Vân ngoan nào, nghe lời anh! Phải tốt bụng như chị Linh thì nhiều người mới thích Tiểu Vân! – Hựu... Hựu Thần hôm nay sao vậy? Nói gì cũng nhắc đến tôi. Trong mắt cậu ấy tôi tốt bụng, lương thiện lắm sao?

Tôi cảm động, mặt nóng bừng lên.

- Ha ha ha...! Chị ấy đỏ mặt kia! – Bỗng có một bé trai hét tướng lên.

Tên nhóc tí đó nhìn thấy đúng lúc tôi đang xấu hổ. Mặt tôi càng đỏ hơn, chắc nóng cỡ nhiệt độ của sao Hỏa quá! Tôi vội cúi đầu xuống, sợ người khác trông thấy.

- Nào các cháu! Ăn cơm thôi! – Một giọng nói sang sảng cất lên, là ông lão đầu quả dưa.

- Thái Linh, ăn đi! – Tôi cúi đầu, bên cạnh vang lên một giọng nói âm áp – Mau ăn đi! Thức ăn ở nông trại ngon lắm, cậu nhất định sẽ thích!

- À, ờ... - Tôi ngẩng đầu lên, thấy trong bát mình có một miếng khoai lang tròn xoe và mấy cọng rau xanh.

Giang Hựu Thần mỉm cười, hươu hươu chiếc đũa như muốn nói: Không được phụ lòng tốt của mình đâu đấy!

- Thơm quá! Khoai lang thơm thật!

- Em muốn ăn! Em muốn ăn! – Bọn nhóc không nhịn được nữa, xúm vào “tấn công” bát khoai lang thơm nức.

- Cám... cám, cảm ơn... - Mặt tôi nhất định còn đỏ hơn cả vỏ khoai lang nướng vừa lấy ở lò ra.

- A, cái cô... tên Thái Linh, cô hay ở bên cạnh Giang Hựu Thần hả? - Ông đầu quả đưa quay sang hỏi tôi.

- Vâng ạ! - Tôi tò mò nhìn ông lão, rồi lại len lén nhìn Giang Hựu Thần ngồi bên cạnh.

- Vì Giang Hựu Thần thấy họ không đủ tư cách để đến đây làm khách! - Ông lão nói tiếp. - Tôi phát hiện ra bạn của Hựu Thần không phải là vô địch môn toán toàn quốc thì cũng là các nhà văn trẻ. Thái Linh, cô giỏi môn nào?

Thích!

Nghe ông lão nói, miếng nước tôi vừa uống bỗng nghẹn lại, sặc cả lên họng làm tôi ho sặc sụa.

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng vỗ vai tôi, khẽ nói.

- Cần thận!

- Cháu... cháu chưa tham gia những kì thi đó bao giờ... - Tôi cố kìm con ho lại, trả lời lí nhí, mặt đỏ gay như quả cà chua.

- Ồ, vậy cũng chả sao! - Ông lão không giận mà tỏ ra rất bình tĩnh, vừa ăn vừa nói. - Con gái cũng không cần thiết phải giật giải này giải kia, chỉ cần tình thông cảm kì thi họa là được. Thái Linh, tôi nói có đúng không?

Khụ khụ khụ...

Câu nói của ông lão làm tim tôi như bay lên tận chín tầng mây, căng thẳng đến mức nuốt nước miếng cũng khó. Tôi... tôi biết trả lời thế nào bây giờ?

Cầm kì thi họa... Tôi... tôi có biết tí gì đâu.

- Ồ... ồ... Hóa ra chị ta ngốc thật! Cái gì cũng chẳng biết! - Tiểu Vân ngồi đối diện, vỗ tay hét lên, cười mỉa mai.

Hu hu hu... Xem ra tôi không có duyên với trẻ con.

- Ông ơi, sắp đến giờ ông nghỉ trưa rồi! - Giang Hựu Thần vỗ nhẹ vai tôi để giúp tôi điều chỉnh lại nhịp thở rồi mỉm cười nhìn ông lão.

- Ông vẫn chưa ăn xong mà! - Ông lão thu lại ánh mắt sắc như dao vừa rồi, ra hiệu với Hựu Thần là trong bát mình vẫn còn thức ăn.

- Ông! Không phải ông thường nói với cháu khi ăn không nên nói chuyện sao. Ông phải chú ý sức khỏe, vừa ăn vừa nói chuyện không tốt cho việc tiêu hóa! - Giang Hựu Thần mỉm cười, cứ như dặn dò đứa trẻ.

Cậu ấy đứng dậy vỗ nhẹ vào vai tôi:

- Chúng ta đi đào khoai đi!

- Khoai?! - Tôi vẫn còn chưa hiểu mẩu đối thoại ban nãy giữa Hựu Thần và ông lão đầu cua tai nheo ra sao thì lại đến chuyện đi đào khoai. Tôi mơ mơ hồ hồ, chẳng hiểu gì cả.

- Ồ! Tiểu Vân cũng đi đào khoai với anh Hựu. - Không đợi tôi kịp phản ứng, Tiểu Vân đã lao ngay sang kéo Hựu Thần đi ra ngoài, đám nhóc còn lại cũng hưng phấn, buông bát đĩa xuống lao ra theo.

Tôi sợ họ để lại tôi với ông lão “đáng sợ” đó nên đành gật đầu nhìn ông lão rồi cũng chạy theo sau.

***Dưới chân là đồng ruộng rộng thênh thang, trên đỉnh đầu là bầu trời xanh thẳm, những đám mây trắng xóa tung tăng bay lượn, ánh mặt trời rực rỡ như hàng vạn sợi tơ vàng óng trải dài xuống.

- Chúng ta đào khoai ở chỗ này đi! - Giang Hựu Thần dẫn theo một đội quân nhóc tí đến “cứ địa khoai lang” rồi vung tay lên làm động tác ra hiệu trong quân đội. - Ở đây... ở kia... ở đằng kia nữa! Các em chia thành nhóm để xem nhóm nào đào được khoai lang nhiều nhất!

- Tuân lệnh anh Hựu! - Đám nhóc tí đó tỏ ra rất vui vẻ, đứng nghiêm rồi cùng hô lên rõ to, trông lối nhỏ như đàn ong đi kiếm mật.

Xẹt! Xẹt!

Cảm giác lung tung lúc ngồi trên bàn ăn không còn nữa, nhìn Giang Hựu Thần lúc này giống như một vị đại tướng quân. Tôi bỗng nảy ra một sáng kiến, tôi đi đến trước mặt Giang Hựu Thần, ưỡn ngực, vươn vai, đứng nghiêm như quân đội, giơ tay lên trước trán.

- Báo cáo tướng quân! Tôi vẫn chưa được phân nhiệm vụ! - Ban đầu Giang Hựu Thần sững người ra, sau đó lại cười hi hi. - Cậu với tôi một đội! Chúng ta hành động riêng.

- Tuân lệnh! - Tôi thu chân lại đứng nghiêm, nhưng thật sự là không thể diễn kịch tiếp được nữa. - Ha ha ha ha...

- Woa! Anh Hựu! Em đào được rồi nè! Đào được rồi! – Đúng lúc tôi và Hựu đang ôm bụng cười nghiêng ngả thì có một giọng nói lạnh lạnh cất lên.

- Thái Linh! Chúng ta cũng phải cố gắng lên, không được thua tụi nó! - Giang Hựu Thần quay lại rồi ngồi xuống, bắt đầu dùng cái cuốc nhỏ bới đất tìm khoai.

Không ngờ bình thường Giang Hựu Thần nho nhã, quý tộc là thế, vậy mà cũng có lúc trông rất bình dân, hơn nữa trông cậu ấy chẳng có vẻ gì là kì quặc hay kiêu ngạo. Dưới bầu trời xanh thẫm được tô điểm bởi những đám mây trắng xóa như bông, trông Hựu đẹp như một bức tranh.

Tôi muốn đi đến chỗ đó nhưng đột nhiên trước mặt tôi lù xuất hiện một “bức tường” nhỏ bé ngăn lại. – Không được đến gần anh Hựu như thế! – Giọng nói lạnh như băng của một bé gái tóc ngắn, mặt tròn xoe vang lên. Không biết Tiểu Vân xuất hiện từ lúc nào, lông mày nhíu lại, hai tay nắm chặt rồi giờ trước ngực, nói rõ từng câu từng chữ cảnh cáo.

Nhìn khuôn mặt đáng yêu của Tiểu Vân, tôi chỉ còn cách đầu hàng vô điều kiện, quay người đi mấy bước rồi ngồi xuống đào khoai một mình.

Sau lưng nghe thấy rõ mồn một tiếng bước chân kêu xoạt xoạt. Có một cái bóng bé nhỏ xuất hiện ngay cạnh tôi. Tiểu Vân nheo mày, giọng lạnh lạnh vang lên:

- Chị có biết bán cung không?

- Há? – Tôi lắc đầu nhìn Tiểu Vân đứng bên cạnh mình. Hai tay cô bé khoanh trước ngực trông y như bà cụ non, môi cong lên.

- Xi! Đến bán cung mà cũng không biết! – Tiểu Vân bĩu môi, đắc ý nói tiếp. – Ngày xưa anh Hựu hay dẫn tôi đi bán cung lắm. Thế nào? Thấy ghen tị chưa? – Nhìn bộ dạng đắc ý đó, thực lòng tôi chỉ muốn nhéo má cô nhóc đó.

- Chị biết tự ăn cơm không?

- ...

- Chị biết kể chuyện với gấu không?

- ...

- Chị biết bện hoa thành vòng nguyệt quế, bện cỏ thành nhẫn không? – Cuối cùng, Tiểu Vân lao về phía tôi, mắt trừng lên, tiếp tục truy hỏi quyết không buông.

- ... - Tôi chỉ còn cách im lặng, lắc đầu.

- Đến cái đó cũng không biết, thế mà còn muốn làm cô dâu của anh Hựu?! – Tiểu Vân khoanh tay trước ngực, trợn trừng mắt nhìn cứ như tôi làm điều gì sai trái lớn lắm.

Cô dâu? Làm cô dâu của Hựu?

Tôi thấy mặt mình hơi nóng, nhịp tim đập loạn xạ.

- Mọi người xem chị ta kìa! Khoai không biết đào, không biết bán cung, chẳng biết bện cỏ thành nhẫn. Đã thế chân thì ngắn, eo thì thô, làm sao xứng đáng với anh Hựu của chúng ta được. Mọi người nói xem có đúng không? – Tiểu Vân tức tối quay ngoắt người đi, đắc ý bóc mẽ tôi trước mặt đám nhóc.

Ôi trời!

Tiểu Vân không cẩn thận dẫm phải một cái xèng để dưới đất, hai tay hươu lấy hươu để, sắp ngã đến nơi.

Tôi lao về phía trước, ôm chặt lấy Tiểu Vân nhưng do chạy nhanh quá nên tôi cũng bị mất thăng bằng, ngã vật ra phía sau. Tôi cố gắng bảo vệ Tiểu Vân nên bị ngã một cú đau điếng người, lưng đau nhói.

- Thái Linh! Cậu không sao chứ? - Giang Hựu Thần vội vã chạy đến, đỡ lấy Tiểu Vân đang ngã trên người tôi xuống, lo lắng hỏi. – Có bị thương ở đâu không?

- Không sao! Không sao! – Tôi phui quần áo, vội vàng hỏi Tiểu Vân. – Tiểu Vân! Có sao không?

- Không... không sao! – Ánh mắt của Tiểu Vân không còn khó chịu, đối địch như ban nãy. Cô nhóc nấp sau lưng Hựu, không dám nhìn thẳng tôi. Chẳng nhẽ cô nhóc khó xử sao?

- Tiểu Vân phải cẩn thận chứ! - Giang Hựu Thần vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Tiểu Vân rồi mỉm cười.

Trong chốc lát, tôi có cảm giác hơi ghen tị với cô nhóc đó. Tiểu Vân được Giang Hựu Thần yêu chiều đến vậy, tôi chợt hiểu ra tại sao Tiểu Vân lại ghét tôi, hóa ra cô nhóc đó cũng đố kị với tôi đây mà.

- Chị mới cẩn thận đó. – Tiểu Vân không phục, bĩu môi. – Vì lúc này chị cứu tôi nên tôi đưa chị đến chỗ hồ chơi trò ném đá.

- O! Cảm ơn em! – Tôi cười rồi gật đầu, ngoan ngoãn đi theo Tiểu Vân, nghe thấy tiếng hồ hết âm ỉ của bọn nhóc đang chạy về phía hồ.

***Xế chiều, ánh nắng lấp lánh trên mặt hồ nhìn đẹp quá!

Bộp... Bộp... Bộp

Tôi vừa đi vừa đếm số khoai trong giỏ, bỗng có một tràng cười nổ như pháo rang làm tôi giật mình.

Hóa ra là mấy cậu nhóc nghịch ngợm nhặt những viên đá tìm được trên bờ rồi khoái chí ném xuống hồ.

Bồm... Bồm...

Mặt nước lập tức gợn sóng lăn tăn.

- Muốn chơi không? – Tôi đang mải mê nhìn thì có một giọng nói ồm ồm vang lên phía sau lưng.

- Giang Hựu Thần? – Tôi vừa quay đầu nhìn đã thấy khuôn mặt có nước da rám nắng như phát ra ánh sáng long lanh trước mặt tôi. Trông Hựu vô cùng quyến rũ. Tôi vội lùi lại hai bước:

- Phải cách cậu hai mét, không thì Tiểu Vân...

- Ha ha ha... Thái Linh! Cậu đúng là tốt bụng thật! - Giang Hựu Thần khẽ nói, mắt sáng long lanh. – Kệ Tiểu Vân đi! Bây giờ mình chỉ muốn chơi trò ném đá với cậu thôi!

- Giang Hựu Thần... - Tôi chưa kịp phản ứng lại, Giang Hựu Thần đỡ lấy chiếc giỏ đựng đầy khoai lang trên tay tôi đặt xuống. Tay Hựu vừa to vừa ấm nắm chặt lấy tay tôi. Hựu không nói gì cả, dẫn tôi chạy đến bên hồ.

- Nhìn kĩ nè! Thần ném bách phát bách trúng xuất chiêu đây! – Bóng Hựu Thần in xuống mặt nước trông như một đũa trẻ. Cậu phấn khích tìm một hòn đá tròn tròn, neho một mắt, hít một hơi thật sâu rồi tự tin nhắm chuẩn, ném rất nhanh.

Bụp! Bồm! Bồm!

Hòn đá bay tạt ra giữa hồ với tốc độ chóng mặt, hiện lên ba xoáy ốc tròn trên mặt nước.

- Tuyệt quá! - Tôi thốt lên như bị kích động. Giang Hựu Thần xòe tay tôi ra, nhét vào tay tôi một hòn đá cuội dẹt dẹt.

- Đến lượt cậu! – Ánh mắt của Hựu như biết nói, nụ cười đó làm tôi choáng ngợp.

- Mình không biết ném! – Tôi ngạc nhiên, cảm thấy hơi khó xử - Chúng ta... về đi!

- Để mình dạy cậu - Giang Hựu Thần không hề bỏ cuộc, trái lại mỉm cười nhìn thẳng vào mắt tôi, nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi.

- Quay người lại! Nghe mình bày cách cho! – Oái, giọng của Hựu có sức hút như nam châm, tôi cứng đờ quay người lại theo lời cậu ta chỉ dẫn, chớp mắt nhìn về phía hồ, trong lòng rối bời.

Sau lưng tôi có một hơi ấm. Giang Hựu Thần chậm chậm ghé sát, đứng ngay sau lưng tôi. Khoảng cách này... rất gần! Tôi nghe rõ nhịp thở của Hựu, có cảm giác lưng mình gần sát Hựu.

- Giữ tư thế như thế này, nhắm thật chuẩn, ném thẳng! – Giọng nói của Hựu vẫn dịu dàng như mọi khi. Tôi hít thật sâu nhưng cánh tay cầm viên đá hơi run.

Hựu nâng tay tôi lên, một nguồn sức mạnh như truyền đến cánh tay bé nhỏ của tôi. Đầu óc tôi trống rỗng, lấy hết sức bình sinh ném viên đá.

Oái...

Trên bờ trơn quá, vả lại tôi bị căng thẳng nên mắt nhắm bằng, không những làm rớt viên đá mà bản thân cũng bị mất đà lao luôn về phía hồ.

2m... 1m... 50cm...

Hồ càng lúc càng gần ngay trước mắt. Tôi đâu có biết bơi!

Chúa ơi! Con xin ngài hãy cho thời gian ngừng lại... ngừng lại đi...

Thần xui ơi! Xin ngài hãy buông tha cho con đi! Con không muốn bị ướt như chuột lột!

Ủa?! Đúng là thời gian đã ngừng lại thật! Lẽ nào Chúa đã nghe thấy lời cầu xin của tôi?

Eo tôi được cái gì đó giữ chặt. Tôi cố gắng lấy hết sức vùng vẫy cố lấy lại thăng bằng nhưng lại phản tác dụng, tình hình càng tệ thêm.

Cả người tôi tiếp tục mất đà rơi xuống. Tôi sắp “ôm hôn” mặt hồ đến nơi rồi.

Xoạt!

Sao bề mặt đất dai mềm mại thế?! Sao tôi ngã xuống đất mà chẳng thấy đau tí gì nhỉ... Hơn nữa, miệng tôi có cảm giác ẩm ẩm, hình như... hình như là...

Tôi từ từ mở mắt ra, ai dè thấy hai con ngươi sáng bừng chỉ cách mặt tôi có 1cm. Vậy... môi tôi chạm vào...

Tách tách... Tách tách...

Sao có tiếng nước mũi chảy nhỉ?

Tôi tròn tròn mắt lên nhìn.

Mũi?!

Oái! Giang Hựu Thần chảy máu mũi!

Tôi giật bản mình, ngồi bật dậy từ trên đất, nói đúng hơn là ngồi bật dậy trên người Giang Hựu Thần, miệng áp ứng:

- Giang... Giang Hựu Thần... cậu... cậu chảy máu mũi rồi! Sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hu hu... đừng dọa mình!

Nhìn từng giọt máu chảy từ mũi Hựu ra, tôi sợ cuống cuống, đập liên tiếp vào mấy giò khoai lang để dưới chân.

Giang Hựu Thần nhòm người muốn đứng dậy. Tôi định giơ tay ra dìu Hựu nhưng thấy máu mũi cậu ấy chảy ròng ròng liền rút luôn tay về sau.

Giang Hựu Thần đứng thẳng người, cười đẹp như ánh mặt trời rực rỡ. Hựu lấy tay áo quẹt quẹt mũi:

- Đừng lo! Không sao đâu!

- Cậu chảy nhiều máu như thế, sao lại không sao chứ? – Tôi bị Hựu dọa đến mức giọng run rẩy. Tôi lục lọi khắp túi cuối cùng tìm thấy một chiếc khăn tay mà khi này tôi lau mồ hôi.

Giang Hựu Thần lắc lắc đầu, mỉm cười nhận lấy chiếc khăn tay đó. Lúc này mà cậu ấy vẫn còn đùa được. Hựu ngẩng đầu lên, lấy tay bịt chặt mũi.

Chao ôi! Khuôn mặt vô cùng đẹp trai đó như hiện rõ mồn một trước mắt tôi. Ánh mặt trời rọi xuống làm đôi lông mày Hựu đẹp như cánh bướm, khẽ động đậy. Hựu mỉm cười, nụ cười đó đẹp như trong bức tranh. Tôi thấy nhói đau trong lòng. Lần nào cũng đều do tôi mà cậu ấy phát bệnh, hại cậu ấy phải khổ sở như vậy.

- Thái Linh! Đừng lo! Mình không còn bị khó chịu như trước đây nữa đâu! - Giang Hựu Thần mở to mắt, lấy lại tinh thần nhìn tôi mỉm cười.

Tôi nhìn kĩ khuôn mặt Hựu. Đúng là mặt cậu ấy không còn trắng bệch như lần đầu tiên tôi nhìn thấy cậu ấy phát bệnh. Có lẽ do lúc này trông Hựu rất kiên cường, không còn sợ chứng dị ứng hạ gục nữa.

- Chúng ta mau về thôi! Cậu phải nghỉ ngơi! – Tôi căng thẳng vịn về mép áo, trong lòng vẫn còn hơi lo lắng.

- Ừ! – Hựu Thần chìa tay ra vẫy vẫy, muốn ra hiệu tôi dìu cậu ấy. - Thái Linh! Chẳng nhẽ cậu thấy chết mà không cứu sao? Mình đang là bệnh nhân đây!

- Minh... mình sợ... - Đương nhiên tôi cũng muốn dìu Giang Hựu Thần về nhưng tôi vội thu tay lại vì sợ nếu tôi chạm vào Hựu, Hựu lại bị chảy máu mũi mất.

- Mau lên nào! - Giang Hựu Thần vẫn chìa tay về phía tôi, nháy mắt rồi mỉm cười.

Ánh nắng xế chiều ấm áp chiếu rọi lên lưng chúng tôi, một làn gió nhẹ ủa đến thổi mái tóc Hựu bay bay.

Mặt hồ nổi sóng lăn tăn giống như chiếc gương phản chiếu khuôn mặt Giang Hựu Thần, hiện rõ lên đôi mắt sáng trong... Tôi nhìn đôi mắt lấp lánh như những vì sao và bàn tay cậu ấy chìa ra, trong lòng bỗng dâng trào một cảm giác ngọt ngào khó tả.

Tôi nhìn Hựu rồi chậm chậm giơ đôi tay của mình về phía đó.

Q.5 - Chương 4: Anh Hùng Cái Thế Trên Ngọn Cây Đầu Vân

The Hero

Địa điểm:

Nông trại Hạnh Phúc

Trạm xe buýt đường dài

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

Ông Giang

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện được bước vào động hồ điệp

Nhìn ngắm hàng vạn cánh bướm bay lượn đủ màu sắc

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là hương thơm được rải khắp không gian...

oOo

Buổi tối ở nông trại rất yên tĩnh, im lìm không một tiếng động. Thi thoảng chỉ nghe thấy tiếng sột soạt của những cành cây bị gió thổi. Tôi nằm trong phòng khách, trần trọc mãi không sao ngủ được.

Trong đầu cứ liên tục quay vòng những chuyện xảy ra hôm nay. Lúc ăn cơm, lúc đi đào khoai rồi nụ hôn “ngọt ngào” do tai nạn ngoài ý muốn bên hồ... còn cả đôi bàn tay ấm áp chia về phía tôi...

Người đó... cậu ấy lúc này thế nào rồi? Chảy nhiều máu mũi như thế không biết có bị thiếu máu không?

Boong!

Đồng hồ dưới lầu điểm đúng 11 giờ. Đã muộn thế này rồi ư?

Tôi lấy hết sức lắc lắc đầu để tập trung tinh thần ngủ một giấc nhưng khổ nỗi cái đầu bất trị chẳng chịu nghe lời. Đầu tôi như cuộn phim được tua đi tua lại, mà trong đó chỉ toàn hình ảnh Giang Hựu Thần.

Ọc ọc... ọc ọc... ọc ọc ọc...

Tôi cố định thần lại nghe kĩ âm thanh vừa rồi, cuối cùng cũng phát hiện ra âm thanh đó từ đâu – Chính là cái bụng của tôi.

Ôi... ôi! Thái Linh, thật mất mặt quá đi! Thức ăn tối nay thịnh soạn là thế, vậy mà chưa gì mày đã đói meo.

Ọc ọc!

Bụng tôi lại bắt đầu cất “bản hợp xướng”, “bản hợp xướng” này càng lúc càng nhanh, mạnh!

Tôi ôm bụng nằm trên giường, lẩm nhẩm cầu nguyện. Trời mau sáng đi! Trời mau sáng đi!

Khịt! Khịt! Khịt!

Chết rồi! Nghe nói những người sắp chết khát trên sa mạc thường bị hoang tưởng nhìn thấy ốc đảo, nghĩ rằng mình đã tìm được nguồn nước, sau đó chết khô trên đường đi tìm ốc đảo. Lẽ nào... tôi đói đến mức bị hoang tưởng nghĩ thấy mùi thơm?

Tôi lắc đầu lia lịa cố gắng thoát khỏi ảo giác nhưng hương thơm đó càng lúc càng nồng.

Tieu rồi! Tieu rồi!

Tôi ngồi bật dậy, tung chăn lên, dù có bị ảo giác chăng nữa mình cũng phải đi thử xem sao.

Tôi khoác vội áo ngoài vào, không nghĩ ngợi gì lao ngay ra vườn.

Tách tách... Xoạt xoạt...

Có một đồng lửa nhỏ đang cháy bùng bùng ở giữa vườn, những tàn lửa nhỏ bay nhẹ khắp nơi.

Hít hà! Hít hà! Thơm quá!

Tôi hít lấy hít để đến nỗi mũi sắp đỏ ửng cả lên nhưng điều làm mắt tôi sáng long lanh là: Trên đồng lửa có đặt hai thanh gỗ, hai thanh gỗ đó xuyên qua củ khoai lang rất to, có vẻ như sắp chín rồi.

- Thơm... thơm quá... - Tôi lẩm bẩm, nhỏ nước miếng tong tong thèm thuồng nhìn hai củ khoai lang đang nướng cháy tanh tách trên lửa.

Ông thần xui oi! Giả dụ đây có là nằm mơ đi nữa thì hãy để con được cắn một miếng khoai nướng rồi hẵng tỉnh lại.

- Thái Linh?!

Ồ?! Sao lại có giọng ai ở đây nhỉ? Giọng nói này nghe rất quen!

- Giang Hựu Thần?! – Trời! Xem ra tôi bị hoang tưởng nặng rồi. Không những tưởng tượng ra khoai lang nướng lại còn tưởng tượng ra cả Giang Hựu Thần ở đây nữa.

- Thái Linh! Cậu vẫn chưa ngủ à? – Giang Hựu Thần ngạc nhiên nhưng vẫn nhìn tôi mỉm cười.

- A! Giang... Giang Hựu Thần! Ha ha ha! Chào! Muộn thế này mà vẫn không ngủ được nên ra đây nướng khoai lang à?

- Ủ! Không ngủ được! – Giang Hựu Thần gật đầu rồi cúi xuống xem khoai nướng đã được chưa. – Sắp nướng xong rồi! Cậu cũng đến ăn đi!

- A! Được...! – Tôi mừng rỡ ngồi xuống bên cạnh Hựu.

Tách tách... Tách tách...

Ngồi bên cạnh, tôi chăm chú xem Hựu lật khoai lang rất thành thạo.

Thật là kì diệu! Hôm nay tôi được chứng kiến một Giang Hựu Thần khác hẳn ở British. Từ trước đến giờ tôi không hề mấy may biết, hóa ra Giang Hựu Thần có cách đào khoai vô cùng điêu luyện. Cậu ấy cứ như một ông pháo giấy thần kì, cứ mỗi lúc lại bắn ra những mảnh giấy màu sắc khác nhau.

Tôi len lén nhìn Hựu. Vì có cậu ấy ngồi ở đây nên không khí xung quanh dường như trở nên tĩnh lặng.

Không biết tại sao lúc này giữa vườn, lửa cháy rất mạnh làm bùng sáng cả góc vườn nhưng tôi lại có cảm giác Hựu hơi khang khác so với ngày thường. Cậu ấy thoáng chút buồn phiền.

Cô đơn?!

Tôi lắc đầu thật mạnh để hai từ đó nhảy ra khỏi đầu. Làm ơn đi! Sao có chuyện đó được! Tam đại tướng quân ngày nào cũng dính chặt cậu ấy như ong với mật.

- Xong rồi! Thái Linh! Cậu ăn được rồi đó! – Tôi đang ngồi suy tư thì Hựu đưa cho tôi củ khoai lang vừa nướng xong.

- Chao! thơm quá! Chắc đây là món khoai lang nướng ngon đệ nhất thiên hạ mất! – Miệng tôi ứa nước miếng ra đến nơi, vội vã lấy tay rút ngay khoai lang nướng từ cái que ra.

Khoai lang nướng vừa được rút ra, tay tôi nóng bừng lên, cảm giác như mình đang cầm hòn than.

Oái!

- Nóng quá! Nóng quá! – Tôi hét tướng lên rồi tung khoai lên.

Khoai nướng bị tôi ném lên rỗ cao. Nó bay nhảy một lúc trên không trung rồi bắt đầu rơi xuống. Tôi hốt hoảng đó là khoai lang mà đích thân Hựu nướng cho tôi. Không thể để nó rơi xuống đất được!

Nghĩ đoạn, tôi không do dự, giờ ngay tay ra đón lấy.

Bộp!

Khoai lang lại ngoan ngoãn nằm trong tay tôi nhưng...

- Cần thận kéo bóng!

- Nóng quá!

Giọng nói hốt hoảng của Hựu và tiếng hét động trời của tôi như cùng lúc quện vào nhau, bay vút lên không trung.

Tay tôi nóng đến bỏng rát. Tôi lấy năm ngón bên tay trái giữ chặt lấy khoai lang nướng. Hơ hơ... thế là Ok rồi, mày hết đường chạy rồi nhé!

Nhưng được một lát thì ngón tay nóng bừng lên. Mau thôi tay thôi! tôi lại lấy tay phải giữ... cứ như vậy, khoai lang nhảy điệu Tango rất đẹp trên bàn tay tôi, lúc sang trái lúc sang phải, còn chưa kể kèm theo nhịp thở của tôi.

- Hít hà! Hít hà!

- Cậu không sao chứ? – Giang Hựu Thần bên cạnh cũng nhìn đến hoa cả mắt, mãi lúc sau cậu ấy mới định thần lại.

- Không... không sao! Cậu xem, trông có giống chú hề chơi trò tung hứng ở rạp xiếc không? – Tôi vừa cần thận để khoai lang không bị rơi xuống đất, vừa nhìn Hựu cười như con ngốc.

- Cứ đặt xuống trước đi không bỏng tay đấy.

- Giang Hựu Thần chỉ tay xuống dưới cò, lo lắng nhìn tôi.

- À! Ủ! Đúng rồi! Sao mình không nghĩ ra nhỉ.

- Tôi vội vàng đặt ngay khoai lang nóng xuống, hai tay giờ lên sờ tai.

- Thái Linh! Sao cậu lại lấy tay sờ tai vậy? – Giang Hựu Thần chớp mắt, nhìn tôi chằm chằm như kiểu nhìn người ngoài hành tinh.

- Tại... tại... - Nghe cậu ấy hỏi, tôi không biết nên trả lời thế nào. – Mẹ mình bảo nếu bị bỏng thì sờ lên tai sẽ bớt nóng hơn, mình cũng không biết tại sao lại thế. Hi hi...

Tôi vừa nói, vừa nhìn chằm chằm không rời củ khoai lang nướng bên cạnh. He he! Xem ra đã nguội đi nhiều rồi. Tôi bóc nhanh vỏ khoai đã mềm nhũn ra, há miệng cắn một miếng khoai vàng thơm.

Ôi! Đòi người thật đã!

Một mùi thơm phức sộc lên miệng tôi làm tôi mãn nguyện thốt lên.

- Thái Linh! Sao trông cậu lúc nào cũng vui vẻ vậy?

- Giọng nói trầm trầm của Giang Hựu Thần cất lên.

Tôi đang há miệng rở to để chuẩn bị cắn nhưng nghe xong câu hỏi đó bỗng dừng lại, cầm khoai lang nướng trong tay, ngây ngô ngẩng đầu lên.

Dưới màn đêm tối om, đôi mắt Hựu sáng long lanh như những vì sao lúc ẩn lúc hiện nhưng cũng mang chút bi thương. Trên nóc mấy căn nhà vách đất

trong vườn được phủ một lớp sương mờ mờ ảo ảo, chậm rãi di chuyển làm cho người ta có cảm giác lạnh lẽo khôn xiết.

Màn đêm hắt xuống chỗ Giang Hựu Thần ngồi, toát ra vẻ buồn bã thê lương.

Bình thường cậu ấy luôn tỏa sáng như một vầng hào quang thế mà lúc này bỗng trầm lắng, u ám. Đôi mắt sáng long lanh đó như pha chút ưu tư. Sự cô độc, sầu muộn như lan tỏa khắp khuôn mặt Hựu. Hựu giống như một thiên thần bị lạc giữa mê cung.

- Điều đó thì đơn giản lắm! – Tôi nghĩ khoai lang nướng thơm phức trong tay, trong lúc ngáy ngất buột miệng nói. – Chỉ cần hôm nào không có ông thần xui ám, mình sẽ rất vui. Dù cho có gặp đen đui đến mười bảy năm, không, mười tám năm nay mới đúng!

- Cuộc sống... lúc nào cũng chỉ đơn giản như vậy sao? – Giang Hựu Thần ngược lên nhìn ánh trăng trên khuôn mặt. – Tại sao mình cảm thấy tất cả đều như một vở kịch đã được viết sẵn kịch bản từ trước nhỉ?

- Sao lại là vở kịch có sẵn? Chẳng ai biết được ngày mai sẽ thế nào, cho nên chỉ cần biết đến hôm nay là đủ! – Tôi cắn một miếng khoai lang nướng ngọt lịm – Ngon quá!

- Thái Linh! Nếu mình cũng được như cậu, sống một cuộc sống bình thường thì tốt quá!

- Chỉ cần cậu bằng lòng thì mình thế nào cũng được!

Hựu do dự một lúc lâu, không nói gì nữa.

Cậu ấy lấy cành cây khều khều vào đồng lửa đang cháy bùng bùng, đồng lửa phát ra tiếng kêu tách tách.

Ngọn lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt Hựu, tôi không nhìn rõ vẻ mặt cậu ấy nhưng không hiểu sao lại có cảm giác cậu ấy đang cố giấu mình sau ngọn lửa đó.

Tại sao... tại sao tôi có cảm giác như thế?

Trước mặt tôi, Giang Hựu Thần chạy trốn nép mình vào một chỗ, không cho ai đến gần, như đứa trẻ sợ bị mắng.

Tôi ngay người ra nhìn thiên thần lạc bước đó, nhớ lại câu nói của cậu ấy.

Sống giống như tôi?

Tôi hiểu rồi. Bình thường Hựu luôn được tam đại tướng quân bao bọc, che chở, có cuộc sống như vương tôn quý tộc, một người như thế lại ngưỡng mộ tôi. Giống tôi có gì tốt chứ? Lúc nào cũng bị lão thần xui ám, đen đui mọi lúc mọi nơi. Chả nhẽ cậu ấy nghĩ như thế là hạnh phúc sao?

***Sáng hôm sau, tôi ngủ dậy, vừa bước xuống lầu đã nghe thấy một giọng nói sang sảng vọng lại.

- Hựu! Lâu lắm ông cháu ta không chơi cờ với nhau!

- Vâng! Cháu chơi với ông một ván nhé!

Hả? Mới sáng tinh mơ mà hai ông cháu nhà này đã chơi cờ sao? Xem ra thân thiết ghê nhỉ. Tôi không nhịn nổi cười, ai ngờ bị ông Giang phát hiện.

- Lại đây! Thái Linh! Cháu làm trọng tài! Cần thận không ông ăn gian đó! – Ông Giang nháy mắt, vẫy tay rồi đi về phía tôi.

Trên chiếc bàn trà ở đại sảnh đã đặt một bàn cờ pha lê màu nâu nhạt. Những quân cờ vây màu đen và trắng được để trong hai chiếc hộp gỗ, đặt gọn gàng hai bên bàn cờ.

Ôi! Cứ như dân chuyên nghiệp ấy!

Tôi căng thẳng:

- Ô! Cháu... không.... cháu không hiểu gì về cờ vây cả!

- Không sao! Lại đây. – Ông Giang vẫn không chịu buông tha, lôi tôi về phía bàn cờ.

Tôi lên nhìn Hựu Thần. Tôi qua tôi cứ như bắt gặp Giang Hựu Thần trong giấc mơ vậy. Trong lúc đó cậu ấy buồn bã, yếu đuối nhưng hôm nay đã thấy Hựu tươi tắn, cười híp mí nhìn tôi.

Lẽ nào tôi qua tôi mộng mị thật? Mà thôi không nghĩ ngợi linh tinh nữa. Bây giờ là trận đấu cờ vây của ông Giang và Giang Hựu Thần.

- Bắt đầu! – Ông Giang giơ tay ra trước, nhanh như cắt đặt quân cờ màu đen vào giữa bàn cờ.

Cạch!

Giang Hựu Thần suy nghĩ một lát, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một quân cờ màu trắng sau đó nhẹ nhàng đặt xuống phía dưới quân cờ đen ông Giang đánh ban này.

Cạch!

Ông Giang chơi bừa bừa khí thế, không nói câu gì, lại đặt tiếp quân cờ đen xuống. Giang Hựu Thần nghĩ một lúc, cầm quân trắng đặt tiếp dưới quân cờ đen.

Mỗi lần ông Giang đi xong một nước cờ, Giang Hựu Thần đều phải nghĩ một lát sau đó mới lấy quân trắng đặt xung quanh quân cờ đen của ông Giang. Một lúc sau, trên bàn cờ, quân đen đã chiếm ưu thế, còn quân trắng dường như rải rác khắp nơi, bị áp đảo.

Cạch!

Ông Giang lại đặt một quân cờ xuống. Trông ông lúc này giống như một đứa trẻ con, hai mắt sáng rực lên.

Ông Giang nhìn Hựu rồi cười rõ mồm, nếp nhăn trên mặt như giãn hết ra:

- Hà hà hà hà! Đúng là cháu vẫn chưa theo kịp ông được!

- Ừm! – Giang Hựu Thần khẽ ậm ừ một tiếng, hơi nhíu lông mày, trên trán lặn tăn mồ hôi, mái tóc bình thường mềm mại, êm ái là vậy, thế mà lúc này như cứng queo lại.

- Mau lên! Đánh đi chứ! – Ông Giang chẳng thèm đoái hoài gì đến khuôn mặt đang khó xử của Hựu, lấy tay gõ cộp cộp chỗ rìa bàn cờ, giục Hựu.

Đứa chẳng hiểu chút gì về cờ vậy là tôi thấy trên bàn cờ chỗ này quân đen, chỗ kia quân trắng, trong lòng bỗng hồi hộp. Nhìn cũng biết quân đen đã bao vây hết quân trắng rồi. Đánh cờ cũng giống như đánh trận, nếu giết được sạch quân địch thì sẽ là người thắng cuộc. Như vậy tức là Hựu hoàn toàn đang bị lép vế hơn sao?!

Nghĩ bụng, tôi lo lắng nhìn Hựu, tim cứ đập thình thịch.

Giang Hựu Thần nhìn bàn cờ, sắc thái khuôn mặt thay đổi liên tục. Mấy lần cậu ấy vừa thả lỏng được một chút là lại chau mày ngay. Tay thì không hề dịch chuyển chút nào.

- Nghĩ xong chưa? Biết thế này lúc này đặt thêm ở đây cái máy tính giờ, nếu không ông ngủ gật mất. – Ông Giang nói với giọng tỉnh bơ, đầy vẻ khiêu khích.

Tôi bực mình đến nghiến răng ken két.

Hừ! Hựu chỉ cần chút thời gian suy nghĩ nên đi nước nào thôi mà! Cái ông đầu quả dưa xấu bụng này cứ giục cậu ấy mãi.

- Được rồi! – Trước sức ép liên tục của ông Giang, Hựu cuối cùng cũng không im lặng nữa. Cậu ấy gơ ngón tay ra kẹp lấy một quân cờ rồi di chuyển đến chỗ bàn cờ.

Trông Hựu Thần rất quả quyết, hít một hơi rõ sâu, tay từ từ hạ xuống. Nhưng bỗng nhiên tay cậu ấy dừng lại.

Sao vậy?

Đứng bên cạnh, tôi nhìn thấy rất rõ, vừa rồi mắt của Giang Hựu Thần cứ nhìn chăm chăm vào một góc của bàn cờ. Tôi cứ tưởng cậu ấy sẽ đặt cờ ở đó, ai dè sắp đến nơi thì cậu ấy lại do dự.

- Thái Linh! – Đột nhiên ông Giang gọi tên tôi. Tôi ngạc nhiên quay ra nhìn – Có lẽ Hựu cần suy nghĩ một lúc, ông cháu mình nói chuyện với nhau đi.

- Ồ... Vâng ạ! – Tôi khẽ liếc nhìn Hựu. Cậu ấy dường như chẳng còn nghe thấy gì hết, đang nhíu mày tập trung cao độ vào bàn cờ.

- Lần trước có đào được nhiều khoai không? – Ông Giang điềm tĩnh hỏi, tay phải còn cầm một quân cờ.

- Không nhiều lắm ạ! – Tôi lắc đầu, trong lòng thấp thỏm lo sợ. Không hiểu sao ông ấy lại đột nhiên hỏi câu này.

- Đào có khó không? – Mặt ông vẫn điềm tĩnh như vậy, làm tôi không đoán ra được ẩn ý của ông.

- Lúc đầu thấy cũng hơi khó! – Tôi nhớ lại cảnh hôm qua cùng Giang Hựu Thần đi đào khoai, môi mấp máy. – Nhưng thử vài lần cháu cũng thấy không khó lắm!

- Đúng thế! Nhiều chuyện nếu không thử trải nghiệm qua thì sẽ không bao giờ biết được kết quả thế nào! – Giọng nói của ông có vẻ hơi khác, nhìn về phía Giang Hựu Thần như có ẩn ý sâu xa gì đó.

Tôi vội quay lại nhìn Hựu. Tay phải của cậu ấy vẫn giữ nguyên vị trí vừa rồi, hơi run run, càng nhíu chặt lông mày hơn. Tim tôi cũng bị thất lại.

Tại sao Hựu Thần lại khó xử đến thế? Lẽ nào ông Giang là cao thủ chơi cờ sao?

Nhưng thoát một cái, Giang Hựu Thần đã lấy lại được thăng bằng, mỉm cười, cầm quân cờ đặt xuống. Quân cờ nhẹ nhàng đáp xuống bàn cờ.

YES!

- Khụ! Khụ! Khụ! Thái Linh, cháu không hiểu gì về cờ vây cả. Còn đứng đó làm gì? Mau xuống bếp pha cho ông ấm trà!

Tôi khoái trí muốn xem nước cờ tiếp theo của Giang Hựu Thần thì bất thành linh, ông Giang hét rõ to vào tai tôi.

- Oái! – Bất ngờ quá nên tôi giật bản mình, cả người run lên, vội vã nhìn ông gạt đầu lia lịa. – Vâng! Vâng!

Tôi vừa gạt đầu vừa lao như bay khỏi đại sảnh, chạy xuống bếp với tốc độ tên lửa siêu tốc, vội vã pha trà rồi lại chạy như bay về đại sảnh theo con đường cũ.

Lúc chạy thực mạng về phía đại sảnh, tôi lẩm nhẩm cầu nguyện liên tục – Phật tổ ơi! Các vị thần trên trời có linh xin hãy để cho Thái Linh này được xem kết quả của ván cờ.

Nhưng đã quá muộn rồi, khi tôi quay lại đại sảnh, khí thế căng thẳng, gay cấn vừa rồi đã gió thổi mây bay từ lúc nào. Trên chiếc bàn cờ màu nâu nhạt trống không, Giang Hựu Thần và ông Giang xếp lại các quân cờ, cười nói vui vẻ.

Hờ! Kết thúc rồi sao?

Tôi đứng nghệt mặt ra. Đột nhiên ông Giang giơ tay ra chỉ về phía tôi, nói với Giang Hựu Thần rõ to:

- Còn nữa, việc này cháu phải tự quyết định đây!

Nghे ông Giang nói xong, tôi cảm thấy rất hoang mang. Giang Hựu Thần mỉm cười, ngẩng đầu lên. Cậu ấy tặng cho tôi nụ cười tuyệt chiêu đẹp mê hồn thường ngày.

Bọn họ nói gì vậy? Liên quan tới tôi sao? Chuyện đánh cờ liên quan gì đến tôi?

- Ha ha ha! – Thấy tôi mơ hồ không hiểu, ông Giang bèn cười phá lên. Ông đưa tay đỡ lấy ấm trà trong tay tôi, tự mình rót đầy cốc rồi uống một hơi hết veo.

Cộp!

Ông đặt rõ mạnh cốc xuống bàn, mặt mày rạng rỡ như vừa được bổ sung thêm năng lượng:

- Ông còn có việc phải ra chăm sóc cho cây trong vườn! Ông đi đây!

Vừa nói dứt câu, ông đứng dậy, bước đi rất dứt khoát.

Nhìn bóng ông đã dần đi khuất, mặt tôi vẫn tò mò nhìn Giang Hựu Thần. Tôi nhận ra nụ cười của Hựu khác hẳn thường ngày, dường như rạng rỡ hơn, giống cửa kính được lau sạch bóng, ánh mặt trời chiếu xuống sáng choang.

Đẹp và chói lòa!

Lẽ nào... cậu ấy đã hiểu ra điều gì?

Nhìn ánh mắt kiên định của Hựu, tôi thật sự vô cùng khâm phục ông Giang. Dù tôi không biết họ đã nói chuyện gì với nhau nhưng tôi tin chắc rằng bây giờ là lúc Hựu rất hạnh phúc.

- Thái Linh! Chúng ta về phòng thu xếp hành lý thôi! Ngày mai phải đi rồi! – Hựu Thần nhẹ nhàng khom lưng xuống, giọng nói vô cùng ấm áp.

- Ồ! Phải về rồi sao? – Tôi buột miệng nói, sau đó mới sực nhớ ra đã ở đây hai hôm rồi. Khoảng thời gian vui vẻ lúc nào cũng ngắn ngủi. Ha ha ha! Thái Linh, chẳng lẽ mày nghĩ đây là nhà mày sao?

Giang Hựu Thần rào bước đi xuống lầu. Tôi nhìn theo bóng của cậu ấy rồi phì cười.

***Xoạt... Xoạt... Xoạt...

Giày giẫm lên cỏ phát ra tiếng kêu loạt xoạt. Tôi thấp thỏm đi sau ông Giang. Chúng tôi đi vòng qua thảm cỏ nông trại đến một căn nhà.

Dùng xong bữa tối, ông Giang bảo muốn đưa tôi đến một nơi. Tôi sợ run lập cập. Ông khe khẽ đẩy cánh cửa màu đỏ hun, quay đầu lại nói với tôi:

- Vào đi!

Tôi căng thẳng đi theo ông vào trong. Ánh đèn mập mờ in bóng tôi và ông Giang.

Ồ!

Khi bước vào tôi mới phát hiện hóa ra bên trong là một không gian hoàn toàn khác.

Căn phòng rất rộng, bốn bức tường đặt những chiếc giá gỗ ngay ngắn, thẳng hàng, chia thành từng hàng một. Mỗi một hàng đều đặt mấy chiếc lá hấy còn xanh, chúng khẽ động đậy.

- Tiểu Linh! Cháu xem gì thế? – Ông Giang đi đến giá gỗ ngay trước mặt, quay người lại vẫy tay với tôi. Tôi đành bất đắc dĩ bước về phía đó.

- Đáng... đáng yêu quá! – Tôi tò mò đến nỗi nghiêng cả cổ ra nhìn, bất chợt thốt lên:

- Đây là tầm ạ?

- Khả... khả... đúng thế! – Ông Giang cười nhân hậu, lấy một cái kén tầm đặt vào tay tôi.

- Đẹp quá! – Tôi nhẹ nhàng lấy hai ngón tay giờ kén tầm lên. Nhờ ánh đèn, tôi nhìn xuyên qua lớp kén trong suốt, thấy bên trong có con tầm nhỏ đang cựa quậy – Sợi tầm đan khít thật! Trông cứ như đan hoa ý!

- Đây chưa phải là đẹp nhất đâu. – Ông Giang ngừng một lúc, quay đầu nhìn tôi. – Đợi đến khi nhộng lột xác biến thành bướm[1] mới là lúc đẹp nhất!

- Lột xác biến thành bướm... – Tôi tròn mắt nhìn kén tầm bé nhỏ trên tay mình. – Tầm này! Mấy sắp đến lúc phải bay đi rồi nhỉ!

- Thái Linh! Loài tầm được bao bọc rất kĩ bởi vỏ kén... – Ông Giang chậm chậm bước sang một bên – Nhưng nó phải tự mình cố gắng thoát khỏi sự ràng buộc của cái kén để biến thành bướm. Khi đó nó mới mọc cánh, toát lên vẻ đẹp nhất!

Tầm... thoát khỏi kén để biến thành bướm

Tôi mơ hồ nhìn ánh mắt rất kiên định của ông Giang. Không biết ông ấy định nói gì?!

Đợi đã... chẳng nhẽ... ông ấy ám chỉ...

- Tiểu Linh này! – Ông lão từ từ tiến đến trước mặt tôi, khẽ xoa đầu tôi. – Cháu muốn giúp con tầm này không?

Ồ! Quả thật là ông đang nói đến...

- Vâng ạ! Cháu nhất định sẽ giúp! – Tôi nói hết sức dứt khoát, tay còn đặt lên ngực.

- Tốt lắm! – Ông Giang cười khen ngợi rồi quay lại lấy một cái kén đưa cho tôi. – Ông chẳng có quà gì cho cháu cả, tặng hai cái kén này làm quà kỉ niệm!

- Thật ạ? Cháu cảm ơn ông! – Tôi cẩn thận đặt kén trong tay, tưởng tượng ra lúc chúng hóa thành bướm bướm, sải rộng đôi cánh đẹp mê hồn. – Tầm này! Tụi mày nhất định sẽ hóa thành bướm bướm!

- Cháu sẽ được nhìn thấy thời khắc tuyệt vời đó của chúng! – Trước khi bước ra khỏi phòng nuôi tầm, ông Giang còn nói một câu rất nhỏ.

Ánh trắng như soi rõ bóng người khẳng khiu của ông lão, chiếc bóng đó cứ xa dần trước mắt tôi. Bầu trời se lạnh dường như ấm áp hơn, mang lại một vị ngọt lịm.

Hi hi, tầm ơi...

Tôi nhìn bóng ông Giang đi khuất rồi lẳng lặng nắm chặt lấy tay tỏ ra rất quyết tâm.

***Ngồi ở trạm đợi xe buýt, tôi vẫn còn suy nghĩ những gì ông Giang nói với tôi trong phòng nuôi tầm.

Vù...

Một làn gió lạnh thổi từ đến, tôi khẽ rung mình, giơ tay kéo cổ áo lên, cổ khẽ rụt vào trong áo.

Lạnh quá!

Lạnh ả? Chịu khó chờ một lát, đợi xe đến là có thể về nhà rồi. – Giang Hựu Thần quan tâm, cuốn lại chiếc khăn cổ bị tuột xuống của tôi rồi mỉm cười.

- Đưa nào to gan gớm nhỉ, dám gọi nhau tình cùm ngay trước mặt đại ca đây! – Tôi và Giang Hựu Thần đang cố gắng giúp nhau chống đỡ lại cái lạnh thì đột nhiên có một giọng nói khó chịu gần lên.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy khoảng bốn, năm tên nhuộm tóc lòe loẹt, cười rất lưu manh, tiến lại gần chỗ tôi và Hựu Thần.

- Các cậu muốn gì? – Hựu Thần đứng chắn trước mặt tôi, bảo vệ tôi khỏi mấy tên lưu manh đó.

- Hô hô hô! Anh hùng cứu mỹ nhân hả? – Một tên đầu gấu cười khanh khách, để lộ rõ hàm răng vàng khè như lũ quỷ sứ địa ngục. Nom gớm quá đi!

- Groom đã! Hai đứa nó đều là con trai mà! Mày nhìn lộn rồi! – Một tên mặt bụi nhìn khắp tôi một lượt rồi thốt lên có vẻ không dám tin.

- Đúng đó! Hóa ra là... Ha ha ha ha! – Một tên lưu manh đầu xù như cái tổ chim ôm bụng cười ngặt nghẽo. – Tao cứu tưởng anh Lâm bảo tuyệt sắc giai nhân khuynh nước khuynh thành gì chứ!

Anh Lâm?!

Tôi giật mình. Giang Hựu Thần nhúu mày lại, khề lăm bầm – Là Lâm Tử Hạo?!

- Chết cha! – Tên đầu tổ chim bỗng giờ tay ra tự bịt chặt miệng mình lại.

- Thằng ngu! Mày làm lộ hết bây giờ! Lúc đó anh Lâm cho mày biết tay! – Tên răng vàng đấm tên đầu tổ chim một cái rồi trợn trừng mắt nhìn chúng tôi – Anh Lâm là ai không mượn chúng mày quan tâm! Dù gì hôm nay để tui tao chơi với bọn mày một lát!

Vừa dứt lời, tên răng vàng giờ nắm đấm ra. Nhanh thoăn thoắt, Hựu Thần kéo tôi tránh sang một bên rồi vội vã ôm chặt tôi trong lòng.

Xoạt... Xoạt...

Xoay bên trái rồi lại xoay bên phải Giang Hựu Thần tránh được hai cú đấm liên tiếp của tên răng vàng. Thấy mình đấm hụt, tên răng vàng tức muốn nổ đom đóm mắt.

- Ê! Bọn bay! Thằng ranh này muốn bày trò anh hùng cứu mỹ nhân đây mà! Xông lên cho nó một trận!

- Lên đi! Cho nó một trận!

Câu ra lệnh của răng vàng xem ra rất có uy lực, tên đầu tổ chim và tên mặt bụi hưng phấn xắn tay áo lên, giờ nắm đấm liên tiếp về phía trước mặt tôi.

Nếu như chỉ có một mình, chắc chắn Giang Hựu Thần sẽ tránh được những cú đấm đó nhưng vì vương bảo vệ tôi nên động tác của cậu ấy chậm hẳn đi.

Nhưng mà...

Tại sao Hựu lại không đánh trả lại?

Giang Hựu Thần giống như một chiếc ô lớn, cả người ôm trọn lấy tôi...

Bốp! Binh! Bốp!

Các cú đấm cứ liên tiếp giáng trên lưng, vai, cổ của Hựu.

Dù được cậu ấy ôm rất chặt nhưng tôi vẫn cảm thấy người cậu ấy khễ run lên bởi những cú đấm tàn nhẫn đó.

Tôi nghe rõ tiếng của những cú đấm phát ra khi chạm vào người Giang Hựu Thần. Tuy tôi không thấy đau nhưng tim tôi... tim tôi như bị thắt chặt lại! Thắt lại rất chặt!

Nếu có tui Ân Địa Nguyên ở đây, họ nhất định sẽ lao đến giúp. Không nếu có tui Ân Địa Nguyên ở đây, bọn đầu trâu mặt ngựa kia chẳng có cơ hội động vào một sợi tóc của Giang Hựu Thần. Tam đại tướng quân nhất định sẽ bảo vệ cậu ấy. Hựu sẽ không bị trầy xước dù chỉ một chút.

Còn tôi thì chẳng làm được gì cả!

Tôi lo lắng quay đầu nhìn Hựu Thần, ai dè trông thấy một chiếc gậy to tướng.

Tên đầu tổ chim không biết lượm được cây gậy gỗ ở đâu ra, hấn đi khe khề phía sau lưng toan đánh lên.

- Không! – Tôi tự nhủ, trong lòng đau như dao cắt. Không biết dùng khí từ đâu trào lên, tôi lấy hết sức đẩy Giang Hựu Thần ra rồi quay người lại, không chút do dự giờ hai tay lên, lấy cả người mình che cho Hựu.

Bốp!

Tên đầu tổ chim nện ngay một gậy vào đầu tôi. Tôi hoa mắt chóng mặt, nhìn thấy phía trước toàn sao là sao, có cảm giác đầu vừa va phải cái nồi đồng to ụ. Đầu tôi đau buốt như muốn bốc hỏa, mọi cơ quan trong não như sắp long hết ra, đầu tôi nặng trĩu như đeo chì.

- Thái Linh! – Tiếng gọi kinh ngạc của Giang Hựu Thần vang từ xa tới. Tôi thấy người mình mềm nhũn như cọng dưa, có một cánh tay chắc khỏe đỡ lấy lưng tôi.

Là Giang Hựu Thần!

Đầu tôi ù đi, khó chịu vô cùng, nhưng trong lòng tôi lại rất vui.

May quá! Hựu Thần không bị đánh trúng...

Cuối cùng... tôi cũng có thể làm chút gì đó cho Hựu. Đây là lần đầu tiên tôi phát hiện ra rằng, dù có phải chết vì cậu ấy, tôi cũng cam tâm tình nguyện. Tôi... một con nhóc ngốc nghếch... thế mà đến tận giờ phút này cũng hiểu ra cái cảm giác lòng nóng như lửa đốt, ngọt ngào, đắng cay... chính là tình yêu... nhưng lẽ nào tất cả đã quá muộn.

- Xem ra phải phá bỏ lời thề đó rồi!

Một giọng nói lạnh lùng vang lên tai tôi.

Là Giang Hựu Thần sao? Nhưng giọng nói này... không giống với giọng Giang Hựu Thần mọi khi. Không dịu dàng như cậu ấy thường ngày mà lạnh như băng khiến người ta muốn đông cứng lại.

- Giang... - Tôi lẩm nhẩm muốn gọi tên cậu ấy nhưng không nói ra hơi nữa. Tôi gắng gượng mở mắt ra, nhìn thấy lờ mờ.

- Tao đã nói là bọn mày đừng động vào cô ấy, bọn mày lại dám! – Giang Hựu thần quát lên tức giận, nhẹ nhàng đặt tôi vào một chỗ, quay người đi, lao người về phía đám côn đồ đó dũng mãnh như một con sư tử.

Chỉ thấy cậu ấy ngẩng cao đầu, mạnh mẽ giơ nắm đấm bên trái hướng thẳng về nửa mặt phải của tên răng vàng tràm sò. Tên răng vàng trúng đòn đau đến nỗi lăn quay ra đất. Đầu tổ chim thét lên một tiếng rồi xông lên nhưng Hựu Thần đã kịp phản ứng. Tên đó chưa kịp có cơ hội giáp mặt với Giang Hựu Thần thì đã được cậu ấy “hào phóng” tặng cho hấn một cú đấm thẳng như kẻ chỉ.

Tên mặt bự vội vợ lấy một cây gậy rồi lao như điên về phía Hựu. Đôi chân dài của Hựu khẽ quét một đường rất đẹp xuống đất làm tên đó ngã bở chũng.

Mấy tên tép riu còn lại thấy thế có vẻ sợ sệt, lăm la lăm lét đứng phía sau lưng Hựu, định lao lên cùng một lúc.

Hựu bình tĩnh quay người lại, ra một đòn cước. Tên đứng đầu ôm ngực, hét rống lên đau đớn.

Giang Hựu Thần lại nhẹ nhàng quay lại, túm lấy tay một tên lưu manh ở gần cậu ấy nhất, bấm chặt tay hắn.

- Ối!

Tên lưu manh kêu lên thảm thiết. Sau đó Hựu hất tay hắn ra, không ngờ tay tên đó lại va đúng vào mặt một tên lưu manh khác đứng đằng sau.

- Ối! Má ơi! Cứu với! Cứu với!

- Oái! Đại ca! Cứu tụi em!

- Đại ca... em đánh không lại! Đánh không lại!

Đám du côn bị Hựu đánh tan tác, hồn bay phách lạc, tên nào cũng bò kênh bò cang trên đất. Chúng hốt hoảng nhìn Giang Hựu Thần rồi lồm cồm bò dậy, chạy toán loạn như lũ chuột nhắt.

Trời đất! Đó... đó là Giang Hựu Thần mà tôi biết sao? Sao cậu ấy lại giỏi vô thế?

Dáng người cao lớn của Hựu càng như được kéo dài trước ánh hoàng hôn. Giang Hựu Thần trông như anh hùng cái thế cười trên đám mây ngũ sắc.

Cậu ấy khẽ phủ tay, chỉnh lại quần áo, hất mái tóc do ban nãy đánh nhau nên rũ hết xuống trán lên rồi đi về phía tôi.

Tôi mơ mơ màng màng nhưng như lại được ý thức, đứng dậy. Mặt Hựu sao lại có vết hơi đỏ nhỉ? Ối! Cậu ấy chảy máu rồi! Nhất định là do lúc nãy đánh nhau nên bị thương. Tôi cảm thấy vô cùng buồn, lao đảo đi về phía Hựu.

- Giang Hựu Thần... - Nhưng vừa mới bước được hai bước, cả người tôi đã không còn trụ nổi nữa, sắp ngã nhào xuống đất.

Đúng lúc đó, Hựu lao vội đỡ lấy tôi. Cả người tôi mềm oặt như cục bông được ôm trọn trong lòng cậu ấy.

Một hương thơm mát dịu như bao phủ cả khuôn mặt tôi... không biết là do ban nãy bị nện một cú như trời giáng vào đầu hay do nguyên nhân khác. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Bàn tay to khỏe của Hựu Thần bỗng đặt lên má tôi. Tôi ngửi thấy mùi hương thơm thoang thoảng, ngọt ngào giống mật ong trên bàn tay ấy. Tôi như tan chảy trong vòng tay đó.

Đôi tay của Hựu mang lại cho tôi cảm giác ấm áp, an toàn. Tôi nhìn thấy khuôn mặt đó toát lên vẻ vô cùng kiên định

Đôi môi Hựu là một đường cong hoàn mĩ nhất. Cứ như đang mơ vậy, tôi thấy đôi môi ẩm áp khẽ mấp máy, giọng nói có sức hút như nam châm bỗng trào lên như dòng nước. Tôi nhắm mắt lại.

- Thái Linh! – Mình sẽ bảo vệ cậu, không để ai làm tổn thương cậu cả!

Một giọng nói trầm trầm nhưng rất quả quyết vang lên.

Giang Hựu Thần... là cậu sao...

***Thái Linh! Tỉnh lại đi! Thái Linh!

Chóng mặt quá... tôi đang ở đâu...

Tôi mở tròn mắt nhìn thấy cặp mắt sáng của Hựu. Cậu ấy gọi tôi, lấy tay vỗ nhẹ vào cái đầu sắp bị tê liệt của tôi. Nhìn bốn xung quanh, hóa ra tôi đang ở trên xe buýt.

- Thái Linh! Chúng ta về đến nhà rồi. – Giang Hựu Thần xoa xoa đầu tôi. – Đầu còn đau không? Cậu ngất đến bây giờ mới tỉnh lại, mình lo không biết cậu có sao không?

- Chỉ hơi váng đầu một chút thôi, không sao đâu! – Nhìn thấy đôi mắt tràn đầy vẻ lo lắng của Hựu, tôi thật lòng không muốn cậu ấy lo hơn nữa. – Chúng ta đi thôi!

- Ủ! – Giang Hựu Thần đứng dậy, với tay lấy cái túi hành lý. – Ui!

- Cậu sao vậy? – Nghe tiếng kêu của Hựu, tôi giật thót mình, vội vã lao về phía trước mặt cậu ấy.

- Không... không sao! Hi hi... - Mặt Hựu trắng bệch, mỉm cười nhìn tôi rồi lại giờ tay lên lấy hành lý. Mồ hôi trên trán cậu ấy nhễ nhại, có một vết máu sắp khô...

Hựu bị thương rồi! Cho dù như thế, Hựu vẫn cố gắng cắn răng chịu đựng vết đau, lại còn nói dối để an ủi tôi.

Cộp cộp!

Tiếng gõ vào cửa kính nghe rất trong trẻo vang lên. Tôi quay đầu lại thì nhìn thấy ba dáng người quen thuộc. Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn và Kì Dục. Họ đứng bên ngoài, vẫy tay với Hựu.

Giang Hựu Thần cũng nghe thấy tiếng gõ cửa vừa rồi. Hựu cúi đầu mỉm cười. Nhưng ánh mắt của tam đại tướng quân vừa lướt qua Giang Hựu Thần thì thoát một cái, ba người như bị đông cứng lại, thời gian bỗng ngừng trôi.

Kì Dục lại còn trừng mắt hung dữ nhìn tôi. Ánh mắt đáng sợ quá. Tôi hãi đến mức run bắn người, đứng nép phía sau lưng Hựu.

- Thái Linh! Chúng ta xuống xe! – Hựu bình tĩnh quay lại nói với tôi. Tôi cứng đờ người đi theo cậu ấy.

- Hựu! Cậu bị thương rồi! Xảy ra chuyện gì vậy? – Kì Dục tức như muốn bốc hỏa, mắt trừng lên lao về phía chúng tôi, hét lên rõ to. Giọng nói oang oang đó làm tôi sợ thót tim, lùi lại sau mấy bước. Tôi có cảm giác ánh mắt tức giận muốn tóa lửa đó cứ nhắm về phía tôi.

- Trên đường về gặp chút rắc rối nhưng đã giải quyết ổn thỏa cả rồi! Dục, đừng lo! – Giang Hựu Thần cười như không có chuyện gì. Một cơn gió nhẹ lướt qua, thổi tóc Hựu bay bay, bóng bệch làm hiện rõ hơn vết thương trên mặt.

- Vết bầm và máu... Nếu mình ở đó sẽ không có chuyện này! – Giọng nói trầm trầm của Nghiêm Ngôn cất lên rất dứt khoát, dường như muốn “bóc trần” lời nói dối của Hựu. Tôi ngẩng đầu lên, hơi ngạc nhiên, không may bắt gặp đúng ánh mắt nghiêm nghị của Nghiêm Ngôn.

Dữ quá! Tôi không tự làm chủ được nữa, chân lùi thêm mấy bước về sau.

- Sau này đi ra ngoài, cậu phải cho bọn mình biết, không thể tùy tiện đi một mình, như thế nguy hiểm lắm. – Tôi còn chưa kịp thoát khỏi sự đe dọa đáng sợ của Nghiêm Ngôn thì Ân Địa Nguyên lại chậm rãi nói. Cậu ta vẫn bình tĩnh như mọi ngày nhưng từng câu từng chữ có uy lực vô cùng. – Hựu! Mọi người đều lo lắng cho cậu đấy!

Ân Địa Nguyên vừa dứt lên, tam đại tướng quân chẳng ai bảo ai, nhất loạt quay sang trừng mắt nhìn tôi đầy vẻ coi thường, sau đó lại chuyển tầm nhìn về phía Giang Hựu Thần nhưng là với ánh mắt quan tâm, chăm sóc. Họ dường như coi tôi là kẻ ngoài cuộc, cái của nợ chỉ tô làm vướng tay vướng chân.

Nhìn ba người bọn họ rồi nhìn vết thương trên mặt Hựu, trong lòng tôi bỗng thấy khó chịu. Tôi cúi đầu xuống, đầu óc rối bời như mớ bòng bong.

- Được rồi! Không còn sớm nữa! Để mình đưa Thái Linh về nhà!

- Không được! Cậu phải về nhà ngay để chữa trị vết thương. – Ân Địa Nguyên vội vã tiến lên một bước, đứng chặn giữa tôi và Hựu Thần.

- Nhưng mà... - Giang Hựu Thần nhìn tôi, giọng nói đầy vẻ lo lắng.

- Hừ! Phụ nhân có việc gấp muốn gặp cậu. Cậu đừng để phụ nhân phải đợi lâu quá! – Ân Địa Nguyên nói một câu đầy sức thuyết phục. – Để mình đưa cậu ta về nhà. Dực! Ngôn! Hai cậu đưa Hừ về.

Hả?! Ân Địa Nguyên đưa tôi về?

Tôi thẹn cả người ra, ngạc nhiên nhìn cậu ta. Mắt kiếng của Ân Địa Nguyên như phát ra những tia sáng lạnh run người. Tôi không hiểu trong lòng cậu ta đang thực sự nghĩ gì nữa.

Hừ do dự một lát đành thở dài:

- Nếu là Nguyên đưa Thái Lăng về thì mình yên tâm rồi!

Hừ nhìn tôi gật đầu, quay người lại, cùng Kì Dực và Nghiêm Ngôn đi đến chiếc xe hơi sang trọng cách đây không xa.

Brùm... Brùm...

Xe hơi bắt đầu chuyển bánh, lát sau đã mất hút. Nhìn thấy đám khói mà chiếc xe để lại, tôi có cảm giác man mác buồn. Thái Linh! Lẽ nào mày hi vọng Hừ đưa mày về sao?

- Đi thôi! – Một giọng nói lạnh hơn cả nước đá vang lên. Tôi quay lại nhìn Ân Địa Nguyên. Đằng sau cặp mắt kiếng trong suốt kia là một đôi mắt vô cùng băng giá.

Thịch!

Không hiểu sao trong lòng tôi cứ thấp thỏm không yên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.5 - Chương 5: Lênh Đênh Tìm Hòn Đảo Bình Yên Cho Tâm Hồn

Funny Wonderland

Địa điểm:

Nhà ăn trường British

Hội trường British

Văn phòng hội học sinh

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Anna – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hừ Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

Lâm Tử Hạo – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện sẽ có một cuộc hẹn hò lãng mạn

Lắng nghe nhịp tim rộn ràng của mình

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời nguyện cầu của con

Thế là Chúa ban cho tôi một trải nghiệm về nhịp tim

oOo

Cộp...cộp...cộp...

Trên con đường vắng lặng chỉ còn có âm thanh của giày quét trên mặt đất. Không khí u ám quá! Tôi vội quay đầu sang nhìn Ấn Địa Nguyên đi bên cạnh. Rõ ràng cậu ta chủ động đòi đưa tôi về nhà, nhưng đã đi 20 phút rồi, cậu ta chẳng thèm nói với tôi một câu.

- Tôi...

- Tôi muốn nói vài câu để làm giảm đi bầu không khí căng thẳng kiểu "chiến tranh lạnh" nhưng thái độ thờ ơ của Nguyên làm cổ họng tôi cứng ngắc lại. Gió chiều khẽ thổi lay động cành cây, lá cây kêu xào xạc. Tôi lặng lẽ đi đằng sau Ấn Địa Nguyên. Đi qua từng cây đèn đường, tôi nhìn bóng mình lúc được kéo dài ra, khi thì co lại, rồi lại dài ra...

- Xin cậu hãy tránh xa Hựu ra!

- Bỗng đi đến một cây đèn đường, Ấn Địa Nguyên dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi, mặt mày Nguyên cứ như bị mây đen mù mịt bao phủ.

- Há?!

- Vì đột ngột quá tôi chưa kịp định thần lại, đờ người ra nhìn cậu ta. Ánh sáng đèn đường chỉ chiếu một phần trên khuôn mặt Ấn Địa Nguyên.

- Xin cậu sau này tránh xa Hựu ra!

- Đúng lúc tôi đang mơ hồ, Ấn Địa Nguyên quay đầu lại nhấn mạnh một lần nữa từng câu từng chữ ban nãy cho rõ ràng. Qua cặp mắt kiếng trong suốt, ánh mắt đó càng lạnh lùng hơn, cứ như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào tim tôi.

- Tại sao?

- Cả người tôi như bị búa sắt vạn tấn nện trúng, hồn bay phách lạc, cả người nghệt ra. Tại sao phải cách xa Giang Hựu Thần? Ngày trước tôi và bọn họ chẳng phải luôn ở cạnh nhau sao? Lẽ nào tôi làm gì sai?

- Cậu không thấy ở cạnh cậu, Hựu toàn bị tổn thương sao?

- Ấn Địa Nguyên nhíu mày lại định nhìn tôi chòng chọc nhưng cậu ta lại từ từ chuyển tầm mắt sang chỗ khác. Phía trước mặt tôi như có một lớp sương mù dày đặc, hỗn loạn vô cùng.

- Xin...xin lỗi!

- Nhớ lại bộ dạng thê thảm của Hựu, tôi hối hận vô cùng, cúi đầu rồi khom lưng xuống.

- Tôi thề là chỉ có mỗi lần này... lần sau sẽ không...

- Không có lần sau đâu! Cậu dựa vào gì mà thề thốt chứ? Nhưng câu nói của Nguyên đã làm lời thề của tôi sụp đổ hoàn toàn:

- Tôi hi vọng cậu tự động rời khỏi Giang Hựu Thần! Xa vào, càng xa càng tốt!

- Tại sao?

- Tôi như ý thức được, hỏi ngược lại nhưng câu hỏi bị nhấn chìm trong ánh mắt đáng sợ của Ấn Địa Nguyên.

- Vì... cậu không có tư cách bước vào thế giới của Hựu!

Thế giới? Thế giới... của Hựu? Tít... tít...

Ấn Địa Nguyên vừa dứt lời thì chuông di động reo lên thúc giục. Cậu ta lấy di động ra rồi đi sang chỗ khác nghe. Tôi đứng như chôn chân ở một chỗ, tai

hãy còn vang vọng lại câu nói vừa rồi của Nguyên. Lòng tôi thấy chua xót khôn xiết.

Thật vậy sao?

Tôi dựa vào cái gì để bảo vệ cho sự an nguy của Hựu?

Cậu ấy luôn bảo vệ tôi. Thế giới của tôi và Hựu hoàn toàn khác nhau... Tôi được mọi người gọi là bà chúa xui xẻo, còn cậu ấy là đệ nhất hoàng tử nổi tiếng của trường British. Ngoài việc luôn mang đến cho cậu ấy vô vàn rắc rối, tôi giúp được cái gì chứ...

- Thái Lăng!

— Giọng nói lạnh sống lưng của Ân Địa Nguyên cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi. Tôi hốt hoảng ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ mặt hình sự đó đang muốn cảnh cáo tôi.

— Tôi nhắc lại lần cuối... không được lại gần Hựu! Từ trước đến nay cho cậu ở gần Hựu chẳng qua là ở bên cậu, Hựu cảm thấy rất vui vẻ. Nhưng bây giờ sự tồn tại của cậu đang đe dọa sự an toàn của Hựu. Cho nên sau này bọn tôi sẽ nghĩ đủ cách để cậu không còn xuất hiện trong cuộc sống của Hựu nữa.

- Tôi...

- Nhìn bộ mặt nghiêm túc của Ân Địa Nguyên, tôi cảm thấy mình như quả bong bóng bị xì hơi, mọi hi vọng đều biến thành bong bóng xà phòng, tan đi hết. Tôi khẽ mấp máy môi, mắt tròn vo như ốc bươu, đứng đần ra nhìn bóng Nguyên đã đi khuất. Đắng nghẹn trong lòng cứ trào lên như những đợt sóng, cứ từng đợt từng đợt dâng lên đầu...

Ngày hôm sau, tôi đến trường trong tâm trạng thấp thòm lo sợ.

- Đó không phải là Thái Lăng sao?

- Ô! Không ngờ cậu ta còn dám vác mặt đến trường! Lạ thật! Sao hôm nay ai nhìn thấy tôi đều như nhìn thấy virus gây bệnh vậy? Họ đều nhanh nhanh chóng chóng trốn mặt tôi. Tại tôi vang đến liên tiếp những lời xì xào bàn tán.

- Hừm! Tin tức đều được dán lên hết rồi, xem ra lần này được làm nhân vật chính đây!

- Nhìn thấy hình chưa? Thật chẳng dám tin!

Tin tức?

Hình?

Những câu nói ào ạt đập đến tai tôi dường như chỉ bàn đi bàn lại xung quanh hai từ đó. Tôi giật mình... hay là... Tôi ba chân bốn cẳng chạy thực mạng, lao một mạch về chỗ bảng tin ở trường.

Hộc!

Hộc!

Hộc!

Tôi đứng vững lại, tròn mắt nhìn lên chỗ dán tin. Vừa nhìn, cả người tôi chết đứng như vừa bị sét đánh trúng. Sự thật về hội trưởng hội học sinh Cuộc hẹn hò ngọt ngào, lãng mạn nhất trong lịch sử!

Một dòng chữ in nghiêng màu đỏ vô cùng bắt mắt hiện ra. Dưới ngay đó là ảnh chụp tôi và Giang Hựu Thần đang đào khoai ở nông trại, hai người chúng tôi nhìn nhau cười tươi rói.

Anh hùng cứu mỹ nhân...

Mĩ nữ?

Mĩ nam tử?

Một tấm hình khác làm tôi nghẹn ngào, đó là bức hình Hựu đang ôm chặt tôi để bảo vệ tôi khỏi mấy tên lưu manh. Trông tôi lúc đó run cạp cạp vì sợ, còn Hựu Thần thì bất chấp tất cả để bảo vệ tôi. Trên mặt cậu còn có vết thương bầm tím. Tôi kinh ngạc nhìn hết tất cả một lượt, tia hi vọng cuối cùng của tôi sụp đổ hoàn toàn. Cả sáng nay, tôi không thấy Hựu đâu cả. Chiếc bàn cậu ấy ngồi bên cạnh tôi trống không. Đầu tôi cũng rỗng tuếch... Tuy ngồi trên ghế nhưng tại tôi chẳng nghe lọt chút nào lời giảng của thầy. Quyển vở để trên bàn cả buổi sáng chẳng viết được chữ nào... Khó khăn lắm mới đến trưa, tôi đứng dậy, ngán ngẩm cúi đầu, lê từng bước chân nặng nề đi. Trên đường, tôi cẩn thận tránh mặt từng học sinh đi ngang qua. Tôi sợ lại phải nghe những lời đồn không hay ho đó. Tôi rào bước nhanh đến chỗ gọi đồ ăn thường ngày, lễ phép nói với mấy bác ở nhà bếp:

- Bác ơi! Cho cháu một phần sườn nướng, một đĩa rau xào, một bát com. Cảm ơn bác!

- Đây!

- Chưa đến hai giây sau, một giọng nói gằn gè vang đến làm tôi muốn rách màng nhĩ. Tôi giật mình ngẩng đầu lên, chỉ thấy hai chiếc bát đặt trên chiếc khay màu cam thò ra ngoài.

- Cảm ơn... Ồ! Bác ơi! Cháu gọi cả món sườn nữa...

- Tôi cúi đầu ngập ngừng một lát, mắt thộn ra. Trên khay không hề có món sườn, rõ ràng chỉ có một bát com trắng và một đĩa rau xào đen ngòm.

- Không có! Hết rồi!

- Lạ thật, mọi khi mấy bác phục vụ đều đơn đả, nhiệt tình với tôi, vậy mà hôm nay sao lại thế? Cứ như uống nhầm thuốc, họ hậm hực với tôi ra mặt. Bác ta hai tay chống nạnh, trừng mắt nhìn tôi, đáng sợ hơn ánh mắt đó như hai tia lửa điện nhắm thẳng tôi...

- Đó không phải là...

- Nhìn qua cửa kính, tôi thấy trong nhà bếp còn bao nhiêu món hải sản ngon lành, sườn nướng cũng rất nhiều. Bác ấy làm gì vậy?

- Đi đi, đừng đứng đó chắn đường!

- Không ngờ nhìn bộ dạng của tôi, bác ta càng tức điên hơn, xua xua tay đuổi tôi đi, sau đó quay ngoắt người lại chẳng thèm đoái hoài gì đến tôi cả.

- Cháu...

- Tôi đứng nghệt ra như phỗng, định tranh hơn thua với bà ta nhưng đầu lại loạn cào cào. Thôi vậy! Rau ăn với com cũng được, chẳng cần đến cá thịt, mình là người thiếu niên biết kham khổ, đạm bạc.

- Một chàng hoàng tử tốt bụng là thế lại bị kẻ khác lợi dụng để đi đánh nhau. Đúng là đáng buồn thật!

- Tôi đang định bụng khay thức ăn rồi khỏi thì nghe thấy giọng nói cao vổng lên của bác ta. Hoàng tử... đánh nhau? Trong đầu tôi bỗng hiện lên tám hình và hàng chữ đỏ to dùng trên bảng tin của trường. Chả nhẽ, ngay cả bác ta cũng nhìn thấy nên phần nộ về tin đồn đó, ghét tôi như các học sinh khác. Tay bụng khay thức ăn của tôi khẽ run lên một lúc. Tại sao? Mọi người dường như ai cũng tin vào bức ảnh và những dòng chữ nhảm nhí trên bảng tin, chẳng ai tin tôi hoàn toàn trong sạch, không cho tôi cơ hội giải thích, lại còn mỉa mai, châm chọc tôi. Mọi người không một ai tin tôi sao? Khó khăn lắm tôi mới tìm được một chiếc bàn trống. Tôi thận trọng nhìn xung quanh. May quá, trên ghế không có bã kẹo cao su, cũng không bị lung lay như rằng bà lão. Tôi an tâm phần nào nhưng vừa ngồi xuống thì thấy lạnh sống lưng. Trong nháy mắt, dường như có vô vàn ánh mắt soi mói, giễu cợt thậm chí coi thường đổ dồn tập trung về phía sau lưng tôi. Lúc này tôi bỗng thấm thía câu thành ngữ "Kim châm sau lưng".

- Ôi chà! Các cậu có phát hiện da của Thái Lăng trắng quá à!

- Chớ còn gì nữa! Mà hình như cũng chẳng nhìn thấy rõ hầu nhĩ! Cổ chịu đựng những câu dị nghị kiểu đó xối xả ập đến như nước thủy triều, tôi gấp miếng rau lên cảm thấy những câu nói đó càng lúc càng chói tai.

- Ai da! Đúng là bó tay luôn, mọi người có nhìn thấy mấy tám hình đó không? Cậu ta và Giang Hựu Thần thấm thiết ghê nhĩ! Khi chữ "Giang Hựu Thần" vang đến tai tôi, tôi cảm thấy đầu óc mình như bị tê dại, những câu nói cảnh cáo của Ân Địa Nguyên cứ vang vọng lại. Nhưng bây giờ sự tồn tại của cậu đang đe dọa sự an toàn của Hựu. Cho nên sau này bọn tôi sẽ nghĩ đủ cách để cậu không còn xuất hiện trong cuộc sống của Hựu nữa.

Choang! Bỗng một tiếng động rất lớn phát ra từ phía bên phải bàn ăn của tôi. Những lời xì xào im bặt, cả phòng ăn yên lặng đến đáng sợ. Tôi sợ thót tim quay đầu sang.

Thịch!

Bên đó có một người tóc màu hung đỏ đang đứng dậy.

Kì Dực?! Trên bàn Kì Dực có một bát com bị ném bắn tung tóe, đĩa thì mỗi nơi một chiếc. Mặt cậu ta trông vô cùng đáng sợ, mái tóc hung đỏ như dựng đứng cả lên.

- Nghe cho rõ đây! Giang Hựu Thần là hoàng tử của trường British, không phải là người để cho ai muốn nói gì thì nói đâu! Kì Dực từ từ ngước đầu lên, ánh mắt cháy bùng bùng ngọn lửa giận dữ quét xoẹt qua cả phòng ăn một lượt. Ai cũng sợ đến toát mồ hôi hột.

- Dực!

- Bỗng có một người đứng dậy, giọng nói trầm trầm vang cả phòng ăn

- Tôi biết mọi người gần đây đều đã nhìn thấy tờ tin được dán đó, ai cũng rất hoang mang nhưng tôi muốn nhắc nhở mọi người: Ở trường British, Giang Hựu Thần từ trước đến giờ đều là học sinh ưu tú nhất. Những chuyện mọi người tưởng tượng không thể xảy ra với một học sinh ưu tú như thế. Huống hồ

lúc đó Hựu chỉ xả thân vì nghĩa, như thế cũng là sai sao?

- Đúng thế! Hựu là hoàng tử của trường British, hành động đó là xả thân vì nghĩa.

- Hựu làm sao có thể có chuyện gì mờ ám với tên Thái Lăng thấp kém kia chứ!

- Tôi nghĩ Thái Lăng nhất định nóng lòng muốn ngồi vào ghế hội trưởng hội học sinh, muốn tự đánh bóng mình nên mới nghĩ ra cái hạ sách đó...

Nghe Ân Địa Nguyên nói, mặt mọi người như bưng bình. Họ lần lượt chìa mũi nhọn về phía tôi. Nhìn bóng của tam đại tướng quân đã đi khuất, lòng tôi càng lúc càng nặng trĩu.

Một ngày ngỗ hàng năm...

Một ngày mà ngỗ hàng năm.

Cuộc sống ở trường ngày một khó khăn, bất luận đi đến đâu cũng nghe thấy tiếng cười khinh khỉnh cùng lời nói bàn tán chẳng mấy tốt đẹp gì. Mỗi hôm đều có những ánh mắt kì quái sẫm soi tôi.

- Nhìn kia! Đó là bạn Thái Lăng đó hả?!

- Không ngờ mặt dày thiệt, vẫn dám đến trường! Đúng là...

Tôi cố nhắc bước chân nặng như đeo chì về phía văn phòng của hội học sinh nhưng trên đường đi, những câu nói chỉ trích dồn dập đập vào tai tôi.

Boong!

Đúng 12 giờ, tôi chuẩn bị mở cửa bước vào văn phòng hội học sinh. Trong phòng ngồi chật ních người, những cán bộ lớn nhỏ của hội học sinh đều có mặt. Tên Lâm Từ Hạo đáng ghét cùng tên hầu cận mập lùn cũng đã đến. Bên cạnh còn có một bóng người với mái tóc dài

— đó là An Vũ Phong. An Vũ Phong ngồi ở một góc, mái tóc bông bênh che mắt đôi mắt của cậu ấy. Phong không nói câu gì, có vẻ như đến để nghe cuộc họp.

- Ô! Hơ hơ hơ! Bạn hội trưởng hội học sinh "xinh đẹp"! Hôm nay bạn suýt đi muộn đó.

— Nhìn thấy tôi, cái mũi điều hâu của tên Hạo phun ra một câu làm tôi hốt hoảng. Không đợi tôi kịp trả lời, Lâm Từ Hạo tỏ ra vô cùng phấn khích, giờ chiều "vỗ mồm"

- Để hoàng tử Giang Hựu Thần phải đánh nhau, cậu lợi hại thật! Bạn hội trưởng "xinh đẹp", bạn Thái Lăng "xinh đẹp"!

- Tôi...

- Nghe câu nói đó của tên Hạo, mặt tôi đỏ bừng, bối rối đứng ngây người ra không biết nên làm gì.

- Lâm Từ Hạo! Đây không phải cái chợ! Muốn buôn "tín vịt" gì thì đề nghị ông bạn ra ngoài cho!

— An Vũ Phong nói một câu tỉnh bơ làm mọi người cười ồ cả lên. Mặt Lâm Từ Hạo lập tức biến sắc, lúc thì đỏ bừng, lúc lại trắng bệch.

- Thái Lăng! Hôm nay chủ yếu phải bàn chuyện tháng tới tổ chức lễ hội âm nhạc Red or White của trường British và Maria. Bây giờ cậu đại diện phát biểu ý kiến xem.

- Ô! Được!

— Tôi cảm kích nhìn An Vũ Phong ngồi bên cạnh rồi vội vàng nói tiếp chủ đề cậu ấy vừa đề nghị. Tôi định thần lại, mở tập tài liệu trên bàn, dựa vào đó đọc to lên.

— Ngày hội âm nhạc Red or White giữa trường British và trường Maria là hoạt động mỗi năm đều tổ chức một lần, mỗi trường cử ra một đại diện...

- Khoan đã...

- Lâm Từ Hạo lúc này vẫn còn im hơi lặng tiếng, bỗng nhiên như cá ngoi lên mặt hồ, thổi phập phồng bong bóng nước.

— Thái Lăng! Cậu định tổ chức cuộc họp hay là đọc diễn văn đó? Nếu như cậu không có hứng thú với việc của hội học sinh thì nên nhường chức hội trưởng đi là vừa! Tính tôi hay thương người, không muốn nhìn thấy cậu phải chịu khổ sở.

Hơ hơ hơ...

Câu nói vừa rồi của Lâm Tử Hạo như sét đánh ngang tai, cả căn phòng khó khăn lắm mới trật tự thì bây giờ lại nhốn nháo cả lên.

- Lâm Tử Hạo!

– Một giọng nói lạnh lùng cất lên, An Vũ Phong ngẩng đầu lên, tức giận nhìn Lâm Tử Hạo.

- Ha ha ha... tôi chỉ nói sự thật thôi mà! Bạn Thái này!

Tôi thấy bạn nên tự động thôi học thì tốt hơn, cứ gắng gượng mãi lại làm liên lụy người khác! Hơ hơ hơ...

- Lâm Tử Hạo bất chấp con giận của An Vũ Phong, hắn nói với giọng vô cùng xảo quyệt, cười sảng sặc như bị điên. Tên đó vừa đứng dậy, khệnh khạng đi lướt về phía tôi, ngồi lên ghế dành cho hội trưởng. Nghe những câu nói châm chọc của hắn, lồng ngực tôi khó chịu vô cùng, tất cả máu nóng trong người đều dồn hết lên đỉnh đầu nhưng lại không thể phản bác được, chỉ đứng chôn chân ở một chỗ, mặt đỏ bừng không nói câu gì.

- Sao không nói gì vậy? Bạn hội trưởng xinh đẹp, bạn Thái Linh yêu quý, hay lại muốn người khác nói hộ mình!

Hơ hơ hơ...

- Giọng nói của hắn nghe chưa như đâm vào tai. Tiếng cười gian xảo làm tôi nghĩ tới hình ảnh người sói khi trăng tròn.

- Thái Lăng thế này làm hội trưởng được không? Chẳng có chút uy nào cả... -

Ừ! Nếu như trường British có một con người yếu đuối thế này chẳng biết sẽ còn phát sinh chuyện gì...

- Ngày hội âm nhạc Red or White sắp bắt đầu rồi! Xem ra khả năng trường British giành phần thắng là khó lắm. Cán bộ hội học sinh thấy phản ứng của tôi liền lắc đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi.

- Thái Lăng! Cậu cứ nói những gì cần nói! Cậu là hội trưởng, không cần để ý đến bọn họ!

– An Vũ Phong có vẻ hơi tức giận, trừng mắt nhìn đám người đó. Mọi người nhìn thấy An Vũ Phong, họ sợ hãi im bật lại nhưng ánh mắt vẫn nhìn tôi khinh khỉnh.

- Ngày hội âm nhạc Red or White...

- Tôi mấp máy môi, cảm thấy mình không còn chút sức lực nào. Tôi hận bản thân thật vô dụng. Tim tôi như rơi vào hố sâu không đáy, cố dùng chút sức lực cuối cùng nói hai từ:

- Giải tán! Một ngày ác mộng đã trôi qua, những lời dị nghị của bọn họ có vẻ như đã nhằm rồi nên không còn nhiều nữa. Tôi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi ra khỏi phòng học.

Tôi đi về phía cổng trường, khi đi qua văn phòng làm việc của Lâm Tử Hạo bỗng thấy một bóng người quen thuộc đi vụt qua.

Khoan đã!

Tôi dừng lại, căng mắt nhìn. Người đó... mái tóc dài bồng bênh.

An Vũ Phong?!

Sao cậu ấy lại đi từ phòng Lâm Tử Hạo ra? Tôi vội nấp về một bên, nhìn bóng dần đi khuất của An Vũ Phong, trong lòng cảm thấy hơi mơ hồ. Thẩn thờ một lúc lâu, tôi lại lễ bước chân một mối, mang theo cái đầu ong ong của mình về nhà.

Trời đất!

Đột nhiên, tôi thấy tay mình trống không. Tôi quên mất mang cặp sách về. Tôi đành lao như bay về phòng học, chạy tới chỗ bàn học thu xếp mọi thứ.

- Sao cô vẫn chưa về?

– Một giọng nói điềm tĩnh quen thuộc vang lên. Hóa ra An Vũ Phong đang ở phòng học từ lúc nào. Nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, tôi thấy An Vũ Phong ngồi ở một góc lớp học. Bức tường như hắt bóng che mắt người của Phong, mái tóc dài vẫn bồng bênh, cậu ấy im lặng.

- Ồ... tôi về ngay đây.

– Tôi không muốn nói gì với An Vũ Phong. Dù gì bắt đầu từ hôm qua tôi đã là kẻ địch của trường British, là kẻ có nhiều scandal nhất trường. Bây giờ chỉ còn cách gạt những buồn phiền, chán nản sang một bên để về nhà làm một giấc thôi.

- Cô đang chạy trốn sao?

– Giọng nói lạnh lùng của An Vũ Phong vang lên.

- Việc đã đến nước này có mọc thêm cánh cô cũng chẳng thoát được! Tôi hốt hoảng ngẩng đầu lên thấy Phong vẫn ngồi ở chỗ đó. Tôi chỉ biết câm lặng.

- Sao không nói gì hết?

- An Vũ Phong đứng dậy đi về phía tôi, nhũn mảy rồi nhún vai, điệu bộ như không tán thành với thái độ của tôi. Tôi lặng lẽ cúi đầu, nắm chặt chiếc cặp sách vừa thu dọn khi nãy. Tôi đang chạy trốn sao?

- Bị nói trúng tim đen rồi hả?

- Câu nói của An Vũ Phong như một mũi tên sắc nhọn xuyên thẳng vào trái tim tôi.

- Đã... đã muộn rồi! Tôi... tôi phải về nhà

- Tôi cầm lấy cặp sách, lao như bay khỏi phòng học nhưng ai ngờ đúng lúc tôi chỉ còn cách cửa lớp một bước chân thì có một lực rất mạnh từ phía sau lưng tôi lao tới đóng rầm cửa lại. Rầm! Một tiếng động lớn vang lên, cả người tôi đâm sầm vào cửa, cặp sách cũng văng qua chỗ khác, mặt mày sa sầm, cả người đổ về phía sau.

- Thái Linh! Sau lưng có đôi bàn tay ấm áp, chắc khỏe giữ chặt lấy tôi. Tôi quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lo lắng của An Vũ Phong. Vì chạy nhanh quá nên tóc cậu ấy có vẻ hơi rối, ánh mắt Phong tràn ngập sự quan tâm và căng thẳng.

- Bỏ tôi ra! Buông ra!

- Hơi ấm phía sau lưng làm tim tôi ấm áp trở lại nhưng cũng vô cùng hoang mang. Tôi giãy giụa, hét lên rõ to, muốn thoát khỏi vòng tay của cậu ấy.

- Không buông!

- An Vũ Phong lặng lẽ dùng sức mạnh hơn ôm chặt lấy tôi.

- Buông ra!

- Tôi vừa ngượng ngùng, vừa tức giận, cố hết sức đẩy An Vũ Phong ra nhưng cậu ta khỏe quá, tôi không cách nào thoát được. Do nóng vội nên tôi buột miệng.

- Giang Hựu Thần nhìn thấy sẽ hiểu nhầm! An Vũ Phong như biến thành một con robot bị ấn nút tạm dừng, cả người cứng đờ. Ánh mắt cậu ấy sâu thẳm, như một thanh kiếm sắc nhọn xuyên vào mắt tôi, muốn thăm dò tôi. Qua ánh mắt đó rất dễ nhìn ra những tâm tư phức tạp, hỗn loạn đang trào lên trong đôi mắt của An Vũ Phong, như muốn nhấn chìm tôi vào trong đó. Đột nhiên cậu ta bỗng dùng sức, hai tay cứng như thép, ôm chặt tôi vào lòng.

- Oái!

- Tôi giật mình hét lên.

Cậu ta định làm gì? Chả nhẽ...

- Thái Linh! Mình sẽ bảo vệ cậu! Từng câu từng chữ của An Vũ Phong như kết tinh lại trên không...

Dường như...

Lúc này thời gian bỗng ngừng trôi. Tôi ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của Phong, bên tai tôi bỗng vang lên một giọng nói khác.

Thái Linh! Mình sẽ bảo vệ cậu, sẽ không để ai làm tổn thương cậu. Trên xe buýt, Giang Hựu Thần ôm tôi và cũng nói những câu nhẹ nhàng như thế...

Giang Hựu Thần... Giang Hựu Thần!

Tôi như định thần lại, phát hiện ra bị An Vũ Phong ôm rất chặt. Tôi lấy hết sức đẩy cậu ta ra. Hình như Phong cũng bị bất ngờ nên bị tôi đẩy ngã về phía tường.

- Ha ha ha ha...

- Nằm ngoài dự đoán của tôi, An Vũ Phong bị đẩy như thế mà không hề tức giận, trái lại còn cười, tỏ ra rất thờ ơ.

- Cậu cười cái gì?

- Tôi không hiểu, nhìn Phong.

Tại sao... tại sao lúc này mà cậu ta còn cười được? Không phải là do tức giận chứ? Hay là hận tôi?

Nhìn Phong cười, tôi thấy người mình lạnh buốt.

- Cô vẫn còn mơ tưởng đến Giang Hựu Thần sao?

- An Vũ Phong vẫn cười như kiểu thường ngày, khuyên tai kim cương sáng lấp lánh.

- Những lúc thế này hẳn ta ở đâu? Hẳn ta có xuất hiện để bảo vệ cho cô không?

Thịch!

Tôi như người bị điểm trúng huyệt, tim thất lại. Tôi thần thờ nhìn An Vũ Phong, câu nói vừa rồi của cậu ta như vang vọng lại liên tục.

- Những lúc thế này hẳn ta ở đâu? Hẳn ta có xuất hiện để bảo vệ cho cô không?

- Tôi tin cậu ấy! Tôi tin Giang Hựu Thần, cậu ấy nói sẽ bảo vệ tôi... nhất định... Tôi nhìn An Vũ Phong đứng trước mặt, câu nói trước đây của Giang Hựu Thần không ngừng vang vọng bên tai tôi.

- Xin lỗi, An Vũ Phong! Xin lỗi...

- Cô...

- Nụ cười của Phong bỗng vụt tắt, môi mấp máy không nói lên lời. Cậu ta quay người lại, đâm rất mạnh một nhát vào tường, tiếng động đó phát ra như giấy vỡ tim tôi. Dáng người cao lớn của An Vũ Phong đứng chôn chân ở một chỗ. Lúc đó trông cậu ấy vô cùng cô độc và lạnh lẽo.

Tích tắc... tích tắc...

Thời gian như bắt đầu chạy trở lại. Tôi có cảm giác vừa phải trải qua cả thế kỉ dài đằng đặc.

Giọng nói của An Vũ Phong chậm rãi vang lại:

- Vậy thì tùy cô! Phong chậm chậm cúi người xuống, lặng lẽ nhặt lấy chiếc cặp tôi đánh rơi rồi đặt gọn gàng lên bàn. Cậu ấy như muốn nói với tôi nhưng cũng như lăm bằm một mình.

- An...

- Tôi định gọi Phong nhưng nhanh như chớp, An Vũ Phong đã mở cửa chuẩn bị đi khỏi.

- Tên Lâm Từ Hạo chết tiệt.

- Trước khi đi, tôi nghe loáng thoáng Phong mắng một câu. Lâm Từ Hạo? Sáng nay thấy An Vũ Phong đi vào văn phòng. Lẽ nào cậu ta đi tìm Lâm Từ Hạo? Rốt cuộc là vì chuyện gì chứ...

- An Vũ Phong! Cậu... Tôi chưa kịp nói dứt câu, tiếng đóng cửa đã vang lên, bóng dáng đơn độc của An Vũ Phong cũng biến mất hút. Tuy không nhìn thấy vẻ mặt của An Vũ Phong nhưng tôi biết rất rõ cậu ấy đã bị tổn thương, cũng giống như lúc tôi bị tổn thương vì Giang Hựu Thần.

***- Hội trưởng Thái Lăng! Xin mời đến tham dự cuộc họp gấp của hội học sinh! Hội trưởng Thái Lăng...

Vừa mới sớm ra, tôi run rẩy đối chọi với bao nhiêu sự hồ nghi và thách thức. Dây thần kinh đang căng ra như dây đàn của tôi vẫn chưa có dấu hiệu phục hồi thì lại chuẩn bị đón thử thách mới.

- Hội trưởng Thái Lăng! Phó hội trưởng Lâm nhấn đúng mười phút sau phải đến họp, nếu không...

- Được rồi, được rồi, tôi biết rồi! Tôi sẽ đi ngay! - Bên ngoài phòng học vang lên lời truyền đạt của Lâm Từ Hạo, tôi chỉ còn cách cố gắng lấy lại tinh thần, bước ra ngoài.

Học... học... học... học

Mười phút sau phải đến họp! Tên Hạo đó nghĩ tôi là siêu nhân tốc độ chắc!

Kết!

Vừa đẩy cửa vào tôi đã thấy phòng họp hôm nay đông nghịt người, chẳng bù cho mọi khi vắng teo vắng ngắt.

Giang Hựu Thần? Nhìn thấy Giang Hựu Thần ngồi rất nghiêm chỉnh đối diện với Lâm Từ Hạo, mắt tôi như bừng sáng.

Nhưng ngay sau đó có mấy luồng khí lạnh như súng laser nã về phía tôi. Lúc này tôi mới phát hiện tam đại tướng quân ngồi ngay bên cạnh bảo vệ Giang Hựu Thần. Thấy tôi bước vào, họ quay đầu sang một bên. Nhớ lại chuyện xảy ra hôm qua cùng ánh mắt thất vọng và dáng người cô độc khi quay đầu bước đi của An Vũ Phong, tim tôi bỗng run lên.

Hà? Bên cạnh Giang Hựu Thần còn có một người nữa.

Anna?!

Anna sao lại ở đây? Không phải bảo là hội học sinh có cuộc họp gấp sao...

- Hội trưởng Thái Lăng, cậu đến đúng giờ thật! – Anna mỉm cười đứng dậy chào tôi. – Tôi muốn hiểu rõ hơn về Hựu, dù gì tôi cũng là hôn thê tương lai của Hựu mà.

Tôi toát mồ hôi hột, Anna nhìn thấu tâm tư của tôi.

Muốn hiểu rõ hơn về Hựu... hôn thê tương lai...

Tôi không biết nên trả lời lại với Anna như thế nào, chỉ biết im lặng đứng chỗ cửa. Nhìn Giang Hựu Thần và Anna như tỏa ánh hào quang lóa mắt, tôi buồn bã. Đường như cả thế giới này đều vì họ mà tồn tại, hoàng tử và công chúa luôn được ngưỡng mộ...

- Hơ hơ hơ! Hiếm khi đông đủ thế này, vậy xin hỏi bạn hội trưởng Thái Lăng có giải thích gì không? – Lâm Từ Hạo ngồi vắt chân trên ghế sofa, đắc ý nhìn tôi.

- Giải thích... giải thích cái gì? – Câu hỏi đột ngột của Lâm Từ Hạo làm tôi hoang mang, buột miệng nhắc lại.

- Lê nào hội trưởng vẫn chưa nhìn thấy cái tin rất hot ở trên trang web của trường mình? – Lâm Từ Hạo cười giả dối ra mặt. – Chắc nhiều việc quá nên hội trưởng không có thời gian xem!

- Cậu... cậu rốt cuộc muốn gì? – Tức quá đi mất, nghe cái giọng điệu huênh hoang đó, ngọn lửa giận dữ trong tôi như được đốt cháy lên.

- Lâm Từ Hạo! Mày đừng quá đáng! – Cách chỗ Lâm Từ Hạo ngồi không xa, Kì Dực đứng bật dậy, tay chỉ về phía Lâm Từ Hạo rồi hét tướng lên, mặt đỏ bừng bừng vì tức giận.

- Rất đơn giản! Chỉ cần Thái Lăng chủ động thôi học, nhường lại chức hội trưởng cho tôi, tôi sẽ không làm khó nữa! – Lâm Từ Hạo cười giảo hoạt, cái mũi điều hâu to đùng như phình lên tận trán.

- Lâm Từ Hạo. – Giọng nói lạnh như băng của An Vũ Phong cất lên như nhát kiếm xé tan bầu không khí căng thẳng.

- Ha ha ha... An Vũ Phong, cậu cứ yên tâm, thỏa thuận hôm qua của chúng ta tôi vẫn còn nhớ như in – Thái độ của Lâm Từ Hạo quay ngoắt 180 độ, hần mỉm cười tươi rói nhìn An Vũ Phong.

Thỏa thuận?!

Chả nhẽ giữa An Vũ Phong và hắn ta có thỏa thuận?

- Ông bạn nhớ thì tốt. – An Vũ Phong tuy nói với giọng tỉnh bơ nhưng câu nói bên trong lại đầy sự đe dọa.

- Thái Lăng! Cậu đừng ép tôi lật tẩy cậu trong buổi họp hội học sinh ngày mai. Cậu tự mình thôi học có lẽ còn có tự trọng hơn là bị người khác ép nhì? – Lâm Từ Hạo chuyển hướng sang tôi, hần cười xảo quyệt. – Chẳng nhẽ cậu muốn Giang Hựu Thần bị liên lụy, muốn cậu ta cũng phải mất mặt trước mặt bàn dân thiên hạ?

Ở bên cạnh cậu, Hựu luôn bị tổn thương.

Cậu không có tư cách bước vào thế giới của Hựu.

Câu nói trước đây của Ân Địa Nguyên lại vang vọng bên tai tôi, tôi lên nhìn về phía cậu ta một cái. Thái độ của cậu ta rất nghiêm nghị, dường như không cho phép bất cứ chuyện gì ảnh hưởng đến Hựu.

- Lâm Từ Hạo! Nếu như mày dám làm điều gì tổn hại đến Hựu, bọn tao sẽ không bỏ qua cho mày đâu. – Kì Dực tức đến nổi mái tóc hung đỏ như cháy xèo xèo, giờ nắm đấm hươu hươu về phía Lâm Từ Hạo.

Lâm Từ Hạo run lên, lùi về phía sau một bước. Xem ra hần cũng bắt đầu biết sợ tam đại tướng quân rồi.

- Tôi cũng không muốn làm thế! – Lâm Từ Hạo quét xoẹt đôi mắt gian xảo về phía tôi. – Việc này còn phải xem Thái Lăng quyết định thế nào!

Giang Hựu Thần vẫn ngồi điềm tĩnh ở đó, giống như mọi việc đều không liên quan đến cậu ấy. Tôi biết, Hựu sẽ không trách móc tôi làm cậu ấy bị liên lụy, cũng không trách tôi đem lại bao phiền phức cho cậu ấy. Nhưng... tôi đúng là bà chúa xui xẻo tái thế...

Ân Địa Nguyên nói không sai, tôi là đứa đen đui nhất quả đất. Nhưng phiền phức tôi mang lại cho Hựu vẫn chưa đủ sao?!

- Được! Tôi đồng ý! – Bỗng tôi tràn đầy dũng khí. Tôi muốn Hựu sống vui vẻ, không muốn cậu ấy gặp rắc rối. Chỉ cần tôi biến mất, Hựu sẽ không phải chịu tổn thương vì bảo vệ tôi.

- Khoan đã!

Tôi chưa kịp dứt câu, một giọng nói quả quyết cất lên.

- Giang Hựu Thần?!

Lâm Từ Hạo ngạc nhiên nhìn Hựu Thần đang từ từ đứng dậy. Ánh mắt của tam đại tướng quân cũng lộ rõ vẻ bất ngờ. Chỉ có Anna vẫn ngồi điềm tĩnh, dường như nhỏ đã tiên liệu trước điều gì đó, ánh mắt tràn đầy niềm vui.

Giang Hựu Thần luôn bí ẩn khó đoán trước được, đôi mắt đen láy như hạt trân châu phát ra ánh sáng long lanh. Cậu ấy nhìn tên Hạo rồi đột nhiên hơi nhếch đôi lông mày thanh tú lên, nói một câu làm ai cũng kinh ngạc.

- Tôi khuyên cậu ngày mai đừng kể chuyện này ra trong cuộc họp hội học sinh. – Khi Giang Hựu Thần ngừng lại, giọng nói đó trầm hơn mọi khi, có vẻ cố ý ghìm giọng xuống.

- Tại... tại sao không được nói? – Câu nói của Giang Hựu Thần làm tên Hạo giật bắn mình. Ban nãy hắn còn dương dương tự đắc thế mà bây giờ mặt đã biến sắc, mặt tím ngắt sau đó chuyển sang màu trắng bệch, trông điệu bộ hắn cứ như đứa trẻ con xấu bụng làm sai việc gì nhưng không chạy thoát được.

- Điều này à... - Nhìn vẻ mặt thất thần của Lâm Từ Hạo, Hựu Thần khẽ nghiêng đầu, giọng càng trầm hơn. – Hai hôm trước tôi tìm thấy một vật, có thể cậu sẽ thích nó đó.

Nói đoạn, Giang Hựu Thần giờ một phong bì giấy nhỏ giơ lên, trong đó hình như bên trong là một chiếc DVD. Hựu lấy tay xé lớp phong bì giấy bọc bên ngoài ra, xoay đi xoay lại đĩa DVD. Cậu ấy cười như một đứa trẻ, nhưng có vẻ khác với nụ cười thường ngày, có vẻ như...

- Đây là... - Lâm Từ Hạo nhìn Giang Hựu Thần, mồ hôi của hắn vã ra như tắm nhưng sắc mặt bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn, mắt lộ ra ngọn lửa may mắn. – Tôi không tin! Đừng hòng gạt tôi!

- Ồ! – Giọng của Hựu hơi cao lên. Cậu mỉm cười, tiếp tục quay chiếc DVD trước mặt một vòng, giờ lên trước ngực. – Nếu cậu đã tự tin đến vậy thì dù có công bố tin tức gì về cậu trong buổi họp ngày mai cũng chẳng sao đâu nhỉ?! Nhưng tôi đảm bảo sẽ còn một bí mật ghê gớm hơn đợi cậu đấy. Nếu mọi người đều biết cậu dám bày mưu hại người khác, e rằng địa vị của cậu ở trường British sẽ không còn vững nữa đâu!

- Cậu... cậu dám... - Lúc thì đỏ bừng, lúc thì tím ngắt, mặt Lâm Từ Hạo liên tục biến sắc y như chiếc đèn nhấp nháy nhiều màu, chiếc mũi điều hâu của hắn ta khẽ run lên.

- Ủa? Sao vậy? – Thái độ của Giang Hựu Thần lại thay đổi, như biến thành một vị tiên sinh lương thiện, nhưng đôi mắt tinh ranh đó làm tôi có cảm giác Hựu như người thợ săn đợi con mồi sập bẫy.

- Tôi... tôi tại sao phải tin cậu chứ? – Cả người Lâm Từ Hạo run cầm cập nhưng vẫn cố ra vẻ ta đây, hắn nói với điệu bộ chưa hề tuyệt vọng. – Biết đâu cậu đang gạt tôi!

- Nếu cậu không tin thì tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Tôi nghĩ câu lạc bộ báo chí của trường mình nhất định sẽ tin những bí mật động trời mà tôi tiết lộ với họ! – Hựu thờ ơ nhìn điệu bộ hoang mang tột độ của tên Hạo. – Cậu có mười giây để suy nghĩ... 10... 9... 8...

Giọng nói chậm rãi của Giang Hựu Thần trầm trầm vang lên trong phòng.

Lâm Từ Hạo nhìn Giang Hựu Thần chằm chằm, cố tìm ra sơ hở gì đó. Trên trán hắn mồ hôi nhỏ xuống ròng ròng.

- 5... 4...

Giọng nói của Hựu như có ma lực đâm thẳng vào tim của Lâm Từ Hạo. Vô hình chung, xung quanh Hựu như tỏa ra một sự uy nghiêm không thể chống cự lại, hơn nữa, nó mỗi lúc biến đổi theo thời gian càng lúc càng mạnh.

- 3... 2...

- Đợi đã!

Giọng nói thều thào sắp đứt hơi đến nơi của tên Hạo đã cắt ngang số lần đếm của Giang Hựu Thần. Hắn ta lùi lại hai bước, bất lực ngồi phịch xuống một cái ghế. Trông hắn như con gà chọi đầu thua trận, đầu cúi gục xuống, trước ngực, thái độ dương dương tự đắc khi nãy đã biến mất hút.

- Xem ra cậu đã quyết định rồi! Tôi nhất định sẽ giữ lời hứa, hy vọng cậu cũng vậy. – Giang Hựu Thần nói khe khẽ nhưng lại tràn đầy sự đe dọa làm người ta muốn nín thở.

- Hừ! Xem như lần này cậu thắng! Tôi... tôi đi đây! – Lâm Từ Hạo thua tâm phục khẩu phục. Hắn gắng gượng đứng dậy đi đến cửa. – Thái Lãng! Coi như mày lần này gặp may!

Nhìn Lâm Từ Hạo như cáo cụt đuôi chồn khỏi văn phòng, Kì Dục vội vã đi đến trước mặt Giang Hựu Thần. Cậu chàng hưng phấn ra mặt, hỏi rõ to:

- Hừ, cậu siêu thật! Sao cậu lại nắm được đuôi của tên Hạo vậy?

Nhịp tim của tôi đã trở lại bình thường. Tôi thở phào nhẹ nhõm, tò mò nhìn Giang Hựu Thần.

- Minh á? – Nhìn ánh mắt của mọi người, Giang Hựu Thần cúi đầu xuống, cười híp mí giống đứa trẻ con. – Chỉ là trò chơi thôi!

Sau đó cậu ta tình cờ ném cái đĩa DVD trên bàn đi.

- Há?! Sao cậu lại vứt nó đi! – Kì Dực luống cuống đỡ lấy cái đĩa đó. – Đây là bằng chứng để tui mình còn uy hiếp tên Hạo. Không biết bên trong nó là gì nhỉ?

Tôi thấy Kì Dực tò mò ra mặt, muốn khám phá nội dung bên trong của chiếc đĩa. Giang Hựu Thần quay về ngồi trên chiếc ghế sofa, trông cậu ấy mệt mỏi như vừa đánh trận về.

- Là đĩa nhạc! – Kì Dực kinh ngạc hét tướng lên làm mọi người đổ dồn mắt về phía đó! – Hừ! Cậu làm trò gì thế? Trong này rốt cuộc là cái gì?

- Đĩa nhạc mình mới mua, may mà có nó!

- Há?!

Tôi mắt tròn mắt dẹt nhìn Hựu Thần, Kì Dực cũng đứng ngệt ra.

- Ô! Xem ra tên Hạo đó số xui thiệt! Đúng là có tật giật mình! Ai bảo hấn chột dạ! – Ân Địa Nguyên đứng dậy vỗ tay. – Hừ! Lâu lắm rồi mới thấy cậu thể này!

Tôi và Kì Dực nhìn nhau vẫn không hiểu mô tê gì cả.

- Vừa rồi Hựu sử dụng chiến thuật tâm lý làm Lâm Tử Hạo tưởng nhầm Hựu nắm được thóp của hấn. Một mũi tên trúng hai đích, không ngờ Hựu lợi hại thật! – Giọng An Vũ Phong như không còn chút sức lực, giải thích cho chúng tôi hiểu.

Anna ngồi bên cạnh, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc.

Ôi...

Nghe xong An Vũ Phong nói tôi mới chợt ngộ ra. Nhìn nụ cười âm áp của Giang Hựu Thần, trong lòng tôi bỗng vui vẻ trở lại. Hóa ra... từ nãy đến giờ Hựu chỉ đang diễn kịch. Giang Hựu Thần thật thông minh. Giỏi quá!

- Ôi! Hừ! Cậu thật là... ngay cả tui mình cũng bị cậu gạt. – Kì Dực chợt hiểu, bái phục cúi đầu xuống trước mặt Giang Hựu Thần, nói giọng vui sướng.

Nhưng nụ cười của Hựu chợt phụt tắt. Cậu ấy có vẻ lo lắng, quay đầu lại nhìn tôi. Không ngờ trong ánh mắt đó còn có chút gì buồn phiền.

Cậu ấy chậm rãi quay về phía Ân Địa Nguyên, giọng nói trầm xuống:

- Nguyên! Có những việc đừng quá đáng quá, vì Thái Lăng... là người mình muốn mãi mãi bảo vệ.

- Hừ! – Ân Địa Nguyên giật mình kinh ngạc, gương mặt điềm tĩnh mọi khi có vẻ hơi bất an.

Bóp bóp bóp! Bóp bóp bóp!

Đúng lúc không khí đang thay đổi thì Anna đứng dậy, vừa cười ngọt lịm, vừa vỗ tay đi về phía Giang Hựu Thần:

- Hừ! Cậu lúc nào cũng che giấu con người thật của mình. Cậu đúng là một đại tướng quân vừa kiên định lại mưu lược!

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sự kính phục của Anna, tôi cảm thấy nồng độ pH trong người mình như tăng lên, có cảm giác chua chua không nói lên lời.

Là do tôi nhìn nhầm sao? Tôi bỗng thấy ánh mắt của Giang Hựu Thần lóe lên chút bất an.

Tôi kim lòng lại, ngẩng đầu lên, nói chân thành với Hựu:

- Cảm ơn cậu!

- Thái Lăng! Cậu quên rồi sao, đó là lời hứa của mình. – Giang Hựu Thần rất dứt khoát.

Thấy đôi mắt sáng long lanh của Hựu, tôi bỗng nhớ đến vụ sau khi đánh nhau với đám côn đồ, Hựu đã ôm tôi nói:

- Thái Linh! Mình sẽ bảo vệ cậu, không để ai làm tổn thương cậu cả!

Có lẽ nào lời hứa của Hựu chính là câu nói đó...

- Hựu! Chúng ta phải đi rồi! – Đúng lúc tôi đang đắm chìm trong kí ức không tài nào thoát ra được, bỗng giọng nói lạnh lạnh của Anna cất lên.

- Ủ! Đến giờ rồi. – Tam đại tướng quân không ai bảo ai, đồng loạt nhấc nhò Giang Hựu Thần.

Lúc này tôi mới quay lại với hiện tại, ngẩng đầu nhìn Hựu:

- Thái Lăng! Mình có chút việc phải đi trước. Bye bye! – Đôi môi đẹp tuyệt của Hựu khẽ mấp máy, lộ rõ nụ cười thuần khiết như một thiên sứ.

Không biết tại sao nhìn thấy bóng Giang Hựu Thần đi khuất, tôi có cảm giác hụt hẫng...

***Ngày hôm sau, tôi thấp thỏm đi vào hội trường British. Vừa bước vào cửa hội trường, mắt tôi trọn tròn như con ốc bươu.

Cả hội trường ngồi kín mít, đi đâu cũng toàn là đầu người đen kịt. Tôi căng thẳng giờ tay lên xem giờ. Chúa ơi! Còn đúng nửa tiếng nữa mới bắt đầu họp mà! Sợ quá! Sợ quá đi! Hôm nay là ngày cuối cùng công bố hội trường chính thức hội học sinh, không được sơ suất.

- Nghe nói hôm nay Lâm Từ Hạo tuyên bố một việc quan trọng.

- Hình như là về hội trường hội học sinh!

- Có phải là chuyện Thái Lăng muốn thôi học...

...

Tôi chậm chậm tiến vào hội trường, muốn tìm ghế trống để ngồi xuống, thỉnh thoảng phát hiện ra có bao nhiêu người nhìn thấy mình, thế là tôi trở thành tâm điểm bàn luận của cả hội trường.

Tuy hôm qua Giang Hựu Thần đã đối phó được với Lâm Từ Hạo. Tên Hạo cũng đã hứa sẽ không vạch trần sự thật về tôi, nhưng cứ nhớ đến đôi mắt gian xảo và cái mũi điều hâu đáng ghét của tên đó, trong lòng tôi nơm nớp lo sợ.

Lời đàm tiếu xung quanh như làm nhiễu sóng suy nghĩ của tôi, không ngừng đập vào tai tôi. Đầu tôi căng phồng lên như một quả bóng bay.

- Đợi đã! Đợi đã! – Loa phóng thanh vang lên một giọng nói sang sảng. Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy một MC đang đứng ở giữa khán đài, tay cầm micro trông quen quen. Phải là Lâm Từ Hạo mới đúng chứ, sao lại... sao lại biến thành Ân Địa Nguyên?!

Sự thay đổi đột xuất này làm tôi giật bắn mình. Học sinh xung quanh ai nấy cũng kinh ngạc. Những lời xì xào bàn tán như bệnh truyền nhiễm cứ lan dần ra, lan dần ra.

- Các bạn thân mến, tôi sẽ là MC của buổi họp hôm nay! Thời gian qua, trường ta đã xảy ra rất nhiều chuyện, làm này sinh không ít nghi hoặc. Hôm nay chúng tôi sẽ giải thích những chuyện đó để mọi người hiểu rõ hơn. – Giọng Ân Địa Nguyên nghe rất dứt khoát. – Sau đây bạn Lâm Từ Hạo có vài lời muốn nói!

Ân Địa Nguyên vừa dứt lời, Lâm Từ Hạo đã cúi gục cái đầu vàng hoe xuống rồi bước lên khán đài:

- Chào mọi người! Với tư cách là trợ lí của hội trường hội học sinh, tôi...

Ngày xưa mỗi lần nhà diễn thuyết tài ba Lâm Từ Hạo mà cầm micro là cứ liến thoắng, thế mà bây giờ cứ như sông cạn khô nước, áp úng mãi không nói lên lời.

- Lâm Từ Hạo! Mọi người đều đang đợi cậu đó!

Câu nói của Ân Địa Nguyên làm tên Hạo giật mình, hấn sức tỉnh, lắp ba lắp bắp:

- Hôm nay tôi muốn tuyên bố với mọi người một việc. Đợt vừa rồi trên trang web trường ta có một loạt ảnh chụp hội trường hội học sinh Thái Lăng và Giang Hựu Thần...

Giọng Lâm Từ Hạo tuy không to lắm nhưng lại vang cả hội trường. Hấn cứ nói, nói mãi, giọng bỗng nhỏ dần đi...

- Mau nói đi! Mau nói đi! – Mọi người ngồi dưới sốt ruột, nói ồ lên.

Lâm Từ Hạo quay đầu lại, nhìn về phía đằng sau khán đài, chỗ mà Giang Hựu Thần đang đứng. Cuối cùng hấn quyết định nói to:

- Đó là những tấm hình giả! Là tôi... do tôi nhờ cao thủ Photoshop ghép hình! Tôi muốn xin lỗi hội trường Thái Lăng và Giang Hựu Thần.

Hả?!

Cái gì?!

Cả hội trường nín thính...

- Hóa ra là đồ giả!

- Đúng thế, đúng thế! Không ngờ đó...

Sau khi yên lặng hồi lâu, cả hội trường ầm ầm như ong vỡ tổ.

Lâm Từ Hạo nói bức hình là do dùng Photoshop làm?! Đúng là hấn ta không lật tẩy tôi?! Cách đây một phút tôi còn ử dột như đưa đám thế mà bây giờ ánh mặt trời sáng chói chiếu thẳng vào tôi. Đã thoát khỏi nguy hiểm rồi!

- Sao có thể thế được! Rõ ràng là ảnh thật! Thái Lăng trông đâu giống con trai...

- Máy người dùng có thông đồng với nhau mà gạt mọi người.

Không ngờ những lời xì xào bàn tán thay đổi nhanh đến thế. Có người bắt đầu nghi ngờ Lâm Từ Hạo, hét tướng lên muốn tên Hạo có lời giải thích hợp lý.

- Mọi người không tin thì có thể xem cái này! – Giọng nói lạnh lùng của Ân Địa Nguyên làm cả hội trường im lặng trở lại. Ân Địa Nguyên ấn nút vào máy chiếu phim.

- Gâu gâu! Gâu gâu!

Một tràng tiếng chó sủa vang ầm khắp hội trường. Trên màn hình đột nhiên xuất hiện một tấm ảnh rất sắc nét.

Mái tóc vàng, cái mũi điều hâu đáng ghét, môi trẻ dài ra, cái đầu đó được ghép với thân của một con vật gầy còm, lông màu vàng nâu bóng mượt, bốn cái chân ngắn cùn đứng trên cỏ, ở cổ còn đeo một cái vòng cổ màu đỏ.

- Bây giờ mọi người đã tin vào khả năng tạo hình của Photoshop chưa? – Ân Địa Nguyên vui vẻ ra mặt nhìn tên Lâm Từ Hạo đang xấu hổ ê chề cúi gầm mặt xuống.

Ân Địa Nguyên còn tranh thủ phóng to hình gấp mấy lần.

- Hơ! Đúng là nửa người nửa thú! Ha ha ha ha ha...

- Ôi chà! Lâm Từ Hạo! Bộ dạng cậu nhìn ngầu thiệt!

- Ha ha ha ha ha...

Tiếng cười của mọi người trong hội trường rộ lên như những đợt gió ầm ập thổi bay đi sự nặng trĩu, lo lắng trong tôi. Những buồn phiền như theo đó mà bay vút lên không trung.

Thấy mọi người cười ầm ĩ, Lâm Từ Hạo mặt mày thê thảm, ngượng ngùng đứng trên sân khấu, hấn tuyên bố với giọng nói như hết hơi:

- Cuộc họp chấm dứt tại đây! Bắt đầu từ hôm nay, Thái Lăng chính thức trở thành hội trưởng hội học sinh trường British.

Rào rào rào... Rào rào rào...

Tiếng vỗ tay ầm ĩ trào lên như nước thủy triều dội về phía tôi. Thật không ngờ buổi họp hôm nay lại có kết quả thế này!

Nhưng mà, nếu như không có sự giúp đỡ và cổ vũ của họ có lẽ tôi đã bị đuổi cổ khỏi trường rồi.

Tôi quay đầu nhìn về chỗ Giang Hựu Thần ngồi. Cậu ấy xem ra rất mãn nguyện, nhìn Ân Địa Nguyên đứng trên khán đài. Hựu khẽ mỉm cười rồi gật đầu, trông cậu ấy giống như một vị tướng quân có chủ định sẵn, nắm tất cả mọi việc trong lòng bàn tay.

Đột nhiên Giang Hựu Thần quay đầu sang, tôi không kịp tránh đi, đụng ngay phải ánh mắt của cậu. Tôi dường như đọc được trong mắt Hựu sự vui mừng khôn xiết. Hựu lúc nào cũng đem lại cho tôi hết sự ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

Từ lần giúp tôi thẩm định tư cách trong đợt bầu chọn đến việc bắt chấp tất cả bảo vệ tôi khỏi lũ côn đồ. Rồi hình ảnh một chàng trai thuần khiết, vô tư khi ở ruộng khoai đến hôm qua lại là một người thông minh, khéo léo. Bất luận Giang Hựu Thần như thế nào đều mang lại cho tôi cảm giác vô cùng an toàn, giống như một lớp lớp dày bao bọc lấy tôi, dù trải qua bao mưa gió phong sương tôi không hề cảm thấy lạnh.

Còn cả An Vũ Phong, tuy tôi không biết giữa Phong và tên Hạo đó có sự thỏa thuận gì, nhưng tôi biết chắc chắn là để bảo vệ tôi. Tôi chợt nhớ ra, quay đầu nhìn về chỗ khác thì bắt gặp ánh mắt của An Vũ Phong. Cậu ấy nhìn tôi chăm chăm, nhưng ánh mắt đó có vẻ không còn tràn đầy lạnh lùng, tự tin như mọi khi mà thay vào đó là sự hụt hẫng, buồn bã.

Lâm Từ Hạo bước xuống, khi đi qua chỗ của Phong, hấn ta thì thầm vài câu gì đó với Phong.

Lâm Từ Hạo nói xong thì đi ra khỏi hội trường. Tôi muốn nhìn An Vũ Phong để đoán xem đó là câu nói gì nhưng khuôn mặt của cậu ta lạnh ngắt, không chút biến sắc, có vẻ như không quan tâm đến sự tồn tại của Lâm Từ Hạo.

An Vũ Phong! Cảm ơn cậu!

An Vũ Phong! Xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 6: Khi Tình Yêu Đến Hãy Mở Rộng Trái Tim

My Heart

Địa điểm:

Văn phòng hội học sinh trường British

Nhà Anna

Nhà ăn trường British

Phòng nhạc trường British

Ký túc xá trường British

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Anna – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thân – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện có giọng hát trong trẻo như tiếng sáo

Đứng trên khán đài mặc sức ca hát

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời nguyện cầu của con

Thế là những giai điệu đình tai nhức óc vang ra xa...

oOo

Reng... Reng...

Tiếng chuông hết giờ học như giục tôi mau đến văn phòng hội học sinh. Vừa mở cửa đã nhìn thấy căn phòng bừa bộn, lộn xộn như một bãi rác.

Ôi! Tuy tôi đã chính thức trở thành hội trưởng hội học sinh nhưng mấy cán bộ trong hội chẳng ai chịu nghe lời tôi. Họ lần lượt mượn có ốm đau, bệnh tật, ngay cả văn phòng cũng lâu lắm rồi không dọn dẹp, nền nhà đóng một lớp bụi dày cộp, bước lên có thể nhìn rõ mồn một bước chân.

Tôi ngao ngán thờ dài, đi đến góc tường lấy chổi quét nhà và chổi phủi bụi. Đành tự lực cánh sinh vậy!

Đau quá!

Đúng lúc tôi đang cật lực chiến đấu với lũ bụi bẩn thì ngón tay phải bỗng đau buốt.

Oái! Ôi! Chảy máu rồi! Cái chổi chết tiệt! Tự dưng mọc đầu ra cái gai sắc như dao, đâm trúng vào tay tôi.

Ai da!

Tôi nhổ cái gai trên ngón tay ra, tay vẫn chảy máu không ngừng. Tôi vội vã lao đến tìm hộp thuốc. Tôi mở tung hộp lên để tìm nhưng cái hộp thuốc đáng ghét đó rõ ràng muốn đối đầu với tôi đây mà! Tìm mãi chẳng thấy miếng băng vết thương đâu!

Hu hu hu hu... Đau quá! Đúng là đen hết lần này đến lần khác.

Híc... Ông thần xui oi! Mà thôi, thi thoảng mình cũng phải cầu xin thượng đế cái gì chứ. Con mong thượng đế đến một miếng băng vết thương đi!

- Thái Lăng! Cậu không sao chứ? – Sau lưng bỗng vang lên một giọng nói êm dịu như nước suối chảy.

Chiếc váy dài màu xanh nhạt gắn những viên pha lê nhỏ sáng lấp lánh, nước da trắng hồng, môi quả đào chúm chím thoa nhẹ chút son... trông cứ như búp bê Barbie màu hồng bằng xương bằng thịt.

Anna?!

- Ôi! Thái Lăng! Tay cậu chảy máu kia! – Ánh mắt Anna dừng lại chỗ tay tôi bị thương. Nhỏ giật mình – Mau băng lại ngay! Để thế này dễ bị nhiễm trùng lắm!

- O! Nhưng trong hộp thuốc không có miếng băng... - Không ngờ Anna lại quan tâm đến tôi như thế. Tôi cảm động.

- Tôi có đây! – Anna không chút do dự lấy ở túi ra một chiếc băng vết thương cá nhân, trên đó còn có hình chú gấu Winnie trông rất dễ thương.

Anna cẩn thận bịt miếng vết thương lại, nhẹ nhàng cuốn mấy vòng. Tôi nhìn Anna rất tỉ mỉ băng vết thương cho mình, trong lòng thấy kinh ngạc. Nhỏ đó không phải là sự kết hợp của ma nữ và ác quỷ chứ? Biến hóa khôn lường làm người khác không thể đoán trước được.

- Anna... cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu! – Tôi cuối đầu cảm ơn liên tục.

- Không cần cảm ơn! Thái Lăng! Tôi muốn mời cậu đến nhà chơi! – Anna cười dịu dàng như một thiên thần, đôi mắt đẹp biến thành hình bán nguyệt.

Đến nhà Anna... chơi?! Tôi có nghe nhầm không vậy?

Đợi tôi định thần lại thì đã thấy mình ngồi trong một chiếc xe hơi sang trọng.

Trong xe phảng phất mùi hương dịu dàng của cỏ Huân Y, tiếng nước chảy như tiếng đàn dương cầm vang đến tai tôi. Chiếc ghế ngồi mềm mại mang đậm nét cổ điển, đẹp giống như chiếc ghế của công chúa. Cảnh vật bên ngoài lướt qua vun vút giống cảnh trong mơ, thoát ần thoát hiện trong làn sương trắng tinh khiết.

Nếu như tôi thật sự có thể...

Pin pin!

Tiếng còi xe cất lên làm tôi giật mình, quay về với hiện tại. Một cánh cửa sắt màu đen từ từ mở ra. Chiếc xe hơi từ từ lái qua khu vườn lớn đầy hoa cỏ sau đó dừng trước một căn biệt thự trắng lộng lẫy.

- Thái Lăng! Đến nơi rồi! – Anna này giờ ngồi trầm tư, lúc này quay sang mỉm cười nhìn tôi nói.

- À! Ôi! – Tôi giật đầu ứa ứa, tim như nhảy tót lên lồng ngực.

Ôi chào!

Căn... căn biệt thự màu trắng này... là nhà Anna sao?

Đẹp... đẹp quá đi, sang trọng quá đi!

Tuy tôi sớm biết Anna là nàng công chúa gia đình giàu có kék sù nhưng chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy. Tôi ngược đầu lên, mắt nhìn không chớp về phía khu biệt thự.

Tôi thấp tha thấp thỏm theo Anna đi vào trong rồi lại lên lầu. Trước mặt tôi là một căn phòng rất đẹp màu hồng phấn, trang trí toàn hoa bằng lụa.

- Trời đất! – Bỗng phía sau lưng tôi vang lên một tiếng kêu lanh lảnh làm tôi giật bản mình. Quay đầu lại thì thấy một cô gái mặc trang phục người hầu màu trắng đứng dưới lầu, cô ta đang nhìn tằm thắm rồi tức giận gào lên. – Là ai làm bản đây?

Tôi nhìn về phía cô ta chỉ. Chúa ơi! Chiếc thảm đỏ in dấu chân đen sì sì.

- Xin...xin lỗi... - Tôi ngượng ngùng gặt đầu nhìn cô ta.

- Sao lại đi theo tiểu thư nhà chúng tôi? – Cô hầu gái chỉ ta về phía tôi rồi nói rõ to. – Đồng phục nam sinh?!... Sao lại mặc... Lẽ nào cậu là... Cậu và tiểu thư có quan hệ thế nào?

- Tôi... - Mặt tôi lúc thì đỏ bừng, lúc thì trắng bệch ra, chỉ muốn có cái lỗ nê nào để chui xuống, cuối đầu càng lúc càng thấp.

- Đó là bạn của tôi – Anna quay người lại, kéo tay tôi, câu nói tràn đầy sự uy nghiêm – Tằm thắm đó lát nữa cô gặt lại!

- Vâng! Thưa tiểu thư! – Cô hầu lấp bắp lui đi chỗ khác.

Tôi chẳng biết nên làm thế nào, đành đi theo Anna lên lầu.

Anna dẫn tôi đến cánh cửa màu hồng phấn, nhẹ nhàng đẩy ra, ra hiệu bảo tôi vào.

Đây có lẽ là phòng của Anna. Cả căn phòng đẹp như một bức tranh. Khắp phòng được trang trí toàn ren, những tấm ớp tường tuyệt đẹp, trông rất quý phái. Ở giữa phòng có đặt một chiếc giường chạm khắc hình hoa, có rèm màu trắng như biểu hiện sự tôn nghiêm của người chủ.

- Thái Lăng! Cậu thích nghe nhạc gì? – Anna đứng trước một dàn âm thanh. Dàn âm thanh đó màu hồng phấn, thuộc loại hàng hiệu Hello Kitty, bên cạnh là một giá đĩa để hàng trăm chiếc CD.

- O! Mình thích... thích bài Wall flower girl của Aya – Tôi buột miệng nói.

- Ha ha ha... cái đó tôi không có, – Anna khề cười. – À! Nghe thử mấy bản này xem!

Vừa dứt lời, nhò đã nhanh chóng đặt một chiếc đĩa CD vào máy, nhấn nút play. Thoắt một cái, căn phòng tràn ngập tiếng dương cầm du dương, êm ái. Ở đâu đó vang lên tiếng sóng vỗ bờ, làm cho tâm hồn người nghe như được bay vào một thế giới khác.

- Thái Lăng! Đây là thể loại nhạc tôi thích nhất – Anna đi đến trước mặt tôi, thờ ơ nói thêm một câu – Đây cũng là thể loại nhạc mà Hựu thích nhất!

Hả?!

Nghe Anna nói xong, mặt tôi bỗng nóng bừng lên, xấu hổ đến mức muốn đào hố chôn mình xuống.

- Thưa tiểu thư! – Bên ngoài cửa vọng lại giọng nói kính cẩn của cô hầu gái. – Người chiều nay tiểu thư hẹn gặp đang ở dưới phòng khách.

- Được rồi! Lát nữa tôi qua! – Anna trả lời rất nghiêm nghị rồi quay đầu lại nhìn tôi mỉm cười. – Thái Lăng! Cậu cứ tự nhiên nhé, tôi sẽ quay lại ngay!

Nói xong, Anna đẩy cửa bước ra, trong phòng chỉ còn lại một mình tôi.

Tự nhiên?! Tự nhiên ư?!

Tôi đi lại trong phòng một lát rồi dừng trước một giá sách.

Nhiều sách quá! Tôi tò mò rút mấy quyển trên giá xuống, mở ra xem. Không xem thì không biết, vừa xem thì giật mình. Toàn là tiếng Anh! Những chữ tiếng Anh đau đầu như bay vòng vòng quanh đầu tôi, làm tôi hoa mắt chóng mặt.

Chẳng nhẽ ở đây không tìm được cuốn sách nào phù hợp với tôi sao? Tôi vẫn không hề thất vọng, tiếp tục lục tìm, cuối cùng nhìn thấy một cuốn dày cộp, màu vàng nhạt tựa là: Ký niệm đẹp.

Tôi đã nói mà! Anna dù gì cũng không phải là người nước ngoài, nhất định sẽ có sách tiếng Trung. Tôi vui sướng muốn phát điên, lật cuốn sách dày cộp đó ra xem, ai dè vừa nhìn thì mặt thộn ra.

Đây... đây đâu phải là sách!

Nước da trắng ngần, mái tóc quăn màu hạt dẻ, lông mày dài, đầy đặn, trang phục công chúa màu hồng, tay cầm chiếc ô che nắng trang trí hoa văn, giày công chúa màu hồng... Lật trang đầu tiên xem, đó là một bức ảnh vô cùng tuyệt vời.

Đứa trẻ này đáng yêu quá! Cứ như búp bê nước ngoài!

Tôi vội mở trang sau ra xem. Té ra đây là cuốn album ghi lại quá trình trưởng thành của Anna.

Nhìn những bức hình đáng yêu, tình nghịch, tưởng tượng ra cảnh Anna được nuôi dưỡng trưởng thành như một công chúa, tôi thấy rất ngưỡng mộ nhỏ. Anna đúng là một công chúa có khác, còn tôi... dù bây giờ có mặt trang phục của Anna chẳng nữa thì cũng chỉ là một con nhóc đen đui luôn bị thân xui bám theo.

Í! Bức ảnh này có mấy đứa bé trai nhìn quen quá...

Tóc dài dài, khuyên tai kim cương... An Vũ Phong?! Không ngờ được chiêm ngưỡng hình ảnh hấn ta lúc bé. Chẳng trách tên đó lúc nào cũng thích châm chọc người khác, nhìn ánh mắt hồi nhỏ cũng đủ biết hấn nghịch rách giới. Đây là An Vũ Phong, vậy bên cạnh là Kì Dực?! Hồi đó Kì Dực vẫn chưa nhuộm tóc màu đỏ nên trông hiền lành hơn rất nhiều. Còn Ân Địa Nguyên từ nhỏ đã đeo kính nên nhìn một cái là nhận ra ngay. Nghiêm Ngôn đâu nhỉ? Bốn người bọn họ không phải chơi thân với nhau từ nhỏ sao? Lẽ nào chính là cậu bé quay người lại trước ống kính?! Hóa ra từ hồi nhỏ Nghiêm Ngôn đã lạnh như băng.

Tôi lật trang tiếp theo, lại một tấm hình mới hiện ra trước mắt tôi.

Anna mặc chiếc váy trắng thêu hoa, giày kết cườm pha lê, tay phải còn đeo chiếc túi xách màu bạc tinh xảo. Ủa?! Bên cạnh nhỏ còn có một hoàng tử sao? Cậu nhóc này mặc bộ lễ phục màu trắng, cổ thắt chiếc nơ bằng lụa rất đẹp, đôi giày màu trắng trông hài hòa, trên đầu còn đội một cái gì đó vàng vàng, sáng lấp lánh, hình như là vương miện!

Không ngờ Anna lại quen biết với một hoàng tử cao quý như vậy!

Nhưng đôi mắt của hoàng tử trong tấm ảnh này phát ra ánh sáng làm tim tôi đập thình thịch. Chẳng nhẽ vị hoàng tử này có sức hấp dẫn làm người khác không cưỡng lại được...

Mắt tôi nhìn xuống dòng chữ nhỏ ghi ở phía cuối tấm ảnh:

Party chúc mừng sinh nhật 13 tuổi của hoàng tử Giang Hựu Thần.

Hoàng tử Giang Hựu Thần... cậu bé này là Hựu Thần?!

Tôi tròn mắt ngạc nhiên nhìn kĩ lại tấm hình. Đôi mắt đen láy, nước da rám nắng...

Đúng là... là Giang Hựu Thần!

Anna và Hựu quen biết nhau từ nhỏ, tình cảm giữa họ nhất định rất khăng khít.

Kết!

Tôi đang chờ người ra cầm cuốn album thì cánh cửa phòng bỗng mở ra.

- Thái Lăng! Để cậu đợi lâu rồi! - Giọng nói ngọt ngào của Anna vang lên phía sau lưng tôi - Đang xem gì thế?

- O... không... không... - Tôi hoảng hốt gấp quyển album vào, vừa quay đầu lại thì kinh ngạc đến mức há hốc cả miệng vì Anna đứng trước mặt tôi như càng bắt mắt hơn: Bộ trang phục màu trắng vừa vặn người toát lên vẻ cao quý của một công chúa, mái tóc quăn được buộc gọn gàng bằng một chiếc cặp bướm bướm, đôi mắt to tròn biết nói dường như chứa đựng nụ cười đầy ẩn ý, lấp lánh lấp lánh nhìn tôi.

- Đang xem ảnh à? - Anna đi đến bên cạnh tôi - Ha ha ha... cậu xem ảnh chụp chung của tôi và Hựu à? Đó là chuyện lúc còn rất nhỏ, hồi đó tôi vẫn còn là một cô nhóc không nổi bật...

- Không... không phải... hồi đó cậu rất đẹp... - Tôi nói thật lòng nhưng có cảm giác man mác buồn. Anna đúng là cứ khiêm tốn.

- Hả? Vậy à! Ha ha ha... Hiếm khi Thái Lăng nghĩ vậy. Thái Lăng! Cậu thấy tôi và Giang Hựu Thần đứng cạnh nhau nhìn đẹp đôi không? - Anna vui mừng nhìn tôi, lại còn nhảy mất tình nghịch như muốn nghe thấy một kết quả giống như thế.

- O... - Tôi ngẩn người. Không ngờ Anna lại hỏi một câu mạnh bạo thế. Nhưng tôi trả lời thành thật một cách rất nhanh. - Rất hợp, cứ... cứ như một cặp trời sinh.

Nói xong tim tôi như vừa được dội một cốc nước chanh xuống, chua đến độ run cả người.

- Vậy sao? Hi hi hi... - Anna cười càng giòn hơn, cả khuôn mặt như tỏa ra ánh sáng mê người nhưng giọng điệu của nhỏ lại quay quắt 180 độ, như vừa

ở đường cao tốc bằng phẳng, thoát một cái lao vào khu hoang vu, đường gồ ghề. – Vậy... nếu như vậy sao cậu cứ quanh quẩn bên Giang Hựu Thần?

- Tôi? – Tôi cũng người ra, toàn thân như bị đóng băng, biểu hiện trên khuôn mặt bị đông lại như xi măng.

- Không phải sao? Cậu cho rằng tôi và Giang Hựu Thần là một cặp trời sinh thể mà lại tiếp cận rất gần gũi với Hựu. Thái Lăng, cậu nghĩ rằng như vậy sẽ có kết quả sao? – Anna cứ nói cứ nói mãi, nụ cười trên khuôn mặt dần dần tắt, ánh mắt nghiêm túc, sắc lạnh vây chặt lấy tôi. Tim tôi loạn nhịp.

- Tôi... tôi... - Chết rồi! Sao lúc quan trọng thế này lại nói không ra lời. Tôi lo lắng đến nỗi mồ hôi chảy ròng ròng, chỉ còn cách lắc đầu liên tục...

- Không ngờ Giang Hựu Thần có thể giải quyết êm thấm vụ tin đồn trên web của trường làm tôi rất ngạc nhiên. – Anna nghiêng đầu nhìn tôi, nét mặt rất nghiêm túc, giọng nói sắc bén vô cùng. – Tôi rất ưng ý với vị hôn phu tương lai của mình! Ha ha ha... Thái Lăng, tôi không muốn mọi người nghĩ mình ý thể bất nạt kẻ yếu. Thế này đi! Chúng ta thi đấu công bằng một lần. Anna này chính thức khiếu chiến với cậu!

- Khiêu chiến? – Anna đúng là thật đáng sợ, hết lần này đến lần khác nã đạn về phía tôi. Tôi gần như không chống cự nổi nữa rồi.

- Khán đài thi đấu của chúng ta chính là đại hội âm nhạc Red or White tuần tới. Tôi và cậu đứng mỗi người đứng đầu một nhóm tham gia trong ngày hội âm nhạc đó. Người thua cuộc phải tự động rời bỏ Hựu, từ đó về sau không được có bất cứ quan hệ gì với Hựu.

- Tại... tại sao? – Tôi lắp ba lắp bắp nhìn Anna, đầu óc hoang mang. Mãi lúc sau mới mở miệng nói được đúng ba từ.

- Tại sao ư? Khiêu chiến thì chẳng cần có lý do nào cả, chỉ là do sở thích bản thân thôi! – Anna nhìn tôi đang run rẩy cười tự tin vô cùng. – Nó còn chứng minh ai xứng đáng với Hựu hơn!

Chứng minh ai xứng đáng với Hựu hơn?!

Ầm ầm ầm... Ầm ầm ầm

Cứ như ban ngày mà có sét đánh, cơn mưa vô hình ở đâu xối xả dội ào ào xuống. Trước mắt tôi bỗng hiện lên hình ảnh đi cùng Giang Hựu Thần ngắm đom đóm, cùng Hựu sống những ngày tháng hạnh phúc ở nông trại... nụ cười của Hựu nữa, còn cả buổi chúc mừng của hội học sinh, khi tôi nhìn thấy Giang Hựu Thần và Ann nhảy với nhau, cảm giác đau nhói đến thấu xương đó...

Tôi đã khóc vì Hựu, tim nhói đau vì Hựu, nguyên nhân chính là... Tôi không dám thừa nhận cũng không dám nghĩ mình có đủ tư cách hay không để được đón nhận tình cảm của Hựu.

- Thái Lăng! Nếu cậu thấy không cần thiết phải thi đấu một mối làm gì, vậy hãy từ bỏ Hựu đi! – Anna cười lạnh nhạt nhìn tôi.

Từ bỏ...

- Vì cậu ấy là người rất quan trọng đối với tôi, cho nên nhất định sẽ cố gắng hết sức để giành lại Hựu.

Tôi nhìn Anna. Câu nói đó mới dứt khoát làm sao, khuôn mặt đó cũng tràn đầy tự tin.

Người quan trọng... giành lại...

Đúng vậy! Tất cả những ký ức về Hựu đối với tôi rất quan trọng. Hựu là người mà tôi phải cố gắng hết sức mình để bảo vệ. Cho nên, tôi cũng phải cố gắng hết sức, nhất quyết không được từ bỏ!

- Được! Tôi chấp nhận lời khiêu chiến của cậu. – Tôi như bị một dòng sức mạnh dâng trào, thúc giục, gât đầu rất quả quyết.

- Hứa danh dự!

- Hứa danh dự! – Lúc tôi nói câu này, lòng tôi đột nhiên thấy thoải mái hẳn lên.

- OK! – Anna giơ tay về phía tôi.

Tôi không do dự, đặt ngay tay lên trên.

Bộp!

Tiếng tay của tôi và Anna đập vào nhau vang lên.

Thu tay lại, Anna vui mừng, mỉm cười một cái. Chắc nhỏ ta đặc ý lắm.

Chỉ mỗi tội tôi không thể nào cười nổi. Tuy tôi biết hạnh phúc là phải tự mình giành lấy nhưng...

Nhìn ra phía xa, trong lòng tôi như bị phủ lớp sương mù. Con đường phía trước không biết sẽ có khó khăn và trở ngại thể nào...

***- Đừng để lỡ cơ hội ngàn vàng này! Mỗi người hãy mau đến đăng ký tham gia vào đội Red Knight – Buổi trưa ở cửa nhà ăn British có nhiều người

nhất, tôi đứng ở đó giờ chiếc cờ màu đỏ tự làm, gần cổ lên gào thét.

- Xem kia! Hội trường đích thân đến chiêu mộ nhóm!

- Thật hiếm có! Vất vả quá nhỉ!

Có mấy đám học sinh cười nói rôm rả đi qua chỗ tôi, bình phẩm về tôi một lúc. Tôi mong ngóng chờ đợi họ, ra sức gào thét hơn nữa.

- Đội Red Knight của trường British! Thiên hạ đệ nhất!

Ặc! Ặc! buồn nôn quá!

Khẩu hiệu nghe quê như thế mà tôi cũng nghĩ ra được! Nhưng việc đã đến nước này thì cũng không còn cách nào khác, đành liều một phen vậy.

Nhưng dù cho tôi có gào thét hô hào đến khản cả cổ làm bao nhiêu người tò mò chạy đến xem nhưng những người thật sự đồng ý tham gia chỉ là con số 0.

Nhìn tấm bảng đăng ký thành viên mà tôi tốn bao công phu chuẩn bị vẫn trắng tinh, trán tôi nhễ nhại mồ hôi. Hừ hừ... chẳng nhẽ đòi tôi thảm thế sao? Đừng nói là thi đấu, ngay cả chiêu mộ cho đủ đội cũng chưa xong nữa là.

- Đúng là không biết tự lượng sức mình. – Tôi đang lo sốt vó thì thành linh một giọng nói lạnh lùng cất lên như mũi tên nhắm trúng tim tôi.

- Là các cậu?! – Tôi ngước đầu lên. Ba tên đáng người cao lớn đã đứng trước mặt tôi từ bao giờ.

Mắt kiếng của Ân Địa Nguyên vẫn như trước, phát ra tia sáng chẳng lấy làm thân thiện gì. Nghiêm Ngôn im lặng nhìn tôi, mặt mày cậu ta nặng như đeo chì.

- Mau rút lui đi, nếu không thất bại thì khó coi lắm! – Giọng nói mỉa mai của Kì Dực nhằn tâm xiên thẳng tim tôi một nhát.

- Không! – Tôi lùi lại hai bước, cố kìm lại nhìn ba tên đứng trước mặt – Tôi đã quyết định rồi! Tôi phải là người dẫn dắt đội Red Knight.

- Trên đời này công nhận nhiều đứa ngốc thật, chính vì thế nên thế giới này mới chán ngắt.

- Cứ đợi đó rồi lại khóc sụt sụt. – Nghiêm Ngôn tức giận đùng đùng, lạnh lùng buông ra một câu.

- Red Knight! Red Knight vô địch thiên hạ! Đội Red Knight của trường British thiên hạ đệ nhất! – Tôi cố gắng gạt bỏ những điều không vui vừa rồi, tiếp tục gào thét. Thời gian cứ từng giây, từng phút trôi qua, vẫn không có chút tiến triển gì.

- Thái Lăng! Cậu đang chiêu binh mãi mã à? – Bỗng một giọng nói ồm ồm, thân thuộc cất lên.

Hơ hơ! Thánh thần quả không phụ lòng người! Cuối cùng cũng có người để mắt đến Thái Linh này. Tôi cảm động, vui sướng khôn xiết ngẩng đầu lên. Bỗng một nụ cười rạng rỡ làm tôi thất thần.

- Giang... Giang Hựu Thần. – Tôi nhìn thấy Hựu đang đứng trước mặt mình, nở nụ cười thuần khiết như một vị thiên sứ.

Ánh mặt trời không còn rạng rỡ nữa, bốn xung quanh đột nhiên tối lại vì tất cả các ánh sáng đều tập trung về phía Hựu. Ánh sáng đó như được phát ra từ người cậu, sáng trong, tinh khôi và bắt mắt làm người khác không dám nhìn thẳng.

- Hựu! Sao cậu lại đến đây! – Ân Địa Nguyên nhìn thấy Giang Hựu Thần đi đến trước mặt tôi, cậu ta muốn ngăn Hựu lại như sợ virus đen tối của tôi sẽ lây nhiễm sang cho Hựu.

- Đương nhiên đến cổ vũ cho Thái Lăng rồi. – Giọng Giang Hựu Thần vẫn thân thiện, ồm ồm là thế làm mọi buồn phiền ban nãy của tôi như được giải phóng hết. – Thái Lăng! Thuận lợi cả chứ?

- Không... không thuận lợi lắm! – Nghĩ đến việc chiêu mộ một người vẫn chưa được, tôi cảm thấy thất vọng, cúi đầu không dám nhìn Hựu Thần.

- Ồ... thế à? – Giang Hựu Thần khẽ thở dài nhưng nụ cười trên khuôn mặt vẫn rất lạc quan, rạng rỡ. – Đừng lo! Bọn mình sẽ nghĩ cách giúp cậu!

- Hả?! Cậu... - Nhìn Giang Hựu Thần hơi nghiêng đầu có vẻ như đang suy nghĩ, trong lòng tôi vô cùng cảm kích. Tôi nghĩ mình sao lại vô dụng thế! Gì mà là người dẫn dắt đội Red Knight chứ, ngay cả tìm được một người cũng không được. Nhưng tôi rất xúc động vì lúc tôi gặp khó khăn nhất, Giang Hựu Thần không cười giễu tôi như những người khác mà trái lại luôn tốt bụng động viên tôi.

- Cảm ơn... - Tôi lí nhí nói. Đã quyết định phải cố gắng hết sức thì phải quyết tâm đến cùng.

Nghĩ đến đây, tôi cuộn bảng đăng kí thành một chiếc loa rồi đưa lên miệng gào tướng lên. – Mau đến tham gia vào đội Red Knight! Cuộc chiến giữ đội Red Knight và đội White Angel cần sự giúp sức của bạn.

Mấy năm sinh đi lên phải trước quay đầu lại nhìn tôi sau đó chụm đầu lại to nhỏ gì đó, có lẽ họ nghĩ tôi thần kinh có vấn đề. Mà chẳng có ai chịu

dừng lại cả, cũng chẳng có ai đến xin đăng ký.

Dừng khí và sự tự tin vừa rồi của tôi đã tắt ngúm từ lúc nào. Ngay lập tức, tôi cúi đầu chán nản đặt cái loa tự chế xuống, không biết nên làm thế nào.

- Có cách rồi! – bỗng Hựu nháy mắt tinh quái nhìn tôi, lấy từ tay tôi một cái bút mà tôi chuẩn bị sẵn để cho ai đến đăng ký dùng. Hựu quay người đi, bồng bồng khí thế chỉ tay về phía nhà ăn.

- Music! – Hựu lăm bắm một mình, giờ tay trái ra vung lên một cái, hai chân nhún nhảy từng bước rất có nhịp điệu. Lúc thì cúi đầu về nghĩ ngợi, lúc thì ngẩng đầu lên như sức tình. Chiếc bút từ tay phải chuyển sang tay trái, lúc chỉ lên trời lúc chúi xuống đất. Trước mặt tôi, dáng người cậu ấy di chuyển nhịp nhàng, tư thế đẹp đến mức làm người khác phải lóa mắt.

- Yo yo! One, two, three! Go! Red Knight của British lợi hại nhất! Yo yo! Four, five, six! Alright! Cùng nhảy với Red Knight! Yo yo yo, chỉ cần quyết tâm sẽ thành công, Red Knight luôn đợi bạn đến! – Giang Hựu Thần vừa nhún nhảy vừa hát hết mình, nhìn lên trời, nhìn xuống đất rồi nhìn khắp nơi, hô lên rõ to.

Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt anh tuấn đó như tỏa ánh sáng lấp lánh. Cứ như... cứ như tấm biển quảng cáo sống vậy.

- A ha! Hoàng tử trường British đang nhảy điệu múa bút trên kia kìa!

- Cậu ấy đang chiêu mộ người cho lễ hội âm nhạc Red or White! Thái Lăng lợi hại thật, được Giang Hựu Thần ủng hộ hết mình!

- Giang Hựu Thần cũng ủng hộ Thái Lăng, mau đi đi!

Tiếng mọi người bàn tán ầm ĩ cả lên, cứ như hoa anh đào nở rộ vào tháng tư tại Nhật vậy!

- Hựu! Cậu làm trò gì thế? – Ân Địa Nguyên kinh ngạc đến mức rơi cả kính xuống.

- Nguyên! Dừng! Ngón! Mấy cậu cũng mau qua đây giúp mình lôi kéo thành viên cho Red Knight đi! – Giang Hựu Thần nhảy rất nhiệt tình, không hề để ý không khí xung quanh bắt đầu náo nhiệt cả lên, trái lại Hựu còn khề dềng lại, giờ tay vẫy ba ông bạn chí cốt của mình.

- Nhưng... - Mặt Ân Địa Nguyên bỗng biến sắc, có vẻ như không tình nguyện chút nào nhưng sau đó lại lấy được bình tĩnh. Cậu ta quay người lại thì thấy gì đó với hai người kia. Lát sau ba người này mặt tối sầm lại như tượng đồng đen đi về phía chúng tôi. Mỗi người lấy một chiếc bút trong tay tôi, đi cứng như khúc gỗ về chỗ Hựu rồi cũng nhún nhảy theo Hựu.

- Yo yo! One, two, three! Go! Red Knight của British lợi hại nhất! Yo yo! Four, five, six! Alright! Cùng nhảy với Red Knight! Yo yo yo, chỉ cần quyết tâm sẽ thành công, Red Knight luôn đợi bạn đến!

Những học sinh đi từ nhà ăn ra cứ như nhìn thấy kì tích, cả trường nhốn nháo ầm ĩ. Ai cũng tò mò lao đến xem.

- Hoàng tử British đang nhảy kìa!

- Cậu ấy chiêu mộ người cho đội Red Knight đó.

- Hoàng tử British Giang Hựu Thần và tam đại tướng quân tái xuất giang hồ! Điệu múa bút tuyệt nhất lịch sử!

- Mọi người mau đến xem! Ủng hộ trường British! Ủng hộ hoàng tử Giang Hựu Thần! Ủng hộ lễ hội âm nhạc Red or White.

Kì tích đã xuất hiện!

Ầm ầm ầm...

Hết đám này đến đám khác lao về phía chúng tôi, người mỗi lúc một đông.

- Đưa cho tôi cái đơn gia nhập!

- Cho tôi một cái!

Những chiếc đơn đăng kí trong tay tôi cứ ít dần đi, người phía trước càng lúc càng đông nghẹt.

- Mọi người đừng chen lấn, đơn còn nhiều lắm, ai cũng có hết!

Tôi vừa cảm cờ huơ lấy huơ để, vừa gắng sức giữ gìn trật tự. Không ngờ sức ảnh hưởng của Giang Hựu Thần và tam đại tướng quân lại lớn đến thế! Mới được một lúc mà mọi người chạy ào ào về như thác đổ.

Nhân lúc mọi người đang hào hứng, tôi tranh thủ kiễ chân lên hét thật to:

- Mời các thành viên hôm nay đến phòng nhạc tập hợp, tham gia cuộc họp lần đầu giữa các thành viên.

Reng!

Tiếng chuông tan học lạnh lạnh vang đến tai tôi. Tưởng tượng ra cảnh phòng nhạc đông lúc nhúc người, tôi như bị tiêm thuốc kích thích, không nói không rằng, ôm một chồng đơn xin đăng ký dày cộp chạy một mạch đến đó.

Xoạt!

Tôi đẩy mạnh cửa bước vào.

Khung cảnh trước mắt khiến tôi sững người, có cảm giác bị dội một gáo nước lạnh từ đầu đến chân: Phòng nhạc chẳng có đến một bóng người.

Phòng nhạc trống trơn như đang cười giễu sự vui mừng lúc nãy của tôi. Căn phòng bây giờ yên tĩnh đến mức một cái kim nhỏ rơi xuống cũng nghe thấy tiếng.

Ôi...

Tôi đứng là ngốc, nghĩ mọi người sẽ nghe lời mình, đã thế lại còn ngoan ngoãn đến sớm nhất. Tôi nên biết trước họ sẽ không đến...

Vụ “Chiêu binh mãi mãi” trưa nay náo nhiệt thật nhưng đó chỉ là cái vỏ bề ngoài thôi. Tại mọi người nhìn thấy hoàng tử British Giang Hựu Thần nhiệt tình, tích cực quá nên mới ủng hộ. Còn tôi, tôi chỉ là một bông hoa mờ nhạt mọc ở vách tường, dù cho làm gì cũng chẳng ai thèm để ý đến. Ha ha ha...

Tôi đau khổ cuối đầu xuống, chậm chậm quay người bước đi.

- Thái Linh! Bỏ cuộc đi! – Bỗng ở ngoài cửa vang lên một giọng nói, tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Không ngờ là... An Vũ Phong

- Đừng làm khổ mình nữa! Từ bỏ đi! Khuôn mặt An Vũ Phong có vẻ hơi buồn phiền, giọng nói không còn vẻ sắc lạnh như mọi khi mà ngược lại rất dịu dàng, thông cảm. Cậu ấy bước lên trước, vỗ nhẹ vào vai tôi.

- An Vũ Phong... - Sự tủi thân và đau khổ bỗng chốc nhấn chìm trái tim tôi. Tôi thấy khóe mắt mình ươn ướt. Tôi lấy hết sức chớp chớp mắt, ngẩng đầu lên nhìn Phong – Tôi không thể bỏ cuộc được!

- Sao cô phải khổ sở như vậy? Hắn không đáng để cho cô phải làm thế, hắn đâu có giúp đỡ cô! – Đột nhiên giọng điệu của Phong thay đổi, có vẻ hơi phẫn nộ. Cậu ấy nắm chặt vai tôi hơn. - Để tôi nói với Anna, cô không cần phải thi đấu gì với cô ta hết!

- Đừng! – Nhìn thấy An Vũ Phong quay người chuẩn bị bước đi, tôi vội vã chạy đến ngăn lại. – Tôi sẽ không bỏ cuộc! An Vũ Phong, nếu cậu ủng hộ tôi, vậy hãy đợi được nhìn thấy lúc tôi thành công.

- Cô... thật sự muốn tiếp tục sao? – Ánh mắt An Vũ Phong bắt đầu tối dần, giọng nói cũng trở nên yếu ớt. Chưa kịp đợi tôi trả lời, Phong đã đi lướt qua tôi, từng bước từng bước đi ra ngoài.

Quay người lại nhìn theo bóng của Phong, trong lòng tôi cảm thấy khó chịu vô cùng, không thể nói được đó là cảm giác gì...

***Tít tít...

Tôi mang tâm trạng chán nản đi về khu kí túc xá. Tôi bật ví tính lên rồi mở nick chat.

Không biết đèn nick của ai vẫn còn sáng. Tay tôi bắt đầu đánh máy, trong lòng cảm thấy có chút an ủi.

Tách tách tách!

Tôi yêu giai đẹp:Hề ló tiểu thư! Mau làm thư trắc nghiệm sau, nếu không làm bạn sẽ gặp đen đui trong vòng một tuần.

A! Là nick “Tôi yêu trai đẹp”.

Cái nick gớm ghiếc này chả cần nói cũng biết, chính là bà bạn Ngọc Đình. Nhỏ ta cứ nhìn thấy giai đẹp là sáng mắt lên như nhìn thấy vàng. Ha ha ha... Lại còn dám trêu ẻo tôi đen đui... nhỏ này đúng là chẳng hiểu bạn bè gì cả. Tôi cười đau khổ một lúc rồi nhấp chuột vào dòng địa chỉ dài ngoằng đó.

Ai là một nửa của bạn? Cuối cùng bạn đã gặp được người trong mộng của mình, bạn sợ hãi vì không muốn mất người đó nhưng lại không có can đảm bặt bạch...

Muốn biết vị trí của anh ấy (cô ấy) trong lòng bạn? Anh ấy (cô ấy) có thật lòng yêu bạn không?

Trước khi bạn nói câu “I love you”, trắc nghiệm nhỏ dưới đây sẽ cho bạn đáp án.

Bùm chiu! Bắt đầu thôi, hãy tìm một nửa của mình! Khi tình yêu đến hãy nắm chặt tay anh ấy (cô ấy).

Vừa mở trang web đó ra ai dè nhìn thấy một đoạn giới thiệu khiến ai cũng phải tò mò.

Hóa ra là trắc nghiệm tình yêu! Tôi nhấp chuột vào ô cần điền.

Hãy đánh tên bạn vào đây: Thái Linh

Tôi thành thật đánh từng chữ.

Tên người trong lòng của bạn:...

Á! Sao thẳng thừng thế? Bắt buộc phải điền sao? Tôi do dự nhưng nhìn thấy phía dưới có hàng chữ: Xin hãy trả lời thành thật câu hỏi trắc nghiệm này!

Thôi, đã trót rồi! Dù gì cũng chỉ là bói toán thôi, lại chẳng ai nhìn thấy.

Tuy tôi nghĩ thế nhưng hai tay vẫn run run, cẩn thận đánh 3 chữ: Giang Hựu Thần.

Xong! Bây giờ xin bạn hãy nhấn nút OK để biết kết quả.

Kịch!

Cảm ơn đã tham gia! Đáp án của bạn sẽ được gửi tới hộp thư của nick “Tôi yêu giai đẹp”

Hả?!

Nhìn thấy hàng chữ cuối cùng hiện ra, tôi chết đổng người.

Tít tít...

Lại có tin nhắn mới!

Tôi yêu giai đẹp:Ha ha! Thái Linh! Bà bị mắc lờm rồi!

Wall flower girl:Bà dám...

Tôi yêu giai đẹp:Hô Hô! Không ngờ bà thích cậu ta đến thế! Ha ha ha...

Nhìn thấy tin nhắn của Ngọc Đình liên tục dùng biểu tượng mặt cười ngoác miệng để lêu lêu tôi, mặt tôi đỏ bừng như quả cà chua.

Thái Linh ơi là Thái Linh! Trời sinh ra vốn đen đui đã đành nhưng sao mày ngốc đến cỡ đó.

Tôi yêu giai đẹp:Được rồi, được rồi! Không chọc bà nữa! Bà mau lập một cái nick khác sau đó bà cũng có thể lừa người khác chơi. Tôi phải đi shopping đây! Lần sau gặp! Bye!

Wall flower girl:Đợi đã...

Chưa nói dứt câu thì Ngọc Đình đã out khỏi nick.

Tôi trẻ dài môi nhìn đèn nick của Ngọc Đình tắt phụt. Trong đầu tôi bỗng lóe lên ý tưởng: Hô hô hô! Mau đi lập một cái nick khác sau đó tìm nick của tam đại tướng quân, An Vũ Phong và Giang Hựu Thần để trêu họ chơi.

Khà khà khà!

Sau khi làm xong xuôi, tôi tiện tay vào mở hòm thư của mình.

Tách!

Bạn có thư

Hả?! Không thể nào! Sao nhanh thế đã có thư?!

Tôi vội vã xem tên người gửi.

Người gửi: Secreter

Secreter?

Người bí mật?!

Lâu lắm rồi không thấy ông ta liên lạc với tôi, nhiệm vụ trị bệnh cho Giang Hựu Thần đã tạm gác lại một bên. Hay là ông ta giận nhĩ?

Tôi sợ hãi mở thư, thấp tha thấp thòm đọc.

Thái Linh! Lâu rồi không liên lạc, không biết mọi chuyện có tiến triển như bình thường không...

Tôi có tin là cô ở trường British còn thuận lợi hơn ở trường Maria. Phải nhớ câu này “Biết mình biết người, trăm trận trăm thắng”

Biết mình biết người?

Chẳng nhẽ người bí mật muốn tôi đi thăm dò tình hình của Anna...

- Nào! Mọi người làm lại lần nữa. Nghe tôi hướng dẫn!

- Yes!

- Nhóm bên trái giọng hơi đục, không rõ lắm, chúng ta là nữ sinh trường Maria, giọng phải trong, tràn đầy sức sống.

- Yes!

Tôi đứng nép ở tường, nhìn lên mọi thứ trước mặt qua khe hở của lá cây. Mấy chục nữ sinh trường Maria đang đứng xếp thành ba nhóm ngay ngắn: trái, giữa và phải. Mỗi người đều ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, ánh mắt sáng rực nhìn về phía trung tâm.

- Tường tượng mình đang ở trên một thảo nguyên bao la, hãy để giọng hát của mình vang thật xa. – Người đứng ở trung tâm đó chính là Anna. Lúc này trông nhỏ ta chẳng giống một búp bê barbie yếu đuối mà trái lại vô cùng chuyên nghiệp, trông đáng vẻ rất nghiêm túc, đứng ở vị trí chỉ huy rất hoành tráng.

- A á a a... - Ba đội lại luyện âm, so với ban nãy có sức sống hơn nhiều.

- Mọi người khá lắm! Có thể đặt lưỡi về phía sau lần nữa để luôn hơi đi từ bụng ra...

Tách tách!

Trán tôi có một giọt mồ hôi to như hạt đậu. Anna lợi hại thật! Dường như cái gì cũng biết, còn tôi thì...

Nghĩ đoạn, tâm trạng tôi nặng trĩu.

- Hôm nay tập đến đây thôi. Hi vọng lần sau mọi người ai cũng đến tập đúng giờ! – Anna vẫy tay, nở một nụ cười mãn nguyện.

Các đội trong nhóm họp xường dần dần giải tán. Nhìn cũng đủ biết họ đều rất tin nhiệm đội trưởng Anna. Tôi thở dài, định nhảy xuống dưới để chuồn đi, đột nhiên thấy Anna vẫn còn im lặng đứng ở chỗ cũ.

Không phải đã luyện tập xong rồi sao? Sao vẫn chưa về?

Tôi hơi tò mò, lại trèo lên tường xem nhất cử nhất động của Anna.

Cả một ngày làm việc mệt mỏi, mặt trời như vượn dài đôi chân, vội vã rảo bước về nhà. Trên bầu trời chỉ còn chút tia sáng màu cam hiền hòa.

Các nữ sinh khác dần dần rời khỏi sân vận động. Bây giờ chỉ còn bóng Anna được kéo dài ra bởi bóng hoàng hôn.

Anna đứng im, nhỏ nhiu mảy, một tay chống cằm như đang suy nghĩ gì đó.

Khuôn mặt Anna đang chìm trong suy nghĩ căng thẳng bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn, đi đến chỗ các đội lúc nãy xếp hàng, giơ tay ra vung lên một đường rồi lại giơ tay lên vung về chỗ khác.

A! Anna vẫn còn ở lại sân vận động một mình, nhỏ ta vất vả quá nhĩ!

Nhỏ ta giơ tay lên, lúc thì đứng ở đây so sánh, lúc thì ở chỗ kia nhắm tính, liên tục đi đi lại lại mấy vòng. Mỗi khi đến chỗ quan trọng, Anna hơi khom lưng xuống, dùng phần vế lên mặt đất để đánh dấu.

Đây có đúng là Anna cao quý thường ngày?

Nhỏ ta lúc này trông rất nghiêm túc, ánh mắt làm việc đến nhập tâm, đôi lông mày đẹp vì suy tư nên lúc thì nhíu lại, lúc lại giãn ra.

Vàng mặt trời đỏ ối đã lặn xuống đằng chân trời xa. Trên trời thì thoáng có một chú chim non bay qua tìm về tổ. Gió thổi làm lá cây kêu xào xạc xào xạc.

Xem ra Anna đã thấm mệt. Nhỏ lấy tay che miệng rồi ngáp dài. Tôi cứ nghĩ Anna sẽ dừng lại để về nhà nhưng không ngờ nhỏ giơ tay lên day day hai thái dương ở đầu rồi lại tiếp tục làm. Lúc Anna tiến gần về chỗ tôi đang nép hai bước, tôi nhìn rõ trên trán Anna mồ hôi rơi tí tách như những viên trân châu,

nhưng có lẽ Anna không có chút cảm giác gì.

Nhìn Anna rất chuyên tâm làm công việc, lòng tôi giống như mặt hồ phẳng lặng bị ném đá xuống, mặt nước rung động gợn sóng.

Từ trước đến giờ Anna là một người trời sinh ra đã thông minh, nữ tính hơn tôi, làm bất cứ việc gì cũng rất tỉ mỉ, chẳng có gì làm khó được cô ta. Một Anna như thế thì trước việc gì cũng không cần phải lo lắng mới đúng, chỉ cần sử dụng trí thông minh, khéo léo của mình đúng lúc đúng chỗ không phải sẽ thành công một cách dễ dàng sao?

Nhưng hình ảnh Anna trước mắt đã làm sụp đổ hoàn toàn hình tượng bấy lâu của tôi.

Không chỉ như thế, tôi cảm thấy... chưa bao giờ xúc động như lúc này.

Hóa ra đằng sau ánh hào quang chói lóa là bao nhiêu sự gian khổ. Chẳng ai không chịu bỏ ra cái gì mà thành công dễ dàng.

Vậy... tôi thì sao? Người luôn ngưỡng mộ Anna là tôi thì sao?

Tôi luôn nghĩ rằng Anna đứng ở vị trí cao tít tắp trên mình, như vậy tôi có phải là kẻ yếu đuối không? Một người như tôi sao có thể nói yêu Giang Hựu Thần? Làm sao có tư cách bảo vệ Giang Hựu Thần?

Tôi hiểu rồi... Anna! Yên tâm đi! Tôi sẽ không để cậu thắng dễ dàng đâu.

Tôi nhẹ nhàng nhảy xuống, trong lòng tràn ngập dũng khí phấn đấu và sự quyết tâm. Tôi rào bước chạy thật nhanh về nhà.

Bóng người đang bận rộn làm việc trên sân vận động bỗng dừng lại một lúc, nở một nụ cười rạng rỡ dưới bóng hoàng hôn.

***Ngày hôm sau, tôi chạy như con thoi khắp trường. Mất nửa ngày trời mới thông báo được hết cho tất cả mọi người. Lúc tan học, sự nỗ lực của tôi cuối cùng cũng được đền đáp. Phòng học nhạc số một không còn trống trơn như trước. Có mười thành viên trông rất hiền ngang đang đứng ở giữa phòng đợi tôi phát hiệu lệnh.

- Các bạn... bây giờ... các thành viên đội Red Knight tập hợp! – Tôi lấy hết can đảm hô lên, muốn tất cả bọn họ tập trung lại với nhau.

- Ôi... thật vô vị! Chỉ muốn về nhà. Luyện tập chẳng có tý hứng thú nào.

- Tôi thấy chán ồm...

- Và lại cũng chưa chắc thắng được, hát đại cho nó xong đi, việc gì phải luyện tập chỉ cho mệt...

Tôi lấy hết dũng khí thể mà lại chỉ là những lời than thở vang đến bên tai.

Tuy tôi tràn đầy tự tin nhưng thấy họ tiêu cực như thế làm tinh thần tôi cũng bị ảnh hưởng theo, giảm đi đôi chút.

Không được! Không được bị quan được nữa.

Đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh Anna nỗ lực luyện tập, lời thề danh dự của mình vẫn còn vang vọng bên tai rõ mồn một. Tôi lắc đầu lia lịa, lấy lại tinh thần, làm ra vẻ đầy sức sống, sung mãn:

- Mọi người chắc không tự tin lắm về lần thi sắp tới nhưng tôi tin chỉ cần chúng ta đồng lòng sẽ có kì tích xuất hiện!

- Hừ! Kì tích cái gì chứ! Đội Anna mạnh thế, hơn nữa hợp xướng vốn là thế mạnh của con gái, sao có nỗi kì tích?!

- Chúng ta phải thử xem mới biết được chứ! – Tuy tôi không dám chắc nhưng đã có trong tay bản “Kế hoạch quyết chiến” mà tôi mất cả buổi tối hôm qua mới soạn ra, tôi vẫn nuôi chút hy vọng.

- Thử xem?! – Mười người kia sững ra, nhìn nhau một lát, nắm chặt tay lại rồi lại tập trung ánh mắt nhìn về phía tôi chằm chằm.

Phải chớp thời cơ ngay!

- Mời xem! – Tôi lập tức lấy bản vẽ minh họa đã chuẩn bị sẵn ra. Nó to đúng bằng tờ lịch treo tường.

- Woa!

- Hình trái tim to quá!

- Màu sắc lại khác nhau!

Mọi người nhìn mười hình vẽ được ký hiệu bằng mười màu khác nhau trên bản vẽ, mắt trở hết cả ra.

Hay lắm! Hay lắm! Đây chính là phản ứng mà tôi mong đợi. Tôi cười sung sướng nói tiếp.

- Bây giờ bắt đầu xếp theo từng đội! Ba cậu... Hai cậu này... Cậu thì...

Dựa theo sơ đồ bản vẽ, tôi kiên nhẫn hướng dẫn từng nam sinh đứng theo vị trí của mình, trong lòng bỗng có cảm giác thành công đang ở rất gần tầm tay.

Không sai! Cách sắp xếp này... chính là tuyệt chiêu của Thái Linh đây... hợp xướng hình trái tim!

- Đúng là đội hợp xướng hỗn tạp thế mà bây giờ thành một đội chỉnh tề đầu vào đó! – Bỗng một giọng nói dịu dàng như một con gió vang vào phòng nhạc.

- Giang Hựu Thần?! – Quả nhiên người bước vào không phải ai khác, chính là đệ nhất hoàng tử của trường British và tam đại tướng quân.

- Cũng khá đấy! – Lại có một giọng nói khác cất lên. Tôi ngẩng đầu nhìn, ai ngờ người đó là An Vũ Phong. Không biết cậu ta đến từ lúc nào!

- An Vũ Phong! – Tôi thấy vui vì mọi người đều đến. Hơn nữa, họ đều đến giúp đỡ và động viên tôi.

- Gì mà phải hét tướng lên thế! Giữ tí nữa còn hát! – Tiếng hét mừng rỡ của tôi làm ai cũng quay ra nhìn Phong. An Vũ Phong không được tự nhiên lắm, vội giục tôi rồi đứng sang một bên.

- OK! Đã ổn định đội hình, bắt đầu tập thôi! Tôi hưng phấn vỗ tay, quay người đi nhưng thấy ánh mắt của mười thành viên cứ ngó tôi không dời.

- Các cậu... cảm thấy có gì đó không thỏa đáng sao? – Tôi giật bản mình, sợ kế hoạch mình vạch ra không được mọi người ủng hộ, hơi lo lắng. – Xin lỗi! Tôi tự ý sắp xếp mà không thêm đề ý các cậu có bằng lòng không...

- Không dám tin cậu ta cũng có đầu óc sáng tạo đó chứ...

- Ủ! Cách sắp xếp này không đến nỗi tồi, có lẽ sẽ được cộng thêm hai điểm vì tạo hình đẹp...

- Cứ thử xem thế nào, tôi cũng có chút hứng thú rồi đó...

Tôi vừa mừng vừa lo nhìn đội hình đang sắp xếp thành hình trái tim, bọn họ xì xào bàn tán. Ban này còn nói những lời làm tôi chán nản, thất vọng thế mà bây giờ lại trở nên rất đáng yêu.

Thoát một cái, tôi cảm thấy mình như được tiếp thêm sức mạnh. Tôi uốn ngực, vron vai, tự tin vô cùng đồng dạc tuyên bố:

- Tôi còn một cách khác có thể sẽ giúp chúng ta có thêm điểm quyết định giành chiến thắng ở lễ hội âm nhạc Red or White.

- Thái Lăng! Những thứ cậu cần tôi tìm được rồi!

Kì Dục ôm một đồng báo được cuộn tròn lại chạy vào phòng nhạc.

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Mở các cuộn báo đó ra, ở trong đó có rất nhiều bút lông và giấy trắng tinh.

- Rồi! Mỗi người sẽ cầm một cái bút lông. Phần thi cuối cùng của lễ hội âm nhạc là phần quyết định, chúng ta sẽ vừa hợp xướng vừa kết hợp viết thư pháp. – Trông tôi rất hào hứng, cầm lấy cái bút lông, huơ một cái trong không trung để tượng trưng.

- Bây giờ chuẩn bị lên mực!

- Mực?! – Kì Dục bỗng thộn người ra. – Mực gì?

- Là mực tàu dùng để viết thư pháp đó! – Tôi cũng nghệt ra, bây giờ mới phát hiện lúc nãy Kì Dục chỉ mang có mỗi giấy và bút lông đến, chẳng thấy mực đâu cả.

- Cậu không nói sao tôi biết được! – Kì Dục nói rõ to. – Đợi đó để tôi đi mua!

Nói xong, mặt Kì Dục dài thườn ra, cậu ta chạy vội ra ngoài. Tôi như nghĩ ra cái gì, vội gọi cậu ta lại.

- Đợi đã! Nhớ phải mua loại mực nhãn hiệu Tào Tuyết Cần[2]!

- Xoẹt!

- Câu nói của tôi làm cả phòng nhạc lặng ngắt như tờ, họ ngạc nhiên há hốc miệng nhìn tôi, mắt ai cũng tròn trừng lên như bất ngờ lắm.

- Này, Thái Lăng! Có phải cậu định nói là mực hiệu Tào Tổ Công... - Giang Hựu Thần cố nén cười đến nỗi mặt hơi đỏ, cố gắng lắm mới nói ra được một câu.

- Ha ha ha... Ha ha ha...

Câu nói của Hựu Thần như phá vỡ sự tĩnh lặng vừa rồi, ai cũng ôm bụng cười nghiêng ngả. Mặt tôi đỏ bừng. Khi nãy Kì Dực đang giận dỗi đùng đùng thế mà bây giờ cũng gãi đầu buồn cười.

- Nhìn xem! Đây là gì?! – Giang Hựu Thần như nhà ảo thuật rút từ đồng giấy và bút lông ra một vật vuông vuông, mỉm cười bước về phía tôi.

- Nghiền mực! – Hòn nữa lại là một cái nghiền mực to đùng. Hơ hơ! Không có mực tàu sẵn thì ta tự mài vậy. Tôi vui vẻ nhưng lại hơi ngạc nhiên, nhếch lông mày lên. Bao nhiêu người phải viết thư pháp thì ai mài mực đây?

- Để tôi! – Thanh lịch một giọng nói lạnh lùng cất lên, tôi ngược đầu, Nghiêm Ngôn lấy chiếc nghiền mực từ tay Giang Hựu Thần, đi về một bên, còn một người khác thì lấy trong ba lô ra một chai nước, chuẩn bị đổ nước vào nghiền để mài mực.

- May quá! Mọi người đợi một lát, sắp tập được rồi! – Mọi thứ đều sẵn sàng, chỉ cần đợi gió đông mà gió đông cũng sắp đến rồi. Tôi phấn khích liên tục hươ hươ bút, nói rất hùng hồn trước mặt các thành viên khác.

- Đợi đã! Có thể nói cho tôi biết mấy thứ này lấy ở đâu ra không! – Ân Địa Nguyên này giờ cứ đứng im ở một chỗ xem tất cả bỗng đột ngột hỏi.

- À! Không phải Thái Lăng nói sao, phải tiết kiệm tiền, tớ đến câu lạc bộ thư pháp lấy giấy bút mang đến đây đó! – Kì Dực vuốt mái tóc màu hung đỏ của mình, giơ tay về phía tôi, nói rất ngang nhiên.

- Cái gì?! – Tôi cứng đờ người. Không phải chứ?! Tôi chỉ luôn mồm nói là tiết kiệm nhưng Kì Dực lại lấy hết giấy bút của câu lạc bộ thư pháp mang đến! Vậy... vậy chẳng phải là cướp trắng trợn của người khác sao?

- Nguyên! Mai nhờ cậu đi mua giúp một ít bút để đem trả lại cho câu lạc bộ thư pháp! – Giọng nói bình tĩnh của Hựu vang lên làm tôi lấy lại tinh thần, vừa quay đầu lại thấy cậu ấy mỉm cười, gật đầu nhìn tôi, hai mắt hiện lên hai chữ to tướng: Đồng ý.

- Được! – Ân Địa Nguyên gật đầu. Nhưng sau đó cậu ta nhún mày, nhìn tôi nghi hoặc. – Cậu thấy cách đó ổn không? Làm gì có chuyện thi hát lại viết thư pháp?!

Nhìn đôi mắt nghi hoặc của Ân Địa Nguyên, tôi thấy hơi bất an nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, gật đầu lia lịa.

- Tôi thấy không đến nỗi nào! Chúng ta trong lúc hát hợp xướng kết hợp thêm thư pháp tập thể, như vậy sẽ thể hiện được sự đoàn kết.

- Vậy... - Mắt kiếng của Ân Địa Nguyên như phát sáng, trầm ngâm rồi quay người đi chỗ khác. Nhìn dáng vẻ lặng lẽ của cậu ta, trong lòng tôi khấp khởi vui mừng. Tốt quá! Ân Địa Nguyên cũng ủng hộ mình rồi.

- Mực mài xong rồi! – Một giọng nói trầm trầm cất lên. Tôi quay đầu lại thấy Nghiêm Ngôn vẩy tay. Chiếc nghiền mực to đùng bên cạnh cậu ta toàn là mực đen đặc.

- Mọi người ơi! Chuẩn bị xong rồi! Bây giờ bắt đầu chính thức luyện tập. – Tôi cảm kích nhìn Nghiêm Ngôn, vui sướng giơ bút lông lên, tuyên bố đồng đặc.

***Cạch... cạch... cạch...

Xoạt... xoạt... xoạt...

Trong phòng nhạc hiện lên một cảnh vô cùng hoành tráng: Mười mấy thành viên tay như múa, cúi xuống mài mực, hươ hươ bút lông. Mọi người đều tập trung cao độ vào “Biểu diễn hợp xướng kèm thư pháp”.

Dưới sự chỉ huy của tôi, một số thành viên vẫn giữ nguyên vị trí của mình trong hình tròn trái tim để tiến hành hợp xướng, một số người đứng ở giữa vòng tròn trái tim để biểu diễn thư pháp. Như vậy xem ra đây không còn là buổi hợp xướng đơn thuần mà là một bữa tiệc thịnh soạn của màn biểu diễn giành cho thánh giá và thị giá.

Ha ha ha... Xem ra Thái Linh này đúng là thiên tài mới “khai quật”! Nhân tài mà hậu thế nuôi dưỡng! Tôi đã thành công khi vận dụng trí thông minh và tài năng ít ỏi của mình để làm nên kiệt tác.

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

Bên tai vang lên tràng vỗ tay cổ vũ nghe rất tuyệt. Tôi như bị kích động nhắm mắt lại, vừa cao giọng hát, vừa tự mình say sưa.

- Này! Cậu đứng xích ra một chút! Tôi không viết chữ được!

- Cái gì! Trong đội xếp tôi ở vị trí này mà! Chữ cậu viết to quá thì có!

- Tránh ra! Tôi còn phải viết nốt chữ cuối cùng nữa!

- Cậu đôi hàng khác đi! Đây là chỗ của tôi!

Đúng lúc tôi đang đắm đuối trong cầu vòng bảy sắc thì bên cạnh vọng lại tiếng cãi nhau chí chóe.

Tôi giật mình, vội vã quay đầu sang nhìn. Chúa ơi! Chỉ thấy mấy thành viên phân công viết thư pháp đã ngừng viết. Mỗi người tay nắm chặt bút, chống nạnh, mắt gườm gườm tức giận. Báo động! Đang nổ ra “Chiến tranh đầu khẩu”. Hóa ra vì lúc viết thư pháp sẽ phát sinh ra chuyện vị trí bị dịch chuyển, thêm vào đó những thành viên này không có kinh nghiệm nên lúc biểu diễn đã đụng phải nhau dẫn đến “xung đột”, làm cho tình trạng xấu thế này.

- Mọi người! Bây giờ đang luyện tập, đừng cãi nhau nữa... - Tôi vội vàng đi đến, nhưng chưa kịp dứt lời khuyên thì đã bị cướp lời.

- Hừ! Cái tên này! Đứng im dùm đi, cứ động đây làm tôi viết nguệch bảy giờ!

- Ông chẳng biết cách viết thì viết sao nổi?

- Đội hình loạn cao cao! Cái gì mà biểu diễn thư pháp chó! Trò này đúng là vớ vẩn!

...

Không khí ôn hòa, vui vẻ lúc nãy biến mất từ lúc nào. Lúc này đập vào tai tôi chỉ toàn là oán thán, trách móc.

Tôi buồn bã, ngẩng đầu lên muốn tìm được sự giúp đỡ nhưng nhìn thấy Hựu đang nhú mày, mắt kiếng của Ân Địa Nguyên như phát ra luồng khí lạnh.

Những thành viên còn lại cũng lắc đầu nguầy nguậy, dường như đã hết hi vọng với tôi.

Lẽ nào... tôi đã làm một việc sai lầm hết thuốc chữa?!

Không!

Trong đầu tôi bỗng lóe lên hình ảnh Anna ở sân vận động trường Maria ngày hôm qua... Anna vừa so sánh vừa đánh, đi đi lại lại rất nhiều. Ai có thể chứng minh mỗi quyết định của Anna đều là đúng đắn.

- Xin mọi người hãy tin tôi! – Tôi rất muốn hét thật to để bọn họ lấy lại tinh thần nhưng sức lại không đủ. – Tôi tin chỉ cần quyết tâm là sẽ thành công!

- Nếu như lần sau vẫn không được thì sao?

- Đứng đây!

Mọi người có vẻ chán nản, lần lượt oán thán.

- Nhưng trên thế giới này có biết bao nhiêu việc, nếu như chúng ta không thử làm thì ai biết mình sẽ làm được hay không? Nếu như vừa mới bắt đầu đã nghĩ không thể thành công thế thì đòi người cần có bắt đầu làm gì? – Tôi sốt ruột như có lửa đốt, bỗng buột miệng nói ra một câu mà ngay đến bản thân cũng phải giật mình.

Yên ắng...

Trong khoảnh khắc đó, cả căn phòng lặng ngắt như tờ. Những thành viên đang cãi nhau ôm tôi bỗng đình chiến, quay sang tròn mắt há miệng nhìn tôi.

Giang Hựu Thần nhìn tôi như vẻ muốn nói điều gì, mắt kiếng của Ân Địa Nguyên không phát quang nữa, Nghiêm Ngôn im lặng ngẩng đầu lên, mắt Kì Dực thì tròn trũng lên. An Vũ Phong nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên, cứ như lần đầu quen biết tôi vậy.

Năm phút sau...

- Thái Lăng nói đúng lắm!

- Thái Lăng! Bọn tôi tin cậu!

- Thái Lăng! Chúng ta tiếp tục luyện tập thôi! Cùng nhau thử xem, biết đâu lại thắng!

...

Không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ? Tiếng cãi nhau ồn ào vừa rồi bỗng chốc biến thành một tràng ca ngợi lên tận mây xanh! Các thành viên đều cảm kích lao đến, vây quanh tôi. Ai nấy nhìn tôi với đôi mắt vô cùng khâm phục. Lúc đó, tôi thấy mình như biến thành bậc thánh nhân đến nơi.

Bỗng – Kết!

Cửa phòng nhạc mở ra.

- Là Anna kìa!

- Công chúa barbie Anna!

Mấy thành viên vừa rời nhìn tôi với ánh mắt khâm phục thì nay chuyển ngay tầm nhìn ra chỗ khác. Ai cũng đang nhìn chăm chăm Anna đang cất bước chân cao quý của mình đi vào trong phòng.

Hừ... Tại sao nhỏ Anna lại xuất hiện đúng lúc này chứ? Vừa rồi tôi cứ ngỡ mình là thánh nhân nhưng bây giờ lại có cảm giác là thánh nhân bị thất sủng.

Hu hu hu...

Tôi khóc không thành tiếng, khẽ run lên một lúc. Hôm nay Anna đẹp thật!

Nhỏ mặc một bộ váy tây màu vàng, tóc bóng mượt đến nỗi như tỏa ra ánh sáng. Bất kể lúc nào nhỏ cũng tỏa ánh hào quang.

Anna bước nhanh vào, đi thẳng đến trước mặt Giang Hựu Thần.

- Hựu! Đi với mình một lát! Tối nay có việc! – Anna chớp đôi mắt đẹp mê li, nói ngọt ngào. – Phu nhân dặn nhất định chúng ta phải đến dự tiệc!

- Được! – Giang Hựu Thần quay lại nhìn tôi, mắt sáng lấp lánh. Nghe Anna nhắc đến phu nhân, Hựu khẽ gật đầu, theo Anna rời khỏi phòng nhạc.

Cậu... cậu ấy đi sao...

Đi như thế, cũng không quay lại nhìn tôi lấy một cái!

Quay... quay lại... mau quay đầu lại!

Nhìn theo bóng của Giang Hựu Thần, tôi khẽ lẩm nhẩm nhưng cậu ấy đã đi ra đến cửa. Tim tôi nặng trĩu.

Vụt!

Đúng lúc Giang Hựu Thần sắp bước ra khỏi cửa, thỉnh thoảng cậu ấy quay lại nháy mắt với tôi. Đôi mắt nghịch ngợm đó như muốn nói – Đừng ghen đấy! Mọi việc ở đây giao lại cho cậu!

Xoạt!

Mặt tôi đỏ bừng như quả cà chua, trong người sôi ùng ục như nước ở 100 độ. Tôi cố gắng căng mắt...

Nhưng tận đáy lòng tôi có cảm giác chua xót lan dần khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.5 - Chương 7: Nàng Công Chúa Bạch Tuyết Và Phù Thủy Tomato

Big Contest

Địa điểm:

Sân vận động trường British

Nhân vật

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Ngọc Đình – học sinh lớp 12 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria

Anna – học sinh lớp 12 trường Maria

An An – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện biến thành con búp bê cầu nắng

Để ước nguyện những cơn mưa hoa tình yêu cho anh

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là chúng tôi cùng nhau nghe tiếng mưa rơi tí tách...

oOo

Keng... keng! Bùm... bùm... - Lễ hội âm nhạc Red or White, niềm tự hào của con gái trường Maria.

- Lễ hội âm nhạc Red or White, những ca khúc tuyệt vời nhất đang chờ đón bạn.

Thời gian nhanh như thoi đưa, ngày hội âm nhạc cuối cùng cũng đến.

Theo thông lệ cũ, nơi tổ chức lễ hội âm nhạc vẫn là sân khấu được dựng ngoài trời ở sân vận động trường British. Mới sáng sớm, phía trước sân khấu đã đứng chật ních toàn là những nữ sinh đứng chào đón khách. Khắp nơi bay phấp phới toàn biểu ngữ, băng rôn, nào là “British là number 1”, “Hựu Thần là số 1”.

Đội đã! Không phải là trường British và Maria đồng tổ chức lễ hội âm nhạc đấy chứ? Sao biểu ngữ lại là ...

- Woa... Bạn đẹp trai, bạn gì đẹp trai ới ời!

Bỗng có tiếng thét lạnh lạnh như bát mẻ, tôi quay lại thì thấy một đám nữ sinh đang nhìn chăm chăm như đóng đinh tại một chỗ. Mắt ai cũng như biến thành hình trái tim, lại còn cứ liên tục quay tròn, quay tròn.

- Giang Hựu Thần! Đệ nhất hoàng tử British! Hoàng tử của em, em yêu anh như chuột yêu gạo.

Từng đợt sóng thần la hét, gào rú đập liên hồi về tai tôi. Tiếng gào thét đó làm tôi suýt nổ màng nhĩ. Tôi ngạc nhiên nhìn.

Bốn nam sinh trông rất anh tuấn tỏa ra sức quyến rũ đang bước về phía khán đài.

Họ đều mặc áo choàng trắng, ai trông cũng như thiên sứ bước từ trong tranh ra.

Thịch! Thịch! Thịch!

Sau khi Giang Hựu Thần vẫy tay, sao sau lưng lại vang lên tiếng động mạnh thế nhỉ?

Tôi quay lại, hóa ra có ba nữ sinh ngất xỉu trên đất, mắt hầy còn nguyên hình trái tim. Tôi sợ tình, bọn họ nhất định tưởng nhầm là Giang Hựu Thần vẫy tay chào họ nên cảm động đến té xỉu. Hic! Thế này hơi quá thì phải...

- Hoàng tử của em ơi! Ở đây nè, ở đây nè!

Hình như là giọng của Ngọc Đình và Thượng Hộ?!

Tôi ngó nghiêng khắp nơi cuối cùng cũng nhìn thấy hai bà bạn chí cốt đang đứng trong nhóm cuồng fan tròn mắt nhe nanh. Lâu lắm rồi mới nhìn thấy hai nhỏ đó. Độ này phát sinh nhiều chuyện quá, tôi chẳng có cơ hội nói chuyện với họ.

Nhưng xem ra hai bà bạn thân của tôi chẳng còn tâm trí nào nghe tôi kể lể vì bốn mắt họ như biến thành hình mũi tên trái tim bắn lia lịa về phía tứ đại tướng quân British.

- Oa! Oa! Giang Hựu Thần đến rồi! Giang Hựu Thần đẹp trai quá!

Giữa một rừng tiếng hoan hô, gọi thét gào tên Giang Hựu Thần, Hựu nhẹ nhàng bước về phía tôi, lấy từ trong túi quần ra một hộp vuông vuông rồi đưa cho tôi:

- Thái Linh! Cái này cho cậu...

- Đây là... - Tôi cúi đầu nhìn không ngờ là một hộp kẹo ngậm mát họng. Tôi giật mình sờ sờ vào cái hộp cứng cứng đang để trong túi quần, nhớ lại chuyện sáng nay.

Thái Linh! Mày phải cố lên! Tôi mặc bộ đồng phục của đội Red Knight, cẩn thận soi gương rồi gặt đầu. Tôi hít một hơi rõ dài, bước ra khỏi phòng.

- Thái Linh! – Bỗng một cánh tay giơ ra chắn trước mặt tôi, trong tay còn cầm một hộp kẹo mát họng màu cam.

- An Vũ Phong! Cậu... - Tôi ngạc nhiên nhìn An Vũ Phong, cậu ta dường như có rất nhiều điều muốn nói với tôi nhưng vẫn cố giữ vẻ trầm lặng. – Cảm ơn...

Tôi nhận lấy hộp kẹo, trong lòng đột nhiên ảm áp lạ thường.

- Cố giữ giọng cho tốt, nếu không hát sai nhạc thì đừng có bảo là quen tôi đó! – Ai dè tên Phong chẳng giữ sĩ diện cho tôi gì cả, lại còn cố ý châm chọc.

- Đến lúc đó cậu đừng có bảo quen tôi thì có! – Tôi tức đùng đùng nhìn hắn, sự cảm kích vừa rồi phút chốc tan biến như gió thoảng.

- Hơ hơ hơ... Giỏi cái cùn nhỉ!

- Không khiến cậu lo!

...

An Vũ Phong đứng ở chỗ không xa, hình như cậu ta cũng nhìn thấy tôi và Giang Hựu Thần đứng với nhau, mặt có vẻ hơi lạnh. Tôi vội vã dứt hộp kẹo mát họng vào túi quần, hai chiếc hộp đập vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo.

Giang Hựu Thần... An Vũ Phong...

Tôi biết hai người đã giúp tôi rất nhiều... cho nên tôi tuyệt đối không được thất bại, không được để họ thất vọng.

Reng reng reng... Reng reng reng...

Ở không xa vang lên từng hồi chuông đồng hồ ngân dài, khắp nơi chìm trong im lặng.

Xoẹt!

Chiếc đèn sân khấu chiếu lên khán đài, An An mặc bộ váy đầm, bên ngoài mặc áo khoác không tay màu tím.

- Các bạn thân mến! Hôm nay là cuộc thi hợp xướng Red or White của trường Maria... - Lời mở đầu trôi chảy rất phù hợp với tính cách luôn bạo dạn của An An. Phía dưới vang lên tràng vỗ tay ầm ĩ.

- Trước tiên tôi xin giới thiệu hai đội sẽ thi đấu trong ngày hôm nay. Xin mời đội trưởng White Angel Anna và đội trưởng Red Knight Thái Lăng.

Nghe thấy tiếng vỗ tay như sấm dậy ở phía dưới, chân tôi như bị mắt kiểm soát, run lấy bầy. Bên cạnh bỗng có mùi hương thơm thoang thoang bay lướt qua, chỉ thấy Anna rất hiền ngàng rào bước về phía sân khấu.

- Hôm nay Anna cứ như búp bê barbie ý. – Tôi và Anna lần lượt đi về phía giữa khán đài, một người đứng bên trái, một người đứng bên phải. Vừa đứng ổn định được một lúc thì giọng nói ca ngợi của An An đã vang lên.

Búp bê barbie...

Tôi thận trọng liếc nhìn sang bên cạnh, Anna mặc bộ lễ phục màu trắng tinh khiết, nhìn nghiêng quả là rất đẹp. Mái tóc hơi xoăn khê bay bay, đôi mắt to tròn hết búp bê barbie. Còn tôi... hu hu hu... bộ đồ màu đỏ trông rõ quê kệch.

An An sẽ nói gì đây?!

- Bạn Thái Lăng hôm nay mặc nổi thật, giống như... quả cà chua!

- Ha ha ha...

- A ha ha ha! Giống quả cà chua, đúng là giống thiệt !

An An vừa nói dứt câu, thỉnh thoảng mọi người ai nấy cũng cười bỏ ra đến nỗi suýt vỡ tung cả sân khấu. Dưới ánh đèn chiếu rọi, tôi không còn nơi nào để trốn, mặt nóng bừng cả lên.

- Vậy hôm nay sẽ cuộc thi đấu tranh tài giữa công chúa barbie và bạn hội trưởng cà chua! – Giữa tiếng bàn tán xôn xao ồn ào như cái chợ vỡ, Anna rất quý tộc cầm micro nói ung dung.

- Đúng đó! Công chúa barbie và hội trưởng cà chua !

- Ha ha ha ha

Rào rào rào... Rào rào rào...

Anna được mọi người reo hò cổ vũ, dưới sân khấu vang lên tràng vỗ tay long trời lở đất.

Lúc này, Anna đặc ý quay sang nháy mắt với tôi như muốn nói: Thái Lăng! Thế nào, vòng đầu tiên cậu đã thua dứt rồi.

- Bây giờ cuộc thi chính thức bắt đầu.

****Stage 1 : Cuộc chiến của tuyệt đại song kiều*

- Trước tiên mời nhóm “Sắc tím quyền rũ” của đội White Angel – Giống y hệt như tên biệt hiệu của họ, lúc này ánh đèn còn sáng trắng như tuyết thế mà thoát một cái đã bị biến thành màu tím huyền bí.

- Bis bis...

Tiếng hô thét cổ vũ như xé vải ở dưới khán đài vang lên làm tôi giật mình. Tôi quay vội đầu sang thì thấy An An cởi chiếc áo khoác ngoài màu tím xuống để lộ một bộ váy trắng trông rất gợi cảm.

Nhỏ ta nắm tay một nữ sinh khác, sóng đôi nhẹ nhàng, bước nhanh về phía giữa khán đài.

Tiếng nhạc sôi động vang lên, ánh mắt hai người bọn họ thoáng để lộ ra vẻ lạnh lùng, đột nhiên buông tay ra, biểu diễn một động tác nhảy vô cùng đẹp, dài ruy băng trong tay xoạt xoạt bay trong không trung.

Xoay vòng rồi nhảy, em nhắm mắt...

Màu trắng của tuyết, đêm mùa hạ, em không ngừng...

Rào rào rào... Rào rào rào (tiếng vỗ tay như sấm dậy)

- Sắc tím quyền rũ! Maria là số 1!

Nhóm “Sắc tím quyền rũ” đã mang lại cho lễ hội âm nhạc một mở màn vô cùng sinh động, cuồng nhiệt. Nữ sinh Maria ra sức gào thét, còn đám nam sinh trường British hàng sau không ngừng đứng hết cả dậy, vỗ tay liên tục khen hay.

Cho dù như thế nhưng tôi cũng không cảm thấy căng thẳng chút nào vì đội của tôi có một vũ khí bí mật, đó là...

- Tiếp theo là màn biểu diễn của bộ đôi Vũ Phong và Kì Dực ! – Giọng của An An cứ như một viên đá không lồ ném vào biển người đông nghẹt phía dưới, làm dậy lên làn sóng cuồng nhiệt dữ dội.

- Nhóm Vũ Phong, Kì Dực! An Vũ Phong! Kì Dực!

- British! British! British!

Bước lên trong tiếng hô vang ầm ầm của khán giả, một làn gió khê vút qua, An Vũ Phong và Kì Dực chậm rãi bước đi, không chút do dự bước lên sân khấu, tay họ còn cầm đôi đoản côn.

- Huýt huýt! Mau biểu diễn Song Tiết Côn! Huýt! Huýt!

Giọng của An Vũ Phong đúng là rất có phong cách, không chỉ phát ra âm thanh bay bổng như tiếng gió mà còn tràn đầy nhịp điệu khiến người khác chỉ muốn nhún nhảy. Kì Dực cũng không chịu thua kém, mái tóc hung đỏ của cậu ta như bập bênh theo giai điệu, màu đỏ đó sáng loáng trông càng bắt mắt hơn.

Hai anh chàng đẹp trai biểu diễn tư thế múa đoàn côn rất hiên ngang, mạnh mẽ, dứt khoát.

- An Vũ Phong, tuyệt quá!

- Kì Dực hay không kém!

- British là số 1!

Phía dưới lại ồ lên những tràng pháo tay khen ngợi.

Sức hấp dẫn của những người đẹp trai đúng là mạnh thật! Theo giai điệu nhạc dần dần mạnh lên, cả lễ hội náo nhiệt đến mức đỉnh điểm. Dường như tất cả nữ sinh đều gào thét khản cổ. Lúc lên cao trào nhất, các nữ sinh trường Maria đứng hết dậy, hai tay nắm chặt hơi run run, miệng cũng không ngừng mấp máy... tất cả đều như bị thôi miên.

- An Vũ Phong, Kì Dực đúng là số dzách!

Tiếng hoan hô như vũ bão, An Vũ Phong cùng Kì Dực nhìn nhau rồi cười mãn nguyện.

Khắp nơi dần dần ổn định, bắt đầu yên lặng.

Một giây sau...

Rào rào rào... Rào rào rào...

Một tràng vỗ tay long trời lở đất vang khắp cả sân vận động.

- Trường Maria biểu diễn rất hay! Giám khảo cho 9,5 điểm! Nhóm British càng làm ban giám khảo ngạc nhiên hơn, các giám khảo quyết định...

- British được điểm tối đa! British được điểm tối đa!

- Điểm tối đa! Điểm tối đa!

Ban giám khảo chưa nói dứt câu thì cả hội trường rộ lên lớp lớp tiếng reo hò, không chỉ là học sinh trường British gào thét cổ vũ mà ngay cả con gái trường Maria cũng diễn màn “Thua trận quay sang ủng hộ địch”.

- Ban giám khảo chấm tiết mục biểu diễn của British 10 điểm.

- Hura! Giỏi quá! British thắng rồi!

Stage 2: Giọng hát thiên sứ

Trải qua vòng một đầy cam go gay cấn, không khí của lễ hội đã sôi động đến mức đỉnh điểm.

- Giọng hát thiên nữ của đội White Angel sẽ đem đến cho chúng ta một ca khúc rất cảm động.

An An vừa nói xong thì năm nữ sinh mặc bộ váy dài màu trắng bước lên sân khấu. Giọng hát thánh thót vang lên, năm nữ sinh nắm chặt tay nhau, khẽ đung đưa người, phát ra âm thanh vi vu như sáo.

Trong khoảnh khắc ấy, thời gian như ngừng trôi. Mọi người đều say mê nhắm mắt lại, cảm tưởng như đi đến một dòng suối nhỏ bên khe núi, nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, ngửi thấy mùi hoa thơm thoang thoảng.

Trước đây từng là nữ sinh trường Maria, tôi đương nhiên biết nhóm nữ sinh này. Bọn họ đều là những tài năng vàng của đội hợp xướng trường Maria. Năm giọng hát đó đều thuần khiết như nhau.

- Trái tim em trong suốt như pha lê, chỉ để anh nhìn thấy...

Bài hát “Trái tim pha lê” rất du dương đã giành được những tràng pháo tay nhiệt liệt ở khắp sân vận động.

Nói một chút về đội British, đây là lần đầu tiên British cử ra một đội năm người tên là “Now 5” do tôi tuyển chọn. Tuy hát rất thành thực bài “Cuốn sổ kỉ niệm”, cũng được khán giả vỗ tay hưởng ứng nhưng so với giọng hát của các thánh nữ của trường Maria, hình như ban giám khảo thích giọng hát của bọn họ hơn.

- Vòng thi thứ 2, giọng hát trong trẻo, thánh thót của các nữ sinh trường Maria đã giành chiến thắng!

***Stage 3: Tuyệt kỹ hợp xướng

Cuối cùng cũng đến vòng thi quyết định. Nghe An An thông báo kết thúc vòng hai, tôi như hoàn hồn, vuốt mồ hôi trên trán, cảm thấy hơi căng thẳng. Trường British và Maria hòa nhau. Tiếp sau đây là vòng thi quan trọng nhất, nếu như tôi sai sót một chút thì cũng trở thành kẻ tội đồ thiên cổ của trường British. Nghĩ đoạn, bất giác tay tôi ướt sũng mồ hôi.

- Thái Lăng! Cố lên! – Giang Hựu Thần không biết từ đâu đi đến, vỗ vào vai tôi, hơi ẩm từ tay cậu ấy như truyền hết sang cho tôi.

- Thái Lăng! Nếu có mất mặt thì cũng đừng chạy xuống dưới khán đài đấy! – Đúng lúc này An Vũ Phong đi đến, miệng nở một nụ cười rất ma mãnh, tay vuốt mái tóc dài rũ xuống của mình.

Tuy biết họ đều muốn cổ vũ tôi, cho tôi tự tin nhưng trái lại, tôi càng cảm thấy căng thẳng hơn, trên trán nhễ nhại mồ hôi. Giọng của An An đột ngột quay ngoắt 180 độ, nịnh nọt ra mặt.

- Sau đây xin mời nàng công chúa xinh đẹp của chúng tôi, Anna cùng White Angel lên sân khấu.

Rào rào rào... Rào rào rào...

Tiếng vỗ tay như pháo rang lại vang lên. Đội của Anna xếp thành hình đường cung rất đẹp trên khán đài. Anna điềm tĩnh đứng ở giữa, một luồng sáng dịu dàng chiếu từ trên đỉnh đầu của Anna xuống, biến nhỏ ta thành một nàng công chúa barbie. Anna lúc này như một viên pha lê sáng lấp lánh trong hộp bút âm, một màn biểu diễn đặc sắc hứa hẹn sắp bắt đầu.

- Trước hết xin mời thưởng thức bài hát “The Moon”. – Anna nhẹ nhàng cúi chào khán giả sau đó quay đầu nhắc khéo đội dương cầm có thể bắt đầu.

Giai điệu êm dịu như dòng nước lan tỏa khắp sân vận động. Những thành viên phía sau Anna đứng rất ngay ngắn, mặc đồng loạt bộ váy búp bê màu trắng, đung đưa nhịp nhàng theo tiếng nhạc.

- Ánh trăng vàng vạc, hoa bồ công anh lang thang...

Ồi... Anna vừa bắt đầu hát, khán giả phía dưới đã hít một hơi sâu... Quả là rất tuyệt! Giọng hát trong trẻo như tiếng sáo được phát ra từ đôi môi xinh xắn của công chúa Barbie. Mọi người đều ngỡ rằng mình đã bay lên thiên đường.

- La la la... - Những thành viên của đội hợp xướng đứng đằng sau Anna lấy hơi rồi bắt đầu hát ngân nga, nhịp nhàng, như tô điểm làm cho giọng hát của Anna quyến rũ hơn.

Tôi cũng mơ màng chìm đắm trong tiếng hát mượt mà của Anna, không biết từ lúc nào cũng đung đưa người theo. Bỗng ánh mắt tôi nhìn phía Giang Hựu Thần đứng dưới khán đài. Cậu ấy cũng đang thưởng thức bài hát của Anna, thi thoảng lại còn nhắm mắt tỏ ra rất say mê.

Thích thích thích thích...

Tìm tôi như bị cái gì đó thắt chặt lại, đập loạn xạ.

Đầu tôi hiện lên hình ảnh hôm ở trong phòng Anna nhìn thấy tấm ảnh chụp chung của bọn họ. Anna bẩm sinh đã là một cô công chúa xinh đẹp, còn Giang Hựu Thần lại có phong thái của một hoàng tử. Bọn họ nếu đứng cạnh nhau thì đúng là một cặp đẹp đôi nhất.

Tôi có lẽ mãi mãi chỉ là một đóa hoa nhỏ bé mọc ở vách tường... Nhưng đóa hoa đó sẽ nở vào mùa xuân! Đóa hoa sẽ tỏa hương thơm ngào ngạt! Cho dù tôi là thân xui tái thế, tôi cũng phải đấu tranh đến cùng với vận mệnh một lần, vì tôi không thể từ bỏ Giang Hựu Thần, không thể từ bỏ tình cảm của mình.

Bóp bóp! Bóp bóp!

Lúc tôi còn đang mãi suy nghĩ linh tinh thì phía dưới vang lên tràng cổ vũ nhiệt liệt, hai tay Anna nhắc đuôi váy màu trắng lên, người khẽ cúi xuống, làm động tác chào khán giả một cách rất quý tộc.

- Anna đẹp quá!

- Đúng thế, hát cũng rất hay! Cô ấy đúng là một nàng công chúa hoàn mỹ.

Lời bán tán xôn xao của khán giả cứ liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, tôi thì càng lúc càng căng thẳng. Đội hợp xướng của Anna lần lượt đi vào trong cũng có nghĩa là đến lượt tôi phải ra. Nhưng, màn biểu diễn của Anna có thể nói là quá hoàn hảo, không chút sai sót, tôi phải làm gì đây? Làm sao đây...

- Thái Lăng! Mau chuẩn bị đi! – An An vừa đi ra khỏi đám chuyên nịnh hót Anna ở phía hậu đài, nhò chán nản trừng mắt nhìn tôi, sau đó tiếp tục lên sân khấu công bố màn biểu diễn tiếp theo. Nhìn bộ dạng của nhỏ như muốn nói đội tôi thua đứt đuôi con nòng nọc rồi.

- Thái Lăng! Cố lên! Mình biết cậu nhất định sẽ thành công. – Tim tôi như bị tê liệt, bỗng bên tai vang lên một giọng nói chân thành. Quay đầu lại, tôi thấy khuôn mặt rạng ngời quen thuộc của Hựu.

Thoát một cái, trong người tôi như tràn trề dũng khí trở lại. Thái Linh! Nhất định phải thành công! Phải thành công!

***- Sau đây xin mời thưởng thức tiết mục biểu diễn của đội Red Knight. Chắc mọi người đã phải chờ rất lâu...

Giọng điệu An An trên khán đài sao thấy đầy vẻ châm chọc nhỉ? Trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh Giang Hựu Thần. Tôi bùng bùng khí thế, quay đầu lại rồi gạt lia lia với các thành viên trong nhóm, nói đồng thanh quả quyết.

- Chúng ta cùng cố gắng nhé!

Sân khấu càng lúc càng mờ đèn nhiều, các thành viên trong đội tôi đi về vị trí của mình một cách thuận thực, xếp thành hình trái tim. Tôi đứng ở hàng đầu tiên, vô tình nhìn xuống phía dưới, thỉnh thoảng mắt tôi sầm lại...

Má ơi! Sao toàn đầu người đen kịt thế kia!

Thịch! Thịch!

Tim đập nhanh hơn, tôi hoang mang thu ánh mắt lại, ngẩng mặt ra nhìn chăm chăm cái micro trước mặt.

- Woa! Cách sắp xếp của họ đặc biệt quá!

- Là trái tim! Hình trái tim!

A! Sự cố gắng của tôi không phải là công cốc rồi. Mọi người đều nhìn ra cách sắp xếp đội hình của tôi. Tôi bạo dạn nhìn tiếp xuống phía dưới, trong lòng rung rung cảm động.

Oái oái! Vẫn toàn là lúc nhúc đầu người đen kịt!

Vừa mới nhìn, tôi đã lập tức rơi vào trạng thái vô cùng căng thẳng. Mấy giọt mồ hôi trên trán lúc này vừa thu về, bây giờ lại bắt đầu đua nhau tuôn ra ngoài. Mặt tôi đỏ bừng, hai tay lạnh ngắt như xác ướp Ai Cập, chỉ muốn lao ngay xuống phía dưới.

Tĩnh tang...

Giai điệu nhạc vang lên, tiếng đàn dương cầm như thúc giục càng lúc càng vang lên rõ to.

Bắt đầu rồi! Đầu óc tôi trống tuếch, run rẩy nhìn micro, lấy hết sức mới thốt ra được một chữ:

- Khoảnh...

- Ha ha ha... Ha ha ha... Ha ha ha!

Vì căng thẳng quá nên tôi hát lạc giọng, nghe rất chói tai. Tiếng cười chế giễu làm tôi xấu hổ muốn chết, mặt đỏ phừng phừng như quả gấc. Híc! Giá như có cái lỗ nè nào để tôi chui xuống.

Xong rồi! Xong rồi! Lần này mất mặt thật rồi! Tôi tuyệt vọng, thậm chí còn muốn lùi lại vào hậu trường...

Bóp bóp... Bóp bóp...

Đúng lúc tôi không biết nên làm thế nào thì sau khán đài vang lên một tiếng vỗ tay rất có nhịp điệu.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Giang Hựu Thần. Không biết từ lúc nào Hựu đã đi đến hậu đài, đứng ở chỗ tám phòng sân khấu rất to, nhẹ nhàng vỗ tay khích lệ để tôi lấy lại tinh thần.

Giang Hựu Thần...

Nhìn ánh mắt nghiêm túc cùng tiếng vỗ tay của cậu ấy, tôi thấy vô cùng xúc động.

- Khoảnh khắc này, quay đầu nhìn lại mình. Cảnh sắc trên con đường này, trong lòng tôi mang tâm trạng nặng trĩu ...

Bắt chợt tôi mấp máy môi hát theo tiếng nhạc, bắt đầu bắt nhịp lại từ đầu.

Khi hát ca khúc này, trong đầu tôi lần lượt hiện lên những kí ức trước đây. Mỗi lần tôi bị mất mặt như thế này, chỉ có cậu luôn mỉm cười chúc tôi thành công; mỗi lần tôi gặp khó khăn, chỉ có cậu đưa bàn tay ấm áp giúp đỡ tôi...

- Bắt đầu sau cơn mưa sẽ là cầu vồng bảy sắc tươi đẹp, giống như lần đầu tiên chúng ta tin rằng sẽ tìm được sự tự do...

Tiếng cười âm ỉ ban nãy dần biến mất...

Tôi chậm rãi hát theo cảm xúc của mình, càng lúc càng trầm tĩnh hơn. Giọng hát của các thành viên phía sau dường như cũng lấy lại dũng khí, khí thế ngút

trời. Mọi người lần lượt dùng tiếng hát tuyệt nhất của mình để phụ họa cho giọng hát của tôi. Lúc này tôi thấy mình như lạc vào thế giới du dương của tiếng sáo.

- Chúng ta sẽ tìm được... sự tự do...

Giọng hát của tôi như đám mây di động, bay khắp sân vận động, tiếng hát hợp ca sau lưng còn hùng hồn hơn. Đến lúc rồi! Vũ khí bí mật của tôi sẽ phát huy tác dụng cao nhất.

Hai hàng mặc đồng phục màu đỏ bắt đầu “hành động” theo kế hoạch, hai bên trái phải của tôi bày “Trận đồ hình trái tim”. Từng người từng người một dựa theo vị trí sắp xếp của mình, trải giấy lụa trắng ra, đưa bút viết.

Theo điệu nhạc chậm rãi, màn viết thư pháp cảm động lòng người xem ra vô cùng hoành tráng.

- Ủa? Gì thế?

- Lần này trường British định làm trò gì vậy?

- Lễ nào bình thường thì phải nhảy múa để phụ họa, nhưng bọn họ lại chọn viết thư pháp...

Những tiếng nói ngạc nhiên như mưa trút dội lên khán đài. Tuyệt quá! Tất cả đều rất tuyệt! Các thành viên trình diễn rất hay. Nhạc từ từ lên đến lúc cao trào nhất, từng chiếc bút lông vung lên. Động tác nhanh nhẹn dứt khoát của chúng tôi cộng với bài hát lúc trầm lúc bổng khiến tôi sung sướng, nhưng có cái gì đó ươn ướt dần dần làm mất tôi nhòe đi...

Tách... tách...

Không phải! Không phải! Tại sao cái cảm giác ươn ướt này lại kì lạ thế nhỉ? Tôi còn nghĩ rằng mình cảm động quá nên rơi cả những giọt nước mắt hạnh phúc, song lúc sau mới phát giác ra, những giọt nước mắt này có vẻ hơi lạnh...

- Chết rồi! Mưa!

Tiếng hét hoang mang của khán giả phía dưới vang lên.

Tách... Tách tách...

Đúng là mưa thật! Từng giọt nước rơi trên mặt tôi, trên người, làm bộ trang phục như biến thành màu đậm hơn.

Àm àm!

Tiếng sấm rền vang khắp sân khấu, một tia chớp quét xoẹt qua bầu trời u ám.

Tia chớp sáng chói lóe lên làm cả người tôi hơi run rẩy. Tôi quay vội đầu lại nhìn những tờ giấy sau lưng, dường như mỗi trang đều bị thấm nước, hơn nữa mặt độ ướt càng lúc càng lan rộng.

- Chết rồi!

- Giấy của tôi bị ướt rồi!

Những học sinh tham gia biểu diễn thư pháp ai ai cũng không kìm chế được hét tướng lên. Cả lễ hội nhốn nháo.

Nhìn nước mưa thấm rất nhanh trên giấy rồi lan rộng ra làm mực nhòe đi, trong lòng tôi nóng như lửa đốt.

Thế là hết! Cứ tiếp tục thế này chúng tôi thua là cái chắc. Không! Không được!

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời đen kịt, mắt tôi lóe lên khuôn mặt tươi cười của Hựu: Thái Linh! Cậu sẽ làm được!

Tôi bỗng định thần lại, vội vàng cởi nhanh chiếc áo khoác bên ngoài ra, không nói câu gì, cầm ngay nó giơ cao quá đầu để làm “Chiếc lều chống mưa tự tạo”, chắn những giọt mưa từ trên cao xuống.

Nước mưa rơi tí tách trên người tôi. Mái tóc của tôi phút chốc đã ướt nhẹp, dính cả vào mặt, nước mưa men theo trán rơi xuống. Tôi không hề lau nước mưa đi, hai tay giơ cao áo lên, lấy hết sức che cho tờ giấy không bị thấm ướt, nhưng duy trì được một lúc thì hai cánh tay đã mỏi rã rời.

- Thái Lăng ... — Các bạn nam sinh đứng phía sau tôi ngậy người ra, sau đó họ như hiểu ra điều gì, gật đầu nhìn tôi, cúi người xuống, hươ chiếc bút lông trong tay. Nhìn bộ dạng họ còn chuyên tâm hơn cả lúc này.

Sự nhiệt tình của tôi bỗng chốc đã truyền sang cho các học sinh khác. Tuy bây giờ trời vẫn mưa nhưng người xem ai cũng bùng bùng khí thế. Tất cả các nam sinh hợp thành hình trái tim đỏ đã thể hiện tinh thần đoàn kết hơn lúc nào hết. Ai cũng cởi áo khoác ngoài ra, cản trọng chắn mưa giúp các học sinh đang viết thư pháp trong vòng tròn trái tim, mang lại một bầu trời nhỏ bé nhưng ấm áp.

Ầm ầm... Ầm ầm...

Ào ào ào... Ào ào ào...

Một cơn mưa lớn trút ào ào xuống, tiếng mưa rơi như thách thức chúng tôi.

Vòng trái tim do đội chúng tôi hợp thành như biến thành một đại dương màu đỏ, tiếng hát vang trên đại dương đó tuy không đều lắm nhưng lại kiên định vô cùng. Bên dưới, những chiếc bút lông không ngừng chuyển động... chuyển động...

- Bầu trời sau cơn mưa sẽ là cầu vồng bảy sắc tươi đẹp, giống như lần đầu tiên chúng ta tin rằng sẽ tìm được sự tự do...

Dưới sự quan sát chăm chú của khán giả, tôi hiện ngang ngẩng cao đầu, lấy hơi dài hát câu cuối cùng.

Rào rào rào... Rào rào rào...

Dưới khán đài sao ầm ĩ thế? Là tiếng vỗ tay của mọi người sao?!

Rào rào rào... Rào rào rào...

Tiếng vỗ tay cũng giống cơn mưa như trút, hết đợt này đến đợt khác.

Mọi người đều thừa nhận tôi sao?! Tôi cảm động đến run người, một cảm giác hạnh phúc dần dần lan tỏa.

***Két két két... Két két...

Tôi đang vui sướng ngây ngất, bỗng bên tai vang đến một âm thanh nghe rất lạ.

Tôi hơi tò mò, quay lại nhìn về nơi phát ra âm thanh đó. Tôi ngạc nhiên phát hiện ra rằng tấm phông lớn vừa dựng sau hậu đài vì mưa to quá nên bị lung lay.

Cột két... Cột két...

Chết rồi! Tấm phông này mà đổ xuống thì sẽ đè lên rất nhiều học sinh. Tôi lo lắng, quay vội sang nói với các thành viên trong đội:

- Mọi người rút vào trong mau! Tấm phông sân khấu sắp đổ rồi.

- Cái gì? Phông sân khấu sắp đổ rồi?!

- Mau chạy! Mau chạy thôi!

- Mọi người bình tĩnh! Đi lần lượt thứ tự theo hai bên!

Dưới sự chỉ huy của tôi, các đội viên tuy sợ hãi nhưng vẫn rút khỏi sân khấu một cách rất bài bản. Ở phía dưới nhìn lên cứ tưởng họ đang lui vào hậu trường như bình thường.

Két két két! Két két két!

Phông sân khấu càng lúc càng nghiêng. Tôi vã mồ hôi nhìn tất cả các thành viên đều xuống hết sân khấu. Nguy hiểm quá! Tôi lấy tay lau mồ hôi, định bước xuống khán đài ai ngờ không kịp nữa rồi.

Cột két! xạt xạt!

Một tấm phông cỡ lớn cao hơn mười mấy mét sắp đổ đè vào người tôi đến nơi.

- Ầm! – Đầu tôi lóe lên một âm thanh kinh sợ. Không thể nào! Lẽ nào Thái Linh này sẽ bị đè bẹp lép như cái bánh tráng.

Nghĩ đoạn, tôi nhắm nghiền mắt nhưng phía trước đã là một màu đen ngòm, tôi chỉ có cảm giác người mình bị dịch chuyển, có một hơi ấm truyền từ người tôi đến tận tim.

Ầm!

Một tiếng động kinh hoàng vang lên. Tôi hốt hoảng mở mắt ra, không ngờ thấy đôi mắt đen láy của Hựu Thần.

- Nguy hiểm quá!

- Nếu Giang Hựu Thần không nhanh chân thì Thái Lăng đã bị đè bẹp lép dưới tấm phông đó rồi!

- Giang Hựu Thần đã cứu Thái Lăng! Cậu ấy dũng cảm thật.

Một mùi hương thoang thoảng vây quanh tôi. Nghe thấy tiếng mọi người bàn luận tôi mới nhận ra mình đã nằm gọn trong vòng tay của Giang Hựu Thần. Đôi vai của Giang Hựu Thần thật vạm vỡ, làm tôi có cảm giác mình được trốn trong một nơi an toàn nhất thế giới... Cậu ấy cứu tôi! Giang Hựu Thần cứu tôi.

Chúa ơi! Là ngài để cậu ấy cứu con sao?!

Bệnh dị ứng của Hựu!

Tôi như trúng phải điện mấy nghìn vôn, cả người cứng đờ như khúc gỗ, sau đó vùng vẫy muốn đẩy Giang Hựu Thần ra nhưng cậu ta lại càng ôm chặt tôi hơn.

- Thái Linh! Cậu ngốc thật! Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người khác, chẳng để ý gì đến bản thân. – Giọng nói dịu dàng của Giang Hựu Thần vang bên tai tôi. – Nhưng không sao! Mình đã nói mình sẽ bảo vệ cậu!

Tôi cứ như người bị phù phép, không còn chút sức lực để vùng vẫy nữa, để mặc cho đôi tay của Hựu che con mưa như trút xuống cho tôi. Qua khe hở của cánh tay Giang Hựu Thần, tôi nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của... Anna?!

Anna điềm tĩnh nhìn Hựu, lông mày hơi nhíu lại nhưng không thể nhìn ra được sự tức giận.

Rào rào rào... Rào rào rào

Lúc tôi đang đờ người ra thì bỗng có tràng pháo tay giòn giã vang lên.

Giang Hựu Thần buông tôi ra, tôi đứng thẳng người nhìn thầy giáo trong ban giám khảo bước lên sân khấu.

- E hèm... – Thầy mỉm cười, hắng giọng, vỗ tay rồi tuyên bố đồng đặc. – Tôi xin tuyên bố, vòng thi lần này người chiến thắng là trường Bristish, đội Red Knight do em Thái Lăng làm trưởng nhóm.

Rào rào rào... Rào rào rào

- Hura! Bristish thắng rồi!

- Quá tuyệt! Bristish đúng là number 1!

Những tràng vỗ tay liên tục dội đến, các nam sinh hoan hô nhảy cẫng lên, nữ sinh trường Maria không nói gì, im lặng trầm ngâm.

Thầy nhìn một nửa khán giả phía dưới ồ lên như biển người, một nửa khán giả còn lại thì sung sướng, rạo rực như ngọn lửa đang cháy. Bỗng thầy giáo như nhớ ra cái gì đó, quay sang hỏi Anna.

- Anna! Em có ý kiến gì về kết quả này không?

- Thái Lăng! Chúc mừng cậu! – Anna nhấc đuôi váy, nhẹ nhàng bước lên sân khấu, đi đến trước mặt tôi rồi giơ bàn tay phải ra.

Tôi lúng túng chìa tay ra để bắt tay với nhỏ.

- Thái Lăng! Tôi thua rồi! – Anna kéo tay tôi, mặt thoáng có chút buồn phiền.

- Anna! Cậu... - Bị Anna nắm tay, trong lòng tôi có rất nhiều cảm giác khác nhau, nhẹ nhõm vì đã chiến thắng, ngọt ngào vì không mất Giang Hựu Thần, và một chút... buồn bã... có lẽ là do Anna.

- Tôi sẽ giữ lời hứa! – Anna nắm chặt tay tôi rồi nhìn Giang Hựu Thần đang đứng phía sau tôi. Nhỏ cúi đầu, thờ dài.

Thế này tức là... Anna đồng ý từ bỏ Giang Hựu Thần sao?

Lúc ngẩn đầu lên, Anna lại tự tin, quý phái như mọi khi:

- Tôi đã thua sự quyết tâm đến cùng của cậu... Cũng thua cả tình cảm mà Hựu dành cho cậu. Tôi quyết định sẽ rút lui khỏi cuộc thi này! Nhưng trước khi đi, tôi muốn tặng cậu một món quà!

- Há?! – Tôi giật mình, không ngờ Anna lại giữ chữ tín đến thế, lại còn hào phóng, rộng lượng nữa.

- Đây là món quà đặc biệt chuẩn bị cho cậu. – Anna cười ngọt ngào. – Có lẽ nó sẽ làm cho các cậu hạnh phúc.

Quà...

Sẽ là cái gì nhỉ?

Nhìn ánh mắt của Anna lóe lên chút ma mãnh, tôi thấy ớn lạnh sống lưng, run lẩy bẩy.

***- Thái Lăng! – Bỗng một cánh tay đặt nhẹ lên vai làm tôi giật mình. – Mọi người đều đợi cậu để đi ăn mừng đó! – Giang Hựu Thần, An Vũ Phong và cả nhóm Ân Địa Nguyên đều đi về phía tôi, nhóm thành viên cùng tôi kẻ vai sát cánh để thi đấu cũng bước đến.

- Được, được! Chúng ta đi ăn mừng thôi! – Giành được phần thắng là kết quả nỗ lực của tất cả mọi người. Bây giờ là lúc đi ăn mừng đã đến mới đúng.

- Yeah! Đi ăn mừng thôi!

Một nhóm người ồn ào đi ra phía cổng trường, đang bàn tán nên đi đâu ăn mừng đập phá ở đâu bỗng ...

Xoẹt!

Một chiếc xe hơi xịn hiệu BMW màu đen dừng ngay trước mặt chúng tôi.

- Chiếc xe này đúng là hàng hiệu!

- Ôi! Giá như mình được ngồi một lúc vào đó!

Mấy nam sinh buột miệng bình luận chiếc xe đó nhưng Giang Hựu Thần, An Vũ Phong và tam đại tướng quân nét mặt lại tối sầm lại.

Kết... Kết!

Bỗng có hai người vận bộ trang phục màu đen, mặt không có cảm xúc bước từ hai cánh cửa xe xuống. Trong đó, có một người nhìn về phía chúng tôi đang đứng, đột nhiên mặt anh ta tỏ ra rất kính cẩn, thận trọng đi về chỗ chúng tôi.

- Anh ta đi về phía tụi mình kia...

- Tìm ai vậy? Trông khủng bố quá...

Những tiếng nói xì xào phút chốc tắt lịm. Người mặc áo đen đi về phía Giang Hựu Thần, cúi đầu, giọng thấp xuống, nói từng câu từng chữ với vẻ rất tôn kính:

- Hoàng tử điện hạ! Hoàng hậu có việc muốn tìm ngài. Xin ngài quay về gấp!

Hoàng tử điện hạ?!

Bốn chữ này như kim châm vào tai, tôi hoa mắt chóng mặt nhìn Hựu chăm chăm. Thật không dám tin vào những gì đang xảy ra!

Nhưng, Hựu trầm ngâm một lúc, không ngờ sau đó nghiêm nghị gật đầu.

- Giang Hựu Thần! Không phải chúng ta cùng nhau đi ăn mừng sao? – Tôi vẫn chưa hiểu đầu cua tai nheo ra sao, nhìn thấy Hựu đã bước lên xe thì vội vã lao ngay đến, muốn kéo tay cậu ta lại. Nhưng tôi chưa kịp đến gần cậu thì đã bị hai người mặc áo đen khóa chặt lấy tay.

- Máy người làm gì thế? Thả cậu ấy ra! – An Vũ Phong đột nhiên lao đến che trước mặt tôi, tức giận nhìn hai người áo đen kia.

- Không được động đến cậu ấy! – Giang Hựu Thần bỗng quát lên rõ to với hai người áo đen. Tôi chưa nhìn thấy Hựu tức giận đến thế. Hai anh chàng mặc áo đen thấy Hựu như vậy liền sợ hãi, hậm hực bỏ tay tôi ra.

Tôi vung vung cái vai vừa bị giữ chặt đến đau điếng, giật mình lùi lại, cách hai người áo đen đó hai bước.

- Thái Lăng! Nhà mình có chút việc phải về trước! – Giang Hựu Thần trở lại hiền hòa như mọi khi làm tôi có cảm giác lúc này chắc mình bị hoang tưởng.
– Các cậu cứ đi đi!

Hựu vỗ nhẹ vào vai tôi, chỗ đau ở vai ban nãy dường như biến mất.

- Hoàng tử điện hạ! Xin mời ngài lên xe! – Người áo đen đợi Giang Hựu Thần nói xong, lại kính cẩn cúi đầu, giơ tay ra mời Hựu ngồi lên chiếc xe sang trọng.

- Nghiêm Ngôn! Kì Dực! An Vũ Phong! Cùng đi thôi. – Tôi đang ngệt mặt ra thì Ân Địa Nguyên khẽ chỉ huy, mấy người bọn họ nhìn nhau một cái rồi cũng lên xe.

Hựu đã lên xe nhưng vẫn kéo rèm cửa ô tô xuống tới mức thấp nhất để tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười dịu dàng của cậu. Hựu như muốn nói với đứa đang thấp thòm lo lắng là tôi rằng: Đừng nghĩ ngợi nhiều!

Sự lo lắng, căng thẳng của tôi dường như bị đôi mắt ấy làm tan chảy.

- Hoàng tử điện hạ! Có thể kéo rèm lên không? – Một người áo đen khác lễ phép hỏi.

- Được! – Giang Hựu Thần chậm rãi mấp máy môi nói được một từ. Chiếc rèm cửa xe từ từ kéo lên, khuôn mặt Hựu dần dần biến mất sau chiếc rèm đó. Một lát sau, ngay cả mái tóc của cậu ấy cũng không còn nhìn thấy nữa.

Brùm! Brùm!

Chiếc xe màu đen phát ra tiếng động cơ ầm ầm, sau đó chỉ còn nhìn thấy lớp khói đen sì. Chiếc xe đã biến mất nhanh chóng..

- Ôi! Không ngờ Giang Hựu Thần là hoàng tử!

- Trời ơi! Chúng ta là bạn học bao nhiêu năm nay với một hoàng tử!

Một lúc sau, những nam sinh đứng ở đó mới định thần trở lại, bàn tán lao xao cả lên.

Giang Hựu Thần là hoàng tử... một hoàng tử thực thụ..

Đầu óc tôi rối như tơ vò. Rốt cuộc tôi nên cảm ơn thần tiên đã mang đến cho tôi một chàng hoàng tử hay nên nghĩ rằng liệu đây có phải là giấc mơ không?

Một người bình thường như tôi lại có thể ở bên cạnh hoàng tử cao quý?!

Chúa ơi! Cầu mong tất cả là một giấc mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.5 - Chương 8: Sau cơn Mưa Sẽ Là Cầu Vồng Bảy Sắc

Rainbow

Địa điểm:

Phòng học lớp 12A1 trường British

Hoa viên Heart Street thành phố Saint Roland

Kí túc xá trường British

Phòng y tế trường British

Nhà Thái Linh

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 12 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THẦM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện biến thành một chú cá vui vẻ

Có thể bơi tự do trong thế giới của anh

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là mở ra bí mật được chôn giấu trong trái tim anh...

oOo

- Đây! Đây! Giang Hựu Thần là hoàng tử thật hả?

- Không ngờ ở bên cạnh tụi mình lại có một hoàng tử thật...

Đã hai tuần trôi qua, khắp trường British toàn là những lời bàn ra tán vào. Nhân vật trung tâm của lời bàn tán này là Giang Hựu Thần – người mà đến thời điểm này vẫn chưa xuất hiện.

Giang Hựu Thần là hoàng tử? Bây giờ cậu ấy đang ở đâu? Rất nhiều câu hỏi cứ xoay vòng quanh đầu tôi, làm cả người tôi thấp tha thấp thỏm.

- Thái Lăng! Cách mạng công nghiệp bắt nguồn từ quốc gia nào?

...

- Thái Lăng!

Bỗng có cảm giác cái ghế đang ngồi rung rung. Tôi cúi người xuống nhìn thấy có một cái chân đạp mạnh vào ghế của tôi. Nhìn theo cái chân đó phát hiện ra chủ nhân của nó là một người tóc dài dài, bông bông... là An Vũ Phong. Tên đó mặt thản nhiên nhìn phía trước, lông mày hơi nhíu lại.

- Đây... - Ban đầu tôi ngạc nhiên nhưng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Xoạt!

Tôi đứng bật dậy như lò xo.

- Em mau trả lời câu hỏi của tôi! – Nét mặt thầy lịch sử rất khủng bố nhìn tôi, cứ như núi lửa sắp phun nham thạch, hơi nóng đó tỏa ra khắp người tôi.

Câu hỏi?!

Tôi như người vừa tỉnh mộng, vừa nhìn thầy giáo tay đã vãi mồ hôi. Ban nãy tâm hồn tôi treo ngược cành cây, làm gì biết thầy nói cái gì đâu.

- Nước Anh!

Một giọng nói nhắc bài be bé vang đến bên tai tôi. Tôi không biết nên làm thế nào, quay đầu lại nhìn An Vũ Phong nhưng do căng thẳng quá nên tuy có nghe thấy cậu ta nhắc nhưng tai nọ xọ tai kia.

- Mau trả lời câu tôi hỏi! – Thầy giáo lịch sử nổi giận như miệng núi lửa phun nham thạch nóng bỏng bắn vọt lên trời.

- Bánh canh – Không còn thời gian do dự nữa, tôi giật bản mình, dựa vào lời nhắc bài nghe loáng thoáng được, nói rõ to “đáp án”.

- Ha ha ha ha... bánh canh...

- Bạn tân hội trường xem nhiều sách nấu ăn quá!

Cả phòng học cười ngặt nghèo, ngay cả An Vũ Phong, tên “đồng minh” vừa nhắc bài cho tôi cũng ôm bụng cười.

- Bây giờ thì tôi đã biết tại sao heo lại chết. – An Vũ Phong bó tay nhìn tôi. – Do ngốc quá mà!

Mặt tôi nóng bừng đến nỗi suýt chảy xèo xèo, chỉ còn cách im lặng ngồi xuống trong tiếng cười ầm ĩ. Đầu tôi càng quay mòng mòng.

Reng...

Hóa ra lúc đầu óc hỗn loạn nhất là lúc thời gian trôi qua nhanh nhất. Một ngày lại trôi qua như thế. Trong lòng nặng trĩu, tôi đứng dậy chuẩn bị trực nhật.

- Chúng ta đến phòng nhạc dọn dẹp thôi! – Tiếng bước chân sau lưng tôi vang lên. Vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Ân Địa Nguyên cùng Kì Dực, Nghiêm Ngôn. Tôi cố chỉnh lại nét mặt tươi cười để chào bọn họ nhưng họ vờ như không nhìn thấy tôi, đi lướt qua cứ như thể tôi là người tàng hình.

- Ha ha! Thái Lăng! Không có hội Giang Hựu Thần che chở, cậu không đắc ý nổi nữa rồi! – Tôi tiu nghỉu nhìn theo bóng ba người kia. Lâm Tử Hạo không biết “mọc” ở đâu ra, cười cợt trên sự đau khổ của người khác.

Không muốn dính dáng đến tên Hạo đó, tôi cầm đồ dùng quét dọn đi ra phía cửa.

- Nước Xianai giàu nứt đổ đổ vách! Không ngờ Giang Hựu Thần lại là hoàng tử của Xianai States.

- Cậu không nhìn thấy chuyện hôm qua sao? Bao nhiêu người mặc áo đen, chiếc xe hơi hiệu BMW đời mới nhất! Kiểu tiếp đãi như thế chỉ dành cho hoàng tử thôi!

- Không thể tin nổi chúng ta học cùng trường với một hoàng tử bao nhiêu lâu nay!

Xe hơi BMW màu đen, thái độ kính cẩn của những người mặc áo đen...

Hoàng tử điện hạ...

Hoàng tử của Xianai States

Trên đường đi, những lời bàn tán về Giang Hựu Thần vẫn không ngớt, gần như trong khoảng thời gian này, những câu chuyện mà mọi người nói đến chỉ có ba chữ Giang Hựu Thần. Nhớ lại từng giây từng phút ở cùng Hựu, trong lòng tôi thấy man mác buồn.

Người đã từng cứu tôi, từng cùng tôi đi đào khoai ở ruộng, vì bảo vệ tôi mà bất chấp bản thân mình đánh nhau với đám côn đồ, không ngờ lại chính là một hoàng tử thật của thời nay.

Tôi mơ mơ màng màng bước đi, ai dè đột nhiên trượt chân, cả người lao về phía trước.

Trời ơi! Chết tôi rồi!

Hai tay tôi cố sống cố chết vung lên loạn xạ muốn cứu vãn tình hình.

Cách phía trước mặt tôi khoảng hai mét có cái bàn ở trên đặt một thùng nước. Nếu tôi cứ lao xuống thế này, nước sẽ văng hết vào người tôi mất... Quần áo mà bị ướt, thân phận tôi sẽ...

Tôi lo ngay ngáy, hai tay cố vung vẩy trong không trung nhưng lại càng tăng thêm tốc độ rơi xuống.

- Cẩn thận!

Đúng lúc đầu tôi hiện lên chữ: Tiêu rồi! thì thỉnh linh có một giọng nói sang sảng vang lên, người đang lao đến là... An Vũ Phong! Cậu ta đưa nhanh hai tay ra, đỡ chặt lấy vai tôi.

Xoạt!

Phù! Cuối cùng cũng dừng lại...

- May quá! Vẫn chưa ngã vào thùng nước... - Tôi vuốt vuốt ngực. Hú hồn hú vía! Đang định cảm ơn An Vũ Phong nhưng thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn ta, tôi sợ đến nỗi không nói lên lời.

- Thái Linh! Cô mạo hiểm vì hắn ta như vậy có đáng không?

Giọng An Vũ Phong tràn đầy sự lo lắng, trách móc và chán nản, đằng sau mái tóc dài đang rũ xuống là cặp mắt sâu thẳm dường như muốn nhìn thấu tâm can tôi.

- Tôi... - Tôi do dự một lát nhưng bất ngờ Phong nắm chặt lấy tay tôi, không nói không rằng kéo tôi chạy ra khỏi phòng học.

***- An Vũ Phong! Cậu đưa tôi đi đâu?

- Cô không cần biết! – Mặc kệ tôi có hỏi thế nào, An Vũ Phong vẫn lao như bay ra ngoài. Một lát sau tên đó đã kéo tôi ra khỏi trường British, chạy ra ngoài đường.

Xoạt! Xoạt

Không biết đã bao lâu, An Vũ Phong cuối cùng cũng dừng lại. Tôi ngó nghiêng xung quanh, phát hiện ra mình đang đứng ở một hoa viên rất lớn. Bốn phía đều là trăm hoa khoe sắc, những thảm cỏ xanh trải dài làm say lòng người.

- Đây là hoa viên Heart Street đẹp nhất thành phố Saint Roland. Lần trước do tu sửa nên vẫn chưa mở cửa cho vào, nhưng tôi biết có một con đường

nhỏ có thể vào được! – An Vũ Phong nhìn tôi rồi lại nhếch lông mày lên như mọi khi, mỉm cười.

- Ổ... - Nhìn điệu bộ của An Vũ Phong như thể đã có kế hoạch từ trước, tôi chỉ còn cách há hốc miệng, ngây ngô gật đầu.

An Vũ Phong nhìn thấy mặt tôi ngạc nhiên đến mức thộn cả ra liền cười ma mẫn, quay người đi đến chỗ thăm cỏ rồi nằm xuống. Tên đó còn vẫy tay với tôi.

- Thái Linh! Mau đến đây nằm! Dễ chịu lắm!

Tôi đi về phía đó theo phản xạ, im lặng nằm bên cạnh An Vũ Phong. Thảm cỏ mềm như cái giường đệm, lúc tôi nằm xuống còn ngửi thấy mùi cỏ thơm thoang thoang. Những đám mây trên bầu trời chậm rãi trôi đi, nếu nhìn kĩ vào nó một lúc lâu sẽ có cảm giác những đám mây đó không hề di chuyển chút nào.

- Khoảnh khắc này, quay đầu nhìn lại mình. Cảnh sắc trên con đường này, trong lòng tôi mang tâm trạng nặng trĩu...

Bỗng có giọng hát khe khẽ vang đến tai tôi.

- An Vũ Phong... - Tôi ngạc nhiên quay đầu sang nhìn thấy An Vũ Phong miệng lẩm nhẩm hát.

- Bầu trời sau cơn mưa sẽ là cầu vồng bảy sắc tươi đẹp giống như lần đầu chúng ta tin rằng sẽ tìm được sự tự do...

Thấy tôi đang chăm chú nhìn cậu ta, An Vũ Phong không hề ngừng lại, mà trái lại hát càng to, càng rõ hơn.

Trong tiếng hát của Phong, tôi mơ hồ nhớ lại tất cả những chuyện xảy ra ở lễ hội âm nhạc Red or White.

Khi tôi hát sai nhạc, mọi người đều ồ lên, chỉ có Giang Hựu Thần âm thầm chạy đến hậu đài động viên, cổ vũ cho tôi. Dù cho lúc bị mất mặt nhất, tôi vẫn có thể đứng lên làm lại từ đầu.

- *Thái Linh! Cậu ngốc thật! Lúc nào cũng chỉ nghĩ đến người khác, chẳng để ý đến bản thân. Nhưng không sao! Mình đã nói mình sẽ bảo vệ cậu!*

Giọng nói của Giang Hựu Thần! A! Hình như tôi nghe thấy!

Giọng của Hựu! Tôi ngồi bật dậy nhưng không thấy dáng người cao lớn vạm vỡ đó...

Giang Hựu Thần...

Mũi thấy cay cay, mở to mắt nhìn lên trời, hi vọng những giọt nước mắt đừng chảy ra nữa, song khóe mắt vẫn không kịp ngăn lại. Nước mắt nóng hổi rơi xuống thảm cỏ xanh rờn.

- Cô vẫn còn nhớ đến hấn hả? – An Vũ Phong ngừng hát, khẽ hỏi tôi, giọng nói pha chút sàu sảo.

- Tôi...

- Cô nghĩ tới hấn làm gì hả? – An Vũ Phong nhìn tôi rồi ngồi bật dậy. Ánh mắt Phong chán chường pha chút phẫn nộ.

- Lúc cô tui thân, phải chịu đựng áp lực thế này, hấn ta ở đâu? Hấn ta có bảo vệ cô không?

Sự buồn bã trong lòng tôi bỗng dâng trào lên như những đợt sóng mạnh. Tôi gục đầu xuống đầu gối, chỉ có tôi mới nhìn thấy từng hàng nước mắt đang rơi xuống.

- Đừng khóc nữa! – Một cánh tay to khỏe nhẹ nhàng đặt lên vai tôi. An Vũ Phong nói một câu với tôi, nhưng cũng hình như là tự mình lẩm nhẩm. – Cậu ta là hoàng tử, hai người ở thế giới hoàn toàn khác nhau. Từ bỏ Giang Hựu Thần đi, rời khỏi British, ở đây nguy hiểm lắm...

Giang Hựu Thần là hoàng tử.

Thân phận Hựu cao quý, địa vị của tôi thấp kém, tôi không có tư cách ở bên Hựu...

Rời khỏi British... tôi làm được điều đó không?

- Không! – Tôi lùi lại mấy bước như phản xạ có điều kiện, nhúm mày lại, lắc đầu nguầy nguậy.

- Thái Linh! – An Vũ Phong giật mình, tròn mắt nhìn tôi, thái độ rất ngạc nhiên.

- Tôi không thể rời khỏi trường British! Vì Giang Hựu Thần là hoàng tử, có lẽ tôi sẽ không còn được gặp lại cậu ấy nữa... British là nơi duy nhất tôi còn có thể liên lạc được với Hựu, tôi sẽ đợi Hựu ở đó, đợi Hựu quay lại! – Tôi vừa lắc đầu vừa hét to, không biết từ lúc nào nước mắt rơi lã chã. Tâm trạng u uất, dồn nén bấy lâu nay trong lòng tôi như được bộc phát hết trước mặt An Vũ Phong.

- Thái Linh! – Ánh mắt An Vũ Phong thoáng chút bị tổn thương, mặt biến sắc, lạnh ngắt như một tảng đá. Phong khẽ mấp máy môi, giọng nói hơi run run. – Cô... vì Giang Hựu Thần mà sẵn sàng cam chịu giày vò sao? Cô tự làm bản thân mình bị tổn thương đó cô biết không...

Nước mắt trong khóe mắt của tôi đã thay đổi, lần này là vì An Vũ Phong.

Trái tim tôi như bị câu nói ảm áp đó buộc chặt. Từ trước đến giờ khi gặp khó khăn hay nguy hiểm, An Vũ Phong luôn ở bên cạnh giúp đỡ tôi, tuy có lúc cậu ấy hay trêu chọc...

Nhưng...

- Xin lỗi, An Vũ Phong! – Tôi không muốn nhìn thấy ánh mắt bị tổn thương của Phong. Không đợi Phong nói hết câu, tôi gắng gượng nói ra mấy từ, rồi quay đầu bỏ đi không hề ngoảnh lại.

Xin lỗi! Xin lỗi... Phong.

Tôi vội vã chạy trốn về kí túc xá, thờ hồng học va cả vào cái bàn học, đầu óc nặng như đeo chì.

Một lúc sau, tôi mới tìm lại được nước mắt, hít một hơi thật dài, trấn tĩnh lại, sau đó bật máy tính lên để đọc email.

Bạn có năm thư mới

A...

Mấy hôm nay cứ bận bịu tới tấp, lâu lắm rồi không mở email ra xem, báo hại là tích lại bao nhiêu thư chưa đọc. Hi vọng không phải là tin sét đánh gì nữa.

Mở mục lục email, địa chỉ email đầu tiên tôi nhìn thấy rất quen, đây không phải là địa chỉ thư của Giang Hựu Thần sao?!

Tôi giật thót tim, tay cứ run rẩy... vội vã di chuột mở thư ra xem.

Wall flower girl! Có người trả lời trò chơi trắc nghiệm của bạn, người chơi trả lời như sau:

Tên: người trả lời: Giang Hựu Thần

Người trong lòng của anh ấy: Thái Linh

Ồ!

Mắt tôi tròn trũng lên như ốc bươu, mồm cũng há ra hết cỡ.

Sự kinh ngạc như sóng thần đập vào người, tất cả các neuron thần kinh của tôi như tạm ngừng hoạt động trong một giây, mạch máu trong người như bị đông đặc lại.

Nhưng sau đó, một hơi ấm từ tim lan tỏa đến mọi góc ngách trong cơ thể. Mắt tôi bắt đầu ướt ướt, mũi hơi cay cay, bỗng có một sóng điện lớn như làm tôi lấy lại ý thức, giờ tay lên bịt miệng lại.

Cứ như đang nằm mơ! Mọi thứ dường như tan biến, tôi đi đến một thảo nguyên bao la, gió hiu hiu thổi, mây bồng bềnh trôi, tôi có cảm giác lại nhìn thấy được khuôn mặt anh tuấn và đôi mắt đen láy như hạt trân châu của Hựu. Hựu mặc bộ trang phục hoàng tử màu trắng, chậm chậm bước về phía tôi...

Giang Hựu Thần... người trong lòng cậu ấy là tôi.

Tuy tôi cũng mập mờ đoán được từ trước nhưng khi nhìn thấy kết quả rõ mồn một trước mắt, tôi vẫn không kìm được sự ngạc nhiên.

Tôi tròn trũng mắt nhìn chăm chăm, nhìn đi nhìn lại vào màn hình, cuối cùng cũng nhận ra mình không phải nằm mơ.

Nhấp chuột là có thể nhìn thấy ngày gửi của mail này là hai tuần trước. Lúc đó thân phận thật sự của Hựu chưa bị bại lộ. Nghĩ đến việc lâu lắm rồi không được nhìn thấy Giang Hựu Thần, trong lòng tôi thấy khó chịu khôn xiết. Vô tình nhấp chuột vào một cái email khác, người gửi không ngờ là Ân Địa Nguyên. Một người thông minh như Nguyên cũng bị trò lừa trẻ con của tôi gạt sao?!

Tôi tò mò mở mail ra xem đáp án của cậu ta.

Hoa Mộc Lan?!

Tên này đúng là nghĩ sao nói vậy, nếu ai cũng thẳng thắn, đơn giản như hần thì tốt biết mấy.

Nghiêm Ngôn cũng trả lời trắc nghiệm?!

Tôi càng tò mò hơn, mở mail ra, suýt thì té từ trên ghế xuống. Cậu ta đánh hàng chữ in hoa to tướng: Công nương Diana.

Thật không dám tin cái tên lạnh lùng như nước đá đó mà cũng có thần tượng.

Tam đại tướng quân còn thiếu mất Kì Dực. Bình thường cậu ta nóng như lửa, không biết hỏi câu riêng tư thế này hẳn trả lời thế nào?

Mở thư của Kì Dực ra, mắt tôi trọn trĩnh lên gấp ba lần. Vì trong đó không ngờ cậu ta viết một cái tên rất quen thuộc: Tôn Ngọc Đình.

Chúa ơi! Từ lúc nào mà Ngọc Đình và Kì Dực... nhưng mà, đây cũng xem như là bùa hộ mệnh của tôi. Sau này con nhỏ Ngọc Đình dám bắt nạt tôi nữa, tôi sẽ lấy cái này ra uy hiếp nó. Có điều... không biết Kì Dực có giúp nhỏ đập cho tôi một trận nên thân không...

Tâm trạng có vẻ nhẹ nhõm hơn một chút, tôi nhấp chuột quay lại hòm thư. Vẫn còn một mail chưa đọc – đó là của An Vũ Phong.

Đầu tôi bỗng lóe lên khuôn mặt bị tổn thương khi nãy của Phong, tay phải cầm chuột do dự một lát nhưng vẫn nháy vào thư của Phong.

Người trong lòng của anh ấy.

Trang web cứ như bốn cột tôi, hiện ra từng tí từng tí, chậm như rùa. Tìm tôi thì cứ từng giây từng phút đập nhanh hơn. Đáp án của An Vũ Phong sẽ là gì? Lẽ nào... Tôi lắc đầu lia lịa, muốn rũ bỏ mấy ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, căng mắt nhìn lên màn hình.

Vụt!

Dòng điện trong não tôi như truyền đến tận tay, tay phải cầm chuột bị bật ra như chạm phải điện. Chuột vì tính chui tọt ra khỏi mép bàn, cuối cùng rơi xuống, cứ đùng đùng đưa đưa trong không trung.

Cả người tôi như bị mất thăng bằng, đứng bật dậy trên ghế.

Màn hình trước mặt sáng loáng làm mắt tôi bị lóa đi. Dòng chữ khê nhấp nháy trên màn hình, tôi như bị ngừng thở trong tức khắc.

Thái Linh

Đáp án của An Vũ Phong không ngờ là...

Là tôi ư?!

***- Thái Lăng! Tờ poster thông báo này nhờ cậu đó!

- Ủ! – Bước lên trên cái thang gấp, tôi cúi người nhận lấy tấm poster quảng cáo trận đấu bóng rổ của một học sinh đưa cho. Tôi bước từng bước lên bậc cao nhất rồi giơ tấm poster đó để dán lên trên cửa chính của khu giảng đường.

- Bạn hội trưởng hội học sinh chúng ta khá thiệt! Việc nào cũng nhiệt tình!

- Đúng đó! Thái Lăng giỏi thật.

Tai tôi vang đến mấy lời khen ngợi của mọi người. Từ sau vụ lễ hội âm nhạc lần trước, thái độ của các nam sinh đối với tôi quay ngoắt 180 độ. Họ không còn xì xào to nhỏ nói xấu tôi nữa mà đường đường chính chính ca ngợi.

Nhưng dù có nghe được những câu nói ca tụng mà tôi mong đợi đã lâu, tôi vẫn chẳng lên được tinh thần, chỉ lặng lẽ giơ tay lên, sờ sờ dán đứng dán tấm poster.

- Ôi! An Vũ Phong! Đến đúng lúc lắm! Cậu xem giúp tấm poster dán thẳng chưa?

- Được! Đến ngay đây!

Bỗng giọng nói tràn đầy sức hút của An Vũ Phong vang đến tai tôi, đầu tôi lập tức hồi tưởng lại nội dung bức email đó.

Tại sao đúng lúc này lại gặp cậu ấy? Tay tôi run lên một lúc, tấm poster trong tay rơi xuống. Tôi cúi người định nhặt...

Hả?!

Chân mới dịch một bước sang bên trái, cả người bỗng mất thăng bằng, lắc lư dữ dội. Chết rồi! Tôi quên bém mắt là mình không phải đang đứng trên mặt đất mà là đứng trên bậc cao nhất của thang.

Rầm rầm...

Do cố sống cố chết lấy lại trọng tâm nên tôi hoa mắt chóng mặt, trượt chân từ trên thang xuống.

- Ôi! Thái Lăng ngã rồi!

- Thái Lăng! Cảnh thận!

Vù...

Đầu tôi trống rỗng, nghe thấy xung quanh toàn tiếng la hét hốt hoảng, chớp mắt cả người đã ngã lăn lông lốc xuống.

Bốp...

Do tôi ngã lộn nhào xuống nên đầu đập cả vào sàn nhà vừa cứng vừa lạnh.

Trước mắt tôi trời đất quay cuồng, cơn đau trên đầu như từng đợt sóng lan dần khắp người, cảnh vật phía trước nhạt nhòa đi.

- Thái Lăng! Thái Lăng!

- Thái Lăng! Thái Lăng! Còn sống không?

Cộp cộp cộp...

Những bước chân hối hả, dường như mọi người đều vây quanh tôi. Tôi cố gắng hơi ti hí mắt, nhìn thấy những khuôn mặt đang rất quan tâm, lo lắng cho mình.

- U... - Tôi cố cựa quậy nhưng đầu ong ong như đeo hòn đá, mí mắt nặng ngàn cân cứ sụp xuống, không mở mắt ra nổi.

- Phù... May quá! Hình như Thái Lăng chỉ ngất thôi!

- Không được! Không được! Thái Lăng là đệ nhất anh hùng của trường chúng ta! Đệ nhất anh hùng không được ngất xỉu thế này!

Xoạt xoạt xoạt...

Vô vàn giọng nói thảm thì bên cạnh làm đầu tôi căng ra, cảm thấy mình nên ngất xỉu không biết trời đất trăng sao gì là tốt nhất. Tôi chỉ ngã từ trên thang xuống chứ có phải rớt từ trên tầng lầu xuống đâu.

- Tôi nhớ ra rồi! – Bên tai tôi thỉnh thoảng vang lên một tiếng hét the thé như máy mài nhôm, nếu như không phải đang ngất thì tôi đã bịt chặt tai lại. - Người bị ngất muốn làm cho tỉnh lại thì phải dùng cách nào đó kích thích mạnh! Giống như trong phim ‘Hoàn Châu cách cách’ người ta dùng kim châm.

- Nhưng chúng ta làm gì có kim ở đây...

Thánh thần ơi! Không thể nào... nếu mà làm như thế, tôi không bị chết do ngất thì chắc bị kim châm mà chết mất.

Hu hu hu... không ngờ mấy người bọn họ lại có ý tưởng khủng khiếp như vậy. Tôi có phải mắc chứng bệnh hiểm nghèo nào đâu.

- Có đây! Có đây! – Một giọng nói từ xa chạy đến, mà hình như còn mang theo mùi gì đó rất gớm ghiếc.

Thúi... thúi quá...

Mùi gì tởm quá! Vừa giống mùi chuối thối lại có vẻ giống mùi nồng nặc của cái trạm xử lý rác ở đầu ngõ nhà tôi.

- Thái Lăng! Tôi... tôi là Đại Long... là cầu thủ chính trong đội bóng rổ. – Một nam sinh không biết từ đâu đến, thò cái mặt to đùng ra, nhìn thấy tôi thờ hồn hèn như sắp chết liền lấp ba lấp bắp giới thiệu.

- Nghe nói hội trưởng Thái Lăng đang gặp nguy kịch, cần mọi người mang gấp vật sơ đến cứu nên mình chạy vội từ sân bóng đến đây. Tặng cậu cái khăn mặt thân yêu này! Đúng 3 năm nay tớ chưa hề giặt nó một lần nào!

Cái gì?

Khăn mặt ba năm chưa giặt.

Cái khăn mặt màu đen đen đó càng lúc càng mờ đi trước mắt tôi. Tôi nhịn thở đến nổi mồm cứ giật giật như bị trúng gió, tôi rất muốn bịt chặt mũi lại, lùi về phía sau mấy bước nhưng người tôi mềm nhũn như cây dưa hấu, không động đậy nổi.

- Mau đắp lên mặt cho hội trưởng Thái Lăng! Mau đắp lên! - Tất cả các nam sinh như phát cuồng cả lũ, bộ ai cũng muốn tôi ‘ngủm’ sao?!

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê tôi nhìn thấy có đôi tay gơ chiếc khăn mặt đen về trước mặt tôi, cái mùi hôi sinh như chuột chù sộc lên mũi tôi... Tôi thấy đầu mình lơ lửng trên 9 tầng mây.

Tôi cố gắng nhịn thở... cố nhịn thở...

Ôi! Thượng đế ơi! Ngài mau thương tình “đá” cho con một cái phao cứu sinh đi... mặt nạ dưỡng khí, nhanh lên, mặt nạ dưỡng khí, con sắp lìa đời đến

nơi rồi...

- Ừa! Hội trường lại ngất rồi!

- Mặt hội trường lúc đầu trắng bệch bây giờ lại chuyển sang màu xanh, xanh lại thành tím ngất! Không ổn rồi! Mau sơ cứu!

- Tôi thấy hình như cậu ấy khó thở, có phải do cổ áo cái chật quá?

- Không sao! Không sao! Đây là trường nam sinh, chúng ta đều là đàn ông con trai cả! Mau! Cởi cổ áo của Thái Lăng ra cho dễ thở!

- Được! Giúp Thái Lăng cởi ra! Nếu cần thì mau hô hấp nhân tạo!

Vô số cánh tay chạm vào tôi, tôi hoảng sợ toan vùng vẫy nhưng bị bọn họ giữ chặt cứng, không nhúc nhích nổi.

Không!

Ầm ầm!

Trong đầu tôi vang lên một tiếng động kinh hoàng. Xong rồi! Chẳng nhẽ thân phận của tôi bị lộ tẩy ngay lúc này...

- Mấy người dừng lại ngay!

Là cậu ấy! Là Giang Hựu Thần sao?!

Đám người vây quanh tôi thoát một cái đã tản ra, những cánh tay khi nãy giữ chặt tôi không còn nữa, nhưng ý thức của tôi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Có cảm giác một đôi tay rắn rỏi nắm bồng tôi lên, tôi bị bế lên một cách nhẹ nhàng.

Đôi tay thật mềm mại... thật ấm áp... chỉ cần sự bảo vệ của đôi tay này, tôi chẳng còn sợ điều gì cả...

Giang Hựu Thần...

- Ô! – Tôi cố mở to mắt ra... khuyên tai lấp lánh, mái tóc hơi dài, dưới đó là đôi mắt kiên định, mạnh mẽ... là An Vũ Phong.

Sao tôi lại thoáng có chút buồn nhỉ?! Thái Linh ơi là Thái Linh, mày nghĩ rằng Hựu sẽ từ bỏ thân phận hoàng tử, bất chấp tất cả để đến với mày sao?

Ôi! Tôi thật ngốc!

- Tránh ra! Tôi sẽ đưa cậu ta đến phòng y tế, còn các cậu cứ làm việc tiếp đi! – An Vũ Phong ôm chặt tôi, để cả người tôi nhẹ nhàng dựa vào ngực cậu ấy, như vậy tôi sẽ bị mọi người nhìn thấy.

Tôi cố gắng mở mắt ra, loáng thoáng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm nghị của An Vũ Phong. Phong đang tức giận nhìn mấy nam sinh xung quanh rồi bước nhanh đi ra khỏi đám đông đó.

- A... An Vũ Phong... - Tôi khẽ gọi, phát ra âm thanh bé đến nỗi ngay cả bản thân mình cũng không nghe thấy.

- Đừng nói nữa, không sao đâu!

***Giọng nói điềm tĩnh của Phong vang vọng bên tai tôi như một cơn gió nhưng trong đầu tôi lúc này lại hiện lên một khuôn mặt khác, khuôn mặt hiền hoà cùng nụ cười ấm áp...

- Thái Linh! Tỉnh rồi à? – Tôi từ từ mở mắt ra, trong mắt phản chiếu hình ảnh của một khuôn mặt quen thuộc đó là An Vũ Phong. Theo thói quen, cậu ta lại vuốt tóc, để lộ chiếc khuyên tai sáng lấp lánh.

- Tôi... tôi đang ở đâu? – Tôi lẩm nhẩm, trong đầu “tua” lại cảnh ban nãy suýt bị mấy nam sinh cởi cổ áo ra, mặt bỗng đỏ bừng như quả gấc.

- Cô đang ở phòng y tế! – An Vũ Phong thờ ơ nói.

- Cảm ơn! Cảm ơn đã cứu tôi! – Nhớ lại khuôn mặt tức giận của An Vũ Phong khi đó, tôi căng thẳng, cả người đứng bật dậy, cúi người liên tục cảm ơn An Vũ Phong.

- Cô vẫn muốn tiếp tục sống như thế này sao? Tiếp tục ở trường British đợi chàng hoàng tử của cô đến?

- An Vũ Phong chẳng thèm đoái hoài gì đến câu cảm ơn của tôi, đôi mắt sâu thẳm đó nhìn tôi chằm chằm.

- Tôi... đúng vậy! Tôi phải tiếp tục ở lại British. – Đầu óc tỉnh táo lại một chút, tôi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt An Vũ Phong nhưng tìm lại đập tình thịch. An Vũ Phong đột ngột hỏi câu đó, liệu có phải có ý đặc biệt gì khác?

- Tiếp tục ở British, lúc nào cũng thấp thỏm lo sợ không biết thân phận thật sự một ngày nào đó bị phát hiện? – An Vũ Phong trẻ môi về chăm chọc tôi,

cười nhạt.

- Tôi... - Tôi nghệt ra, không ngờ An Vũ Phong có vẻ bất cần đời là thế mà suy nghĩ sâu xa thật!

- Thái Linh! Cô đã nghĩ đến việc một ngày nào đó thân phận bị bại lộ, lúc đó cô phải làm sao? Không phải lần nào cũng có người đến giúp cô! – An Vũ Phong nhìn tôi chăm chăm, giọng dần thấp xuống, tìm tôi như thất lại.

Tôi cúi đầu vâng về mép áo, không nói tiếng nào. Nhớ lại cảnh những học sinh muốn cởi cổ áo giúp tôi ra, còn cả giọng nói gần lên giận dữ của An Vũ Phong. Đúng! An Vũ Phong nói đúng! Lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, tôi không phải lúc nào cũng may mắn thoát được.

- Nhưng... chỉ có cách ở British, tôi mới có cơ hội gặp Giang Hựu Thần! – Vừa nhớ lại khuôn mặt tươi cười ấm áp của Hựu, tôi bỗng buột miệng nói.

Tôi phải đợi Giang Hựu Thần, tôi không thể từ bỏ tất cả như thế. Bởi vì, đây là nơi duy nhất tôi và cậu ấy có thể gặp nhau. Mấy hôm nay, tôi toàn tưởng tượng ra rằng lúc tôi bước vào trường học, có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Hựu.

- Có thể nơi gần nhất chính là nơi xa nhất...

- Giọng nói khe khẽ của An Vũ Phong vang lên, cứ quanh quẩn trong đầu tôi. – Nếu chỉ biết ngồi chờ đợi thì khoảng cách giữa hai người càng xa hơn, phải cho người đó biết chờ đợi chỉ khoét sâu thêm vào vết thương...

- An Vũ Phong... - Tìm tôi đột nhiên nhói đau như bị gai đâm vào.

An Vũ Phong thấy tôi như vậy lại chuyển sang chủ đề khác. Cậu ta rút từ túi quần ra một mảnh giấy rồi đưa cho tôi.

- Lúc cô ngắt, tôi giúp cô làm!

- Cái gì vậy? – Tôi tò mò nhìn, cổ trắn tỉnh lại. Bỗng trong tôi có một cảm giác quen thuộc lan tận vào tim.

Thẻ học sinh trường cấp III Maria

Thẻ học sinh trường Maria?!

- Muốn đem lại hạnh phúc cho người mình yêu thì trước hết bản thân hạnh phúc đã. Lo xong xuôi mọi thứ cho mình mới có thể dành nhiều tình yêu hơn cho người đó... - Giọng An Vũ Phong càng lúc càng nhỏ nhưng giọng nói đó lại êm dịu như tiếng đàn thiên sứ cứu rỗi tâm hồn tôi. – Thái Linh! Rời khỏi British mới là cách bảo vệ bản thân duy nhất!

- Tôi... - Nhìn ánh mắt lo lắng của An Vũ Phong, tôi muốn từ chối nhưng cũng chẳng nói ra lời.

Tôi cúi đầu mở thẻ học sinh ra. Dòng đầu tiên hiện lên hai chữ rất đối thân quen:

Thái Linh

Thái Linh chứ không phải Thái Lăng.

Đây là... - Tôi ngẩng đầu lên như người vừa tỉnh mộng du nhìn An Vũ Phong.

- Đây là thẻ học sinh của cô, cô có thể dùng tùy thích. – An Vũ Phong nhìn tôi, ánh mắt rõ ràng bị tổn thương nhưng lại cố mấp má. Cậu ấy cười sao...

Tôi cầm chặt thẻ học sinh trong tay, trong người có một luồng sức mạnh to lớn thôi thúc. Tôi hi vọng có thể ở lại British đợi Giang Hựu Thần quay về nhưng phải đối mặt với những chuyện nguy hiểm như thế, tôi sẽ chỉ đem thêm phiền phức cho Hựu.

Tôi không thể liên lạc đến Hựu! Không thể liên lạc đến Hựu.

Tôi phải bình an đợi cậu ấy trở về, tuy không được ở British nữa, tôi vẫn sẽ đợi Hựu...

Tôi mím chặt môi, nắm chặt cái thẻ trong tay, âm thầm hạ quyết tâm.

- Thái Linh! Mau đi dọn đồ đạc, tôi đưa cô về nhà!

- An Vũ Phong hình như đã chuẩn bị hết mọi thứ.

- Thái Linh! Đừng sợ, tôi sẽ bảo vệ cô!

Giọng của An Vũ Phong như từ rất xa vọng tới. Lúc đó tôi không biết rốt cuộc cậu ấy đang nói với tôi hay là tự nhảm bảm một mình...

***Beng beng! Dự báo xui xẻo của thần xui Thái Linh!

Không biết tại sao mới sáng sớm lại phục hồi được dự cảm chẳng lành của một năm trước, xem ra tôi sắp quay lại cái thời chiến đấu cật lực với lão thần

xui rồi.

Vớ vớ lấy bộ đồng phục ở giường mặc vào người, đứng trước gương soi thử.

Áo khoác ngoài trắng rất lịch lãm, chiếc cà vạt ngắn...

Thôi chết! Ban nãy không phải tôi lầm bầm tự nhắc mình đã rời khỏi British, thế mà tôi lại mặc đồng phục nam sinh của British theo thói quen bao lâu nay.

Hôm nay nơi tôi phải đến là trường cấp III Maria.

- Tiểu Linh! Mẹ chuẩn bị bữa sáng toàn món ăn bổ dưỡng cho con rồi đó! - Giọng nói nghe quá đỗi quen thuộc của mẹ vọng ra từ bếp.

- Mẹ! Đồng phục của con đâu? - Tôi lao đến trước mặt mẹ, giọng giận dữ.

- Không phải con đang mặc sao? - Mẹ liếc mắt về phía tôi một cái rồi quay người đi bưng một chiếc đĩa đựng món trứng cuộn phía trên có vẽ hình mặt người cười. - Mau xem kiệt tác của mẹ này!

- Mẹ! Con hỏi đồng phục trường Maria cơ! - Tôi đứng là sắp bị mẹ làm cho phát điên, kim chỉ phút đồng hồ trước mắt cứ tích tắc trôi qua, để hôm nay lại muộn mất...

- Sao lại phải mặc đồng phục trường Maria? - Mặt mẹ không hiểu gì cả, nhưng vẫn không quên giới thiệu món ăn sáng. - Đảm bảo ăn xong bữa mẹ làm bằng cả tâm huyết này con sẽ tràn đầy sinh khí! Yeah!

- Mẹ! Hôm nay con phải quay về trường Maria học, không phải hôm qua con đã nói với mẹ sao? - Tôi nhắm tịt hai mắt, ngẩng mặt lên trời hét tướng lên. Cuối cùng mẹ cũng ngừng không "mở máy" nói liên tục nữa.

- Ai da! - Mồm mẹ há tròn đến nỗi có thể nhét nguyên một cái trứng cuộn to đùng vào. - Tối qua, mẹ định để con hôm nay có thể mặc bộ đồng phục sạch sẽ quay về trường Maria, nhưng... quên mất...

Cái gì?!

Tôi bỏ mặc mẹ đang tỏ ra rất hối hận, ăn năn, lao ngay ra chỗ máy giặt, mở nắp ra lục lọi, lát sau "móc" được một chiếc áo sơ mi màu xin xin, một chiếc váy nhún nhún như tổ đĩa, một tay của chiếc áo khoác ngoài thì có vết dầu loang to tướng.

Đây... đây là đồng phục của tôi sao?

Đây... đây rõ ràng là cái giẻ lau nhà đấy chứ.

Chẳng còn thời gian để ý linh tinh nữa, bây giờ đã là 7 giờ 30, nếu không kịp chuyển xe buýt thì tôi đi muộn là cái chắc. Tôi mặc vội bộ đồng phục trường Maria trông bần nhếch, nhìn y hệt tên ăn mày ngoài vỉa hè.

Ông thần xui ơi! Ông không thể niệm tình tha cho con một lần sao?

- Thái Linh! Mau ăn bữa sáng bổ sung dinh dưỡng này...

Xoẹt!

Tôi chỉ còn cách phụ tấm lòng của mẹ, lao vù ra ngoài!

Vừa chạy băng qua ngõ nhìn thấy một chiếc xe buýt màu cam đang từ từ rời khỏi bến, đuôi xe còn "hào phóng" tặng cho tôi một làn khói đen sì như muốn nói: Bye nhé, người đẹp!

Trên đầu tôi mây đen như kéo đến ùn ùn.

Đội chuyển xe sau thì không kịp, đành phát huy tinh thần của quân nhân là chạy bộ vậy.

Hộc hộc...

Sau một hồi đấu tranh kịch liệt với thần thời gian, cuối cùng trước 8h tôi cũng lết được đến cổng trường Maria. Ngẩng đầu lên nhìn thấy hàng chữ sáng loáng vừa lạ lại vừa quen:

Trường nữ sinh Maria

Trong lòng tôi nửa vui mừng, nhưng cảm giác hụt hẫng khó mà miêu tả vẫn chiếm nhiều hơn.

- Thái Linh! Chào mừng bà quay về!

- Chúc mừng bà quay về trường Maria! Thái Linh!

Có 2 cánh tay đập rõ mạnh vào vai tôi, hai giọng the thé như “chấn lư” vang lên bên tai làm tôi giật mình.

- Thượng Hội! Ngọc Đình! – Giọng nói quen thuộc đó làm tôi nóng bừng người. Tôi hoang mang quay đầu lại nhìn hai bà bạn chí cốt, cười như ngổ.

- Thái Linh! Mới sáng sớm mà bà đã đứng nghệt ra ở cổng làm gì? – Thượng Hội nheo má tôi. – Chắc là bà không quen học ở Maria nữa chứ gì, đóng giả nam sinh ở trường British sướng hơn phải không?

British...

Nước da rám nắng của Giang Hựu Thần, chiếc khuyên kim cương sáng lấp lánh của An Vũ Phong, thói quen đẩy gọng kính vàng của Ân Địa Nguyên, mái tóc màu hung đỏ của Kì Dục, tính tình lạnh lùng ít nói của Nghiêm Ngón...

Những ngày ở British giống như một giấc mơ, lúc vui lúc buồn, nhưng mơ rồi có lúc phải tỉnh lại.

- Thái Linh! Báo cho bà một tin vui! – Ngọc Đình kéo tay, thì thầm vào tai tôi mấy câu. – Hôm qua ở tiệm cà phê phía tây tôi nhìn thấy một nam phục vụ đẹp trai cực... Woah! Siêu đẹp trai luôn!

Ngọc Đình không kiềm chế được sự hưng phấn của mình, hai mắt sáng long lanh biến thành hình trái tim.

- Thái Linh! Hôm nay tan học tại mình cùng đến đó! – Thượng Hội lườm Ngọc Đình, kéo tôi đến nói. – Bà quay lại đứng lúc lăm!

- Tôi... - Nhìn hai bà bạn mặt mày rạng ngời như nắng mùa hạ nên tôi không nỡ dội gáo nước lạnh làm cụt hứng, nhưng cũng chẳng có tâm trạng nào để mà tham gia với họ.

- Thái Linh! Đừng đứng đắn ra thế! Mau quyết định đi... tan học cùng đi xem mặt anh chàng đẹp trai đó! – Thượng Hội túm chặt vai tôi. – Mau đi thôi! Tại mình mau lên lớp thôi!

- Nhưng... - Vừa nhớ đến Anna và An An, không hiểu sao tôi lại thấy căng thẳng.

- Thái Linh! Bà sợ gặp An An hả? – Nhỏ Ngọc Đình này đúng là thông minh đột xuất, chỉ cần một câu mà nói trúng tim đen của tôi.

- Ha ha ha... Thái Linh! Bà yên tâm đi, hôm nay Anna và An An đều không đi học - Tôi tò mò nhìn Thượng Hội, nhờ ta cười tươi như hoa, kéo tay tôi vừa đi vừa giải thích. - Họ đại diện cho trường Maria đi dự hội thảo ở thành phố Hồng Phong rồi!

Reng...

Chuông vào giờ vang lên. Ngồi ở chỗ quen thuộc, nhìn những gương mặt quen thuộc, thầy giáo cũng rất quen thuộc nhưng trước mắt tôi không hiểu sao lại hiện lên hình ảnh giờ học ở Bristish.

- Thái Lăng! Cậu ngồi bên cạnh mình nhé!

- Thầy đã nói như vậy, tôi nghĩ tôi không thể từ chối. Thái Lăng phải ngồi ở đây.

- Em nghĩ, em ngồi ở đây là tốt nhất à!

Khuôn mặt tươi cười của Giang Hựu Thần dần dần biến mất, tôi giờ tay ra muốn giữ cậu ấy lại nhưng không kịp. Mái tóc dài của An Vũ Phong khẽ bay, ánh sáng của chiếc khuyên tai kim cương cứ tối dần.

- Tôi không rời đi! Tôi không đi! Tôi không rời khỏi cậu ấy! - Tôi thấy đau khổ vô cùng, cả người đứng bật dậy trên ghế, mồ hôi ướt đẫm.

Xoạt. Bình.

- Oái! Đau quá! - Tôi ôm cái đầu gối trái, nhay lò cò, khi định thần lại thì thấy trước mặt mình có bao nhiêu chuyện xảy ra: Bàn học bị tôi làm đổ, sách vở và bút rơi trên ghế.

- Thái Linh! Em làm gì thế? – Bỗng phía trước có một giọng rất giận dữ. Em định không cho ai học nữa à?

Tôi mím chặt môi, ngược lên nhìn thầy giáo dạy tiếng Anh đang đứng trên bục, hai tay chống nạnh, nổi cơn tam bành như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Xung quanh im phăng phắc, tôi lên nhìn các học sinh bên cạnh, ai cũng há hốc mồm. Chắc họ kinh ngạc đến mức không ngậm miệng lại được.

- Thái Linh! Giờ học ngủ gật lại còn dám nói mơ! Em giỏi thật đấy! - Con tức giận của thầy giáo như sấm nổ đùng đùng, thầy dùng cái thước kẻ chỉ vào mặt tôi, thao thao bất tuyệt vạch tội. - Thành tích học đã kém thì không nói làm gì, cả ngày cứ làm nhảm nói linh tinh, làm tôi đau hết cả đầu.

Tôi... ngủ gật?!

- Đứng lên! Phạt em đứng góc lớp! - Thầy giáo trừng mắt giận dữ nhìn tôi. Bị thầy giáo rủa xả tới tấp, tôi đành đứng dậy, xiêu vẹo đi về cuối lớp, sau đó

đứng thẳng người.

Tuy chân tôi vẫn còn dính chặt ở trên đất nhưng tâm hồn tôi không còn ở trên đó nữa, nó cứ bay đi, đã bay đến một nơi rất xa.

Reng...

Tiếng chuông tan học vang lên cũng đồng nghĩa với việc tôi bị phạt đứng kết thúc. Tôi thở phào nhẹ cả người, chậm chậm bước về phía chỗ mình ngồi.

- Thái Linh! Vừa về đã bị phạt đứng! Bà đúng là xui tái thế! - Chưa kịp đi về chỗ ngồi thì Ngọc Đình và Thượng Hội đã lao đến trước mặt tôi. - Mau đi thôi! Đến tiệm cà phê phía tây, chúng tôi làm tiệc tẩy trần cho bà!

- Ô! - Tôi thất thần, gật gật đầu, sắp xếp lại sách vở, cúi đầu tiu nguï đi theo hai bà bạn ra khỏi phòng học. Tôi thấy đây đâu phải tiệc tẩy trần mà là việc đi ngắm cảnh đẹp thì có.

- Nghe nói hôm nay khu siêu thị ở phố Hoa Sinh kỉ niệm tròn 7 năm, nhất định phải giảm giá nhiều thứ lắm!

- Hô hô hô! Quần áo đẹp! Quần áo đẹp, ta đến với em đây!

- Boy đẹp mới là số một chứ!

- Ô! Đúng, đúng!

Trên đường đi, Thượng Hội, Ngọc Đình sung sướng tám đủ thứ chuyện, tôi chỉ lặng lẽ đi phía sau hai nhỏ, cạy răng không nói nửa câu.

- Ai chà! Thái Linh đâu? Lẽ nào bà ấy gặp đèn đỏ nên không theo kịp? - Bỗng Thượng Hội nhớ ra cái gì đó, quay đầu lại nhìn thấy mặt tôi mới vỗ ngực thở phào.

- Hóa ra bà ở đây! Đi đường chẳng nói chẳng rằng, muốn hù chết bọn tôi à?

- Hờ? - Tôi thộn ra, ngẩng đầu lên, miệng lắp bắp nhưng không biết nói gì.

- Á! Ngọc Đình đột nhiên nhìn chăm chăm phía sau lưng tôi, nhỏ ngạc nhiên như là trăm năm chưa nhìn thấy sao băng, hét toáng lên làm tôi giật bắn.

Xoạt!

Tôi chưa kịp quay người lại, Ngọc Đình đã lao như tên bắn đi!

- Các bà đi đâu? - Tôi vội vã túm ngay bà bạn Thượng Hội đang chuẩn bị co giò chạy lại.

- Mục tiêu xuất hiện! - Thượng Hội phấn khích nhảy cẫng lên, lấy hết sức đẩy tôi ra. - Tụi mình phải chủ động tấn công! Giai đẹp sẽ không đứng ở đó lâu đâu. Điều tụi mình cần làm là phải nắm chặt thời cơ từng phút, từng giây! Chủ động tấn công! Anh gì đẹp trai ơi! Bọn em tới đây! Thái Linh, bà nghệt ra làm cái gì nữa?! Nhanh chân lên!

- Tôi...

- Tôi cái gì mà tôi! - Ngọc Đình không biết nhảy ở đâu ra, đập mạnh vào vai tôi. - Nhìn thấy anh nào đẹp trai là phải đuổi theo ngay! Nếu cứ đợi ở một chỗ thì bọn họ chạy sẽ mất tiêu.

- Nếu chỉ biết ngồi chờ đợi thì khoảng cách giữa hai người càng xa hơn, phải cho người đó biết chờ đợi chỉ khoét sâu thêm vào vết thương...

Không biết tại sao tai tôi lại vang lên câu nói của An Vũ Phong.

Chờ đợi chỉ làm khoảng cách dài ra.

Ngọc Đình đầu óc ngốc nghếch vậy mà cũng hiểu đạo lí đơn giản đó. Tôi không nên tự giam hãm mình trong sự chờ đợi mòn mỏi, tôi phải để Giang Hựu Thần biết tôi cũng đang cố gắng!

Xoạt.

Trong lòng tôi như bị con sét vô tình quét xoẹt qua, trước mắt tôi xuất hiện một vệt sáng, sau đó có vô vàn vì sao nhấp nháy đang nhảy nhót. Tôi quay vội người lại, co giò chạy.

- Thái Linh!

- Thái Linh!

Chạy thôi... Chạy thôi...

Mặc kệ Ngọc Đình và Thượng Hội ở phía sau gào khóc, tôi cầm đầu cầm cổ chạy.

Hộc hộc!

Chạy nhanh hơn chút nữa tôi sẽ kịp giờ tan học của trường British.

HẾT TẬP 5[1] Bướm của tầm là con ngài. Nhưng đây là truyện pha chút huyền tưởng nên tác giả cho con tầm kéo kén, hóa nhộng rồi lột xác thành bướm và bay đi.

[2] Tào Tuyết Cần là tác giả bộ tiểu thuyết rất nổi tiếng “Hồng Lâu Mộng”. Thái Linh nhầm tên một loại mực tàu để viết thư pháp với tên tác giả này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.6 - Chương 1: Túy Quyền Nữ Hiệp Bách Phát Bách Trúng

Hear My Mind

Địa điểm:

Cổng trường British

Quán bar thành phố Saint Roland

Nhà Thái Linh

Biệt thự nhà Hựu Thần

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn - học sinh lớp 12 trường British

Mẹ Giang Hựu Thần.

LỜI THÌ THÂM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể

Tôi nguyện biến thành thần cung tên Robinhood

Chỉ cần nghe danh cũng làm kẻ địch kinh hồn bạt vía

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là cả thế giới ca tụng tên tôi...

oOo

Hàng chữ “Trường nam sinh British” hiện ra càng lúc càng gần. Ở cổng trường, từng tốp nam sinh tan học đi ra.

Mục tiêu... đã xuất hiện!

Nhóm Ân Địa Nguyên như nam châm, đi đến đâu cũng vô cùng có sức hút, xung quanh có biết bao nhiêu người chạy đuổi theo. Tôi lấy hết can đảm lao đến:

- Ân Địa Nguyên! Tôi có chuyện muốn nói với các cậu!

Nhưng ánh mắt bọn họ lướt xoẹt qua phía tôi, dường như không hề nhìn thấy tôi vậy.

- Nguyên... - Tôi chưa kịp nói câu thứ hai thì đã bị nhóm fan nữ đang phát cuồng chạy ồ tới, xô đẩy qua một bên. Tôi chỉ còn cách đứng nhìn nhóm Ân Địa Nguyên dần đi xa.

Không được! Tôi không thể bỏ cuộc như thế. Tôi hít một hơi thật sâu, rảo bước thật nhanh đuổi theo tam đại tướng quân.

Học học học!

Đúng là con trai có khác, dáng người cao to, chân dài, bọn họ đi rất ung dung tự tại trong khi đó tôi chạy đến học mệt mới đuổi kịp. Một lúc sau, trán tôi hễ nhai mồ hôi, tay cũng ướt nhẹp.

Xoạt!

Ân Địa Nguyên đi phía trước đột nhiên đứng sững lại, quay đầu nhú mày nhìn tôi ngao ngán:

- Cô định đi theo chúng tôi đến bao giờ?

- Tôi... tôi chỉ muốn...

- Nếu có gan thì cùng đi vào đây! Chỉ dành cho cô 10 phút thôi đó! – Tôi chưa nói dứt câu thì Ân Địa Nguyên giơ tay chỉ, nói xong tên đó đầu cũng chẳng thèm ngoái lại, đi thẳng vào một cửa hàng bên cạnh.

Đi vào?!

Tôi tò mò ngẩng đầu lên, bỗng như phản xạ có điều kiện lùi lại phía sau một bước... Chỗ Ân Địa Nguyên chỉ hóa ra là một quán bar, tên cửa hàng được trang trí bằng đèn màu xanh giữa ban ngày mà rất bắt mắt. Ba chữ cái tiếng Anh “Bar” rực rỡ như muốn chế giễu tôi.

Tôi cắn chặt môi, nắm chặt hai tay rồi đi đằng sau tam đại tướng quân vào quán bar.

Không khí trong quán ồn ào, toàn người là người, những chiếc đèn đủ màu sắc nhấp nháy chiếu loạn xạ làm người khác hoa hết cả mắt. Nơi này chẳng khác gì nơi tụ họp của những đám quý đang nhảy múa dưới địa ngục. Tôi căng thẳng đến mức cứ nín chặt mép áo của bộ đồng phục trường Maria, cúi gằm xuống không dám nhìn những người đang đi lại trong quán. Những người đi lướt qua đều nhìn tôi chòng chọc với ánh mắt rất kì quặc, có lẽ quán bar chưa bao giờ xuất hiện một nữ sinh cấp III mặc đồng phục.

- Cậu nói... dành cho tôi 10 phút? – Ánh đèn màu nhấp nháy liên tục quét xoẹt qua người tôi làm tôi hơi hoang mang, lười không hiểu sao lú cá lại.

- Đúng! – Có lẽ không có câu trả lời nào lại ngắn gọn đến thế.

- Tôi... có thể hỏi gì cũng được sao? – Tôi không dám chắc, cố vặn hỏi.

Ân Địa Nguyên lạnh lùng gật đầu, giơ tay lên xem đồng hồ rồi nói đồng dạc:

- Được! Bắt đầu tính giờ!

- Tôi muốn hỏi Hựu Thần đang ở đâu? – Tôi lập tức đề ra một câu hỏi mà tôi đang quan tâm nhất.

- Tôi không biết! – Mắt kiếng của Ân Địa Nguyên lóe sáng, giọng nói lạnh đến thấu xương.

- Vậy... cậu ấy có đến trường British nữa không? – Tôi liền đổi câu hỏi, trong lòng thấy sốt ruột. 10 phút, tôi chỉ có 10 phút.

- Đó là do Hựu quyết định, tôi không thể trả lời thay cậu ấy! – Câu trả lời của Ân Địa Nguyên đúng là kín như bưng, một kẻ hờ cũng không có.

- Vậy... tôi có thể tìm Giang Hựu Thần không? – Tôi nóng ruột, rướn cả người về phía trước.

- Không được! – Kì Dục đập bàn, đứng dậy, vẻ mặt cứ như tôi cướp đứa con yêu của cậu ta đến nơi. Kì Dục cắn chặt răng nhìn tôi.

Tíc tắc... tíc tắc...

Từng giây từng phút trôi qua, chúng tôi như bị đóng băng. Bất kể tôi hỏi thế nào, tam đại tướng quân cũng đều tìm cách trả lời sao cho hoàn hảo, không chút sai sót. Có vẻ như não bộ của họ đã trải qua xử lý đặc biệt, tất cả mọi việc về Giang Hựu Thần đều được công thức hóa hết.

- Cô vẫn còn 30 giây cuối cùng! – Đúng lúc tôi vẫn chưa biết xoay xở thế nào thì Ân Địa Nguyên đột ngột giơ tay lên, chỉ vào kim giờ và kim phút, nghiêm túc nhắc nhở tôi.

Từng giọt mồ hôi trên trán tôi chảy xuống, tim tôi đau nhói như bị hàng vạn con kiến chích.

Khó khăn lắm mới cơ hội để tam đại tướng quân trả lời tôi, chẳng nhẽ để lãng phí cơ hội ngàn năm có một này.

- Tôi chỉ muốn gặp mặt Giang Hựu Thần... - Tôi không còn nói được những lời cầu khẩn nữa mà tất cả các câu nói đều trở nên bất lực, họ không hề mảy may động lòng. – Xin các cậu cho tôi gặp cậu ấy một lần!

- Hừm! Chỉ cần cô nói muốn gặp là gặp được Hựu sao? Có bản lĩnh thì uống hết chỗ bia trước mặt đi, tôi sẽ nói với cô ngay! – Kì Dục trừng mắt, tức dùng dùng đập bàn. Mấy cốc bia trên bàn rung lên, bắn bao nhiêu ra ngoài.

Uống hết bia trên bàn?!

Tôi nhìn chiếc bàn xếp 6 cốc bia to đùng, trong lòng thấy hơi sợ hãi.

- Sao? Không dám? Vậy thì mau đi đi! – Kì Dục nhếch mày như vẻ muốn nói: Tôi thừa biết là cô chẳng dám.

Nhìn mấy cốc bia màu vàng phía trên sủi bọt trắng, tôi nghĩ bụng không biết nó vị thế nào, tôi chưa uống bao giờ... nhưng nghĩ đến câu: Uống hết chỗ bia trước mặt tôi, tôi sẽ nói với cô ngay, tim tôi giật thót, thò vội tay ra cầm cốc, chẳng thèm để ý gì nữa, đưa luôn lên miệng nốc sạch.

Ừc ừc ừc...

Bia mát lạnh chảy vào cổ họng tôi rồi xuống người. Hóa ra bia lại đắng đến thế... còn hơi chua chua, tê tê.

Cổ ngum đầu tiên còn chịu được nhưng đến ngum tiếp theo, khi bia vừa tới miệng, cổ họng tôi đang mở bỗng đóng chặt lại, có thể nào cũng không nuốt trôi được.

Khục khục khục!

Tôi cố nuốt đến nổi nước mắt nước mũi giàn giụa, bia đổ cả lên người, bộ đồng phục vốn dĩ đã bẩn nay trông càng thảm hại hơn.

- Như thế không tính! – Kì Dục thấy người khác gặp nạn còn vui mừng, cậu ta nhìn tôi. – Phải uống hết sạch mới được!

Tôi lấy tay áo lau bọt bia dính ở mép, tay cầm cốc bia hơi run rẩy, tôi mím chặt môi, hít một hơi sâu, đưa cốc bia lên tiếp tục uống.

Mỗi lần uống xong một ngum, họng và dạ dày của tôi như bị con dao sắc lạnh như băng quét xoẹt qua, sau đó nóng bừng lên.

1 cốc... 2 cốc

4 cốc... 5 cốc

Cốc thứ 6!

Cuối cùng thì cũng đến cốc cuối cùng, bụng tôi nhét đầy toàn là bia, cảm thấy chỉ cần lắc nhẹ sẽ vỡ ra luôn.

Thái Linh! Cố gắng lên!

Trong đầu óc mơ màng của tôi toàn hình ảnh Giang Hựu Thần... Giang Hựu Thần... Vì Hựu Thần tôi phải kiên cường tới cùng.

Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính vàng lên, lộ vẻ mặt kinh ngạc. Kì Dục sững người ra, mồm há hốc, Nghiêm Ngôn không nói câu gì, ngược đầu lên nhìn thẳng tôi.

- Ân Địa Nguyên! Kì Dục! Nghiêm Ngôn! Ha ha ha... các cậu đáng ghét thật! – Tôi say mềm, neho mắt, xiêu xiêu vẹo vẹo lao về phía trước mặt tam đại tướng quân, bỗng bị mất thăng bằng, lao đảo suýt ngã lăn kềnh ra.

Trong lúc xiêu vẹo, tôi hoảng loạn nắm lấy áo của một người ngồi gần nhất, cố gắng đứng vững lại. Theo đà tôi dí sát mặt nhìn người mình vừa nắm áo đó mới nhìn thấy làn da khuôn mặt của Ân Địa Nguyên.

Tôi nhếch mép cười sảng sặc như điên:

- Tôi chỉ muốn gặp mặt Giang Hựu Thần thôi mà, các cậu không thể nói cho tôi biết sao?! Không thể... híc... nói cho tôi... híc...

Tôi thấy một cánh tay huơ đi huơ lại trước mặt tôi sau đó nghe thấy giọng nói ngạc nhiên vang lên:

- Cô ta uống say rồi!

- Tôi... híc... không say... híc... - Tôi dụi dụi đôi mắt càng lúc càng mờ đi của mình. Tại sao trước mặt tôi Ân Địa Nguyên cứ lắc la lắc lư nhỉ?! Tôi cố sống cố chết bám thật chặt cậu ta – Cậu ngồi yên ngay, đừng lắc lư nữa!

- Tôi vẫn ngồi im mà, là do cô xin đó chứ! – Ân Địa Nguyên lạnh lùng nhìn tôi, giọng nói hình như từ rất xa vọng lại. – Cô mau buông tôi ra!

- Tôi không buông đấy! - Đầu óc tôi cứ bay lơ lửng lơ lửng trong không trung – Các cậu nói Hựu ở đâu tôi mới buông!

- Thái Linh! Cô say khướt thế này, dù tôi có nói cô cũng chẳng nghe thấy! – Kì Dực vừa nói vừa kéo tay tôi ra. Tôi đẩy phắt cậu ta ra nhưng do sức không đủ nên suýt nữa thì ngã lăn queo.

- Tôi không say... - Tôi lắc lắc đầu một lúc, ngồi vật xuống ghế sofa bên cạnh – Tôi không say! Các cậu cứ nói đi! Nói ngay...

- Woa! Là xe hơi hiệu Ferrari!

- Màu sắc nhìn đặc biệt thật!

- Tôi phải thử xem! Biết đâu lại gặp may!

...

Đúng lúc tôi và Ân Địa Nguyên đang giằng co nhau, quán bar bỗng vang lên tiếng xì xào.

Tôi lơ mơ nhìn thấy quầy bar phía trước người vây đông nghịt.

Hình như tớ nghe thấy là Ferrari, để tớ đi xem sao! – Kì Dực đứng lên, bước nhanh thoăn thoắt đến.

- Được rồi! Đến giờ rồi! Thái Linh, cô có thể đi! – Ân Địa Nguyên nhìn tôi một cái, muốn đẩy tôi ra nhưng tôi bám chặt như đĩa, quyết không buông. Không biết từ lúc nào tôi bị Ân Địa Nguyên lôi đến quầy bar.

- Quán bar Orange đang tổ chức trò chơi ném phi tiêu! Người giành giải nhất sẽ được thưởng một chiếc xe hơi màu vàng Ferrari đời mới nhất hiện nay! - Vừa mới đến gần quầy bar đã nghe thấy tiếng người phục vụ mặc đồng phục đồng phục dục nói.

- Ôi... là xe hơi màu vàng hiệu Ferrari đời mới nhất kìa! Hàng hiếm đó! Tôi cứ mong sẽ có một cái mãi! – Mái tóc hung đỏ của Kì Dực dựng đứng cả lên, xem điệu bộ cậu ta có vẻ rất kích động.

- Thái Linh! Nếu như cô thắng trong cuộc thi phi tiêu này, chúng tôi sẽ nói tung tích của Giang Hựu Thần cho cô biết. – Ân Địa Nguyên nhìn đứa đang bám chặt cậu ta như kẹo cao su là tôi rồi nói rất nghiêm túc.

Lạ thật! Sao tôi lại thấy mắt của Ân Địa Nguyên và Kì Dực cứ giật giật nhỉ?

(Chú thích của tác giả: Thực ra lúc đó hai người này đang nháy mắt với nhau)

- OK! Không vấn đề! Mấy người cứ mở to mắt lên mà xem tài nghệ của bản cô nương đây. – Ân Địa Nguyên vừa mới dứt lời, tôi lập tức giơ ngay tay lên không chút do dự để làm động tác khởi động.

- Hoan nghênh mọi người đến tham gia! - Người phục vụ giơ mấy chiếc phi tiêu trong tay ra làm mọi người đổ dồn sự chú ý về đó. – Ai muốn đến thi đấu nào? Loại xe hơi mới nhất đang chờ bạn!

- Tôi tham gia! – Tôi vừa lắc lắc đầu vừa lao đến phía trước. Nhiều người quá, cứ tầng tầng lớp lớp đứng chắn trước mặt tôi, tôi không thể nhìn thấy vị trí của quầy bar nữa.

Tôi đi một lúc lâu mà vẫn chưa đến được hàng đầu tiên, đám người đó cười nói ầm ĩ làm đầu tôi muốn nổ tung.

Vụt!

Tôi đứng lại, tiện tay vớ đại một thứ gì đó bên cạnh, lấy hết sức ném xuống đất.

Xoảng!

- Có để cho bản cô nương ném phi tiêu không thì bảo!

Một tiếng hét giận dữ vang lên làm mọi người im bật.

Hừ hừ...

Hay quá! Thế giới này cuối cùng cũng im lặng.

Mọi người tự giác tách ra thành một lối đi, tôi sung sướng bước thấp bước cao đi về phía trước. Mặt nóng quá! Có cảm giác sắp cháy xèo xèo đến nơi.

- Thưa cô! Cô thực sự muốn tham gia ném phi tiêu? – Giọng người phục vụ có vẻ không dám tin lắm.

- Đừng nhiều lời! – Tôi lấy một chiếc phi tiêu từ tay của anh ta, đứng vào vị trí mà trò chơi quy định. Trước mắt tôi mọi thứ đều nghiêng ngả, tay tôi cũng run lên liên tục, đầu đau như búa bổ.

Mặc kệ!

Nhìn cái bia màu đỏ trên tường, tay tôi run lên, tôi nghiêng răng, nheo mắt, vung tay một cái, phi tiêu bay vút đi nhưng lệch hướng.

Vèo!

Tiếng gió khê vang lên, ai dè phi tiêu cắm phập vào chiếc bàn bên cạnh của quầy bar, lại còn rung lên. Mọi người xung quanh đều phá lên cười.

- Ha ha ha... Hoá ra không biết ném mà cũng đòi tham gia!

- Nhìn điệu bộ của cô ta ném, tôi cứ tưởng cô ta giỏi lắm.

- Bia ở trên tường chứ có phải ở bàn đâu! Ha ha...

- Cười cái gì mà cười! – Tôi như núi lửa sắp bùng nổ, đầu phụt khói, mắt quắc lên lấy 1 chiếc phi tiêu khác từ tay người phục vụ. Tôi nheo mắt, xoay người làm những người đứng phía sau giật thót tim.

- Hơ hơ hơ... tôi... híc... tôi ném đây... híc. – Tôi nhắm phi tiêu về phía một người, mồm giật giật, giờ tay lên định ném.

- Thái Linh! Đó là người... – Ân Địa Nguyên chưa kịp nhắc xong thì đã quá muộn, tôi trượt tay, phi tiêu đã bay đi mất.

Người đứng trước mặt tôi lúc này mặt mày còn hồng hào vậy mà bây giờ sợt đến nổi mặt trắng bệch, trông còn trắng hơn kem bông.

Phi tiêu cứ như mọc thêm mắt, lao thẳng trong không trung về phía mục tiêu đã định.

Phập!

Tôi quay đầu lại, mắt nhắm mắt mở ngẩng đầu lên nhìn thử. Hờ! Vừa rồi tôi...

- Trúng ngay hồng tâm! Ôi... lợi hại thật!

- Quay lưng lại mà vẫn ném trúng bia! Hoá ra là khiêm tốn giấu tài thôi!

Xung quanh bỗng vang lên tiếng bàn tán ầm ĩ.

Té ra vừa rồi cái phi tiêu chẳng may trượt khỏi tay, bay quay đỉnh đầu tôi rồi lao thẳng ra phía sau.

Trán người phục vụ ướt đầm mồ hôi, hai tay giữ ảnh mẫu của chiếc xe lên, cung kính đi đến trước mặt tôi. – Thưa cô... chiếc xe hơi loại mới nhất này thuộc về cô!

- Yeah! – Tôi sung sướng nhảy cẫng lên, đắc ý nhét ảnh mẫu của chiếc xe vào tay Ân Địa Nguyên. – Cho cậu!

Vù vù... trước mắt tôi đột nhiên xuất hiện bao nhiêu bướm, chúng tung tăng bay lượn.

Oái! Sao trước mắt tôi lại có đến hai Ân Địa Nguyên thế này? Không, hình như là ba mới đúng... hơn nữa ai cũng nhú mày, vẻ mặt rất khó chịu. Há?! Nhiều Ân Địa Nguyên thế này, chẳng lẽ là nhân bản sao?

- Ân... Địa Nguyên! – Tôi tức giận nhìn lướt xoẹt qua đám Ân Địa Nguyên đó. – Cậu vẫn không muốn nói cho tôi biết phải không?

“Đội quân” Ân Địa Nguyên nhất loạt đẩy gọng kính lên, lắc đầu ngoa ngán nhìn tôi.

Tôi nhìn sang bên cạnh, bao nhiêu là Kì Dục và Nghiêm Ngôn cũng lặng lẽ lắc đầu.

Cả thế giới hình như đều lắng đầu nói với tôi: Thái Linh! Cô đúng là ngốc, điều đó là không thể!

Cả người khẽ run rẩy nhưng tôi vẫn gắng gượng đứng vững, mồm méo xẹo.

- Tôi biết các cậu muốn bảo vệ Hựu nên không muốn tôi đến gần cậu ta vì tôi là thần xui xẻo mà!

Những đau khổ trong lòng ứa lên, như những đợt sóng xô bờ đánh vào vết thương trong lòng của tôi. Ánh mắt ngao ngán của Ân Địa Nguyên như bọt sóng cuộn chặt trên miệng vết thương làm tôi đau nhói.

- Tôi biết sự tồn tại của tôi liên lụy đến cậu ấy... cậu ấy vì tôi mà bị thương, làm cậu ấy không thể đến trường như bình thường được, lại còn hại cậu ấy phải đối mặt với biết bao người luôn gây khó dễ, bới móc... - Đầu tôi chợt hiện lên hình ảnh Hựu bảo vệ mình. Tôi chỉ còn cách lấy hai tay bám chặt vào thành bàn, dường như đó là nơi duy nhất giúp tôi đủ sức đứng ở đây.

- Nhưng... nhưng tôi cũng như các cậu đều muốn bảo vệ Hựu. Các cậu có biết buổi tối ở nông trại nhìn thấy Hựu ngồi bên cạnh đống lửa, trong lòng tôi thấy đau khổ nhường nào không? Tôi rất muốn luôn luôn được ở bên cạnh bảo vệ Hựu, để hôm nào Hựu cũng có thể cười vui vẻ...

Thật đáng ghét! Lũ bida mà tôi ban nãy uống đều muốn nổi loạn hết một lượt, chúng ứa lên cả mắt tôi làm đôi mắt đã mờ nay càng mờ hơn.

Tôi cố sức lau những “giọt bida” đáng ghét chảy ra từ mắt, nhìn chằm chằm vào Ân Địa Nguyên, cố mấp máy môi nói:

- Có lẽ tôi không xứng đáng bước vào thế giới của Hựu nhưng tôi không thể chỉ lặng lẽ ở bên cạnh cậu ấy... tôi muốn cố gắng làm cậu ấy hạnh phúc, cố gắng làm cậu ấy vui vẻ.

Khuôn mặt Ân Địa Nguyên như sững ra mất một giây, cậu ta đi đến dịu tôi. Tôi vùng vẫy đẩy tay ra, đẩy những cảm giác chua xót không ngừng trào trong tim ra nhưng cả người đã không còn chút sức lực.

Đầu tôi quay mòng mòng, cả người mềm nhũn như cục bông gòn, ngã gục vào người Ân Địa Nguyên.

Tai tôi khẽ vang lên giọng nói của tam đại tướng quân nhưng đầu óc tôi cứ lù lù bùng, nghe không rõ họ đang nói cái gì..

- Dục, thứ bảy này hình như có party, sẽ tổ chức long trọng lắm!

- Tổ còn đang suy nghĩ không biết nên mặc trang phục gì. Cậu biết đó, đây là party được tổ chức ở khu biệt thự đẹp nhất thành phố Saint Roland, người đến tham gia đều có máu mặt cả, nên phải mặc thật đẹp mới được.

- Hình như 10 giờ sáng bắt đầu!

- Quay về bàn bạc với Hựu một lúc, hay là nhóm chúng ta hoá trang thành bốn con thiên nga! Ha ha ha...

Giọng nói tam đại tướng quân mỗi lúc một xa dần, cả người tôi như chìm trong sương mù dày đặc, đầu ong ong.

- Sau này không nên dùng chiêu này để thử cô ta nữa, cô ta khi uống say còn phiền phức hơn! – Hình như là giọng của Kì Dục.

- Như thế mới giúp cô ta ném trứng phi tiêu chứ! - Giọng nói lạnh lùng của Nghiêm Ngôn. - Lẽ nào đúng là thần xui giúp cô ta?

- Có lẽ tuýp con gái thế này mới hợp với Hựu. – Câu nói của Ân Địa Nguyên nghe bùi tai thật. Tôi mừng thầm, định cười như dạ dày bỗng có cảm giác giống nước lũ tràn bờ. Chết! Không kịp rồi!

- Oẹ!

- Oái! Áo của tôi! Thái Linh, tránh ra! – Mái tóc màu hung đỏ nhảy dựng lên, Kì Dục đang nhảy sao?!

- Như thế mới là Thái Linh chứ! - Điều cuối cùng tôi nhìn được là ánh sáng phát ra từ mắt kính của Ân Địa Nguyên. – Thái Linh! Sắp tới cô phải dừng cảm, kiên cường đến cùng...

Rầm!

Tôi ngất xỉu hẳn.

Kính coong! Kính coong!

Cộc cộc cộc!

Mới sáng sớm mà ai gõ cửa vậy?

Tôi cố mở mắt ra, đầu óc quay cuồng lại còn hơi đau đầu.

Tôi liếc về phía đồng hồ bên cạnh giường, lập tức cả người bật dậy như lò xo.

Má ơi! Đã 8 giờ rồi!

Sao đồng hồ không kêu nhỉ? Hay hỏng rồi?

Tôi cầm cái đồng hồ báo thức lên kiểm tra kĩ lại thì bỗng nhớ ra hôm qua tôi quên mất để nút hẹn giờ.

Làm loạn cả quán bar, yêu cầu của Ân Địa Nguyên, cốc bia sủi bọt trắng... từng thước phim như quay chậm lại trong đầu tôi, tôi bỗng hoang mang.

Ôi! Mình đúng là đứa ngu ngốc nhất thiên hạ!

Sau khi uống say xong chẳng còn nhớ cái gì cả, khó khăn lắm mới có cơ hội gặp họ, thế mà...

Kính coong! Kính coong!

- Có ai ở nhà không?

- Đến đây! Đến đây! – Tôi thất thểu chạy ra cửa, thấy trước mặt mình là một chiếc hộp to đùng.

- Xin hỏi đây có phải là nhà của cô Thái? – A, chiếc hộp này biết nói? Tôi cố tìm nút khởi động của chiếc hộp bỗng phía sau thò lên một cái đầu người. – Đây là quà chuyển phát nhanh của cô. Xin cô kí nhận!

Tôi đỡ hộp quà to đùng, kì lạ đó, nhưng trên phiếu kí chuyển phát nhanh không ghi tên người gửi. Tôi đang định hỏi chủ chuyển quà đến là do ai gửi nhưng chủ ta đã đi mất hút từ lúc nào.

Không cần biết là ai, mở ra thử xem đã...

Trong hộp có một bộ váy màu hồng phấn và một đôi giày cao gót rất đẹp. Trên chiếc váy dạ hội có thêu mấy bông hoa nhỏ màu xanh nhạt, điểm thêm những viên pha lê sáng lấp lánh, rất hợp với chất liệu vải mềm mại như tơ. A! Còn có cả một cái áo choàng ngoài kiểu công chúa cũng màu hồng nốt.

Woa! Tôi chưa từng mặc bộ lễ phục nào như thế này bao giờ. Lúc nào tôi cũng ngưỡng mộ những bộ váy công chúa mà Anna mặc nhưng không ngờ hôm nay tôi cũng có một bộ.

Tôi lấy tay vỗ mạnh vào mặt mình – Oái! Đau quá!

Ha ha ha, hóa ra đây là sự thật, không phải nằm mơ.

Cộp cộp! Cộp cộp!

Ai chà! Đi đôi guốc cao thế này chẳng dễ dàng chút nào, do đi không quen nên không biết bao lần tôi bị trật chân.

Đường Dương Danh Sơn, biệt thự họ Giang...

Lúc chân tôi sắp bị chuột rút vì giày chật quá thì tôi đã đến nơi tổ chức tiệc. Mau tìm một chỗ nào đó nghỉ một lúc.

- Tiểu thư! Xin hỏi có thiệp mời không? – Tôi đang ngẩng đầu lên chiêm ngưỡng khu biệt thự, xuyết xoa khen không ngừng, đột nhiên có một vệ sĩ gác cổng hỏi làm tôi giật mình.

- Ồ! Thiệp mời! Đến đây phải có thiệp mời? – Tôi thẹn người ra, nhóm Ân Địa Nguyên không hề nói với tôi.

- Cô ấy là khách mời đặc biệt của hoàng tử! – Một giọng nói lạnh lùng cất lên. Tôi quay sang nhìn, ánh mắt của Ân Địa Nguyên quét xoẹt qua mắt kính nhìn tôi.

Ủa?! Từ khi nào mà Nguyên lại biết giúp đỡ tôi vậy?

Tôi hồ nghi lén nhìn thăm dò cậu ta nhưng không nhìn ra được cậu ta đang nghĩ gì.

- Tiểu thư! Xin mời vào! – Giọng người vệ sĩ lại cung kính.

Cánh cổng lớn trước mặt từ từ mở ra.

Hiện ra ngay trước mắt tôi là một đài phun nước trông rất tráng lệ của khu biệt thự. Đài phun nước này được điêu khắc theo phong cách cổ điển. Dưới ánh mặt trời, những cột nước phun lên trông giống như dải lụa sáng lấp lánh. Đặc biệt hơn, đài phun nước này không chỉ phun theo một kiểu mà biết thay đổi tốc độ nhanh hay chậm, nước cũng được phun về nhiều phía. Những cột nước đan chéo nhau trông như những đường viền rất đẹp.

- Thái Linh! Cô thần thờ gì vậy? – Thấy tôi nhìn như mất hồn, Ân Địa Nguyên đập ngay một cái vào vai tôi. – Vừa nhìn đài phun nước mà đã choáng ngợp như thế thì tôi khuyên cô nên bỏ cuộc đi!

- Không... tôi không bỏ cuộc đâu. Bây giờ tôi sẽ đi tìm Hựu! – Đúng là tôi vẫn chưa thể yên tâm được.

- Nghe này, tôi chỉ giúp cô được đến đây thôi, những chuyện còn lại cô phải tự mình giải quyết! – Ân Địa Nguyên đột nhiên dừng bước, khẽ nhắc nhở tôi.

- Ủ! – Tôi gật đầu, nửa hiểu nửa không. Bỗng, từ phía xa xa có một bóng người quen thuộc đang chậm chậm đi đến.

- Giang Hựu Thần!

Giang Hựu Thần tiến lại gần tôi giống như một vị thiên sứ vừa giáng trần.

Bộ âu phục màu trắng lịch lãm, chiếc cà vạt màu hồng nhạt kiểu cách, mái tóc bông bênh quăn rũ, đôi mắt sáng long lanh rất thu hút người khác... làm tôi không thể dời mắt đi được.

- Thái Linh! Hôm nay trông cậu đẹp quá! – Giang Hựu Thần chăm chú nhìn bộ trang phục tôi mặc rồi vui vẻ gật đầu.

- Lúc này tôi mới nhận ra, chiếc cà vạt của cậu ấy có mấy bông hoa nho nhỏ màu xanh nhạt. Những bông hoa này nhìn quen mắt quá... hình như tôi đã gặp ở đâu rồi...

Tôi cúi đầu cố nhớ lại, đột nhiên phát hiện ra trên bộ váy màu hồng của mình cũng có mấy bông hoa nho nhỏ màu xanh. Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn cái cà vạt của Hựu rồi lại cúi xuống nhìn váy của mình. Chúa ơi! Cùng một kiểu hoa như nhau!

Lẽ nào bộ trang phục này là do Hựu tặng tôi?!

Giang Hựu Thần hình như cũng hiểu ý tôi, nhẹ nhàng kéo tay tôi lại:

- Hôm nay chúng ta trông đẹp đôi thật!

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười của Hựu, tim đập thình thịch. Nụ cười của cậu ấy lúc nào cũng làm tôi bối rối, chỉ nhìn thấy nó là tim tôi lại loạn nhịp.

- Hoàng tử! – Một người trông rất giống quản gia kính cẩn cúi người xuống trước mặt chúng tôi.

- Quản gia, có chuyện gì vậy? – Giang Hựu Thần thu lại nụ cười tinh nghịch vừa rồi, mặt trở nên nghiêm nghị hơn lúc nào hết.

- Phu nhân muốn gặp tiểu thư Thái!

Phu nhân?! Mẹ của Giang Hựu Thần muốn gặp tôi?! Sao bà ấy lại biết tôi đến! Tôi phải làm gì bây giờ?

Tôi sững người ra, trong lòng hoang mang.

- Ông nói với phu nhân lát nữa tôi sẽ đưa tiểu thư Thái đến! – Giang Hựu Thần có vẻ hơi bất ngờ, giọng nói trầm trầm. Dường như cậu ấy muốn bảo vệ tôi nhưng tôi càng cảm thấy bất an hơn.

- Không... Giang Hựu Thần, không sao đâu! – Tôi cũng không biết tại sao mình lại từ chối sự bảo vệ của cậu ấy. Từ khi bước qua cánh cửa này và nhìn thấy Hựu, tôi có cảm giác cậu ấy cách tôi rất xa. Tuy Hựu đứng ngay cạnh nhưng lại là nơi tôi không thể chạm đến được.

- Thái Linh! Minh lo...

- Hoàng tử! Phu nhân dặn... - Ông quản gia chưa chịu đi, vẫn kiên trì với thái độ rất cung kính.

- Giang Hựu Thần, để mình đi với quản gia. Đừng lo, mình sẽ về ngay thôi. Và lại mình cũng không muốn mẹ cậu cho rằng mình là đứa chẳng biết lễ nghĩa gì!

Hựu nhìn tôi như muốn nói điều gì đó, đôi mắt ánh lên vẻ do dự. Tôi nhìn cậu ấy rồi cười rạng rỡ, gật đầu liên tục.

- Ừm... được! – Giang Hựu Thần đồng ý, quay người bước vào khu biệt thự.

Nhìn theo bóng Hựu, tôi khẽ mỉm cười.

- Tiểu thư Thái! Xin mời đi theo tôi! – Ông quản gia thận trọng đưa tôi đến một nơi trông đẹp như cung điện.

Chiếc đèn chùm pha lê màu vàng như tỏa ra ánh sáng, mấy cây trụ cũng màu vàng nốt, trên tường có treo một bức tranh rất nhỏ nhắn. Tuy tôi không hiểu hội họa cho lắm nhưng nhìn khung tranh được làm rất tinh xảo, tôi đoán đây có lẽ là bức tranh nổi tiếng rất đắt giá.

Chà!

Nếu như không phải đang cố lết đôi chân đang đau nhói của mình thì tôi chắc chắn không dám tin mình đang đứng trong một cung điện nguy nga. Đây... đây đúng là nơi tôi có nằm mơ cũng chẳng thấy.

- Tiểu thư Thái! Mời vào, phu nhân đợi ở trong! – Ông quản gia khẽ khom lưng, dẫn tôi đến trước một cánh cửa nằm bên cạnh chân cầu thang.

Phu nhân ở bên trong... Mẹ của Giang Hựu Thần – hoàng hậu.

Không xong rồi, tim tôi đập mạnh quá. Hít thở nào! Hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, không được để mất mặt.

Ông thần xui oi! Hôm nay ông phải tha cho con đó.

Cánh cửa chậm chậm mở ra.

Xoẹt!

Hả?

Giang Hựu Thần?!

Giang Hựu Thần đứng đối diện với một chiếc bàn lớn trông lộng lẫy, làm tim tôi vững tin hơn một chút. Tôi nhìn về phía bên cạnh Giang Hựu Thần, tim tôi vừa nhẹ nhõm được chút thì lại trở nên nặng trĩu.

Một người phụ nữ đứng tuổi, dáng người mảnh khảnh, mặc chiếc áo dài Thượng Hải màu xám đang ngồi trên một chiếc ghế trông giống như ghế dành cho nữ hoàng. Hai bờ vai bà ấy nhô lên cao, đôi mắt sắc sảo, ánh mắt lạnh lùng xuyên thẳng vào tận tim tôi.

Chẳng nhẽ đây là vị hoàng hậu cao quý?!

Tách tách tách!

Một hàng mồ hôi chảy từ trán tôi xuống.

- Hựu Thần! Đây là bạn gái con sao? - Người đàn bà đó nhìn tôi chăm chăm từ trên xuống dưới đến mấy lần, buông ra một câu hỏi sắc lạnh như dao.

- Vâng! Thưa mẹ! – Hựu gật đầu rất lễ phép.

Trời đất! Đây... đây quả thật là mẹ của Giang Hựu Thần!

- Mẹ cho phép mới được! Phải kiểm tra thử cô ta xem thế nào đã! Hi vọng cô không làm tôi thất vọng! – Giọng mẹ Giang Hựu Thần rất uy nghiêm, nghe thấy mà tôi sợ run lập cập, hai chân như mềm nhũn ra.

- Kiểm tra... - Tôi nghệt mặt ra như phỗng, nhắc lại câu mẹ Hựu vừa nói.

- Trước hết cô hãy làm cho tôi một món ăn kiểu Pháp! Quản gia, đưa cô ta vào bếp!

Bà Giang không để cho tôi có cơ hội nói câu nào, ra lệnh ngay cho người quản gia, sau đó thân nhiên làm những việc khác.

Tôi căng thẳng nhìn Hựu, lo lắng không biết tiếp theo phải làm thế nào. Giang Hựu Thần đứng ở đó không nói câu gì, mắt ánh lên vẻ nôn nóng nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ điềm tĩnh.

- Sao vẫn chưa đi? – Bà Giang bỗng ngẩng đầu lên nhìn tôi làm tôi có cảm giác vừa có cơn gió lạnh như cắt da cắt thịt của mùa đông thổi đến. Tôi sợ đến mức lập tức đi ra khỏi phòng.

- Tiểu thư Thái Linh, nhà bếp ở đây! – Ông quản gia dẫn tôi tới căn phòng đằng sau chân cầu thang rồi chỉ tay.

Những chiếc tủ bếp màu đồng loạt giống nhau, các dụng cụ làm bếp và bếp lò còn mới tinh, còn cả các nguyên vật liệu, gia vị nấu ăn cần thiết đều đủ cả...

Hic! Đây đâu phải là nhà bếp chứ?! Trông nó sang trọng hơn bếp nhà tôi gấp vạn lần.

Nhưng tôi... chỉ biết làm mỗi món trứng ốp, dù có nhiều nguyên liệu và dụng cụ nấu ăn đến mấy tôi cũng có biết làm món ăn kiểu Pháp đâu...

Người quản gia khẽ đóng cửa lại, để tôi lại một mình. Tôi hoa mắt chóng mặt nhìn đủ các loại bát đĩa đang bày ra trước mặt. Hu hu... Tôi phải làm sao bây giờ? Nước trong nồi chưa sôi mà người tôi đã như sôiùng ục rồi.

Bộp bộp!

Bỗng bên ngoài cửa kính vang lên tiếng gõ còm cộp, tôi vội đi đến xem xét. Hóa ra ở phía trên rơi xuống một quyển sách, bất ngờ hơn là rơi trúng vào chỗ cửa sổ.

Sách dạy nấu món ăn kiểu Pháp

Là thần thánh hiền linh giúp con sao?

Tôi cầm cuốn sách, thò cổ ra ngoài nhìn lên trên nhưng không thấy bóng dáng ai cả.

Thôi, không còn thời gian nghĩ linh tinh, bây giờ nên nghĩ cách hoàn thành nhiệm vụ mà mẹ Hựu giao cho. Tôi luống cuống mở sách ra, đứng bên cạnh bếp lò rồi hít một hơi rõ sâu. Tuy tôi chẳng có chút kiến thức gì về món ăn Pháp nhưng dựa vào hình vẽ hướng dẫn có lẽ tôi sẽ làm được.

- Đem gan ngỗng ra rửa...

Tôi lấy gan ngỗng vừa được rửa sạch sẽ bỏ vào nồi nước đang sôi.

- Cắt súp lơ xanh thành từng miếng, để trang trí bên ngoài...

Tôi chọn chiếc dao tía hoa to nhất để cắt súp lơ ra, đặt lên đĩa.

- Khi nồi nóng hơn một chút, cho chút dầu Pasta...

Hình như đã sôi hơn, cho chút dầu vào thôi.

Xèo!

- Oái!

Dầu bắn lên tanh tách làm tôi giật mình, lùi ngay về phía sau. Tôi vuốt ngực để hoàn hồn lại, may mà vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Dựa theo hướng dẫn trong sách, tôi đọc từng câu, làm theo từng bước. Mỗi bước đều đọc thật kĩ càng vì sợ làm sai sót.

Những người nhiều tiền hay màu mè thật! Thịt ngỗng thì không ăn, bày đặt ăn trứng ngỗng. Ăn trứng ngỗng lại phải có chút rượu vang đỏ mới đúng vị. Cũng do người Pháp cứ thích câu kì báo hại hôm nay tôi thê thảm như cái mềm rách. Nếu như người Pháp chỉ cần ăn đơn giản như món trứng ốp chẳng hạn thì có phải tốt hơn không.

Cuối cùng tôi bỏ thêm các nguyên liệu đã chuẩn bị sẵn vào trong nồi. Bây giờ chỉ cần đợi một lúc là được.

Tranh thủ lúc này thử xem dầu Pasta cho vào đã vừa chưa vì sách nhấn mạnh dầu Pasta đóng vai trò quan trọng nhất trong món ăn này.

Tôi mở nắp nồi, thấy nồi ừng ục toàn bọt dầu trắng, nhẹ nhàng lấy một chiếc muôi sắt ra múc ít canh đưa lên miệng nếm thử.

Oái ối!

Má ơi! Cứu với!

Nóng đến bỏng miệng...

Lưỡi tôi nóng như sắt hồng vừa mới lấy ở lò nung ra, đau đến cay xè. Tay tôi khẽ run, cái muôi sắt rơi vào lọ dầu Pasta để bên cạnh.

Chết thật!

Lọ dầu đổ rồi!

Dầu Pasta của tôi!

Nhìn thấy dầu rơi vung vãi trên nền nhà, khóc mắt tôi hơi nóng, tôi cố gắng khịt khịt mũi. Bây giờ không phải lúc buồn bã...

Ai cha!

Hả?! Mùi gì vậy?

Tôi cố gắng hít hít, có một mùi khen khét bay đến.

- Trôi đất!

Tôi nhảy cẫng lên. Xong rồi! Xong rồi! Món gan ngỗng của tôi.

Tôi lao vội đến bếp lò, long ngóng mãi mới bò được chiếc nồi xuống, mấy thứ trong đó bị quá lửa nên hơi đen. Nguy quá! May mà tôi nhanh chân không thì gan ngỗng đã cháy thành than rồi.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng...

Đúng lúc tôi đang ăn mừng thì lửa ở lò bỗng cháy bùng lên.

Cháy... cháy?!

Tôi sợ hãi, thấy đầu mình bị tê dại đi. Ngọn lửa đỏ bốc cháy cao đúng đến đầu tôi. Tôi vội vàng lấy một bình nước bên cạnh hắt vào lò lửa.

Xèo!

Trong phút chốc, lửa có vẻ bé dần đi nhưng sau đó lại bùng lên. Một ít tàn lửa rơi vào áo tôi làm áo bị sém mất một mảng, cả cái nồi gan ngỗng cũng bị bắt lửa. Tôi không chút do dự giờ ngay tay ra lấy hết sức đập vào cái nồi. Van xin mày đó, lửa ơi! Mau tắt đi giùm tao!

Xoảng xoảng!

Trong lớp khói dày đặc, tôi nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng. Bỗng có một đốm lửa khác cháy bùng lên, chắc là do mấy lọ gia vị bị vỡ nên bén lửa vào...

Tôi hốt hoảng, nhìn thấy lọ nước nào cũng vỡ lấy đổ ngay xuống, còn tìm cả mấy cái khăn ướt để cố gắng trùm lên trên dập lửa.

Khụ khụ... khụ khụ...

Khói sặc sụa, tôi không thở nổi nữa, nhưng cũng may là đám lửa đó đã bị tôi dập hết.

Chết... gan ngỗng!

Gan ngỗng còn không? Tôi sốt ruột ngó nghiêng khắp nơi nhưng cả căn phòng mù mịt khói nên chẳng nhìn thấy gì cả. Nhà bếp vừa bắn vừa bừa bãi.

- Tiểu thư Thái Linh! Cô đã chuẩn bị xong chưa? – Lúc tôi đang đi tìm kiếm món gan ngỗng thì bên ngoài cửa vang lên giọng nói của ông quản gia.

Tiểu rồi!

Tôi vội vã lấy những chiếc súp lơ xanh mới cắt ném vào đĩa.

- Vâng! Vâng! – Tôi vừa hét to trả lời vừa cố căng mắt ra tìm tung tích của cái nồi gan ngỗng.

Chúa ơi! Xin hãy cho con đôi mắt lửa của Tôn Ngộ Không đi!

Két!

Có tiếng người đẩy cửa bước vào.

- Tiểu thư Thái Linh! Cô ở đâu vậy? – Tôi rõ ràng nghe thấy tiếng mở cửa nhưng lại không nhìn thấy bóng dáng ai cả.

Nhà bếp trông như cái lò phun khói công nghiệp, khói dày đặc bao phủ.

- Cháu ở... khụ khụ... đây!

- Cô đang làm cái gì thế? – Ở chỗ cửa xuất hiện một bóng người mảnh khảnh, giọng nói sắc lạnh của mẹ Giang Hựu Thần như xuyên thẳng vào tai tôi. Tôi sợ hãi, cả người đều run rẩy.

Két két!

Cửa sổ của phòng bếp được mở ra hết cỡ để khói bay bớt đi, bóng mấy người đứng ở cửa dần hiện rõ lên trước mắt tôi.

- Tiểu thư Thái, cô... cô đang bày trò gì thế? – Mẹ Giang Hựu Thần đứng ở giữa, vẻ mặt đanh lại.

Ông quản gia cùng mấy người hầu đứng bên cạnh tỏ ra vô cùng kinh ngạc, họ mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau, sau đó tất cả cùng lấy tay bịt chặt miệng lại. Hình như họ đang cố gắng nhịn cười.

- Cháu... cháu – Tôi lắp bắp muốn giải thích, trong lúc bối rối bỗng thấy tay mình sờ vào một cái nồi.

Tôi giật mình, đó chính là cái nòi gan ngỗng ban nãy tôi tìm. Tôi vội vã lấy ngay món gan ngỗng trong đó ra đổ vào giữa đĩa, vui vẻ bung chiếc đĩa lao ngay đến trước mặt mẹ Giang Hựu Thần.

Tôi cố gắng hết sức tươi cười rạng rỡ:

- Thưa bác! Cháu đã làm xong món ăn kiểu Pháp rồi!

Ánh mắt bà Giang dừng lại trên cái đĩa trong tay tôi, bà ta nhíu mày, nét mặt mỗi lúc một khó chịu, sau đó tối sầm lại y như món gan ngỗng bị cháy đen quá lửa của tôi.

Thình lình bà Giang giơ cánh tay mảnh khảnh ra rồi hất mạnh.

Choang!

Gan ngỗng vung tứ tung trên sàn nhà, còn chiếc đĩa thì vỡ tan tành.

- Đó là thứ gì vậy? Cô dám đưa cái đó ra để cho Hựu ăn sao?! – Giọng bà ta còn lạnh hơn cả băng ở Nam Cực.

- Bác Giang... cháu... - Tiếng chiếc đĩa vỡ loảng xoảng như kim đâm vào tận tim tôi, tim tôi thất lại. Tôi ngẩng đầu lên toan giải thích nhưng bà Giang quay phắt người đi, chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái. Bà ta quay sang chỗ tam đại tướng quân đang đứng. – Đây là thành quả mà các cậu trông nom Hựu sao? – Bà Giang cao giọng. – Để một đứa con gái thế này ở bên cạnh Giang Hựu Thần, các cậu lấy cái gì ra để bảo đảm con trai tôi sẽ được an toàn?

- Xin lỗi phu nhân! – Giọng nói trầm trầm quen thuộc của Ân Địa Nguyên vọng ở cửa lại. Nghiêm Ngôn và Kì Dục cũng kính cẩn đứng đó. Mặt bọn họ trông cứ như phạm lỗi lớn, chấp nhận bị trừng phạt.

Sự tức giận của bà Giang như làm tam đại tướng quân đông cứng lại. Tôi cảm thấy lạnh sống lưng.

- Thái Linh! Sao cậu lại không cẩn thận thế? Nhìn mặt cậu có vết nhọ kia!

Bỗng Hựu đột nhiên bước nhanh về phía tôi, không nói câu gì lấy ở túi quần ra một chiếc khăn tay màu trắng, nhẹ nhàng lau vết lem trên mặt tôi. Đôi mắt Hựu rất ấm áp.

- Hựu Thần!

- Mẹ! Đây không phải là lỗi của Thái Linh! Cô ấy chưa làm việc này bao giờ! – Giang Hựu Thần đứng bên cạnh tôi, nói rất quả quyết. – Mẹ đừng làm khó cô ấy!

- Làm khó cô ta? – Bà Giang giọng gằn lên cắt đứt luôn câu nói biện bạch giúp tôi của Hựu. Bà lạnh lùng đến mức tàn nhẫn. – Một đứa con gái mà ngay đến cả nấu ăn cũng không biết, cô ta có tư cách gì nói mình là con gái chứ?

Giọng bà Giang như mũi tên sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim tôi, làm cả người tôi khẽ run rẩy.

- Mẹ! – Hựu vội vã ngắt lời bà Giang. Cậu ấy im lặng một lúc rồi nắm chặt tay lại, ánh mắt kiên cường. – Mẹ là hoàng hậu vậy mà trước mặt bao nhiêu người thế này lại dùng những từ không lịch sự như thế để trách móc một cô gái, con nghĩ như thế sẽ làm mất đi sự tôn nghiêm của mẹ đó!

- Hựu Thần! Con dám cãi lại mẹ?! – Không ngờ Hựu lại bênh vực tôi. Thoắt một cái, sắc mặt bà Giang thay đổi, trông càng đáng ghét hơn. Bà ta trừng mắt nhìn tôi rồi nổi giận đùng đùng rồi khỏi.

- Phu nhân... - Ông quản gia vội vã gọi bà nhưng trái lại, bà Giang bước đi nhanh hơn.

- Ân Địa Nguyên, đưa Hựu Thần ra chỗ tổ chức tiệc! – Khi đi đến cửa, bà ta đột ngột dừng bước, nghiêm nghị ra lệnh cho tam đại tướng quân.

- Vâng! – Ân Địa Nguyên gật đầu rồi cúi chào.

- Còn nữa, từ nay về sau không cho phép đưa con gái đó đến gần Hựu! Nếu không các cậu sẽ bị phạt! – Cứ ngỡ bà Giang đã đi khỏi rồi nhưng ai ngờ bà ta bỗng quay đầu lại, dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn tôi.

Ầm ầm!

Tôi có cảm giác bị sét ban ngày đánh trúng, cả người cứng đờ, không còn chút sức lực. Sao lại thế? Tại sao mọi việc lại thành ra thế này?

Không cho phép tôi đến gần Hựu...

Tôi dường như bị lạc vào hang động băng tuyết ở tận Nam Cực, cả người ớn lạnh, răng lập cập đập vào nhau.

Tách! Tách!

Không hiểu sao nước mắt ở đâu lã chã rơi xuống.

- Hựu, cậu còn phải đi đến tham dự bữa tiệc! – Nhìn thấy bóng mẹ Hựu Thần đi khuất, Ân Địa Nguyên, Kì Dục, Nghiêm Ngôn từ từ bước tới.

Không khí căng thẳng bao phủ cả gian bếp.

Nước mắt của tôi cứ trào ra, đầu óc rối bời.

- Các cậu đi đi! Mình không tham gia đâu! Mình phải ở lại với Thái Linh! – Chân Hựu như bị mọc rễ ở đây, nét mặt rất kiên cường.

Cậu ấy nhìn tôi, ánh mắt đầy sự cảm thông, lòng mảy mui lại. Hình như nhìn thấy tôi khóc, cậu ấy còn đau khổ hơn tôi.

- Hựu! Nhưng phu nhân... - Ân Địa Nguyên có vẻ hơi khó xử.

- Chẳng nhẽ các cậu không còn muốn nghe theo lời mình nữa? – Nghe thấy từ mẹ, Hựu hơi buồn bực, cắn chặt môi, trong đôi mắt thấp thoáng có ngọn lửa.

Ba người kia nhìn nhau, đành bất đắc dĩ rút lui.

- Hựu, bây giờ không phải là lúc cậu đối đầu với phu nhân, lẽ nào cậu muốn nhìn thấy Thái Linh bị tổn thương sao? – Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính lên, khẽ nói với Hựu Thần.

Nghe Nguyên nói dứt câu, Hựu sững người ra. Cậu ấy vội ngẩng đầu lên nhìn Ân Địa Nguyên sau đó lại chuyển ánh mắt nhìn ra xa như có tâm sự.

- Được! Các cậu đi trước đi! Mình sẽ đến sau! – Một lúc sau, Hựu khẽ thở dài, gơ tay bảo hội Ân Địa Nguyên đợi.

- Được! Tội mình ra ngoài đợi cậu! – Ân Địa Nguyên gật đầu. Tam đại tướng quân quay người bước ra khỏi bếp.

Căn bếp rộng lớn chỉ còn lại tôi và Giang Hựu Thần.

Tôi đứng thộn ra ở một chỗ, không nhúc nhích được, dường như thời gian ngừng trôi.

Giang Hựu Thần im lặng nhìn tôi. Bị ánh mắt ấm áp đó bao trùm, trái tim tôi như nghẹn lại, nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn.

Bỗng Hựu đưa tay ra lau nước mắt cho tôi rồi điềm tĩnh nói:

- Thái Linh! Xin lỗi! Để cậu phải chịu áp lực rồi!

- Không... là lỗi của mình... - Tôi cố nuốt nước mắt, cúi đầu, một hàng nước mắt rơi tí tách xuống sàn bắn ra như những bông hoa.

- Mình biết cậu rất buồn vì chuyện hôm nay, nhưng mình xin cậu đừng bao giờ bỏ cuộc. Không biết làm món ăn kiểu Pháp cũng chẳng sao cả! – Cậu ấy đưa tay đặt nhẹ vào má tôi để tôi ngẩng đầu lên.

Ánh mắt của tôi và Hựu bắt gặp nhau.

Đôi mắt đen láy như hạt trân châu đỏ tràn đầy sự kiên định đến cùng.

- Mau về nhà nghỉ ngơi đi! Đừng khóc nữa! – Giang Hựu Thần im lặng nhìn tôi một lúc, sau đó đột nhiên nói. – Mình thích một Thái Linh dũng cảm, kiên cường chứ không thích một Thái Linh biết làm món ăn kiểu Pháp!

Tôi kim lại nước mắt rồi gật đầu. Giang Hựu Thần lưỡng lự hồi lâu mới đi ra khỏi căn bếp.

Dáng người cậu ấy cao lớn, giống như một bức tường chắn mọi bão táp mưa sa. Nhưng tôi không muốn chỉ đứng sau lưng để cậu ấy che chở, vì cậu ấy cũng cần phải được bảo vệ giống tôi. Sự tồn tại của tôi chỉ thêm gánh nặng cho Hựu...

Giang Hựu Thần, không hiểu sao khi đối mặt với một hoàng tử như cậu, tôi luôn cảm thấy có một khoảng cách!

Tôi có thể vượt qua được khoảng cách đó, đến bên cạnh và mang lại cho cậu hạnh phúc không?

Hay là, tôi nên lặng lẽ rời khỏi, không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của cậu nữa...

Gió nhẹ nhàng thổi lướt qua mặt tôi, dường như thổi tung cả những tâm sự trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.6 - Chương 2: Hoàng Tử Xích Đu Và Cướp Biển Sói Xám

My Prince

Địa điểm:

Phòng học lớp 12A2 trường Maria

Cứ địa bí mật

Khu vui chơi Sanit Roland

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 12 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể, con mong được lướt trên ghế xích đu

mộng tưởng trăm năm

Để có thể bay lên không trung, ngắm đến tận xa xăm

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là, tôi chấp chới run rẩy trên cao đợi ngày tái ngộ.

oOo

Hura... Hura...

Cả ngày sân trường náo động như ngày hội. Hay hôm nay là ngày kỉ niệm thành lập trường?

Tôi mất ngủ suốt đêm đến tận sáng, mắt mở chong chong. Giả sử bây giờ có người ngoài hành tinh xâm chiếm Trái Đất thật thì tôi cũng chẳng còn tí sức còm nào mà chạy trốn.

- Thái Linh, xem này, danh sách dự đoán Top 10 mới ra lò đây!

Tôi mới chộp mắt được một chút thì nhỏ Thượng Hội đã gọi tôi dựng dậy. Nhỏ không cho tôi nói một lời nào, dúi vào tay tôi một tờ giấy in mới công.

Danh sách dự đoán TOP 10 nữ sinh thành tích cao nhất kì thi giữa kì trường Maria:

1. Anna

2. An An

3. Trình Tiểu Tiểu

4. xxx

Thì giữa kì? Tôi mắt nhắm mắt mở nhìn chữ mực đen in trên giấy, bỗng khựng người lại như bị điện giật.

- Thái Linh, bà mau đặt cược đi! Đặt cho ai bà thấy có tiềm năng nhất! Nếu mà bà thua thì phải cho tôi tập “Mars Girl” xuất bản tháng tới! – Thượng Hội mắt chớp chớp, không thể giấu nổi dòng chữ to đùng trên mặt “Ý đồ đen tối”. Ngọc Đình cũng không biết từ đâu lao tới, gật đầu liên hồi.

- Mà bà biết không, kì thi cuối kì năm ngoái xuất hiện thêm một “Kị sĩ Hắc mã”. Chính là... lớp A9. Mọi người đều đoán năm nay có thể... sẽ giành vị trí thứ 11.

... Mười một.

Tên hay thật!

Liệu mình đổi tên thành Thái Nhất thì có đứng đầu bảng được không nhỉ? Đáng tiếc tên mình là Thái Linh nên suốt ngày phải đấu những trận thừa sống thiếu chết với lũ “trứng ngỗng”.

- Này, Thượng Hội, năm nay bà đặt cho ai?

- Dĩ nhiên là Anna rồi! Người ta là vương phi tương lai, lại xuất chúng nữa! Vị trí đầu bảng không Anna thì ai vào đây?

Pằng chú!

Câu nói của Thượng Hội như hòn đá ném trúng đầu tôi. Đầu tôi quay mòng mòng: Toàn sao là sao, mình đang ở cung trăng sao?...

- Đứng đấy! Tui ngưỡng mộ nhỏ đó quá! Nếu mà tui cũng xuất sắc như nhỏ đó thì vui quá xá! Làm vương phi tương lai có thể ngồi nhâm nhi trà chiều với hoàng tử.

Pằng chú! Pằng... Pằng... Pằng...

Dường như hai bà bạn chỉ cốt không hề nhận ra sự bất thường của tôi. Lời nói của hai nhỏ như biến thành những viên đá to bằng quả trứng ngỗng liên tiếp nhả đạn về phía tôi. Tôi không thể đứng vững trước tay thiện xạ cao thủ, vội vàng bỏ sát đất thở hồn hển.

- Í! Thái Linh đâu vậy? – Cuối cùng Thượng Hội cũng để ý đến sự tồn tại của tôi.

- Rõ ràng lúc nãy còn ở đây... Chắc lại đi WC rồi!

Nhỏ Ngọc Đình này! Nhỏ bắn tôi te tua, gan óc lầy đất mà còn nói tôi đi WC.

- Thái Linh! Sao bà lại lồm cồm như con cua trên bàn thế?!

- Ngọc Đình! – Thượng Hội nhận ra điều gì, vội vàng bịt miệng lại, đưa mắt nháy nháy Ngọc Đình.

- Bọn này đang đùa vui thôi! Đùa thôi!

- Vui, vui gì cơ? – Ngọc Đình vẫn không hiểu, thộn mặt ra, ngây ngốc nhìn Thượng Hội.

- A... ha ha! Anna, nhỏ đó thì giỏi giang gì! Thái Linh, bà còn siêu hơn nhiều lần! So với nhỏ Anna, rõ ràng bà có... có... duyên hơn nhiều! – Thượng Hội cố lật giờ cuốn từ điển nghèo nàn trong đầu, lôi ra một từ củ chuối nhất để khen tôi.

Hic hic... Chẳng phải khi báo chí khen một cô gái có duyên thì tức là họ chẳng còn tìm được từ nào để khen ngợi sao?

- Đúng thế, đúng thế! Thái Linh, bà chẳng cần phải quan tâm đến nhỏ đó làm gì! Ca dao có câu:

*Yêu chàng lắm ai khó qua
Mẹ chàng gặt cốp, ai nào chẳng xong!* Ngọc Đình như lính hội được chân lí, gật đầu côm cốp, vỗ vai tôi, mặt mày nghiêm túc như cha xứ giảng kinh.

- Nhưng... - Tôi như nghe tim mình tí tách nhỏ máu. - ... Mẹ Giang Hựu Thần không hề thích tôi... Bữa ăn kiểu Pháp lần trước tôi làm rồi tung cả lên, suýt nữa thì mẹ Hựu mắng cho té tát...

Tình tang!

Ngọc Đình choãi tay đập bộp vào người Thượng Hội một cái. Thượng Hội giật dứ lờm nhỏ Ngọc Đình mau miệng lỡ lời.

- Ừm...! Tui nói bà nghe, Thái Linh. – Thượng Hội nín vạt áo tôi, rồi kéo tay tôi. – Chẳng lẽ bà lại bỏ cuộc à? Sắp tới kì thi giữa kì rồi, bà phải tận dụng

cơ hội này để thể hiện khả năng cho mẹ của Hựu thay đổi định kiến về bà chứ!

Thể hiện khả năng...

Mình có thay đổi hình ảnh trong mắt mẹ Hựu ư?

- Thái Linh, bà phải biết là bà rất có năng lực! – Ngọc Đình ngay lập tức bùng bùng khí thế, lao tới túm chặt tay tôi.

Tôi bỗng thấy cảm kích hai bà bạn thương ngày thi đành hanh đồ mỗ, bắt nạt tôi, mà tới lúc tôi khó khăn lại động viên, an ủi Thái Linh thân xui này.

- Mà Thái Linh này, bà đúng là Miss nhọ nôi! – Ngọc Đình bỗng ngược lên trời mà than. – Kể cả ông thân xui đầu thai chuyển kiếp, cũng chưa chắc đã xui tận mạng như bà.

Xìu...

Đúng là mấy bà bạn mềm quạ tha, không bao giờ bọn nó được câu an ủi ngọt ngào, tử tế. Nhưng để gặp được Hựu, mình sẽ gắng, gắng, gắng nữa!

Tôi chạy như bay về nhà, bỏ mặc hai bà bạn đang hò hét, gọi với phía sau. Thời gian là vàng bạc, không thể lãng phí dù chỉ một giây.

Vừa về đến nhà, tôi vội vàng lôi sách vở ra. Phải tập trung tinh thần ôn tập mới được!

Tích tắc... tích tắc... tích tắc...

Thời gian cứ trôi đi, mắt tôi bỗng nặng trĩu như đeo trĩ, dần dần sụp lại...

Tôi đột nhiên tỉnh lại: Sao mình lại có thể ngủ nướng trong lúc nước sôi lửa bỏng như thế này chứ?!

Chẳng nhẽ cà phê “Nestle” không công hiệu... Tôi lao như tên bắn vào bếp, sục sạo pha một tách cà phê, rồi ngửa cổ lên tu ừng ực. Khả khả, một hơi hết nhẵn... Lần này thì có nhắm tịt mắt cũng không ngủ được rồi... Bọ ngủ, đừng có mà lại đây!

Để đảm bảo chắc ăn trăm phần trăm, tôi lục tung tủ đồ của mẹ, lôi ra một cái cột tóc, định búi tóc, học người xưa treo tóc lên xà nhà! Ui, nhưng tóc tôi cụt ngủi, không búi nổi!

Sức mạnh tinh thần chiến thắng tất cả...

Cộp!

Chưa đến mười phút, mắt tôi lại díp lại, đầu đập cộp xuống bàn.

Hu hu hu...

Bạn có tin nhắn! Xin hãy kiểm tra!

Tôi xoa cục bươu trên trán, với tay lấy điện thoại, mắt nhắm mắt mở nhìn màn hình...

Giang Hựu Thân...

Giang Hựu Thân?

Giang Hựu Thân?!

Tôi bỗng tỉnh như sáo sậu, mở tin nhắn. Đúng là tin nhắn của Giang Hựu Thân gửi cho tôi! Cảm động quá! Tay tôi run run, màn hình loang loáng trước mắt.

Thái Linh, sắp thi giữa kì rồi! Nhớ ôn tập tốt nhé! Vì thân phận mình bị bại lộ, nên tạm thời không thể ở bên cậu được. Lúc này chỉ có thể nhắn tin để liên lạc với cậu thôi. Cậu nhất định phải cố gắng lên nhé!

Nhìn mẫu tin nhắn của Hựu, tôi dường như nghe thấy tim mình đập thình thịch liên hồi! Tim tôi thiếu chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực.

Môi tôi bỗng nhiên rướn lên, nụ cười bùng cháy như đốm lửa từ trái tim ấm áp.

Giang Hựu Thân không thể bên cạnh mình được, nhưng cậu ấy vẫn gửi tin nhắn đến khích lệ mình. Tôi bỗng thấy con suối sức mạnh chảy xiết trong lòng.

He he! Thái Linh, có sự giúp đỡ của Hựu, còn gì mà không chiến thắng nổi?!

Đây chính là yêu... đúng không...?

Yêu!

Nghĩ đến đây, mặt tôi bỗng nóng bừng như chảo rang. Mặt trời quá trưa chiếu ánh nắng xuyên qua cửa sổ khiến đôi má tôi ửng hồng.

Có Hựu cổ vũ, tôi càng phải dốc hết sức để vượt qua kì thi.

Boong! Đầu tôi bỗng lóe lên một tia sáng: Mình nên đi đến hiệu sách mua sách tham khảo!

Tôi ôm một chồng to toàn là sách tham khảo rảo bước về nhà.

Những tiệm đồ ven đường được trang hoàng lộng lẫy. Trong tiệm thời trang, các người mẫu đang hồi hả tập cho một buổi biểu diễn. Đến cửa hàng nào cũng nghe thấy phát nhạc “Jingle Bell”. Trên cửa kính người ta treo những bông hoa tuyết trắng xóa, cây thông Noel cũng được trang hoàng những dải ruy băng, đèn sao và cả những quả chuông đủ màu sắc...

Woa, nhanh quá! Đã đến Giáng sinh rồi ư? Đáng tiếc... mùa Giáng sinh một mình...

Hôm nay tôi xin hân hạnh giới thiệu vị khách mời đặc biệt: Hoàng tử Xianai States – Giang Hựu Thần đến tham dự chương trình “New York trực tuyến”. Xin mời hoàng tử.

Giang Hựu Thần?!

Mình nghe thấy tên Giang Hựu Thần!

Tôi mừng rỡ tìm nơi phát ra tiếng nói...

Woa!

Sách trong tay tôi rơi một loạt xuống đất, tôi quay người nhìn vào màn hình trong tiệm đối diện, tôi thấy khuôn mặt mà hàng đêm tôi vẫn mơ thấy...

Xin chào tất cả các quý vị khán giả, tôi là Giang Hựu Thần, rất vui được tham gia chương trình “New York trực tuyến”. New York là thành phố chốc trời với vẻ đẹp hiện đại quyến rũ...

Tôi không để ý đến lũ sách tham khảo mỗi chỗ một quyển, tức tốc lao tới cửa hàng phía trước, ghé sát mặt vào cửa kính nhìn chăm chăm Hựu trên tivi, như là đang đứng ngay bên cạnh cậu ấy vậy.

Hựu vừa nói, vừa giơ tay chào tôi. Hựu trên màn hình vẫn thế, vẫn có dáng vẻ quyền quý, nụ cười như đóa anh đào tháng năm, đôi mắt sáng lấp lánh như viên kim cương đen!

Woa, tôi ghen ngào không nói nổi lời nào, Giang Hựu Thần sang tận New York... xa mãi khỏi thành phố Tĩnh Hoa.

Hình như Hựu hơi gầy đi, hay là sống bên đó không quen? Chẳng nhẽ những người phục vụ không chăm sóc cậu ấy chu đáo? Không, cậu ấy gầy đi trông lại phong cách thêm...

Ring ring ring...

Ai lại gọi mình trong lúc này nhỉ? Mắt tôi như dán vào màn hình không rời, như sợ lỡ mất cơ hội nhìn thấy Hựu. Nhưng chuông điện thoại vẫn réo âm ỉ, tôi nghe không rõ tiếng trên ti vi nữa, chỉ còn cách là nghe điện thoại.

- Alô?

- Thái Linh, là mình đây.

- Giang... Giang Hựu Thần?!

Tiếng nói quen thuộc ở đầu dây bên kia vang lên làm tôi không kìm được nước mắt!

Rút cuộc... rút cuộc...!

Tôi há hốc mồm, găng mở to mắt nhìn Giang Hựu Thần trên màn hình... Không sai, Giang Hựu Thần đang phỏng vấn ở New York mà! Tôi vội vàng ngó qua màn hình điện thoại... Đúng là số của Hựu Thần!

Rút cuộc... rút cuộc là sao?

- Ô... xin chào! – Tôi ngạc nhiên đến nỗi không biết nói gì, đành phải mở lời chào ngớ ngẩn.

- Thái Linh, sao cậu lại há hốc miệng ra như thế? Cẩn thận có con côn trùng nào bay vô đó!

Giọng Giang Hựu Thần tình nghịch là lạ vọng tới. Sao lại có tiếng vọng lại nhỉ? Chẳng lẽ do mình và Hựu cách nhau cả Thái Bình Dương?

- Cậu... - Mà khoan, sao cậu ta biết mình há hốc mồm nhỉ?

- Thái Linh, vút bừa bãi sách trên đường như thế là lãng phí lắm, mau nhặt lên đi!

- Ủ, mình... mình cũng thấy thế... - Trời đất, ngay cả việc mình rơi sách tứ tung trên đường mà cậu ấy cũng biết nữa. Chẳng lẽ Hựu là hoàng tử của thế giới pháp thuật?

- Giang Hựu Thần, sao cậu biết...?

- Dĩ nhiên là mình biết rồi, vì mình nhìn thấy cậu mà! – Giọng Giang Hựu Thần vọng lại càng lúc càng rõ.

Cậu ấy nhìn thấy mình? Sao lại thế được?!

Tôi quay đầu nhìn Giang Hựu Thần trên ti vi.

- Xì, đừng gạt mình! Cậu làm sao mà nhìn thấy mình được! Cậu đang ở New York mà!

- Nếu bây giờ mình xuất hiện trước mặt cậu thì sao?

- Không thể nào! – Tôi lắc đầu nguây nguây. – Cậu mà xuất hiện thì ngay lập tức thì...

- Thì cậu sẽ giúp mình hoàn thành một điều ước! – Tôi chưa kịp nói dứt câu, thì Giang Hựu Thần đã cướp lời.

- Xong ngay!

Bộp!

Một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ lên vai tôi, tôi ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn thấy một người ăn mặc kì quặc đứng ngay phía sau.

Một cặp kính râm choáng gần nửa mặt, đầu đội một chiếc mũ như mũ của tuyển thủ bóng chày, bên tai còn một lọn tóc màu đen.

Tôi chớp chớp mắt, không thể nhận ra nổi người đó là ai.

- Thái Linh, mình đang đứng trước mặt cậu đây! – Cậu thanh niên giờ tay hươ hươ chiếc điện thoại, mỉm cười.

- Tiếng nói này...

Là Giang Hựu Thần?

Đúng là Giang Hựu Thần sao?!

- Có phải mình về bất ngờ quá nên cậu ngạc nhiên? – Hựu Thần đưa tay vuốt mái tóc tôi, cười tình nghịch.

- Cậu làm mình thót tim... Tim tôi vẫn đập loạn xạ. Nhưng không phải bị nhát đến thót tim mà vui đến thót tim.

- Cậu vừa nói rồi nhé, mình mà xuất hiện trước mặt cậu, thì cậu phải giúp mình hoàn thành một điều ước!

- Điều ước... điều ước gì chứ? – Tim tôi chưa kịp trở về trạng thái bình thường thì Giang Hựu Thần đã tiến về phía trước, kề sát bên tôi.

- Đi theo mình nào! – Giang Hựu Thần nắm chặt tay tôi, lôi vút đi.

Vù vù vù...

Tiếng gió bên ngoài thổi vù vù qua tai nghe rõ mồn một. Tôi có cảm giác gan bàn tay nóng ấm của Hựu đang truyền hơi ấm cho tôi. Cảm giác đi cùng cậu ấy tay trong tay thế này y như hai cánh hoa bay trên không trung...

Vù vù vù...

Chúng tôi chạy cách trung tâm thành phố khá xa, Giang Hựu Thần vẫn kéo tay tôi chạy về phía trước, không gian xung quanh tĩnh lặng.

- Chúng ta... chúng ta đi đâu? – Tôi ngơ ngác hỏi, cứ chạy thế này chân tôi chắc gãy đôi ra mất. – Khoan đã... Mình... mình không nhắc nổi chân nữa rồi!

- Đến nơi rồi! Cậu xem! – Giang Hựu Thần thở hắt hắt, ngược mắt nhìn phía trước, giọng nói vui khôn tả.

- Lâu lắm rồi không đến cứ địa bí mật.

Chúng tôi đã tới khu rừng quen thuộc lúc nào không hay, phía trước là cứ địa bí mật của Hựu Thần.

Tôi ngược lên, thấy Giang Hựu Thần mồ hôi lấm tấm trên trán. Ánh mặt trời xuyên qua những tán lá rậm rạp chiếu sáng lấp lánh khuôn mặt của Hựu Thần.

- Hôm nay chúng mình không tới nhà trên cây nữa, mình muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ! – Giang Hựu Thần lấy ra từ trong túi một chiếc khăn tay trắng toát, bước ra sau lưng tôi, nhẹ nhàng bịt mắt tôi lại.

- Nhưng... mình không nhìn thấy gì cả! – Mùi thơm trên khăn tay phảng phất, ngòn ngọt như mùi thơm tỏa ra từ tóc Hựu.

- Đừng lo, mình là ngọn hải đăng của cậu, mình sẽ dẫn cậu tới đích! – Giang Hựu Thần lại nắm lấy tay tôi, từ từ dẫn tôi đi.

- Á! – Tôi vấp vào gốc cây, trượt ngã, nhưng một cánh tay rắn chắc đã đỡ lấy tôi.

Trong khoảnh khắc đó mọi lo sợ vì bóng đêm bỗng chốc tan biến vào hư vô. Tôi nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Hựu, cảm giác ấm áp lan tới tận tâm can. Mặc dù không nhìn thấy gì nhưng mình cũng không phải lo sợ gì hết.

Trong đầu tôi bỗng hiện ra hình ảnh lúc ăn cơm tại nông trại, Hựu cũng nắm chặt tay tôi như bây giờ. Tôi thấy mình có cảm giác tuyệt đối an toàn, dường như chẳng có gì trên thế giới này có thể làm tôi khiếp sợ.

- Thái Linh, bây giờ cậu đếm nhé! – Giang Hựu Thần vừa đi vừa nói. – Khi nào cậu đếm tới 99, niềm vui bất ngờ sẽ xuất hiện!

Một, hai, ba...

Chín bảy, chín tám, chín chín!

- Tới... tới chưa? Càng tới lúc niềm vui bất ngờ xuất hiện, tim tôi càng đập rộn rã, ngay cả giọng nói cũng run lên.

- Tới rồi! – Giọng Giang Hựu Thần văng vẳng bên tai, tôi nghe như tiếng vũ điệu hạnh phúc rộn ràng gõ cửa trái tim mình. Chiếc khăn bịt mắt rơi xuống, một luồng ánh sáng chói lòa tôi không sao mở mắt ra được...

Tôi nắm chặt tay Hựu, khe khẽ mở mắt ra, ngạc nhiên há hốc mồm.

Những dây leo cuốn chặt vào nhau chắc chắn, mọc từ trên cây xuống, lá cây xanh ròn phủ mát khắp nơi. Một chiếc ghế xích đu được dựng lên bằng các cành cây tự nhiên hiện ra trước mắt, ánh sáng lấp lánh trải trên ghế ngồi của xích đu... Xích đu dây leo tỏa mùi lá cây thơm ngan ngát, ngòn ngọt như mật.

- Đây... đây... - Tôi ngoảnh đầu lại nhìn Hựu Thần, bốn chữ “không thể tin nổi” viết rõ trên mặt...

- Là mình làm đấy! – Giang Hựu Thần mỉm cười, tự hào nói.

- Cậu... cậu làm ư? – Tôi ngạc nhiên thần mặt ra nhìn Giang Hựu Thần.

- Chẳng phải hồi nhỏ cậu rất thích ngồi xích đu, mà không có cơ hội ngồi sao? Bây giờ mình sẽ giúp cậu thực hiện ước mơ đó. Đôi mắt đen láy của Hựu nhìn thẳng về phía tôi.

- Mơ ước của mình...

Giang Hựu Thần nhẹ nhàng đẩy tôi ngồi lên xích đu, rồi ngồi xuống bên cạnh tôi.

Bay lên... bay lên cao... cao nữa...

Ánh sáng mặt trời hắt lên người tôi, mặt đất xào xạc lá khô, cả rừng cây biến thành một bức tranh sơn dầu sinh động. Tôi có cảm giác mình mọc thêm đôi cánh thiên thần, bay tự do trên bầu trời xanh cao rộng, bay vào thế giới của những giấc mơ.

Đôi môi tôi nở nụ cười hạnh phúc, mãn nguyện, nhắm chặt đôi mắt, cảm nhận sự dịu dàng man mác của những đợt gió thu.

Nhịp đu của xích đu và nhịp đập của tim tôi hòa vào làm một, trong đầu tôi hiện ra kí ức tươi đẹp trước đây, những ngày ở trường British, sự dịu dàng của Giang Hựu Thần...

Ghế xích đu bay lên, lúc cao lúc thấp. Tôi ra sức nhún xích đu: Cao lên, cao lên, cao lên nữa nào!

Tiếng gió vi vu thổi bên khe tai, xích đu càng lúc càng bay cao, càng lúc càng bay nhanh.

Ô la la...

Tôi mở to mắt. Đột nhiên xích đu bay vút lên đến điểm cực đại, tôi đang ở giữa trời. Trước mắt phong cảnh, cây cối như bị dốc ngược, tóc tôi bay bổng bồng bềnh trong gió!

Đàn bò câu trắng cũng muốn tham gia trò chơi xích đu, bay qua đầu chúng tôi, tiếng vỗ cánh phật phật vang đến bên tai...

- A! Mình đang bay... đang bay! – Tôi kêu lên, xích đu rung nhẹ một cái, rồi lao vút xuống!

- Đã quá! – Tôi phấn khích hét to, nhưng không nghe thấy tiếng Hựu trả lời.

- Giang Hựu Thần? Giang Hựu Thần! – Tôi quay đầu nhìn, bỗng sững người lại.

Giang Hựu Thần tay nắm chặt dây xích đu, nhắm mắt, cắn chặt môi. Vầng mặt trời chiếu chênh chếch.

Đột nhiên tôi nhớ ra! Giang Hựu Thần... Cậu ấy sợ độ cao!

Trời ơi! Tôi chỉ muốn chém mình thành trăm ngàn mảnh!

Thái Linh! Đồ ngốc nghếch! Ngay cả việc quan trọng thế này mà mày cũng quên! Mày chỉ lo chơi, hại Hựu. Hu hu... đồ đáng ghét!

Xích đu vẫn tiếp tục bay lên, xuống thấp theo quán tính. Sắc mặt Hựu bỗng tái đi. Tôi vừa lo lắng vừa tự trách mình, lòng lăm lăm cầu nguyện cho cái xích đu dừng lại.

- Không... không... sao đâu, Thái Linh... - Trong lúc tôi đang bối rối, không biết phải làm gì thì Hựu Thần choàng mở mắt. Hựu gắng gượng nở nụ cười, giọng nói run run. – Chỉ cần cậu hạnh phúc... Mình cũng hạnh phúc...

Cả thế giới như dừng lại, tôi và Hựu Thần tiếp tục bay lên hạ xuống theo nhịp. Xích đu dây càng lúc càng chậm lại, Hựu cũng từ từ mở to đôi mắt nhắm nghiền ban nãy.

- Cậu... cậu... không sao chứ? – Tôi nhìn Hựu vừa hồi phục lại đôi chút sau chứng sợ độ cao tái phát, lòng đau như dao cắt.

- Thái Linh, cậu vui không? - Giang Hựu Thần dường như đã khỏe lên nhiều, nụ cười quen thuộc khiến tôi bình tâm trở lại.

- Ừ! – Tôi gạt đầu lia lịa, hướng nhìn về phía đôi mắt chân thành, ấm áp... Tôi cứ như cô bé Lọ Lem trong đôi giày pha lê tuyệt đẹp, sánh vai cùng hoàng tử trong những bước nhảy điệu kỳ.

- Mình cũng rất vui! - Giang Hựu Thần đột ngột ngẩng đầu lên, hét lớn trong không trung.

Sắc mặt Hựu Thần đã hồng hào trở lại, tim tôi cùng đập chậm dần trở lại.

Vì muốn tôi thực hiện mơ ước được ngồi trên xích đu dây leo mà Hựu chẳng để ý đến chứng sợ độ cao của chính mình! Nếu so với sự dũng cảm của cậu ấy, chút khó khăn còn con của mình có đáng gì! Mình nhất định sẽ phải cố gắng cùng cậu ấy, để thực hiện mơ ước của mình, thực hiện mơ ước của cậu ấy.

- Cậu vẫn chưa nói cho mình, ước nguyện của cậu là gì vậy? – Tôi nhìn Giang Hựu Thần, muốn giúp cậu ấy thực hiện giấc mơ ấy ngay lập tức.

- Mình có điều này muốn nói với cậu! – Đôi mắt của Hựu sáng như vì sao trên bầu trời đêm, tôi dường như nghe thấy tiếng tim mình đập loạn nhịp.

- Ừ...

- Nhưng không phải lúc này, mình muốn đợi đến khi...

Reng reng reng...

Giang Hựu Thần chưa kịp nói hết câu, bỗng nhiên một hồi chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi.

- A lô?! - Giang Hựu Thần nghe máy, lông mày nhíu lại. Tôi quan sát thái độ của cậu ấy, trong lòng bỗng có cảm giác bất an.

- Rồi, tôi biết rồi! - Giang Hựu Thần cúp máy, nhìn đăm đăm ra phía xa xăm.

- Giang Hựu Thần, xảy ra chuyện gì vậy? – Tôi khe khẽ hỏi, sợ cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu ấy.

Giang Hựu Thần do dự một lát, hít một hơi sâu, quay đầu nhìn về phía tôi. Cậu ấy vẫn mỉm cười, nhưng tôi biết là cậu ấy sợ tôi lo lắng, cố tình giấu lo lắng trong lòng.

- Xin lỗi cậu, Thái Linh, mình phải về rồi. - Giang Hựu Thần dứt điện thoại vào túi quần, tay trái nắm chặt thành nắm đấm.

- Ừ, cậu mau về đi! – Tôi mỉm cười gạt đầu. Chắc Giang Hựu Thần đang có vấn đề cần phải giải quyết, mình không thể làm phiền cậu ấy thêm. Những

lúc này mình phải giúp đỡ cậu ấy. Mặc dù tôi có trăm nghìn lần không muốn nhưng không thể hiện ra bên ngoài. Tôi không muốn để Hựu nhìn thấy tôi hụt hẫng, thất vọng.

- Thái Linh, trên đường về cậu nhớ cẩn thận nhé! - Giang Hựu Thần bước thêm vài bước, quay đầu lại nhắc nhở tôi. – Nhớ nhé! Cậu phải giúp đỡ mình thực hiện một điều ước đấy!

- Ủ! Tôi gật đầu tán đồng, ghi nhớ từng câu từng chữ của cậu ấy.

Bóng Hựu Thần mỗi lúc một xa, khóe mắt tôi cay cay, tôi thấy mình đang khóc thì phải. Nghĩ đến nụ cười ấm áp ban nãy, tôi thấy tim mình như được ủ ấm trong chiếc chăn bông vừa dày vừa êm.

Chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại, nhưng chúng tôi đều có trái tim dũng cảm hướng về nhau, chắc chắn không khó khăn nào có thể cản bước chúng tôi.

Tôi nắm trong tay chiếc khăn của Giang Hựu Thần, ngửi thấy mùi thơm thanh khiết thoang thoang từ chiếc khăn tỏa ra. Trên cả đoạn đường về, tôi cười ngây ngô một mình nhìn ngắm chiếc khăn.

- Thái Linh!

Đến đoạn rẽ vào ngõ nhà tôi, tôi nghe thấy có người gọi tên mình. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bóng người để tóc dài. Trời tối quá, không thể nhìn rõ mặt người đó. Ánh đèn đường le lói phản chiếu ánh sáng từ đôi khuyên tai. Đích thị là...

An Vũ Phong!

Từ khi nhận được E-mail của Vũ Phong, tôi cố tình tránh mặt cậu ấy. Tính ra cũng khá lâu rồi chúng tôi không gặp mặt nhau.

An Vũ Phong dựa lưng vào vách tường, ngược đầu lên, đi lại phía tôi. Ánh đèn hiu hắt chiếu dài bóng của Vũ Phong trên đường. Tôi lo lắng, quay người định bỏ chạy, nhưng không kịp nữa rồi!

Bộp!

Tôi chỉ thấy vai mình bị một đôi tay chắc như cùm túm chặt, rồi nhấc bổng lên. Hai chân tôi hươ loạn xạ khỏi mặt đất, cả người bị nhấc lên giữa không trung.

- Á! An Vũ Phong, cậu muốn làm gì vậy? – Tim tôi đập như gõ mõ, vừa gào thét vừa giãy đạp.

An Vũ Phong quay lại nhìn tôi, đôi mắt sáng hơi cụp xuống, mấy lọn tóc dài bị gió thổi bay vào mặt tôi. Tôi có cảm giác lo lắng sợ hãi.

Tim tôi ngừng đập, người mềm mẫn như dưa, An Vũ Phong không nói nửa lời, cắp tôi ngang lưng, rồi vác lên vai.

- An... An Vũ Phong! – Mắt tôi như muốn nhảy ra khỏi tròng.

Tên An Vũ Phong không nói lời nào, xốc tôi lên ngay ngắn, sải bước dài về phía trước.

Một bước... hai bước...

Tay của An Vũ Phong rắn như đá tảng, tôi không tài nào nhúc nhích được, muốn hét cũng không thể hét nổi. An Vũ Phong dần dần tăng tốc, vác tôi trên vai chạy phăm phăm trên đường. Người qua đường đều ngoái lại nhìn chúng tôi ngạc nhiên.

Cậu ta làm sao vậy, sao mỗi bước đi lại nặng nề đến thế? Đường như cậu ấy dồn hết sức vào đôi bàn chân!

Vù vù...

Từng trận gió thổi qua bên tai, mặt tôi rất đau, căng lên vì gió táp. Tôi nhắm nghiền hai mắt lại, đầu óc quay cuồng như lạc vào chốn mê cung...

- Đi cùng tôi, Thái Linh!

Không biết là bao lâu, đột nhiên cảm giác chuyển động trong không gian biến mất. Tiếng nói dứt khoát của Vũ Phong vang lên, văng vẳng bên tai.

Cùng đi?

Tôi mở choàng mắt, cảnh tượng trước mắt làm tôi giật mình!

Trời ạ! Xung quanh đèn nê-ông sáng trưng nhấp nháy, không khí có mùi vị giòn ngọt, còn có cả tiếng nhạc du dương như dòng suối hiền hòa chảy mãi không thôi!

Đây không phải là khu vui chơi Saint Roland sao?!

Chưa kịp định thần, tôi đã bị xốc ngược lên, từ vai An Vũ Phong chuyển sang một cái ghế cứng nhắc.

Những nan ghế lạnh như đá, đầu ghế bằng sắt uốn cong cong, các khoang ngồi chia riêng rẽ. Một lá cờ treo cao, ở giữa có hình đầu lâu!

Trời ạ! Tôi đang ngồi trên chiến thuyền của hải tặc!

- Xin quý vị chú ý! Chiến thuyền của hải tặc nhổ neo ra khơi!

Khục khục khục...

Cùng với tiếng của loa phóng thanh, tôi hoảng hốt nhìn chiếc thuyền hải tặc đang từ từ lên cao!

- A! – Tôi không kịp phản ứng, kêu hoảng hốt, vội vàng bám vào lan can ngang bằng sắt ở chỗ ngồi. Tôi như bị cả một khối khí lạnh xộc thẳng vào tim, toàn thân run rẩy.

Xoạt xoạt xoạt...

Chiếc thuyền hải tặc lay động trong không trung, lên phía trước rồi xuống phía sau. Biên độ dao động càng lúc càng lớn, càng lúc càng nhanh!

Như có người đẩy mạnh, tôi hết đồ rạp về phía trước, lại ngã bở chừng ra phía sau, tay túm chặt lồng ngực. Cảm giác sợ hãi tột độ đeo bám tôi, đầu long lên sòng sọc, đau như búa bổ.

Tôi thở gấp, gắng hết to hết cỡ:

- Mau cho tôi xuống! Tôi muốn xuống!

Xoạt xoạt xoạt...

Chiếc thuyền lắc lư tẩm thân nặng nề, công kênh của mình trong không trung. Bên cạnh tôi, An Vũ Phong không chút sợ hãi, vui vẻ để gió đùa giỡn mái tóc bồng bềnh của mình.

- Á! Mau... xin cậu mau cho con quái vật này dừng lại! – Má ơi, con thấy mình như bị túm lên cao lơ lửng rồi cho ngã nhào xuống mặt đất, sợ rúm ró, nhắm tịt mắt lại.

An Vũ Phong mở hết volume, cao giọng để âm thanh lọt vào tai tôi.

- Nếu cô đồng ý làm bạn gái của tôi, tôi sẽ thả cô xuống!

Gi cơ?!

Lời nói của An Vũ Phong khiến cho cái đầu đang kêu u u như toa xe lửa của tôi dừng bánh trong giây lát. Chỉ sau khoảng ba giây, tiếng bão biển của chiến thuyền hải tặc gào thét như muốn nhấn chìm tôi sâu xuống đáy đại dương.

Hắn ta đang dọa nạt tôi sao? Hay hắn ta đang uy hiếp tôi?

- Thế nào? Cô có đồng ý không? – Tiếng của An Vũ Phong bị gió thổi đi văng vẳng khắp nơi. Nhưng tôi vẫn gắng ngắc cái đầu lên, lắc đầu liên tục.

- Cô mà không đồng ý thì cứ ngồi thế tiếp nhé! – Tóc của An Vũ Phong rối tung lên nhưng vẫn không buông tha tôi hết lớn.

Hu hu hu... Ai mà lại thiết kế cái trò chơi giết người này?! Tim tôi như bị một sợi dây vô hình điều khiển, lúc kéo lên cao, lúc đột ngột hạ xuống thấp, dạ dày của tôi cũng muốn cho ra hết. Cả thế giới lắc lư điên loạn... như sắp vỡ làm đôi.

- Nói đi, nói là làm bạn gái của tôi! Nói đi... - Tiếng An Vũ Phong vừa khẩn thiết vừa lo lắng rõ mồn một vọng lại.

An Vũ Phong! Xin lỗi, xin lỗi...

Tôi chỉ có thể nhắm nghiền mắt, cắn chặt răng, chỉ sợ mình thốt ra ba chữ: Tôi đồng ý!

Khó chịu quá! Tôi co ro cúi mình trên ghế ngồi, chỉ mong chiếc thuyền này có một lỗ hổng, dù có phải nhảy xuống cho tan xương nát thịt còn hơn! Tôi thấy đầu mình mọng lên như thiếu ôxi, tôi đang chết sao... Chắc đây là cảm giác lúc sắp chết...

Tay tôi không còn níu chặt thanh giong được nữa, tay dần dần buông lỏng ra...

Xoạt, xoạt, xoạt...

Tàu hải tặc như bị một cánh tay khổng lồ giữ lại, tốc độ chậm lại hẳn. Đôi tay của tôi mệt mỏi rã rời, buông thông xuống đất...

Xoạt, xoạt...

Tôi tưởng là mình đang nằm mơ, tàu hải tặc dừng lại ư?

Xoạt, xoạt...

Toàn thân tôi nhũn ra như sợi bún, oằn mình nằm trên ghế, ngúc ngắc được cái đầu, một bóng người cao lớn hiện ra trước mắt.

An Vũ Phong tay nắm chặt nắm đấm, đôi lông mày nhíu lại. Cậu ta đứng trước mặt tôi, do dự một lúc, rồi bất lực buông tay ra, mắt thất thần, mở cửa đi ra phía ngoài.

- An... - Tôi định mở lời, nhưng lúc này cần chặt môi chỉ thiếu chút nữa là bật máu, nên bây giờ đau đến nỗi không mở nổi miệng.

Nghe thấy tiếng tôi, An Vũ Phong bỗng dừng bước.

- Có thật là ở bên cạnh Giang Hựu Thần sẽ không có gì phải hối hận?

An Vũ Phong cố tình quay lưng lại nói chuyện với tôi, để tôi không nhận ra thái độ của mình. Lưng Vũ Phong run lên như giận dữ.

- Tôi... - Tôi lắc đầu, nhưng trong lòng rỗng tuếch, không đáp án.

- Hóa ra trên thế giới này khoảng cách xa nhất chính là khi tôi đứng trước mặt em... - An Vũ Phong ngược mắt nhìn bầu trời, tôi nhìn thấy khóe mắt cậu ấy có gì đó sang sảng.

Trong giờ khắc Noel, cả khu vui chơi giải trí Saint Roland tràn ngập ánh sáng, những chiếc đèn đủ màu sắc trước mặt tôi bỗng nhòa đi.

- Tôi cứ nghĩ rằng làm thế này em sẽ đến bên cạnh tôi, nhưng em luôn kiên quyết đứng bên cạnh cậu ấy... - Gió thổi se se, khẽ khàng lướt qua mái tóc của Vũ Phong, thổi bay tà áo khoác. Gió thổi, thổi nghiêng nghiêng cái bóng lẻ loi, cô độc của cậu ấy.

Tiếng nhạc long cong của cỗ xe đu ngựa vang tới, không gian bỗng dịu ngọt lạ kì, dường như một giấc mơ. Tiếng đồng ca vang lên vui vẻ... nhưng chỗ chúng tôi đứng thì tĩnh lặng đến đáng sợ.

- Em... vẫn sẽ tiếp tục bên cậu ấy phải không? - An Vũ Phong quay đầu lại nhìn tôi, đôi mắt xa xăm, như con thiêu thân sắp bay vào lửa, dường như con thiêu thân đang khe khẽ cất tiếng hát khổ đau, tự thương cho thân mình.

- Vâng... sẽ tiếp tục! - Tôi không nỡ nói ra điều này, nhưng tôi phải cho An Vũ Phong biết ý định thật của mình. Tôi muốn cậu ấy sẽ tìm ra hạnh phúc thuộc về mình, chứ không phải đau khổ vì tôi.

An Vũ Phong lặng lẽ đứng trước mặt tôi, tôi không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cậu ấy.

Gió thổi bay mái tóc, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Vũ Phong. An Vũ Phong cúi đầu, cả khuôn mặt bị tóc khóa lấp, đôi vai của cậu ấy khe khẽ rung lên, cả thế giới như bị đông cứng lại.

Ánh đèn nhấp nhua nhấp nháy chiếu trên khuôn mặt Vũ Phong. Tôi thấy tim nhói đau.

- Đây, em thử nói xem, liệu người ta có kiếp sau không? - Giọng An Vũ Phong nhẹ nhàng bay lơ lửng, như sương như khói, tan biến trong không trung.

- Tôi không... biết... có thể...

- Chắc chắn là có! - An Vũ Phong bỗng nhiên quay đầu lại, môi bỗng cong lên, ánh mắt đầy hi vọng khiến người đối diện không dám nhìn thẳng. - Lúc đó tôi sẽ đến trước, sẽ tìm thấy em trước, sẽ làm em yêu tôi, và chúng ta sẽ không rời xa...

Những ngọn đèn sáng lung linh như những hòn ngọc tỏa sáng dưới đáy biển tối tăm. Trên trời vầng trăng cong cong treo lơ lửng như hàng lông mày cong cong khi An Vũ Phong cười với tôi...

Mắt tôi tự nhiên ướt nhoẹt, phía trước tất cả điều nhòa đi, chỉ nhìn thấy từng vầng ánh sáng lan toả trong đêm.

Tôi mím chặt môi, để Vũ Phong không nghe thấy tiếng nấc, rồi gật đầu dứt khoát.

- Đồ ngốc hết thuốc chữa! - An Vũ Phong dùng đôi tay ấm áp xoa đầu tôi.

Cám ơn, An Vũ Phong... Cám ơn cậu đã ở bên cạnh tôi.

Xin lỗi nhé, An Vũ Phong...

Tôi gắng sức gạt đi những giọt nước mắt bên khóe mắt, nhưng nước mắt càng chảy ra nhiều hơn.

Thời gian cứ trôi đi, An Vũ Phong nhẹ nhẽo vỗ lưng tôi. Tôi có cảm giác mình đang nằm trong chiếc nôi tuổi thơ.

- Đồ ngố! - An Vũ Phong ngược đầu lên, hất tóc, rồi vẫn làm điệu bộ tinh nghịch thường ngày, cười ma mãnh. – Sao dễ bị người ta lừa đến kiếp sau như thế nhỉ?

- ...

An Vũ Phong nhìn tôi, đôi lông mày nở ra, tay xòe ra trước mặt tôi, nâng nhẹ cằm tôi.

- Dựa vào sức của mình, cô có thể thi đạt kết quả lọt vào Top 10 đấy! Phải để cho bà chằn tinh đó nhìn cô bằng con mắt khác!

- Sao... sao cậu biết tôi muốn lọt vào Top 10? Tôi mặt mày thất sắc vì bị tóm đuôi. Tên ma lanh này cứ như thầy phù thủy vậy!

Thấy Vũ Phong lại cười nói như ngày thường, tôi cảm thấy an tâm hơn nhiều. Đây mới là An Vũ Phong mà tôi biết – ngạo mạn, lúc nào cũng ma mãnh.

- Xem ra, phải để An Vũ Phong xuất quỷ nhập thần này ra tay trợ giúp thôi! - An Vũ Phong thu tay về dưới cằm như muốn nói điều gì.

- An Vũ Phong... - Tôi nhìn An Vũ Phong vẻ khó hiểu, tìm lại bắt đầu đập thình thịch.

- Được rồi... Ngọn gió kim cương này sẽ giúp cô phụ đạo tại nhà. Đây là niềm vinh hạnh mà không phải ai cũng có được đâu đấy! - An Vũ Phong nghiêng nghiêng cái đầu, nhìn tôi cười ranh mãnh.

- Tại... sao... - Sao An Vũ Phong lại muốn giúp tôi?

An Vũ Phong nhìn tôi vẻ thần bí, đưa tay hất mấy lọn tóc phía trước, ánh mắt tinh nghịch:

- Từ nhỏ, tôi luôn bị bà chằn tinh lên lớp. Tôi rất muốn xem dáng vẻ bà ấy ngạc nhiên há hốc mồm ra sao! OK, chúng ta xuất phát thôi!

Tôi chạy về phía trước, đuổi theo An Vũ Phong.

Tiếng An Vũ Phong khe khẽ như trong giấc mơ.

- Thái Linh, nhớ nhé, dù cô gặp khó khăn gì, tôi luôn luôn ở bên cạnh.

An Vũ Phong!

Tôi ngoái đầu lại, dường như trông thấy vật gì đó phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.6 - Chương 3: Vết Trượt Dài Trong Bão Tuyết

Coming Crisis

Địa điểm:

Nhà Thái Linh

Lớp 12A2 trường Maria

Phòng giáo vụ trường Maria

Nhân Vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 12 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria

Bùi An An - học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

Mẹ Thái Linh

Mẹ Giang Hựu Thần

LỜI THÌ THẦM CỦA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể, con ước được dùng hơi thở cuối cùng

Thổi bùng lên khúc nhạc trong trẻo gửi tới

Người con yêu dấu

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Và thế là, tôi phải dốc hết sức tàn đối mặt với bài toán

éo le của số phận

oOo

Thời gian vùn vụt trôi qua, thoát một cái đã tới ngày cuối tuần, ngày học phụ đạo với An Vũ Phong đã tới.

- Ôi... biết làm sao, hôm nay mình lại bắt đầu ngày tôi luyện dưới bảy tầng địa ngục! – Hình dung ra mình được tên thầy giáo ác ma An Vũ Phong bồi bổ kiến thức cho, tôi không thể nén nổi, thốt lên.

- Cái gì mà tôi luyện địa ngục? – Ngọc Đình tò mò lộ đầu vào cười khằng khặc như ma làm.

- Ôi, tên An Vũ Phong hẹn giúp tôi ôn bài, tôi đang lo như kiến bò bụng đây! – Nghĩ đến tên cà chớn An Vũ Phong, tôi thấy lo lắng không yên.

- Gì cơ? Ngọn gió kim cương ôn bài á?! – Thượng Hội căng đôi tai thính như chuột nhắt, vội vàng lao tới, mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi.

- Ủ. – Tôi ngao ngán thở dài thườn thượt, gật đầu. Hai bà bạn hám giai đẹp sao vậy cả? Kèm học phụ đạo thì có gì ghê gớm lắm mà làm rùm beng lên?

Tĩnh tang!

Mắt Thượng Hội và Ngọc Đình như tia đá lửa đánh xoẹt xoẹt trong không trung. Một cơn gió lạnh sơn da gà thổi tới, tôi run cầm cập.

- A, dạo này tôi cũng kém lắm, chắc cũng phải học thêm!

- Môn vật lý kì này kiểm tra tôi cũng không qua! Hu hu...

Thượng Hội, Ngọc Đình nước mắt nước mũi ròng ròng, kéo tay tôi van vãn.

- Hơn nữa nhà bà cũng không chật chội gì, Thái Linh hay là...

Không đợi tôi kịp phản ứng, hai cánh tay cứng như kim của hai nhỏ bạn đã kẹp cứng lấy tôi, lôi xềnh xệch ra ngoài.

Học học học...

Tôi thở như bị đứt hơi vì bị lôi tức tốc về nhà. Tôi vói tay định mở cửa...

Két!

Ồi! Cánh cửa tự động mở, một gương mặt phấn son như vẽ hề thò ra.

- Á! Mẹ! – Tôi hét lên thán thiết, Thượng Hội và Ngọc Đình giật thót mình mất trọn tròn thỏ lố.

- Ôi Thái Linh con về rồi. – Mẹ cười híp mí, vừa mở cửa vừa vẫy tay. Thấy hai nhỏ bạn tôi tới, mẹ càng cười tươi hơn. – Tiểu Đình, Tiểu Hội, hai cháu cũng tới à? Mau vào đi, vào đi!

Tôi ngạc nhiên bước vào nhà liếc mắt nhìn mẹ từ đầu tới chân.

Mẹ mặc chiếc váy dài màu hồng tía, chiếc áo sơ mi cổ bèo màu trắng sữa. Bộ quần áo này xếp ở dưới đáy tủ cơ mà! Cổ mẹ còn đeo chiếc vòng pha lê nữa... Sao kì cục vậy?

- Mẹ... làm gì vậy? Đây là bộ quần áo mẹ mặc khi gặp bố lần đầu tiên mà! Sao... - Tôi sững sờ nhìn mẹ trân trân, miệng ngoác ra hông hốc.

- Ha ha... Tiểu Linh, con có bạn đẹp trai quá! Sao không giới thiệu với mẹ? Mẹ không còn trẻ trung gì nữa, nhưng cũng phải trang điểm đôi chút cho ra dáng chứ... - Mẹ vừa đẩy tôi vào trong, vừa nháy mắt thần bí.

Bạn đẹp trai?

Tôi lạng người: Tên An Vũ Phong đó đã đến rồi ư?

Tôi mở cửa phòng, định ngẩng đầu chào tên ác ma. Nhưng tôi đứng như trời trồng, không thốt ra lời.

Bên cạnh cửa sổ, một người đang đón ánh nắng sớm nước da rám nắng. Người đó quay đầu lại, mỉm cười với tôi.

Giang Hựu Thần?

Tôi ngăn người ra, mãi mới định thần hỏi ngây ngô:

- Hựu Thần sao cậu lại tới đây?

- Mình nghĩ ra cậu sắp phải thi giữa kì, mà mình học cũng khá nên định giúp cậu ôn bài. – Giang Hựu Thần gật đầu cười, đứng dậy đi tới chỗ tôi.

- Giang Hựu Thần? Đâu? Đâu?

- Á! Hoàng Tử!

Giang Hựu Thần vừa nói dứt câu, thì cánh cửa bỗng bị đẩy mạnh từ bên ngoài. Sau lưng tôi hai bà bạn mê trai đẹp xuất hiện, đôi mắt bay bay những trái tim hồng to tổ chảng. Thượng Hội và Ngọc Đình dùng tay che miệng, mồm há hốc hét tướng lên:

- Hoàng Tử, Hoàng tử! Không phải mình đang nằm mơ đấy chứ? – Ngọc Đình lắc lắc cái đầu si mê, xiêu xiêu vẹo vẹo lao về phía trước. Nhưng cô nàng chân nam đá chân chiêu ngã oạch xuống đất.

Rầm rầm!

Tôi đang bối rối thay cho hai bà bạn chí cốt thì tiếng chuông cửa reo lên.

- Mời vào! – Tôi vội vã ra mở cửa, nhất định là An Vũ Phong tới. Nhưng cửa vừa mở, tôi bỗng thộn người ra như bù nhìn rom.

Ân Địa Nguyên đẩy gọng kính kim loại vàng, Kỳ Dục hất mấy cọng tóc màu hung đỏ, Nghiêm Ngôn lạng lẽ gật đầu. Ba người bọn họ đi thẳng vào phòng tôi.

- Ôi, hot boy, cute boy, cool boy! Mình đang mơ! Chắc mình đang nằm mơ!

- Mau đỡ mình với, mình choáng quá, mình ngất xỉu nè!

Sau hai tiếng động kinh trời, Thượng Hội và Ngọc Đình đã quay cu đơ ra đất.

- Thái Linh, chúng ta vào ngồi đã!

- OK! Hoàng tử nói sao cũng OK! - Ngọc Đình lồm cồm bò dậy, mắt nhấp nháy hai trái tim hồng. Rồi hai bà bạn ngồi như tượng thạch cao một chỗ, nhìn chăm chăm Hựu Thần không chớp mắt.

Ba người tướng quân cũng lần lượt ngồi xuống. Chúng tôi sáu người ngồi xuống thì cánh cửa bật mở.

Giang Hựu Thần đứng dậy mỉm cười:

- Phong, cậu cũng đến đây à?

- Ủ! – An Vũ Phong nhìn thấy phòng chật ních người hơi ngạc nhiên, ánh mắt lướt qua ba vị đại tướng quân rồi nhìn thẳng vào Giang Hựu Thần. Sắc mặt bỗng lạnh tanh biến sắc.

Ôi trời ơi! Sao ông lại sắp cho bảy người đến thăm phòng chật chội của con cùng lúc, bây giờ ngay cả khí ôxi để thở cũng còn hiếm hoi.

Làm thế nào bây giờ?

- Học phụ đạo cần có không gian yên tĩnh, như thế này thì khó mà học được. Hơn nữa các môn mọi người học khác nhau chia nhóm nhé! – Giang Hựu Thần nhìn căn phòng chật như nêm cối, đề ra giải pháp tối ưu. – Nếu ai không có ý kiến khác thì chúng ta tiến hành.

Câu nói hợp tình hợp lý của Hựu Thần khiến ai cũng gật đầu đồng ý. Hựu Thần như một người thủ lĩnh chỉ huy dàn trận:

- Ân Địa Nguyên và Thượng Hội, Ngọc Đình và Kì Dục, Nghiêm Ngôn và...

Đang lúc Giang Hựu Thần phân nhóm thì mẹ tự dưng bước vào:

- Ha ha ha, xin cử cho hai anh chàng đẹp trai cùng tôi làm chút điểm tâm nhé! Chút nữa có đồ ăn cho mọi người!

- Mẹ! – Tôi nhìn mẹ, xấu hổ chỉ muốn có lỗ nẻ chui xuống: Gì mà hai chàng đẹp trai cùng làm điểm tâm chứ!

Giang Hựu Thần hướng mắt nhờ cậy Nghiêm Ngôn:

- Ngôn, cậu đi giúp mẹ Thái Linh nhé!

Nghiêm Ngôn gật đầu, đứng dậy, bước ra cửa. Mẹ cười híp mí, rồi ngó sang phía An Vũ Phong.

- Tóc của chàng trai này đẹp quá! Lại giúp tôi luôn thể nhé! Tiện thể tiết lộ bí mật cho tôi xem cậu dưỡng tóc như thế nào! Ha ha ha...

- Phong, làm phiền cậu quá! – Giang Hựu Thần đứng dậy nhìn An Vũ Phong bằng đôi mắt chân thành. – Bài tập của Thái Linh mình sẽ ôn trước, còn phần sau cậu giúp nhé!

- Ủ! – An Vũ Phong trả lời khẽ khẽ, ánh mắt cậu ấy có vẻ thất vọng.

- Mình với Thái Linh sẽ ôn tiếng Anh, cần tập đối thoại nên sẽ làm ồn ảnh hưởng đến các bạn. Bọn tớ sẽ đi phòng khác để ôn nhé! – Giang Hựu Thần cầm cuốn sách ôn tập tiếng Anh, kéo tay tôi ra khỏi phòng.

Ôi! Sao mình lại căng thẳng như thế này? Trống ngực tôi đánh thình thịch. Chỉ tôi và Hựu ôn tập với nhau... một giấc mơ ôn bài màu hồng, không biết bao nhiêu tình yêu của các thiếu nữ trong truyện đều xuất phát từ buổi học ôn với nhau.

- Mình sẽ nói vài câu để cậu dịch ra tiếng Anh nhé!

- Giang Hựu Thần lật giờ từng trang sách tham khảo tiếng Anh. Nhìn đáng vẻ cậu ấy tập trung, tôi bỗng ngây ngất chỉ muốn nhìn ngắm mãi.

Nụ cười của Giang Hựu Thần như một xoáy nước đại dương, cuốn tôi vào sâu thẳm bên trong. Lòng tôi rộn ràng như một thiên thần bé bỏng được đi dạo chốn trần gian.

Tôi nhảy... tôi múa...

Cộp!

Thiên thần bỗng bị một Sao Kim cản đường. Tôi lấy hết sức xoa xoa cái đầu vừa bị cốc, mặt mày ủ ê nhìn Giang Hựu Thần.

- Lúc học bài không được lơ đãng, không là thầy cho ăn roi đấy!

Sao lúc thường hoàng tử ngọt ngào mà khi dạy học chẳng khác nào cô chủ nhiệm chần chừ ở lớp.

Tôi chỉ còn cách nghiêm túc thi hành chỉ thị của thầy, học hành từ tể.

Đầu tiên là cách nhớ từ đơn bằng phương pháp liên tưởng, ...tiếp đó củng cố ngữ pháp... cuối cùng là thực hành...

- Thái Linh, một người vì mọi người, mọi người vì một người nói thế nào? – Giang Hựu Thần mỉm cười, chờ đợi câu trả lời của tôi.

- One for all, all for one! – Lúc này khi giảng bài cậu ấy có nhắc tới câu này, mình vẫn còn nhớ như in mà.

- Tốt lắm! Giang Hựu Thần cười híp mí, tôi cũng cảm thấy tự tin lên nhiều. Hóa ra học hành không phải là địa ngục trần gian. – Thái Linh dịch câu tiếp đây, mẹ bảo tôi chị họ tôi mai sẽ tới London.

- À, ờ... Mother told me... ờ... ờ...

“Chị họ” ư?

“Chị họ” tiếng Anh nói thế nào nhỉ?

Tôi liếc trộm Giang Hựu Thần, sợ là cậu ấy sẽ thất vọng vì tôi không nhớ nổi từ “chị họ” nói thế nào.

Tôi nắm chặt tay, vò đầu bứt tai suy nghĩ.

- Mother told me... chị họ... à... WATCH SISTER could arrive... - Tôi nghĩ mãi mới bật ra được từ “chị họ”.

- Gì cơ? Giang Hựu Thần có vẻ mặt sững sờ trước đáp án dịch của tôi, nụ cười trên môi vụt tắt. Cậu ấy ngạc nhiên khó hiểu nhìn tôi – Cậu nói gì cơ? Chị họ là gì?

- Chị họ... là... là... WATCH SISTER mà! – Tôi sợ hãi nhìn Giang Hựu Thần, lí nha lí nhí trả lời.

- Hay quá đi, “chị họ”. Cậu đáng yêu quá ha ha ha...! – Giang Hựu Thần ngậy người ra một lúc rồi ôm bụng cười ngặt nghẽo – Thái Linh, cậu thông minh quá!

Tôi xấu hổ hỏi nhỏ:

- Thật sao?

- Ha ha ha... Thật đấy, cậu đáng yêu thật! – Giang Hựu Thần xoa đầu tôi, ánh mắt sáng lấp lánh khiến tôi không tài nào rời mắt khỏi. - Có điều chúng mình phải luyện tập thêm. Bây giờ chúng mình tập nói nhé!

Tập nói tiếng Anh?

Kì quan thứ chín của thế giới chính là món tiếng Anh bằng tay của tôi, hu hu... Thái Linh này phải luyện nói sao?

Hic hic...

Ban đầu mình chỉ lo tên ác ma An Vũ Phong dạy bài sẽ cốc mình thùng đầu, không ngờ Giang Hựu Thần còn nghiêm hơn cả An Vũ Phong!

Hu hu hu...

Chúa ơi! Những câu mà Giang Hựu Thần nói con mà nghe hiểu thì con chết liền đó!

- Thái Linh, cậu đã rất cố gắng. Bây giờ có thể nghỉ xả hơi 10 phút! – Giang Hựu Thần nhìn thấy tôi mặt dài thườn thượt, mỉm cười lắc đầu. Nhưng tôi biết cậu ấy khoan dung và đầy trách nhiệm với mình.

Hura, được nghỉ 10 phút! Dây thần kinh căng thẳng như sợi dây đàn của tôi chùng hẳn xuống, trong đầu tôi bỗng có ý nghĩ nghịch cho xả láng. Tôi kéo tay Giang Hựu Thần lao ra khỏi phòng.

- Thái Linh, cậu muốn dẫn mình đi đâu?

- Chúng mình đi dòm trộm bọn họ nhé! Hay lắm đó! – Tôi nháy mắt mà mãnh nói với Hựu Thần, rồi nhẹ như chiếc lá thu lướt ngang phòng học.

- Vớ vẩn, bài khó nhằn thế này mà cũng ra cho tôi làm! Vượt chương trình! Thầy dạy gì mà nhồi như nhồi gà! – Chưa tới phòng khách mà tôi đã nghe thấy giọng nữ cao của Thượng Hội.

- Bạn Thượng Hội... - Một giọng nói bình tĩnh vang lên nhưng sau đó đã bị nhấn chìm không thương xót.

- Tại sao câu nào tôi làm cậu cũng bảo là sai! Xem ra đầu óc ông thầy này có vấn đề!

Tôi lắc đầu lè lưỡi nhìn Hựu Thần, nhẹ nhàng đến gần sau lưng Thượng Hội và Ân Địa Nguyên. Thượng Hội đang ngồi quay lưng lại phía tôi, hàng lông

mày nhú lại, trên bàn giấy nháp đầy những dấu hỏi bằng bút đỏ to đùng.

Tôi và Giang Hựu Thần nhìn nhau: Chỗ này không thể ở lại lâu, không khéo không phải đầu cũng phải tai.

Giang Hựu Thần kéo tôi, nấp sau ghế sofa đến cửa phòng tôi, Ngọc Đình và Kì Dực đang ở bên trong.

Khịt Khịt... hút hút...

Ủa? Tiếng gì kì lạ vậy?

Chưa thấy Ngọc Đình, tôi đã nghe thấy tiếng sụt sụt mũi của nhỏ.

Ai? Ai cảm lạnh vậy? Chẳng nhẽ phòng mình bị viruts SAR tấn công! Help me!

Tôi he hé đẩy ra một khe nhỏ, thấy một chiếc DVD và một đồng khăn giấy trắng!

- Hơ... Ừm... - Một chuỗi âm thanh kì lạ vang lên, tôi nghiêng đầu, ngạc nhiên khi phát hiện ra Kì Dực đưa tay lên vỗ miệng, ngáp ngắn ngáp dài.

Sịt... Sịt...

Tiếng sụt mũi lại vang lên, tôi ngoảnh đầu lại, thấy Ngọc Đình đang bê một chồng đĩa DVD đến bên Kì Dực.

Sao lại thế này? Không phải là đang ôn bài sao? Hai người này lại biến phòng của tôi thành rạp chiếu phim thế này?

- Này Tôn Ngọc Đình, không phải cô bảo chỉ xem tập cuối thôi sao? Sao lại vác ra lăm đĩa thế này? – Kì Dực nhìn chồng đĩa ngậy ra khoảng ba giây, rồi hét lên kinh hãi.

A ha ha... mình thấy có vài bộ phim kinh điển có lẽ cậu chưa xem nên mang hết cả ra! Ha ha ha... Kì Dực cậu không có khiếu nghệ thuật lắm nhì! Mình nhất định phải bồi dưỡng khiếu nghệ thuật thẩm mỹ cho cậu! – Ngọc Đình vỗ vỗ vai Kì Dực, cười tươi hơn hơ.

- Đồ điểm tâm đã xong! Các anh chàng đẹp trai vất vả quá ! Mau đến đây ăn nào! – Tiếng mẹ vọng lại từ trong bếp, mùi bánh nướng thơm nức mũi.

- Woa! được ăn điểm tâm rồi!

Bộp!

Chết rồi! Tôi chưa kịp đứng dậy chuẩn thì Kì Dực đã đẩy cửa bước ra! Tôi luống cuống nhảy về phía Hựu Thần. Những người không may mắn bước vào phòng khách để chịu chung số phận!

- Á!

Bộp... xoạt...

Xoảng... xoảng...

Xoẹt... cốp!

Mọi người đều ngã chổng gong theo kiểu liên hoàn. Nhưng đáng thương thay... món bánh nướng điểm tâm...

Hu hu hu... họ có phải đến để học ôn không vậy? Ông thần xui, ông bao giờ mới chịu buông tha cho con?!

Hura, cuối cùng mình cũng vượt rào an toàn trước khi thi 30 giây!

Hôm nay là ngày thi mà mình vẫn muộn như thường! Ai bảo mình là Miss nhọ nòi, hôm qua rõ là đã để chuông đồng hồ, thế mà hôm nay chiếc đồng hồ chết tiệt lại đình công không báo thức.

Tội của tên đồng hồ này về nhà ta sẽ tính sau, bây giờ phải gắng hết sức thi đã.

Thái Linh cố lên!

- Thái Linh! Thái Linh! Hôm nay bà là người đến muộn nhất lớp!

- Ha ha ha! Phải phạt thôi! Phải phạt thôi!

Không cần phải nói, chắc chắn là hai bà bạn vô tâm Thượng Hội và Ngọc Đình rồi. Chỉ có hai nhỏ đó trong lúc nước sôi lửa bỏng này mới còn vui đùa được.

Ngọc Đình cười ngoác miệng, vừa hét to, vừa lôi trong túi ra một dải dây màu trắng, hào hứng hết cỡ như trong đội cổ động.

- Này, mấy bà... - Tôi chưa kịp phản ứng, Ngọc Đình đã túm được đầu tôi, thắt ngay cái dây ngang trán, động tác nhanh thoăn thoắt rồi nhìn tôi gật đầu.

- Bà tự xem này! - Thượng Hội cười híp mí, chìa cái gương nhỏ trong tay ra trước mặt tôi.

Tôi lắc đầu theo thói quen, nhưng phản xạ của ánh sáng làm tôi bỗng nhìn thấy hình ảnh mới của mình.

Phía trên trán là một dải ruy băng màu trắng, bên tai trái buộc một cái nơ, ở giữa viết một từ rõ to: Quyết thắng!

- Đẹp không? Thái Linh, hôm nay chắc chắn bà sẽ vô địch! - Ngọc Đình dương dương tự đắc, tự hào trước kiệt tác của mình. Còn tôi thì tấm mình trong sự ngao ngán.

- Thái Linh! Chúc bà may mắn! - Thượng Hội và Ngọc Đình nháy mắt cổ vũ tôi, rồi trở về chỗ ngồi.

- Yêu cầu các em hãy cất hết tất cả các tài liệu có liên quan vào cặp, rồi đặt lên trên bục giảng. Sau đó chúng ta sẽ bắt đầu thi! - Cô giáo vịn tay ôm một tập đề đã được niêm phong bước vào lớp. Cả lũ học sinh tụi tôi đều hít một hơi sâu.

Cô giáo có biệt hiệu là "Giám thị phái nặng xanh" bởi biện pháp trông thi chặt tay, lượn từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới như nặng xanh. Học sinh nào khi nhắc tới vị giáo vụ tiếng tăm lừng lẫy này cũng sợ mất mặt, không dám ho he. Ngày thi hôm nay sẽ không ít chiến sĩ phải đầu rơi máu chảy.

Nhìn ánh mắt nghiêm nghị của cô giáo, tim tôi bỗng loạn nhịp, nhưng nhanh chóng ổn định trở lại - Thái Linh, mày phải bình tĩnh!

Tất cả lớp đều lần lượt mang cặp sách lên bục, đột nhiên, bộp...

Một tiếng kêu vang lên, một cánh tay vô tình chạm vào bàn tay tôi, những chiếc bút trên bàn rơi loạt xoạt xuống đất.

- Xin lỗi! Tôi vẫn chưa kịp phản ứng thì đã nghe có người xin lỗi. Mặc dù câu nói xin lỗi không có vẻ thiện chí lắm, nhưng cũng rất kịp thời.

- Không sao! - Đánh rơi bút mình tự nhặt lên cũng được. Tôi vừa trả lời vừa quay đầu muốn xem người đó là ai.

Vừa quay lại, mình bỗng phải hít một hơi thật sâu!

Một đôi mắt trong veo đang nhìn chằm chằm mình, ánh mắt lạnh lùng, đôi môi đỏ thắm rướn lên cao, như tất cả mọi người trên thế giới này đều là kẻ thù của cô ta. Cô nàng xinh xắn, ngạo mạn đó không ai khác là hoa khôi tiếng tăm lừng lẫy - An An!

Tôi sợ hãi, sao lại là cô ta?

- Xin lỗi, mình đụng phải bàn làm bút của cậu rơi, có cần mình nhặt lên hộ không? - Ánh mắt của An An và tôi gặp nhau. Ánh mắt cô ấy đầy vẻ đố kị căm phẫn, nhưng lời nói nghe rất hiền hoà, dễ nghe.

- Không... không sao! Để mình tự nhặt! - Tim tôi treo ngược trên cành cây, các neuron thần kinh căng lên, run rẩy cúi xuống nhặt bút. Sau một hồi lo lắng, tôi đã đặt được bút ngay ngắn lên bàn, liếc mắt nhìn An An.

An An mặt hơi đỏ, hơi thở gấp gấp, mắt cụp xuống, cứ như việc nhặt bút vừa rồi nên để cho cô ta chứ không phải tôi. Nhìn thấy tôi. Cô ta không nói nửa lời, mặt mũi khó coi, tức tốc quay người, vòng tay trước ngực về chỗ.

Lúc này cô ấy muốn lên bục giảng cơ mà? Sao bây giờ lại về chỗ ngồi?

Tôi ngạc nhiên ngoảnh đầu nhìn, cô ấy dường như có vẻ hấp tấp, vội vàng. Không phải để ý nhiều như thế, miễn là An An không trêu chọc giễu cợt mình là may lắm rồi.

Nghĩ tới đây, tim tôi trở lại nhịp đập bình thường. Nhưng lòng vẫn thấp tha thấp thỏm không yên.

An An từ trước đến giờ là đứa kiêu ngạo, đụng hòng đồ người khác mà chưa bao giờ biết cất câu xin lỗi. Chắc hôm nay Thái Linh tôi giẫm phải gì nên mới may mắn đến vậy, được nghe từ chính mồm quý sò tộc của An An nói câu xin lỗi, lại còn suýt được quý tộc nhặt bút cho.

Reng reng reng!

Chuông báo thi đã ngân lên, tôi cố gắng xoá khỏi đầu đoạn kí ức về vang vừa rồi, hít một hơi sâu, nhặt bút lên khai chiến. Trận đấu thứ nhất: Môn tiếng Anh.

- Thái Linh, ngày mai cậu phải cố lên nhé! Mình đợi để chúc mừng cậu!

Nhớ lại mẩu tin nhắn Giang Hựu Thần gửi cho mình ngày hôm qua, trong lòng tôi bỗng dậy một luồng sức mạnh vô bờ bến! Mặc dù không thể gặp mặt thường xuyên, nhưng Hựu luôn ở bên cạnh động viên an ủi tôi, không hề bỏ rơi tôi một giây nào...

Bút chì trong tay tôi xoàn xoạt đưa trên giấy. Từ trước đến giờ chưa bao giờ tôi có cảm giác thoải mái khi làm bài như vậy. Trước đây mỗi khi thi, đầu tôi là một mớ bông bong, mắt hoa lên vì chẳng có câu nào tôi biết trả lời cả. Hôm nay đúng là Thái Linh đã hoàn toàn lột xác, ngọn bút đưa như ngọn gió, cứ như có sức mạnh linh thiêng trợ giúp. Mặc dù những cục u trên đầu vẫn hơi đau nhưng mình phải công nhận Giang Hựu Thần đã giúp cho mình nắm chắc bài như cháo chảy. Hầu hết các câu trong bài tôi đều đã làm. Đúng là bây giờ mình mới hiểu câu nói: Như rồng gặp mây, như cá gặp nước.

Thời gian cứ trôi đi nhanh thoăn thoắt, tôi không dám dừng bút, chỉ sợ thời gian không đủ.

Đột nhiên, cộp cộp cộp...

Tiếng gậy cao gót dồn dập bước tới, tôi ngược đầu lên, thấy cô giáo đang nhíu mày, mặt mày nhăn nhó bước tới.

- Em! Tôi chưa hết ngạc nhiên thì cô giáo đã lôi bài tôi, tiếng nói như dao cứa, cắt ngang không khí tập trung làm bài của tất cả học sinh – Thi cử mà mang tài liệu vào phòng quay cốp! Câu nói của cô giáo chủ nhiệm như sét đánh ngang tai.

- Tài liệu nào cơ ạ? Em không... - Tôi mặt đỏ gay cãi.

- Còn xảo biện gì chứ? Em tự xem đi! – Cô chủ nhiệm nhìn thẳng xuống bàn tôi, với tay rút từ bàn lên một tờ giấy ruột mèo, trên đó viết đầy chữ tiếng Anh.

Ai mà nhìn thấy đều biết đó là phao thi!

Thịch thịch thịch...

Tìm tôi đập liên hồi, tôi không hề quay cốp, nhưng sao phao thi này lại ở bàn của tôi?

- Cái này không phải... không phải của em! – Tôi run rẩy nhìn cô chủ nhiệm, đầu quay o o một câu hỏi to đùng, chỉ lắc đầu liên tục.

- Không phải của em? Thế ai đặt dưới bàn em chắc? – Giọng cô giáo sắc lạnh như lưỡi dao cạo cứa vào cổ họng tôi. Tôi đưa tay ra định xem tờ giấy đó viết những gì, nhưng một cánh tay đã xoẹt qua, cướp mất tờ giấy.

- An An? – Tôi quay đầu nhìn An An vui vẻ ra mặt nhìn tờ giấy.

Nhìn thấy tôi, An An vênh mặt lên, nhếch mép khinh miệt.

- Thái Linh, định huỷ tang chứng sao? – Sắc mặt nhò ngạo mạn dễ sợ. – Định nuốt nó à?

- Tôi... tôi không! Tôi không hề chép phao thi, tôi muốn chứng minh tờ giấy này không phải tôi viết! – Cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía tôi, một loạt tên độc đang lao vào tìm tôi. Dù bị oan nhưng tôi nói thế nào cũng chẳng ai tin. Mồ hôi tay tôi đầm đìa, môi cắn chặt.

- Thái Linh, em thông minh lắm! – Cô chủ nhiệm vòng tay trước ngực. – Em biết rõ là sẽ đối chứng nét chữ nên đã đánh máy, đúng không?

Đánh máy sao?

Đùng đoành... Đùng đoành...

Trời xanh dậy sấm ư? Mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được nỗi oan! Tia hi vọng rửa oan cuối cùng cũng mất tiêu!

- Thái Linh, học sinh lớp 12A2! – Cô giáo chủ nhiệm nhấc giấy thi của tôi, nói như hét lên. – Bài thi của em bị huỷ! – Nói xong cô quăng bài thi của tôi trên bàn.

- Không, em không quay cốp! Em không có... - Cô chủ nhiệm không hề quay lại nhìn tôi bước ra khỏi phòng thi, An An cười nhặt rồi về chỗ ngồi, tất cả mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao về nhân cách của tôi.

Ông thần xui ơi! Sao đúng lúc này ông lại tìm đến con?

- Yêu cầu Thái Linh, học sinh lớp 12A2 lên phòng giáo vụ ngay! Yêu cầu Thái Linh học sinh lớp 12A2 lên phòng giáo vụ ngay!

Từ phòng học đến phòng giáo vụ, loa phát thanh luôn lặp lại thông báo này. Tôi bước đi nặng nề trong tiếng xì xầm bàn tán, những cánh tay chỉ trỏ của lũ bạn học.

Vào trong rồi sẽ xảy ra chuyện gì?

Thông báo về nhà?

Cảnh cáo kỉ luật?

Hay là buộc thôi học?

Không không không...!

Mình không hề quay cóp! Tại sao mình phải chịu phạt chứ? Mình nhất định phải tự thanh minh!

Cộc cộc!

- Vào đi! – Tiếng cô giáo giáo vụ đằng sau cánh cửa nặng nề mùi thuốc súng.

Tôi khẽ đẩy cửa, bước vào phòng giáo vụ.

Ngồi giữa ghế sofa là cô giáo chủ nhiệm, ngồi bên cạnh là hoàng hậu Xianai States - Mẹ Giang Hựu Thần.

Phía sau Giang Hựu Thần, Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn và Kì Dực cũng tới.

- Thái Linh, em to gan lớn mật thật đấy! – Tiếng cô giáo như sấm rền bên tai, cô đập mạnh xuống bàn, đứng dậy, vòng qua bàn ra phía trước mặt tôi. – Thật không ngờ, trường Maria lại có kiểu học sinh gian dối trong thi cử như thế này! Thật là nhục nhã!

Gian dối trong thi cử?

Hai chữ nặng hàng nghìn tấn ép lên tim tôi, tôi ngược mắt nhìn lên, gặp ánh mắt đang nhìn tôi chăm chăm – ánh mắt của mẹ Hựu.

Mắt mẹ Hựu đầy tức giận, thất vọng và hoài nghi! Còn một chút khinh thường mỉa mai!

- Em không hề gian dối! – Không hiểu sao khi nhìn thấy ánh mắt của mẹ Hựu tôi lại dũng cảm tự biện hộ cho mình.

- Thái Linh, em đừng có quanh co chối tội, tôi tận tay bắt quả tang, chẳng nhẽ tôi lại nhìn nhầm? – Cô giáo vụ liếc xéo tôi như muốn móc họng tôi ra, tiếng nói đanh lại.

Tôi không biết phải giải thích ra sao, chỉ có thể lặp đi lặp lại câu: Em không gian dối! Nhưng ai tin tôi đây?

Hai bàn tay tôi đan chéo vào nhau, cúi gục mặt xuống. Mặc dù không làm sai, không hề phải xấu hổ nhưng khi đối mặt với sự lạnh lùng, nhục mạ của cô giáo vụ và mẹ Hựu, tôi không còn chút dũng khí nào.

- Thái Linh, cô không hiểu lẽ nghĩa gia giáo cũng đành nhưng chút đạo đức nhân phẩm tối thiểu cô cũng không có! – Khi tôi và cô giáo vụ đang đối chất thì mẹ Hựu bỗng lên tiếng. Miệng mẹ Hựu dẫu lên, lời nói như nhát dao chém thẳng vào tim tôi. Chẳng nhẽ đây là lời phán quyết cuối cùng?

Tôi... tôi không quay cóp! Tôi không mất nhân cách!

Tiếng nói trong tim tôi ứ ra nhưng không phát thành lời. Một cảm giác nóng nóng ran ran tràn vào mắt tôi, tôi cắn chặt môi cho mình không bật khóc.

Thái Linh, đừng khóc!

- Hựu Thần con nhìn rõ chưa! – Mẹ Hựu sau khi đưa ra phán quyết cuối cùng, quay đầu lại, nói với Hựu một câu lạnh như băng.

Tôi không hề làm sai! Tôi không quay cóp! Tôi nhìn Hựu lắc đầu, trong lòng hoang mang vô độ.

Giang Hựu Thần có tin tôi không?

- Mẹ, con tin Thái Linh, con cũng xin mẹ hãy tin vào Thái Linh! – Đúng lúc tôi bị khủng hoảng tinh thần đến cùng cực thì một giọng nói đanh thép vang lên.

Đây là tiếng của Hựu Thần mà!

Tôi xúc động ngược mắt nhìn Giang Hựu Thần đang đứng đối diện. Đôi mắt Hựu đen như viên đá nhìn tôi, đôi mắt nghiêm nghị và tràn đầy niềm tin, hai tay nắm chặt.

Hựu... tin tôi!

Tất cả uất ức trong lòng tôi bỗng như vỡ òa! Mũi tôi cay cay, nước mắt trào ra như suối, rơi tí tách.

- Hựu, hãy để ý tới địa vị của mình. – Mẹ Hựu mặt đanh lại, nhìn thẳng Hựu, dường như không thể tin là Hựu lại giúp tôi, giúp một đứa “quay cóp”.

- Hôm nay dù là ở địa vị hay thân phận nào, con cũng tin Thái Linh, bạn ấy không hề quay cóp!

- Giang Hựu Thần dường như hiểu được ý nghĩ trong mắt mẹ cậu ấy. Từ cậu ấy toát ra một luồng sức mạnh, đôi mắt nhìn kiên định.

- Cháu... cháu không hề gian lận trong thi cử! – Có Giang Hựu Thần ủng hộ và bảo vệ, tôi càng kiên định thanh minh cho sự trong sạch của bản thân.

Tôi gắng lấy hết dũng khí, nhìn mẹ của Hựu Thần.

- Cháu muốn dùng hết sự cố gắng nỗ lực của bản thân để chứng minh cho bác thấy cháu không phải là một người luôn luôn chỉ biết tụt lùi, thất bại.

- Hừ...! – Nghe tôi nói mẹ Giang Hựu Thần hừ một tiếng khinh bỉ, bước ra phía cửa, đứng trước mặt tôi.

- Đây là cái mà cô gọi là sự cố gắng nỗ lực à? Thái Linh, cuối cùng tôi cũng nhận ra cô là loại người nào!

- Cháu... - Tôi muốn tự thanh minh cho mình nhưng ánh mắt đầy ác ý của mẹ Hựu Thần muốn xé xác tôi thành trăm mảnh.

- Mẹ! Hoàng hậu của Xianai States mà xét đoán người khác chủ quan vậy sao? – Ánh mắt Giang Hựu Thần không chút do dự hay sợ hãi, cậu ấy tiếp tục đờ lấy những câu nói khiến tôi gục ngã.

- Hựu Thần, ta tin vào nhân chứng mà vật chứng mà con cho là ta sai ư? - Mẹ Hựu tiếp tục dùng giọng nói cay nghiệt đâm nát trái tim tôi. - Ở đây với loại người này chỉ tốn thời gian, chúng ta về thôi!

- Bây giờ con không thể về được! – Giang Hựu Thần quay đầu đi, tiếng nói cứng cỏi không khuất phục.

- Con còn biết ta là hoàng hậu sao? Con cũng nên nhớ lấy thân phận và địa vị của mình! – Mẹ Giang Hựu Thần đưa mắt nhìn Hựu rồi liếc ánh mắt lạnh như băng sang phía tôi. – Nửa tiếng nữa chúng ta còn có cuộc phỏng vấn qua điện thoại, hoàng tử của Xianai States không được cố chấp như trẻ con! Con phải nhớ lấy thân phận và trách nhiệm của mình!

Mẹ Giang Hựu Thần nói xong, quay người, đi thẳng một mạch ra ngoài không thèm quay đầu nhìn lại.

Ánh mắt Hựu Thần bỗng trĩu nặng ưu tư. Tôi biết câu nói của mẹ Hựu về trách nhiệm của một hoàng tử làm cho cậu ấy suy nghĩ. Giang Hựu Thần là hoàng tử, đương nhiên cậu ấy phải gánh trên mình trách nhiệm nặng nề.

Hựu Thần đứng nguyên tại chỗ, khuôn mặt lộ rõ vẻ khó xử. Cậu ấy từ từ ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt đầy áp lực lo lắng, buồn phiền. Cuối cùng cậu ấy thở dài.

- Thái Linh, mình phải làm tròn trách nhiệm của mình, nhưng mình sẽ không bao giờ bỏ rơi cậu!

Không bao giờ bỏ rơi...

Giang Hựu Thần đã đi khuất, tôi vẫn đứng trơ trơ không nhúc nhích. Cú sốc vừa rồi khiến tôi không gượng dậy nổi, Giang Hựu Thần có trách nhiệm với cả đất nước còn mình luôn gây cản trở, luôn làm ảnh hưởng đến cậu ấy.

Những lời nói cương quyết, ánh mắt tin tưởng vẫn hiện rõ trong đầu tôi. Liệu mình có thể dũng cảm bước tiếp? Liệu mình có thể không bỏ cuộc dù gặp bất cứ khó khăn gì?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 4: Thì Thầm Truyền Thuyết Ngọn Gió Nhiệm Màu

Sweet memory

Địa điểm:

Nhà Thái Linh

Con đường nhỏ trong thành phố Saint Roland

Phòng giáo vụ trường Maria

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THÀM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể, con nguyện khoác trên mình bộ xiêm y đồ

rực màu lửa

Khe khẽ nhón bước chân nhảy múa bên khe suối xanh

trong mát lành

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là tôi trở thành diễn viên đóng thế Jang Nana trong

màn siêu nhân trịnh muối xoay tròn lu đất.

oOo

- Này cái con nhỏ Thái Linh đó còn dám đi học nữa cơ à?

- Ủ, thật là đồ không biết xấu hổ, nếu là tôi thì chẳng còn FACE mà đến trường, quay cốp gian lận!

Trong khuôn viên trường, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng người ta bàn tán xôn xao. Gió thu lạnh buốt không biết vô tình hay hữu ý thổi đến bên tai những tiếng nói sắc lạnh muốn cửa vào tim tôi nhỏ máu. Khó khăn và nhọc nhãi qua một ngày dài như một thế kỉ, tôi cúi đầu, bước vội vã về nhà.

Cốp!

Đầu tôi đập vào cánh cửa, tôi thở hắt ra. Vừa bước vào nhà, tôi bỗng đứng sững lại như bị đóng băng.

Nhà tôi như bị kẻ trộm vào lục lọi, đồ đạc vứt lung tung, trên ghế sofa còn có vài cái túi to đựng đồ!

- Tiểu Th... ái! – Đột nhiên tôi nghe thấy giọng của mẹ vọng ra từ căn phòng phía trong! Tôi ngược đầu lên, nhìn thấy một bóng người tiều tụy liêu xiêu bước ra.

- Tiểu Thái... mẹ có lỗi với con!

Mẹ sao vậy? Sao giọng nói của mẹ lại lạc đi? Tôi lo lắng, sai bước lao đến bên, nắm chặt bàn tay run rẩy của mẹ.

Mẹ cúi mặt, mắt nhìn xuống dưới sàn nhà, lặng lẽ kéo tôi đến bên cạnh sofa, chậm chậm đưa tay ra, tìm kiếm đồ gì đó trong mấy cái túi to.

- Tìm ra rồi! – Mắt mẹ bỗng sáng lên, tay trái rút nhanh từ trong túi ra một chiếc lược gỗ! Mẹ xoay người tôi, tôi có cảm giác một luồng khí lạnh từ đầu xộc vào đến tận tim Mẹ chải tóc cho tôi!

- Mẹ, mẹ...! – Tôi lo lắng thốt lên, sao hôm nay mẹ lại khác ngày thường vậy nhỉ?

- Tiểu Thái, từ bây giờ trở đi sẽ không còn ai chải tóc cho con nữa đâu! – Mẹ không hề để ý đến phản ứng của tôi, tiếp tục chải tóc cho tôi, đột nhiên mẹ với tay lôi ra một tuýp thuốc đánh răng và bàn chải.

- Mẹ! – Tôi lo sợ lùi về phía sau, mẹ cũng không cản tôi, tự mình lấy thuốc đánh răng lên bàn chải.

- Thái Linh, để mẹ giúp con lấy thuốc đánh răng! Từ nay về sau mỗi sáng thức dậy con phải tự lấy thuốc đánh răng cho mình nhé!

Nghe giọng nói run rẩy của mẹ, tim tôi bỗng đập loạn nhịp, hắt tay mẹ ra.

- Mẹ, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ nói cho con nghe đi mẹ!

- Có người gọi điện đến nhà mình nói là mẹ cho con đóng giả nam đi học trường British để lừa đảo một khoản tiền lớn. Tiểu Thái, có lẽ mẹ không thể ở cùng con được nữa, mẹ ... – Tiếng mẹ bỗng bình tĩnh đến lạ lùng, mắt tôi càng lúc càng to tròn, đầu óc quay mòng mòng.

Ngồi tù ư?

Tôi hoài nghi nhìn mẹ, nhưng mẹ đột nhiên gơ tay ra, móc từ trong cái bao lớn một thanh sô cô la Dove!

- Tiểu Thái, đây là thanh sô cô la mẹ giấu con mua tuần trước mà chưa ăn, nếu không mẹ sẽ hối hận lắm – Ánh mắt mẹ đầy tiếc nuối, đau thương, tiếng bắt đầu run run. – Chắc chắn trong tù mẹ không có sô cô la để ăn. Nào Tiểu Thái, ăn cùng mẹ miếng sô cô la cuối cùng này đi con!

- Mẹ, mẹ nói rõ xem nào ... – Tôi sốt ruột hỏi dồn, ánh mắt bi thương, đau khổ của mẹ khiến tôi cuống cuống không biết phải làm gì.

Crắc!

Mẹ bẻ mạnh thanh sô cô la ra làm đôi, rồi so xem miếng nào lớn hơn, đưa ra trước mặt tôi.

- Miếng này lớn hơn, phần con! Miếng nhỏ này mẹ sẽ giữ lại, để khi ngồi trong nhà lao buồn thì lấy ra xem..

- Mẹ, mẹ đừng nói xui xẻo! Mẹ sẽ không ngồi tù đâu, phải không ạ? – Tôi lo sợ trước thái độ bất thường của mẹ, xoa tay không muốn lấy miếng sô cô la. Không, mẹ đang nói dối mình!

- Tiểu Thái... – Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng, hoảng hốt của tôi, mẹ bỗng bật cười, kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng xoa đầu, giọng nói dịu dàng ảm áp. – Mẹ lo lắng nhất là con đó, con gái ngốc! Sau này mẹ không có ở nhà, nhớ tự lo cho bản thân. Buổi sáng phải ăn sáng nghe chưa!...

- Không! Con không muốn xa mẹ! Con không muốn... – Mũi tôi bỗng cay xè, nước mắt rơi lã chã.

Không... Mình không muốn rời xa mẹ... Mẹ là gia đình ảm áp của mình!

- Mẹ yên tâm, mẹ sẽ không sao đâu! – Tôi ngược đầu, vuốt mấy lọn tóc có vài sợi bạc của mẹ, giọng dứt khoát.

- Thôi nào, con gái! Giúp mẹ sắp xếp hành lý thôi! – Giọng mẹ ảm áp, gắng nín cười với tôi, đưa tay chỉ ra phía phòng của mình.

- Hành lý? Đây không phải đều là ...?! – Mắt tôi nhòa lệ nhìn mẹ, không biết mẹ đang định làm gì.

- Chỗ đồ này? Đương nhiên không phải là toàn bộ hành lý đâu! – Mẹ đẩy tôi vào trong phòng. Toàn thân tôi như bị sét đánh trúng, chôn chân tại chỗ.

Trời ơi! Trong phòng mẹ, tay nải, bao đồ chất ngang tầm đầu người!

- Tiểu Thái, mẹ con thuộc hàng quốc sắc thiên hương, cho nên phải đắp mặt nạ dưỡng da mỗi ngày! Ngoài ra cần phải bổ sung vitamin C và khoáng chất, con xem, cái máy xay sinh tố này rất thích hợp cho mẹ ...

Nghe mẹ giới thiệu sự cần thiết của từng món đồ, tôi muốn té xỉu! Chẳng nhẽ mẹ định ngồi tù với núi đồ này? Sao mình có cảm giác là mẹ chuẩn bị ở khách sạn năm sao nhỉ?

- Ôi! Mẹ đột nhiên nhảy dựng lên, chạy tót vào phòng khách, ngồi xuống ghế sô pha, bật tivi, vẫy vẫy tay trong khi mắt dán chặt vào màn hình. – Tiểu Thái con dọn dẹp giúp mẹ nhé, chờ mẹ xem xong chương trình này sẽ lại giúp con!

Gì cơ? Sao bây giờ tôi lại thành người dọn dẹp bãi chiến trường cho mẹ thế này?!

Tôi hai tay chống hông. Thật bức mình mẹ quá, giờ phút này rồi mà còn ...

- Xin lỗi, tôi tạm thời không thể nhận lời đón tiếp quý vị được.

Tôi đang quay người dọn dẹp đồng đồ, thì một giọng nói vọng đến khiến tôi sựng người!

Giọng nói này là của ...

- A! Tiểu Thái mau ra đây xem này! – Tôi đang ngó quanh tìm nơi phát ra giọng nói thì mẹ đã kinh ngạc thét lên, tay chỉ vào màn hình tivi. – Đây là anh chàng đẹp trai đến nhà ta lần trước mà! Trời ơi! Còn lên cả ti vi nữa cơ à! Máy quay đặt hướng này trông cậu ta đẹp trai quá!

Xoẹt – Tôi lao tới trước tivi như muốn nhảy bổ vào trong.

Giang Hựu Thần!

Cậu ấy mặc một bộ áo sơ mi tối màu, dáng người cao cao, nước da rám nắng căng lên, đôi mày nhíu lại, đôi mắt nhìn nghiêm nghị, cương quyết.

Mình không nằm mơ đấy chứ?

Tôi nghĩ rằng mình đang gặp ảo giác, vội vàng đưa tay lên dụi mắt, nhưng Giang Hựu Thần vẫn đứng trước mặt rõ như ban ngày. Tôi vội dí sát mặt vào phía màn hình, mắt tròn xoe.

Dường như Giang Hựu Thần đang bị một nhóm phóng viên xúm lại phỏng vấn.

- Hoàng tử Giang Hựu Thần, nghe nói trước đây hoàng tử và một nam sinh có tên là Thái Lăng có quan hệ tình cảm, hoàng tử giải thích thế nào về tin này? – Một phóng viên vẫn cố tình đưa micro ép Giang Hựu Thần trả lời.

Có quan hệ đồng tính với nam sinh?

Bọn họ đang nói Giang Hựu Thần và mình sao? Tim tôi như bị bóp nghẹt.

- Xin lỗi quý vị, hôm nay tôi chỉ trả lời những câu hỏi có liên quan đến đất nước Xianai States của chúng tôi. – Giọng Giang Hựu Thần vẫn bình thản, cậu ấy ngẩng cao đầu, miệng mỉm cười lịch sự đáp lại.

- Hoàng tử Giang Hựu Thần, nghe nói hoàng tử đã từng đánh nhau với lũ du côn. Với tư cách một hoàng tử, ngài cho rằng hành động cư xử của mình ra sao? Có phải hoàng tử coi đó là một hành động anh hùng thượng nghị? – Một phóng viên khác chạy tới trước mặt, hướng mic về phía Hựu.

- Tôi tin rằng tất cả các quý vị ở đây đều là những người có đạo đức nghề nghiệp vì vậy sẽ không bao giờ đuổi hình bắt bóng! – Nụ cười vẫn tỏa sáng trên đôi môi của Hựu, cậu ấy dừng lại rồi nói tiếp – Tôi mong quý vị sẽ quan tâm tới các tin tức có ý nghĩa, có giá trị hơn. Mong quý vị không để những tin vớ vẩn đó làm ảnh hưởng đến không khí chung!

- Hoàng tử Giang Hựu Thần... Xin hỏi, lần này hoàng tử đại diện cho Xianai States...

Giang Hựu Thần quả nhiên rất giỏi! Có thể bình yên như không thoát khỏi miệng lưỡi sắc nhọn của đám phóng viên báo lá cải! Tôi nhìn ngắm Hựu trên tivi, phong thái vững vàng chừng chạc. Đúng rồi, hay là mình nói chuyện của mẹ với Hựu! Cậu ấy nhất định có cách giúp mình giải quyết!

Ánh mắt tôi tràn trề hi vọng nhìn Hựu. Đầu tôi nặng trĩu. Tôi bỗng thấy Hựu bước ra khỏi đám phóng viên, đưa tay ra bấm huyệt, xoa thái dương cho tôi.

Tim tôi dường như bị ai cửa nát ... Mỗi ngày cậu ấy đều phải nhận lời mời phỏng vấn nhiều vậy sao? Mỗi ngày dù là phóng viên có thiện ý hay ác ý tới phỏng vấn cậu ấy đều phải đón nhận sao?

Những quả bọc phá ngăm liên tục nổ đê lên tim cậu ấy, cậu ấy chắc rất mệt mỏi, rất đau đớn! Nhưng cậu ấy cứ phải giữ phong thái hoàng đế đặc của một hoàng tử, vẫn phải mỉm cười với cả thế giới này...

Tôi đắm đắm nhìn Hựu, rồi tự mình bỏ ý định nói với cậu ấy: Hựu đã đủ mệt mỏi rồi, mình không thể dồn hết gánh nặng lên vai Hựu.

Reng reng reng...

Chuông tan học ngân lên, lại một ngày học nặng nề trôi qua. Tôi điều tra cú điện thoại khủng bố mất cả ngày mà chẳng có manh mối gì. Nghĩ đến cảnh mẹ lo lắng sợ hãi, tim tôi như bị đá tảng đè nặng đến nghẹt thở.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Tôi gắng hết sức lắc lắc cái đầu đau như búa bổ, móc điện thoại ra khỏi túi, gọi điện về nhà xem mẹ có sao không.

Tu tu tu...

- Merci Merci! – Tiếng mẹ ở đầu dây, tôi nhắm mắt lại hình dung ra khuôn mặt tràn trề hạnh phúc của mẹ.

- Mẹ, con sắp về nhà rồi!

- A! Là Tiểu Linh hả con? Nói cho con một tin vui! Hôm nay mẹ vừa ngủ dậy đã hoàn toàn trẻ lại! Vừa mới bước ra cửa thím Lý ở nhà bên đã khen mẹ phải trẻ lên đến năm tuổi.

Tiếng mẹ bên đầu dây sang sảng, tôi bịt đầu điện thoại, màng nhĩ như sắp rách ra đến nơi.

Nhưng có đưa điện thoại ra xa cách hai chục phân, tôi vẫn nghe thấy tiếng mẹ nói oang oang.

Crộp kệt crộp kệt!

Tiếng gõ cửa chi của nhà tôi mới có! Chỉ cần gõ mạnh một chút là cánh cửa nhà tôi sẽ phát ra tiếng như sắp đổ đến nơi.

- Đồ lừa đảo, mở cửa ra ngay!

- Mẹ, mẹ nói gì cơ? – Trong điện thoại có tiếng lạ vọng tới, tim tôi bỗng thắt lại, chẳng lẽ đang xảy ra chuyện gì sao?

- À ... không, không! Tiểu Thái, mẹ phải đi đắp mặt nạ đây, thôi nhé! – Mẹ vội vàng cúp điện thoại.

Đồ lừa đảo?

Không xong rồi! Mẹ gặp nguy hiểm!

Tôi run bắn, vội gấp điện thoại lại, chạy như tên bắn về nhà.

Bình!

Tôi lao phải cái tường chắn ngang lối đi, tôi bị đẩy lùi lại phía sau. Ngược đầu lên nhìn hóa ra là tên An Vũ Phong chứ chẳng có cái tường nào cả.

- Này đồ ngốc, đứng ngăn ra giữa đường làm gì vậy? – An Vũ Phong nghiêng nghiêng cái đầu, khuôn mặt tinh nghịch – Có phải lên chức đại ngốc lừng danh rồi không? Phư phư phư... Thái Linh, định chạy đi đâu vậy?

Giờ phút này tôi chẳng còn tâm trí cãi nhau với tên An Vũ Phong, đầu tôi o o nhắc lại những câu nói lại vừa nghe được trong điện thoại. Tôi chỉ nghĩ tới mẹ, tôi chỉ muốn mau mau về đến nhà.

Qua ngõ rẽ kia là về tới nhà rồi!

Hai chân tôi nặng như đeo đá, nhưng tôi vẫn gắng chạy tiếp! An Vũ Phong bám ngay sau tôi, hỏi với nhưng tôi cũng chẳng có thời gian để trả lời.

Xoẹt!

Sao trước cửa nhà tôi lại dán toàn giấy đỏ thế này? Lại còn có chữ viết bằng mực đen: Đồ lừa đảo!

Trời ơi! Trong lòng tôi xáo trộn và có dự cảm không lành! Nhưng ban nãy mẹ vẫn còn...

Nghĩ đến mẹ gắng gãi bộ tươi cười, tôi bỗng thấy chua xót, nước mắt ứa ra. Bước chân tôi trĩu nặng, tôi dừng lại bần thần trước cửa như chú chim nhỏ không biết bay về phương trời nào.

Tôi thở dốc, nước mắt giàn giụa, như kẻ điên lao vào xé tan những tờ giấy dán ở cửa.

- Mẹ ơi... Mẹ ơi... – Tiếng nói của tôi lẫn với tiếng nấc nghẹn, hai tay tôi vẫn không ngừng vò nát, xé rách những mảnh giấy khốn kiếp.

Xạt xạt xạt... Giấy bị gió thổi tung lên, những tờ giấy như điệu vũ giương oai trước mặt tôi. Đột nhiên có một cánh tay giúp tôi xé những tờ giấy quái quỷ đó xuống.

- Xảy ra nhiều chuyện như thế tại sao không nói gì với tôi? Tôi nói rồi, dù cô có gặp bất cứ chuyện gì, tôi vẫn luôn ở bên.

Tôi ngược đôi mắt nhòe lệ nhìn thấy những cọng tóc bay trước gió của An Vũ Phong.

- Rút cuộc đã xảy ra chuyện gì? – An Vũ Phong chau mày tiến sát gần, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt nhìn thấu tận tâm can tôi. – Tôi đã nhìn thấy rồi, cũng đoán được một phần, lẽ nào cô muốn tiếp tục giấu giếm?

- Tôi ... – Nhìn thấy ánh mắt lo lắng và quan tâm của An Vũ Phong, vành đai phòng vệ cảnh giác của tôi hoàn toàn sụp đổ. Nước mắt tôi xối xả, khóc nức lên, rồi kể lại từ đầu đến cuối cho An Vũ Phong.

- Sao không nói với Giang Hựu Thần? – Nghe tôi kể, An Vũ Phong tròn mắt ngạc nhiên.

Nhắc tới Giang Hựu Thần, ruột gan tôi như có người xát muối. Tôi thật vô dụng, Giang Hựu Thần đã khó khăn lắm rồi, tôi không hề giúp được gì ngược lại chỉ gây phiền phức thêm cho cậu ấy...

- Không thể nhờ cậu ấy giúp được phải không, cậu ấy còn phải tự giải quyết những chuyện khác nữa. – An Vũ Phong dường như có đôi mắt thần nhìn thấu tâm can tôi. Lời nói của cậu ấy nhắc lại lời nói trong lòng tôi. Phong ngược mắt lên, rồi hít một hơi dài. – Xem ra phải dựa vào tôi thôi!

Dựa vào Phong ư?

Đầu óc tôi rối tung lên, trân trân nhìn An Vũ Phong như người ngoài hành tinh.

- Phư phư... – An Vũ Phong bỗng cười ranh mãnh, khác hẳn với Vũ Phong trầm tĩnh lúc nãy, Phong đưa tay ra vuốt tóc, nháy mắt tinh nghịch. – Này cô

bạn Thái Linh, hay là chuẩn bị đi mua vé số nhỉ? Vận may đang đến với cô đó! Xem nào, ngay cả một anh chàng đẹp trai, tài năng xuất chúng như tôi mà cũng chuẩn bị giúp cô bạn cơ đấy.

Nói xong, An Vũ phong còn chu môi ra, làm động tác hôn gió với tôi.

K... ha k... ha...

Mặc dù ban nãy tôi còn khóc như mưa, nhưng giọng nói và cử chỉ lém lỉnh của An Vũ phong làm tôi phải bật cười.

- Ha ha ha, cô bạn Thái Linh, tôi rất vĩ đại phải không? Tôi đang cứu rỗi cho con người bất hạnh là cô đấy!

Điều bộ tự tin của An Vũ Phong làm tôi bỗng cảm thấy ấm lòng. Vũ Phong thật sự giúp được mình sao?

Nhưng khi thấy nụ cười ranh mãnh vạn kiếp bất biến của Vũ Phong, tôi bỗng thấy bất an.

- Thế nào bạn Thái Linh, mau cảm ơn tôi đi chứ! – An Vũ Phong rướn mày, giọng pha thêm chút mật ong. Ừ trời ơi! ... Đáng vẽ và giọng điệu đồ ngon đồ ngọt của Vũ Phong lúc này khiến mình liên tưởng tới con cáo trong truyện “Cô bé quàng khăn đỏ”.

- Cảm... ơn...! – Tôi rướn cái cổ cứng như ướp đá của mình, gật như bả cùi.

- Lời nói gió bay, phải có giấy trắng mực đen. – An Vũ Phong lôi tập giấy và cái bút từ trong cặp sách ra, viết xoẹt xoẹt trên giấy, rồi đưa tờ giấy chữ to như gà mái ghe ra trước mặt tôi.

Cái gì vậy?

Tôi đón lấy tờ giấy, mắt thô lỗ, suýt nữa thì làm rơi xuống đất.

HỢP ĐỒNG TUYỂN DỤNG NỮ SIÊU NHÂN TRỪNG MUỐI MÚA BỤNG...

Bên A do tình huống đột xuất, cần một khoản tiền.

Bên B do lòng tốt tương thân tương ái bạn bè, ra đường gặp chuyện bất bình, tuốt đao tương trợ.

Yêu cầu bên A phối hợp với bên B hoàn thành điều tra xã hội học, và đảm nhận toàn bộ phần thực hiện, tức là đóng thành nữ siêu nhân trừng muối để múa bụng trong khu náo nhiệt nhất trung tâm thành phố Saint Roland. Nếu bên A có thể thu hút được trên 100 người đến xem cho bên B tiện làm điều tra xã hội học, thì sau khi hoàn thành công việc, bên B lập tức trả cho bên A khoản tiền thù lao là 5,000USD.

Một trong những điều khoản trách nhiệm của hợp đồng này là bên A khi múa bụng phải luôn giữ tư thế đẹp, có tinh thần trách nhiệm với công việc.

Bên A: Bên B: An Vũ Phong

- Này bạn Thái Linh, mau kí tên vào. Sau khi kí xong tôi sẽ giúp bạn! – An Vũ Phong dúi mạnh cái bút vào tay tôi, chỉ vào tờ giấy, giục tôi kí.

- Đây... – Tôi đứng sững người, tay lạnh toát, mắt nhìn An Vũ Phong nghi hoặc.

- Này, cô có định kí không đây? Nếu không kí là tôi đi đấy! – Thấy tôi chần chừ, An Vũ Phong sốt ruột quay người định bỏ đi.

- Tôi... kí! – nghĩ tới mẹ, nghĩ tới những mảnh giấy đỏ ghi chữ “Đồ lừa đảo”, tim tôi thất lại. Tôi nắm lấy cái bút, kí vào phía bên A.

- Ô... phư phư phư... – An Vũ Phong vẽ mặt đắc ý, mồm ngậm, lấy lại tờ giấy, xem kĩ lại một lần nữa. Đột nhiên, ngước mặt lên, nghiêng nghiêng đầu, đáng vẽ bất chính, miệng cười ngoác đến tận mang tai.

Gió nhẹ thổi qua, ánh mặt trời cuối chiều tỏa ra những tia nắng yếu ớt nhưng ấm áp, mọi việc sẽ ổn thôi.

Bỗng dưng tôi thấy ớn lạnh sống lưng...

Ánh nắng mặt trời chiếu vào những cây ngô đồng hai bên đường, xuyên qua kẽ lá, bóng nắng lấp lánh như sao trên mặt đất. Trên đường những người khách bộ hành vẫn vui vẻ đón nhận những điều mới mẻ như ngày thường.

- Thật là... thật là phải làm vậy sao?

Tôi tần ngần đứng trước khu náo nhiệt nhất trung tâm thành phố, mặt mày ừ ừ nhìn An Vũ Phong đang tỉnh queo như sáo.

- Đương nhiên rồi, hợp đồng đã kí mà! – Những sợi tóc dài của Vũ Phong sáng bóng dưới ánh nắng, phản quang vào mắt tôi.

Hắn ta lòi từ giấy hộp đồng ra phe phẩy rước mặt.

Ôi! Một bản hộp đồng bất công... Tôi nhìn người trên đường đông như kiến cỏ, tìm bắt đầu đập dữ dội.

- Này, cầm lấy! – An Vũ Phong “tốt bụng” gi cái đầu siêu nhân trứng muối vào tay tôi, miệng huyết sáo vui ra mặt.

Tôi nhìn trân trân đôi mắt của quả trứng vịt muối, trên trán của siêu nhân trứng còn có một vạch dài màu đỏ. Sau khi định thần, tôi ngo ngác ngược đầu lên nhìn bộ mặt điềm nhiên như không của tên An Vũ Phong, nói lấp bắp đến nỗi suýt cắn vào lưỡi:

- Cái này, cái này...

- Cái này là để đội lên đầu! Nếu không thì sao gọi là super-girl trứng muối được? – An Vũ Phong cười tươi roi rói. – Nếu cô thay đổi ý kiến thì thôi, An Vũ Phong này từ trước đến nay không ép ai bao giờ!

Hu hu... phải ngâm bồ hòn làm ngọt. Đúng là:

Kẻ cầm ăn phải tâm sen *Đắng cay ráng chịu, nổi lòng ai nghe?* Tôi mang bộ mặt cay cú nhìn tên An Vũ Phong, nước mắt lưng tròng đeo chiếc đầu super-girl trứng muối lên đầu.

- Xong rồi, Thái Linh, sau đây chúng ta sẽ biểu diễn màn cực sốc! – Tiếng An Vũ Phong oang oang bên ngoài. Tôi nấp trong cái đầu trứng muối, hậm hực với tên sói ác độc khoải bầy trò oái oăm.

Oa oa oa... Trời đất ơi, không khí trong cái đầu trứng muối này ngọt ngào quá, tôi trợn mắt như hết hơi, đầu nặng trĩu trĩu, chân tay mềm nhũn vì thiếu khí. Ôi khó thở quá!

- Mọi người mau đến xem, super-girl trứng muối biểu diễn múa bụng! Xin đừng bỏ qua cơ hội hiếm có này!

Tiếng An Vũ Phong phồng mang trợn má quảng cáo chan chất bên tai. Chúa ơi, chẳng nhẽ ngày tận thế đã tới rồi sao?

Tôi gắng gượng, kéo cái áo T-SHIRT lên, để lộ phần rốn vẽ hình Ortman, chân tay lẩy bẩy, nhúc nhích phần bụng dưới ...

Đừng ai nhìn thấy tôi... Đừng ai nhìn thấy tôi...

Tôi lăm nhăm như người cầu kinh, trong đầu hiện ra chữ *Vạn* của Phật tổ. Mong Phật tổ linh thiêng giúp con, đừng để ai nhìn thấy con trong bộ dạng này.

- Các anh đi qua các chị đi lại, xin đừng bỏ lỡ dịp may hiếm có! Xin các ông các bà, các cô các chú, các anh chị em hãy mau tới đây thưởng thức màn trình diễn nghệ thuật của super-girl trứng muối mới ra lò. Mà trình diễn hot nhất thành phố Saint Roland đây! – Thằng cha An Vũ Phong ba trợn đó vẫn tiếp tục thân nhiên quảng cáo ồm ồm như rao vặt.

Tách!

Một giọt mồ hôi to như hạt đậu nhỏ xuống, mặt tôi đỏ như gấc. Tên An Vũ Phong đúng là đồ giầu đồ bím leo, chẳng nhẽ hắn cho là mình đang bán bánh mì giữa chợ hay sao mà quảng cáo là mới ra lò?

- Trình diễn nghệ thuật à? Nghe hay đấy!

- Mẹ ơi, con muốn xem! Con muốn xem cơ!

Người đi đường nghe thấy tiếng rao vặt “đầy sức hút” của tên Vũ Phong liền túm tụm dãn lại. Những người đi qua đi lại lần lượt cũng dừng lại, chúng tôi bị quây kín bởi vòng trong vòng ngoài. May mà có cái đầu trứng muối, nếu không chắc mình phải nhảy từ đỉnh Everest để tự sát mất. Đã trót thì trót, tôi nhắm mắt, lắc lư phần bụng cứng đờ.

- Cách tạo dáng này cũng được đấy chứ?

Tạo dáng?

Sao chẳng ai có chút mắt thẩm mỹ nào thế nhỉ?

- Đây là màn trình diễn đặc sắc kết hợp nhuần nhuyễn hài hòa giữa hình tượng super-girl trứng muối hiện đại và nghệ thuật múa bụng Tây Á truyền thống. Mọi người xem, những nếp uốn... – An Vũ Phong vừa nói, vừa đập bồm bộp vào vai tôi, nhắc nhẹ tôi – Mau làm sóng trên bụng đi!

Sao tên mặt dày này lại có yêu cầu quá đáng thế nhỉ?! Bụng tôi lép như tôm thế này thì lấy đâu ra sóng?

- Mẹ, con muốn chụp với siêu nhân trứng muối! Tôi đang cố làm cho bụng mình “lăn tăn gọn sóng” thì tiếng một cậu nhóc vang lên.

- Ha ha... muốn chụp ảnh phải không nhóc? – Tiếng An Vũ Phong vui như mở cờ vọng lại. Đúng là thằng cha lòng dạ đen tối! Ta mà là siêu nhân trứng muối thật thì ta sẽ không tha cho mị, tên ác nhân!

- Siêu nhân trứng muối, mau quỳ xuống, để ta trèo lên vai!

Sao thằng nhóc này ngang ngược thế nhỉ? Đúng là người làm sao của chiêm bao làm vậy... Người mà An Vũ Phong mời đến xem biểu diễn chẳng khác gì hấn cả!

Tôi đành phải khom lưng xuống, lần mò đến gần thằng nhóc đáng ghét. Để ta xem người mặt mũi thế nào, nếu không có người ở đây ta sẽ té tởm với người.

Tách... tách...

Không biết ai chụp ảnh... Một bức, hai bức, ba bức...

- Mẹ ơi con muốn làm siêu nhân trứng muối! Con phải đánh bại quái vật! – Tiếng tên nhóc thì lại lạnh lạnh bên tai.

- OK, nhóc, thử đấu với siêu nhân trứng muối xem ai có khả năng đánh bại quái vật! – Giọng nói quen quen này...? Lại là tên An Vũ Phong, ác ma của đời tôi.

- Woa, woa! Con muốn đấu với siêu nhân trứng muối! – Thằng nhóc lại vùi vỉnh.

Ồ ơ ơ... Tôi máy mắt liên tục, run bần bật trong cái đầu trứng muối. Không xong rồi! Một dự cảm bất an bao trùm khắp người tôi.

- Wao, xem cú đại náo thiên địa của ta đây! – Tiếng hét non nớt của một đứa trẻ dội đến, tôi bị huých mạnh một cái. Ôi mắt tôi như thấy hàng trăm vì sao sa, trời quay đất quay...

Bình!

Tôi dò dẫm như kẻ mù...

Tôi bỗng đâm sầm vào người trước mặt, tôi gắng sức đỡ cái đầu nặng như chì để giữ thăng bằng cho khỏi ngã.

- Cảm ơn! – Người đó đỡ lấy tôi, tôi rồi rít cảm ơn!

Người này không cau gợn hay bức tức vì bị đâm vào, cứ thế im lặng.

- Cảm ơn! – Tôi lí nhí cảm ơn lần nữa, phần eo có cảm giác là lạ. Sao eo mình lại có cảm giác âm ẩm, mềm mềm? Ôi! Thằng cha đó ôm tôi ư?

- Này, buông tôi ra! – Trời ơi, thằng cha đó định lợi dụng tôi. Tôi nộ khí xung thiên, gơ tay ra đẩy mạnh thằng cha xồm đó. Nhưng vì đẩy mạnh quá nên cái đầu trứng muối cũng bị rơi ra!

Đồ háo sắc, mau hiện nguyên hình! Ta không dễ lợi dụng đâu nhé!

Cái đầu trứng muối rơi ra, tôi thấy không khí xung quanh dễ thở làm sao! Mở mắt ra, xem tên háo sắc đó mặt ngang mũi dọc ra sao nào...

Dưới ánh sáng mặt trời, nước da hồng hào căng mọng, đôi lông mày lười mác, đôi mắt tối màu huyền hoặc, cái mũi cao, và... mái tóc dài...

Kẻ ôm chặt tôi không buông ra lại là tên An Vũ Phong!

- An Vũ Phong, mau buông tôi ra! – Tôi giãy giụa nhưng tên An Vũ Phong vẫn không buông tha.

- Ha ha... Thái Linh, nói cho bé ngốc biết nhé! Giãy giụa vô ích thôi! Nhưng không phải lo đâu, chúng ta đều làm theo hợp đồng thôi! – Giọng cười đắc ý của tên An Vũ Phong vọng lại bên tai, tim tôi bỗng thất lại.

- Hợp đồng... Hợp đồng đâu có viết như thế? – Tôi lo lắng, giọng lạc đi, kêu lên.

- Thái Linh? – Tiếng An Vũ Phong bỗng dịu dàng pha chút giận hờn. Tôi nheo mắt lại, mặt đỏ lựng lên, tôi như kẻ lạc trong đêm, gắng tìm một giọng nói quen thuộc. Bỗng phía trước xuất hiện một dáng người cao cao, đôi mắt sáng, nước da rám nắng, ánh mắt đầy vẻ phần nộ.

Tay tôi buông thõng xuống.

- Giang... Giang Hựu Thần?!

- Phong, cậu đang làm gì thế? Thái Linh là con gái sao cậu lại để cho cô ấy làm việc này? - Giang Hựu Thần nhìn chăm chăm vào tay An Vũ Phong, tôi cúi đầu, đôi tay của An Vũ Phong vẫn ghì chặt lấy eo tôi.

- Không phải vậy đâu! Phong chỉ...! – Giang Hựu Thần đang hiểu nhầm, nghĩ rằng An Vũ Phong định chinh tôi. An Vũ Phong bỗng chau mày lại. Tôi lấp

bấp định giải thích, thì không kịp nữa.

- Tôi thì sao nào?! – An Vũ Phong buông tôi ra, giận đùng đùng lao đến trước mặt Hựu Thần, hất hàm.

- Tôi không cho phép ai làm tổn thương đến Thái Linh, kể cả cậu! – Giang Hựu Thần không đếm xỉa đến cái đầu bốc hỏa của An Vũ Phong, ánh mắt cương quyết, dường như chẳng việc gì có thể khiến cậu ấy lùi bước.

- Định bảo vệ cô ấy ư? – An Vũ Phong hừ một tiếng khinh khinh, phản kích lại. – Nhớ cho kĩ, khi cô ấy đau khổ tuyệt vọng, khi cô ấy khó khăn, người ở bên cô ấy không phải là cậu, mà là tôi!

- Tôi cảm ơn cậu, nhưng tôi đã nói rồi: tôi sẽ bảo vệ cô ấy! – Giang Hựu Thần nhìn về phía An Vũ Phong rồi đi sượt qua người Vũ Phong đến bên cạnh tôi.

- Cậu không đủ tư cách để bảo vệ cô ấy, đừng hòng mang cô ấy đi! – An Vũ Phong sôi máu vì lời nói của Hựu, tức run lên, quay người lại, vòng tay ra trước mặt tôi, giữ tôi trong lòng mình.

- An Vũ Phong! – Tôi sợ hãi kêu thất thanh, nhưng An Vũ Phong không hề để ý đến tiếng kêu của tôi, kéo tôi sát chặt vào lòng, tôi không cự quạ nổi.

- Phong, cậu buông cô ấy ra! – Giọng Hựu vẫn bình tĩnh, ánh mắt bỗng sâu thẳm đầy suy tư.

- Cậu dựa vào cái gì kia chứ? – An Vũ Phong vẫn lì lợn, phản bác lại. – Nếu có bản lĩnh thì cậu hãy tự mình bảo vệ cô ấy, đừng kêu tôi bỏ cuộc!

- Được! – Ánh mắt Giang Hựu Thần bỗng đổi khác, hết sức quả quyết. Cậu ấy dùng bàn tay mạnh mẽ của mình giữ chặt vai An Vũ Phong, nhân lúc Vũ Phong nói lỏng người, kéo tôi từ chỗ Vũ Phong vào lòng mình.

Lúc đôi vai tôi chạm vào ngực cậu ấy, mặt Giang Hựu Thần bỗng biến sắc, lông mày nheo lại.

Phụt!

Mũi Giang Hựu Thần chảy máu!

Tôi hoảng lên, giúp cậu ấy bịt dòng máu tuông từ cánh mũi, nhưng cậu ấy xua tay. Tôi lo lắng cuống quýt.

- Giang Hựu Thần, ngay cả chạm vào người cô gái mà mình thích mà còn chảy máu mũi, cậu có tư cách gì mà lớn tiếng sẽ bảo vệ cho cô ấy?! – Giọng An Vũ Phong mỉa mai sắc lạnh như dao.

Lời nói của Vũ Phong chém một nhát lên người Hựu, cậu ấy sững người lại, mắt tức giận nhìn Vũ Phong, tay nắm chặt nắm đấm, đấm vào ngay giữa mặt Vũ Phong.

Mặt Vũ Phong hằn đỏ vết đấm, mắt hơi sưng lên.

- An Vũ Phong! – Tôi hét lên.

- Thế nào, tôi nói đúng phải không, cậu đau lòng chứ gì? – An Vũ Phong nhếch mép cười, rồi xoa xoa lên chỗ bầm tím.

Vũ Phong cũng không chịu để yên, đấm mạnh vào bên má Hựu.

Bốp!

Mặt Hựu cũng bị sưng lên, máu mũi chảy bắn tung tóe. Nhưng cậu ấy không hề cau mày, trả đòn lại vào trũng cằm của Vũ Phong.

- Cậu đừng chọc giận tôi! – Giang Hựu Thần vùng tay lên cao, giọng tức giận, mắt bình tĩnh.

- Hừ, cuối cùng cậu cũng dám ra tay! Tôi muốn cho cậu một trận từ lâu rồi! – An Vũ Phong vẫn không chịu bót lời lẽ cay nghiệt. Hai người vừa đánh nhau vừa lòi qua tiếng lại.

Bốp! Bình! Bốp!

Những cú đấm của Hựu Thần, của Vũ Phong vung qua vung lại trước mắt tôi, tôi chỉ thấy mắt mình hoa lên, lòng rối ren.

- Dừng lại! Hai người mau dừng lại! Dừng đánh nhau nữa! Dừng đánh nhau nữa!

Tôi cố gắng hét to, nhưng chẳng có ích gì. Hai người này muốn giải quyết xong mọi ân oán, càng đánh nhau càng hăng máu.

- Dừng đánh nữa! Dừng đánh nữa! – Tôi nước mắt giàn giụa, lao thẳng vào giữa, định dùng thân mình để cản cú đấm mạnh như trời giáng của hai bên.

- Thái Linh! – Nhìn thấy tôi lao tới, Giang Hựu Thần bỗng rút đôi tay đang vung lên của mình! Tôi chỉ thấy có ai đó ôm chặt lấy tôi. Giang Hựu Thần ôm tôi quay người một trăm tám mươi độ.

Bốp!

Tiếng một cú đấm phát ra, tôi quay đầu lại, thấy An Vũ Phong không kịp thu lại nắm đấm của mình, đấm trúng vào lưng Hựu.

- Giang Hựu Thần! – Cậu ấy đau điếng cả người, tôi vội vàng đỡ Hựu, ngo đầu ra phía lưng. – Cậu đau lắm phải không? Sao cậu lại lấy người che cho mình?

- Mình không sao! – Giang Hựu Thần thở mạnh, lắc lắc đầu an ủi tôi. Cậu ấy nhú mồm vì đau nhưng không muốn tôi sợ.

Tôi đứng phắt dậy, định trách móc Vũ Phong, chỉ thấy cậu ấy đứng thần người tại đó, ánh mắt đờ đẫn.

Gió lạnh thổi rối tung mái tóc bơ phờ của Vũ Phong, như cố ý thổi rất mặt cậu ấy. Đôi tay nắm chặt hồ hững buông thong như không còn chút sức lực nào.

- An... - Con cháu giận của tôi bỗng nhiên biến mất tăm. Tôi chưa kịp kêu tên cậu ấy thì Phong đã lăm lũi đi xa, bóng cậu ấy hằn in trên đường.

Tách...

Đột nhiên tôi thấy ánh sáng nháy lên.

Tách... tách... tách!

Tôi có cảm giác mình là mình tinh trên chiếc thảm đỏ, ánh sáng liên tục chớp lóa trước mắt, khiến tôi không mở mắt ra được.

Không kịp đợi tôi phản ứng, một bóng đen cầm máy ảnh nhanh như cắt chạy vào một con ngõ.

- Đứng lại! – Tôi định chạy đuổi theo nhưng bị một bàn tay kéo lại. Giang Hựu Thần một tay giữ chặt mũi, một tay túm lấy tôi. Tôi vội vàng hất tay cậu ấy ra vì sợ máu mũi sẽ chảy nhiều thêm.

- Thái Linh, đừng đuổi nữa! – Giang Hựu Thần bị hất tay ra ngạc nhiên rồi lấy lại tinh thần. - Sao... sao cậu lại tránh mình?

- Mình không... không có! – Tôi cúi đầu vờ về mép áo, trong đầu hiện lên ánh mắt mệt mỏi của Giang Hựu Thần trong buổi phỏng vấn.

Mình không thể làm phiền cậu ấy, tuyệt đối không thể!

- Rõ ràng cậu đang né tránh mình! – Giọng Giang Hựu Thần bị kích động nhưng không hề tức giận mà hơi chua xót. – Trong nhà xảy ra nhiều chuyện như thế sao cậu không nói với mình? Cậu không tin là mình có thể bảo vệ cho cậu ư?

- Không... không phải... không phải thế! - Tôi nhìn ánh mắt dịu dàng của Hựu Thần, tim như bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim xuyên qua. Càng đau xót tôi càng không muốn cho Hựu Thần biết hoàn cảnh của tôi lúc này. Tôi không biết phải làm sao, nước mắt ứa ra.

Giang Hựu Thần nắm lấy tay tôi kéo tôi chạy theo. Nếu cậu ấy bị chảy máu nữa, sẽ ngất mất, tôi định rút tay lại nhưng Giang Hựu Thần đã nắm chặt tay tôi, không buông.

Vù... vù... vù...

Tôi bị Giang Hựu Thần giật tay kéo đi, chỉ nghe thấy tiếng gió xung quanh.

Gió đông lạnh thổi vào mặt chúng tôi ran rát, thổi khô những giọt nước mắt trên má, tôi khịt khịt mũi, hơi thở gấp gấp dần, trán chúng tôi thấm đẫm những giọt mồ hôi, nhưng Giang Hựu Thần vẫn chạy về phía trước.

Hộc... hộc...

Giang Hựu Thần ngẩng cao đầu, không hề có ý dừng lại! Cậu ấy... cậu ấy muốn đưa mình đi đâu? Mình không chạy nổi nữa rồi!

- Đứng... đừng chạy nữa! – Dường như đã chạy được một thế kỉ, tôi mỏi rã rời đến nỗi không chịu nổi, rút tay ra khỏi tay Hựu, hai tay chống vào đầu gối, mặt đỏ căng nhìn cậu ấy!

Giang Hựu Thần cũng bắt đầu thấm mệt, thở hổn hển.

- Giang... Giang Hựu Thần! – Không biết tôi lấy sức mạnh ở đâu, hét lên với Hựu. – Cậu định làm gì vậy? Cậu muốn đưa mình đi đâu?

- Ha ha... xem ra biện pháp của mình rất có hiệu quả. – Giang Hựu Thần mỉm cười nhìn tôi với ánh mắt chân thành. – Thái Linh, có phải cậu không còn thấy buồn nữa đúng không?

- Ồ... - Tôi nhìn Hựu, cậu ấy thở hổn hển mà vẫn cười được. Quả thật trong lòng tôi mọi buồn phiền đã tiêu tan hết.

- Chạy bộ là cách trút mọi bức dọc buồn phiền hữu hiệu nhất! Lúc lòng mình buồn phiền, mình sẽ chạy. Chạy xong, mình thấy lòng đỡ nặng phiền muộn!
- Trần Giang Hựu Thần roi xuống một giọt mồ hôi sáng lấp lánh, trườn theo bờ má xuống dưới cằm.

Trút bỏ phiền muộn... trút bỏ phiền muộn?

Tôi bối rối, đúng là lúc chạy bộ tôi đã quên mọi buồn phiền! Nhưng... bỗng nhiên nghĩ tới... ánh mắt tôi bỗng trĩu nặng ưu phiền.

- Sao vậy? Vừa mới dừng lại không chạy nữa lại buồn rồi à?

- Không, mình... mình rất ổn! – Tôi miễn cưỡng cười gượng, cố gắng nhếch môi lên để cười.

- Khi lòng vui vẻ không bao giờ mắt lại đầm lệ. – Nhìn tôi đang gượng sầu làm vui, Giang Hựu Thần hơi rướn đôi mày. – Chẳng nhẽ cậu không thể kể cho mình tâm sự của cậu sao?

Mắt đầm lệ?

Tôi vội vàng chớp chớp mắt, một dòng nước nóng từ khóe mắt rớt xuống, trườn theo sườn má. Khi tôi mở mắt, mắt tôi đã nhòe đi. Tôi đưa tay lên má thấy ướt nhẹt, toàn là nước mắt! Trong lòng tôi bỗng thấy chan chất mẫn mẫn.

- Chỉ là mình chạy nhanh quá... chạy nhanh quá! – Tôi cắn chặt môi, lau dòng nước mắt. Nhưng nước mắt vẫn tuôn ra như suối, càng lau đi lại càng nhiều thêm.

Không được, mình sẽ không được khóc! Minh thể này thì Giang Hựu Thần sẽ lo lắng, mình sẽ chất thêm gánh nặng cho cậu ấy!

Tôi gạt nước mắt nhưng những giọt nước mắt ấy dường như rất ngang bướng không nghe lời tiếp tục rơi lã chã, mắt tôi bắt đầu có cảm giác đau đau.

Nghe không, dừng lại ngay, những giọt nước mắt ương bướng!

Nhưng nước mắt tôi như nước biển lúc thủy triều lên càng lúc càng mạnh.

- Thái Linh, đừng tự dằn vặt mình, nhìn cậu đau khổ mình đau lòng lắm. – Đôi mắt nhòe nhoẹt của tôi nhìn thấy ánh sáng ấm áp từ đôi mắt Hựu, cậu ấy đưa một cánh tay về phía tôi, mở bàn tay ra, trong đó có một chiếc khăn tay màu trắng tinh khiết. Bàn tay Hựu khẽ khàng đưa về phía tôi, nhẹ nhàng lau cho tôi những giọt nước mắt.

Đôi mắt tôi mở to, lấp lánh nước mắt, nhìn khuôn mặt dịu dàng tuấn tú trước mặt mình...

Vù... vù... vù...

Gió đông ra sức cào xé, tấp quật những rặng cây xác xơ bên đường, phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết.

Tôi ngửi thấy mùi thơm thoang thoang từ chiếc khăn tay. Tôi đã khóc, khóc thật to như chưa bao giờ được khóc. Đôi tay cứng cáp của Hựu đặt nhẹ lên vai tôi, một cảm giác ấm dịu lan truyền đến tận tâm can tôi.

- Thái Linh, không ngờ lúc cậu khóc... - Đợi khi tôi bình tĩnh lại, Giang Hựu Thần vừa cười vừa nói.

- Sao cơ? – Tôi hơi bối rối, lo lắng nhìn Hựu.

- Giống hệt nhóc Maruko! Hi... hi... hi...! – Giang Hựu Thần nhìn tôi cười híp mí.

- Cậu... đồ đáng ghét! – Tôi bĩu dài môi. Đầu tôi bỗng hiện ra hình ảnh nhóc Maruko trong truyện nước mắt nước mũi lòng thông, tôi tự làm phép so sánh với mình lúc khóc rồi bật cười khanh khách.

- Hắt xì... hắt xì... - Giang Hựu Thần cười, đột nhiên hắt xì. – Lạnh quá! Ôi tuyết rơi rồi!

Tuyết rơi rồi?!

Tôi bỗng thấy vai mình run lên vì lạnh, cúi đầu nhìn xuống, những bông hoa tuyết như những mảnh pha lê rơi xuống lòng bàn tay tôi, rồi bị hơi ấm làm cho tan chảy.

Tôi bất giác ngước đầu lên, một chút tuyết đang bay lura thừa trên đầu, khắp không gian đều có ánh sáng trắng của những bông hoa tuyết li ti. Dường như có những thiên thần bé nhỏ hạ phàm cùng với những bông tuyết trắng, lạng lẹ tròn trên mặt đất.

- Đẹp quá...! – Tôi khe khẽ thốt lên.

- Ủ...! – Giang Hựu Thần ngẩng đầu nhìn bầu trời tối âm u và những bông hoa tuyết trắng xóa. Cậu ấy lặng người đi một lúc lâu. – Có thể, mọi việc rồi sẽ qua đi...

Xoẹt...

Một chiếc xe sang trọng màu đen mang những cánh tuyết xoẹt ngang trước mặt rồi dừng lại chỗ Giang Hựu Thần.

Chiếc xe này quen quá...

Tôi chưa kịp định thần thì cánh cửa xe mở ra, hai người mặc bộ đồ màu đen bước xuống, rào bước về phía Giang Hựu Thần, cung kính cúi người:

- Hoàng tử, mời ngài về cùng chúng tôi.
- Đợi đã, ta còn việc chưa giải quyết xong! – Giang Hựu Thần khẳng khái xua tay, đi đến phía trước mặt hai người áo đen.
- Nhưng thưa hoàng tử... thế này thì chúng tôi làm sao ăn nói được với hoàng hậu... - Hai người áo đen dõi theo Hựu, giọng nói đầy vẻ khó xử.
- Đợi ta hai phút! – Hựu trầm lặng giây lát rồi bỗng ngừng đầu lên, quả quyết ra mệnh lệnh.
- Vâng! Hai người đó vội né sang một bên chờ đợi. Giang Hựu Thần quay người, lấy từ trong túi ra một bức thư, đưa cho tôi.

Đây là cái gì vậy?

Tôi mở phong thư ra. Gì cơ?

ĐƠN TỰ THỨ

Tôi Lâm Từ Hạo xin tự thứ:

Thái Linh không hề gian lận trong thi cử, tất cả đều do tôi bày kế cho nữ sinh trường Maria hãm hại...

Gì cơ?!

Lâm Từ Hạo bày kế hãm hại tôi...

Hình ảnh đau đớn mấy hôm trước lại hành hạ tôi. Tôi nhớ lại thái độ kì cục khác thường của An An khi va vào bàn tôi..

Hóa ra là mưu đồ của họ!

- Giang Hựu Thần! – Tôi có cảm giác vui mừng khi mây tan lại nhìn thấy mặt trời. Tôi ngoảnh đầu lại định nói biết bao lời cảm kích với cậu ấy nhưng khi nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của cậu ấy, tôi không thể nói lên lời.

- Thái Linh, mình có việc phải đi trước. – Giang Hựu Thần mỉm cười, ánh mắt tràn đầy sự yêu thương. – Nhưng cậu hãy nhớ rằng, bất luận xảy ra việc gì, mình vẫn luôn bên cậu!

Giang Hựu Thần lên chiếc xe sang trọng đó rồi biến mất khỏi tầm mắt của tôi, chỉ còn lại những bông hoa tuyết cứ rơi rơi mãi.

Hoa tuyết rơi trên má tôi, lạnh lạnh.

Nhưng lòng tôi lại ấm áp.

- Hắn ta bỏ lại cô như vậy sao? – Một giọng nói lạnh như băng vang lên phía sau lưng. Tôi thấy An Vũ Phong từ từ tiến lại, khuôn mặt đầy đau khổ.
- Cậu ấy...
- Cậu ta không có khả năng để bảo vệ cô! – An Vũ Phong có vẻ tức giận, hai tay nắm chặt.
- Không, cái này Hựu đưa cho tôi.... - Tôi đưa đơn tự thú của Lâm Từ Hạo cho An Vũ Phong xem. Cậu ấy sững người rồi giật tờ giấy trong tay tôi.
- Hóa ra, cậu ta luôn dõi theo cô... hóa ra bảo vệ chăm sóc cho ai đó không cần lúc nào cũng ở bên cạnh người đó... - Sau khi xem hết tờ tự thú, An Vũ Phong lầm nhảm một mình. – Thế là Giang Hựu Thần lại quay lại là cậu ấy...
- Cậu nói gì cơ? – Tôi đang lo lắng cho Giang Hựu Thần nên không nghe rõ những lời An Vũ Phong vừa nói. Tôi ngược mắt nhìn thấy vẻ hụt hẫng của An Vũ Phong. – Giang Hựu Thần trước đây...?
- Đúng thế, chuyện xảy ra lâu lắm rồi... - Ánh mắt An Vũ Phong xa xăm, như xuyên qua thời gian trở về quá khứ.

Tuyết rơi càng dày, gió thổi làm những bông tuyết trắng nhảy múa tung tăng trong không trung. Chúng tôi đang quay lại thời thơ ấu.

- Lúc nhỏ, Giang Hựu Thần là người có tố chất của một vị thủ lĩnh. Khi năm đứa chúng tôi lần đầu tiên gặp mặt, những người lớn tuổi nói hoàng tử Giang

Hạ Thần muốn chúng tôi đi theo, chúng tôi đều không phục. Chẳng nhẽ Giang Hạ Thần là hoàng tử là có thể chỉ đạo chúng tôi? Cuối cùng cậu ấy đã dùng nắm đấm hạ gục tất cả chúng tôi để chứng minh xứng đáng là vị thủ lĩnh.

Hoa tuyết bay nhảy trước mặt tôi, tuyết xuống lạnh buốt. Có những bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên mái tóc dài của Phong thấp sáng khuôn mặt đang hồi tưởng về quá khứ của cậu ấy.

- Đường như cậu ấy sinh ra là để làm bậc quân vương. Làm bất cứ điều gì, cậu ấy đều có thể tự giải quyết được. Hồi đó, chúng tôi theo Giang Hạ Thần, có cậu ấy, tất cả mọi việc đều được giải quyết nhẹ nhàng ổn thỏa.

Những lời nói nhỏ nhỏ đánh thức miền kí ức hào hùng, giọng nói tràn đầy sự ngưỡng mộ.

- Nhưng từ khi cha cậu ấy qua đời mọi việc đều thay đổi.

Gió bỗng mạnh lên, thổi tung hoa tuyết tấp vào mặt chúng tôi.

An Vũ Phong nắm chặt tay, dường như kí ức hiện ra trước mặt cậu ấy rõ mồn một, ánh mắt đầy vẻ hụt hẫng, thất vọng.

- Cậu ấy bắt đầu sống khép mình, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của mẹ, trốn trong vòng tay bảo vệ của Ân Địa Nguyên và mấy người đó... giống như một con rùa vô hồn, cậu ấy thu mình trong vỏ ốc, không muốn bước ra bên ngoài!

Hoa tuyết lượn tròn trong không trung, dường như cũng nghe thấy lời tâm sự của Vũ Phong, những bức dọc bởi một quá khứ không thể nguôi ngoai.

Tôi lặng người đi nhìn An Vũ Phong đang xúc động mạnh, những đường gân trên cổ căng ra, có lẽ cậu ấy đang tức giận.

- Tôi rất ghét Giang Hạ Thần... không, tôi ghét con búp bê bằng thủy tinh, chứ không phải cậu ấy! Tôi đã cãi nhau với cậu ấy không biết bao nhiêu lần, nhưng tất cả đều vô ích. Tôi và hội Ân Địa Nguyên chỉ còn cách theo sau cậu ta... cho đến hôm xảy ra chuyện đó!

Ánh mắt An Vũ Phong bỗng trở nên khó hiểu, sâu lắng. Lòng tôi bỗng trầm xuống.

An Vũ Phong nói chuyện đó. Là chuyện gì vậy? Tại sao khi nhắc đến chuyện đó, An Vũ Phong lại đau khổ đến như vậy?

- Em gái tôi tên là An Vũ Tinh, một cái tên rất đẹp và tràn trề sức sống phải không?

Tôi khe khẽ gật đầu, không dám ngắt quãng câu chuyện của Vũ Phong.

- Tiểu Tinh em gái tôi từ nhỏ đã rất thích theo chân chúng tôi, suốt ngày bám theo các anh chơi đùa. – Nhắc tới em gái mắt An Vũ Phong bỗng sáng lên ấm áp như tia nắng mặt trời.

- Rồi Tiểu Tinh mỗi ngày một lớn, nó đã ý thức được sự khác nhau giữa nam và nữ. Chúng tôi đều nhận ra nó đối với Giang Hạ Thần khác biệt. Tôi biết đứa em gái ngọc của mình bắt đầu biết yêu, tôi lo lắng lắm. Nhưng chúng tôi vẫn chơi với nhau như thường, chẳng ai nói điều gì với ai.

An Vũ Phong bỗng thở dài, giọng buồn rười rượi:

- Cuối cùng, Tiểu Tinh cũng dùng cảm bầy tỏ tình cảm của mình với Hạ Thần.

- Ồ...! – Từ này đến giờ tôi ngồi im nghe An Vũ Phong thuật lại đầu đến cuối câu chuyện bỗng khe khẽ thốt lên ngạc nhiên. Tiểu Tinh chắc chắn phải là một cô gái dũng cảm, dũng cảm hơn tôi rất nhiều.

- Nhưng kết quả, không giống như câu chuyện cổ tích, hoàng tử và công chúa có thể sống bên nhau hạnh phúc. – An Vũ Phong gượng cười. – Giang Hạ Thần nói chỉ xem Tiểu Tinh như em gái. Tiểu Tinh rất đau khổ, nhưng không hề bỏ cuộc. Bất kì ai cũng nhận ra nó đã lấy hết dũng khí và lòng can đảm của mình tìm Giang Hạ Thần, nhưng cậu ấy chọn cách lảng tránh, không muốn xuất hiện trước mặt em gái tôi nữa.

An Vũ Phong càng kể càng buồn.

- Tiểu Tinh quyết định đi du học, mang theo tồn thương tinh thần. Rồi nó mãi không về nữa...

Giọng An Vũ Phong lặng đi, tôi đắm đắm nhìn Vũ Phong, lòng bỗng như bị chôn sâu dưới đáy biển. An Vũ Phong, cậu ấy rất thương em mình.

- Đều là do Giang Hạ Thần! Do sự mềm yếu, đốn hèn của cậu ta làm Tiểu Tinh không trở về nữa! Vì cậu ta sống vô trách nhiệm, là đồ hèn kém, bạc nhược! Chính vì cậu ta mà Tiểu Tinh phải tha hương nơi đất khách quê người, phải rời xa mái nhà thân yêu, rời xa vòng tay yêu thương của cha mẹ, rời xa cả anh trai nó! Vì thế tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu ta!

Tiếng An Vũ Phong bỗng to lên, như muốn dùng tất cả lời lẽ chửi mắng, nguyên rủa để làm nhẹ bớt nỗi lòng. Nhìn thấy tôi luống cuống không biết phải nói gì, An Vũ Phong cười chua xót, cúi đầu.

Im lặng... im lặng rất lâu...

Tôi khẽ ngước đầu lên, nhìn An Vũ Phong rụt rè hỏi:

- Thế... Tiểu Tinh bây giờ ra sao? Cô ấy ổn chứ?

- Một hôm trước Tiểu Tinh viết thư về. – Nhắc đến Tiểu Tinh, tôi bỗng thấy trong mắt Vũ Phong lóe lên tia sáng ấm áp diệu kì. – Nó nói đã tìm được một chàng trai tốt, nó đang sống rất vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng ở nơi đất khách quê người, không có một người thân bên cạnh, liệu nó có hạnh phúc không?

- Tiểu Tinh thật sự dũng cảm, dũng cảm hơn anh trai nhiều đấy! – Tôi khe khẽ nói, vỗ vai Vũ Phong.

Vũ Phong ngạc nhiên nhìn tôi.

Gió ngừng thổi, hoa tuyết rơi nhẹ nhàng làm thành một lớp mỏng trải trên mặt đất. Bầu trời và mặt đất dường như liền thành một dải màu trắng.

- Cô ấy đã quên đi nỗi đau trước đây để bắt đầu một cuộc sống mới. Sao cậu không quên vết thương đó đi để sống? Chẳng phải cậu đã nói rằng trốn chạy không phải là cách tốt nhất sao? Nhưng... Giang Hựu Thần cũng như cậu đều mong cho Tiểu Tinh hạnh phúc. – Tôi nhìn An Vũ Phong, có cảm giác mình không phải là Thái Linh nữa mà là Tiểu Tinh, một cô gái dũng cảm đang kiếm tìm hạnh phúc, can đảm đứng lên. – Mặc dù Giang Hựu Thần không phải là hạnh phúc của Tiểu Tinh, nhưng nếu cậu ấy không từ chối Tiểu Tinh thì cậu ấy cũng không thể đem lại hạnh phúc cho cô ấy. Nếu như không nói ra sự thật, thì cậu ấy càng làm tổn thương cô ấy hơn!

Hóa ra mọi việc chỉ đơn giản thế thôi!

- Thái Linh! – An Vũ Phong ngạc nhiên cắt đứt lời nói dài dòng của tôi, cậu ấy nhìn tôi chăm chăm. Tôi có cảm giác lo lắng đến sồn tóc gáy.

- Giang Hựu Thần có phải là niềm hạnh phúc của em không? – An Vũ Phong dò hỏi.

- Tôi... - Tôi không mở lời nổi, chỉ lặng người đi, có cảm giác như thời gian đang ngưng tụ.

- Em nhất định phải để cậu ấy trở thành niềm hạnh phúc của mình nhé! – An Vũ Phong nói dứt khoát. – Cảm ơn em, Thái Linh!

Nói đoạn, An Vũ Phong quay người, vội bước đi xa.

- An Vũ Phong... - Tôi có cảm giác An Vũ Phong đang bước ra khỏi thế giới của tôi, tôi chợt gọi tên cậu ấy.

Vũ Phong đã đi được mấy bước, quay đầu lại.

Tôi bỗng thấy một vầng sáng, nụ cười của Vũ Phong, nụ cười tự tin, ngạo nghễ. Nụ cười ấy gần gũi, thấp sáng trên khuôn mặt anh tú của cậu ấy!

- Thái Linh, tôi sẽ luôn ở bên em, cho đến khi... em tìm được hạnh phúc của mình.

Lúc này, tôi cảm thấy trong lòng An Vũ Phong có cái gì đó đã tan ra, hòa vào với những bông tuyết nhẹ nhàng trong không gian...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.6 - Chương 5: Hóa Thân Thành Cánh Bướm Rực Rỡ Màu

Beauty Revolutuion

Địa điểm:

Biệt thự nhà họ Giang

Bệnh viện thành phố Saint Roland

Phòng học lớp 12A2 trường Maria

Nhà Thái Linh

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 12 trường Maria

An An – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

Mẹ Giang Hựu Thần

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THÂM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể, con nguyện theo anh ấy suốt bốn mùa xuân hạ thu đông

Để thực hiện lời thề nguyện ước bởi vầng trăng muôn thuở

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Và thế là tôi bước vào trang kết của truyện cổ tích thần tiên

oOo

Vù vù...

Tôi nắm chặt tờ giấy thú tội trong tay, chạy như bay đến biệt thự họ Giang.

Tôi đi theo vị quản gia vào ngôi biệt thự tráng lệ. Đài phun nước lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, phản chiếu vào mặt tôi. Tôi bắt đầu run lên như cây sậy.

Mẹ Hựu liệu có tin tôi không...?

Đi qua hành lang dài, lên cầu thang, tôi theo quản gia bước vào một căn phòng được canh gác cẩn mật. Đây chắc là phòng họp của gia đình Hựu!

Tôi thấp thỏm, vừa ngước đầu lên, tôi thấy mẹ Hựu mặc một bộ váy dài đang đứng trước cửa sổ về mặt nghĩ suy điều gì. Đôi mắt bà sâu thẳm, không ai có thể đoán ra bà đang có tâm sự gì.

- Ông xuống dưới nhà đi! – Nghe thấy có người bước vào, mẹ Hựu cũng không ngoảnh đầu lại.

- Thừa hoàng hậu, chúng ta sắp khởi hành, hoàng tử đã đi tới đó trước, xin bà đừng làm lỡ thời gian... - Quản gia hơi có vẻ khó xử, do dự nhắc nhở mẹ Hựu.

- Các người cứ đi trước đi, lát nữa ta sẽ liên lạc sau. – Mẹ Hựu tiếp tục nhìn ra cửa sổ, giọng nói dứt khoát, đầy uy quyền khiến người khác phải răm rắp nghe theo.

- Vâng, thưa bà! – Ông quản gia cung kính bước ra, khép cửa lại.

Căn phòng im ắng, ngay cả không khí trong phòng cũng ngừng chuyển động.

Tôi đứng như trời trồng ở một chỗ, không biết phải làm gì để phá vỡ sự im lặng đáng sợ đó.

- Nói đi, tìm ta có chuyện gì? – Mẹ Giang Hựu Thần ngoảnh đầu lại, bước đến bên chiếc bàn dài, kéo chiếc ghế cao, ngồi xuống. Bà ngược đôi mắt sắc lạnh nhìn tôi.

- Cháu... - Đầu óc tôi bỗng trống rỗng, tôi gắng ngúc ngoắc cái đầu, xòe tờ giấy về phía mẹ Hựu. – Cái này... cái này có thể chứng minh cháu trong sạch...

Chúa ơi! Sao con lại run cầm cập thế này? Giọng nói của tôi lắp bắp không thành tiếng.

Đôi lông mày của mẹ Hựu hơi rướn lên có vẻ ngạc nhiên, rồi nhanh chóng trở lại bình thường. Bà đưa tay ra lấy tờ giấy trong tay tôi, liếc qua một cái rồi quăng lên bàn.

- Tôi hiểu rồi! Nhưng cái này thì có thể nói lên điều gì? – Giọng mẹ Giang Hựu Thần vẫn chậm rãi như nói chuyện thời tiết với người qua đường. Tôi thấy như bị dội một gáo nước lạnh, toàn thân sồn da gà.

- Cái này... cái này có thể chứng minh cháu trong sạch! – Tôi lo lắng, nắm chặt lấy tờ giấy.

Mẹ Giang Hựu Thần cười khinh khỉnh, lật một sấp báo trên bàn quăng tới trước mặt tôi, giọng nói lạnh như băng:

- Còn cái này, cô định lấy gì ra chứng minh nữa?

- Báo... báo buổi sáng? – Tôi chết lặng người đi. Sao mẹ Hựu lại đưa cho mình xem báo buổi sáng? Tôi vội vàng cúi đầu, một hàng chữ in đậm hiện ra trước mắt. Dòng máu chảy trong tim tôi như bị nén chặt lại.

Hoàng tử British và tình địch ấu dâm - Sự thật về chuyện tình cảm của hoàng tử?

Trời ạ! Đây... đây là...

Dưới hàng tit to đó là bức ảnh phóng to – Trong ảnh tôi đang bối rối đứng bên đường, còn Giang Hựu Thần và An Vũ Phong đang ấu dâm.

Trong đầu tôi hiện ra cảnh Hựu và Phong đánh nhau, lúc đó có ánh sáng nháy lên... Chắc là bị chụp lên rồi! Tên phóng viên quá đáng!

Mồ hôi chảy từ trán tôi lăn xuống, tôi giữ chặt tờ báo trong tay, run lên bần bật.

- Cô nhìn rõ rồi chứ? – Giọng mẹ Hựu mĩa mai, mỗi tiếng như búa tạ giáng xuống đầu tôi. – Chuyện này, cô định giải thích sao đây?

- Cháu... lúc đó cháu không nghĩ là... - Tôi vội ngược mắt lên giải thích với mẹ Hựu, nhưng ngay cả tôi cũng thấy lời nói của mình chẳng có một chút lí lẽ thuyết phục nào.

- Không nghĩ tới? – Mẹ Giang Hựu Thần ngắt lời tôi, cao giọng. – Nghĩ tới thì sao? Kể cả cô có nghĩ tới, cô có dám đảm bảo con trai tôi không gặp những chuyện như thế này nữa không?

- Cháu... - Tôi định mở miệng giải thích nhưng hàm cứng đờ ra. Mẹ Giang Hựu Thần nói đúng, kể cả khi mình biết trước sẽ xảy ra chuyện gì, mình cũng không đủ khả năng ngăn cản việc đó xảy ra.

- Hừ... - Mẹ Giang Hựu Thần bị kích động, đứng phắt dậy, đập bàn. – Nếu không phải tên phóng viên đó tham tiền, nếu như không có tôi ngăn lại, bài viết này sẽ đăng trên trang nhất báo sáng hôm nay. Cô thì có thể mang lại cho con trai tôi cái gì chứ?

Tôi lặng người đi, nhìn tờ báo, tôi không biết nói gì nữa.

- Cô không hề có khả năng để ngăn việc đó xảy ra! Tôi nói cho cô biết, nếu cô còn bám lấy con trai tôi, việc như thế này sẽ tiếp tục xảy ra! Cô còn ở bên nó, thì nó còn gặp tai ương!

Nhìn đôi môi mấp máy liên hồi của mẹ Hựu, tôi thấy lòng mình chua xót.

Từng câu từng chữ như lưỡi mác sắc nhọn, xoáy sâu vào vết thương lòng của tôi. Tôi cố gắng giữ cho mình đứng vững, tôi định nói với bà vài câu nhưng câu nói như mắc trong họng.

Tôi không thể biện hộ... Không, tôi không hề biện hộ!

- Cô đi đi, tôi không muốn thấy cô xuất hiện bên con trai tôi. Sự tồn tại của cô chỉ khiến nó gặp phải tai bay vạ gió! – Giọng mẹ Hựu ruồng rẫy ghét bỏ, như muốn tống khứ tôi ngay tức khắc. Bà quay phắt đi, mắt nhắm nghiền lại, không muốn nhìn thấy tôi một giây nào nữa.

Mẹ Hựu muốn đuổi mình đi! Tim tôi như thất lại, tôi thất bại rồi...

Reng... reng... reng...

Khi tôi còn đang bần thần đứng chôn chân tại chỗ, thì chuông điện thoại của mẹ Hựu đổ dồn.

- Hựu, là con à? – Giọng mẹ Hựu nghiêm khắc nhưng đã đỡ bức tức hơn. – Ta sẽ đến ngay, việc ở đây cũng xong rồi.

Nói xong, bà liếc nhìn tôi, ánh mắt như muốn nói: Sao cô vẫn chưa đi khỏi đây?

Hóa ra cú điện thoại vừa rồi là của Hựu Thần. Tôi cúi đầu đau đớn, ê chề.

Tôi quay lưng đi khỏi căn phòng đáng sợ đó, thì nhìn thấy mẹ Hựu bỗng khựng người lại.

Lông mày nhíu lại, bà thờ dốc, lấy tay vuốt ngực.

- Ừ... - Mẹ Hựu gắng giữ nhịp thở ổn định, tiếp tục nói trong điện thoại. – Không sao đâu!

Cạch!

Mẹ Hựu cúp điện thoại, vẻ mặt rất đau đớn.

- Bác bác... sao vậy ạ? – Tôi sợ hãi, bước đến bên mẹ Hựu.

- Đừng động vào người tôi! – Giọng mẹ Hựu hơi run run, mặt trắng bệch, hơi thở gấp gáp.

Bà định đẩy tôi ra, nhưng tay run nên điện thoại rơi xuống sàn.

- Bác làm sao vậy? – Một dự cảm chẳng lành bao trùm lấy tôi, tôi mặt tái xanh lo lắng đỡ mẹ Hựu.

- Cháu sẽ gọi cho Hựu!

- Không được gọi! – Mẹ Hựu thờ dốc, ánh mắt lo lắng. – Hựu còn có buổi phỏng vấn, đừng làm phiền nó.

- Nhưng bác... - Mẹ Hựu đứng không vững, người xiêu đi, ngã vào tôi.

- Bệnh... bệnh tim thôi! – Mẹ Hựu đuối sức, trán lấm tấm mồ hôi, mặt tím ngắt.

Tôi lo lắng như ngồi trên bàn chông, cắn chặt môi: Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?

- Hựu... - Tiếng mẹ Hựu rên rỉ đau đớn. Cứ thế này bà sẽ mất mạng mất.

- Người... người đâu? – Tôi gắng lấy hết sức bình sinh hét lớn.

- Không... không có... ai... đâu! – Mẹ Hựu cố nói – Bọn họ... và Hựu... tham gia... phỏng vấn...!

Đúng rồi, lúc này mẹ Hựu nói với quần gia đi trước!

Bây giờ... không có ai ở đây sao?

- Cháu... cháu sẽ đưa bác đi bệnh viện! – Bây giờ chẳng nghĩ được gì nhiều, mình cứ đưa mẹ Hựu đi bệnh viện thôi.

Nghĩ đoạn, tôi đỡ mẹ Hựu xuống cầu thang. Mẹ Hựu hiểu ý tôi, nhưng đau đến độ không nhúc nhích nổi.

- Cháu... cháu sẽ công bác! – Tôi cắn chặt răng, dùng hết sức, vòng tay mẹ Hựu qua cổ mình rồi công lên vai.

- Không cần đâu... - Giọng mẹ Hựu yếu ớt, tôi không để ý đến lời nói đó, xốc mẹ Hựu lên vai.

Tôi công bà, thở hổn hển ra đến cửa, đẩy cánh cửa nặng trĩu. Đôi chân tôi dường như nhũn ra, không còn sức nữa. Cố lên! Đừng để ngã! Biết thế này thường mình đã tập thể dục chăm chỉ rồi!

- Thái Linh, gọi... gọi xe! – Giọng mẹ Hựu yếu ớt phía sau lưng.

Trời ơi, đúng là chó cắn áo rách, đường vắng hoe, không thấy bóng dáng một cái xe nào!

- Ừ... - Tiếng mẹ Hựu rên rỉ đau đớn phía sau. Tôi dùng hết sức xốc bà trên vai.

- Thái Linh, cháu định làm gì? – Giọng mẹ Hựu ngạc nhiên.

- Bác đau lắm phải không? Bác cứ cố gắng chớp mắt đi. Hãy tin cháu, cháu sẽ đưa bác tới bệnh viện an toàn! – Tôi mỉm cười trấn an mẹ Hựu, bắt đầu chạy.

- Con... bé... ngực... này! – Giọng mẹ Hựu càng lúc càng yếu đi, đầu bà gục trên vai tôi. Lần đầu tiên, tôi thấy mẹ Hựu không hề khắc nghiệt, ngày thường bà chỉ tỏ ra khó gần, vì thế, mọi người không nhận thấy bà cũng rất đơn hậu.

Tôi cố gắng tăng tốc nhưng sức chạy không được như trước. Mặc dù mẹ Hựu rất nhẹ nhưng lúc này tôi thấy nặng vô cùng. Tôi nghiêng chặt răng cố lao về phía trước, mấy lần chân xiêu đi như sắp ngã đến nơi.

Thái Linh... mày không được phép ngã! Găng lên! Găng lên!

- Bác đừng lo! Sắp tới bệnh viện rồi! – Chân tôi như không phải của mình nữa, mắt tôi hoa lên, nhưng tôi vẫn ráng hết sức ra về không hề mệt mỏi để cho mẹ Hựu yên tâm.

- Thái... Linh... - Giọng mẹ Hựu cất lên xúc động.

Thái Linh! Mày phải cố lên! Cố lên! Tôi không ngừng tự động viên, răng cắn chặt môi hằn sâu.

Chân tôi như đeo đá, mỗi bước đều nặng trĩu. Tôi gồng lên trên đường, nếu mà mình ngã thì không chỉ có mình mà cả mẹ Hựu nữa!

Phía trước có xe! Tôi căng hết sức, hít một hơi thật sâu cố gắng mẹ Hựu về phía đó.

Gần tới nơi rồi... Gần tới rồi!

- Bác sĩ! Bác sĩ! – Tôi nhảy từ xe tắc xi xuống, nhón nhác chạy vào phòng cấp cứu. – Mau cứu người!

Cộp cộp...

Nghe thấy tiếng thất thanh của tôi, cô y tá trực ban vội đẩy cang cho mẹ Hựu vào phòng cấp cứu.

- Cháu gái, phải kí đi, làm phẫu thuật cho mẹ cháu! – Cô y tá vẫy tôi.

- Cháu... - Cháu không phải là con bà ấy, lòng tôi thầm nhủ nhưng không nói ra được.

- Cháu gái, còn nghĩ gì vậy? Mẹ cháu phải làm phẫu thuật.

- Vâng, cháu kí!

Tôi nhìn cô y tá, mẹ Hựu đang ngán ngán treo sợi tóc. Nghĩ đoạn, tôi cầm bút kí ngay bên dưới tờ đơn phẫu thuật.

Tôi ngã vật xuống chiếc ghế băng ngoài phòng cấp cứu, chân bỗng run lên giần giật, dường như không phải chân của tôi nữa, nó không nghe theo lời tôi.

Bác sĩ, y tá hỏi hà, tôi tựa vào tường, thân thể mềm nhũn ra không còn chút sức lực nào.

Đúng một tiếng sau, người tôi nhũn ra, sắp hòa vào với sơn tường.

Ôi, cuối cùng đèn của phòng cấp cứu cũng tắt.

Xoẹt.

Vị bác sĩ mặc áo blu trắng bước ra, trán lấm tấm mồ hôi, kéo khẩu trang màu xanh nhạt xuống.

- Bà ấy đã qua cơn nguy hiểm! Cháu có thể vào thăm! – Hàng ngàn tấn bom hẹn giờ trên người tôi được tháo gỡ.

Tốt quá rồi!

Tôi lao đến phòng bệnh, se sẽ mở cửa. Trong phòng bệnh sơn màu trắng, mẹ Hựu đang nằm trên giường, hai mắt khép lại.

Vừa rồi bà phải đấu tranh giữa sự sống và cái chết! Chắc chắn rất mệt mỏi!

Chỉ có lúc này tôi mới đủ can đảm ngắm bà, đôi long mày luôn nhíu lại vì không hài lòng bất cứ việc gì, cuối cùng cũng giãn ra. Nếu bà nhìn Hựu Thần bằng đôi mắt không nhíu mày nhăn nhó, chắc chắn sẽ hiền từ vô cùng...

Rõ ràng bà có thể nói cho Hựu bệnh tim của mình, để con trai có thể ở bên giường bệnh. Nhưng bà thà chịu đau đớn giày vò chứ không muốn làm lỡ cuộc phỏng vấn của Hựu.

Tháo bộ mặt nạ bằng sắt uy quyền ra, mẹ Hựu là một bà mẹ yêu thương con cái, sống nghị lực. Đột nhiên tôi thấy mẹ Hựu lại nhíu mày, có phải bà đang lo lắng cho tương lai của Hựu khi mê sảng không?

Nếu có cơ hội, mình sẽ nói với Hựu, mẹ Hựu rất yêu, rất yêu cậu ấy!

Mẹ Hựu ngủ rất say, chắc bà đang mơ một giấc mơ tuyệt đẹp! Có lẽ đây là giấc ngủ say nhất của bà khi vứt bỏ gánh nặng là hoàng hậu trên vai!

Tôi bỗng mỉm cười. Một quá!

Ồ...ơ...

Tôi ngáp dài, nằm bò bên giường mẹ Hựu, trước mắt tôi mọi thứ đều mờ đi, mờ đi...

- Thái Linh Thái Linh! Sao cô lại ngủ ở đây? Cô là người vô trách nhiệm!

- Ơ... ơ... - Tôi mắt nhắm mắt mở, thấy mẹ Hựu đang đứng trước mặt tôi. - Bác, bác đã tỉnh rồi ư? Cháu...

- Đương nhiên tôi đã tỉnh rồi! Chẳng nhẽ cô muốn tôi nằm vĩnh viễn ở đây? – Mẹ Giang Hựu Thần mặt mũi sa sầm.

Giọng của tôi bỗng run lên:

- Không không! Cháu không nghĩ thế!

- H... ư! Tôi không đồng ý cho loại người vô trách nhiệm như cô qua lại với con trai tôi! Cô đi ngay, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt con trai tôi! – Nói đoạn, mẹ Giang Hựu Thần quay người bỏ đi.

- Bác hãy nghe cháu giải thích...

- Bác hãy nghe cháu giải thích...!

Tôi mồ hôi đầm cả người, giật mình tỉnh giấc.

Hoang mang lo sợ, ánh mắt tôi bỗng gặp ánh mắt mẹ Giang Hựu Thần.

- Thừa bác! – Tôi lo sợ cuống quýt, lùi lại mấy bước theo phản xạ tự nhiên, cúi gập người. Hóa ra mẹ Hựu đã tỉnh, còn tôi lại ngủ gật bên cạnh.

- Thái Linh, lại đây! – Mẹ Hựu nằm trên giường bệnh trắng toát, mặt thất sắc, nhưng ánh mắt vẫn cương nghị.

Bà gọi khê tên tôi, gật đầu ra lệnh cho tôi đến gần.

- Cháu... cháu đã báo cho Giang Hựu Thần rồi, cậu ấy sẽ đến ngay. Bác... - Tôi vừa nhìn mẹ Hựu, vừa nghĩ tới giấc mơ kinh hoàng ban nãy, căng thẳng tốt độ, áp a áp ứng.

- Cảm ơn cháu! – Giọng mẹ Giang Hựu Thần bỗng nhiên dịu dàng vô cùng, ánh mắt sắc lạnh cũng áp áp lạ kì.

- Dạ... không có gì! - Bà ta cảm ơn mình? Tôi ngạc nhiên nhìn mẹ Hựu, trong lòng bỗng có cảm giác ấm áp.

- Nhưng... - Giọng mẹ Giang Hựu Thần kiên quyết, lòng tôi bỗng trùng xuống. – Thái Linh này, Giang Hựu Thần và cháu là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, Hựu là hoàng tử Xianai States, con đường của Hựu đã được định sẵn trước khi Hựu sinh ra, chuyện kết hôn với ai cũng vậy... Nếu cháu và Hựu ở bên nhau sẽ rất khó khăn, còn ảnh hưởng tới tương lai của Hựu nữa. Còn Anna với Hựu thì khác, chúng cùng lớn lên bên nhau, chúng cùng một thế giới...

Hai mắt tôi nhòe đi, lòng tôi trống rỗng.

Mặc dù giọng nói của mẹ Hựu Thần rất nghiêm khắc nhưng không còn khắc nghiệt như trước nữa. Bà nói không sai, tôi và Giang Hựu Thần thuộc hai thế giới khác nhau.

- Thực là không thể được ư? – Tôi thấy sống mũi cay cay, nước mắt ứa ra. – Kể cả cháu và Hựu yêu thương nhau đến thế nào cũng không được ư?

Mẹ Hựu Thần thở dài, xoa đầu tôi:

- Con bé ngốc này, không phải ta không cho các con ở bên nhau... nhưng con hãy nghĩ tới tương lai của Giang Hựu Thần!

Đầu tôi hiện ra những đoạn kí ức như những đoạn phim.

- Cậu không thấy là ở bên cậu Giang Hựu Thần luôn đau khổ sao?

- Vì cậu không có tư cách bước vào thế giới của Hựu.

...

- Đã vậy, sao cậu vẫn quanh quẩn bên Hựu?

- Cậu biết tôi và Hựu là một đôi trời sinh mà còn gần gũi với Hựu. Thái Lăng, cậu làm như vậy liệu có kết quả gì không?

...

- Hựu là hoàng tử, cô và Hựu thuộc hai thế giới khác nhau. Hãy rời bỏ Hựu, rời khỏi British, ở đây cô sẽ gặp nguy hiểm...

...

Không! Tôi không muốn nghe!

Tiếng người nói văng vẳng trong đầu tôi, như các sợi dây nhằng nhịt đan chéo nhau bóp nghẹt lấy tim tôi.

- Thái Linh... - Mẹ Hựu tiếp tục nói. – Vì tương lai của quốc gia, Giang Hựu Thần phải kết hôn với Anna, lễ đính hôn đang được chuẩn bị. Ta biết, cháu hiểu ý ta, cũng sẽ nghĩ cho Giang Hựu Thần.

- Cháu... - Nhìn ánh mắt vừa như hi vọng vừa như ra lệnh của mẹ Hựu, tôi cắn răng, trong lòng quặn đau. Mình sẽ chúc phúc... chúc phúc cho Giang Hựu Thần và Anna sao? Tôi phải mỉm cười chúc phúc cho Hựu và Anna sao? Tôi thấy lòng chua xót, sống mũi cay xè.

Rầm!

- Mẹ!

Cửa bỗng dung bật mở, Giang Hựu Thần, ba đại thần và quân gia bước vào.

- Xin lỗi hoàng hậu, chúng tôi tới muộn! – Quân gia lo lắng.

- Ta không sao rồi! – Mẹ Hựu giữ vẻ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra.

- Mẹ, lúc đó mẹ và con đang nói chuyện điện thoại, sao mẹ không nói cho con? – Hựu lao đến bên giường bệnh, hốt hoảng.

- Ta nói cho con biết cũng có ích gì? Lúc đó là hoàng tử của Xianai States con phải nhận lời phỏng vấn!

Ánh mắt của mẹ Hựu có vẻ cảm động trước sự quan tâm của Hựu, nhưng sau đó bà quay mặt đi nói với giọng lạnh như băng.

- Mẹ! – Giang Hựu Thần nắm chặt tay mẹ, như thể chỉ cần buông tay ra cậu ấy sẽ mất đi điều quý giá nhất cuộc đời.

- Thằng nhóc này... - Mẹ Giang Hựu Thần quay đầu lại, khẽ mỉm cười. – Ta không sao!

Thấy hai mẹ con chuyện trò, trong lòng tôi bỗng dấy lên niềm vui lẫn nỗi đau.

Giang Hựu Thần... tôi luôn luôn muốn gặp mặt cậu ấy, lòng tôi mâu thuẫn vô cùng. Tôi vừa nôn nao nghĩ tới Hựu, vừa buồn rầu khi nghĩ tới việc Hựu và Anna sắp đính hôn. Tôi thấy mình là kẻ thừa, là người ngoài, chẳng có chút quan hệ gì với thế giới của những người như Giang Hựu Thần.

- Thừa bác... cháu... cháu đi đây... - Tôi đứng dậy, cười gượng.

- Thái Linh, để mình tiễn! – Tôi vừa dứt lời, Giang Hựu Thần bước đến bên tôi. Tôi ngược mắt nhìn thấy đôi mắt thiên thạch màu đen của Hựu sáng long lanh.

Tôi vừa trấn tĩnh, trong lòng bây giờ lại thấy đau xót.

- Ủ... - Tôi bất giác gật đầu.

Hai chúng tôi bước song song, cộp...cộp...cộp... Lúc này bệnh viện rất ít người, tôi như nghe thấy tiếng chân bước đều đều, cả tiếng tim mình đập thình thịch. Chúng tôi lặng lẽ đi bên nhau ra đến cửa bệnh viện.

- Đạo này, cậu có khỏe không, Thái Linh? – Hựu nhìn tôi với đôi mắt chân thành. Giọng Hựu nhẹ nhàng, như ngọn gió se sẽ mở bức thư hoa. Tôi thấy mình như nằm trên thảm cỏ xanh êm mượt. – Cảm ơn cậu đưa mẹ mình tới bệnh viện!

- Không có gì... Việc đó mình nên làm mà... - Tôi cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt Hựu. Tôi sợ mình sẽ thay đổi quyết định, lòng quyết tâm sẽ lung lay nếu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm ấy. – Đừng tiễn mình nữa, cậu quay lại chăm sóc mẹ đi!

- Thái Linh... – Giang Hựu Thần do dự, rồi gật đầu nghe theo. – Cậu đi đường cẩn thận nhé!

- Ủ... - Tôi vội vàng gật đầu, sợ rằng mình sẽ khóc, sẽ do dự với quyết định của mình.

Khi Hựu quay người về phòng bệnh, tôi không biết mình đang nghĩ gì, đứng chôn chân một chỗ, nhìn Hựu đi khỏi.

- Giang Hựu Thần... - Tôi không kìm nổi lòng mình, bất giác gọi tên cậu ấy.

- Sao cơ, Thái Linh?! – Hựu dừng bước, ngoảnh đầu lại, chớp mắt ngạc nhiên hỏi.

- Minh... - Tôi muốn nói sau này cậu hãy tự chăm sóc cho mình, nhưng lời nói nghẹn lại. Tôi chỉ kịp thốt ra: - Minh chỉ định nói với cậu, mẹ cậu rất yêu cậu !

- Ừ, mình hiểu ! – Giang Hựu Thần đứng ở phía xa, hình như phát hiện ra tôi có điều gì là lạ. – Thái Linh, mình chăm sóc mẹ mấy ngày, rồi sẽ tới tìm cậu. Cậu đã hứa với mình, sẽ giúp mình hoàn thành một ước nguyện.

- Ừ... Mau đi đi. – Tôi nắm chặt tay, lòng bàn tay đau buốt. Chỉ có làm như vậy, tôi mới không khóc.

Giang Hựu Thần khẽ mỉm cười. Nụ cười của cậu ấy như của vị thiên sứ từ trên trời dang đôi cánh nhỏ bay xuống trần gian.

- Thái Linh, cậu hãy tin mình! Mình sẽ cố gắng!

Cố gắng...

Tôi sững người, quên mất mình và Hựu đã nói chia tay như thế nào, chỉ nhìn theo bóng Hựu dần khuất. Trong đầu tôi văng vẳng tiếng mẹ Hựu :

- Cháu và Hựu thuộc hai thế giới khác nhau

Bóng Giang Hựu Thần mất hút, tôi thầm nói lời xin lỗi với Hựu, tôi không thể giúp cậu ấy hoàn thành ước nguyện của mình. Tôi phải ra đi, phải ra khỏi cuộc sống của Hựu, để cậu ấy làm việc cậu ấy phải làm, để cậu ấy gánh lấy trách nhiệm của mình.

Tạm biệt...

Tôi lầm lũi bước ra khỏi bệnh viện, lòng tôi đau xót, nước mắt tôi không hiểu vì sao cứ trào ra, lăn trên má, rơi xuống mu bàn tay.

Gió thổi tới, thổi khô dòng nước mắt.

Nhưng dòng lệ trong tim thì không ngọn gió nào có thể thổi khô!

Sau khi từ bệnh viện về nhà, cả đêm tôi thao thức không yên.

Sáng sớm hôm sau, tôi mang theo đôi mắt quầng đen như gấu trúc tới trường.

- Thái Linh ! – Vừa bước vào phòng học, tôi đã bị Ngọc Đình thui cho một chường. – Này, bà đã nghe tin nóng hổi hôm nay chưa?

- Ồ, tin gì cơ? – Tôi ngơ ngác nhìn Ngọc Đình và Thượng Hội.

- Này, bà không quan tâm đến hoàng tử Hựu nữa à? Việc như vậy mà không biết sao? – Ngọc Đình trêu chọc. – Hôm nay chàng trở lại British theo học đó!

Giang Hựu Thần?!

Nghe thấy tên Hựu, mắt tôi bỗng sáng lên, Giang Hựu Thần quay về British học sao? Nhưng bây giờ mình đã quay trở lại trường Maria rồi, kể cả có như thế, mình cũng không thể thấy cậu ấy nữa.

- Còn tin nóng hổi hơn cơ! – Mắt Ngọc Đình lịm đi ngây ngất. – Theo nguồn tin đáng tin cậy, Giang Hựu Thần tham gia dạ hội từ thiện tối qua! Báo chí còn đăng cả ảnh nữa, hoàng tử của chúng ta đúng là đẹp trai quá xá!

Tôi đưa tay đón lấy tờ báo từ tay Ngọc Đình, xem kĩ trên đó viết gì.

Hoàng tử British lần đầu tham dự dạ hội từ thiện.

Phong thái nho nhã, lịch lãm thu hút hàng trăm ánh mắt.

Giang Hựu Thần tham dự dạ hội từ thiện sao?...

Tôi không tin nổi mắt mình. Tờ báo trong tay có bức hình Giang Hựu Thần mặc bộ lễ phục màu trắng, đứng trên sân khấu, xung quanh là một đám con gái đứng lố nhố, chen đẩy nhau.

Đứng giữa đám con gái mà Giang Hựu Thần vẫn ngay ngắn, mặt chỉ hơi ửng hồng.

Từ trước tới giờ cậu ấy đâu có tham gia dạ tiệc nào, vì Hựu mắc bệnh dị ứng con gái, ở nơi nhốn nháo như thế khó mà kiểm soát được tình hình. Ngỡ nhờ có việc gì, cậu ấy sẽ chảy máu mũi. Lần này cậu ấy lại tham gia một buổi dạ tiệc lớn như vậy. Hơn nữa có bao nhiêu là cô gái vây quanh...

Trong ánh mắt Giang Hựu Thần có chút thẹn thùng lại có chút cương nghị. Cậu hơi ngẩng đầu, đối diện với máy ảnh. Nhìn từ góc độ ấy, tôi có cảm giác cậu ấy đang chăm chú nhìn tôi.

Dường như cậu ấy muốn nói với tôi: Thái Linh, mình đang cố gắng!

Mình sẽ cố gắng, hãy tin ở mình !

Giang Hựu Thần đang thể hiện lòng quyết tâm, không tiếc cả sức khỏe của mình để chứng minh điều đó !

Đôi tay tôi cầm tờ báo bỗng run lên, cảnh tượng hôm qua ở bệnh viện với mẹ Hựu lại ám ảnh trong đầu tôi.

- Thái Linh này, Giang Hựu Thần và cháu là hai người thuộc hai thế giới khác nhau, Hựu là hoàng tử của Xianai States, con đường của Hựu đã được định sẵn trước khi Hựu sinh ra, chuyện kết hôn với ai cũng vậy... Nếu cháu và Hựu ở bên nhau sẽ rất khó khăn, còn ảnh hưởng tới tương lai của Hựu nữa. Còn Anna với Hựu thì khác, chúng cùng lớn lên bên nhau, chúng cùng một thế giới...

Có thể thời gian sẽ chứng minh lựa chọn của tôi là đúng đắn.

- Ôi, trời ơi !

- Không phải tôi nằm mơ chứ mấy bồ?

- Hoàng tử... hoàng tử đến kìa!

Đột nhiên, những tiếng kêu rú của lũ mê trai đẹp vọng đến bên tai.

Cả trường Maria như có đại tiệc, lũ con gái trong trường như mặt sắt bị nam châm hút, la hét lao tới cùng một chỗ - cửa sổ!

Rầm... rầm... rầm...

Tiếng bước chân thình thịch cùng với tiếng kêu la thất thanh của lũ vịt giò mỗi lúc một vồng lên, mỗi lúc một gần.

Hoàng tử... Lê nào là Giang Hựu Thần?

Không thể nào... Không thể nào... Bệnh dị ứng với con gái của Hựu vẫn chưa khỏi mà, sao cậu ấy lại đến trường Maria được chứ, đây là trường nữ sinh mà!

- Woa... woa... woa... Hoàng tử nhìn cute quá!

- Hoàng tử Hựu, em yêu anh, yêu anh!

- Giang Hựu Thần?! Là cậu ấy sao?! Tôi chỉ nghe volume của mấy cái loa phóng thanh vịt cồ đã biết bên ngoài hỗn loạn dường nào. Chẳng lẽ Hựu lại chảy máu... Tôi co giò lao như bay ra khỏi lớp học.

Đúng là Hựu... Nước da rạm nắng, ánh mắt rực rỡ như ánh mặt trời. Cậu ấy đang mỉm cười tiến lại phía tôi.

Đám nữ sinh xung quanh ủa tôi như nước thủy triều dâng.

Ân Địa Nguyên, Nghiêm Ngôn và Kì Dực không rời Giang Hựu Thần nửa bước, bảo vệ không cho đám nữ sinh đến quá gần Hựu. Nhưng đám nữ sinh đông như kiến đỏ, Giang Hựu Thần mặt đỏ rực lên, hơi thở gấp gáp...

- Hựu, cậu... - Nhìn thấy Hựu gắng gượng, tôi rất lo lắng. Rõ ràng là cậu ấy biết bệnh của mình chưa khỏi, vậy mà còn tới trường Maria! Giang Hựu Thần... cậu cứng đầu quá!

- Thái Linh! - Ánh mắt tôi gặp ánh mắt Giang Hựu Thần. Nụ cười của Hựu đẹp như ánh nắng tươi màu xuân sớm, đôi mắt thiên thạch đen láy cong cong như mặt trăng lưỡi liềm sáng lung linh. Cậu ấy vừa nhẹ nhàng vừa dứt khoát. - Thái Linh, mình tới đón cậu!

- Đón mình? - Tôi sững người, Giang Hựu Thần đang đùa sao?

- Đúng vậy, đón cậu! - Ánh mắt Hựu ánh lên sự chân thành, cậu ấy còn nháy mắt tinh nghịch, rồi cúi nhẹ lên đầu mình. - Cậu đúng là người hay quên ! Cậu quên là mình hứa sẽ cố gắng. Mình đã thuyết phục được các vị đại thần, lần này mình đưa cậu về nước cùng mình.

Đón mình về nước cùng...

Tôi nhìn đắm đắm vào mắt Hựu, ánh mắt sáng nhưng có chút mệt mỏi, tôi biết cậu ấy đã phải hy sinh rất nhiều vì tôi. Trái tim tôi như được một bàn tay ấm áp chò che, làm tan đi giá băng lạnh lẽo.

- Hừ, mình... mình không thể... - Tôi lắc đầu. Mới chỉ bắt đầu thôi, Hừ đã phải mệt mỏi, chịu bao nhiêu giằng xé và áp lực như vậy, tôi không muốn mình biến thành gánh nặng cho cậu ấy.

- Đồ ngốc, mọi việc mình làm cho cậu đều là mình tự nguyện, mình xin cam đoan. - Giang Hừ Thần ngắt lời tôi, kéo tay tôi như hoàng tử đang cầu hôn công chúa. - Thái Linh, đi với mình...!

- Trời ơi, sao lại có người không biết liêm sỉ, giả đồ thờ non để ăn thịt cáo, đáng ghê! Bộ mặt trơ tráo làm sao! - Giang Hừ Thần chưa dứt câu thì một câu nói khinh bỉ cắt ngang lời cậu ấy.

Tôi quay người lại, thấy An An đang từ từ tiến lại, giọng lưỡi đầy vẻ khinh miệt, ánh mắt như muốn giết tôi chết tươi.

An An! Nhìn thấy cô ta, lòng tôi bỗng thấy đau đớn, tôi nhớ tới bức thư thú tội của Lâm Tử Hạo. Không ngờ An An lại cùng bè đảng với bọn Lâm Tử Hạo, bọn họ còn rắp tâm hãm hại tôi. Bây giờ cô ta còn đứng đằng hoàng trước mặt Giang Hừ Thần, lẽ nào cô ta lại bày trò xấu xa gì.

- Hừ, cậu không biết sao? Có một số người vì tiền mà trò gì cũng bày ra được! Cậu chưa nghe chuyện người ta tiếp cận người khác vì một khoản tiền lớn sao? - An An vênh mặt, rướn cao đôi môi, nói một mạch không thở. Đôi lông mày của Hừ nhíu lại, không nhìn thẳng vào An An, tỏ ra không hài lòng với người không mời mà tới.

- Tôi không muốn nghe bí mật của người khác, xin cô làm ơn tránh ra! - Giang Hừ Thần quay người đi, muốn lách qua An An.

- Ồ hơ hơ... Giang Hừ Thần, cậu không biết sao? Ở đây có bí mật không thể nói cho người khác biết được, còn có cả kế hoạch tỉ mỉ nữa... Thái Linh, tôi nói có phải không? - An An không hề tỏ ra tức tối trước sự xua đuổi của Hừ; ngược lại, cô ta còn đang tay chặn Giang Hừ Thần, cười nham hiểm, nhìn tôi sung sướng ra mặt.

Bí mật không nói cho người khác biết được... Tiếp cận ai đó... Một khoản tiền lớn...

Lời nói của An An khiến tôi khó chịu, tim đập nhanh. Mặt tôi thất sắc ngược đầu lên, gặp ánh mắt soi mói như móc họng của An An.

- Giang Hừ Thần, người ngay không nói sau lưng. Hôm nay tôi sẽ nói cho cậu chuyện lý thú này nhé! - An An túm chặt tay Hừ, cao giọng: - Người đứng trước mặt cậu, tiếp cận cậu chỉ vì một khoản tiền lớn thôi!

- Cô không được bôi nhọ người khác! - An An vừa ngắt lời, Giang Hừ Thần bực tức trừng mắt với cô ta, quay lại phía tôi, ánh mắt tràn đầy sự tin tưởng: - Thái Linh không phải người như cô nói.

- Hừ! Rút cuộc có phải hay không... cậu hỏi cô ta thì biết! Để tôi xem da mặt cô ta dày đến cỡ nào? - An An hứ một tiếng rõ to, nhìn tôi khinh khinh như tôi là kẻ mắc tội lỗi tày trời.

- Minh... - Tôi do dự, chỉ cúi mặt xuống đất, không nói nên lời.

- Hừ! Sao hả Thái Linh, khó nói hả? - Giọng An An càng mỉa mai, cạnh khóe. Cô ta chậm chậm tiến lại, nói với Hừ. - Để tôi nói hộ nhé! Thái Linh là một đứa con gái thấy tiền thì sáng mắt lên. Để có tiền, cô ta đã tiếp cận cậu, lợi dụng cậu, lừa gạt tình cảm của cậu.

- Không thể nào! - Giang Hừ Thần lắc đầu mỉm cười như đang nghe chuyện tiếu lâm. - Cô lầm rồi, Thái Linh không thể làm việc đó!

Nói đoạn, cậu ấy lách qua An An, nắm lấy tay tôi, vẫn giữ nụ cười và ánh mắt tin tưởng tuyệt đối, dường như cậu ấy hoàn toàn tin rằng, An An là kẻ chọc gậy bánh xe, những lời cô ta nói là hoàn toàn bịa đặt.

Cậu ấy vẫn tin ở mình...

Tôi đứng thộn ra đó nhìn Hừ, trong lòng từng con sóng cả đang đập dữ dội. Tôi cắn chặt môi, cúi đầu, không nói nên lời. Lòng bàn tay Hừ thật ấm áp, tôi ước được mãi mãi nắm tay cậu ấy... Nhưng tôi biết, mình không thể! Mình không thể làm việc đó!

Chẳng phải tôi đã quyết định rời khỏi Hừ sao? Chẳng phải tôi không muốn mình thành gánh nặng suốt cả đời cậu ấy sao?

- Không, cậu nhầm rồi, cô ấy nói đúng... - Tôi cắn chặt môi, thốt ra một câu, mỗi tiếng như những nhát dao đâm trúng tim tôi. - Từ khi bắt đầu tiếp cận cậu đến giờ tôi chỉ vì khoản tiền thưởng thôi!

Bùm!

Lời nói của tôi như một trái bom, khuôn mặt Hừ bỗng thất sắc, tay cậu ấy không nắm chặt nữa, nhưng vẫn chưa buông tay tôi ra.

- Thái Linh, cậu đang nói dối phải không? Minh biết, cậu không phải là người như thế! - Giọng Hừ lạc đi, cậu ấy gắng kìm chế. Tôi nghe lòng đau nhói, mình vừa làm tổn thương cậu ấy, làm tổn thương người luôn bảo vệ cho mình.

Tôi ngược mắt lên, gặp ánh mắt đau đớn khôn cùng của Hừ. Tim tôi như bị ai cứa, rỉ máu. Tôi cố ý ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Hừ.

- Vì... tôi muốn lợi dụng cậu để giải quyết tài chính khó khăn của gia đình... Nhưng bây giờ thân phận của cậu bị bại lộ, thứ tôi muốn cũng khá đủ rồi,

tôi không muốn chịu bất cứ trách nhiệm gì...

Tôi nói một mạch, từng câu từng chữ đều là những lời chưa bao giờ tôi dám nghĩ có ngày sẽ nói với Hựu. Tim tôi đau như bị kim xuyên. Tôi biết chỉ có cách này, Hựu mới hoàn toàn thất vọng về tôi, mới rời bỏ tôi. Cầm tôi rướn cao lên kiêu hãnh, tôi thề cầu nguyện, mong sao không phải đối mặt với khuôn mặt của Hựu, ánh mắt tin tưởng của Hựu...

- Cậu không phải là người như vậy, nói cho mình nghe, rút cuộc đã xảy ra chuyện gì?! – Giang Hựu Thần trấn tĩnh, lay tay tôi, nắm lấy những ngón tay đang run lẩy bẩy của tôi.

- Thôi được, đề tôi nói cho cậu biết! – Tôi cố dùng lời lẽ vô tình nhất nói rành rọt từng từ một. – Người tôi thích là An Vũ Phong!

Mắt Giang Hựu Thần tối sầm lại, chất chứa nỗi đau đớn không cùng. Mặt cậu ấy đỏ ửng lên, mắt mờ đi, một dòng máu từ cánh mũi chảy ra...

Cậu ấy lại chảy máu!

- Giang Hựu Thần! – Tôi cuống lên định giúp cậu ấy lau máu, nhưng khi vừa đưa tay ra, bỗng giật mình vì thấy mình quá mâu thuẫn, tôi vội vàng rút tay lại.

Ánh mắt cậu ấy ánh lên sự đau đớn vì bị tổn thương, không hề có ánh sáng, nhưng tay cậu ấy vẫn nắm lấy tay tôi, không buông ra.

- Hựu! – Tam đại tướng quân lao đến, đỡ Hựu. Hựu gắng mở mắt, như tìm kiếm hình bóng của tôi. Tôi không dám nhìn, quay đi chỗ khác.

- Thái Linh, không ngờ cô lại là loại người tàn độc như vậy! – Ân Địa Nguyên lạnh lùng quay người cùng Nghiêm Ngôn đỡ Hựu. Kì Dực trừng mắt, tay nắm nắm đầm giờ lên cánh cáo tôi.

Tôi như người điên đứng tại chỗ, nhìn theo bóng bọn họ xa khuất. Tim tôi đang rớt máu.

Mẹ Hựu nói đúng, chỉ cần mình còn ở bên Hựu ngày nào, cậu ấy sẽ gặp nguy hiểm ngày đó, mình là kẻ bị ồ “nhìn thấy tiền thì mắt sáng lên”, còn cậu ấy là hoàng tử cao quý, mình và cậu ấy thuộc về hai thế giới khác nhau.

Giang Hựu Thần, đây là lần gặp gỡ cuối cùng của chúng ta!

Tôi không biết mình đã sống những ngày sau đó ra sao, chỉ biết rằng mỗi ngày dài tận thế kỉ. Tôi tự giam mình trong nhà, không đi đâu cả, tắt điện thoại, cắt đứt mọi mối dây liên hệ với Hựu.

Mấy ngày qua, không biết mẹ đi đâu, chỉ một mình tôi đi lại trong bốn bức tường trống trải. Tôi như kẻ mất hồn ngồi trên sofa bật ti vi lên.

Màn hình dần dần hiện lên, tôi như bị sét đánh trúng.

Vẫn nước da rám nắng, mái tóc đen lánh, nhưng đôi mắt sâu thẳm, u buồn.

Xin lỗi... xin lỗi...

Nhìn thấy khuôn mặt thất thần của Hựu, nước mắt tôi trào ra, ướt đầm cả khuôn mặt.

Xin lỗi, Hựu...

Giang Hựu Thần đang đứng trước các phóng viên, cố che đi sự mệt mỏi, mỉm cười tự tin và lịch lãm.

- Thừa hoàng tử, nghe nói ngài sắp đính hôn, đúng không ạ?

- Đúng vậy!

- Ngài có thể nói về cảm tưởng của mình không?

...

Các câu hỏi của phóng viên lúc nào cũng sắc bén, mắt tôi bỗng nhòe đi khi nhìn thấy Hựu. Mặc dù mẹ Hựu đã nói trước với tôi, Giang Hựu Thần và Anna đính hôn, nhưng bây giờ tận tai nghe thấy cậu ấy thừa nhận, tim tôi như vỡ tung ra, nước mắt không biết từ đâu giàn giụa ướt đầm vai áo.

Tôi cuống quýt tắt ti vi. Phải cắt đứt, cắt đứt mọi ràng buộc, mọi suy nghĩ về Hựu. Tôi xiêu vẹo về phòng mình, nhìn hai con tằm cuốn mình trong kén.

Cảnh ở nông trang hạnh phúc lại hiện ra trước mắt. Một bàn ăn đầy ắp tiếng cười, ánh chiều phản chiếu trên mặt nước lăn tăn, hình ảnh cô đơn bên ánh lửa bập bùng dưới trăng... Tôi nhẹ nhàng cầm đôi tằm lên xem, qua ánh sáng, tôi thấy chúng như hai viên pha lê, bên tai văng vẳng lời ông Giang:

Thái Linh! Loài tằm được bao bọc rất kĩ bởi vỏ kén... Nhưng nó phải tự mình cố gắng thoát khỏi sự ràng buộc của cái kén để biến thành

bướm. Khi đó nó mới mọc cánh, toát lên vẻ đẹp nhất!

Tách...

Cái kén trong tay tôi bỗng phát ra tiếng động khe khẽ, tôi cúi đầu xuống nhìn...

Ồi, cái kén đang tách ra, có hai cái cánh run run tách ra từ trong kén, dần dần hai cánh bướm hiện ra trước mắt tôi. Chúng cố gắng hết sức, giãy đạp để ra khỏi cái vỏ kén, dường như có khó khăn lắm cũng không ngăn được chúng...

Một lúc sau, đôi bướm đã tách khỏi vỏ...

Sao xấu thế? Hai chú bướm vừa từ trong kén chui ra trông ướt nhoẹt, cánh trông nhăn nhoe, không đẹp chút nào!

Chúng từ từ lết đi, đập đập cánh theo nhịp.

Mở... cụp... mở... cụp...

Bỗng nhiên, một cảnh sắc hết sức kì diệu xuất hiện! Cánh bướm như quả bóng được bơm căng, dần dần nở ra...

Xoẹt...

Đôi bướm sắc tím đẹp tuyệt trần bay vút lên không trung. Dưới ánh nắng, đôi cánh rực rỡ muôn màu, đẹp vô cùng!

Nhưng...

Tôi nhìn thấy đôi bướm thoát từ vỏ kén ra nhưng lại không thấy Hựu thoát khỏi vỏ kén, đang rộng đôi cánh...

- Tiểu Thái, mẹ phải vào phòng dọn dẹp! – Tiếng mẹ ngoài cửa buồng.

- Vâng ạ! – Tôi quệt nước mắt, khe khẽ đáp.

Kết...

Cửa buồng bật mở, mẹ bước vào phòng, đột nhiên kêu lên:

- Ôi, Thái Linh, phòng con sao nhiều khăn giấy thế?

- Không... - Tôi vội cúi đầu, nhưng mẹ đã sải bước đến bên. – Sao con lại khóc? Cứ thế này thì nhà mình thành bể mắt... Con sẽ khóc lụt nhà mất thôi!

- Xin lỗi mẹ! – Tôi biết rõ mẹ đang chọc cười tôi, tôi nên bật cười mới phải nhưng dù có cố đến đâu, tôi cũng không nhếch môi lên cười nổi.

- Ôi... - Mẹ hơi xót xa, thở dài. – Thái Linh, con định chờ đợi mãi như vậy sao? Bất cứ ai cũng không thể trốn cả đời trong một căn phòng được!

Mẹ nói đúng tâm sự của tôi, tôi bỗng thấy tim mình đau nhói. Tôi cắn răng, mím chặt môi, lắc đầu, nói hết tâm sự của mình:

- Con không muốn gặp cậu ấy! Gặp cậu ấy con càng đau đớn!

- Con không muốn gặp cậu ấy sao? – Mẹ nhìn tôi, rồi dứt khoát. – Thế thì... chúng ta rời khỏi đây!

Rời khỏi đây?

Lời nói của mẹ khiến tôi lạng người đi. Tôi ngước mắt lên, ngạc nhiên nhìn, dường như không tin vào tai mình.

Mẹ rướn đôi lông mày, cổ tỏ ý ngạc nhiên nhìn tôi, hỏi lại:

- Lẽ nào con muốn ở lại đây, buồn rầu đến chết sao?

- Nhưng... - Nghe lời mẹ nói tôi thấy xuôi xuôi. Nhưng tôi bất chợt nhớ lại câu nói của mẹ trước đây. – Mẹ, mẹ từng nói, mẹ rất thích nơi này mà!

- Thái Linh của mẹ, con phải nhớ rằng, con mới là thứ mẹ yêu quý nhất. Vì con, mẹ có thể vứt bỏ bất cứ thứ gì! – Mẹ bỗng ngừng tay quét dọn, tiến lại gần tôi.

- Mẹ! – Tôi lại càng thấy buồn thêm, không nín được khóc òa lên, lao vào lòng mẹ, vòng tay ôm lấy mẹ.

Mẹ khe khẽ vỗ lên lưng tôi, ôm lấy tôi, tôi thấy cảm giác ấm áp từ mẹ truyền vào người mình, tôi thu nhỏ người lại rúc sâu vào lòng mẹ.

Mẹ khe khẽ vỗ lưng cho tôi, tôi có cảm giác về thời bé. Bên tai có tiếng mẹ văng vẳng:

- Thái Linh, dù xảy ra chuyện gì, mẹ cũng ở bên con!

Nước mắt tôi ứa ra, môi khẽ nhếch lên! Tôi đang cười sao? Lúc này tôi thấy mình mặc dù đen đui nhưng cũng may mắn, trong lúc khổ đau có mẹ ở bên! Tôi ngược đôi mắt nhòa lệ nhìn mẹ, thấy lúc này mẹ mới dịu dàng làm sao.

- Vâng, con đồng ý! – Tôi gật đầu dứt khoát. Đúng vậy, mẹ luôn là nơi chốn bình an của tâm hồn mỗi con người.

- Tốt rồi! – Thấy tôi khóc sụt sùi không thôi, mẹ đưa tay ra trước ngực, vỗ vào ngực mình. – Thái Linh, con phải nhớ nhé, mẹ đối với con tốt vậy, sau này phải nhớ mua cho mẹ LV, Olay... nhé. Ha ha ha...!

Tách...

Thấy mẹ đang mơ mộng đầu đầu, trên trán tôi một giọt mồ hôi to ùng lặn xuống.

- Mẹ còn muốn tới Venezuela, nghe nói bãi biển ở đó nóng nực, nhiều chàng đẹp trai lắm! Mẹ sẽ sống lại thời thanh xuân! – Mẹ lắc lư thân mình như đang đi tắm biển, hai mắt long lanh.

Xem ra không xong rồi! Phải chuẩn thôi! Theo kinh nghiệm lâu năm, bệnh “hoang tưởng” của mẹ lại phát tác, mình cứ lùi là thượng sách.

Nhưng vừa quay người, tôi đã bị túm cổ áo lại! Mẹ kéo tôi lại:

- Thái Linh, con là công trình mẹ đầu tư lâu nhất! Đừng làm mẹ thất vọng nhé!

Thấy thái độ vui vẻ đột ngột của mẹ, tôi như bị quăng từ vùng nhiệt đới Hawaii về tận vùng giá lạnh Bắc Cực.

Tôi lắc lắc đầu, nhưng trong lòng bỗng có cảm giác ấm áp...

Mặc dù mẹ như vậy, nhưng người tôi không thể rời xa lại là mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.6 - Chương 6: Cơn Lốc Tình Yêu

Love Storm

Địa điểm:

Sân ga Saint Roland

Nhân vật:

Thái Linh – học sinh lớp 12 trường Maria

Tôn Ngọc Đình – học sinh lớp 12 trường Maria

Thượng Hội – học sinh lớp 12 trường Maria

Giang Hựu Thần – học sinh lớp 12 trường British

An Vũ Phong – học sinh lớp 12 trường British

Ân Địa Nguyên – học sinh lớp 12 trường British

Kì Dực – học sinh lớp 12 trường British

Nghiêm Ngôn – học sinh lớp 12 trường British

Mẹ Giang Hựu Thần

Ông Giang Hựu Thần

Mẹ Thái Linh

LỜI THÌ THÂM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Nếu có thể, con cầu nguyện sớm tối được sát cánh kề vai

bên anh ấy

Cùng rảo bước trên đường tìm tới đích tình yêu

Chúa đáp: Ta đã nghe thấy lời cầu nguyện của con

Thế là sân ga li biệt tràn ngập hồi ức bên anh

oOo

Xin các hành khách chú ý, chuyến tàu đi đến thành phố Tảo Xuyên sắp khởi hành, mọi người mau chuẩn bị vé để chúng tôi kiểm tra...

Trạm xe lửa của thành phố Saint Roland vang vọng trong tiếng nói đồng dục của người phát thanh viên.

Tôi bất giác nhắc túi hành lý to ụ. Bên cạnh, mẹ tôi thì ngồi rất thản nhiên nhìn chăm chú vào cái màn hình ti vi ở ga, lại còn hai bà bạn chí cốt cứ nhất quyết đòi đến tiễn tôi đi: Thượng Hội và Ngọc Đình.

- Thái Linh! Bà thực sự muốn đến Tảo Xuyên sao? – Thượng Hội liếc mắt nhìn tay tôi đang nắm chặt túi hành lý, bỗng hỏi tôi với ý tứ rất sâu xa.

- Bà, bà nở lòng rồi đi thế sao... - Ngọc Đình nói lấp bắp, tay cứ níu chặt lấy tôi không chịu buông.

Mũi tôi hơi cay cay, nước mắt cứ chảy ra mãi không thôi. Tuy bình thường tôi lúc nào cũng cãi nhau chí chóe nhưng đến lúc thật sự phải chia tay, tôi lại cảm thấy lưu luyến.

- Nỡ lòng rời khỏi British toàn boy đẹp sao? – Ngọc Đình chùi mũi, nhò ta vừa mới mở miệng ra lại nhắc đến mấy chữ đó, tôi suýt thì vấp phải đồng hành lý ngã lăn queo ra đất.

- Ngọc Đình! Bà nói linh tính gì thế? – Thượng Hội kéo tay tôi, mắt quắc lên như hai quả cầu lửa nhìn Ngọc Đình rồi quay đầu lại vỗ vào vai tôi. – Thái Linh! Sau này bà phải tự chăm sóc bản thân đó, tụi tôi cũng thế!

- Ủ! Tôi sẽ cố gắng! Các bà ở lại mạnh giỏi nhé! – Bỗng tôi cảm thấy cổ họng mình như có một cục bông gòn chặn lại, giọng nói cứng ngắt.

- Tụi tôi sẽ dựa vào sức mình để theo đuổi các boy trong bảng topten của trường British, không để bà thất vọng đâu... - Tay phải của Thượng Hội nắm chặt lại rồi giơ lên cao như kiểu quyết hi sinh cũng phải làm tròn nhiệm vụ. Tôi bất đắc dĩ đành quay người ra chỗ khác, không muốn những người qua đường biết là tôi quen biết hai nhỏ.

Tôi mong hai nhỏ đó theo đuổi những boy trong bảng topten của trường British khi nào chứ?!

British...

Nghĩ đến trường British, tim tôi bỗng thất lại, như bị tay ai đó bóp chặt, đau âm ỉ.

Thái Linh! Thượng Hội và Ngọc Đình như người vừa tỉnh mộng, cùng nắm tay tôi, trông vẻ mặt rất nghiêm túc, khoe mắt hai nhỏ hơi đỏ, mím chặt môi không nói câu gì.

Mùa tình yêu năm nay quả thật đầy lãng mạn! Hôm nay, toàn thế giới cùng chứng kiến một buổi đính hôn hoa hồng vô cùng tuyệt vời. Sau đây nhóm phóng viên của chúng tôi sẽ xin mời các quý vị khán giả được tận mắt chứng kiến lễ đính hôn của hoàng tử Xianai States: Giang Hựu Thần.

Ba chúng tôi đang im lặng đợi đến giây phút chia tay thì chiếc ti vi màn hình cỡ lớn gần trạm xe lửa vang lên một giọng nói oang oang.

Lễ đính hôn hoa hồng?!

Bốn chữ đó vang đến độ tai tôi rõ mồn một, tim tôi khẽ nhói đau. Tôi vội vã ngược đầu lên, nhìn thẳng về phía màn hình.

Tiếng của những cột nước phun lên từ đài phun nước được điêu khắc theo phong cách cổ điển, những giọt nước bắn lên như những hạt trân châu, sau đó được phản chiếu dưới ánh sáng mặt trời nên trông càng bắt mắt hơn. Đặc biệt là những cột nước đó được phun theo nhiều kiểu khác nhau, lúc nhanh, lúc chậm, lúc thì chuyển hướng, đan xen vào nhau như những đường viền trang trí.

Cảnh này sao nhìn quen mắt thế, bỗng chốc nó như biến thành cái gai đâm vào mắt tôi. Tôi nhớ lại mình đã từng mặc một bộ váy lễ phục có thêu hoa, đứng dưới đài phun nước đó, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy một đôi mắt sáng như pha lê đang dịu dàng nhìn tôi...

Tìm tôi như bay lơ lửng trên không, không tìm được nơi nào để đáp xuống. Tôi vội vàng đứng thẳng người, quay đầu đi không muốn nhìn vào ti vi nữa:

- Mẹ! Con ra cửa hàng tạp hóa mua hai chai nước!

- Không cần! Việc đó không cần Tiểu Linh phải đi, để mẹ đi cho! Mẹ... mẹ giỏi mặc cả hơn con! – Nhưng phản ứng của mẹ còn nhanh hơn tôi gấp bội, mẹ đứng bật dậy, nháy mắt đầy ẩn ý với Thượng Hội và Ngọc Đình. – Tiểu Đình! Tiểu Hội! Ba đứa cứ nói chuyện với nhau đi!

Thấy bóng dáng mẹ chìm rồi mất hẳn trong đám đông người đang đi lại, tôi có dự cảm chẳng lành, sững người một lúc rồi ngồi thụp xuống thấp thòm không yên.

Kính chào các quý vị khán giả, hôm nay tại biệt thự họ Giang vô cùng náo nhiệt, không khí vui vẻ tràn ngập khắp nơi. Nhân vật chính của ngày hôm nay – hoàng tử Giang Hựu Thần sắp xuất hiện.

Giang Hựu Thần!

Người MC dẫn chương trình đứng là rất hấp dẫn. Một điệu nhạc vui vẻ chậm rãi vang lên. Tôi cố gắng tự nhủ rằng đứng nhìn nhưng tim lại như mất kiểm soát, hoặc có lẽ nó đã bay tới tận hoa viên có hoa hồng đang nở rộ

- Hoàng tử đến rồi!

- Ôi! Thật anh tuấn!

- Đúng là hoàng tử có khác, lễ đính hôn long trọng thật!

Chỗ chạm xe lửa ban đầu lặng ngắt như tờ thì nay ồn ào cả lên. Mọi người ai nấy đều bàn tán ầm ĩ, chỉ trỏ vào chiếc màn hình ti vi trước mặt. Mặt họ hiện rõ lên sự ngưỡng mộ và xúc động, cũng giống như tôi bây giờ.

Tôi muốn kiềm chế lại sự xúc động trong mình, gắng gượng chuyển ánh mắt đang dán vào ti vi đi chỗ khác, nhưng tôi không thể làm được. Nhịp thở của tôi mỗi lúc một nhanh hơn, tôi không kim lại được, mắt cứ trần trần nhìn vào người trong ti vi đó.

Mọi hành khách đều ồ lên ngạc nhiên, có hai giọng nói lanh lảnh như bát sành vỡ là nghe rõ nhất. Chẳng cần nói cũng biết là của Thượng Hội và Ngọc Đình

- Mau xem kia! Đó là hoa hồng của Châu Âu được vận chuyển bằng máy bay đến đó! Ôi, ít ra cũng phải hơn nghìn bông ấy nhỉ! Lãng mạn quá!

- Chiếc váy cô tiểu thư kia đang mặc đẹp quá! Tôi cũng muốn có một cái! Tôi cũng muốn có!

Nghe hai bà bạn thân bù lu bù loa, tôi như người bị điểm trúng huyệt, không nói được câu gì, chỉ thộn người ra nhìn chăm chăm lên màn hình. Trên ti vi mọi thứ đều mờ đi, không biết từ lúc nào tôi càng lúc càng tiến lại gần màn hình, trên mắt tôi chỉ còn đúng hình ảnh mỗi lúc được phóng to lên của Giang Hựu Thần...

Giang Hựu Thần...

Tuy chỉ nhìn thấy cậu ấy trên ti vi nhưng tôi vô cùng xúc động, mắt không chớp nhìn màn hình. Tôi cố gắng nín thở, tay xách hành lý khẽ run lên.

Đó là Giang Hựu Thần! Đúng là Giang Hựu Thần!

Một bộ lễ phục màu trắng thuần khiết, dáng người cao lớn, quý tộc, nước da rám nắng như phát ra ánh sáng làm động lòng người, đôi mắt đó... Cậu ấy mỉm cười nhìn tôi, không, là nhìn tất cả những ai đang ngồi trước ti vi mới đúng. Đôi mắt đen láy như hạt trân châu chỉ thiên sử mới có.

Tôi cắn chặt môi, sợ rằng không cẩn thận sẽ thốt lên tên của Hựu.

-A! Công chúa đến rồi! Công chúa và hoàng tử xuất hiện rồi!

-Anna! – Thượng Hội và Ngọc Đình hét lên.

Xoẹt xoẹt!

Ánh mắt tôi trở lại trạng thái bình thường, hình ảnh đầu tiên đập ngay vào mắt là khuôn mặt rất đỗi quen thuộc của Anna.

Hôm nay Anna đẹp quá!

Chiếc váy đính hôn màu trắng như tuyết, đuôi váy dài giống như chiếc đuôi bạc của mỹ nhân ngư, đầu còn đội một vòng hoa được bện từ rất nhiều bông hoa nhỏ li ti. Trông Anna rất hợp khi đứng ở cung điện sang trọng.

Anna quý phái như muốn mỉm cười với tất cả thế giới. Tim tôi càng lúc càng nặng dần, không biết nó đã bị chìm xuống mấy tầng địa ngục rồi.

Có lẽ khoảng cách giữa tôi và Giang Hựu Thần cũng xa vời như thế, chỉ có tôi được cậu ấy bảo vệ mà chẳng chịu ý thức được rằng, chúng tôi ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Người đứng bên cạnh Hựu phải là công chúa barbie Anna mới đúng, còn tôi... chỉ là đóa hoa bé nhỏ mọc ở vách tường. Trong thế giới nhỏ bé đó, tôi chỉ có thể hoang tưởng rằng một ngày nào đó được biến thành một nàng công chúa, đợi chàng bạch mã hoàng tử của mình xuất hiện... Anna mới là công chúa của Giang Hựu Thần, cô ấy và Giang Hựu Thần cùng một thế giới với nhau. Họ phải được ở bên nhau như tiên đồng ngọc nữ mới là kết thúc có hậu nhất.

Thế giới của Hựu không thuộc về tôi, từ trong sâu thẳm lòng mình tôi biết: Đã đến lúc tôi phải quay về thế giới dành cho mình.

Sau đây, xin mời nhân vật chính ngày hôm nay – hoàng tử Giang Hựu Thần nói vài lời.

Giang Hựu Thần chỉnh lại trang phục ngay ngắn rồi bước lên khán đài, nhìn khắp một lượt các khách đến tham dự đang đứng phía dưới. Hựu mỉm cười nói: “Cám ơn các vị khách quý và các bạn đã đến tham dự buổi lễ đính hôn. Hôm nay đối với tôi là một ngày vô cùng trọng đại...”

Nhìn vào ống kính, phong thái của Hựu rất tự tin, giọng nói vô cùng có sức hút, tiếng nói từ chiếc loa ti vi vang tận đến tai tôi, từng câu từng chữ đều rất rõ ràng và thuyết phục. Tim tôi đập thình thịch, cố gắng ghi nhớ các động tác cử chỉ của Hựu.

Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi nhìn thấy cậu ấy...

“Vì hôm nay tôi muốn bày tỏ lòng mình với người tôi yêu – Giang Hựu Thần nhìn thẳng vào ống kính, câu nói chậm rãi lại kiên định”

Tất cả các phóng viên, nhà báo và khách quý tham dự đều tươi cười nhìn Hựu, họ chờ đợi một kết cục hoàn mỹ trong câu chuyện cổ tích công chúa và hoàng tử.

Trạm xe lửa còn ồn ào hơn, ai cũng mong mỏi được nghe thấy Giang Hựu Thần bộc bạch tình cảm của mình với công chúa Anna...

Sao xe lửa vẫn chưa đến nhỉ? Tại sao tôi phải chứng kiến cảnh Hựu bộc bạch với người khác?

Giang Hựu Thần tươi cười chậm rãi nói tiếp: “Từ nhỏ đến giờ tôi đều phải tuân theo những quy định, lễ nghi của hoàng gia, làm việc gì cũng phải suy xét thật đúng đắn. Chỉ cần mọi người thấy đúng là tôi phải làm theo. Tôi chưa bao giờ được quyết định một việc nào đó theo ý muốn của mình. Nhưng đến một hôm, tôi phát hiện ra rằng có một người còn quan trọng hơn cả những quy định đó. Tôi có thể làm tất cả để được nhìn thấy nụ cười của cô ấy.”

Bùm chú!

-- Hoàng tử đang nói gì thế?

-- Người hoàng tử thích không phải là Anna sao?

Câu nói của Giang Hựu Thần làm nơi đang diễn ra buổi truyền hình trực tiếp náo loạn cả lên. Ở trạm xe lửa cũng ầm ĩ không kém.

“Anh biết em nghe thấy những gì anh nói, cũng nhìn thấy đôi mắt anh lúc này. Thái Linh, xin em hãy ở lại bên anh...”

Tôi đứng trước ti vi, mắt tròn trũng lên kinh ngạc, tay giờ lên bịt chặt miệng.

Cậu ấy đang nói gì thế?

-- Giang Hựu Thần đang bày tỏ lòng mình với bà kia! Tốt quá! Thái Linh, bà đừng đi nữa. – Ngọc Đình nhảy lên cả trên ghế đợi, cảm cổ tôi lắc liên hồi.

-Như vậy sau này Thái Linh sẽ là Thái tử phi rồi! Sau này tụi mình có bạn là thái tử phi. – Xem ra Thượng Hội bình tĩnh hơn Ngọc Đình, nhưng ngay sau đó, nhờ ta dí sát khuôn mặt “nghiện” giai đẹp thời kì cuối vào sát mặt tôi. – Thái Linh! Bà phải giúp tụi tôi đến ngắm các giai đẹp trong hoàng cung đó.

Hai con nhỏ này cứ như phát cuồng đến nơi, tôi thì vẫn đờ đẫn nhìn lên màn hình, chẳng nói được câu gì.

Cả khu biệt thự họ Giang nhốn nháo, ống kính máy quay lại chuyển đến chỗ Anna. Tôi cứ ngỡ Anna đã nổi giận dưng dưng rồi khỏi nhưng không ngờ nhỏ cứ mỉm cười rồi vỗ tay.

Nhìn thấy ống kính máy quay, Anna điềm tĩnh nở nụ cười rạng rỡ, tình nghịch đưa tay làm động tác hình chữ V, bất ngờ miệng nhỏ còn mấp máy hai từ

nghư cho cả thế giới biết: - Thái Linh!

Chà nhẽ... đến Anna cũng điên rồi sao? Không phải nhữ đó luôn mong muốn ở bên Hựu sao? Mới đầu thì đòi thi đấu tranh tài ở lễ hội êm nhạc *Red or White*, hôm nay lại lễ đính hôn...

Tôi có cảm giác cả thế giới đang đùa cợt với mình. Đầu tôi bay lơ lửng lên chín tầng mây, mắt hoa đi.

-Quý khách chú ý! Chuyến tàu đến thành phố Tảo Xuyên chuẩn bị vào ga. Xin quý khách chuẩn bị vé rồi đi đến trạm soát vé...

-Xoạt!

Vừa nghe thấy thông báo của loa phóng thanh, mọi người đứng hết dậy, cầm vé tàu đi đến trạm soát vé...

Tiếng nói thông báo đó như chiếc phao cứu sinh của tôi, tôi biến thành người máy, nhấc ngay hành lý dưới chân lên rồi ủa vào đoàn người.

Tôi phải đi! Tôi nhất định phải ra đi!

Nếu tiếp tục nghe thấy giọng nói của Hựu, nhìn thấy đôi mắt sáng đó thì chút quyết tâm rời đi còn lại của tôi cũng không còn.

- Thái Linh! Bà làm gì thế?

- Thái Linh! Sao bà lại chạy trốn...

Thượng Hội cùng Ngọc Đình gào rồ to nhưng bị tôi nhần tâm bỏ mặc không thương tiếc. Tôi cố hết sức chen chúc vào đám người đang đứng chuẩn bị soát vé. Bất chấp ánh mắt ngạc nhiên của bọn họ, tôi cố chen lên phía trước.

Trạm soát vé ở ngay trước mặt tôi, rồi tất cả sẽ kết thúc! Sau này mọi buồn phiền sẽ không còn nữa.

Giang Hựu Thần, câu nói của cậu làm mình rất cảm động nhưng mình không muốn đem lại gánh nặng cho cậu. Rời khỏi Saint Roland là điều duy nhất mình làm được, cũng là việc cuối cùng mình có thể làm vì cậu.

Cậu nên ở bên cạnh Anna, trở thành một cặp đẹp đôi nhất trong mắt mọi người.

Tôi chỉ muốn mau chóng đi khỏi đây vì sợ sẽ cảm thấy hối hận.

Nhưng tôi thấy tâm hồn mình trống rỗng, chỉ còn lại cái xác người bước đi, tôi càng chạy đến, nó lại càng cách xa tôi...

- Thái Linh! – Đúng lúc tôi đi đến trạm soát vé thì một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Tôi kinh ngạc quay đầu lại, tim đập thình thịch. Chúa ơi! Người đứng sau lưng tôi là An Vũ Phong. Mái tóc dài khẽ bay xòa xuống tận vai. Cậu ta thờ dốc rồi đứng thẳng người lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi dường như muốn nhìn vào một tên lính định đào ngũ.

- Thái Linh! – Miệng An Vũ Phong khẽ nấp máy.

Tìm tôi bỗng hoảng loạn.

Tôi muốn chạy, muốn chạy trốn. Tôi vội vã giờ chiếc vé đến trước mặt nhân viên soát vé rồi rào bước thật nhanh vào trong ga.

Hộc hộc!

Cuối cùng cũng vào trong ga. Tôi dồn hết sức vác hành lý đến một chiếc cột, cả người tựa vào đó, thở hổn hển. Nhưng tôi chưa kịp khôi phục lại sức lực thì sau lưng có tiếng đập mạnh vào vai.

- Ai? – Tôi quay đầu lại, hồn bay phách lác. Có một mái tóc dài làm mất tôi nhòa đi. An Vũ Phong... không ngờ cậu ta đuổi tận đến đây.

Tôi định chạy nhưng An Vũ Phong giờ tay ra giữ chặt lấy vai tôi. Cậu ta giữ chặt tôi như đinh cắm chặt vào cột, không tài nào thoát được.

- Cô muốn trốn tránh như vậy sao? – Tôi cúi đầu không dám nhìn An Vũ Phong nhưng Phong nói rất to vạch tội tôi. – Người đầu tiên động viên tôi đừng chạy trốn trước bất cứ chuyện gì là cô, thế mà bản thân cô lại đang chạy trốn. Cô thấy có mâu thuẫn không?

- Tôi không muốn nghe gì hết! Tất cả đối với tôi đều không còn ý nghĩa gì nữa rồi! – Câu nói của An Vũ Phong làm tim tôi run rẩy, tôi cắn chặt môi, lắc đầu liên tục.

Chẳng nhẽ cô không còn quan tâm đến mọi việc nữa sao? Không có điều gì có thể giữ cô lại? Vậy lúc cô luôn miệng nói phải bảo vệ Giang Hựu Thần...

Tôi cố sống cố chết đẩy tay An Vũ Phong ra, dùng hết sức bình sinh lao về phía trước, vừa chạy vừa hét thật to:

- Tôi phải đi đây! Bây giờ ai cũng không thể làm lay chuyển được quyết định của tôi.

Rầm!

Tôi vừa nói dứt câu, bỗng phía trên cái cột nhà ga rơi xuống một tấm biển quảng cáo hình vuông làm bằng nhựa, đặc biệt hơn nó lại rơi vào đúng lúc tôi đang cất bước chạy.

- Thái Linh! Cô đúng là đi đâu cũng bị thần xui đeo bám – Tôi nghệt mặt ra nhìn cái biển, sợ hú hồn hú vía khi thấy nó rơi từ trên cao xuống. An Vũ Phong chậm rãi bước đến, nhìn tôi rồi cười châm chọc: - Xem ra ông trời không muốn cô đi rồi!

Vậy sao? Ông trời không muốn tôi đi?! – Tôi cười đau khổ, ngẩng đầu nhìn lên trời. Bầu trời hôm nay xanh thẳm không một gợn mây.

Tôi đã nghĩ kĩ rồi, tôi chẳng làm được việc gì giúp Hựu, chỉ toàn đem lại phiền phức, mệt mỏi. Tôi không thể ở lại, tôi ở lại chỉ đưa Hựu xuống vực thăm không đáy.

Tôi không quay đầu lại nhìn Phong, đến tận bản thân mình cũng không dám vững tin, hỏi lí nhí:

- Cậu không thể chúc tôi lên đường may mắn sao?

Vậy, chúc cô lên đường thuận buồm xuôi gió và hi vọng đúng là cô được thuận buồm xuôi gió. – An Vũ Phong bỗng đổi giọng, nói rất to sau lưng tôi.

Cậu ta sao lại thay đổi ý định không ngăn tôi lại nữa?

An Vũ Phong đã chúc tôi như thế, tôi cần gì phải nghĩ ngợi nhiều làm gì cho mệt chứ.

- Thái Linh! Sao con không đợi mẹ! Mẹ đi mua nước nho mà con thích uống nhất này! – Sau lưng tôi đột nhiên vang lên tiếng bước chân hối hả. Tôi quay lại thấy mẹ vừa vẫy tay vừa chạy đến. Tôi cũng nhìn thấy cả An Vũ Phong đang đứng im ở đó.

- An Vũ Phong! Tạm biệt!

Nhìn An Vũ Phong đứng im không nhúc nhích, tôi vô cùng cảm kích vì cậu ấy đã không làm khó cho tôi.

Tôi giờ tay vẫy chào Phong rồi quay đầu tiếp tục đi. Khoảnh khắc này tim tôi như có cái gì đó tan vỡ, trong lòng tự lắm nhảm phản bác lại câu nói vừa rồi của mình. Tạm biệt, không, có lẽ chúng ta sau này vĩnh viễn không còn gặp lại.

Hít một hơi sâu, tôi lại sải bước thật rộng, bỗng có một luồng khí mạnh xuất hiện trước mặt tôi.

Kết!

Một chiếc xe dài sang trọng màu đen xuất hiện, đuôi xe phanh một cách rất điệu nghệ chặn ngay trước mặt tôi.

Tất cả các cửa kính xe đều màu nâu đậm nên tôi không biết ai ngồi trong đó. Cánh cửa kính dần dần được kéo xuống, một khuôn mặt phúc hậu đeo kính đen đập ngay vào mắt tôi.

- Tiểu Linh! Đợi chút đã! – Giọng nói trầm trầm pha chút lạc quan cất lên.

- Ông Giang! – Ông lão bước từ trên xe xuống, đứng trước mặt tôi. Ông bỏ kính ra. Tôi ngạc nhiên, cúi đầu chào.

- Thái Linh! Cháu ôm túi lớn túi nhỏ chuẩn bị đi đâu vậy? – Ông Giang lắc lắc cái đầu quả dưa của mình, mắt quét xoẹt qua mấy cái túi hành lí của tôi, vờ hỏi ra vẻ không biết gì. – Đi du lịch hả cháu?

Nhìn thấy khuôn mặt phúc hậu của ông Giang, tim tôi lại bị lay động. Tại sao ai cũng đến tìm tôi? Ngay cả ông Giang cũng đến. Ông và An Vũ Phong lúc nãy giống hệt nhau, đều khuyên tôi đừng đi sao?

Nhưng lòng tôi đã quyết rồi, tôi dứt khoát ngẩng đầu lên nhìn ông rồi nói với thái độ rất kiên quyết.

- Ông ơi! Cháu phải rời khỏi Saint Roland, không biết bao giờ mới quay về, có lẽ sau này mãi mãi cháu không về lại nơi này nữa!

- Hà ?! – Trong mắt ông Giang hiện lên một chút tiếc nuối, ông nheo mắt nhìn thăm dò tôi. – Cháu thật lòng muốn rời khỏi đây? Cháu đã chuẩn bị tinh thần quên hết những kỉ ức về Hựu ở nơi này chưa?

Kỉ ức về Giang Hựu Thần...

Hôm đầu tiên đến khai giảng, Giang Hựu thần cùng tôi nhảy điệu “Hò thiên nga” trong phòng nhạc.

Lần đầu tiên cùng Hựu đi đến cứ địa bí mật – nhà trên cây, nhìn thấy nụ cười trẻ con và ầm ập của cậu ấy.

Buổi tối ở động Quang Minh, vì có Giang Hựu Thần ở cạnh tôi nên ngay cả đom đóm cũng bay đến, thấp sáng cả vùng trời.

Hôm bầu chọn hội trưởng hội học sinh, Giang Hựu Thần hi sinh bản thân, lấy danh dự ra bảo đảm cho tôi, giúp thân phận tôi không bị bại lộ.

Từng chuyện xảy ra trong thời gian qua như những thước phim quay chậm lại trong đầu tôi. Bất kể là vui vẻ hay buồn phiền, mỗi góc trong cuộc sống của tôi đều tràn ngập hình ảnh của Hựu.

Tôi biết, có lẽ từ nay về sau phải mất rất nhiều thời gian mới có thể quên được tất cả, thậm chí tôi chỉ còn cách là bị mắc chứng mất trí nhớ mới có thể xóa sạch những kí ức về Hựu.

Tôi... Tôi đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đặt vội hành lí xuống, cẩn thận lấy từ trong túi quần ra một chiếc hộp, nhét vào tay ông Giang:

- Đây là...

- Ông ơi! Hai con tấm này cháu trả lại cho ông!

- À à... - Ánh mắt ông Giang nhìn chằm chằm vào con tấm, mỉm cười. - Thái Linh! Chúng đều lột xác rồi à?

- Vâng! Tôi thất thần nhìn hai cái vỏ tấm rỗng, cổ giọng cười. - Cháu đã bảo vệ chúng cho tới lúc chúng hóa thành bướm bướm. Cháu đã làm xong việc cần làm rồi, nên bây giờ cháu phải đi đây!

- Thái Linh! - Ông Giang sững người ra rồi bất chợt thở dài mấy tiếng.

Ngay cả ông cũng không ngăn cản tôi nữa, có lẽ tôi thực sự phải đi rồi...

Tôi cúi người lễ phép chào ông, sau đó quay người bước đi. Tôi kéo mẹ tôi đang đứng như tượng bên cạnh để rời khỏi đó.

U u...

Hồi còi tàu vang lên đồng đặc. Cạch cạch... con tàu dài tít tắp chầm chậm tiến vào ga. Tôi kéo tay mẹ đi đến gần chỗ tàu sắp đỗ.

- Thái linh!

Lại có người gọi tên tôi?!

- Thái Linh!

Giọng nói này nghe quen quá!

Cả người tôi cứng đờ ra như tượng đất, không tiến lên phía trước mà cũng không dám quay đầu lại. Tôi dám chắc 100% đó là Giang Hựu Thần, nhưng tôi sợ chỉ cần quay đầu lại tôi sẽ không còn dũng khí để ra đi nữa.

Nhưng đúng là cậu ấy đến sao? Có thật là Hựu đi từ biệt thự họ Giang xa trăm dặm để đến đây? Thật là bỏ mặc buổi lễ đính hôn long trọng để chạy đến nơi này... Tim tôi xao động, đầu tranh một hồi, đầu óc rối tung tuếch.

Không! Tôi phải đi!

Tôi không thể liên lụy đến Hựu. Cậu ấy là hoàng tử, hoàng tử của Xianai States. Có tôi ở bên cạnh, chỉ làm cậu ấy tổn hao tâm trí để bảo vệ tôi, bản thân tôi thì chẳng giúp được cái gì.

Tiếng gọi phía sau lưng càng lúc càng gần. Tim tôi cứ đập liên hồi. Bỗng tôi kéo chặt tay mẹ toan bước lên tàu.

- Nay! Tiểu Linh! Có người gọi con kia! - Mẹ lấy khuỷu tay huych vào tôi.

- Không phải đâu! - Tôi vẫn kéo tay mẹ, cũng không để mẹ quay đầu lại. - Mẹ nghe nhầm rồi!

- Không đâu! Là gọi con đó. - Mẹ bỗng giật tay tôi ra, quay đầu lại nhìn. - Con xem, Tiểu Linh, là Giang Hựu Thần!

- Mẹ! Chúng ta mau đi thôi! Tàu sắp chạy rồi. - Mặt tôi đỏ bừng, tay vẫn còn bầu chặt vào mẹ, tiếp tục cầm đầu phẩm phẩm bước đi.

- Giang Hựu Thần! Giang Hựu Thần! Tiểu Linh nhà tôi ở đây này! - Đúng thời khắc quan trọng nhất, mẹ tôi quay sang "phản bội" đưa con gái yêu quý của mình. Tôi một mình lao như bay về phía tàu nhưng một dáng người cao lớn đứng chặn ngay trước mặt tôi.

Dòng máu nóng từ dưới gót chân tràn lên tận đỉnh đầu tôi.

Bộ lễ phục màu trắng, đôi mắt đen láy, nước da rám nắng... cứ như đang nằm mơ, ban nãy Hựu vẫn còn ở trên màn hình ti vi thế mà bây giờ đã như hoàng tử bước ra từ lâu đài trong truyện cổ tích. Cậu ấy dùng ánh mắt sáng lấp lánh như sao, sâu thẳm như lòng đại dương nhìn tôi không dời.

- Thái Linh! Đừng đi! - Giọng nói của Hựu như một bức tường vô hình giữ chặt tôi lại, làm chân tôi không còn nhúc nhích nổi nữa.

- Không! Tôi phải đi! – Tôi quay đầu lại nhìn Hựu, cổ kìm nén trong lòng, khẽ lắc đầu dứt khoát.

- Thái Linh! Em không nghe thấy những gì anh nói ở lễ đính hôn sao? – Mắt Giang Hựu Thần tràn đầy sự chân thành làm trái tim ban đầu rất quả quyết của tôi bắt đầu lung lay.

- Ồ... nhưng tôi vẫn phải đi! – Tôi giả vờ nói một câu rất thờ ơ, nói xong lại cảm thấy tim mình như bị một nhát dao đâm vào.

- Nghe anh nói! Thái Linh! Những điều đó anh muốn nói với em! – Ánh mắt Hựu phát ra những tia sáng lấp lánh, dường như có vẻ hơi sốt ruột nữa. – Nếu như em không tin, anh sẽ nói lại lần nữa ngay trước mặt em!

Tôi làm sao có thể để cho Hựu nói câu đó một lần nữa. Giang Hựu Thần, mình chỉ là một đóa hoa mọc bên vách tường, mình không có tư cách để nghe những lời bộc bạch trong trái tim cậu. Mình càng không có quyền để cậu vì mình mà vứt bỏ tất cả.

- Xin lỗi... xin lỗi. – Con đau nhói như lan dần trong lồng ngực tôi. Tôi hoang mang cúi đầu nhắc đi nhắc lại câu xin lỗi như một cái máy, khóe mắt đã ướt nhoe từ lúc nào.

- Lẽ nào em phải đi thật sao? Đừng đi Thái Linh! Hãy cho anh một cơ hội nữa, cho anh cố gắng một lần nữa được không? – Giọng Giang Hựu Thần mỗi lúc một cao hơn, mỗi lúc một nóng như thể đó là chút nín kéo cuối cùng. Tôi không muốn nghe thêm nữa, quay đầu lặng lẽ nhìn về mấy cái cây ở gần chỗ nhà ga.

Một cơn gió nhẹ thổi đến, các cành cây đều khẽ rung lên xào xạc, dường như cũng giống với trái tim đang bị rung động của tôi.

- Anh sẽ không để em ra đi như thế này đâu! Sự im lặng của tôi làm Hựu như bị kích động. Hựu bỗng bước ngay đến, túm chặt lấy tay tôi.

- Không! – Tim tôi giật thót lên, cả người lùi về phía sau nhưng không kịp nữa, hơi ấm từ cánh tay Hựu đã truyền đến tận làn da của tôi. Đã thế cậu ấy che khoảng cách đó vẫn chưa đủ, còn cúi thấp người xuống, kề sát mặt về phía tôi.

Chúng dị ứng với con gái!

Tôi giật mình, muốn vùng vẫy thoát khỏi nhưng cánh tay của Hựu khỏe quá, tôi không tài nào cựa quậy được, chỉ còn cách mở tròn mắt nhìn thấy người mình nằm gọn trong vòng tay Hựu.

Khuôn mặt có nước da rám nắng đó bắt đầu đỏ lên. Nhưng cậu ấy vẫn mím chặt môi, mắt mở to ra, quyết đến chết cũng không chịu buông.

Một dòng máu đỏ tươi khẽ chảy từ mũi Hựu xuống.

Tí tách! Tách!

Những giọt máu đỏ rơi xuống bộ lễ phục màu trắng nên nhìn thấy rõ mồn một. Thật tình không thể nhẫn tâm khi nhìn thấy cảnh đó. Hựu không hề đứng xiêu vẹo, cậu ấy vẫn đứng thẳng người. Tôi ngẩng đầu lên thấy máu mũi càng lúc chảy ra càng nhiều. Tôi định đưa tay lên để lau đi nhưng lại cố gắng giữ chặt cánh tay mình lại, nắm thành nắm đấm.

Giang Hựu Thần giờ tay phải lên, nhẹ nhàng lấy tay áo quệt mũi, ánh mắt sâu thẳm đó vẫn nhìn thẳng vào mặt tôi mà không hề thay đổi. Xem ra cậu ấy đang cố chịu đựng sự khó chịu trong cơ thể, ánh mắt trông rất khổ sở, nhưng tôi giật mình khi nhìn thấy đôi mắt đó lại ánh lên vẻ quyết tâm chiến thắng bản thân hơn lúc nào hết.

- Anh sao lại phải tự làm khổ mình... - Tim tôi như muốn vỡ tung ra, đôi mắt nhạt nhòa đi. Tôi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt cương quyết đó.

- Không! Anh phải làm thế này... - Nhưng Hựu vẫn không bị lay động, nói với tôi với giọng rất kiên cường.

Vù!

Câu nói của Hựu giống như một cơn gió mạnh thổi ập đến, như cuốn đi những chiếc lá cây rụng trên nhà ga bay vút lên, như thổi tâm hồn vốn phẳng lặng như mặt hồ của tôi gợn sóng lăn tăn...

- Hựu, con ở đây làm gì? Thử nhìn lại con xem, còn ra thể thống gì nữa?

Một chiếc xe dừng lại ngay bên cạnh chúng tôi, một giọng nói vang lên như sấm dậy bên tai.

Tôi ngoảnh đầu lại, nhìn thấy mẹ Hựu sắc mặt nghiêm nghị, xuống xe đi về phía chúng tôi. Anna mặc bộ váy màu trắng cùng ba vị đại thần cũng xuất hiện phía sau lưng.

- Bố, bố cũng ở đây à? – Mẹ Hựu đến trước ông Giang, thái độ cung kính rồi quay lại nghiêm mặt nhìn Hựu, giọng nói đầy uy lực, không chút tình người. – Theo ta lên xe mau!

- Mẹ, hôm nay nếu Thái Linh không ở lại thì con sẽ không đi đâu cả. – Giang Hựu Thần nắm chặt tay tôi, giọng cương quyết.

- Hừ, có phải gần đây ta mắt nhắm mắt mờ với con nên con được đăng chân lên đăng đầu? – Thấy thái độ cương quyết của Hừ, mẹ Hừ chau mày, mặt sa sầm.

Mẹ Hừ tức giận thật rồi. Rất tức giận là đăng khác! Tôi bỗng lo lắng cho Hừ.

Đều do tôi. Nếu ban nãy tôi nhanh chân đi ngay thì sẽ không bị Hừ chặn lại, sẽ không có việc rắc rối này.

Tôi cúi đầu, mặt buồn rười rượi. Thái linh! Mày lại gây rắc rối cho Hừ rồi, mày thật là một con bé đáng ghét!

- Mẹ, từ trước đến giờ, con lớn lên cùng với những lựa chọn sắp đặt của mẹ, nhưng lần này con muốn tự quyết định lựa chọn cho mình. – Giang Hừ Thần vẫn bình thản, cậu ấy khẽ nắm tay tôi, dường như trấn an tôi đừng sợ hãi.

- Lựa chọn của con? Người này sao? – Giọng mẹ Hừ bỗng rướn cao lên, bà không thèm nhìn tôi, miệng nhếch lên. – Lẽ nào đây là sự lựa chọn của con?

- Vâng! – Giang Hừ Thần nhìn tôi với ánh mắt trân trọng, không do dự trả lời. – Ở cùng Thái Linh là lựa chọn nghiêm túc nhất của con từ trước đến nay.

Vừa dứt lời, Hừ hít mạnh, một dòng máu đỏ lại chảy ra.

- Giang Hừ Thần! – Tim tôi đập liên hồi, người co rúm, muốn rút tay ra khỏi tay Hừ. Hừ điều chỉnh nhịp thở của mình, xòe bàn tay ra, đan chéo năm ngón vào tay tôi.

Mười ngón tay chúng tôi nắm chặt lấy nhau.

Tôi đắm đắm nhìn khuôn mặt rạng rỡ nụ cười của Hừ, tim tôi có cảm giác êm ái như được ủ ấm trong chăn bông ấm áp.

- Hoàng hậu à, trên thế giới này nhiều người luôn giữ hình bóng của người thân trong tim mình. Vì một nguyên nhân nào đó đánh chôn chặt hình bóng đó ở nơi sâu thẳm của con tim. Kết quả là họ hiểu nhầm nhau, rơi vào hố sâu khổ đau. – Lặng im hồi lâu, ông Giang bỏ kính xuống, đeo trước ngực, đến bên mẹ Hừ.

- Bố, ý của bố là... – Ánh mắt mẹ Hừ ngạc nhiên, không hiểu ông Hừ muốn nói gì.

- Năm đó, Hừ mới mười tuổi. Hoàng hậu, người còn nhớ chứ? – Ông Hừ không trả lời, chậm rãi nói, khuôn mặt đầy nếp nhăn ánh lên như đang hồi tưởng về quá khứ.

Những người trong sân ga dường như đứng im để lắng nghe kí ức những năm Hừ mới lên mười.

- Năm đó... Hừ mới mười tuổi. – Ánh mắt mẹ Hừ xa xăm, nhưng mày vẫn chau lại. Bà ngước lên nhìn ra xa, như đang nói chuyện một mình, lại như đang thì thầm với mọi người xung quanh.

- Bố của Hừ lâm bệnh nặng, nhưng nước một ngày không thể không có vua. Để yên lòng dân chúng, ngày nào con cũng không nghỉ ngơi, tất cả sức lực đều dồn vào công việc của quốc gia... Mắt mẹ Hừ sáng lên như sao sa, đôi lông mày nhíu lại ban nãy từ từ giãn ra, đôi tay khoanh trước ngực, nhìn những áng mây xa trên bầu trời.

- ... Cho nên, ngày nào con cũng ra lệnh cho Hừ túc trực bên giường bệnh, không được tự ý đi đâu, không được tự ý làm bất cứ việc gì.

Tôi quay đầu lại nhìn Hừ, Hừ im lặng đứng đó nhìn mẹ mình.

- Con thật là người mẹ tính khí nóng nảy, là một hoàng hậu không ra gì! – Giọng mẹ Hừ bỗng trầm xuống, sắc mặt đau khổ, dường như hình dung lại cả một đống công việc bề bộn, cả cuộc sống hạnh phúc bị đảo lộn khi ấy.

- Nhưng Hừ không hiểu nỗi khổ tâm của con. – Ông Giang đến gần, khe khẽ vỗ vai bà như một ông lão an ủi đứa con bé bỏng của mình. – Ngày hôm đó, Hừ cảm thấy một mình rất buồn, nên trốn ra khỏi hoàng cung, tìm bạn bè chơi đùa! Đứa trẻ nào mà chẳng ham chơi!

- Nhưng con vô cùng tức giận. – Mẹ Hừ như bị kích động, giọng vẫn trầm tĩnh. – Con rất tức giận... Một hoàng tử chỉ vì vui vẻ nhất thời, bỏ mặc người bố trên giường bệnh, trốn khỏi cung, đánh nhau với lũ bạn để tranh cao thấp. Kể cả kẻ đó có thắng thì rút cuộc vẫn là kẻ thua cuộc! Nhìn thấy con mình như vậy, con đau lòng lắm, con đã giam cháu vào tòa tháp cao nhất của hoàng cung để răn đe.

Tòa tháp cao nhất của hoàng cung?

Tôi nhìn Giang Hừ Thần. Cậu ấy im lặng như đang nghe câu chuyện của người khác. Nhưng tôi có thể hình dung ra bị giam trong tòa tháp ấy đáng sợ như thế nào.

- Tòa tháp ấy rất cao, nhưng nằm khuất, không nhận được ánh sáng của mặt trời... Nhìn từ cửa sổ chỉ thấy mờ mờ ảo ảo. Lúc đó Hừ mới mười tuổi...
- Ông Hừ nói thêm. Có ý nhấn mạnh với bà.

Lẽ nào... bệnh sợ độ cao của Hựu là do...?

Tôi bỗng bị kích động mạnh, ngược đầu lên, nhìn Hựu. Giang Hựu Thần vẫn cúi đầu im lặng, cậu ấy cắn chặt môi hơi run run. Dường như cậu ấy đang quay trở về quá khứ đáng sợ cùng với lời thuật lại của mẹ.

- Đúng thế... - Mẹ Hựu trầm xuống, hai mắt nhắm nghiền như quay lại từng khoảnh khắc lúc đó. - Không lâu sau, cha Hựu qua đời, con đau lòng đến điên dại, từ chối không cho Hựu Thần đến gặp cha lần cuối.

Giang Hựu Thần run lên, hai tay nắm chặt, như dồn hết sức để kìm nén tình cảm của mình.

- Chắc lúc đó con rất giận Hựu... Hựu Thần không xuất sắc như cha nó, không có quyền uy như cha nó, vì vậy con đã dùng biện pháp hà khắc nhất để giáo dục. - Ông Giang khe khẽ thở dài, nhìn Hựu, ánh mắt đầy vẻ nhân hậu.

- Con chỉ mong cháu trở thành người tài năng xuất chúng nhất thế giới, có đủ năng lực để gánh vác quốc gia mà cha nó để lại. - Mẹ Hựu mở mắt, tôi nhìn thấy có giọt lệ ở khóe mắt của bà. Ánh mắt của bà khẽ lướt qua chỗ Hựu, ánh mắt u uất buồn sâu thẳm - Có thể... Biện pháp của con quá hà khắc, Hựu chắc rất hận con...

- Không, Hựu không hề giận con. - Ông Giang khẽ lắc đầu, mỉm cười nhìn mẹ Hựu. - Chỉ vì con quá yêu thương Hựu, yêu thương đến độ cực đoan. Hựu Thần cũng yêu thương con, vì vậy nó chọn con đường phục thù, phục thù vô điều kiện...

Mẹ Hựu ngạc nhiên nhìn ông, như không hề biết tình cảm vốn tồn tại lâu nay giữa hai mẹ con

- Hựu đã cố gắng học, rèn rũa mình thành người hiểu biết mọi lĩnh vực, bất cứ việc gì cũng nghe theo sự sắp xếp của con. Nó như một con tằm nằm cuộn trong kén. Dưới quyền uy của con, nó đánh mất chính bản thân mình. Nó sợ hãi không chỉ con, mà tất cả các cô gái. Trong tiềm thức, nó kháng cự lại tất cả phụ nữ. Cuối cùng mỗi lần gặp bất cứ cô gái nào nó cũng chảy máu mũi...

Mẹ Hựu thở dài, gật đầu:

- Tất cả đều do con mà ra!

Mặc dù mẹ Hựu đã thừa nhận mình là nguyên nhân gây bệnh dị ứng con gái của Hựu, nhưng tôi không hề oán trách bà. Vì bà quá yêu nên đã có cách giáo dục sai lầm. Mặc dù bà là một vị hoàng hậu nhưng bà cũng là một bà mẹ như bao người mẹ khác. Yêu con cái hơn chính bản thân mình.

- Nhưng tại sao Hựu ở gần Thái Linh lại không bị dị ứng? - Ân Địa Nguyên đột nhiên nghĩ tới câu đố hóc hiểm mà ai cũng muốn biết lời giải.

- Bởi vì... - Hựu bỗng nhiên ngược mắt lên, mặt hơi đỏ. - Hồi bé mẹ tặng mình một con rối gỗ. Đó là con rối gỗ duy nhất của mình, mặt nó rất giống Thái Linh, cho nên mình... mình...

Hóa ra Giang Hựu Thần không bị dị ứng với tôi, vì tôi khá đặc biệt, vì tình yêu mẹ tha thiết của cậu ấy.

Tôi liếc nhìn mẹ Hựu, khóe mắt bà đỏ hoe, nước mắt lưng tròng. Nhưng bà vẫn cố kìm nén cảm xúc của mình, vì bà sợ mất đi sự tôn nghiêm của một hoàng hậu.

- Hóa ra là vậy! - Mọi người đều hiểu ra.

Giang Hựu Thần bỏ tay tôi ra, đến trước mặt mẹ. Đây là lần đầu tiên Hựu tự tin đứng cầm đối diện với bà. - Mẹ, con sẽ khắc phục nỗi sợ hãi của mình nhưng mẹ hãy cho con ở bên Thái Linh, bảo vệ cô ấy!

- Hựu... - Nhìn thấy ánh mắt cương nghị của Hựu, tôi bỗng sững người lại. Mẹ Hựu nhìn Hựu rồi nhìn tôi, đôi lông mày giãn ra.

Bà không trả lời Hựu, chỉ quay đầu đi, nhìn ông Giang.

- Lẽ nào con đã sai?

- Con không sai! - Ông Giang mỉm cười đi lại, giơ tay ra vỗ vỗ vai bà. - Con rất yêu thương Hựu, chỉ có điều con quên rằng con từng muốn biến thành cánh bướm phải trải qua biết bao khó nhọc.

- Có lẽ... là như vậy... - Mẹ Hựu lắc đầu, rồi tự lẩm nhẩm một mình bước đi.

- Thái Linh, em đừng đi, hãy ở bên anh! - Bộ lễ phục của Hựu đã bị máu dính vào. Lúc này tôi thấy vị hoàng tử thực sự, vị hoàng tử dũng cảm và thanh tú, chính là Hựu.

Nhìn ánh mắt khẩn khoản níu kéo của Hựu, tim tôi như nhũn ra. Tôi không biết nên nói gì.

- Xe lửa chuẩn bị khởi hành! Xin quý khách lên xe ổn định chỗ ngồi!

Tiếng loa phóng thanh hồi thúc tôi. Tay tôi vo chiếc vé xe lửa, số ghế ngồi rõ mồn một như thúc giục tôi.

Có giọng nói của ai đó: Thái Linh! Chẳng phải mày đã quyết định rồi sao? Bất cứ việc gì xảy ra cũng không thay đổi ý định!

Đúng thế, mình đã quyết định rồi! Đã vậy thì không được do dự!

Tôi cúi đầu quay người đi, không dám nhìn vào mắt Hựu, sợ rằng sẽ bị Hựu làm cho mềm lòng.

- Thái Linh, em muốn đi sao? – Giang Hựu Thần kéo tay tôi, tôi không ngoảnh đầu lại, nhắm chặt mắt.

- Vâng! – Tôi kiên quyết gật đầu.

- Kể cả chỉ có một mình, em cũng đi sao?

- Vâng, vâng! – Tôi mở mắt ra, định gọi mẹ mau lên xe, nhưng không thấy bóng dáng mẹ đâu.

- Mẹ, mẹ ở đâu? Sao lúc này mẹ lại đi đâu chứ? Chúng ra sắp khởi hành rồi!

- Á? Thật sao! Nhà bà bạn có kem dưỡng mắt LARMER? Nghe nói số lượng có hạn đó, ngay cả vỏ bao kem cũng có giá trị!

- Á? Bà bạn còn quen cả nhà tạo mẫu đó sao? Anh ta là nhân vật hot lắm, bao nhiêu hàng nổi tiếng đang giành giật mẫu của anh ta đó!

- Ủ!

- Vậy thì chúng ta nói chuyện tiếp đi! Tôi rất muốn...

- Mẹ! – Tôi lao đến bên cánh cửa của chiếc xe đen, hét to. – Mẹ làm gì vậy! Mau lên tàu thôi! Mẹ ngồi trong xe làm gì vậy?

- Ôi không, mẹ không đi đâu! Mẹ và hoàng hậu là người hợp cạ, hai người bọn mẹ có chuyện cần bàn, có lẽ hai ngày cũng chưa hết chuyện đâu! Thái Linh, con về nhà tự lăn vào bếp nhé! – Mẹ cười híp mí, vẫy tay với tôi.

Rầm! tôi ngất trên cành quất mất! Mẹ tưởng mình là ai chứ? Lại còn dám nói mình và hoàng hậu hợp cạ!

Tôi lo lắng nhìn mẹ đang ngồi yên thuyên cạnh mẹ Hựu. Lạ quá! Mẹ Hựu lại nở nụ cười vui vẻ và nhân hậu.

- Thái linh, chúng ta đi đây! – Trước khi đi, mẹ còn hôn gió, cửa kính của chiếc xe ô tô từ từ khép lại.

Brum... brum...

Tôi đứng thẩn người, tiếng động cơ xe nổ bên tai.

- Ta cũng nói cho cháu biết, ta là người bí mật đó! Theo hợp đồng, thì cháu vẫn chưa hết nhiệm vụ đâu, nếu không hoàn thành là phải trả một khoản tiền bồi thường đó!

Tôi ngạc nhiên quay lại, ông Giang nháy mắt với tôi.

Hóa ra ông là người bí mật kia? Tôi nhớ lần đầu đến tham dự tuyển giải thưởng lớn, ở ngôi biệt thự đó tôi gặp một ông già bắt bướm bóm, hóa ra là...

Tôi bắt đầu thấy lo lắng: Chúa ơi! Tiền bồi thường con lấy đâu ra? Chẳng nhẽ ông Giang định đòi thật sao?

Tôi nhìn ông, nhưng ông đã đi lại chỗ Hựu đang đứng cười xuề xòa:

- Ta nương quyền đòi nợ cho cháu trai ta đấy! Hựu, đừng làm ông thất vọng nhé!

- Ông...! Hựu lặng người đi, không hiểu ý ông định nói gì. Hai chúng tôi đứng thẩn người ra đó, trên trán giọt mồ hôi to ùng ùng như hạt đỗ lăn xuống.

- Ha ha... Ở đây không có việc của ông già này nữa rồi! Ta phải về luộc khoai thôi, mọi người có muốn ném thử không? Ngon lắm đó!

An Vũ Phong từ nãy đến giờ im lặng, bỗng dấm lưng Hựu thùm thụp:

- Này, tôi gọi ông đến là ông phải giữ Thái Linh lại bằng được đó!

Lẽ nào ban nãy... An Vũ Phong không giữ mình lại là để Hựu đích thân...

Ha ha ha...

Tiếng cười của ông Giang văng vẳng. Sân ga chỉ còn lại hai chúng tôi.

Im lặng hồi lâu, đột nhiên Hựu ngược đầu nhìn tôi, khẽ nói:

- Thái Linh, có phải em thấy anh là người vô dụng vừa nhút nhát, dị ứng với con gái lại vừa sợ độ cao nên mới rời xa anh?

- Không, không phải thế! – Nhìn thấy Giang Hựu Thần đầy vẻ thất vọng, bỗng tôi thấy hối hận, lắc đầu. – Là em thấy mình không xứng với anh, anh là hoàng tử còn em. . .

- Đừng nói thế! – Giang Hựu Thần quay đầu lại, bịt miệng tôi. – Thái Linh, em phải hiểu rằng: Từ trước đến giờ phút này và cả mai sau nữa, anh yêu em vì em là Thái Linh, là một Thái Linh biết khóc, biết cười, hay gây rắc rối, một Thái Linh thực sự!

- Nhưng em sợ mình. . . đem lại rắc rối cho anh, em sẽ chỉ làm phiền anh. . . Tôi mở to mắt nhìn Hựu, trong đầu hiện ra hàng trăm hàng ngàn câu xin lỗi.

- Thái Linh, đừng do dự, đừng hoài nghi điều gì, hãy tự hỏi trái tim mình đáp án!

Thích. . . thích. . . thích. . .

Tim tôi đập bình bịch như máy nổ.

Dường như mỗi nhịp tim đều trả lời: Hựu. . . Hựu. . .

Nước mắt như từ trong tim tràn ra, rớt từ khóe mắt xuống.

- Đồ ngốc! – Giang Hựu Thần nháy mắt tinh nghịch. – Thực ra anh làm liên lụy đến em!

Tôi bản thân nhìn máu từ cánh mũi Hựu nhỏ xuống.

- Cẩn thận! – Một tay tôi xách túi hành lý, một tay tìm khăn tay, nhẹ nhàng lau cho Hựu.

- Thái Linh, liệu em có bằng lòng. . . bằng lòng để một anh chàng lúc nào cũng chảy máu mũi làm bạn trai của em? – Hựu thấy tôi đang chăm chú lau những vết máu vương, nhìn tôi nghiêm túc hỏi.

- Dĩ nhiên là có. Em thích anh chàng đó dù có chảy máu mũi cũng chẳng sao! – Tôi buột miệng nói, nhưng thấy hối hận, mặt đỏ như gấc.

Tiếng còi xe lửa từng hồi dài, giờ xuất phát đã điểm.

U u. . . xinh xịch xinh xịch. . .

Xe từ từ chuyển bánh trên đường ray, từng toa tàu lướt qua trước mắt tôi, tôi lẩm nhẩm:

- Tàu chạy rồi. . .

- Ủ. Tàu chạy rồi. Mỗi con tàu đều có điểm đến riêng. Nhưng anh có thể khẳng định, con tàu này không đến được điểm em cần tới! – Giang Hựu Thần khe khẽ nói bên cạnh.

Tàu chạy càng nhanh, con tàu lao vút đi. Gió từ bánh xe lửa thổi vào chúng tôi, thổi bay mái tóc chúng tôi, khiến chúng tôi nhắm mắt.

- Em có đi nữa không? – Trong tiếng còi tàu rít, tiếng bánh xe xát vào đường ray, tôi nghe thấy câu hỏi của Hựu, câu hỏi đã biết trước đáp án.

- Em muốn hỏi anh một câu! - Tôi bỗng nhớ ra một điều.

- Việc gì cơ? – Giang Hựu Thần bỗng sững người nhưng vẫn vui vẻ trả lời.

- Lúc anh đánh nhau với bọn côn đồ, anh có nói: Có lẽ phải bỏ lời thề năm xưa rồi! Nghĩa là sao? – Tôi nói to để át tiếng bánh xe.

- À! Là. . . từ khi bố mất, anh đã thề là sẽ không như lúc nhỏ dùng vũ lực và nắm đấm để giải quyết mọi việc! – Tôi nghe rõ tiếng Hựu đáp lại.

Tôi từ từ mở mắt ra, ngoảnh đầu nhìn Hựu, thấy Hựu đang nhìn tôi chăm chú.

Thấy tôi nhìn mình, Hựu tiến lại gần, đưa tay ra. . .

Xinh xịch. . .

Đoàn tàu dài rít lên những tiếng xát vào đường ray, tôi cảm thấy như có ánh trăng lướt qua tim mình.

- Thái Linh, nói cho anh biết, em có đi nữa không? - Hựu ôm tôi vào lòng, khe khẽ thì thầm bên tai.

- Em. . . Tôi thấy trái tim mình xao xuyến, đưa tay ra ôm lấy bờ vai ấm áp của Hựu. - Em sẽ không đi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.6 - Chương 7: Bùa Chú Bình An Vĩnh Cửu Của Công Chúa Xui Xẻo

Happy Ending

Địa điểm:

Hoàng cung Xianai States

Nhân vật:

Thái Linh – thái tử phi Xianai States

Giang Hựu Thần – thái tử Xianai States

An Vũ Phong – quan nhân Xianai States

Ân Địa Nguyên – quan nhân Xianai States

Kì Dục – quan nhân Xianai States

Nghiêm Ngôn – quan nhân Xianai States

Người mặc áo tím

LỜI THÍ THÂM CỦA ĐÓA HOA BÉ NHỎ

Chúa, cuối cùng cũng mở to đôi mắt anh mình của mình

Đôi theo và che chở cho các con chiến

Liệu có ai bị Chúa bỏ quên không?

Chúa đáp: Ánh sáng từ đôi mắt tinh tường của ta

chiếu rọi trên đầu tất cả các linh hồn khắp thế gian

Thế còn cô bé đó?

...

Chúa nhấp nháy mắt, mỉm cười

Cô bé ấy sẽ là người hạnh phúc nhất thế gian.

oOo

Ông thần thời gian mặc bộ áo dát bạc đi đôi dày vạm vỡ lướt trên đại lộ thời gian, một năm qua đi rất nhanh.

Bốn mùa ở Xianai States luôn rực rỡ ánh nắng, dường như ở đây, hạnh phúc không bao giờ mất đi.

Trong khuôn viên sang trọng, sắc xanh bao trùm không gian, rừng cây xanh um tùm, cao vút, khẽ khàng rung rinh trước gió, phát ra tiếng xào xạc êm tai. Dường như có trăm ngàn thiên thần bé nhỏ đang nhảy nhót khắp kẽ lá, cất tiếng ca du dương. Mùi thơm dịu dịu của những bông hoa tươi nở rộ thu hút những chú ong cần mẫn đến hút mật. Những cánh bướm nhiều màu chập chồi đùa giỡn trước gió, đón một ngày đại lễ trang trọng.

Hoàng cung đã được trang hoàng long lẫy, nền nhà bằng cẩm thạch sáng bóng được trải thảm đỏ, viên đỉnh cung mái vòm được sơn sửa lại, đèn thấp sáng, tỏa ra ánh sáng huyền diệu.

Cung nữ, người phục vụ bận rộn tất bật chuẩn bị cho ngày đại lễ.

Tối nay, hoàng cung Xianai States sẽ mở cửa cho tất cả dân chúng vào xem.

Cánh cửa sắt đen uy nghi đã mở ra, người ta tay trong tay hai ba người một đống về phía hoàng cung. Ai nấy đều vui vẻ và háo hức, đi bộ chậm rãi dưới những tán cây rợp mát. Một toán trẻ con nô đùa chạy ngang qua, chúng mặc quần áo mới tinh, tiếng cười lanh lảnh như tiếng chuông gió.

Tất cả đều náo nhiệt, đầy âm thanh và màu sắc.

Lẽ nào là giấc mơ? Chỉ có giấc mơ mới đẹp và ngọt ngào đến vậy...

Kha kha kha...

Tôi không nhận được cười. Trời ơi, đúng là oái ăm! Miss nhỏ nòi như tôi lại được sống trong khung cảnh như mơ thế này.

- Thái tử phi, đại lễ sắp bắt đầu rồi, người đã chuẩn bị xong chưa? – Giọng nói ngọt ngào của cung nữ bên cạnh nhắc nhở tôi.

- Ủ, ta xong ngay đây. Ngươi xuống trước đi! – Tôi bỗng giật mình, soi gương thấy mặt mình hơi đỏ.

- Vâng! – Người cung nữ dịu dàng bước ra khỏi phòng.

Kết!

Căn phòng im ắng giờ chỉ còn lại mình tôi.

Lòng tôi bỗng thấy bối rối, tim đập thình thịch như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng tôi thấy mình như vừa ngậm một viên đường hoa mai, ngọt đến tận tim.

Khi mình bước ra khỏi căn phòng này, mọi thứ sẽ bắt đầu?

Đôi giày thủy tinh của công chúa Lọ Lem và cả gậy phép thuật của bà tiên nữa.

Tôi ngược đầu lên, chiếc gương hình bầu dục phản chiếu khuôn mặt của tôi. Khuôn mặt trắng hồng, lộn ngược được cài một chiếc cặp tóc pha lê phát sáng lấp lánh.

Tôi đứng dậy, bước đến trước gương – bộ váy trắng bằng vải có ren viền, trên váy có những bông hoa li ti, be bé như sao sa. Tôi khe khẽ nhắc váy lên, đi giày vào...

Đây... Đây là tôi sao?

Tôi đắm đắm nhìn mình ở trong gương, tim gõ nhịp thình thịch,

Ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào phòng, tôi quay người, nhẹ nhàng bước tới bên cửa sổ. Ánh sáng chói chang chiếu vào từng góc khuất của trái tim tôi.

Tôi khẽ thở phào, quý xuống nhắm mắt cầu nguyện.

Nếu như trước đây, con nghĩ mình là cô bé đen đui nhất trên đời, luôn luôn phải giành giật từng phút giây hạnh phúc với ông thần xui. Thì nay, con xin cảm ơn ông, ông thần xui! Nếu như ông không ép con, thì nay con cũng sẽ không gặp được Giang Hựu Thần, không hạnh phúc như bây giờ.

Tôi mở mắt, nhắc váy lên, đứng dậy, bước ra khỏi phòng.

Ánh sáng chiếu rọi khắp mặt đất hiền hòa, tôi có cảm nhận được sự ấm áp lan truyền từ những tia nắng.

Tôi bước chậm chậm trên con đường nhỏ, chim hót líu lo, vài ba người đi giáp mặt với tôi, nhoén miệng, cười thân thiện.

- Xin chào thái tử phi!

- Thái tử phi trông thật là đẹp!

Tôi cũng mỉm cười đáp lại:

- Cảm ơn, cảm ơn!

Gió nhẹ thổi vạt váy của tôi. Tán lá ộp bóng trải ra trước mắt, tôi như một chú chim non vui vẻ, dang rộng đôi cánh bay tới khung trời xanh thẳm.

- Thái Linh! – Lúc tôi đang thấy mình tràn trề sức sống và hạnh phúc thì một tiếng gọi vọng đến.

Tiếng nghe quen quen! Tôi hướng về phía có tiếng gọi, một người mặc áo tím, mũ đội cũng màu tím, thân hình nhỏ bé xương xẩu, đứng quay lưng về phía tôi. Người đó dường như đi nhẹ, như luồng khí đến trước mặt tôi.

- Người thần bí mặc áo tím! – Tôi ngạc nhiên kêu lên, tiến lại gần.

Hồi ức bỗng dội về.

- *Cháu gái, cháu sẽ trở thành người may mắn nhất thế gian.*

- *May mắn thuộc về cháu giống như mặt trăng lơ lửng trên trời, lúc tròn lúc khuyết. Nhớ kỹ, mỗi bước đi phải quay đầu nhìn lại bóng của chính mình, để nó có thể nhớ được đường đi.*

- *Lúc mây đen che khuất mặt trăng, lúc may mắn không còn, đừng do dự, đừng sợ hãi, hãy tìm câu trả lời cất giấu sâu thẳm trong trái tim mình.*

- Cháu gái, xem ra cháu đã tìm thấy vì sao hạnh phúc của mình rồi. – Giọng cụ già áo tím vẫn trầm lặng. Cụ quay người nhìn tôi mỉm cười.

- Vì sao hạnh phúc?

- Đúng thế. Hạnh phúc chính là ánh trăng, là người mà nắm trong tay được, chỉ có những con người thánh thiện mới có thể tìm thấy những vì sao có chứa ánh trăng.

- Cảm ơn cụ! – Mặc dù tôi không hiểu ý của cụ bà mặc áo tím, nhưng tôi cảm giác thân thiện của cụ ấy làm tôi nở nụ cười tươi đáp lại.

- Cháu gái, không cần cảm ơn ta, cháu đã tự tạo cho mình phép thuật hạnh phúc. Cụ bà áo tím lắc đầu. – Đúng là hạnh phúc thực sự chỉ đến khi người ta tìm kiếm bằng chính sức mình, chỉ cần có một trái tim kiên định, có thể vén làn mây u tối, để tìm thấy tình yêu và hạnh phúc.

Thoảng qua như một làn hương màu tím, cụ già bước nhẹ rời khỏi chỗ tôi.

- Đợi đã, cụ... cụ đi đâu? – Tôi gọi với. – Cụ không tham gia đại lễ hôm nay sao?

- Không, ta phải đi tìm vì sao hạnh phúc cho mọi người! – Cụ già cất tiếng nói ầm ập như vầng mặt trời rải tia nắng vàng óng ả trên mặt đất. – Ta tin rằng, từ nay về sau hạnh phúc luôn luôn ở bên cháu.

Nhìn thấy cụ già mặc áo tím đi khuất, tôi bỗng thấy lòng mình ầm ập lạ thường

Ngay cả cụ bà mặc áo tím cũng chúc phúc cho tôi, lần này Thái Linh ta đã bỏ xa ông thần xui ở phía sau rồi, ta sẽ làm người hạnh phúc mãi mãi!

Tôi hạnh phúc sai những bước dài về phía trước, lòng ngọt ngào như vừa nếm mật ong.

Bình!

Tôi đang tưởng tượng ra hình ảnh của vị thần may mắn, thì chân bị vấp, tôi chới với, tay luống cuống hươu loạn xạ trong không trung, cả người đổ sầm xuống như cây gỗ mục!

Rầm!

Tôi ngã theo kiểu chổng vó lên trời, phần thân đẹp như con tôm trên thảm cỏ. Trời ui! Thân hình nghiêng thùng đổ gánh của tôi đè dẹp lép những cây cỏ, những bông hoa vô tội, tôi cảm thấy vô cùng chua xót.

Hu hu hu... Liệu có ai nhìn thấy thái tử phi mặc bộ đồ công chúa lại có cú ngã “đẹp mắt” chổng gọng như vậy không?

Hu hu hu... còn nói là thần may mắn đến rồi, ngay cả vạt áo của thần may mắn mình cũng chẳng bám lấy nổi!

Tôi lồm cồm bò dậy, nhưng lại bị vướng vào gấu váy, toàn thân mất thăng bằng suýt nữa thì té ngã. Tôi kéo gấu váy lên, cố sức đứng dậy.

Cộp cộp cộp...

Tiếng chân bước dồn dập vọng tới bên tai.

Có người! Phải nấp ngay thôi, kéo người khác nhìn thấy thì ê mặt!

Tôi thấp thỏm, chạy nhào nhào nấp vào chỗ bụi cây. Tiếng người nói nghe quen quen vọng lại:

- Hừ, đại lễ xong là đến họp gia tộc, tiết mục biểu diễn tính sao giờ?

- Í! Chẳng phải giọng An Vũ Phong hay sao?

- Làm thế nào bây giờ đây? Năm ngoái may mà có Thái Linh nên chúng ta mới thoát, năm nay thì thôi rồi!

Là tam đại thần và An Vũ Phong. Không, là tứ đại thần mới đúng. Bọn họ đang nói chuyện gì vậy nhỉ? Định họp hội kín à? Kì Dực nói gì vậy cả? Xem ra cậu ta rất khó chịu và khổ sở. Hừ, còn nhắc đến tên mình nữa! Năm ngoái ư? Năm ngoái thì liên quan gì tới mình nhỉ?

Tôi nghĩ nát óc mà vẫn không hiểu nổi, đành phải án binh bất động chờ đợi xem sao. Tôi căng mắt tu hú ra nhìn qua kẽ lá theo dõi tại An Vũ Phong.

- Thôi thôi, ông bạn đừng nhắc tới chuyện đó, nếu mà để bà chằn Thái Linh biết thì gay to...! – An Vũ Phong lo lắng, đảo mắt nhìn xung quanh, rồi trừng mắt với Kì Dực

- Đúng đó, chuyện đó không thể để cho Thái Linh tóm đuôi được! – Ân Địa Nguyên đẩy cặp kính, nói để vào.

Chuyện đó?

Tôi càng háo hức tò mò, chăm chăm nhìn bốn người bọn họ không chớp mắt.

- Ôi trời ơi, chi là cá cược thôi mà có gì ghê gớm đâu! – Kì Dực lắc lắc đầu, đáng vẻ bất cần như mấy lọn tóc hung đỏ thiếu quy củ của mình.

Cá cược?

Tôi đang nghe trộm bỗng dừng tròn xoe mắt!

- Để “play chuẩn” khỏi tiết mục biểu diễn trong cuộc họp gia tộc, chúng ta lấy Thái Linh ra làm trò cá cược, xem ai có thể lừa đảo Thái Linh thì sẽ có thể được cascardeer đóng thế. Nghĩ lại đến giờ thấy thật có lỗi với Thái Linh đầu heo. – Ân Địa Nguyên có vẻ hối hận ra mặt,

- Hóa ra là vậy! Cả bốn gia tộc mỗi năm họp một lần, mỗi lần nhóm họp đều yêu cầu một trong bốn vị đại thần trở tài biểu diễn một tiết mục. Cả bốn tên này thấy biểu diễn tiết mục thật là lãng xẹt, mất hình tượng nên đã mang tôi ra để đánh cược.

Tách... tách... tách!

Mỗi lửa tức giận trong tim tôi bỗng trào sôi thành núi lửa phun nham thạch phề phề. Lần này ta đã tóm được đuôi rồi nhé!

Bốn tên đại thần này, dám mang ta ra cá cược!

Khà... khà... khà... Chờ đó coi! Ta sẽ báo thù...! – Tôi cười khùng khục như súng lục lên cò.

- Thái tử phi, người ở đâu vậy?

- Thái tử phi, người mau ra đây!

- Thái Linh...

Trời sầm sầm tới, đại lễ sắp bắt đầu!

Lúc này, tôi phải ở trong vòng tay Giang Hựu Thần. Đợi thời khắc trọng đại này tới. Chắc chắn đây là thời khắc cảm động và hạnh phúc nhất cuộc đời tôi.

Nhưng lúc này tôi không được phép cho mình có một chút “manh động” nào. Tôi co ro nấp trong lùm cây, sợ bị lộ tẩy.

- Thái tử phi!

- Thái Linh, mau ra đi! Mọi người đang tìm!

Tiếng gọi í ới bên tai! Khà khà... Mọi người đang triển khai chiến dịch rà soát rải thảm tìm kiếm khắp hoàng cung! Tôi đắc ý, ha ha... Hoàng cung rộng thế này, xem mọi người tìm thế nào!

Bộp... cộp... cộp...

Tiếng bước chân vồn vã phía sau lưng, phía trước, bên phải, bên trái. Quân gia, người phục vụ, nữ tì chạy đi chạy lại tìm kiếm hối hả.

Bốn đại thần cũng chạy đôn chạy đáo tìm kiếm! Kha kha... Hoàng cung rộng như vậy tìm sao cho xuể?

Trông bốn đại thần mặt mày xanh xám, chạy vo vo như nặng mắt đầu, tôi bỗng thấy vui như mở cờ.

- Thái Linh, sao không thông minh ra chút nào vậy bà bạn đầu heo? Lúc nào cũng thích chơi trò ú tim!

- Tôi đang cười nghiêng ngả thì bỗng bị một cánh tay rắn chắc túm lấy, lôi ra khỏi “vành đai bảo vệ màu xanh”!

- Á, buông tôi ra! Buông tôi ra! – Thấy chân mình rời khỏi mặt đất, tôi phát hoảng la toáng lên.

Ngoảnh đầu lại thấy bộ mặt hầm hầm như đám lê của An Vũ Phong. Đôi mày rướn cao lên, ánh mắt như bắt được tên trộm tại trận.

- An Vũ Phong, buông tôi ra, nếu không cậu sẽ phải hối hận đó! – Tôi vừa giãy giụa vừa cảnh cáo thẳng cha An Vũ Phong.

- Úi trời, thái tử phi của chúng ta biết nạt nộ người khác từ bao giờ vậy? Tôi sợ quá, sợ quá đi! An Vũ Phong đưa tay hất tóc, nháy mắt mỉa mai.

- Hay lắm, Thái Linh định “đi bất chuẩn chuẩn” trước đại lễ! – Một tên tóc hung đỏ lao tới chằm chọc. – Biết bà bạn siêu ngốc à, vừa mới chơi ú tim một tẹo mà đã bị túm à?

- Cậu... cậu... - Nhìn tên Kì Dục mặt mày hớn hờ đắc ý, tôi tức run lên:

- Chờ đấy! Cậu liệu hồn! Các cậu sẽ “chết” dưới tay tôi!

- Ôi sợ quá! Liệu hồn? Khà khà, tôi vẫn mong biết “chết” là thế nào? Nhưng tôi thấy người phải “chết” là cô đó, Thái Linh! - Tên Kì Dục giả vờ sợ hãi, nấp sau lưng Nguyên, nhại lại tôi.

Tôi thấy đầu mình dường như bốc khói khi trông thấy tên Kì Dục và An Vũ Phong ôm bụng cười ha hả.

Ôi sao mình lại máy mắt! Có dự cảm chẳng lành! Tôi quay phắt đầu lại thấy Giang Hựu Thần đứng ngay phía sau.

Giang Hựu Thần nét mặt nghiêm túc, ánh mắt sâu thẳm trách cứ tôi.

- Thái Linh, lại nghịch ngợm rồi!

- Em... - Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của Hựu, tôi đột nhiên run bắn như người bị cảm... Hu hu hu... Trước đây sao mình lại nghĩ Giang Hựu Thần là chàng trai dịu dàng nhất thế giới nhỉ.

Nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của Hựu tôi bỗng xua xua tay:

- Không, không... em chỉ đùa thôi...

- Ha ha... coi đó, Thái Linh, rút cuộc ai phải “chết” trong tay ai? - Tên Kì Dục vô duyên vẫn chưa buông tha, tiếp tục khích bác, tên An Vũ Phong thì ôm bụng cười sằng sặc. Hừ, ta không chịu thua đâu, tôi liếc nhìn hai tên đó bỗng nảy ra một kế...

- Nghe nói tối nay có cuộc họp gia tộc phải không ạ?

- Ừ. - Hựu gật đầu, nhìn tôi như muốn nói “Đừng có nghịch ngợm chạy nhảy lung tung”

- Ha ha... Em đang nghĩ, người lớn tuổi trong gia tộc đều muốn vui vẻ náo nhiệt một chút, hay là năm nay, để bốn đại thần nhảy tập thể được không?

- Gì cơ? - Giang Hựu Thần tròn mắt ngạc nhiên. An Vũ Phong và Kì Dục đang cười bỗng im bật, mặt mày xám ngoét, môi giật giật.

- Hựu, em xin anh đấy! - Thấy Giang Hựu Thần lưỡng lự, tôi sát đến bên cạnh, nũng nịu.

- Thôi được rồi! Anh đồng ý! - Giang Hựu Thần không để ý gì đến hai tên đang xua tay rồi rút tít mũi, nhìn tôi dịu dàng đáp.

Chỉ vài giây, An Vũ Phong và Kì Dục như bị đóng băng, mồm miệng há hốc, ánh mắt tuyệt vọng.

Giang Hựu Thần kéo tay tôi, nhắc nhở:

- Thái Linh, chúng ta đi thôi, đại lễ sắp bắt đầu rồi.
- Vâng ! – Tôi cười tươi, vui vẻ theo Giang Hựu Thần.

- Thái tử, thái tử phi sắp ra rồi!
- Đại lễ sắp bắt đầu!
- Woa! Woa! Woa!

Mọi người đứng trên mái vòm của hoàng cung, những tiếng vỗ tay rào rào vang đến bên tai tôi. Qua những khung cửa kính lớn, tôi có thể ngắm cả cảnh sắc lung linh huyền ảo của hoàng cung.

Hôm nay hoàng cung rất khác ngày thường, nơi đâu cũng tiếng cười nói rôm rả của mọi người. Dường như cả nước đều tụ hội, trong tay mọi người còn có bóng bay và hoa tươi,

Giang Hựu Thần chậm chậm tiến tới trước mặt tôi, phong thái lịch lãm.

- Thái Linh, em có bằng lòng đi cùng anh suốt cuộc đời không?

Lòng tôi có cảm giác được một làn gió xuân ngọt ngào bao quanh. Tôi ngược nhìn Giang Hựu Thần, một năm qua đi, từ một chàng trai yếu đuối, Giang Hựu Thần đã quay về là một chàng hoàng tử quyết đoán, một vị hoàng tử đích thực.

Điều duy nhất không thay đổi chính là ánh mắt dịu dàng, đôn hậu như ánh lửa ấm áp trong đêm đông dài, sưởi ấm trái tim tôi – người khách bộ hành lẻ bước trong rừng thẳm tuyết dày.

Tôi từ từ đưa tay ra, vòng qua tay Giang Hựu Thần. Hựu cùng tôi mở cánh cửa, bước ra ban công hình bán nguyệt.

Phụt... Phụt... Phụt!

Có những âm thanh lớn dội đến, tôi ngược mắt lên, màn pháo hoa rực rỡ phát sáng trong đêm.

Phụt... Phụt... Phụt... chiu... chiu...

Pháo hoa tạo thành trăm hình vạn trạng, có mùi thuốc pháo nhẹ nhẹ lan tỏa trong đêm khiến lòng người xốn xang, rạo rực.

- Thái tử và thái tử phi đến rồi!
- Thái tử, thái tử phi muôn năm!

Tiếng hò reo, vẫy gọi như sấm dậy, dưới ban công, mọi người tung những đóa hoa, thả những chùm bóng bay đủ màu sắc lên không trung. Những chùm bóng bay bay lên cao... lên cao... hòa cùng pháo hoa rực rỡ làm thành màn màu sắc lung linh đưa người ta vào một thế giới chỉ có trong huyền thoại, trong những giấc mơ lãng mạn và đắm say.

Ánh sáng của pháo hoa chiếu sáng khuôn mặt tôi, tôi đắm chìm trong cảnh sắc quyến rũ của đêm cổ tích. Bỗng tôi thấy mặt mình nóng bừng bừng. Ngoảnh đầu lại, tôi thấy Giang Hựu Thần đang chăm chú nhìn tôi, đôi mắt màu đen thiên thạch phát ra ánh sáng ấm áp diệu kì.

- Thái Linh, em có bằng lòng không? Bằng lòng đi với anh đến cuối cuộc đời?
- Em... em bằng lòng!

Tôi gật đầu, bỗng nhiên thấy thân mình nhẹ nhàng, bị nhấc bổng lên không trung, tay tôi luống cuống, ôm lấy cổ Giang Hựu Thần.

- Thái Linh! – Giang Hựu Thần ôm gọn tôi trong lòng.

Bệnh dị ứng với con gái của Giang Hựu Thần đã khỏi hẳn, Hựu không còn bị chảy máu mũi nữa. Tôi thấy thật sự hạnh phúc.

Tôi thấy an toàn và ấm áp trong lòng tay của Hựu. Khuôn mặt Hựu sát đến bên cổ tôi, tôi sợ hãi... Lễ nào?

Nhưng Giang Hựu Thần khẽ thăm thì bên tai khiến tôi như người bị điểm trúng huyệt.

- Có thể... có thể thay hình phạt khác không? – Tôi không thể tưởng tượng nổi, đơ người ra, ngắc ngứ mãi mới nói được một câu.

- Nàng Juliet đáng yêu, anh xin lỗi phải nói với em... không thể được! – Chúa ơi, ánh mắt dịu dàng của Giang Hựu Thần như thiêu cháy con thành than. Chúa ơi, có lẽ nào sự dịu dàng, trong mắt như nước hồ thu lại dễ dàng thôi miền trái tim con đến vậy?

Đừng mà...

Sau khi đại lễ kết thúc...

- Lúc này em nghịch ngợm trốn đi chơi, khiến đại lễ suýt nữa thì không thể tiến hành đúng giờ, vì vậy hình phạt không thể thay đổi! – Giang Hựu Thần nhẹ nhàng nhưng lại hết sức có uy lực khiến tôi không thể kháng cự. – Thái Linh, em lại đây!

Giang Hựu Thần nở nụ cười “dịu dàng sát thủ” nhìn tôi.

Không... không... không...

Hu... hu... hu...!

Tôi bị Giang Hựu Thần kéo tay vào phòng. Tôi bước tới góc phòng, ngoan ngoãn đứng quay mặt vào tường.

Hu... hu... hu... Thật mất mặt! Người ta dù thế nào cũng là thái tử phi, thế mà... thế mà lại bị thái tử bắt úp mặt vào tường tự kiểm điểm!

- Ô ha ha ha...

- Ha ha ha... Thái Linh, tôi cười bể bụng mất!

- Ha ha ha... Ui, cười chết mất!

Giang Hựu Thần cùng tứ đại thần đứng sau lưng tôi cười bò ra, cười đến nỗi nước mắt giàn giụa.

- Thái Linh... Đúng là “Thái tử phi nhọ nòi” danh bất hư truyền!

- Á?

Nghe thấy biệt hiệu vừa mới được “sắc phong”, tôi như người bị đẩy xuống hố, hẫng một cái, chới với.

- Hu... hu... hu...

Ông thần xui! Bao giờ ông mới tha cho con đây?

Mỗi cô gái là một vì sao nhỏ.

Đời tình yêu soi tỏ, sáng trong đêm.

Khi tình yêu gõ cửa đến bên thềm.

Vì sao nhỏ sẽ cháy bùng sáng rõ.

Vạn dặm trường soi lối nhỏ thiên thai.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Xui Xẻo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.